

دهزگای توپژینه‌وه و بلاوکردنه‌وهی موکریانی

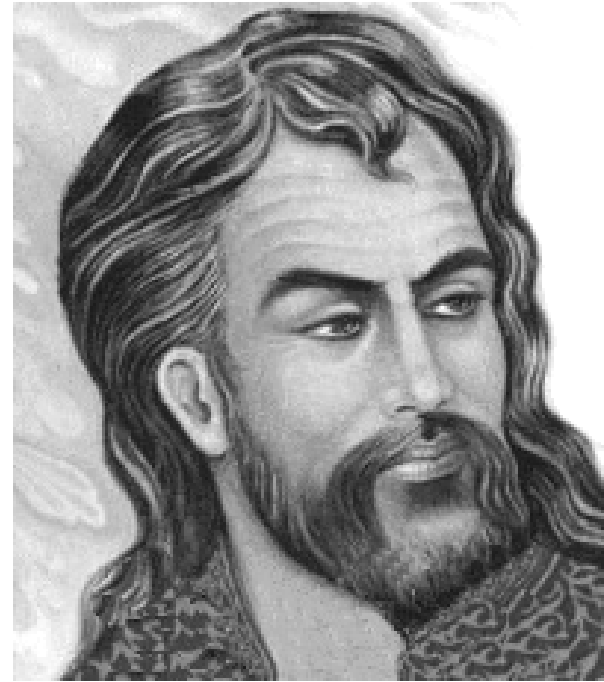
بو فوئندنه‌وه و داگرتنی سه‌ره‌به‌هه کتیبه‌کانی دهزگای
موکریانی سه‌ردانی مالپه‌ری دهزگای موکریانی بکه...

www.mukiryani.com

بو په‌یوه‌ندی..

info@mukiryani.com

MUKIRYANI
ESTABLISHMENT FOR RESEARCH & PUBLICATION

مه حره می راز

شهرحی غه زه لیاتی حافز

بەرگی یه کهم

دهزگای توژیینهوه و بلاوکردنهوهی موکریانی

● مه حره می راز (شهرحی غه زه لیاتی حافر)

● نویسن: نه کره م عه نه بی

● نه خسه سازی ناوه وه: طسه حسین

● پیئچنین: موسلیح

● بهرگ: ناسۆ مامزاده

● ژماره ی سپاردن: (۱۶۳۳)

● نرخ: ۲۵۰۰۰ دینار (سۆ بهرگ)

● چاپی یه کهم: ۲۰۰۸

● تیراز: ۱۰۰۰ دانه

● چاپخانه: چاپخانه ی خانی - دهۆك

زنجیره ی کتیب (۳۱۲)

هه موو مافیکی بو دهزگای موکریانی پاریزراوه

مالپه ر: www.mukiryani.com

ئیمه یل: info@mukiryani.com

هه ولیئر - ۲۰۰۸

مه حره می راز

شهرحی غه زه لیاتی حافر

نه کره م عه نه بی

هاتووه: " تا در تاریخ سنهء اثنی و تسعین و سبعمائة ویدعت حیات به موکلان قضا و قدر سپرد... " { مقدمهء جامع دیوان ، به نقل له: عیوضی.. } .

هرچند و هرچی سبب باریت به خودی خواجه حافظ و غزل و شیعهء کانی و بیر و عیرفان و ژبان و ناین و دنیا و ... هتدی شه مهزنی دنیا بگوتری هیشتا هر که مه و مهاله به کورتی له پیشه کیدا بتوانین سبب باریت بهو که له مهزنی مرۆقیه تی بدوین که نیستاش له نیراندا پاش قورنان سالانه زۆرتین دانه له دیوانه کی و شرۆقه و شهو سهرچاوانه ی دور و نریک تاییه تن بهو شه چایده کریت . شهو پیاده کی زۆرجار له نه نجامی سه مه ره بونی مرۆقه کانی تره شه شهو به مرۆقی کامل یا شه سلنه به تاییه کی دیکه ی مرۆقه ده زانن، به لام جوانترین وه سفی بو شه هر شه م گوته به ی جه نابی (دکتور به هادین خوره مشاهی) به که گوتویه تی : حافظ کاملن مرۆقه نه وه ک مرۆقی کامل { حافظ نامه ، پیشه کی } . له راستیدا حافظ ته نیا مرۆقیک بووه و وه ک حقیقه تی مرۆقی راسته قینه ژیاوه . به لام شهو شه مین که لهو حقیقه ته لامان داوه و وا هه ست ده که مین که شه جوړیکی تر بووه . حافظ مرۆقه بووه وه ک هر مرۆقیکی تر، شهو مرۆقه راستیه ی که هه میشه چاودیری خوی ده کات له هر که وتنی کدا هه ستانه وه به ک دینیت و له هر شکستی کدا خوی بو سهر که وتنی ک ناماده ده کات و هر گونا هیکی تویه به کی به دوا دا دیت و هه رگیزیش ناماده نیبه وه ک فریشته کان مالتا وایی به کجاره کی له گونا بکات .

له راستیدا له بهر شهو ی من به ته وای دلنیام له پیشه کییدا مافی شهو قسه کردنه ناده م که له سهر حافظ و بیره کانی شهو و ... ده یکم ، بویه شه پیشه کییه م بو شیکردنه وه ی ریباز و چۆنیه تی کارکردنه کی خوم له سهر دیوانی خواجه حافظ تر خنده که م و ناواته خوازم بهو شرۆقانه ی ناو تیکسته شه سلیه که توانییتم وه لامی زۆره ی پرسیاره کانی ناخی خوم و خوینهری کوردی حافظ دایته وه .

لهم وه رگیزان و شرۆقه به دا هه ولدراوه زۆرتین زانباری به خوینهر بگه یه نریت، بویه کاره که به سهر شه قوناغانه ی خواره وه دا دابه شکراره :

۱- هه لباردنی راستترین و باوترین جوړی ساغکردنه وه ی به یته کان و خۆدوورگرتن لهو به یته و غزه لانه ی که گومانی شهو یان لی ده کریت هی حافظ نه بن، له مه شدا پشت به نووسخه دیرین و باور پییکراوه کانی حافظ به ستراوه و بو ته نیا به ییتیک سهیری چه ندین نووسخه ی جیاواز کراوه، هه ربویه خوینهر لهم شرۆقه به وه به ساغکراوه ترین و باوترین نووسخه ی دیوانی حافظی شیرازی ناشنا ده بیته و له شوینی خۆشیدا و له کاتی پیویستدا نامازه به جیاوازی به کان و سهرچاوه کانیان کراوه و هوکاری هه لباردنه که ش خراوه ته ورو .

پیشه کی:

کس چوزانی شه منداله بیوانابه ی به گریانه وه له دایک ده بیته له دوارژدا ده بیته پیایکی گه وری دنیا و له روژه لات و روژتا وادا نامازه ی بو ده کن. شه گهر شه حقیقه ته هر له سهره تاوه دیار بویه شهو ژبانی هیچ به کی له گه وره کانی دنیا شاره و لیل نه ده بوو، به لام حقیقه ته شهو شه نه زانینه وای کردوه که ژبانی گه وره کان تا ناستیکی زور شاره و لیل بیت، به تاییه تی سهرده م و سالی له دایک بوونیان و چۆنیه تی ژبانیان و ته نانه ت هه لوئیستیان له روادا و دیارده کانی سهرده مه کی خویان ، شهو که مه زانباریه شی که ده ستده که ویت هه لپنجانه له شاعر و گوته دور و نریکه کانی خویان و خه لکی دیکه وه .

شه هر لهم پیشه کییه وه ده بی، نه ک هه سته که مین، به لکو له وه دلنیابین که له به رده م پیایکی گه وری میژووی مرۆقیه تییدا وه ستاوین و، ده مانه وئ شرۆقه و وه رگیزانی شاعر و بیره کانی پیایکی گه وری مرۆقیه تی بخوینینه وه که گوته ی شه لمانی ناواته خوازبوو به کی له قوتابی و شاگرد کانی شهو بویه، له جزوری پیاییکداین که به کی له نووسره کانی شه وروپا به مرۆقی کامل (سوپه رمان) ی ته داته قه له م.

(حافظ زی شیرازی) خواجه محمد حافظ که له به که م پیشه کی کو کردنه وه ی دیوانه کی دا به (ذات ملک صفات ، مولانای اعظم ، مرحوم سعید شهید ، مَفَحَر افاض العلماء ، استاد نحاریر الادباء ، معدن اللطائف الروحانية ، مخزن المعارف السُّبحانية، شمس الملة والدين محمد حافظ) وه سفاکراوه . جه نابی خواجه حافظی شیرازی له سه ده ی هه شته می کوچی مانگیدا ژیاوه و دروست له بیسته کانی شهو سه ده یه دا (به نریکه یی) - ۷۲۵ - له دایک بووه و له کو تابه کانی هه مان سه ده دا - له سالی ۷۹۲ - دا وه فاتی فه رموه و دونیای پر له گیره و کی شمه ی شهو سه رده مه ی خوی - هه روه ک نیستا - به جیه ی شتوه ، وه ک له هه مان پیشه کیدا

۲- له سه‌ره‌تای هه‌ر غه‌زه‌لیکدا به‌حر و ته‌فعیله‌کانی غه‌زه‌له‌که نووسراوه‌ته‌وه که له‌پراستییدا ئەم کاره‌ بۆ پ‌سپۆره‌کانی بواری ئە‌ده‌بیاتی کلاسیکی زۆر سوودمه‌نده و ده‌توانن له‌ری‌یه‌وه به‌راوردی به‌حر و ته‌فعیله‌ی ئە‌ده‌بیاتی کلاسیکی کوردی له‌گه‌ڵ فارسیدا بکه‌ن، بۆ د‌نیا‌بوونیش من له‌م کاره‌دا پشتم به‌ گه‌وره‌کانی بواری ئە‌وه مه‌یدانه به‌ستوووه و به‌ته‌واوی و دروستی و به‌وردی کاره‌که ئە‌نجام دراوه.

۳- له‌دوای نووسینه‌وه‌ی ساغ‌ترین نووسینه‌وه‌ی به‌یته‌که ش‌یوه‌ی گو‌کردنی به‌یته‌که به‌ ر‌ینووسی کوردی سه‌رله‌نوێ نووسراوه‌ته‌وه ئە‌مه‌ش بۆ هاوکاری کردنی ئە‌وه خویننه‌رانسه‌ی که ناتوانن ر‌ینووسی فارسی بخویننه‌وه و به‌مه‌ش ده‌توانن هه‌ست به‌ تام و چ‌یژی به‌یته‌کان بکه‌ن.

۴- به‌یته‌ ش‌یعرییه‌که به‌ کورتی به‌ په‌خشان کراوته کوردی که ئە‌مه‌ش به‌وه مه‌به‌سته کراوه تا بیر و بۆچونی من تیکه‌لاو به‌ مانا ره‌سه‌نه‌که نه‌بی‌ت و هه‌ر ل‌یکۆله‌ریکی دیکه‌ش بتوانی له‌ژێر رۆشنایی ئە‌م وه‌رگ‌یرانه‌دا ل‌یکۆلینه‌وه‌ی تر له‌سه‌ر به‌یته‌کان بکات.

۵- له‌ قۆناغی پ‌ینجمه‌دا واتای کوردی ئە‌وه وشانه نووسراوه که له‌ به‌یته‌که‌دا هاتوون و زۆرجار ئە‌وه واتایانه ل‌یکدراوه‌ته‌وه که له‌ به‌یته‌که‌دا مه‌به‌سته نه‌وه‌ک ته‌واوی واتا فه‌رهبه‌نگییه‌کانی وشه و زاراوه‌که. هه‌ر له‌م قۆناغه‌دا و له‌ کاتی پ‌یوستدا زانیاری زیاتر له‌سه‌ر وشه و زاراوه‌که دراوه بۆ نمونه زاراوه‌یه‌کی ع‌یرفانییه یاخود وشه‌یه‌که په‌یوه‌ندی به‌ قۆناغ‌یکی م‌یژویی و شتی تایبه‌تی سه‌رده‌مه‌که ...هتده‌وه هه‌یه.

۶- پاش ش‌یکردنه‌وه‌ی وشه و زاراوه‌کان ئە‌وه باک‌گراوند و روونکردنه‌وه پ‌یوستانه دراوه که یارمه‌تی ش‌رۆقه‌ی به‌یته‌که ده‌ده‌ن و زۆرجاریش ش‌یکردنه‌وه‌ی ئە‌م باک‌گراونده کات و ماندوبوونی زیاتری و‌ستوووه، بۆ نمونه له‌ ش‌رۆقه‌ی به‌یته‌که‌دا که (چه‌هارده ر‌یوایت‌ی ت‌ی‌دایه چه‌ند لاپه‌ره‌یه‌ک له‌سه‌ر ئە‌وه چوارده ر‌یوایه‌ته و جۆره‌کانی نووسراوه که به‌ب‌ی ئە‌وه روونکردنه‌وه پ‌یشه‌ختانه ت‌ینگه‌یشتنی ورد و دروست له‌ به‌یته‌کان زه‌جمه‌ته.

۷- دواجار به‌یته‌که له‌ ت‌ینگه‌یشتنی منه‌وه ش‌رۆقه‌ کراوه. هه‌لبه‌ت ئە‌م ش‌رۆقه‌کردنه‌ش به‌ده‌ر نییه له‌وه باک‌گراونده هزری و نایینی و نیمچه ع‌یرفانییه‌ی منه‌وه، به‌مه‌ش ده‌کرئ هه‌مان به‌یت چه‌ندین ل‌یکدانه‌وه‌ی دیکه‌ش هه‌لب‌گ‌رئ که په‌یوه‌ستن به‌ جۆری ب‌یرکردنه‌وه‌ی تره‌وه، به‌لام به‌ بروای من بۆ ت‌ینگه‌یشتن له‌ ناخ و رۆحی به‌یته‌کان پ‌یوسته له‌ ب‌یرکردنه‌وه‌ی حافز نزیک بینه‌وه نه‌وه‌ک باک‌گراوندی هزری و... هتدی خۆمانی به‌سه‌ردا به‌پ‌ینین که به‌نده تا ته‌وپه‌ری ناست ئە‌م هه‌وله‌ی داوه.

له‌پراستییدا من له‌گه‌ڵ ئە‌م کاره‌دا ماندونه‌بووم چونکه ته‌واوی ئە‌وه ساتانه‌ی که شه‌وه‌خونیم به‌م کاره‌وه ک‌یشاوه سات به‌ سات ت‌ی‌ایاندا گه‌وره بووم و ن‌یستا به‌ته‌واوی هه‌ست به‌ خۆم ده‌که‌م که من ئە‌وه کورپ‌ژگه‌یه‌ی جاران نیم و له‌ جزوری پ‌یاویکدا گه‌وره‌بووم، بۆیه ه‌ینده خۆش‌حاله‌بووم ئە‌ونده هه‌ست به‌ ماندوویی ناکه‌م.

له‌ ژياندا هه‌میشه ئاواته‌خوازبووم که مرۆقه‌کان کاری جیدی و مرۆییانه بکه‌ن و له‌ روکار و نه‌فسی که‌می غه‌ریزییانه دوورکه‌ونه‌وه. خۆش‌حاله‌م به‌وه‌ی که واده‌زانم به‌م کاره‌ی به‌رده‌ستت ئە‌وه ئاواته‌م به‌ج‌یه‌یناوه، ته‌نیا هیوام ئە‌وه‌یه که ته‌واوی به‌رگه‌کانی دیکه‌ی که ه‌یشتا هه‌ندیکی لای منیش ته‌واو نه‌بووه بکه‌وته به‌رده‌ستی خویننه‌ری کورد و سوود له‌وه‌هه‌ره دانسقانه‌ی خواجه حافزی شیرازی وه‌رگ‌رین .

دواجار سوپاس بۆ هه‌مو ئە‌وه خۆشه‌ویستانه‌ی که ره‌نجی ئە‌م به‌رهبه‌مه‌یان له‌ ئە‌ستۆگرتوووه به‌تایبه‌تی خ‌یزانه‌که‌م و ده‌زگای تو‌یژینه‌وه و بلا‌کردنه‌وه‌ی موکریانی.

غزه لى يه كه م:

به حرى هزه جى هه شتى ته واو

(مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن مفاعيلن)

۱- الا يا ايها الساقى ادر كاساً و ناولها

كه عشق آسان نمود اول ولى افتاد مشكلها

ته لا يا ته ييوهه سساقى ته دير كه سهن فه ناقيلها، كه ئيشق ئاسان نه مود ته فقهل
فه لى ئوفتاد موشكيلها.

تهى ساقى (مه يگير) پينكيك بگير و لهو پينكش بده به من، چونكه له سه ره تاوه عه شق
به ناسانى هاته پيش چاوان، به لام پاشان گرفت و كيشه كان رووياندا.

ساقى: مه يگير، شه رابگير، له شه رحى (لاهورى) دا هاتووه: "ساقى مور شيدى كامله يا
مه عشوقى هقه، كه كرى مه به ست له خدرى زينده بيت، كه لاي عارفه كان به رابه رى زانستى
روحانى و عيرفانى و (علم لدنى) ناسراوه و زور ناماژه ي پنده كر يت" {لاهورى، ج ۱، ل ۵}.

ادر: كارى فه رماندانه به واتاى گيران، گه رانندن وهك مه يگير. كاساً: پينكيك، كاسيك،
جاميك، لاي (لاهورى) پينك به رووى يار يا فه يز و ره همتى تهو ليك دراونه ته وه، له فه ره ننگى
هه ندى گروهى عيرفانى شدا دلّه ناول: كارى فه رماندانه به واتاى پيدان يا خود ده ستر يژ كردن.
نمود: ده كه وت افتاد: كارى رابردوى (افتادن) ه، به واتاى روودان يا خود هاتنه ئارا،
هه ره ننده واتاى كه وت نيش ده گه يه نى.

سه باره ت به خاوه نى سه ره كى (صدر) نيوه ديري يه كه مى ته م به يته ره خنه گره كان بيرو راي
دژ و جياوازيبان هه يه له وانه؛ (خه تمى لاهورى - خاوه نى شه رحى عيرفانى غزه له كانى حافظ -)
ته م ميسراعه به هى شاعيرى گه وره ي عه ره ب (لبيد) ده زانيت {لاهورى، شرح عرفانى غزهاى
حافظ، ج ۱، ل ۲}.

(سودى بوسنه يى - خاوه نى شه رحى توركى غزه له كانى خواجه حافظ -) راي وايه كه ته م
ديره له پارچه يه كى (يه زيدى كورى معاويه) وه رگير او به هه ندى ده ستر كارييه وه، كه به يته كه
به م شيويه:

انا المسموم ماعندى بترىاق ولا راقى

ادر كاساً و ناولها الا يا ايها الساقى

سودى له شه رحه كه ي خويدا و بو پالپششى ته م رايه ي دوو به لنگه ي شيعرى فارسى
هيناه ته وه كه تيايدا گله يى له حافظ ده كه ن كه بوجى ديري كى سه ره تاى غزه له كانى خوى له
كه سيكى كافرى وهك يه زيد وه رگرتووه - چونكه ته هلى شيعه دوژمنايه تيبه كى زورى يه زيد
ده كه ن و به كافرى ده زانن. بو نمونه ته م به يته به لنگه ي ته م راستيبه يه:

شاهى دينداران حسين و شاهى بى دينان يزيد

هر دو سلطانن اما اين كجا و آن كجا

واته: شاهى دينداران حوسه يين و شاهى بى دينان يه زيد. هه ره دوو كيان سولتانن، به لام ته م
له كوئ و تهو له كوئ.

بو نمونه: (ته هلى شيرازى) نووسيو يه تى:

خواجه حافظ را شبي ديدم به خواب

گفتم اى در فضل و دانش بى حساب

از چه بستى بر خود اين شعر يزيد

با وجود اين همه فضل وكمال

گفت واقف نيستى زين مسئله

مال كافر هست بر مؤمن حلال

(واته: شه ويك حافظم له خه ودا بينى و گوتم تهى تهو كه سه ي له داناييدا بى سنوور و
حسيبى به م هه موو زانست و گه وره ييه وه بوجى تهو به يته ي يه زيدت خسته ديوانه كه ته وه،
گوتمى تاكات له م مه سه له يه نييه كه مالى كافر بو موسولمان جه لاله.)

هه ره وها (كاتبى نيشابورى) يش نووسيو يه تى:

عجب در حيرتم از خواجه حافظ

چه حكمت ديد در شعر يزيد او

اگر چه مال كافر بر مسلمان

ولى از شير عيبى بس عجيب است

(واته: زور سه رم له خواجه حافظ سوپماوه به جوئ كه عه قلش تيايدا ده سته وسانه، تهو
چ حيكه تيبكى له شيعرى يه زيدا بينى كه وا له سه ره تاى ديوانه كه يدا هيناه وه. گه رچى مالى
كافر بو موسولمان جه لاله و قسه ي تيدا نييه، به لام بو شير عه ييبكى زور گه وره يه كه پارو له
ده مى سه گ بر ييئى).

له بهرامبهر هم رایه‌شدا (عه‌للامه قه‌زوینی و دکتور غه‌نی) هم دیره به هی (یه‌زید) نازان و (نوستاد مینوی) له پراویزی (حافظ) دا نویسیه‌تی: "هم میر خسره‌وی ده‌له‌وی - کوچکردوی ۷۲۵ ی کوچی مانگی که سالی له دایکبونی حافظه - له به‌یتیه ژیره‌وده‌ا شه نیوه دیره‌ی هیناوه:

شراب لعل باشد قوت جانها، قوت دلها

الا یا ایها الساقی ادر کاساً و ناولها

هه‌وره‌ها (د. هروی) یش له شهرحه‌که‌ی خویدا ده‌لی: " له دیوانی چاپکراوی یه‌زیدی کوری معاویه‌دا - که شیعره‌کانی خوی و شه‌شیرانه‌شه دراونه‌ته پالی - هم نیوه دیره‌م نه‌دیوه. له راستیدا گهر هم دیره‌ هی یه‌زید بیت یا ههر که‌سیکی تر گرفتیکگی گه‌وره دروست ناکات، به‌لام له هزی شیعهدا باوه‌ره‌ینان به‌وه‌ی که شاعیریکگی فارس دیره‌یکگی گه‌وره‌ترین دوزه‌منی ده‌روونی و میژوویی نه‌وانی وه‌رگرتسی کاریکگی دژواره، ههرچه‌نده له‌و چهند دیره‌ شیعره‌ی (ته‌لی شیرازی و کاتبی نیشاپوری) دا واده‌که‌وی که هی یه‌زید بیت و هه‌روه‌ها حافظیش شیعیه نه‌بووه تا شه‌رقه‌ی له یه‌زید بیت. به‌لام شه‌وه‌ی جیگای نامازیه‌یه و سوودی زانستی ده‌بیت شه‌ویه که رژی (۲۰۰۲/۱۰/۵) (پروفیسور مرف خه‌زنه‌دار) کاتس هم دیره‌ی له شه‌رحی سویدا بینی گوتی: هم دیره‌ شیعره عه‌ره‌بی سه‌رده‌می شه‌وه‌ی نییه، یه‌زیدی کوری معاویه‌ش له هم سه‌رده‌مه‌دا ژیاوه و (معاندی) ده‌رپرینیکگی تازه‌ی زمانی عه‌ره‌بییه و له شیعری عه‌ره‌بی شه‌ سه‌رده‌مه‌دا به‌کارنه‌هاتووه، ره‌نگه هم شیعره هی فارسیک بیت.

خواجه حافظ له به‌یتهدا له نارچه‌تی عه‌شق ده‌دیت و ده‌لی: شه‌ی ساقی پیکگی شه‌راب بگیړه و پیکیکیش بده به‌من، چونکه عه‌شق سه‌ره‌تا به‌ناسانی هاته‌ به‌رچاو، به‌لام پاشان گرفته‌کان روویاندا، به‌و واتایه‌ی تیمه له نیوه ریگه‌ی عه‌شقداین که نارچه‌تی و گرفته‌کان روویانداوه و پیوستمان به‌باده و پیکگی عه‌شق هه‌یه به‌شه‌وه‌ی به‌رگه‌ی شه‌و نارچه‌تی و عه‌زابانه‌ بگرین که رووه‌روومان ده‌بنه‌وه.

ههر له هم سه‌ره‌تایه‌وه شاعیر ده‌روازه‌یه‌ک به‌ شیعری عاشقانه‌ی عارفانه‌ ده‌کاته‌وه که سه‌راپای سووتان و نه‌هاتییه و عه‌زابی دوری مه‌عشوقه، بنگومان هم عه‌شقه‌ی حافظ عه‌شقی نیلاهییانه‌ی عیرفانییه که به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌ختی عاشقانه‌ نویسراوه و پیوستی به‌ کردنه‌وه‌ی وردی کوذه واتایه‌کانی هه‌یه که تیمه هه‌ول ده‌ده‌ین له دووتویی شیکردنه‌وه‌کان و له کات و شونئی خویاندا لیان بدوین.

۲- به بووی نافه‌ای که آخر صبا زان طره بگشاید

ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها

به بووی نافه‌یی که ناخره‌ سه‌با زان تورره‌ بگوشایه‌د، ز تابی جه‌ندی موشکینه‌ش چه خون ئوفتاد دهر دلها.

به ئومیدی نافه‌یه‌ک که ناخریه‌که‌ی سه‌با، لولیی شه‌و سه‌ری زولقه‌ی بکاته‌وه، له تاو چین چین و لولیی پرچی میسکباری چ خوتینیک که‌وته دلانه‌وه.

به‌بووی: به‌هیوای، به‌ئومیدی، به‌ناواتی نافه: شه‌و کیسه‌ بجوکه‌ی له سه‌ر ناوکی ناسکدایه و خوتینی وشکبووه‌ی تیدایه‌ و پاشان میسکی لی‌نده‌ره‌هیتیت صبا: سه‌با، سه‌ره، هه‌وای فینکی باکوور که لای دژستانه‌وه هه‌لده‌کات و حه‌رمی حه‌ره‌سه‌رای ییار و مه‌عشوقه‌کانه و لای عاشقان راززان و هه‌واله‌ینی عاشقانه‌ لای ییاره‌وه جعد: موی موجه‌عه‌د، موی لول و ئالوسکاوه‌ک شه‌لقه‌ی زنجیر، له شه‌ده‌بیاتی عیرفانیدا به‌واتای پرده‌ی به‌رده‌م روو و وه‌سلی مه‌عشوق دیت مشک: میسک

له شه‌رقه‌ی هم به‌یتهدا پیوسته‌ شه‌وه روونکریتته‌وه که میسک خوتینی دلی ناسکه و نافه‌ش شه‌و کیسه‌ بجوکه‌ وشکبووه‌وه سه‌ره‌سه‌تراویه که له‌سه‌ر ناوکی ناسکدا په‌ترکه‌ ده‌به‌سیتیت کاتیک هم کیسه‌یه وردده‌کریت بونه‌که‌ی لی‌ ده‌رده‌هیتیت و بلاوه‌ ده‌بیتته‌وه، شاعیر زولف و په‌رچه‌می یاری به‌مه‌ چواندوه که لول و گری‌دراوه و وه‌ک میسکیش ره‌ش و بوغوشه‌. ده‌لی: به‌ئومیدی شه‌وه‌ی که بای سه‌با گری و لولیی سه‌ر په‌رچه‌می ییار بکاته‌وه تا بونی خوشی وه‌سلی یارمان به‌نسیب بیت (بگه‌ین به‌ بونی خوشی وه‌سلی رووی دولبه‌ر) چه‌نده دل له چاوه‌روانیدا بوونه‌ته خوتین. واته: دلان له چاوه‌روانی زوردا دوچاری دلته‌نگی و نارچه‌تی زور بوون و بوونه‌ته خوتیناوه، شه‌مه‌ش مانایه‌کی شاراه‌ی تیدایه که سه‌با دره‌نگی کرد و ناتوانی یا نایه‌ویت له زولقی یاره‌وه بونی خوشی وه‌سل و ژوانان بو بکاته‌ دباری، چونکه زولقی مه‌عشوق ئالوسکاوه و رووی یاری له‌ژیر لولیی خویدا حه‌شارداوه.

به‌تیتینیکردنی شه‌وه‌ی که زولف و پرچی لول له زاراه‌ی عیرفانیدا نیشانه‌ی شارندنه‌وه و په‌رده‌ی سه‌ر رووی مه‌عشوقه‌ واتای عیرفانیی به‌یتته‌که ده‌بیتته:

به ئومیدی شه‌وه‌ی که رازیک له نه‌ینیه‌ نیلاهییه‌کان بزاین ده‌بی چه‌نده ره‌نج و دره‌دیسهری بکیشین. دلان چاوه‌رپی بای سه‌با ده‌که‌ن که شه‌و په‌ردانه‌ هه‌لده‌تته‌وه و بونی خوشی شه‌و نه‌ینییانه‌ بزنان، به‌لام له لولی پرچ و زوری حیجاب و په‌رده‌کانه‌وه شه‌م ناواته‌ روو له کرییه و چاوه‌روانی دلی عاشقان به‌ خوتین ده‌کات.

۳- به می سجاده رنگین کن گرت پیر مغان گوید

که سالک بی خبر نبوود ز راه و رسم منزلها

به مہی سہ سجاده رنگین کون گہرہت پیری موغان گوید، کہ سالک بی خہ بہر نہ بوو شد ز راہ و رہمی مہ نزیلہا.

نہ گہر پیری موغان پیی گوتی بہر مالہ کہت بہ شہراب رنہ گین کہ، بیکہ! چونکہ ریہواری ریگہی تہریقہت بیتاگا نییہ لہ داب و نہریت و ریورہ سمی قوناغہ کانی نیوہندی ریگہ.

سجاده: بہر مال، بہر دہنوئیژ پیر مغان: پیری موغان، پیری مہیفرؤش موغ/ماگ: پیاری نایینی زہر دہشتییہ، بہ لآم (د. غہنی) دہلئی: "موسولمانہ کانی پییشوو لہ دوو جیگاوه شہرابیان دہہینسا، یہ کیکیان لہ دیرہ کان و لای مہسیحییہ کانہوہ و شہوی دیکہ شیان لای مہجوسیہہ کانہوہ، واتہ موغہ کان... لہ سہرہ تاوہ پیری موغان ہہ مان پیری مہیفرؤش بوو، بہ لآم پاشان لہ زاراوہی سو فیگہریدا واتای دیکہی پیداکردوہ، پیری نورانی لہ زاراوہی مہسیحیدا (نستوری) یہ سالک: ریہواری ریگہی حق.

لہ راستیدا زؤریہی بہیتہ کانی (حافظ) چہند مانایہ کییان ہہیہ، لیژہدا (منزلہا) کہ بہ واتای مہنزلئی نیوہندی ریگا دیت، بہ لآم لہ عیرفاندا قوناغہ کانی تہیکردنی ریگہی تہریقہتہ لہ لایہ کی دیکہوہ (مہی) و (پیری موغان) و زؤریہی تہو زاراوانہی کہ واتای سہرزارہ کییان نیگہتیقی و سلین بہ واتای نوی بہ کارہینراون. ہہر تہ مہیہ کہ تہمرؤ بہ مانادان بہ وشہ کان دہستیشان دہ کریت و دہ کرئ بلین حافظ و شاعیرانی سہر دہمی تہو و پاش تہویش جو ریگ لہ مانایان داوہ بہو و شانہی کہ واتاکانیان لہ گہل توئیژی سادہی کؤ مہلگہدا ناگوئج.

(حافظ) لہم بہیتہدا تہوہ دہلئی کہ ریہوارانی ریگہی حق بی ناگا نین لہ داب و نہریتی قوناغہ کانی نیوہندی ریگہی بہرہو حق و کہ مال چوون بہ تاییہ تی پیر و نورانییہ کانیان، ہہر بؤیہ کاتیک پیری نورانی و مورشید بیت دہلئی بہر مالہ کہت بہ شہرابی عہشق بشؤ و رنہ گینی بکہ پیویستہ بہ گوئی بکہی، چونکہ تہو لہ تویہ کی بیتاگای تازہ کار باشتر دہزانیٹ. (لاہوری) لہ شہرحہ کہی خویدا نووسیویہ تی:

گہر مورشیدی کامل تہ مری پیکردی کارئ بکہیت کہ رازہ کہی لای تو شاراوہ بوو، رووہ ناشکراکہ شی لہ گہل عہقلندا تہدہ گونجا، بی دودلئی بیکہ و بہ خیری مہحزی بزانیہ وک مردووی نیو دہستی مردووشؤر خوٹ بدہرہ دہستی تہو کاملہ چونکہ (الحبۃ العمل لطاعۃ المعشوق = عہشق کارکردنہ بؤ ئیتاعہ تی مہعشوق) { لاہوری، ج ۱، ل ۸-۹ }

۴- مرا در منزل جانان چہ امن عیش چون ہر دم

جرس فریاد میدارد کہ بر بندید محملہا

مہرا دہر مہنزلئی جانان چہ تہ منی عہیش چون ہہر دہم، جہرہس فہریاد میدارد کہ بہر بہ نندید مہہمیلہا.

من لہ مہنزلگہی مہعشوقدا ئارامی و تہمانیک بؤ ژیان و شادی شکناہم! چونکہ بہر دہوام زہنگہ کان ہاوار دہ کہن بارہ کانتان بیپچنہوہ.

مرا / امن را: من لہ دؤخی بہر کاریدا منزل: جیگہیہ کہ کہ لہ کاتی سہ فہر دا قافلہیہک باری تیدا دہخات، مہنزلگہ

جرس: زہنگ، یاخود زہنگولہی ملی حوشت کہ کاروانچیہہ کان لہ جولانی قافلہ کہ ناگادار دہ کاتہوہ.

فریاد: ہاوار بر بندید: کؤیکہ نہوہ، تیکنین محمل: بارگہ و بنہ

مہبہستی بہیتہ کہ تہوہیہ کہ چؤن دہ توانریت لہ مہنزلگہی مہعشوق و خو شہویستدا بہ ئارامی و ناسایشوہ بژین لہ کاتیکدا زہنگی روشتن و کؤکردنہوہی بنہ و بارگہی سہ فہر بہر دہوام لیڈہدہریت. (د. ہروی) لہ مہبہستی تہم بہیتہدا دہلئی: " لہ دنیادا ترسی مہرگ وک دہنگی زہنگ ہہمیشہ کاتی روشتن و جولان بہ کاروانچیہہ کان دہلئی، ہہمیشہ ئیمہ دہخاتہ بہر ہہر ہشہی خوئی و ناگادارمان دہ کاتہوہ ئیدی چؤن بہ خہیالی ئاسوودہ و ئارامہوہ بژین. " مہنزلگہی بونی دنیاش ئامازہیہ کہ بؤ دروستی تہم واتایہ، بہ لآم تہ کرئ تہو مہنزلگہیہ حالی کورت خایہنی عارفان بیت و زہنگی ناگادار کردنہوہ کہش کؤتایی ہانتی تہو حالہ بیت.

۵- شب تاریک و بیم موج و گرداب چنین ہائل

کجا دانند حال ما سبک باران ساحلہا

شہبی تاریک و بیمی مہوج و گیردابی چونین ہائیل، کوجا دانند ہالی ما سہ بوو کبارانی ساہیلہا.

شہوی تاریک و ترسی شہپؤل و گیتاوی وا ترسناک، خہیالتاسوودہ و بارسووکہ کانی کہنار بارودؤخی ئیمہ لہ کوئیوہ دہزانن.

شب: شہر موج: شہپؤل گرداب: گیتاوی ہائل: ترسناک

سبکباران: بارسووکہ کان، بہ مانای مرؤفی خہیالتاسوودہی بیرنہ کہرہوہ دیت ساحل: کہنار شاعیر بؤ دہستیشانکردن و خستنہرووی ترس و سہرگہردانی خوئی لہ لیکنؤلینہوہ و ہولدان بؤ کہ شفرکردن و خستنہرووی نہیتی و رازی دروستبوون و بوون و وجود، وینہیہ کی ترسناک لہ شہویکی ترسناکدا و لہ نیو شہپؤل و گیتاوہ کانی دہریادا دہ کیٹشج، لہ بہرامبہر

هزوری گەر هه میخاهی ئەزو غایب مەشو هافر، مەتا ما تەلقە مەن تەههفا دەئی
دوینا فە ئەهملها.

حافظ گەر (حزوری) ت دەوی لیبی (غایب) مەبه، هه رکاتئ گهشتی بهو کهسهی که خۆشت
دەوی دنیا بجه لاوه و پشتگویی بجه.

حضور: نامادهیی له حهرامسهرای دۆستدا (زاراوهیهکی عیرفانییه)
همی خواهی: ئەتهوی ازو: له ئەو

سودی (حضور) به مانای ناسایش و نارامی لیکدهداتهوه، بهم واتایهش مانای دێره که
دهبیته: گەر دتهوی نارامی و ناسایش دهستهکوی هه رگیز لهو غایب مەبه که لیهدا ئەو
مهعشوقی ئەزهلییه، بهلام لههه رباریکدا دهبی دنیا پشتگویی بجهیت. (هروی) یش دهلی: "
مههست لهوهیه که ئەگەر نامادهیی و حازربوونی گیانی و روحیت لهگهڵ مهعشوقدا دهوی له
یادی ئەو غافل مەبه و هه میسه یادی بکهروه و هه رکه گهشتی به مهعشوق هه موو شتیک
جگه لهو فهرامۆش بکه.

ئەمهشدا نارامی کهنارهکانی دهريای هیناوتەوه، لای ئەو تهریقەت ئەو دهريایهیه و خۆی وهک
رێبواریککی ئەو رێگهیه به کهسێک چواندوه که له شهویکی تاریکدا و له کهشتییه کدایه و
ترسی شهپۆله سهرشیت و گیتراوه مه رگهینه رهکان بهردهوام هیرشی دهکهنه سههه و
خهیاڵتاسووده و بارسووکهکانی کهنارهکانیش ئەوانه که خالی و بهتالئ له بیرکردنهوه و
وردبوونهوه لهم جۆره مهسهلانه و به ناسوودهیی دهژین. ئەکرئ ئەم دهريا پر ترسهی حافظ له
ناخی هه موو کهسێکدا هه بیته و بارسووکهکان ئەوانه بن که ههست بهو پشپویییهی ناخیان
ناکهن، وهک (کولن ویلسون) له (سقوط الحضارة) دا ئەوه دهخاتەروو که پشپوی له ناخی هه موو
کهسێکدا هه یه، بهلام خۆشبهخت ئەوانه ی که ئەم پشپویییه کهشف ناکن.

٦- همه کارم ز خودکامی به بدنامی کشید آری

نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفلها

هه مه کارهه ز خودکامی به بدنامی کهشید ئاری، نههان کهی مانده ئان رازی کزو
سازند مه هفیلها.

هه موو کارم به هۆی خۆسه ریهیه به بهدناوی کۆتایی هات، ئەری، ئەو رازهی که کۆری لی
ساز بکهن و بیته بنیشته خۆشهی سهه رازان چۆن به نهیانی ده مینیتهوه.

خودکامی: خۆسه ری، بهناره زوو و مهیلی خۆ بدنامی: بهدناوی، رسوایی
نهان: په نهان، شاراه کزوسازند: کهلیتی دروستکهن محفل: کۆر، کۆبوونهوه
لیهدا (حافظ) دهیهویته ئەوه بلیت که هه رکاریک به ناره زوو و مهیلی تاکه کهسی بکریت
و مرۆف هه میسه له خۆوه و به مهیلی خۆیی و بهبی رهچاوکردنی دهو رو بههه و کۆمه لگه
کارهکانی بکات دوا جار ریسوا ده بیته، ئەم ریسواییهش به شیوهیه که دهبی که هه مووان پیی
دهزانن و لی ره و لهوی باسده کریت و ناشارد ریتهوه. هه رچه نده (سودی) له شه رجه کهی خۆیدا
دهلی: "میسراعی دووه می وهک په ندیک بۆ میسراعی یه کهم هیناوتەوه" {سودی، ج ١،
ل ١٤- ١٥} بهلام ده کریت وهک تهواو کهرێک لیبی پروان ریته نهوه که په ندیک.

واته: له بری ئەوهی داب و نه ریت و رێپه رسه می کۆمه لگه له به رچاو بگرم به خۆسه ری خۆم
به دوای ناره زوو که نام که وتم و ئەمهش بووه مایه ی ریسوا بووم به جۆرێک که خه لکی
دهسته دهسته له رسوا بوونه کهم ددهوین و به مهش ناتوانم ئەم ریسوا بوونه بشارمه وه.

٧- حضوری گر همی خواهی ازو غایب مشو حافظ

متی ما تلق من تهوی دع الدنيا و اهملها

غەزەلى دووھەم:

بەحرى موجتەسى ھەشتى مەخبوونى مەحرۇف

(مفاعىلن فعلاىن مفاعىلن فعلىن)

۱- صلاح كار كجا و من خراب كجا

بىن تفاوت رە كز كجاست تا بە كجا

سەلاھى كار كوجاھو مەنى خەراب كوجا، بىن تەفاوتى رەھ كەز كوجاست تا بە كوجا. رىكىكى كاروبارى ژيان لە كۆي و مەنى خراب و مەست لە كۆي، سەيركە جىاوازىي نىوان ئەم دوو رىگا و رىيازە لە كۆي تا كۆيە.

صلاح كار: چاكتىر كىردنەھ لە كاروبارى ژيان، بە مەسلەھەت زانىن و گونجان كجا: لە كۆي خراب: فاسد و گوناھكار ياخود بەماناى مەست و بىرئەكەرەھە ھىتراھە تفاوت: جىاوازىي رە: راھ، رىگە

دەلى: بىر كىردنەھى چاك و بەرژەھەندى خوازى لە كاروبارى ژياندا پىويستى بە دوربىنى و وردبىنى ھەيە و منىش مەست و بى پەراوم و بەم جۆرە نىم، ھەرىيە ئەھ لە كۆي و من لە كۆي. لە نىوان من و بىر كىردنەھ لە بەرژەھەندىيە كانى ژيان و رىكخستەھەدى كاروبارە كاندا جىاوازىيە كى زۆر ھەيە و دوو رىگە جىاوازن.

(سودى) كە (صلاح يار) لە جىاتى (صلاح كار) دادەنەت. لە شەرھە كەيدا دەلى: يار لە بىرى خۆ رازاندانەھە و رىكخستى خۆيداىە، بەلام من لە بىرى بادەنۆشى و مەستى دام و ھىچ لىكچوونىك لە نىوان من و ياردا نىيە، بىنە كە لە نىوان رىگە عەشق و رىگە زوھىدا چەندە جىاوازىي ھەيە.

۲- چە نىسبەت است بە رندى صلاح و تقوى را

سماع وعظ كجا و نغمە رباب كجا

چە نىسبەت بە رەندى سەلاھ و تەفقارا، سەمائى قەئز كوجا و نەغمە بى رباب كوجا. تەقوا و خۆپارزى چ پەيۋەندىيە كى لەگەل جىھانى رەندى و بادەنۆشىدا ھەيە، بىستىنى وەعز و قسەى ئامۆزگارى لە كۆي و بىستىنى ئاوازى رباب لە كۆي.

رەند: كەسىكى زىرەك، گوى بەھىچ نەدەر (لابالى)، نەبەستراھ بەداب و نەرىتە كۆمەلەيەتتەيە كەنەھ و گوى نەدەر بە دەوربەر.

سماع: بە واتاى بىستىن وەكو بىستىنى قورئان، بەلام لە زاراھە سۆفىگەرىدا واتاى جىاوازىي ھەيە كە لە شوئىنى خۆيدا بە درىزى لىي دەدوئىن، چونكە لىرەدا بە واتا زمانىيە كى بەكارھاتوھ.

نغمە: دەنگى خۆش، ئاواز رباب: روبا، جۆرە سازىكە

ھەرۋەكو چۆن كۆيگرتن لە ئامۆزگارىي و وەعز و كۆيگرتن لە ئاوازى مۆسىقا بەيەكەھە كۆنكرىتتەھە ناتوانرەت پەيۋەندىيەك لە ھەمانكاتدا لە نىوانىاندا دروست بكرەت ھەرواش جىھانى رەندى و بى پەروابى ياخود مەستى و بادەنۆشى لەگەل جىھانى تەقوا و خۆپارزى و دوورە پەرىزىدا پەيۋەندىيان نىيە.

۳- دلم ز صومعه بگرفت و خرقةء سالوس

كجاست دىرمغان و شراب ناب كجا

دلم ز صومعه ئە بگرفت و خرقة بى سالوس، كوجاست دەرى موغان و شەرابى ناب كوجا.

دلم لە خانەقا و خرقة رىا و خەلەتتەنەر بىزاربوھ، مەيخانە و شەرابى بىخەوش لە كۆيە. دلم بگرفت: دلم گىراھ، بىزارم صومعه: لە ئەسلىدا بەشوئىنى پەرىستى مەسىحىيە كان دەگوتتەت كە لەسەر كىو ياخود تەپۆلكە دروست كرايەت، دىر، كە نىسە، كلىسا، بەلام لە ئەدەبىياتى فارسىدا بەماناى خانەقا دىت و لەم بەيتەشدا مەبەست ئەم ماناىيە خرقة: عەبايە كە كە سۆفى لەبەرى دەكەت سالوس: فرىودەر، رىاكارى دىرمغان: شوئىنى پەرىستى زەردەشتى، عىبادەتگاي زەردەشتى، ھەرچەندە لىرەدا بە ماناى شوئىنى عەشق و عىرفان دىت.

واتە لە خانەقا و خرقة كە بە رىا و فرىودەرى و خەلەتاندن ئالودە و پىسبوون، بىزارم و دەمەوى رزگارم بىت، دىرى موغان و مەيخانە و شەرابى بى خەوشى ساف لە كۆيە (كە رەمى عەشق و عىرفان).

وہك خانەقا بە خرقة رىاكارى پەيۋەستە مەيخانە و دىرى موغانىش بە شەرابەھە پەيۋەستە، شاعىر مەبەستى لەوھە كە لە زەرق و بەرقى رىاكارى و روالەتبازى بىزارم و رىگاي عەشق و رەندى ھەلدەبۆئىم.

۴- بشد كە ياد خوشش باد روزگار وصال

خود آن كرىشمە كجا رفت و آن عتاب كجا

بشود كە يادى خوشەش باد روزگارى قىسال، خودى ئان كرىشمە كوجا رەفت و ئان ئىتاب كوجا.

روژگاری پیکه و هوبون و ویسال یادی به خیر تیپه‌ری، نهو ناز و غه مزه‌ی مه‌عشوق بۆ کوی
روژت و نهو سه‌رزه‌نشت و عتابه بۆ کوی.

بشد: تیپه‌ری، به‌سه‌رچوو روزگار: روژگار وصال: پیکه و هوبون، ویسال
کرشمه: ناز عتاب: سه‌رزه‌نشت و عیتاب

پاش تیپه‌رینی روژگاری پیکه و هوبونی شاعیر له‌گه‌ل مه‌عشوق و جارجاره‌ی ناز و غه‌مزه و
جارجاره‌ی توره‌ببون و سه‌رزه‌نشتدا. شاعیر یادیکی نهو روژگار به‌سه‌رچوو ده‌کاته‌وه و ده‌لی:
روژگاری پیکه و هوبون و وه‌سل که هیوادارم هه‌میشه به‌خۆشی و چاکی باس و یادبکرتنه‌وه
تیپه‌ری، نهو روژگاره‌ی که جارجار ناز و غه‌مزه و جارجار به‌سه‌رزه‌نشت و عیتاب لی‌گرتنمان
له‌ نیوان ئیمه و مه‌حبوبدا تیپه‌ری بۆ کوی چوو یاخود چیی به‌سه‌ر هات.

۵- ز روی دوست دل دشمنان چه دریا بد

چراغ مرده کجا و شمع آفتاب کجا

ز روی دوست دلی دشمنان چه دریا بد، چراغی مرده کجا شو شمع می آفتاب کجا.
دلی دوژمنان چی له‌ رووی دۆست تیده‌گات، چرای کوژاوه له‌ کوی و مۆمی دره‌وشاوه‌ی
روژ له‌ کوی.

دریا بد: تیده‌گات، له‌ چاواگی دریا‌فتن، وەر‌گیراوه چراغ: چرا
مرده: مردوو، لی‌ره‌دا به‌ مانای کوژاوه هاتوو شمع: مۆم آفتاب: روژ، خۆر
ده‌لی: دلی دوژمن له‌ نه‌جمی رق و کینه‌وه تاریکه و هیچ له‌ رووخساری دۆست تیناگات و
ناتوانیت و پرشنگیکی لی‌ وەر‌گری نه‌م دوانه‌ش (دلی دوژمن و رووی دۆست) وه‌ک چرایه‌کی
کوژاوه و مۆمی خۆر وان، واته‌ دلی دوژمن چرای کوژاوه‌یه و رووخساری دۆستیش وه‌ک روژ
وایه. (سودی) ده‌لی: په‌یوه‌ندی نیوان نه‌م دوانه‌ شه‌وه‌یه که هه‌روه‌ک چۆن چرای کوژاوه ناتوانی
هیچ رووناکییه‌ک له‌ روژه‌وه وەر‌گری هه‌وره‌ها دلی دوژمنیش ناتوانی له‌ رووخساری دۆسته‌وه
نور و رووناکی وەر‌گری، بی‌گومان لی‌ره‌دا رووی دۆستی هه‌قه.

۶- مبین به سبب زرخندان که چاه در راه است

کجا همی روی ای دل بدین شتاب کجا

مه‌بین به‌ سیبی زه‌نه‌خندان که چاه دهر راهه‌ست، کوجا هه‌می ره‌فی نه‌ی دل به‌دین
شتاب کوجا.

سه‌یری سیوی چه‌ناگه مه‌که و ناگاداربه که چال له‌ ری‌گه‌دایه، نه‌ی دلی من به‌م په‌له‌په‌لی
و په‌رۆشییه‌وه بۆ کوی دهرۆی.

زرخندان: چه‌ناگه سبب زرخندان: چه‌ناگه‌ی جوان وه‌ک سیو (خبر)
چاه زرخندان: چالی چه‌ناگه همی روی: دهرۆی بدین: به‌م شتاب: په‌له‌په‌لی، خیرایی
له‌ ته‌ده‌بیاتی فارسیدا هه‌میشه چالی چه‌ناگه وه‌ک داویک یاخود ری‌گریکه له‌ به‌رده‌م عاشق
و عارفه‌کاندا و ره‌مزی گرفتگی سه‌ره‌ ری‌ عه‌شقه. لی‌ره‌شدا هه‌مان مانای پی‌دراوه و به‌ دل
ده‌لی: نه‌ی دل به‌م په‌له‌په‌ل و په‌رۆشییه‌وه و به‌ ئومیدی گه‌شتن به‌ سیوی چه‌ناگه و ویسالی یار
بۆ کوی دهرۆی، بزانه که چالی چه‌ناگه‌ی یار له‌ به‌رده‌م ری‌گه‌ی عه‌شقی تۆدایه، واته له‌ ری‌گه‌ی
عه‌شقا هه‌میشه خۆشی و نارامی نییه و گرفتاری و نارحه‌تی زۆریش له‌ سه‌ر ری‌دایه و به
په‌له‌په‌ل و په‌رۆشییه‌وه هه‌نگاو هه‌لمه‌گره تا نه‌که‌ووته نیو چال.

۷- چو کحل بینش ما خاک آستان شما است

کجا رویم بفرما ازین جناب کجا

چو کهلی بینشی ما خاکی ئاستانی شوماست، کوجا ره‌قیم بفرما نه‌زین جناب کوجا.
که خۆلی به‌رده‌رگای ئیوه (تۆ) کلی چاوی ئیمه‌یه، بفرموو له‌م ئاستانه و به‌رده‌رگایه‌دا بۆ
کوی برۆین؟

کحل: کل، سورمه بینش: بینین، به‌لام لی‌ره‌دا مانای چاو ده‌گه‌یه‌نی
آستان، جناب: به‌رده‌رگا بفرما: بفرموو، بلی
به‌رامبه‌ر به‌ مه‌عشوق و خۆشه‌ویسته‌که‌ی ده‌لیت: ئیمه هه‌ر له‌ کۆنه‌وه له‌ به‌رده‌رگای تۆ
داین و به‌ خۆلی ژیری و به‌رده‌رگای تۆ چاومان دهرۆین و خاکی به‌رده‌م ئاستانه‌ت بووه‌ته کل
و سورمه‌ی چاومان و به‌ هۆی نه‌وه‌وه چاومان به‌هیز ده‌بی‌ت. ئیدی پیمان بلی‌ برۆین بۆ کوی
ناچار سه‌ر ده‌خه‌ینه سه‌ر دهرگای تۆ تا نه‌و خاکه‌ بی‌جته‌ چاومان و تا روژی مه‌رگ بۆ هیچ
به‌رده‌رگایه‌کی دیکه نارۆین.

۸- قرار و خواب ز حافظ طمع مدار ای دوست

قرار چیست، صبوری کدام، خواب کجا

قرار و خواب ز حافظ ته‌مه‌ه مه‌دار نه‌ی دوست، قه‌رار چیست سه‌بوری کودام
خاب کوجا.

نه‌ی دۆست چاوه‌روانی نارامی و خه‌و له‌ حافظ مه‌که ئارامگرتن چییه، کامه‌یه سه‌به‌ر
خه‌و له‌ کوییه.

قرار: ئارامگرتن خواب: خه‌و طمع مدار: چاوه‌رۆی مه‌به، به‌ته‌ما مه‌به

بەم بېيە بەستنه وە يەك لە نيوان دېرى يەكەمدا دروست دەبى كە منى خراپ و رەند بى
قەرار و سەبرم و بە دۆست دەلى: بە تەماى سەبر و خەو و نارامى مەبە لە حافظ، چونكە منى
رەندى ريگەى عەشق و خەرابات سەبر و خەو و قەرارم نيبە و ئەم شتانه لە پلەى عاشقىدا
بوونيان نيبە و منى عاشقىش بېبەشم لەمانە.
لە شەرحى سوويدا لە جياتى (قەرار و خواب) (قەرار و صبر) هاتووە.

غەزەلى سېيەم:

بە حرى رەمەلى هەشتى مەخبوونى مەكفوف
(فعلات فاعلاتن فعلات فاعلاتن)

۱- بە ملازمان سلطان كە رساند اين دعا را

كە بە شىكر پادشاهى ز نظر مران گدا را

بە مولازمانى سولتان كى رەسانەد ئين دوتا را، كە بە شوكرى پادشاهى ز نەزەر
مەران گەدارا.

چ كە سىك ئەم داوايە بە خزمەتگوزارانى سولتان دەگەيەنيت، كە بۆ سوپاسگوزارى ئەوەى
پاشايت، بى ميبهرى لەگەل بېچارە و گەداكاندا مەكە.

ملازمان: خزمەتگوزاران، ئەوانەى هەميشە لەگەل پادشادان
سلطان: پادشا، سولتان، گەورە رساند: دەگەيەنيت دعا: دؤعا، داوا

چونكە لەرووى ئەدەبەوە يەكراست داوايەك بۆ سولتان نانيريت، داوايەك بۆ
خزمەتگوزارەكانى پاشا دەنيريت كە بە سولتان بلين تەنيا بۆ سوپاسگوزارى لەسەر ئەوەى كە
پاشايت گەدا و لانهوازەكان لە پيش چاوتا دەرمەكە و چاوى ميبهر و بەزەييت لىيانەوە بيت.
هەرچەندە گەدا بە ماناى سوالكەر ديت، بەلام زورجار لە بەرامبەر پادشادا بەكاردەهينريت و
ئەو كەسەيە كە نياز و پىويستى بە ميبهر و بەزەيى پادشا هەيە و هەرگيز پادشا پىويستى
بەوان نيبە، بەلام شاعير دەلى: گەر بە هۆى سوپاسگوزارى پادشاوە بيت لەسەر ئەوەى كە
تەخت و تاجى پى بەخشاوە پىويستە بەزەيى بە گەدا و بېچارەكاندا بيتەوە.

۲- ز رقيب ديوسيرت بە خدای خود پناهم

مگر آن شهاب ثاقب مددى کند سها را

ز رقيبى ديشيرت بە خوداى خود پەناهم، مەگەر ئان شىهابى ساقب مەدەدى
كونەد سهارا.

پەنا بە خوداى خۆم دەگرم لە رەقيبى ديو سىفەت، مەگەر ئەو نەيزەكە ئاگراوييانە
يارمەتى ئەم ئەستىرە بچووكەى (سوها) بەدن.

رقيب: چاودير، مراقب، كاتى دوو كەس عاشقى يەك كەس دەبن يەكترى بە رەقيبى خويان
دەزانن، لە ئەدەبىياتدا بە زۆرى بە ماناى ناكەس و مودەعى يان خراپ هاتووە.

دیو: دیو، شهیتان

شهاب ثاقب: په یوه ندى نیوان تیشکی ناگر و شهیتان له نایه تی (۱۸) ی سوره تی (حجر) دا هاتووه: ټویش ټهویه کاتی شهیتانه کان له زهوییه وه دهچنه ناسمان به مه بهستی گویگرتن له رازه نادیاره کان، فریشته کان به تیری ناگرین ریگری سرکه وتنیان لی ده کهن، شهاب ساقبیش هه ر ټه تیره ناگرینه یه مدد: یارمه تی

سها: ټه ستیره یه کی بچوکه له ناسماندا و نیشانه ی عاقلییه و رووناکي که مه سووه ییل و سوها وه ک دوو دژ به کارهینراون که سووه ییل له بهر تیشکداری و روشنی زور سوهاش به هوی کهم تیشکییه وه.

شاعر ره قیسی بهو شهیتانانه چواندوه که دهچنه ناسمان و خوښی به ټه ستیره ی بچووک و کزی سوها، ده لی: کاتی ره قیسی شهیتانسیفه ت ډیته ناسمانی عه شقمه وه په نا بو خوا ده بهم تا ناگری نه یزه که کان له و بگریت. من که ټه ستیره یه کی لاوازم له شه ری ټه و پپاریزیت.

۳- مژه ع سیاهت ار کرد به خون ما اشارت

ز فریب او بیندیش و غلط مکن نگارا

موژیه سیاهت ټه ر که رد به خونی ما ټیشاره ت، ز فریبی ټو بیه ندیش و غله ت مه کون نیگارا.

ټه ی نیگاری من گهر برژانگی ره شت به نامازه فه رمانی کوشتنی ټیمه ی ده رکرد، بیر له فریوکاری ټه و بکه روه و کاریکی هله مه که.

مژه: برژانگ سیاه: ره ش خون: خوین ما: ټیمه فریب: فریو بیندیش: بیر بکه روه و نگار: له ټه ده بیاتی فارسیدا یه کیکه له ناوه کانی یار وه ک شیرین و له یلا و سه لما نگارا: ټه ی نیگاری من، ټه ی یاری من.

شاعر به یاری ده لیت: ټه گهر چاو و برژانگی ټو به ناز و عیشوه وه ویستیان من بکوژن، ټو دلره مه به و فریو مه خو و ټیمه مه کوژه، چونکه ټه مه کاریکی هله یه واته کوشتنی عاشق کاریکی هله یه هه رچنده که عیشوه و نازی چاو و برژانگ نیازی ټه وه ی هه بیت.

۴- دل عالمی بسوزی چو عذار بر فروزی

تو از این چه سود داری که نمیکنی مدارا

دلی ناله می بسوزی چو تیزار به فروزی، تو ټه زین چه سود داری که نه می کونی مودارا.

کاتی رووخسارت ده راز ټینته وه دلی عالمی ده سووتینی، ټو چ سوودیک له مه ده بیسی که له گهل خه لکدا هه لټا که ی ت.

عذار: موی گونایه، هه مان (خطی سبز) یا (خط چهره) یه که له شیعری فارسیدا به رچاو ده که وی، به لام به واتای رووخساریش دیت.

عذار بر فروزی: رووخسارت نارایش بکه ی ت، رووخسارت بر ازی ټینته وه.

شاعر به نیگاری خو ی ده لی: کاتیک رووخسارت ده راز ټینته وه و خو ت بو خه لکی ده رده خه ی ت دلی هه موو خه لکی جیهان له تاو جوانی رووخسارت ده سووتیت، به لام ټو چ سوودیک له سووتاندنی دل ټه ده بیسیت و له گهل که سدا هه لټا که ی ت و ناژیت.

۵- همه شب درین امیدم که نسیم صبحگاهی

به پیام آشنایی بنوازد آشنا را

همه شب درین ټومیدم که نه سیمی سو به گاهیی، به په یامی ناشنایی بنه فازه د ناشنارا. ته واری شه و بهو ټومیده وه به سر ده به م که شه مالی به رده بیان له لای ناشناییه که وه په یامی خو شه ویستیم بو به ټینی تا بیته مایه ی دل دانه وه م.

همه شب: سه رانسره ی شه و، ته واری شه و، هه موو شه و، (د. هروی) ده لی: "ټه م ده سته واژه یه (همه شب) له ټه ده بیاتی سه ده ی پی نجه م تا ټویه می کوچیدا به شیوه یه کی فراوان به رچاو ده که وی".

شاعر خوی شه وانی له چاوان ټورانده وه و تا به یانی به ټومیده وه یه که به رده بیان شه مالی له لای دوسته وه بی نی ت و په یامی کی بو به ټینی که هزر و خه یالی نارام بکاته وه و بیته مایه ی دل دانه وه و دل نه وازی.

۶- چه قیامت است جانا که به عاشقان نمودی

رخ همچو ماه تابان قد سرو دلربا را

چه قیامت است جانا که به ناشقان نه مودی، روخی هه مچو ماهی تابان و قه ددی سه رفی دلروبارا.

خو شه ویستم چ قیامتیکت هه لگیرساند کاتی رووخساری دره وشاوه ی وه ک مانگ و بالای وه ک سه رووی سه رنج راکیشی خو ت نیشان دان.

جانا: ناوه لټاویکه بو خو شه ویست، گیانه که م نمودی: پپیشاندا رخ: رووخسار ماه: مانگ تابان: دره وشاوه، رووناک قد: بالا، به ژن سرو: داری سه رو

دلربا: سه رنج راکیش

ئەي گيانى من چ پشپىوى و غەوغايەكت دروست كرد كه له پشپىوى و غەوغاى رۆژى قىامت و زىندووبوونەوه دەچوو، كاتى رووخسارى درەوشاوى مانگ ئاسا و بەژن و بالاى بەرز و سەرنجراكىشى خۆت بۆ عاشقان خستەپوو؛ واتە كاتى عاشقان ئەمانەيان بىنى غەوغا و پشپىويەك لە نىوياندا دروست بوو هەر لە غەوغا و پشپىوى رۆژى حەشر دەچوو (سەرنج بەدەنە غەوغاى دەرويش و عارفەكان لە كاتى وەسلى حەقدا).

۷- بە خدا كه جرعه‌ای ده تو به حافظ سحرخیز

که دعای صبحگاهی اثری کند شما را

بە خودا كه جورئەيى دە تو بە هافزى سەهەرخىز، كه دوئای سوبهگه‌هێ ئه‌سه‌رى كونه‌د شومارا.

بەخودا سویندت دەدەم كه قومىك شەراب بەدە بە حافزى شەوبییدار تا ئەو دۆعایەى كه بەیانیان بۆ تۆى دەكات كاریگه‌ریی هەبێت و گێرابێت.

جرعه: قومىك، كه‌مىك، بەزۆرى بە واتای قومه شەراب دێت

دە: بەدە سحرخیز: ئەو كه‌سه‌ى كه شەو بییداره و بەیانیان زوو لە خەودانییە

دعای صبحگاهی: دۆعای بەیانیان زوو اثر: كاریگه‌ری

حافز لە شەوبییدارانە و دۆعا و نژای بەیانیانیش بەزۆرى گێرا دەبێت. بە یار یاخود ساقى

دەلێت: توخوا قومىك شەرابم بەدەرى تا لە دۆعای بەیانیاندا دۆعاتان بۆ بكەم و گێرابێت.

بە گوتەى (د.غنى) پیندەچى ئەم غەزەله رۆژگارى وەستانی شجاع پادشا لە مەیدانى

سەعادت لە دەره‌وه‌ى دەروا‌ه‌ى شارى شیراز و هاتنى بۆ شار داترابیست، هەروه‌ك

(حافظ ابرو) نووسیویەتى: (چونكه دانىشتوانى شیراز لە مەحمود پادشا بێزاربوون بە نەپینى

داوايان لە شجاع پادشا كرد كه بەره‌و شیراز بێت كه له‌وكاته‌دا دەسه‌لاتى بەسەر (كرمان)دا

هەبوو ئەمەش سالى (٧٦٧ ك) بوو {دكتر غنى - تاريخ عصر حافظ ل٢٤٣، حافظ ابرو بە

وەرگرتن لە هروى}

غزه‌لی چواره‌م:

به‌حری هه‌زه‌جی هه‌شتی ته‌واو
(مفاعیلن مفاعیلن مفاعیلن)

۱-اگر آن ترک شیرازی به دست آرد دل ما را

به خال هندویش بخشم سمرقند و بخارا را

ئه‌گه‌ر ئان تورکی شیرازی به‌ده‌ست ئاره‌د دلی ما را، به خالی هیندویه‌ش به‌خشم سه‌مه‌رقه‌ند و بووخارا را.

ئه‌گه‌ر ئه‌و دلداره جوانه شیرازییه ره‌زامه‌ندی دلی ئیمه به‌ده‌ست بهیئتی، شاری سه‌مه‌رقه‌ند و بووخارا وه‌ک دیاری پیئشکه‌ش به خالی ره‌شی ده‌کم.

ترک: تورک، له‌ بنه‌ره‌تدا به واتای ته‌ته‌ر و تورک دیت، چونکه ئه‌م هۆزه زالم و خوینخۆر و بی‌به‌زه‌بی بوون شاعیره‌کان یاری بی‌به‌زه‌بیان به‌تورک چواندوه، هه‌روه‌ها ده‌گوتریت لای فارس و نه‌ته‌وه‌کانی دیکه تورک جوان بوون و به‌ره‌مزی جوانیش داده‌نریت.

شیراز: شاری شیرازی ئیران ترک شیرازی: جوانی شیرازی (کچی جوانی شیراز)، به‌لام سوودی ده‌لی: به‌پیتی قسه‌ی هه‌ندی له‌ خه‌لکی شیراز ژماره‌یه‌کی زۆر له‌ سوپاکه‌ی هۆلاکۆ له‌ شیراز ماونه‌ته‌وه و له‌ووی ژیاون و نه‌وه‌یان خستوه‌ته‌وه و پاشان به‌ مندالی ئه‌وان گوتراوه تورکی شیرازی، لیره‌شدا تورکی شیرازی مه‌به‌ست له‌و تورکانه‌یه که له‌ شیراز ژیاون نه‌وه‌ک لیکچواندن، به‌لام له‌ راستیدا چواندنه‌که دروستتر دیتته به‌رچاو.

خالی هندو: خالی ره‌ش، یاخود به‌ خالی‌ک ده‌گوتریت که به‌ ره‌سوره‌سی هیندییه‌کان کوتراپیت.

سمرقند و بخارا: دوو شاری گرینگی تورکستانن که له‌ سه‌رده‌می ئیسلامیدا به‌ ئاوه‌دانی و ده‌وله‌مه‌ندی و خه‌لکی جوان ناودار بوون.

مه‌به‌ستی به‌پته‌که ئه‌وه‌یه که ئه‌گه‌ر ئه‌و نازدار و جوانه شیرازییه به‌پیتی ره‌زامه‌ندی دلی ئیمه بجولیتته‌وه و به‌رامبه‌ر به‌ ئیمه به‌زه‌بی و میهره‌بانیی هه‌بیته هه‌ردوو شاری سه‌مه‌رقه‌ند و بووخارا ده‌که‌مه دیاری خالی ره‌شی سه‌ر روومه‌تی.

ده‌لین گوايه ئه‌میر ته‌مور (ته‌مور له‌نگ) حافزی بینویه که که‌سیکی روت و ره‌جالی هه‌ژار بووه، ئه‌م دیره‌شی بیستوهه پیتی گوتوه: حافز به‌ زه‌بری شم شیر دنیام ویران کردوه تا

(سه‌مه‌رقه‌ند و بووخارا) م ناوه‌دان کرده‌وه و تو هه‌ردووکیان به‌ خالیکی ره‌ش ده‌به‌خشی. خواجش ده‌لیت: هه‌ر له‌به‌ر ئه‌م به‌خشینه‌یه که ئاوا دووچاری هه‌ژاری بوومه‌ته‌وه، ئه‌میر ته‌موریش پیده‌که‌نیت و حافز له‌ جیگایه‌کی شیوا دا‌ده‌مه‌زیتیت {ه‌روی، ج ۱، ل ۱۵}.

هه‌رچه‌نده ئه‌م به‌سه‌ره‌اته له‌سه‌رچاوه جیاوازه‌کاندا زۆر دووباره کراوه‌ته‌وه، به‌لام له‌وه ده‌چیت رووداویکی راستی نه‌بیته و هزر و خه‌یالی میژوونوسه‌کان دروستی کردبیت، چونکه وه‌ک (تیمور بوورهان لیموده‌ی) له‌ پیئشه‌کی دیوانی حافز له (جلال الدین همایی) وه‌رگرتوه و نووسیویه‌تی: "ته‌مور له‌نگ ته‌نیا دوو جار سه‌ردانی ولاتی فارس (شیرازی) کردوه و نه‌و دوو جاره‌ش سالانی (۷۸۹) و (۷۹۵) بووه، ناشکرایه که سه‌فه‌ری دووه‌می ته‌مور له‌نگ پاش مه‌رگی خواجه حافزه و به‌م پیئشه‌ ده‌بیت جاری یه‌که‌م ته‌مور له‌نگ خواجه‌ی بینیبیت.

جه‌نابی (هومایی) به‌ چه‌ند به‌لگه‌یه‌ک ئه‌م به‌سه‌ره‌اته ره‌تده‌کاته‌وه که ئه‌مانه‌ن:

۱- به‌لگه‌یه‌ک به‌ده‌سته‌وه نییه که ئایا خواجه له‌ چ میژوویییه‌کدا ئه‌م غه‌زه‌لی نووسیوه تا بگاته گویی ته‌مور له‌نگ.

۲- ته‌مور له‌نگ پیاویکی شه‌رکه‌ر و خوینخۆر بووه و هه‌میشه خه‌ریکی کوشته و برپین و داگیرکاری بووه و تاقه‌ت و زه‌وقی ئه‌م جوژه شیعه‌ره عاشقانه‌یه‌ی نه‌بووه {دیوان حافز، با مقدمه‌ تصحیح و اهتام: تیمور برهان لیموده‌ی، چاپی ششم، ل ۲۹-۳۱ به‌ نقل له‌ مقام حافز: استاد جلال الدین همایی، ص ۲۲ و صفحات دیگر}.

له‌راستیدا نه‌ جه‌نابی (استاد هومایی) و نه‌ خودی (لیموده‌ی) یش به‌ ته‌واوی ره‌تی ئه‌م به‌سه‌ره‌اته ناکه‌نه‌وه، به‌لام گومان له‌وه ده‌کن که ئه‌گه‌ر ئه‌م به‌سه‌ره‌اته راستیش بیت ره‌نگه‌ بو غه‌زه‌لی (سحر با باد می‌گفتم حدیث آوزمندی) بگه‌رپیتته‌وه.

۲- بده ساقی می باقی که در جنت نخواهی یافت

کنار آب رکناباد و گلگشت مصلایا

بده ساقی مه‌بی باقی که دهر جه‌ننه‌ت نه‌خاهی یافت، که‌ناری ئابی روکناباد و گولگه‌شتی موسه‌للا را.

ساقی ئه‌و مه‌یه‌ی ماوه‌ته‌وه بیه‌پته و بیده به‌ من، چونکه که‌ناری ئای روکناباد و گولزاری مصلایا به‌هه‌شتدا په‌یدا ناکه‌یت.

باقی: ماوه جنت: به‌هه‌شت نخواهی یافت: په‌یدا ناکه‌یت رکناباد: رکن آباد: چه‌می‌که‌ نزیکه‌ی (۱۰) کیلومه‌تر له‌ شیراز دووره و سه‌رچاوه‌که‌ی له‌ دامینی ته‌پۆلکه‌یه‌که به‌ناوی (الله اکبر) له‌ چپای به‌مۆ دایه. هۆی ناوانی به‌ (رکناباد) یش

نوهیه که له سالی (۳۳۸) کۆچیدا (رکن الدوله دیلمی) شو دهوروبه‌ره‌ی ناوه‌دانکردووه‌ته‌وه ئهم ناوه‌دهشتی (مصلی)ی ناو داوه، به‌لام به‌ره به‌ره ناوه‌که‌ی که‌م بووه‌ته‌وه و ئه‌مرۆ له‌ جۆگه‌یه‌ک زیاتر نییه گلگشت: بیاسه‌ی نیوگولان، گه‌رانی نیوگولان مصل: دهشتیکی رازاوه‌یه له‌ شیراز که به‌ ناوی رکناباد ناو ده‌دری و ئیستاس گۆزی حافز له‌وییه.

وه‌ک باس ده‌کریت حافز زۆر هوگی شیراز و ناوچه‌که‌ بووه‌ لیته‌شدا دووباره‌ ئه‌وه‌ دووپات ده‌کاته‌وه و له‌کاتی‌کدا که له‌ جوانی (ناوی رکناباد و دهشتی مصل) ورد ده‌بیته‌وه به‌ ساقی ده‌لی: که‌ هه‌رچی مه‌ی ماوه‌ته‌وه‌ بیده به‌ من، تو له‌ به‌هشتیشدا ناوی رکناباد و دهشتی مصل پیدایا ناکه‌یت، ئهم وته‌یه‌ی کۆتایی حافز (له‌ به‌هشتدا ناوی رکناباد و دهشتی مصل) پیدایا ناکه‌یت حه‌قیقییه، چونکه‌ به‌هشت دنیا نییه و هه‌رگیز ئه‌و دوو شوینه له‌ به‌هشتدا بوونیان نییه له‌ هه‌مانکادا ده‌کری درکه‌یه‌ک بیت له‌ جوانی و دلگیری ئه‌و دوو شوینه.

۳- فغان کاین لولیان شوخ شیرینکار شهر آشوب

چنان بردن صبر از دل که ترکان خوان یغما را

فغان کاین لولیان شوخی شیرینکاری شه‌هراشوب، چونان بوورده‌ن سه‌بر ئه‌ز دل که‌ تورکان خانی یه‌غما را.

داد و هاوار ئهم لولیه شوخ و شه‌نگانه که به‌ هه‌لسوکه‌وتی شیرینی خویان آشوب له‌ شاردایا به‌ریا ده‌کهن، وا سه‌بر و نارامیان له‌ دلی من رانندووه که‌ تورکان سفره‌ی یه‌غما ده‌رفینن.

فغان، افغان: داد و هاوار کاین/که‌ این: که‌ ئهم لولیان: کۆی لولیه، لولی: میه‌ره‌بان، ناسک، هوژیکی چادرنشینن، که‌ بو‌یه‌که‌م جار له‌ سه‌رده‌می (به‌هرامی‌گور) و به‌ داوای ئه‌و نزیکه‌ی چوار هه‌زار که‌س بو‌گۆرانی گوتن و سازلیدان له‌ هیندستانه‌وه‌ هاتنه‌ ئیران، فیرده‌وسی به‌ لوری ناویان ده‌بات، ئیستاس هوژیکن که‌ به‌ زۆری چاو و برۆ ره‌شن و گۆرانی گوتن و سازلیدان له‌ تایبه‌ته‌ندییه‌کانی ئهم هوژهن (وه‌ک دۆمه‌کانی لای خۆمان) شوخ: شوخ، بی‌شهرم آشوب: آشوب، ناژاوه و فیتنه

خوان: سفره یغما: تالانی، تالانکردن خوان یغما: به‌گوتی (د.زرین کوب) سفره‌یه‌کی گشتی بووه که‌ به‌زۆری کار به‌ده‌ست و ده‌سه‌لاتداره‌کان له‌ روژه‌کانی جه‌ژندا به‌ تایبه‌تی جه‌ژنی قوربان ده‌یان رازنده‌وه و هه‌زار و لیقه‌وماو و خه‌لکی ره‌مه‌کی تالانیان ده‌کرد (جاران له‌ کوردستان فراندنی گۆشتی قوریانی به‌ خیر ده‌زانرا) (ترکان خوان یغما) ئه‌و خزمه‌تکاره‌ تورکانه‌ی که له‌ تالانکردندا ده‌ستپیشخه‌ر بوون.

مه‌به‌ستی به‌یته‌که: هه‌روه‌ک چۆن خه‌لکی و خزمه‌تکاره‌کان سفره‌ی رازاوه‌ی کاتی جه‌ژنه‌کان تالان ده‌کهن و ده‌رفینن لولیه شوخ و شه‌نگه‌ ناشوبگیته‌کانی شاریش که به‌ جوانی خویان ناشوب و ناژاوه به‌ریا ده‌کهن سه‌بر و نارامی دلی من ده‌رفینن و نارام نامینی و منیش هه‌روه‌ک ته‌واوی خه‌لکی شار له‌ بینینی لولیه شه‌نگه‌کانه‌وه له‌ نیو دلدما تووشی ناشارامی و ناژاوه ده‌به‌وه.

۴- ز عشق ناتمام ما جمال یار مستغنی است

به آب و رنگ و خال و خط چه حاجت روی زیبا را

ز ئیشقی ناتمامی ما جه‌مالی یار موسته‌غنیست، به‌ ئاب و رنگ و خال و خه‌ت چه‌ هاجه‌ت روی زیبا را.

جه‌مال و جوانی یار پیوستی به‌ عه‌شقی ناتمه‌واوی ئیمه نییه رووخساری جوان چ پیوستی به‌ ناو و ره‌نگ و خه‌ت و خاله‌.

ناتمام: ناتمه‌واو، مه‌به‌ست له‌ عه‌شقی ناتمه‌واویش عه‌شقیکه که به‌ پیاوه‌لدان و وه‌سفکردنی مه‌عشوق کۆتایی پی بیست و نه‌گاته قۆناغی فیداکاری و خۆبه‌خشی زیبا: جوان

هه‌ندی له‌ عاشقه‌کان پییان وایه که‌ عه‌شقی عاشقه‌ ئه‌بیته‌ هو‌ی ئه‌وه‌ی مه‌عشوق ده‌رکه‌ویت و بگاته لوتکه‌ی جوانی، به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی حافز له‌ عه‌شقی مه‌عشوقی حه‌ق ئه‌دویت پییوايه عه‌شقی ئیمه له‌ ناست که‌مالی خۆیدا نییه و ناتمه‌واوه و جوانی یاری حه‌ق که‌ له‌ حاله‌تی دوا پله‌ی جوانیدایه پیوستی به‌ عه‌شقی ئیمه نییه تا جوانتری بکات هه‌روه‌ک چۆن رووخساری جوان پیوستی به‌ نارایشترکردن نییه و خۆی له‌خۆیدا جوانه.

به‌گوتیه‌کی دیکه: جوانی یار خۆی له‌خۆیدا رازاوه‌یه و پیوستی به‌ عه‌شقی ناکاملی ئیمه نییه بپرازیته‌وه.

۵- حدیث از مطرب و می گو و راز دهر کمتر جو

که کس نگشود و نگشاید به حکمت این معما را

هه‌دیس ئه‌ز موتریب و مه‌ی گوغو رازی ده‌هر که‌مه‌تر جو، که‌ که‌س نه‌گشود و نه‌گشاید به‌ هیکه‌مت این موته‌مارا.

باسی گۆرانیبیژ و مه‌ی بکه و له‌ هه‌ولتی ناشکرکردنی نه‌بینی گه‌ردوون و بووندا مه‌به، چونکه که‌س به‌ فه‌لسه‌فه و حیکه‌مت ئهم مه‌ته‌له‌ی بوونی نه‌زانیه و ناشی زانیته.

حدیث: باس، قسه مطرب: گۆرانیبیژ

دهر: زه مانه، فه لهك، گهر دوون

گشودن: كردنه وه، سه لكردن، زانين

حكمت: زانست، فه لسه فه

لهم بهیته دا قسه له گهلاک هسانیکدا ده کریت که ده یانه وی له ریگه ی عه قل و فه لسه فه وه کیشه کانی نه و دیو سروشت و گهر دوون چاره و راقه بکن. عارفه کان پیمان وایه عه قلی مرؤف که ته نیا شته هه سستیپکراوه کان ده بینی و ته فسیرده کات و پابه ندی هه سته کانه توانایه کی سنووردی هه یه و ناتوانیت په ی به نهینی و رازه کانی دروستبوون که نادیار و دوابی نه هاتوون ببات و راقه یان بکات، ههر هم ره خه یه شه که هیگل له فه لسه فه ی یونانی ده گریت و ده لی: (فه لسه فه ی یونانی دهیه ریته دوابی نه هاتوو له دوابیه اتودا جیگه بکاته وه). شاعیر مه بهستی له (حکمت) له بهیته که دا هم حیکمه ته ی یونانی یه. حافظ (عارفانه) به وانه ده لیته که رازه کانی دروستبوون مه ته لیکن که به فه لسه فه هه لئایه جا چاکتره له بری خو هیلاک کردن بهو نهینیانه وه که ته نی خودا بو خو ی ده یان زانی له باره ی عیرفان و ریگه ی عه شقی نیلاهییه وه بدوین و سه رگه رمی ریگه و ته ریقه تی عیرفان و عه شق بین.

۶- من از آن حسن روزافزون که یوسف داشت دانستم

که عشق از پردهء عصمت برون آرد زلیخا را

مه ن نه ز ثان هوسنی روزه فزون که یوسف داشت دانستم، که ئیشق نه ز په رده یی

ئیسمه ت برون ئاره د زوله یخا را

من ده مزانی نهو جوانییه ی یوسف که روژ به روژ له نه شوغادا بوو سه ره نجام ده بیته مایه ی نه وه ی که عه شق زولیکه له په رده ی شهرم و پاکی بهینیته ده ره وه.

حسن: جوانی روزافزون: شتی روژ به روژ له نه شوغادا بیته عصمت: شهرم و حه یا برون: ده ره وه یوسف و زلیخا: هه زره تی یوسف و زولیکه ی ژنی (پوطیفار) عه زیزی میسر بهیته که له چیرۆکی یوسف و زولیکه و هرگپراوه، وه ک ناشکرایه هه زره تی یوسف به جوانی به نایانگه و ره مزیکه بو قوژی و پیکه وته یی. کاتیک عه زیزی میسر ده یکریت و ده بیاته وه کو شک، ژنه که ی هه زی لیده کات و له تاو عه شقی یوسف گشت شهرم و حه یایه ک ده خاته لاوه و شه یادی یوسف ده بیته. له نه فسانه کانداهاتوو که له کو تایی ته مه نیدا و پاش بوونه پاشای یوسف جاریکه دیکه به دوعای یوسف جوان ده بیته وه و چاوه کو پیره کانی چاک ده بیته وه و یوسف ده یخواری.

شاعیر ده لی: من ههر له سه ره تاوه که هه ستم به وه کرد جوانی و پیکه وته یی یوسف روژ به روژ له گه شه و نه شوغادایه زانیم له کو تاییدا هم قوژی و جوانخاسییه ده بیته عه شقی

زولیکه و خو ی بو ناگیریت و سه ره نجام په رده ی شهرم و حه یا ده درپینیت و دیتسه ده ره وه و شه یادی یوسف ده بیته.

۷- بدم گفتمی و خورسه ندم نه فاکه لالا نیکو گفتمی، جه قابی تهخ میزیبه ده له بی له تلی

جواب تلخ می زبید لب لعل شکرخا را

به ده م گفتمی و خورسه ندم نه فاکه لالا نیکو گفتمی، جه قابی تهخ میزیبه ده له بی له تلی شه که رخا را.

قسه ی خراپت پی گوتم و رازیم و خوا بته خشی چاکت گوت، چونکه لیوی سوری یاقوتین وه لامی تال شیرین ده کات.

بد: خراپ خرسند: رازی عفاک الله: خوا عه فوت کات نکو: چاک تلخ: تال می زبید: جوانی ده کات، شیای ده کات لب: لیو لعل: یاقوت، سور شکر: شه کر

شکرخا: شه کر کمین لب لعل شکرخا: لیوی یاقوتی و سوری شیرین و قسه خو ش ده لی: قسه ی خراپت پی گوتم و قسه کانت تال بوون، به لام من رازیم و خواش له تو خو ش بی، نه سلنه تو خراپت به من نه گوتوه و چاکت گوتوه، چونکه لیوی سوری یاقوتینی شیرینی تو هه رچی بلیت شیرینی ده کات و هه رگیز وه لامی تالی لیوه ده رناچیت و شیرینی لیوت نه ویش شیرین ده کات، رووتر من له هه موو قسه یه کی تو رازیم و هه یچ قسه یه کت بو من ناخو ش نییه.

۸- نصیحت گوش کن جانا که از جان دوستتر دارند

جوانان سعادت مند پند پیر دانا را

نه سیهت گوش کون جانا که نه زجان دوستتر داره ند، جه قانانی سه ئاده ته مند په ندی پیری دانارا.

گوی له ناموژگاری بگره گیانه کهم چونکه لاوانی خو شبه خت ناموژگاری پیری دانایان له گیان خو شتر ده وی.

گوش کن: گوینبگره، به گوینبیکه پند: ناموژگاری دوست تر دارند: خو شتریان ده وی به رامبهر خو شه ویست ده لی: گیانه کهم هه میسه گوی له په ند و ناموژگاری بگره، نه گهر ده ته وی خو شبه خت بیت گوی له ناموژگاری پیاوی دنیا دیده و عاقل بگره، چونکه لاوانی خو شبه خت په ند و قسه ی پیری دانا و ناقلیان له گیانان خو شتر ده وی.

۹- غزل گفتی و در سفتی بیا و خوش بخوان حافظ

که بر نظم تو افشاند فلک عقد ثریا را

غزه‌ل گوفتی و دوور سوفتی بیاڤو خوش بجان هافز، که بهر نه‌زمی تو ته‌فشانه‌د فه‌له‌ک ئیقدی سوره‌بیا را.

حافظ غزه‌لت گوت و مرواریت دۆزییه‌وه ئیستا وهره و به ئاوازی خۆش گۆرانی بلئی تا گه‌ردوون ملوانکه‌ی سورمیا بکاته ملی شیعری تۆ.

غزل: جۆریکه له شیعیر که ژماره‌ی به‌یته‌کانی (۵ - ۱۳) یه ره‌نگه زیاتریش بی‌ت در: مرواری سفتن: دۆزینه‌وه، گه‌ران در سفتن: گه‌ران بۆ مرواری، درکه‌یه له قسه‌ی جوان و گرانبه‌هاکردن، واته قورس و گران خستنه‌روو

خوش بخوان: گۆرانی خۆش بلئی (سودی) ده‌لئی: "حافظ زۆر ده‌نگی خۆش بووه" نظم: هۆنراوه فلک: گه‌ردوون ثریا: سوره‌یا، نه‌ستیره‌ی په‌روین، شه‌ش نه‌ستیره‌ی بچووکی نزیکن، به گه‌ردانه یاخود هی‌شوه‌ترتی ده‌چوینین

حافظ غزه‌له‌کانی خۆی به مرواری گرانبه‌ها ده‌زانیت که دۆزراونه‌توه و به خۆی ده‌لئی: که غزه‌له‌کانت به گۆرانی خۆش بلئی تا سه‌رنجی ناسمان راکیشی و له جوانی و خۆشی غزه‌ل و گۆرانییه‌کانتدا گه‌ردوون و ناسمان سوره‌یا وه‌ک گه‌ردانه‌یه‌ک بکاته دیاری بۆ شیعیره‌کانت، له‌م به‌یته‌دا شاعیر شانازی و ستایشی خۆی ده‌کات.

غزه‌لی پینجه‌م:

به‌حری موزاریعی هه‌شتی نه‌خره‌ب

(مفعول فاعلاتن مفعول فاعلاتن)

۱- دل میرود ز دستم صاحب‌دلان خدا را

دردا که راز پنهان خواهد شد آشکارا

دل میره‌ڤه‌د ز ده‌ستم ساهیب‌دلان خودا را، ده‌ردا که رازی په‌نهان خواهد شود ناشکارا. دل‌م له ده‌ستم ده‌رده‌چی (ده‌روا) خاوه‌ن دل‌ان بۆ خاتری خودا، حه‌یفی که رازه‌ شاراوه‌که‌ی من ناشکارا ده‌بی‌ت.

دل می رود ز دستم: دل‌م له‌ده‌ستم ده‌رده‌چی و ناتوانم پیش له‌هه‌ز و ناواته‌کانی بگرم و له‌کۆنترۆلم ده‌رده‌چی.

صاحب‌دلان: که‌سی هه‌سته‌وه‌ر، حه‌ساس، و خاوه‌نی هه‌ستی به‌هیتز، عارف، ریبوار، لێره‌دا له‌به‌رامبه‌ر (دل‌م له‌ده‌ست ده‌رچوو) هاتوه‌ به‌مانای خاوه‌ن دل‌م.

خدارا: بۆ خاتری خوا، له‌پرای خوا

دردا: وشه‌ی حه‌سه‌رته، وه‌ک به‌داخه‌وه، بمرم، حه‌یف راز پنهان: رازی شاراوه آشکارا: ناشکارا

له‌کاتی‌کدایه‌ که شاعیر هه‌ست ده‌کات دلئی سه‌ودایه‌کی گرتوه‌ته‌سه‌ر و له‌ژیر کۆنترۆلی ده‌رده‌چی‌ت و به‌مه‌ش گشت رازه‌ شاراوه‌کانی ناشکارا ده‌بن بۆیه‌ روو له‌خاوه‌ن دل‌ان واته‌ئه‌وانه‌ی عارفن ده‌کات تا چاره‌یه‌کی بکه‌ن بۆ‌ئه‌وه‌ی دلئی بجه‌نه‌وه ژیر کۆنترۆلی خودی شاعیر و رازه‌کانی ناشکارا نه‌بن. ده‌لئی: نه‌ی خاوه‌ن دل‌ان، ئه‌ی عارفه‌کان دل‌م له‌ده‌ستم ده‌رده‌چی و ده‌سه‌لاتم به‌سه‌ریدا ناشکی له‌پرای خوا چاره‌یه‌کم بکه‌ن ئه‌گه‌ر نا رازی دل‌م ناشکارا ده‌بی‌ت و ده‌بی‌ته‌مایه‌ی ریسواییم. مه‌به‌ست له‌وه‌یه‌ که دلئی شاعیر هه‌وای یه‌کی‌ده‌که‌وتیه‌سه‌ر و به‌مه‌ش تووشی ریسوایی و نا‌ئارامی ده‌بی‌ت.

۲- کشتی شکستگانیم ای باد شرطه‌ برخیز

باشد که باز بینم دیدار آشنا را

که‌شتی شکسته‌گانیم ئه‌ی بادی شورته‌ به‌رخیز، باشه‌د که باز بینم دیداری ناشنا را.

که‌شتی شکاوم ئه‌ی بای یارمه‌تیده‌ر هه‌له‌که‌ به‌لکو دووباره‌ رووخساری ناشناکه‌م ببینم.

کشتی: کهشتی شکستگی: شکاو (گیرخواردو له دهريادا)
برخیز: هه لکه، ههسته باز: دووباره

باد شرطه: به گوتهی (دکتر غنی) وشهیه کی هیندییه و سانسکریتی رهسهنه و (باد شرطه)
واته ههواى هاوړې، بایه که هه مان ناراسته بیت له گهل کهشتیدا.

له هه ندى سهرچاوه دا له جياتى (کشتى شکستگانيم) (کشتى نشستگانيم) نووسراوه، به لام
کهشتى نشستگانيم له دهريادا ناگوتريت و به کهشتییه که دهگوتريت که هیشتا له وشکانیدا
بیت {هروى} . په یوه ندى نیوان (باد شرطه) و (کشتى شکستگانى) زور نزيکه، چونکه کهشتى
شکسته واته کهشتییه کی به تهواوته تیکشکاو، به لام (کشتى شکستگانى) واته کهشتییه که
که کهمیک شکاوه و پیوستی به دهستیکى یارمه تی هه یه و تهو دهستهش له دهريادا ههواى
رزگار کهره و هاواناراسته یه.

جگه له ممش دهکړې په یوه ندى نیوان (باد شرطه) و (کشتى شکستگانى) په یوه ندى نه م
چیرۆکه ی خواره وه بیت که له (قصص الانبياء) هاتوه کورته که یه نه م یه: روژیک پیره ژنیک
هاته خزمه تی حه زره تی داود و گوته ی: نه ی پیغه مبهری خوا که ندیوه که ناردم هه بو ره شه با
داى به زه ویدا و درزی تیکرد و هه مو ناردده که ی ناوی برد، هه قى من له با بسنه وه، داود
گوته ی: من ناتوام حوکمی با بکه م و که ندیوه کی ناردیدا به پیره ژنه که، کاتى پیره ژنه که هاته
دهره وه حه زره تی سوله یمان له بهر دهرگا وه ستابو پیره ژنه که ی بینى و لیتی پرسى که حالى
چییه؟ پیره ژنه که ش بوى گیرایه وه و سوله یمانیش پیى گوت: حه قى تو زیاتره، پیره ژنه که
که راپایه وه بو لای داود و نه ویش هه ندى کی دیکه ی بو زیادکرد، به م شیوه یه تا پینج جار
سوله یمان ده گیرایه وه و نه ویش هه ندى کی بو زیاد دهرکرد، داود لیتی پرسى کییه ده تنیریته وه؟
پیره ژنه که گوته ی: سوله یمانه، داود سوله یمانى بانگکرد و پرسى بوچی چهند جار نه م پیره ژنه ت
ناردده؟ سوله یمان گوته ی: چونکه زانیم که زولمى لیکراوه، دوعا بکه تا با بیته دادگای
شهرعه وه. داود دوعای کرد سوله یمان نامینی کرد و با لای داود ناماده بوو گوته ی (لیتی
بیرسه ناردی پیره ژنه که ی بوکوی بردوه) و داود له باى پرسى بوچی ناردی تهو پیره ژنه ت برد؟
با گوته ی: نه ی پیغه مبهری خوا من ته وه ی کردومه به فرمانی خودا بووه، به سهر دهريادا
تیده په یم کهشتییه که درزی تى بسو خه ریکبو سه رنشینه کانی کهشتییه که نغروین،
له سه رخویان نه زریان کردوه که نه گهر رزگارمان بیت خیریکى زور بکه یین، خودا فرمانی به
مندا و ناردی تهو پیره ژنه م برد و گه یاندمه کهشتییه که و به هه ویره که ی درزه کانسان گرت و

نه جاتیان بوو، داود که سیکی نارد بو لای تهوانه ی له کهشتییه که دا رزگاربان بووه و پارهی
خیره که ی لیوه رگرتن و داى به پیره ژنه که.

گهر خواجه له م چیرۆکه ناگادار بیت شهوا مانای به یته که ده بیته: من کهشتییه کی
نیوه شکاوم له نیو دهريادا گیرم خواردوه، نه ی باى فریادرس چاره یه کم بکه و له تیکشکانی
یه کجاری و نغروبوون رزگارم بکه، به لکو جاریکى دیکه رووخساری یاری ناشنا بینمه وه.

۲- ده روزه مهر گردون افسانه است و افسون

نیکی به جای یاران فرصت شمار یارا

دهه روزه میهری گهردون تهفسانه نهست و تهفسون، نیکی به جای یاران فرسعت
شومار یارا.

میهره بانى ده روژه ی گهردون چیرۆکیکی بى بناغه و فریوده ره، نه ی یار مؤلته بو
چاکه کردن له گهل دؤستاندا به غه نیمه ت و دهسکهوت بزانه .

ده: ده روز: روز
گردون: گهردون، چهرخ، ناسمان، هیزی دهسه لاتدار که ژیانى مرؤقه هه لده سورپتی
افسانه: چیرۆکی درۆینه و هه لبه ستراو، تهفسانه

افسون: سیحر و جادو که بو ماوه یه که کاریگه ریبی ده بیت، فیل
نیکی: چاکى فرصت شمار: به دهسکهوتی بژمییره (بزانه)

شاعر ده لی: میهره بانى و خۆشه ویستى ديارىکراو و سنووردارى گهردون و چهرخ و
ناسمان چهند روژیکى که مه و نه ویش وه که تهفسانه بى بناغه یه و وهک جادوش وایه که
چاوبه سته و له ماوه یه کی که مدا به تال ده بیته وه، هه ر بو یه گهر چهند روژیکى که می
ژیانى دونیا خۆشه ویستى بهرامبه ر نواندى تووشى خۆبه زلزانین مبه به و له و کاتى
دهسه لاتدارى و بهخت باشییه دا چاکه کردن له گهل دؤستاندا به دهسکهوت بزانه و له
چاکه کردن بهرامبه ر دؤستان که مته رخمى مه که، چونکه وهک گوترا میهری گهردون
کاتییه و زوو به سهر ده چی.

۳- در حلقهء گل و مل خوش خواند دوش بلبل

هات الصبوح هبوا یا ایها السکارا

دهر هه لقه یی گول و مول خوش خاند دوش بولبول، هاتى سسه بووه هه هوبسو یا
ته یوهه سسوکارا.

دوینی شو له کۆږی گول و شهراډا بولبول گۆرانیه کی خۆشی گوت: مهیی بهیانیان به من بده و ئەی مهستان له خهو بیدار ببنهوه.

در: له حلقه: کۆږ مل: شراب دوش: شهوی رابردو
هات: به من بده صبوخ: ئەو شتهی که له بهیانیاندا دهخوږیت یا دهخوږیتتهوه، له زاراوهی مهی نوشیدا مهیی بهیانیه هبوا: لهخهوپرابون، ههستان لهخهو سکارا: کۆی (سکران)، به واتای مهستان

پیش شهرحکردنی بهیته که روونکردنهوهیه که به گرنگ دهزام، لای حافز زاراوهی مهی و بادهنۆشی و مهستی کۆږی شهراډ و هتد زۆر دیتته پیش چاوان و لهپووی دهرهوهی ئەم بهکارهیتانهوه گومان بۆ ئەوه دهچیت که حافز کهسیکی مهیخۆږی مهست بیټ و زۆرینهی شهوانی لهکۆږی عارهخۆږیدا بهسهر بردیټ، ئەمه سهراباری ئەوهی که هیچ بهلگهیه کی میژوویی لهسهر راستی ئەم قسهیه له ئارادا نییه، مهسهلهیه که له حافزدا بهزۆری بهرچاو دهکهوټ، ئەویش پیدانی مانای تازهیه به وشهکان و بئنگومان ئەم کارهش باکگراوندیکی رۆشنیږی و کولتووری دهولهمندی پیوسته، گومان له رۆشنیږی حافز ناکریت، ههرویه ناکرئ بلین بهبئ هیچ باکگراوندیک بهکارهیتراون.

ههرحنده حافز کهسیکه زۆر دژ به خانهقا و سۆفیهکان قسه دهکات، بهلام باکگراوندی مانادان به گشتی و زاراوهکانی مهینۆشی و مهحبوب و مهعشوق و هتد به تابهتی باکگراوندیکی پاکى عارفانهیه و بهزۆری مانای خۆیان لهدهست ددهن و مانای دیکه ودردهگرن که ههولدهدهین لهکاتی خۆیاندا راقهیان بکهین.

که لهم بهیتهدا دهلیټ: دوینی شهو له کۆږی بادهنۆشاندا که به گول رازیتراوبویهوه بولبول به ئاوازیکی خۆش دهیخویند و دهیگوت: شهرابی بهیانیان بدن به من و ئەی مهستان له خهو رابنهوه، چونکه کاتی خواردنهوهی شهرابی بهیانیان لهدهست دهچیت. مهبهست له کۆږی مهستان کۆږی عارفان و مهبهست له شهراڤیش زیکر و عهشقی سهبابی سالحانه.

٤- آیینهء سکندر جام می است بنگر

تا بر تو عرضه دارد احوال ملک دارا

تاینهیی سکهندهر جامی مهیست بنگهر، تا بهر تو نهزده دارهده ئەهوالی مولکی دارا. ئاوینهی ئەسکهندهر پیکی شهراڤه، سهیری ئەو پیکه بکه، تا دهنگوباسی مهملهکهتی (دارا)ت بۆ ئاشکرا بیټ.

آیینه: ئاوینه آیینهء سکندر: ئاوینهی ئەسکهندهر، (سودی) دهلی: ئەسکهندهر کۆږی دارا بووه کاتی دارا مرد کۆږیکی دیکه بهناوی (داراب) بووه پاشا، بهلام ئەسکهندهر لهسهر تهختی پادشاهی لهگهڵ پراکهیدا بووه شهپی و دهیگوت نیوهی مهملهکهتی باوکم هی منه، ههراکاتی که ئەسکهندهر نیازی شهپی ههبوایه لهگهڵ پراکهیدا (داراب) به هۆی (جام جهان نا) ئاوینهی جیهان بینهوه دهیزانی و ههموو شتیکی تییدا دهیینی و ئەسکهندهریش داوای له زاناکان کرد که چارهیه کی بکهن و ئەوانیش ئاوینهکیان له شاری ئەسکهندهریه بۆ دروست کرد به دریژی یهک میل که تهواوی ههوت ههریمه کهی تییدا بیینی". بهلام گهر ئەسکهندهر مهکدونی بیټ ئەم چیرۆکهی (سودی) دووره له راستیهوه. (دهروی)ش له بارهی ئاوینهی ئەسکهندهروه دهلی: "ئاوینهیه که سو به سهر منارهیه کی شاری ئەسکهندهریهوه چهسکرابوو تا کهشتیهکانی دوژمنی له دووریه کی زۆروه پیبینن، بهم پییهش تابهتهندی دووربینی لهم رووهویه، کهواته ئاوینهی ئەسکهندهر ئاوینهی دووربینی یاخود جیهانبینییه جام: پیک جام می: لهم بهیتهدا بهرامبهر (جام جم)ه و له بری ئەو هاتوه که ههردوکیان هی جهمشید بوون، جامی جهمش پیک یاخود پهراختیک بووه که نادیارهکانی تییدا دهکهتوه و به هۆی دووربینی و نادیاربینیهوه به ئاوینهی ئەسکهندهر بهراوردکراوه و له ئەدهبی فارسیدا بهواتای دووربینی و نادیاربین بهکارهیتراون بنگر: سهیرکه

بر تو: لهلات، بۆ تو احوال: دهنگوباس، ئەحوال ملک: مهملهکهت، دهسلات دارا: دواهمین پادشای ههخامهنشیهی کانه که کهوته ژیر دهستی ئەسکهندهر، مهبهست له (احوال ملک دارا) پهند وهرگرتنه له تیکشکاندن گورهیی دارا به دهستی ئەسکهندهر.

کورتی بهیته که: ئەوهی که دلی مرۆڤ دهک ئاوینهی ئەسکهندهر رووناک بکاتهوه و فیتری دووربینی و نادیاربینی بکات (که لیتهدا رازبینی عارفانهیه) پیکی مهی (عهشق)ه و تۆش سهیری ئەو پیکه بکه و چاوت لیتهوه بیټ تا رازهکانت بۆ روون و ئاشکرا بیټ له دهنگوباسی دونیای عهشق و عیرفان ئاگادار بی.

٥- ای صاحب کرامت شکرانهء سلامت

روزی تفقدی کن درویش بینوا را

ئهی ساهیبی کهرامهت شوکرانهیی سهلامهت، روزی تهفهقودی کون دهرقیشی بینهفا را.

ئهی گهرهیی ساحب کهرامهت به شوکرانهبژیری ئەوهی، که بیوهی و سهلامهتی، رۆژیک ههوالیکی دهرویشی رووت و رهجال و بی نهوا بپرسه.

کرامت: به واتای به‌خشندهیی دیت و له زاراوهی غیرفانیدا به واتای کردنی کاری له عه‌قل به‌دهره و لیژدها مه‌به‌ست له که‌رامه‌تی ماددییه و (صاحب کرامت) واته به‌خشنده و جوامیر سلامت: سه‌لامه‌تی، بیوهی روزی: روژتیک تفقد: هه‌والپرسی بینوا: بیته‌وا، نهی جوامیر و به‌خشنده، به شوکرانه‌ی نه‌وهی که سه‌لامه‌تی و بیوهی ژیانتی داپوشیوه روژتیک هه‌والتیکه ده‌رویشی روت و ره‌جال و بیته‌وا بپرسه و ده‌ست‌گرژیان بکه.

۶- آسایش دو گیتی تفسیر این دو حرفست

با دوستان مروت با دشمنان مدارا

ناسایشی دو گیتی ته‌فسیری ئین دو هه‌رفه‌ست، با دوستان مروفته با دشمنان مودارا. ناسوده‌یی هه‌ردوو جیهان (دوینا و قیامه‌ت) راقه و تیگه‌بشتنی مانای ئه‌م دوو قسه‌یه‌یه که ئه‌وانیش پیاوه‌تییه له‌گه‌ل دۆستان و مدارا و نهرمی نواندن به‌رامبه‌ر دوژمنان. آسایش: ناسوده‌یی، ناسایش گیتی: جیهانی، گیتی حرف: قسه مروت: پیاوه‌تی مدارا: هه‌ل‌کردن، نهرمی

واته: مروژ بو نه‌وهی له هه‌رد جیهانی دوینا و پاشه‌پوژدا به ناسوده‌یی ژیان به‌سه‌ر ببات پیویسته له‌گه‌ل دۆست و خو‌شه‌ویستاندا پیاوانه بژی و خه‌ریکی پیاوه‌تی کردن بیت و ویزدان به خه‌رج بدات له هه‌ول‌ب‌کردندا و له‌گه‌ل دوژمنانیشدا نهرم و نیانی نواندن و مدارا‌کردنیا.

۷- در کوی نیکنامی ما را گذر ندادند

گرتو نمی پسندی تغییر کن قضا را

ده‌ر کویی نیکنامی مارا گوزه‌ر نه‌داده‌ند، گه‌ر تو نه‌می په‌سه‌ندی ته‌غییر کون قه‌زارا. ئیمه له چاره‌نوسمان نه‌نوسراوه که له گه‌ره‌کی پیاوچاکییه‌وه گوزه‌ر بکه‌ین ئه‌گه‌ر تو ئه‌م چاره‌نوسه په‌سه‌ند ناکه‌یت ویست و مه‌شینه‌تی ئیلاهی بگۆره، که مه‌حاله‌!

کوی: گه‌ره‌ک، کۆلان نیکنامی: پیاوچاکی، ناوداریی به‌چاکی گذر: تیپه‌رین، گوزه‌رکردن گر: ئه‌گه‌ر فی پسندی: په‌سه‌ندی ناکه‌یت تغیرکن: بگۆره قضا: ده‌ستوور و حوکم یان ویستی خودایی (مه‌شینه‌تی ئیلاهی) مه‌سه‌له‌ی گرینگ له‌م به‌یته‌دا مه‌سه‌له‌ی (جه‌ربیه‌ته) که له چه‌ندین جیگه‌ی دیکه‌دا دیتته‌ پیتش چاومان، حافز برۆای به جه‌ربیه‌ت هه‌یه له چاره‌نوس و برپاردانی مروژدا و لای ئه‌و مروژ هه‌ر له روژی نه‌زه‌له‌وه له سه‌ری نوسراوه که ناودار و پیاوچاک بیت یاخود به پیچه‌وانه‌وه و به ئاره‌زوی خو‌ی چاره‌نوزسی خو‌ی هه‌ل‌نه‌بژاردوه و هه‌ر ئه‌و هه‌نگاوانه هه‌ل‌ده‌گریت که له برپاری خوداییدا بو‌ی

دیاریکراوه. ئه‌م بیرورایه‌ش ته‌واو پیچه‌وانه‌یه له‌گه‌ل ئه‌و برۆایه‌ی که پییان وایه مروژ به ناره‌زووی خو‌ی چاره‌نوسای دیاری ده‌کات و له ته‌واوی ژیانیدا سه‌ر به‌سته.

له‌م به‌یته‌شدا ده‌لی: ئیمه هه‌ر له روژی نه‌زه‌له‌وه برپاری ناوداریی ئیمه به چاکی ره‌تکراوه‌ته‌وه و گوناهمان نییه که ئیستا وانین گه‌ر تو ئه‌م په‌سه‌ند ناکه‌یت و ده‌ته‌وی ناوداربین نه‌وه ته‌قدیری ئیلاهی بگۆره، چونکه هیچ له ده‌ستی ئیمه‌دا نییه که ئه‌مه‌ش مه‌حاله و هه‌رگیز گۆرانی به‌سه‌ردا نایه‌ت.

۸- آن تلخ وش که صوفی ام الخبائثش خواند

اشهی لنا و احلی من قبلة العذارا

ئان ته‌خفه‌ش که صوفی ئوموخله‌بائیسه‌ش خاند، ئه‌شه‌ی له‌نا قه‌ ئه‌ه‌لا مین قوبله‌تیلئوزارا.

ئه‌و تالیی (شه‌راب)ه‌ی که صوفی به سه‌رچاوه‌ی کاری نارپه‌وا و گوناھی دایه قه‌له‌م بو ئیمه خو‌شتر و شیرینتره له ماچی (پاکیزه‌کان).

آن: ئامرازی ئامازه‌یه بو دوور، ئه‌و تلخ وش: تالی، مه‌ی، شه‌راب ام‌الخبائث: دایکی پیسییه‌کان، شه‌راب اشهی: خو‌شتره، به‌له‌زه‌تره احلی: شیرینتره قبله: ماچ العذارا: کۆی (عذراء)ه، به واتای کچی شونه‌کردوه، پاکیزه (وه‌ک ئاوه‌ل‌نارۆیک بو ئه‌و کچه ئیماندار و داوینیاکانه دیت که داوینی خو‌یان پاراستوه و هیتشتا کچن وه‌ک ده‌گوتری (مه‌ریه‌می پاکیزه) یا (عه‌زرا).

واته ئه‌و تالییه‌ی که صوفی له کاتی وه‌سفکردنیدا به دایکی گشت گوناه و خراپه‌کارییه‌کانی دایه قه‌له‌م لای ئیمه له ماچی کچه پاکیزه‌کان شیرینتر و خو‌شتره، بیگومان (ام‌الخبائث) له هه‌دیسکی پیغه‌مه‌به‌ر (د.خ) وه‌رگه‌راوه که ده‌فه‌رمووی (الخمیر ام‌الخبائث فمن شربها لم تقبل صلاته اربعین یوماً) {هروی، ج ۱، ل ۲۹}.

واته شه‌راب دایکی خراپه‌کانه و هه‌رکس خواردییه‌وه چل روژ نوژی لی وه‌رناگیریت. به ئامازه به‌م فه‌رموده‌یه (سودی) ئه‌م شه‌رحه به رووکاری به‌یته‌که ده‌زانیت و پیشی وایه که له ناستی قوولی به‌یته‌که‌دا مه‌به‌ست له صوفی خودی پیغه‌مه‌به‌ره (د.خ) چونکه پیغه‌مه‌به‌ر شه‌راب به (ام‌الخبائث) ناو ده‌بات و مه‌به‌ستی به‌یته‌که ده‌بیته: ئه‌و قسه‌یه‌ی پیغه‌مه‌به‌ر (د.خ) که شه‌رابی به دایکی نارپه‌وایی و خراپه‌کارییه‌کان داناه، بو ئیمه له ماچی پاکیزه‌کان شیرینتر و خو‌شتره.

به‌لّام له‌لایه‌کی دیکه‌وه (د.هرو) سه‌رباری شه‌وه‌ی که فه‌رمووده‌ی (ام‌الخبائث)‌ی هیئاوه‌ته‌وه رای وایه که مه‌به‌ست له‌ سوّی (شیخ‌ع‌تار)‌ه و پیش‌حافظ شیخ‌ع‌تار مه‌یی به (ام‌الخبائث)‌ی داناوه‌ وه‌ک له‌م دپیره‌دا:

بسی کسا کز خمر ترک دین کند بی شک ام‌الخبائث این کند

به‌هرحال گه‌رمه‌به‌ست له‌ سوّی خودی پیغه‌مبه‌ر (د.خ) یا شیخ‌ع‌تار بیت شه‌وا هه‌ردوو شهرحه‌که له‌راستییه‌وه نزیك ده‌بیته‌وه واته‌ حافظ مه‌ی له‌ ماچی کچه‌ پاکیزه‌کان به‌ خۆشتر و شیرینتر ده‌زانیت، شه‌مش یه‌کینه‌که له‌ تاییه‌مه‌ندییه‌کانی شیعی‌ حافظ که‌ چه‌ندین مانا له‌ ژیر وشه‌کانی تاکه‌ به‌یتیکیدا هه‌لده‌هیجری و پیدانی مانا‌کان په‌یوه‌ست ده‌بیت به‌ باک‌گراوندی خوینه‌ره‌وه. له‌راستیدا حافظ به‌ چاری ریزه‌وه سه‌یری سوّی ناکات و به‌ زوری به‌ تواجه‌وه باسی ده‌کات و لیبه‌شدا به‌ هه‌مان مه‌به‌ست هاتووه و له‌ شهرح و مه‌به‌سته‌که‌ی (سوّی) دووره.

۹- هنگام تنگدستی در عیش کوش و مستی

کاین کیمیای هستی قارون کند گدا را

هه‌نگامی ته‌نگ ده‌ستی دهر شه‌یش کوش و مه‌ستی، کین کیمیای هستی قارون کونه‌د گدا را.

کاتی هه‌ژاری و ده‌ستکورتی هه‌ولتی سه‌رگه‌رمی و باده‌نۆشی بده، چونکه شه‌م ئیکسیره‌ی بوون سوالکه‌ر ده‌کاته قارون یاخود سه‌روه‌تی قارون ده‌داته سوالکه‌ری موحتاج.

هه‌نگام: کاتی تنگدستی: ده‌ستکورتی

درعیش کوش: هه‌ولتی رابوواردن و سه‌رگه‌رمی بده

کیمیا: هونه‌ریک یاخود زانستیکه که به‌ هۆبیه‌وه هه‌ندی کانزای وه‌ک ناسن و مس ده‌که‌ن به‌ ئالتون. شه‌م هونه‌ره‌ جوړیک له‌ فیلی تیدایه و به‌ فیل ده‌دریته‌ قه‌لهم و کیمیاگه‌ر به‌ خاوه‌ن فیل ده‌دریته‌ قه‌لهم کیمیای هستی: ئیکسیری ژبان، کیمیای ژبان

قارون: کوره‌پوری هه‌زهرتی موسایه و زور ده‌وله‌مه‌ند بووه. له‌ شه‌ده‌بیاتی فارسیدا ره‌مز و سومبولی ده‌وله‌مه‌ندی و به‌ تواناییه. له‌ نیوان کیمیا و قاروندا شه‌و په‌یوه‌ندییه هه‌یه که له‌ ته‌فسیری (الکشاف)‌ی زمخشریدا هاتووه که هه‌زهرتی موسا شه‌و هونه‌ره‌ی زانیوه و خوشکه‌که‌ی فیترکردوه و خوشکه‌که‌شی قارونی فیترکردوه، له‌ هه‌ندی راقه‌ی قورانی پیرزدا هاتووه که قارون سه‌روه‌ت و سامانه‌که‌ی له‌ ریگه‌ی کیمیاوه به‌ده‌سته‌پیناوه واته‌ مس و ناسنی کردووه ته‌ ئالتون.

ژیان و بوون له‌ بنه‌رتدا ئیکسیریکی گرانبه‌ها بووه قارون به‌ هۆی شه‌وه‌وه سه‌روه‌ت و سامانه‌که‌ی به‌ده‌سته‌پیناوه.

که‌واته له‌ به‌یته‌که‌دا به‌رامبه‌ر مرۆف‌قسه ده‌کات و ده‌لی: کاتی هه‌ژاری و ده‌ستکورتی له‌ جیاتی شه‌وه‌ی هه‌مگین و په‌شبو‌حال بیت، کاتی خۆت به‌ خۆشی به‌سه‌ر به‌ره و باده‌ بنۆشه چونکه بوونی خۆت کیمیا و ئیکسیریکی گرانبه‌هایه و ده‌توانی تو بگه‌یه‌نیتته سه‌روه‌تی قارون هه‌روه‌ک چۆن شه‌وی گه‌یاندا. به‌لام (سوّی) ته‌واو به‌ پیچه‌وانه‌وه شه‌م به‌یته‌ مانا ده‌کات و ده‌لی: کاتی باده‌ بنۆشی و مه‌ست بیت شه‌م کیمیایه‌ی ژبان (شه‌راب) قارون ده‌کات به‌ سوالکه‌ر واته‌ سه‌رخۆش ده‌بیت و له‌ کاتی مه‌ستیشدا خۆت به‌ پادشا ده‌زانیت و وا هه‌ست ده‌که‌یت بوو‌یتته قارون و خاوه‌ن سه‌روه‌ت و سامان.

۱۰- سرکش مشو که چون شمع از غیرت بسوزد

دلبر که در کف او موم است سنگ خارا

سه‌رکه‌ش مه‌شو که چون شه‌مع شه‌ز غیره‌ته‌ت بسوزد، دولبه‌ر که دهر که‌فی نو مومست سه‌نگی خارا.

سه‌رکه‌ش مه‌به‌ شه‌گه‌ر نا دولبه‌ر که به‌ردی (خارا) ره‌ق له‌ به‌رده‌ستیدا وه‌ک مۆم نه‌رمه‌ به‌ هۆی غیره‌ته‌وه وه‌ک مۆم ده‌تسووتینی.

سرکش: سه‌ریچیکردن، سه‌رکه‌ش مشو، مه‌به‌ شمع: مۆم کف: ده‌ست موم: مۆمی شانه‌ی هه‌نگ، ماده‌ده‌یه‌کی نه‌رمی زهرده له‌ دره‌خت ده‌چۆریت یاخود له‌ شانه‌ی هه‌نگدا هه‌یه سنگ: به‌رد سنگ خارا: به‌ردی ره‌قی ئاگرین، گرانیت به‌ده‌سته‌پینانی دولبه‌ر یار سه‌ریچی نه‌کردن و خۆته‌سلیم‌کردنه به‌ شه‌و، چونکه دولبه‌ر دوو سیفه‌تی هه‌یه که یه‌که‌میان به‌ده‌سه‌لّاته و به‌ردی ره‌قی گرانیت له‌ ده‌ستی شه‌ودا وه‌ک شه‌و ماده‌ نه‌رمه (مۆم) وایه که به‌ ناسانی ده‌سه‌لّات به‌سه‌ریدا ده‌شکی و له‌لایه‌کی دیکه‌وه (غیره) ی زوره، چونکه مۆم به‌ شه‌وق و تیشکی خۆی لاف و گه‌زافی جوانی وه‌ک رووخساری یاری لیداووه و یاریش له‌ (غیره)‌دا سووتاندوویه‌تی تۆش گه‌ر به‌ته‌وی له‌ به‌رامبه‌ر یاری ده‌سه‌لّاتدار و خاوه‌ن (غیره)‌دا سه‌ریچی بکه‌یت و لافی گه‌وره‌یی لی بده‌یت وه‌ک مۆم ده‌تسووتینی و له‌ناوت ده‌بات. به‌مه‌ش بو شه‌وی که دولبه‌رت بیت پیویسته خۆت ته‌سلیم بکه‌یت شه‌گه‌رنا لیت توره‌ ده‌بیت و عاجز ده‌بیت، هه‌ر شه‌مه‌یه‌ وینه‌ی شه‌و نه‌رم و نیانییه‌ی که له‌ خۆشه‌ویستیدا پیویسته و له‌ عه‌شقا ته‌سلیم بوون مه‌رجه نه‌وه‌ک سه‌ریچی و سه‌رکه‌شی.

عارفه‌کان زۆر له‌غیره‌تی ئیلاهی سه‌باره‌ت به‌تیکه‌لاوکردنی عه‌شقی ئهو و شتی دیکه‌
دواون و ریپواره‌کانی ئهو ریگه‌یه‌یان به‌وردی ئاگادارکردوه‌ته‌وه.

۱۱- ترکان پارسی گو بخشندگان عمرند

ساقی بده بشارت پیران پارسا را

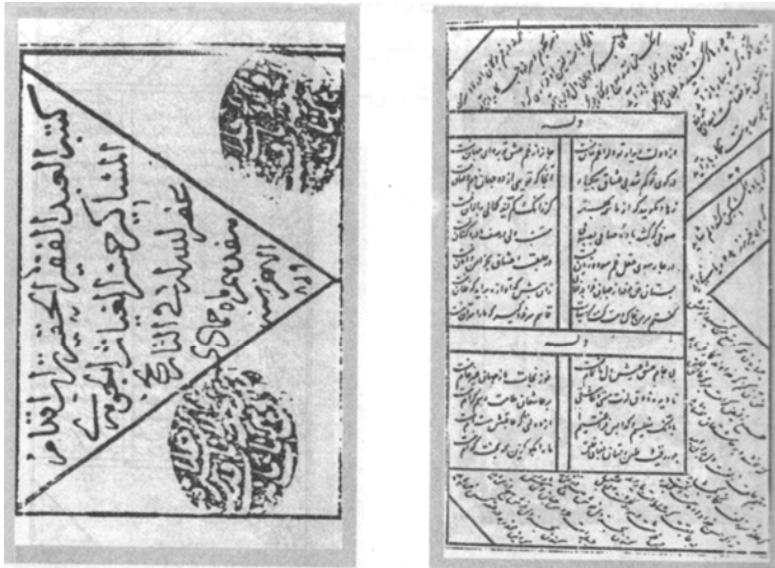
تورکانی پارسی گو به‌خشه‌نده‌گانی ئومره‌ند، ساقی بده به‌شاره‌ت پیرانی پارسا را.
تورکانی فارسیزان ژیان ده‌به‌خشن، ساقی ئهم مژده‌ خوشه‌ بگه‌یه‌نه به‌ له‌خواترسه‌ پیره‌کان.
ترکان: تورکان، جوانان، (پروانه‌ شهرحی: ترکی شیرازی) ده‌کری، لی‌رده‌ا مه‌به‌ست له‌ (ترکان)
هه‌مان تورکانی ناو (شیراز) بن یاخود سیمبولیک بیت بۆ جوانی بخشندگان عمرند: ژیانبه‌خشن
بشارت: مژده‌ پیر: پیر پارسا: خۆپاریز، ته‌قوادار، زاهد، ئیماندار، خواناس
ده‌لی: ساقی مژده‌ بده به‌ پیره‌ خواناسه‌کان که جوانه‌ فارسه‌کان ژیانیان پیده‌به‌خشیت،
بۆیه‌ش ساقی بۆ گه‌یاندنی ئهم هه‌واله‌ راسپاردوه‌ تا به‌ پیره‌کان بلێت گه‌ر ئیوه‌ له‌وه‌ ده‌ترسن
مه‌یخواردنه‌وه‌ ته‌ندروستیتان تیکبده‌ت و ته‌مه‌تتان کورت بیه‌وه‌ نیگه‌ران مه‌بن، چونکه
هاورپیه‌تی ئهو جوانه‌ فارسی زمانانه‌ ته‌مه‌تتان درێژتر ده‌کاته‌وه‌ و دره‌نگتر ده‌مرن.
حافظ بپیویایه‌ که جیلوه‌ی جه‌مالی حه‌ق و عه‌شقی ئهو ژیان ده‌به‌خشیت نه‌وه‌ک زوهد و
خۆپاریزی و به‌ ساقی (ناوه‌ندی په‌یوه‌ندی) ده‌لێت ئهم راستییه‌ به‌وان بلێت.

۱۲- حافظ به‌ خود نپوشید این خرقة می آلود

ای شیخ پاک دامن معذور دار ما را

هافز به‌خود نه‌پوشید ئین خیرقه‌یی مه‌ی ئالود، ئه‌ی شه‌یخی پاکدامن مه‌تورر دار ما را.
حافظ به‌ ئاره‌زووی خۆی ئهم خرقة به‌ مه‌ی ئاوێزانه‌ی له‌به‌ر نه‌کرد ئه‌ی شیخی داوینپاک
ئیمه‌ به‌خشه‌ و پۆزشی ئیمه‌ قه‌بوول بکه‌.

به‌خود: به‌ئاره‌زووی خۆی نپوشید: نه‌پۆشی، له‌به‌رینه‌کرد خرقة: به‌رگی
سۆفیه‌یه‌کان می آلود: به‌ مه‌ی ئالوده، گوناها‌بار پاکدامن: داوینپاک،
دیسانه‌وه‌ حافظ قسه‌ له‌سه‌ر جه‌برییه‌ت ده‌کات و رووبه‌پرووی شیخی داوینپاک (که‌ ره‌نگه‌
ته‌شه‌ر بیت) ده‌لێت حافظ به‌ ئاره‌زووی خۆی ئهم خرقة‌یه‌ی گوناها‌باری و به‌ مه‌ی ئاوێزانه‌ی
له‌به‌ر نه‌کرد و له‌ حوکمی ئه‌زه‌له‌وه‌ بۆی دانرا که‌وا بکات. ئه‌ی شیخی داوینپاک عوزز و پۆزشی
ئهو قه‌بوول بفرموو گله‌یی و گازانده‌ی ئاراسته‌ مه‌که‌، ره‌نگه‌ له‌م به‌یته‌دا ئاماژه‌یه‌کی
ئاراسته‌وخۆ بیت بۆ ئهو شیخانه‌ی که‌ له‌رووی ده‌ره‌وه‌ی به‌ داوینپاک‌کی به‌ناوبانگن و له‌ژێره‌وه‌ به‌و
شیوه‌یه‌ ئین.

یکی از صفحات دیوان حافظ در مجموعه موزه قونیه
و بزرگنمایی آخرین صفحه همان مجموعه

غزه لی شه شه م:

به حری موجه سی هه شتی مه خوبونی شه سلم

(مفاعیلن مفاعیلن مفاعیلن فع لن)

۱- صبا به لطف بگو آن غزال رعنا را

که سر به کوه و بیابان تو داده ای ما را

سه با به لوتف بگو نان قه زالی (غزه زالی) ره ثنا را، که سهر به کوه و بیابان تو داده ای

ما را.

تهی بای سه با به نهرمی بهو ناسکه جوانه بلی: که نیمه له بهر خاتری تو سهرگردانی کیسو و بیابان بووین.

لطف: نهرمی و ناسکی، لیژدها ناوه لئاوی دهنکه غزال: ناسک

رعنا: گوئی که که لایه کی سووره و لایه کی دیکه ی زهرده، به لام لیژدها ناوه لئاوه به مانای

جوان و به ژنریک کوه: کیسو سردادن: سهرگردان، به ره لئاوون، رووکردن

یار و خۆشه ویستی خۆی به ناسکیکی جوان و به ژنریک چواندوه و به بای سه با ده لیت: که

تهم هه واله به نهرمی و ناسکیه وه به گوئی تهو یاره دا بده که وه ناسکیکی جوان وایه و پیتی

بلی: که نیمه ی عاشقان له عشق و خۆشه ویستی تهو دا دیوانه بووین و سهرگردانی کیسو و

بیابان بووین و له شار دهرچووین.

خالی جوانی تهم بهیته له وه دایه که ناسک له بیابان دایه و شاعیر له شاردا، به لام ناسکی

جوان له شار دایه و شاعیر له کیسو و بیاباندا.

۲- شکر فروش که عمرش دراز باد چرا

تفقدی نکند طوطی شکرخا را

شه که رفروش که نومره ش دراز باد چرا، ته فه فقودی نه کونه د توتیی شه که رخا را.

نازایم بوچی شه که فرۆش - یاخوا ته مه نی دریت بیت - شه حوالیکی توتی شه که کریمین

ناپرسیت.

شکر فروش: شه که فرۆش، به مه جازی مه به ست له یاری قسه شیرین یاخود لیوشیرینه

عمرش دراز باد: ته مه نی دریت بیت چرا: بوچی تفقد: شه حوالپرسین، دل دانه وه

شکرخا: ناوه لئاوه یکه بو توتی واته شه که کریمین، شه که خۆر

له رابردودا شه که رهق سووه و بو شکاندن، ددان پیوست سووه و کریمینراوه و شه که کرماندن سیفه تیکی توتی بووه، لیژدها مه به ست له توتی، شاعیر خۆیه تی، چونکه قسه ی شیرینی وه که شه که ده کات.

گله یی له یاری قسه شیرین یاخود لیوشیرینی خۆی ده کات و ده لئی یاخوا ته مه نی دریت بیت که ده زانی من وه که توتی هزم له شه که لیوی تهوه (واته قسه ی شیرینی تهوه)، هه و الیکم ناپرسیت و قسه ی شیرینم لهو لیوه شیرینانه وه له گهل ناکات.

۳- غرور حسن اجازت مگر نداد ای گل

که پرسشی بکنی عندلیب شیدا را

غروری هوسن نیجازه ت مه گهر نه داد تهی گل، که پورشی بکونی ته نه ده لیبی شه یدا را.

تهی گل ده لئی نازی جوانیی مؤله ت نادات، که شه حوالیکی بولبولی شه یدا و په شیو حال پیرسی.

حسن: جوانی اجازت: مؤله ت، نیجازه مگر: ده لئی پرسش: پرسیار عندلیب: بولبول شیدا: شه یدا، دیوانه، په شیو حال

له م دیژدها گل و بولبولی شه یدا، مه عشوقی جوان و عاشقی شییت و شه یدان و شاعیر روو به یاری ده لئی: جوانیت لای هه مروان په سه نده و ته مه ش مه غروری کردوویت و غرور و نازی جوانیت ریگه ی ته وه ت نادات که شه حوالیکی عاشقی شییت و شه یدا ی خۆت پیرسی.

۴- به خلق و لطف توان کرد صید اهل نظر

به دام و دانه تگیرند مرغ دانا را

به خولق و لوتف ته فان که رد سه یدی ته هلی نه زهر، به دام و دانه نه گیرند مورغی دانا را.

دلئی مرۆقی هۆشیار و دوورین به ره وشته رزی و نهرم و نیانی به ده ست دیت و راو ده کریت، ناتوانریت بالنده ی زیره ک و دانا به داو و دان بگریت.

خلق: ره وشته رزی توان کرد: ده توانریت بگریت صید: راو اهل نظر: خاوه ن را، وشیار و دوورین دام: داو دانه: دان مرغ دانا: یا مرغک دانا: بالنده ی وشیار هه روه ها درک هیه له سیمورغ و توتی هه روه ک چۆن بالنده ی دانا به داو و دان راو ناکریت هه رواش مرۆقی هۆشیار و خاوه ن را هه رگیز به فیل دلیان ناکیشریت و گهر تۆش ده ته ویت دلئی مرۆقه هۆشیاره کان بو لای خۆت راکیشیت. ره وشته رز و نهرم و نیان به، چونکه تهم دوو سیفه ته ده بیتته مایه ی به ده سته ی تانی دلئی که سه هۆشیاره کان و دلئی تهوان ته نیا بهو دووانه راوده کریت.

۵- ندانم از چه سبب رنگ آشنایی نیست

سهی قدان سیه چشم ماه سیما را

نه دانم که از چه سبب رنگ آشنایی نیست، سهی قدانی سیه چشمی ماه سیما را. نازانم بویچه له وجودی نهوانی که به ژنریتیک و چارپهش و روخسار وک مانگن نیشانه‌یه کی ناشنایی نییه.

ندانم: نازانم از چه سبب: له بهر چ هویهک، بویچه رنگ آشنایی: نیشانه‌ی ناشنایی سهی قد: به ژنریتیک سیه چشم: چارپهش ماه سیما: روخسار وک مانگ شکایتیکی دوستانه‌ی شارویه له یاران که بویچه له گهلّ شو هممزو جوانییه‌دا که به ژنریتیک و چارپهشن و روخساریان وک مانگ گهش و دره‌وشاویه لایهک به لای ناشناکاندا ناکه‌نه‌وه و نیشانه‌یه کی ناشناییه‌تی دهرناکه‌ویت تیاپاندا.

۶- چو با حبیب نشینی و باده پیمایی

به یاد دار محبان باد پیمای را

چو با هبیب نشینی و باده پیمایی، به یاد دار موهیبانی باد پیمای را. کاتی له گهلّ خۆشه‌ویستاندا داده‌نیشی و باده‌دابهش ده‌کهن یادیکی دۆستان و عاشقانی بیبهش بکهره‌وه.

نشینی: داده‌نیشی باده: پیک باده‌پیمایی: باده‌پنوان و شه‌راب به باده دابه‌شکردن بادپیمای: هه‌وا پنون که‌سی که کاری بی هوده ده‌کات و بیبه‌ره‌مه. ده‌لی: کاتی له کۆری مه‌ینۆشیدا له گهلّ دۆستاندا خهریکی دابه‌شکردن و پیدانی پیکه‌کانن و باده دابهش ده‌کهن، یادیکی دۆسته بیبهش و خه‌یالپالاوله‌کان بکه‌نه‌وه که به کاری هیچ و پوچه‌وه خهریکن و له تام و چیژ بی ناگان. (سودی) له شه‌رحه‌که‌ی خۆیدا شم دپره‌ی له بری دپری سیهم داناوه.

۷- جز این قدر نتوان گفت در جمال تو عیب

که خال مهر و وفا نیست روی زیبا را

جوز این قدر نه‌تفان گوشت دهر جه‌مالی تو نه‌یب، که خالی میهر و شه‌فا نیست روی زیبا را.

ناتوانریت هیچ ره‌خنه‌یهک له جوانی تو بگیریت تنیا نه‌ونده نه‌بی به‌سه‌ر شو روخساره جوانه‌وه خالیک یاخود نیشانه‌یه کی بچووک میهر و وه‌فا نییه.

جز: جگه این قدر: نه‌مه‌نده نتوان گفت: ناتوانریت بگوتریت خال: خال، نیشانه

شاعیر کاتی له جوانی و دل‌ره‌قی یاری خۆی ورد ده‌بیته‌وه وه‌سفینکی جوانی و دل‌ره‌قی و بیوه‌فاییه‌که‌ی پیکه‌وه ده‌کات و ده‌لی: روخساری تو هیتنده جوانه که کهس ناتوانریت ره‌خنه‌ی لیبگریت و عه‌یبکی تیدا بدژزیتته‌وه. به‌لام هه‌روهک چون خالیک روخسار جوانتر ده‌کات میهر و وه‌فاش ناوا جوانتری ده‌کردی، به‌لام به‌داخه‌وه شو خال و نیشانه‌یه دیار نییه و میهره‌بان و به وه‌فا نیت، به‌لکو جه‌فاکاریت.

۸- در آسمان نه عجب گر به گفته‌ء حافظ

سماح زهره به رقص آورد مسیحا را

دهر آسمان نه نه‌عجب گهر به گوفته‌یی هافر، سه‌مائی زهره به رقص ناقه‌ره‌د مه‌سیها را. چیگه‌ی سه‌رسورمان نییه گهر گۆرانی زهره که شیعه‌رکانی هی حافر بن عیسا مه‌سیح له ناسماندا بجاته سه‌ما.

سماح: گۆرانی، سرود، له روانگه‌ی عیرفانییه‌وه سه‌مای دهر و نیشانه‌یه (که له شوینی خۆیدا به دریتتی باسی ده‌که‌ین).

زهره: زهره، نجوم‌گهر و فه‌له‌کناسه‌کان شم نه‌ستیره‌یه به نه‌ستیره‌ی خه‌لکی جوانپه‌رست و شایی و له‌هوله‌عب و گۆرانی عه‌شق و گالته‌جاری و رابواردن و سویندی درۆ ده‌زانن، ناویکی دیکه‌ی زهره (ناهید) ه و له نه‌فسانه‌ی یۆنانیدا (شه‌فرۆدیت) و لای رۆمییه‌کان خوداوه‌ندی عه‌شق بووه و ناویکی دیکه‌شی (بیدخت) ه و به‌گۆرانی بیژی گهر دوونیش ناوناوه.

مه‌سیحا: هه‌زهرتی مه‌سیح، که هه‌لکیشراوه بۆ ناسمان

شاعیر، هه‌زهرتی مه‌سیح (سلای خوی لی بی) به ره‌مز و سومبولی پاکی و زهره‌شی به نیشانه‌ی زه‌وق و گۆرانی داناوه و بۆ شانازی به شیعیری خۆیه‌وه ده‌لی: گهر زهره‌ی ناسمان گۆرانی بلیت و وشه‌ی شو گۆرانیه‌ی شیعیری حافر بیته شوا نه‌ونده هه‌ست بزوین ده‌بیته که چیگه‌ی سه‌رسورمان نییه هه‌زهرتی مه‌سیح به کاریگه‌ری شو گۆرانیه‌یانه له ناسماندا بکه‌ویتته سه‌ماکردن.

غزه لی حه و ته م:

به حری موزاریعی هه شتی نه خره بی مه کفونی مه حزوف
(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلن)

۱- صوفی بیا که آینهء صافیست جام را

تا بنگری صفای می لعل فام را

صوفی بیا که آینه بی صافیست جام را، تا بنگه ری سه فای مه ی له تل فام را.
صوفی وه ره که پیک ناوتینه روون و بی له که یه، تا پاک و نالی شه رابی سور ببینی.
صوفی: صوفی، له باره ی بنچینه ی وشه ی صوفیه وه چه ندین را هه یه که یه کیک له وانه له
(صوف) وه هاتووه به واتای خوری، چونکه صوفیه کان به زوری جل و بهرگی خوریان
له بهر کردووه، هه ره ها له فارسیدا له بری (صوفی) (پشمینه پوش - خوری له بهر) یش به کاردیت
بیا: وه ره آینه: ناوتینه، لیره دا مه به ست له و شووشه یه که پیک لی دروستکراوه یا خود
شووشه ی پیک بنگری: ببینی، سه یرکه یت صفا: پاک لعل فام: یاقوتین، سوری نال
بهرام بهر به صوفی ده لیت، چونکه نه و شووشه یه ی که پیک لی دروستکراوه بی له که و
خوشه پاک شه رابه که ی ناوی به جوانی ده رده که ویت، توش وه ره سه یری بکه تا نه و پاک و
نالییه ی نه و شه رابه ببینی، له حافظدا خرقه ی بهری صوفی که له خوری دروستکراوه داپوشه ری
گشت عه یه و نهنگی و ناته و اوویه کانه، به لام به صوفی ده لی: چونکه بهرگی شه راب یا خود پیک
له شووشه ی بی له که دروستکراوه جوانیه کانی شه رابیش له ناویدا ده ره و شیتته وه. ده کری نه م
به یته بانگه وازیک بیت بو فریدانی په رده ی نیوان مرۆقه کان و هاتنه نارای شه فافیه ت له
په یوه ندیه کاند، هه ره ها ده کری بانگکردنی صوفی بو سه یرکردنی شه راب جوړیک له تانه بیت
له صوفی که داوه تکراره بو نه وه ی له پاک و سافی شه راب فیره پاک و سافی دل بیت. له
روانگه ی عیرفانیه وه داوه تکردنه بو عه شقی حه قیقی حه ق.

۲- راز درون پرده ز رندان مست پرس

کاین حال نیست صوفی عالی مقام را

رازی دهرونی په رده ز رندانی مه ست پورس، کین هال نیست صوفی نالی مه قام را.
نه پینیه کانی په رده له رهند و مه ستان بپرسه چونکه صوفی پایه بهرز حالی وای نییه تا
نه پینی بزانیته.

درون: ناو، به لّام له کورديدا ده گوتريت پشت په رده نه وه که ناو په رده رند: بى باک، له حافظدا بى عاشقانى راسته يقينه به کاردى که گوئى به به نندوبوى کومه لايه تى نادان

مست: مهست پيرس: پيرسه

حال: حال، له سؤفنگه ريدا (حال و مقامات) ههيه، حال شتيکه ياخو مانايه که له لايه ن خوداوه بخريته دلئى مروفه به بى نه وه له وه رگرتن ياخو ره تکرده نه ويدا هيچى به ده دست بيت، واته حال فهيزيکى ئيلاهييه و به مروفه ددرت . بى نمونه حالئى وهک خوشى و خه مبارى که بى ماويه که و پاشان کوتايى ديت، چونکه زورتيک له عارفه کان پييان وايه که حال به رده و ام ناييت (حال له به رامبه ر قال) دا داده نريت.

عالى مقام: پايه بهرز، به لّام ليړه دا تانه له سؤفى دراوه، چونکه سؤفى خوئى، خوئى به پايه بهرز ده زانئى و له هه مانکاتيشدا هم بؤچونه له گه ل حالدا يه کنارگريته وه چونکه پشتگويى خستنى مان و پله و پايه له پيويستيه کانى حاله.

لهم به يته شدا حافظ هه ر له سهر سؤفى دهروات، تواخيچيکى دیکه يان لى ددات و، مه به ستيشى له و سؤفيا نه يه که به و ناوه له دواى پله و پايه و سه روه ت و سامان، ده گه رين چونکه له راستيدا حال تاييه ته به سؤفويه وه، به لّام ليړه دا رنده مهسته کان ده کرى نه وان بن که چاويان له هه موو پله و پايه و سه روه ت و سامانتيک پؤشى بيت هه ريو به ده گه نه حال.

شاعير درکندن و که شفکردنى رازى پشت په رده ي به حالتيک داناوه که له پرووى هه ولئى ماددييه وه نايه ته دى و ده لئيت: سؤفى پايه بهرز نه و حاله نايگري نه گه ر ده ته وئى له نه ينييه کانى عه شق و نه وديو په رده شاره زا ببيت له بى باکه مهسته کان پيرسه.

سودى له شه رحه کهى خويدا هم به يته ي له شه شه مدا داناوه و له برى (صوفى) (زاهد) ي به کاربردوه و به پيچه وانه ي هم شه رحه ي سه روه ماناي به وشه کان داوه.

نه و ده لئيت رازى پشت په رده له مهست و سه ر خو شه کان پيرسه نه ک له زاهيدى پايه بهرز چونکه زاهيدى پايه بهرز به راستى عاشق و عه شق ويسته و هه رگيز ناماده نييه نه ينييه کانى عه شق بخاته پروو، نه و سه ر خو شه کانن که له و حاله دا هه رچى بزنانن ده لئين، لاي سودى له م به يته دا (رند) مانايه که نيگه تيفى هه يه و (زاهد) يش مانايه که پوزه تيفى.

۳- عنقا شکار کس نشود دام باز چين

کانجا هميشه باد به دست است دام را

نه نقا شکارى کهس نه شه فهد دام باز چين، کانجا هميشه باد به دهسته ست دام را.

کهس ناتوانيت سيمورغ راو بکات، داوت کؤکه روه وه، چونکه له جيگه ي سيمورغ جگه له هه و ا هيچ به داوه وه ناييت.

عنقا: سيمورغ، بالنده يه کهى گه رويه و له به يته که دا مه به ست له خو شه ويست و يارى عيرفانيه . (سودى) سه باره ت به سيمورغ نوو سبويه تى: بالنده يه کهى گه رويه که ناوى هه يه و خوئى نييه (موجود الاسم و معدوم الجسم). له و رووه وه که گوايه کهى سيمورغ ده رکه و تووه جياوازي هه يه، هه نديک ده لئين له سه رده مى حه زره تى موسادا (سه لامى خواى لى بيت) خوا له ده ورو به رى (قودس) دا جووتيتک بالنده ي سيمورغى دروستکرد و پاش کؤچى دوايى موسا هم دوو بالنده يه به ره و کيئوه کانى نزيک مه که که کؤچيانکرد. ده لئين سيمورغ له سه رده مى نه ته وه ي (رهس) دا (نه وه ي شوعه ييب پيغه مبه ر - سلواى خواى لى بى - سوره تى فورقان ثايه تى ۱۳۸) ده رکه و تووه و هه ندى ده لئين ماوه ي ته مه نى هم بالنده يه تا سه رده مى حه زره تى (خاليدى کورى سنان) بووه که پيغه مبه رتيک بووه و له سه رده مى فتره تا (سه رده مى نيوان حه زره تى عيسا و محمد - د.خ) ژياوه. نه ته وه کانى پيشوو (سيمورغ - عنقا) يان وه ک په نديک ده ه ينيانه وه بؤ شتيک که ناويان ده ييست و هه رگيز نه يانده بيى له کورديشدا ده گوتريت: ده ننگى هه يه و ره ننگى نييه . باز چين / برچين: هه لگره وه، کؤکه روه وه

باد به دست است: هه و ا به دهسته، درکيه له وه ي که هيچ به دهسته نايه ت

ديسان به سؤفى ده لئيت: گه ر ده ته وئيت خو شه ويست و يارى عيرفانى ده ست بخه يت هم دام و ده زگاي فيل و ته له که يه که له کارى جادوو بازه کان ده چيت و ده ته وئى خه لکى پى فريو بده ي، هه لگره و لاي به ره، چونکه به ده سه ته ينيانى خو شه ويست و يارى عيرفانى هه رگيز به فيل و ته له که و ريا ناييت، چونکه نه و وهک سيمورغ وايه و که سيکيش بيه وئيت سيمورغ به داو راو بکات به دهسته به تالئى ديتته وه و توش هه رگيز ناتوانيت به ليقاي خو شه ويست بگه يت.

۴- در عيش نقد کوش که چون آبخور نماند

آدم پيشنت روضه دارالسلام را

ده ر نه يشى نه قد کوش که چون ناخو ر نه ماند، نادم بيه يشت روزه يى داروسه لام را.

هه ولبنده چيژ له و ژيانه بيى که ئيستا هه ته، چونکه کاتى قسمه ت و نسيب ته و او بوو نادم به هه شتى به جي هيشت.

عيش: ژيان، خو شگوزه رانى نقد: نه قد، ئيستا به رده ست

آخو ر: قسمه ت و نسيب، شو ينى ناو خوار د نه وه روضه: باغ

دار السلام: به هشت آدم: نادم، وشهیه که له بنه رتدا عیبرییه به مانای مروقی یه کهم بهشت: به جی هیشت

همان بیروپای (حافظ) که پروای به برانه وهی چاره نووس ههیه، ده لئی هه ول بده چیژ و له زهت له ژبانی ئیستات بیینی، چونکه هه که سیك نسیب و به شی خوئی له ژباندای بۆ دانراوه و چاره نووسه که ی و نووسراوه و هه کاتیک به شه که ی ته و او بوو ده بیست ئیره به جیبه تلیت و بروات، هه روه ک چون نادم که نسیب و به شه که ی له به هشتدا ته و او بوو به ناچاری باغی به هه شتی به جیبه تلیت، لیژده ناماژیه کی جوانه بۆ ته و که سانه ی که ترس له داهاتوو ژبانیان تووشی نیگه رانی و دل پراوکیی کردوون و له ترسی داهاتوو ئیستاشیان به خهم و مهراق به سه ر ده بن که ئیدی واز له خهم به یتن، چونکه هه ریه که به شی خویمان ده خوین و ده روین.

۵- در بزم دوور یک دو قدح درکش و برو

یعنی طمع مدار وصال دوام را

دهر به زمی دوور یه ک دو قه ده ده رکیش و برو، یه ئنی ته مه ت ممدار فیسالی ده قام را. له به زم و کووری زه مانه دا یه ک دوو پیك هه لده و برۆ، واته ته ماعی ته وهت نه بی که ژبانی دنیا هه میشه بی بی.

دوور: ده ور، زه مانه، سه ره، گیپانی پیکی شه راب له کوپدا ده ست به ده ست بزم دوور: کووری مه یخواردنوه کوپیک بووه که به نوره شه رابیان گیپاوه، لیژده مه به ست له دونیایه له دونیادا به نیاز مه به هه موو شته کان هه میشه بی بن، چونکه دونیا وه ک کوپیکه که به نوره یه و تۆش نوره و سه ره ی خوئ دیته سه ر و ده روات هه ر بۆیه کاتی له به زمی دوور و زه مانه دا نوره و سه ره هاته سه ر تو یه ک دوو پیك هه لده و برۆ، واته خه ریکی له زهت و چیژبردنی عیرفانی به و له و نوره یه ی خوئ له دونیادا دیته سه رت ته ماعی ته وهت نه بی له دنیا هه میشه بی بی، چونکه وانیه و تووشی خهم و خه فته ت ده کات، ئه م به یته گوته یه کی دیکه یه بۆ هه مان ااتا و مه به ستی به یته پتیشوو، ئه م مه به سته له قسه ی (پندار) شاعیری یونانی دیرین نزیك ده بیته وه که ده لئی:

(روحي من به هیوای جاویدانی مه به، تا بتوانی سوود له وه بیینی که له بهر ده ستتدایه) {هه مان ل ۳۸}.

۶- ای دل شهاب رفت و نچیدی گلی ز عیش

پیرانه سر بکن هنری ننگ و نام را

ئهی دل شهاب رفت و نه چیدی گولی ز نهیش، پیرانه سه ر بکون هونه ری نه ننگ و نام را.

ئهی دل سه رده می لای رۆشت و گولیکت له گولزاری ژبانی نه چنی، ئیستا که پیروویت له به رخاتری ناموس و ئابروی خوئ هونه ریک پیشان بده.

شباب: کاتی لای نچیدی: نه چنی پیرانه سه ر: کاتی پیری

ننگ و نام، نام و ننگ: ناموس و ئابرو، به ناویانگی و ئابرو، ناو و ناویشان

له دوو دیری یه که مدا حافظ ناماژیه به سوود هه رگرتن له کات و سه رده م کرد. به لام دیاره دل ئه م ئاموژگایانه ی له گوی نه گرت و له سه رده می لاییدا هه یچ گولیکی له گولزاری ژبانی عیرفانیدا نه چنیوه، هه ر بۆیه پیی ده لئی: ئهی دل له و گولزاره دا هه یچ گولیکت نه چنی و به لیقای مه عشوق نه که یشتی ئیستاش بی هیوا مه به و به پیری هه ولئیک بده و هونه ریک نیشان بده تا، به لکو ئه م ناویانگ و ئابرووه عاشقانه یه به ده ست به یته ی.

به لام نایا نه وه ی له لاییدا به ده ست نه هاتبسی له پیریدا به ده ست دیت؟

۷- ما را بر آستان تو بس حق خدمت است

ای خواجه باز بین به ترحم غلام را

ما را بهر ئاستانی تو به س هه قی خدمه ته ست، ئهی خاجه باز بین به ته ره هه وم غولام را.

ئیمه له بهر ده رگای تو دا زورمان کردوو و حه قمان هه یه، ئهی سه روه ر به به زه بییه وه سه یری ئه م خزمه تکاره بکه.

آستان: به رده رگا بس، بسیار: زور خواجه: گه وره، سه روه ر، به ریژ دیره که له خواره وه بۆ سه ره وه یه، واته له نزم و بی ده سه لاتیکه وه بۆ ده سه لاتداریک یاخود له به نده یه که وه بۆ خودا، هه میشه ده سه لاتدار کاتی که سه یری خزمه تکار و غولامه که ی خوئی ده کات و شتیکی ده داتی به به زه بی ده ژمه یرد ریت، حافظیش ده لئی به (مه عشوق) سه روه ر و گه وره (نه کری خوداش بی) ئیمه له بهر ده رگای تو دا خزمه تی زورمان کردوو ره ژزانه و حه قمان هه یه، ئهی گه وره و سه روه ر تۆش به چاوی به زه بییه وه سه یری ئه م خزمه تکاره ی خوئ بکه.

۸- حافظ مرید جام است ای صبا برو

وز بنده بندگی برسان شیخ جام را

هافز موریدی جامه ست ئهی سه با برو، قه ز بنده به نده گی بره سان شه یخی جام را.

حافظ مورییدی پینکی مہیہ ئی سہبا برۆ و له بەندەوہ (لەمنەوہ) بەندەیی من بگەییەنە بە شێخ جام.

شیخ جام: شیخ جام، (شیخ ئەحمەدی کورێ ئەبی حوسینی کورێ مەحمەدی کورێ جەبیر) و نازناوی (شیخ جام) یە کێک بوو لە سۆفیە گەورەکان و لە ساڵی (۵۲۶ یا ۵۳۶) ی کۆچیدا مردوو. ئەو لە گوندی (نامق) لە دایک بوو دەلێن (۱۸) ساڵی لە کێوکاندا بە هەول و وەرزی گیانی بەسەر بردوو، بە خزمەتی خدری نەبی گەیشتوو و پاشان فەرمانی پینکراوە بچیتە ناوچەیک بەناوی (جام) لەوێ دەستی بە بانگەواز کردوو و لەسەر دەستی ئەودا شەش سەد هەزار کەس تۆبەیان کردوو، شیخ جام خۆی بەسەرھاتی تۆبەکردنی دەگێریتەو کە لە شەوێکدا کاتی خەریکی مەخوارنەوہ بوون و شەرابیان لێپراوە ئەمیش بە گویدریژتەوہ چووہ بۆ عارەق هینان، کاتی گەراوەتەوہ گویدریژتەوہ کە نەرۆشتووہ لە کاتی لێدانیدا گوئی لە دەنگی بوو: کە ئەوہ ئیمەین فەرمان بە گویدریژتەوہت نادەین کە بروات تۆ داوای لێبووردن لە پاسەوان (دەسەڵانداری گوند) دەکەیت تا بتبووریت، بۆچی داوای لێبووردن لە ئیمە ناکەیت تا بتبوورین، هەرخۆی دەلی: ترسیکی گەورە گرتی و رووم خستە سەر زەوی و تۆبەم کرد و گوتم خواوە فەرمان بە گویدریژتەوہم بە بروات تا شەرمەزاری لای ئەو کۆمەلە نەبم، گویدریژتەوہ روشت و پاش گەرانەوہم پینکیان لەبەر دەستدا دانام و نەمخواردەوہ ئەوان پینیان دادەگرت کە بیخۆمەوہ لە پر دەنگیکم بیست کە دەبگوت (ئەحمەد وەرگەر و تامی کە) کاتی تامم کرد شەرابە کە گۆراو بوو بە هەنگوین و هەمووان لەو هەنگوینەیان تام کرد و یەکسەر تۆبەیان کرد).

دەکرێ حافظ ئاگای لەم چیرۆکی تۆبەکردنە شیخ جام هەبوو بێت، بۆیە دەلی بە بای سەبا ئیمە خزمەتکار و بەندە ی بچووی ئیوہین، بەلام ناتوانین موریید و ریبواری تەریقەتی ئیوہ بین، ئیمە مورییدی مەستی و پینکی شەرابین (کە لێرەدا مەبەست لە تەریقەتی عاشقانەیە). لێرەدا حافظ لەگەڵ دووبارەکردنەوہی ریزی بۆ خودی شیخ جام دیسانەوہ تانە لە موریید و ریبووانی سۆفیگەری رووخساری دەدات و دەلی ئیمە مورییدی عەشقی حەقیقین و ناتوانین بیینە مورییدی فیتل و رووخساربازی سۆفی.

غەزەلی ھەشتەم:

بەحرێ رەمەلی شەشی مەحزوف
(فاعلاتن فاعلاتن فاعلن)

۱- ساقیا برخیز و دردە جام را

خاک برسرن غم ایام را

ساقیا بەرخیز و دەرەھ جام را، خاک بەر سەر کون غەمی ئەیام را.

ئەو ساقی ھەستە و پینک بەدری و غەمی رۆژگار لەچال نی و خۆلی بەسەردا کە.

برخیز: ھەستە دردە: بیدە خاک برسرن: لەبیری کە، لەگۆری نی، بەبێ نرخ و بەھیچ زانین

کورتە ماناکەئەوہیە کە ئەو ساقی مەبیم بەدری تا لە بەرچاوم غەمی دنیا بێ نرخ بێت، بەلام لە زاراوەی عێرفانیدا (جام) بە واتای (حال) دیت و بەمەش مانایەکی گەلی جیاواز تری دەبیت، چونکە (ساقی) واتای (ھۆکار) دەگەییەنی و واتاکەئەوہیە دەبیتە ئەو ئەو کەسە کە بە ھۆی تۆوہ پەییوەندییەکان بەرقەرار دەبن، حالمان لێ بەھینە تا لەکاتی حالدا غەمی رۆژگار بە بێ نرخ لە بەرچاوم دەرکەوی.

۲- ساغر می بر کفم نہ تا ز سر

پرکشم این دل ازرق فام را

ساغەری مەئەبەر کەفەم نەھ تا ز سەر، بەر کەشەم ئین دەلقی ئەزرق فام را.

پینکی مەئەبەر بە دەستەمەوہ تا ئەم خیرقە شینە لە بەرم داگەم.

ساغر: پینک، پیالەئە مەئە کف: دەست نە: بنی، لەچاوی (نھادن) وەرگراوہ

زسر: لەسەر مەوہ برکشم: داگەم

دل: خرقە، بەرگینک بوو کە سۆفیەکان بەسەر ھەموو جل و بەرگەکانیاندا لەبەریان کردووہ و لە خوری دروستکراوہ و بەزۆری شین باو بووہ یاخود شین ھەلگەرا بووہ.

ازرق فام: شین رەنگ

لەراستیدا یەکیک لە کیشە و گرتەکانی وەرگێران لە جیاوازی کولتوریدا دەرە کەویت و راستەوخوا ناتوانیت ھەمان زاراوہ یاخود وشە بۆ واتایەک لە زمانە کەدا بەزۆریتەوہ یاخود ھەندێ دەربەری لە زمانیکدا دروست و پەسەند دەبیت و لە زمانە کەئەوہ بەرامبەر دا نەشیاو و

شاز دهبیت، یاخود هه ندی شت له زمانیکدا بوونیان هه یه و له زمانی نه ته وه یه کی دیکه دا بوونیان نییه، له گه ل ته وه ی کولتوری نییه له گه ل فارسدا نزیکیه کی بهرچاری هه یه، به لām هیشتا روو به پرووی ئەم کیشانه دهینه وه.

له کاتی وەرگێرانی ئەم بهیته دا روو به پرووی کیشه یه ک دهینه وه که بریتیه له: ز سر برکشم/ ز سر برکشیدن: له فارسیدا ده گوتریت و به مانای له بهردا که ندنی کراسیتک دیت که دوگمه و قوچهی نه بیت و له پیشه وه نه کریتته وه و هک فانیله و بلوس، به لām له زمانی کوردیدا ئەم جوړه ش هه را که ندن یاخود له بهر کردنه وه یه و دانانی زاراوه یه کی له م شیوه یه ماندروو نیکی زوری ده ویت و له مه حاله وه نزیکه .

دیسانه وه (دلخ) که بهرگی سه ره وه ی سۆفیه کانه و شه ویش پیشه وه ی کراوه نه بووه و له سه ره وه له بهر کراوه و هک (دشدا شه) نییه له کولتوری کوردیدا جل و بهرگیکی له م شیوه یه مان نییه و دانانی زاراوه یه ک بۆ ئەم چه شنه بهرگه شه سه مه هه بۆیه خودی وشه که که (دلخ - خرقة) به کارهاتوه.

ازرق، کبود: رهنگی شین، یاخود شینه ه لگه پراو، له پراستیدا هه ندی جار ئەم رهنگه بۆ وه سفکردنی دل به کاردی که به مانای شینه ه لگه پراو، یاخود خوینتی تراو دیت و هک: یه قلب تنها و کبود هلاک یه نگاهته {مریم حیدرزاده} (واته: دلکی ته نیا و شینه ه لگه پراو هیلاکی نیگایه کته)

به لām له کوردیدا ئەم چواندنه به کارنایهت و ناچار ده بین به شینه باو بیدهینه قه لām و هک گوتیشمان (مه ی) لای (حافز) مانایه کی ته واو نیجایی پیدراوه و عه شقی عیرفانی حقه له م بهیته شدا به هه مان گوتار و داوا روو له ساقی ده کات و ده لی: پیکی مه ی بده به ده ستمانه وه تا پاش مه ستبوون ئەم خیرقه شینه باوه ی که ره مزی سۆفی بوونه له بهرم دا که نم و له فیل و ریا دوور که ومه وه.

هه ره له م بهیته دا به سوود ره رگرتن له مانای عیرفانی وشه کان ده کری بلین حافز له و جوړه سۆفیگه رییه بیزاره که ته نیا بهرگ و رووخساری ده ره وه یه و وابه سه ته ی جیهانی ماده یه و به هۆکاری په یه ون دییه کان (شیخی راستی) ده لیت که حالمان لی بهیته تا له م خیرقه ی ریا و رووخسار باییه زگارمان ببیت و له بهر خۆمانی دا که نین.

۳- گرچه بدنامیست نزد عاقلان

ما نمی خواهیم ننگ و نام را

گرچه بهد نامیست نزدی ئاقلان، ما نه میخاهیم نهنگ و نام را.

گه رچی لای عاقله کان بهد ناوییه، به لām نییه ناوداری و ناوبانگمان ناوی.

بدنامی: بهد ناوی نمی خواهیم: نامانه وی

ئەم بهیته ته واو که ری بهیته پیشه وه که شاعیر پیکی مه یی ده ویت و خیرقه ی سۆفیه ته له بهر داده کهنیت و شه مش لای عاقله کان (که به دونیای پر له ره مز و رازی عیرفان ناشنا نین) به چاک سه یر نا کریت و ده لیت گه رچی ئەم کاره لای هۆشیار و عاقله کان بهد ناوییه و مایه ی ریسوا ییه، به لām نییه ناوداری و ناوبانگمان ناوی و وابه سه ته ی قسه ی شه وان نابین.

۴- باده درده چند ازین باد غرور

خاک بر سر نفس نا فرجام را

باده درده هه چهند ته زین بادی غرور، خاک بهر سه ری نه فسی ناهه رجام را.

شه رابم به ری، تا چه ند خۆبه زلزانین و غرور، خاک به سه ره جه سه ته و نه فسی مرۆقه که سه ره نجامیکی خۆشی نییه.

باده: شه راب، مه ی، خواردنه وه ی سه ره خۆش که ره (عه شقی نیلاهی)

خاک: خۆل، خاک خاک بر سر: قوربه سه ره، خاک به سه ره، له هه مانا کاتدا واتای زمانیشی له گۆرنا نه (بۆ سووک کردنه)

نفس: جه سه ته، که س، مرۆقه، خود

ناهه رجام: بی سه ره نجام، یاخود سه ره نجامی ناخۆش، چونکه فرجام به واتای شه نجام دیت.

شاعیر ده لی: شه راب بهیته و غرور و خۆبه زلزانین به خلا وه، یاخوا ئەم بوونه به سه ره نجامی به دی خۆی زه لیل و ریسوا بیت، به لām (سودی) ده لی: ئەی ساقی شه راب بیته تا که ی به غروره وه ته مه ن به فیرو بده بین و تاکه ی خاک به سه ره نه فسی بی سه ره نجامدا بکه ین، واته نه فسیک که هه رگیز چاکه کار نه بووه و نییه واته جگه له (عه شقی نیلاهی) به گو ی کردنی داوا کار ییه کانی نه فس و به فیرو دانی ته مه نه.

۵- دود آه سینهء نالان من

سوخت این افسردگان خام را

دودی ناهی سینه یی نالانی من، سوخت ین نه فسورده گانی خام را.

دوکه لی ناهی سینه ی ناله نال که ری منه وه دیته ده ری ئەم کۆمه له په ژمورده بی شه زمونه ی سووتاند.

دود: دوکه ل سینه: سنگ، سینه

نالان: نالنه نالکەر له (نالین - نالاندن) هوه هاتووو سیفته تی بکهری واته دلّیک که نالنه نال دهکات، به لّام وهک باسما نکرده کوردیدا ئەم سیفته ته له نالاندن دروسته کراوه و لیڤه دا (نالنه نالکەر) یاخود (نالینەر) که هیچ کامیان وهک زاراوه شیواوی به کارهیتان نین.

سوخت: سووتانندی، (سوخت) یه کیچکه لهو کارانهی که له فارسیدا (ذو وجهین) ه واته به پیی رسته به تیپهر و تیپه پهر دهرده کهووی و به واتای (سووتان و سووتاندن) یش دیت.

افسردگان: کۆی (افسرده) یه به واتای په ژمورده خام: ناکامل، بی ئەزموون مهبهست له م دپره ئەوهیه که قسهی سوژاوی دلّی من به شیوهیه کی تهواو کاریگهری له سهەر دلّی په ژموردهی بی ئەزموونه کان کردوو.

(سودی) له شهرحه کی خۆیدا (افسردگان خام) به مرۆقی نه شیواو ده داته قه لّهم و به شینپۆشه کان (خیرقه پۆشه کان) یان ده زانیت که ئەوانیش کۆمه لّی سوّی بوون که خه لیفه و موریدی (حسن شینپۆش) بوون، ئەم شینپۆشانه سوّی خه لّوهت بوون به هۆی ئەوهی که جل و بهرگی شینیان له بهر کردوو به شینپۆشه کان ناسراون، چونکه حافظ له گه لّ ئەم کۆمه له یه دا کۆک نه بووه . ده لّی: دوکه لّی ئاهای سینهی من دلّی ئەم شینپۆشه په ژمورده و بی ئەزموونانهی سووتاند.

۶- محرم راز دل شیدای خود

کس نمی بینم ز خاص و عام را

مه هره می رازی دلّی شهیدای خود، کهس نه می بینم ز خاص و عام را.

له خه لّکی تاییه تی و عهوام کهسی نابینم که مه حره می رازی دلّی شهیدای خۆم بیت.

محرم راز: کهسیک که شیواوی ئەوه بیت نهینییه کانی کهسیکی دیکه بزانییت پیی ده گوتریت مه حره می راز.

ئەم بهیته ئەسهفه له په یوه ندی نیوان کهسه کان، چونکه حافظ به ئەسهفه وه ده لّی: که له خه لّکی عهوام و ره مه کی و خه لّکی تاییه تی و خاسیشدا کهسیک نابینم مه حره می رازی دلّی شیت و شهیدای خۆم بیت و کهس نییه که بیتته جیگه ی راز و نیازم و نهینییه کانی دلّی خۆمی لا باس بکه م و ترسی ئەوه م نه بیت که له شوینی دیکه بلاوی بکاته وه.

۷- با دلارامی مرا خاطر خوش است

کز دلم یکباره برد آرام را

با دلارامی مهرا خاطر خوشهست، کز دلم یه کباره بوورد آرام را.

به بوونی نارامبه خشی دلّی دلم شاده، مه عشوقیک که یه کسه ر نارامی له دلم رفاند.

دلارام: نارامبه خشی دلّان، مهبهست له مه عشوقه یکباره: یه کسه ر، به یه کجار

شاعیر مه عشوق به نارامبه خشی دلّان ده زانییت و به بوونی ئەو دلّشاد ده بیت، به لّام سهیر له وه دابه ئەو یاره نارامبه خشه کاتی هاتوو ته لای حافظ به پیچه وانهی سروشتی خۆیه وه کاری کردوو و له بری ئەوهی نارامی پیی به خشی، به یه کجار و یه کسه ر نارامی دلّی حافظی بردوو و نارامی لیپراوه و ده لّی ئەوهی نارامی به خشی دلّانه نارامی دلّی منی رفاندوو.

۸- ننگرد دیگر به سرو اندر چمن

هرکه دید آن سرو سیم اندام را

نهنگه رده دیگر به سه ر ق ئەندهر چه من، هه ر که دید ئان سه ر قی سیم ئەندام را.

هه ر کهس ئەو به ژنرێک و سپی ئەندامه ی بینی ئیتر سهیری دارسه روی ناو باغان ناکات.

ننگرد: سهیر ناکات دیگر: ئیتر سرو: دارسه رو چمن: باغ

سیم: زیو، نوقه یه که مادده یه کی سپییه له ره گهزی ئالتونه سیم اندام: سپیته ندام ئەم بهیته له وه سفی یاردا نووسراوه له قالبی موباله غه دا و ده لّی: هه ر کهس سهیری به ژن و بالای به رزی یار که به سهرو چوێراوه و ئەندام و جهسته ی وه کو زیوی یار بکات دارسه روی ناو باغ بی نرخ ده بیت لای، واته رێک و جوانی به ژنی یار له رێک و جوانی دارسه روی نیو چه مه نزار جوانتره.

۹- صبر کن حافظ به سختی روز و شب

عاقبت روزی بیابی کام را

سه بر کون حافظ به سه ختی روز و شب، ناقیبهت روزی بیابی کام را.

حافظ له سه ر سه ختی و نارپه حه تییه کانی رۆژ و شهو ئارام بگه ره سه ره نجام رۆژتیک به نارزه ووه کانی خۆت ده گه یته.

سختی: نارپه حه تی بیابی: به ده ست ده هیئت کام: نارزه ووه، ئاوات لیره و چه ندین جیگه ی دیکه شدا حافظ ئارام گرتن و سه بر به ده رگای گه یشتن به نارزه ووه کانی ده زانییت و هه ر ئەو بیره شه که دونیای لای بی نرخ ده کات و ترسی له دنیا و ژبانی دنیا نییه و به هه مان شیوه داوای ئارامگرتن له سه ر سه ختییه کانی رۆژگار یاخود ئارامگرتن به چاکی له ژباندا ده کات، چونکه دلّتیایه رۆژتیک دادی که به ئومید و ئاواته کانی خۆت ده گه یته.

غزه لی نۆیه م:

به حری ره مەلی ههشتی مه خبوونی ئەسلەم
(فاعلاتن فاعلاتن فعلاتن فع لن)

۱- رونق عهد شبابست دگر بستان را

می رسد مژدهء گل بلبل خوش الحان را

رۆنه قی ئەهدی شه بابەست دگەر بووستان را، می ره سەد مۆژدە بی گول بوولبوولی
خوش ئەلھان را.

جاریکی دیکه باغ ره ونه قی سه رده می لای به ده سه تهینایه وه و مژده ی هاتنی گول به
بوولبوولی خۆش ئاواز ده گات.

عهد شباب: سه رده می لای، مه بهست له به هار و چۆکردنی دره خته
بستان: بووستان، باغ خوش الحان: خۆش ئاواز، دهنگخۆش

ده لی: سه رده می لای باغ دهستی پی کرده وه و درهخت که وته وه چۆ، پاش گه لاریزانی پایز
و سه رما و به سه ته لکی زستان به مهش مژده به بوولبوولی دهنگخۆش ده گات که گول ده که ویتته
باغان و ئەم مژده یهش به بۆنی خۆشی گول که بلاوده بیتته وه، مه بهستی به یته که هاتنی وه رزی
به هار و به هاری عه شقه.

۲- ای صبا گر به جوانان چمن بازرسی

خدمت ما برسان سرو و گل و ریحان را

ئە ی سه با گەر به جه فنانانی چه مەن باز ره سی، خدمه تی ما برسان سه رفو گول و ره بهان را.
ئە ی بای سه با گەر گه یشتیبه وه به لاهه کانی چیمەن سه لام و به ردهستی ئیمه به دار سه رو و
گول و ریحانه بگه یه نه.

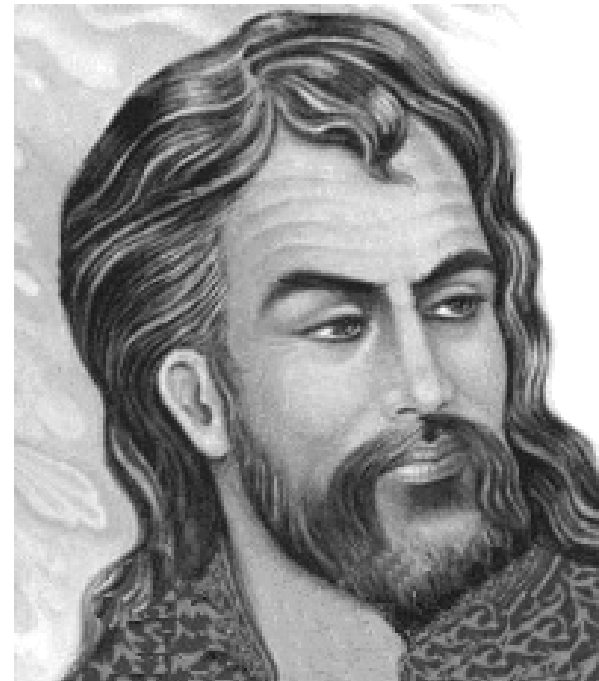
جوانان: مه بهست له لق و خه لقی تازه ی سه رو و گول و ریحانه یه که له میسراعی دووه مددا
ناویان هاتوه یاخود په لکی تازه ی خودی باغه.

به بای سه بادا په یام ده نیریت که نه گەر چو یته ناو باغ و میرگوزار شهوق و به ردهستی ئیمه
به لق و خه لقه تازه کانی سه رو و گول و ریحانه بوخۆشه کان بگه یه نه که ئیمه ئاره زوی دیدنی
باغ و چیمه فنان هه یه.

۳- گر چنین جلوه کند مغچهء باده فروش

خاکروب در میخانه کنم مژگان را

گەر چو نین جیلقه کونه د موعبه چه بی باده فروش، خاکروبی ده ری مه یخانه کونه م مۆژگان را.

ئەگەر موغىبچەي مەيفرۆش بەم شىۋەيە دەرکەۋى خاكى بەردەرگاي مەيخانە بە برژانگى چاۋ دەمالم.

جلوہکنند: دەرکەۋى، جیلوہ بکات، خوۋى غمايش بکات مغبچە: مندالى موغ، ئەو مېردمندالانەي که له مەيخانەکاندا خزمەت دەکەن.

بادەفروش: مەيفرۆش خاکروب: گسکدەر مېخانە: مېژانگ: برژانگ دەلى: ئەگەر مېردمندالى مەيفرۆش بەم شىۋە دلگېرىي و جوانييهۋە دەرکەۋى لە شىۋەيەك لەبەر دەرگاي مەيخانەدا سەر دادەنەۋىنم که برژانگم بېتتە گسكى بەردەرگاي مەيخانە ياخود دەبەم خزمەتکار لە مەيخانە و بەبرژانگى چاۋ خاكي بەردەرگاي مەيخانە گسک دەدەم.

له راقەي عېرفانىشدا بەهەمان شىۋە که گەر جیلوہي جوانييهکان بەم شىۋە جوان و سەرئىراکېشە خوۋيان نمايش بکەن دەبەم گسکدەر و خزمەتکارى رېگەي تەرىقەت و عەشق.

۴- ای که بر مه کشتی از عنبر سارا چوگان

مضطرب حال مگردان من سرگردان را

ئەي که بەر مەھ کەشى ئەز ئەنبەرى سارا چەرگان، موزتەرىب ھال مەگەردان مەنى سەرگەردان را.

ئەي ئەو کەسەي که بەسەر رووخسارى وەك مانگتەۋە لە عەنبەرى بېخەۋش ھېلى گۆچانى (خوار) دەكىشى منى سەرگەردان و بى سامان پەشىۋحان مەكە.

مە/ ماہ: مانگ كشى: دەكىشى عنبر: عەنبەر، ماددەيەكى چەرور و بۇنخۆشە كە لە گەدە و سورېنچكى ماسى دەردەھىترى و بەزۆرى خۆلەمىشىيە، بەلام جۆرى چاكي رەشە.

سارا: بېخەۋش، خالص چوگان: گۆچان

مضطرب حال: پەشىۋحان، پەرىشان مگردان: مەكە

سرگردان: سەرلېشىۋاو، سەرگەردان

شاعير رووخسارى يارى بە مانگ چواندوۋە و دەلى: تۆ كە بەسەر رووخسارى وەك مانگتەۋە لە عەنبەرى پاك و بى خەۋش برۆي ھىلالى و خوارى وەك سەرى گۆچان دەكىشى، ئىمە وەك گۆيەك لە بەرامبەر ئەم گۆچانەدا سەرلېشىۋاو و بى قەرار مەكە بە وتەيەكى دېكە ھەرچىيەك دەخرىتتە سەر جوانييهكەت بېقەرارى و سەرلېشىۋاوى منيش زياتر دەكات.

دەكرى گۆچان دەرکە بېت لە پرچى يار و لەم كاتەشدا كيشان مەبەست لە جولانى پرچ بى لەسەر رووخسار و لايەكى دېكەۋە شەرحى ئەم بەيتە پەيوەندى بە يارى (گۆ و مەيدان)دەۋە ھەيە و بەر بنەمايەش دەتوانى شەرح بکړيت.

۵- ترسم آن قوم که بر دردکشان می خندند

در سرکار خرابات کنند ايمان را

تەرسەم ئەن قۆوم كە بەر دووردكەشان مى خەندەند، دەر سەرى كارى خەرابات كۆنەند ئيمان را.

دەترسم ئەو كەسانەي كە بە بادەنۆشانى ھەزار پىدەكەنن سەرەنجام بە جۆرىك بکەونە نىوكارى خەراباتەۋە كە ئيمانەكەيانى لەسەر دابنن.

درد: شەرابى بنى كۆپەلە، خلتەدار دردكشان: ئەو كەسانەي كە لە ھەزارىدا شەرابى بنى كۆپەلە دەخۆنەۋە، مانايەكى نىگەتىقى ھەيە، چونكە دەولەمەندەكان شەرابى بى خەۋش دەخۆنەۋە، بەلام دردكش ھەزارە و شەرابى خلتەدار بە ھەرزانتەر دەكۆرى لە زاراۋەي كوردىدا (شەرابى فەل) نزيكە لەم مانايەۋە. حافز ئەم زاراۋەيە بۆ عارفە ھەزارەكان بەكاردەھىتت و بە چارى رېزەۋە سەيرىان دەكات.

مى خندند: پى دەكەنن خرابات: خەرابات، مەيخانە، بە واتاي شوپىنى خراپەكارى و رەندان و دەرکراۋەكان لە كۆمەلگە دېت، لە (فرھنگ اشعار حافز) دا بەم شىۋە پېناسەكراۋە: (لە زاماندا بەماناي مەيخانە و قومارخانە و جىگەي ژنى بەدەرەۋشت - قەچپەخانە - ھاتوۋە، عەلامە قەزوينى ئەم وشەيەي بەكۆي (خراپە) داناوە و نووسىۋەتى: بە واتاي راستى ئەو كۆي (خراپە) يە و بە واتاي مەيخانە و فاحىشەخانەي شاعىرەكانە بە نامازەيەكى دى واتاي مەجازى ئەم چەمكە واتە شوپىنى رابواردن و گۆرانی روحانى پىاوانى حەقىقەت.. بەمەش ماناي (كار خرابات) لەم بەيتەدا ھەلئەتتە لە قەيد و بەند و نەرىتە بالاكان و سەرىپچى لە بەرامبەر ياسا دانراۋەكاندا. لە زاراۋەي عېرفانىشدا خەرابات و ناۋەكانى دېكەي مەيخانە خەلۋەتگە و خەلۋەتسەراي عارفە راستەقىنەكانە و زۆر رېزى لىدەگىرئيت.

دەلى: دەترسم ئەوانەي (زاھىد و رووكارىيەكان) گالتتە بە عارفە پاك و ھەزارەكانى نىسو خەلۋەتخانەي عەشقى حەق دەكەن، سەرەنجام خوۋشيان بە شىۋەيەك بکەونە ناو ئەو جۆرە ژيانەۋە كە ئيمانەكەيان لەدەست بەدن.

۶- یار مردان خدا باش که در کشتی نوح

هست خاکی که به آبی نخرد طوفان را

یاری مردانی خودا باش که دهر کهشتیی نوه، هست خاکی که به آبی نه خهره د توفان را.

دوستی پیاوانی خودا به چونکه له کهشتییه کهی نوحدا، تۆزیک خۆل ههیه که تۆفانه که له بهرامبهر ئه ودا ئه و ندهی ئاوئیکی کهم بی نرخه.

مردان خدا: دوستانی خودا، پیاوچاکان، پیاوانی خودا باش: ببه (به)

هست: ههیه

به آبی نخرد طوفان را: (تۆفان به چۆره ئاوئ ناکرئیت) تۆفان له چاویدا وهک چۆره ئاوئیک یان

دلۆپه ئاوئیکه خاکی: خاکیک، خۆئیک، تۆزئ خاک

ئهم بهیته ناماژه به چیرۆکی حهزرتی نوح دهکات که زۆرینهی نهتهوه و هۆزه کهی به تۆفان له ناوچوون ته نیا کهسانیک کهم نه بیته که له گهله ئه ودا بوون و سواری کهشتی بوون و له زیانی رزگاریان بوو.

له میسراعی یه کهمدا ناشکرایه مه بهست له (مردخدا) حهزرتی نوحه که به هۆی پلهی بهرزی پیغه مبهرا به تیبیه وه بووه مایه ی رزگار کردنی هاوړی و دۆسته کانی و دهلی: تۆش له کاتی ناره حهتی و کیشه کاندان زیکه دۆستانی خودا به چونکه له کهشتییه کهی نوحیشدا خاکیک ههیه که به دۆستایهتی کردنی پیاوانی خودا و خۆشه ویستانی خودا رزگاری بوو له نغرو بوون.

له باره ی ئه و (خاکه ی) که له کهشتی نوحدا بووه و رزگاری بووه چه نندین راو و بۆچوون ههیه (سودی) پیبویه که مه بهست له خاک خودی حهزرتی نوحه، چونکه نوح له بنه رتدا له خاک (خۆل) دروست بووه، حهزرت خۆیه تی که له بهرامبهریدا تۆفان هینده ی دلۆپه ئاوئیک به های نییه و هاوړیکانی به هۆی ئه ووه رزگاریان بوو. له (بانگ جرس) په رتوی علویشدا هاتوه که مه بهستی (خواجه حافظ) له خاک جهسته ی حهزرتی ئاده مه که له کهشتییه کهیدا هه لگراوه و (عه لامه قه زوینی) ش له شهرحی ئهم بهیته دا ناماژه ی داوه به هه لگرتنی جهسته ی حهزرتی ئاده م له کهشتی نوحدا و خاکی به ئیسقانی پوکاوه ی ئه و زانیوه که نوح له گهله خۆیدا هه لگرتوه، له پهراوړی (قدسی) دا هاتوه که مه بهست له خاک جهسته ی حهزرتی ئاده مه، که به پیی سه رچاوه کان نوح ئه و ی له گهله خۆیدا بردووه ته کهشتییه که وه ههروه ها گوتوشییه تی مه بهست له (خاکیک) ئه و خاکیه که نوح له گهله خۆیدا بردیه کهشتییه که وه بۆ تهیه موم.

ههروه ها (مه مه دی کور ی مه مه دی دارابی) له (لطیفه غیبی) دا ناماژه به وه دهکات که به فرمانی جویره ئیل نوح هه ندی خاک له گهله خۆیدا ده بات بۆ تهیه موم.

له گهله ئه مانه دا (د. هروی) دهلی: " به پالپشتی پیوستی ناوه کانی ته فسیری (طبری) سهیری زیاتر له (۹۰) شوینم کردوه که ناوی نوح هاتوه، له هیچ جینگایه کیاندا باسی خاکی نه کراوه له کهشتی نوحدا هه بوو بیته و تۆفان ئه و نده ی دلۆپه ئاوئیک له چاویدا به های نه بوو بیته، به لام له نیو ئه و سی مانایه ی سه ره وه که خاک خودی نوح یان جهسته ی ئاده م یان خۆلی تهیه موم بیته سییه م به راستر ده زانیته و به م شیویه شهرحی دهکات:

خاکیک که نوح له گهله خۆیدا بۆ تهیه موم بردیه کهشتییه که وه به هۆی هاوړیه تی ئه و وه له به لای تۆفان رزگاری بوو، وهک خاکی دیکه زه ی دوچار ی نغرو بوون نه بوو، تۆفانی نوح بۆ ئه و خاکه به های چۆره ئاوئیکی نه بوو.

۷- هرکرا خوابگه آخر مثنی خاک است

گو چه حاجت که به افلاک کشی ایوان را

هر که را خوابگه ناخر موشتی خاکهست، گو چه هاجهت که به ئه فلاك کهشی ئه یوان را.

له کۆتاییدا ئارامگه ی هه رکهس مشتی خاکه، بلی چ پیویست دهکات که کۆشک و باله خانه ی بهرز دروست بکهیت.

هرکرا: هه رکهس خوابگه: جینگه خه و، ئارامگا افلاک: ئاسمان

ایوان: باله خانه، کۆشک، سه قفی بهرز

باس له حه قیقه تی دنیا یه که سه ره نجام هه موومان ده مرین و ئه وه ی هه مانه به جیتی ده هیلین هه ر بۆیه دهلی: بلین به وانه ی کۆشک و باله خانه کانیا ن سه ریا ن له ئاسمانه و کۆشکه هه ور به رکهان دروست ده کهن چ پیویست دهکات، مه گه ر ئارامگه و شوینی خه و ی ئاخری و سه ره نجامان مشتی خاک نییه و هیچی تر.

۸- برو از خانهء گردون بدر و نان مطلب

که این سیه کاسه در آخر بکشد مهمان را

برو ئه ز خانه یی گهردون بهدر و نان مه ته له ب، که ئین سیه هکاسه دهر ئاخهر بکوشه د میهمان را.

له مالی دنیا (گهردون) برۆ دره وه و داوای نان مه که، چونکه ئهم خانه خوی کاسه ره شه سه ره نجام میوانه که ی خوی ده کوژیت.

خانه: مان / مطلب / طلب مکن: داوامه که سیه کاسه / سیاھ کاسه: کاسه رهش بهلام مهبهست له کاسه رهش چروک و رهزپله که له بهرامبهر شمدا (سفیدکاسه) دیت واته کاسهسپی که بهمانای نانبدیهی و بهخشندیهی مهمان: میوان دهلی: لیره خانه خوئییه کهت دونیای رهزپیل و چروکه و چاوه پئی بهخشندیهی لی مه که و تا زووه له ماله کهی دهرچو، چونکه شم خانه خوئی رهزپلهی که دنیایه دواچار میوانی خوئی ده کوژیت، شم بهیته ناگادار کردنه و دیه که که مروق نابی چاوه پئی و وفا و بهخشندیهی بیت، بهلکو دنیا جینگه ی زه سمهت و ره نجه.

۹- ماه کنعانی من مسند مصر آن تو شد

وقت آنست که بدرود کنی زندان را

ماهی کنعانی من مه سنه دی میسر ثانی تو شود، فه قتی ثانهست که بدرود کونی زیندان را.

مانگی کنعانی من، پلهی دهسه لاتی میسر بوو به هی تو، ئیستا کاتی شه دیه که مالوایی له زیندان بکهی.

ماه کنعانی: مانگی کنعانی، درکه یه له هزه رتهی یوسف، که به ره مز و هیمای جوانی داده نریت مسند: شوینی وهستان و دانیشتنی پادشایان زندان: زیندان، بهندیخانه، بهلام لیره دا مهبهست له تهخت و پلهی دهسه لاته مسند مصر: واته عهزیزی میسر دهلی: خۆشه ویستی جوانی وه ک یوسفی من تهختی پادشایه تی و دهسه لاتی میسر کهوته دهست تو له زیندان و هره دهره وه.

۱۰- حافظ می خور و رندی کن و خوش باش ولی

دام تزویر مکن چون دگران قرآن را

هافر مهی خور و رندی کون و خوش باش فه لی، دامی ته زقیر مه کون چون دیگه ران قورئان را.

حافر مهی بخوره وه و گوئی به هیچ مه ده و خۆش رابوویره له ژیاندا، بهلام وه که خه لکی تر قورئان مه که به داو بو فریودانی خه لکی.

می خور: مهی بخوره وه رندی کن: رندی بکه، (لا ابالی) به خوش باش: رابواردنی ژیان به خۆشی دگران: خه لکی تر، شه وانی تر

لای حافر خراپترین کاریک خه لک خه لته تاندنه به هوئی کاروباره نایینییه کانه وه به تاییه تی قورئانی پیرۆز وه فالگرته وه و کومه لی کاری جادوگری و فریودانی دیکه به قورئان (وه ک

کاری شیخه درۆینه و وشکه سوئییه کان) جا بوئییه ده لی: ههر کاریکی خراپی وه که مه بخواردنه وه و گوئی نه دان به هیچ داب و نهریت و ریسیاه ک و رابواردنی ژیان ده کهی بیکه، بهلام به قورئان خه لکی فریومه ده و مه یکه داوئیک بو خه لته تاندنی خه لکی.

(سودی) شم فریودانه به ریا ده زانییت و ده لی ریاکاری کوفره، لیره دا مهبهستی خواجه ره و اجدان به فه ساد و خراپه کاری نییه، بهلکو ده لی ههر جوړه خراپه کارییه که له دنیا دا خراپه، بهلام ریاکاری له هه موویان خراپه ره. {هروی، ج ۱، ل ۷۹} هه روه ها لای سودی پیش شم بهیته به یتیکی دیکه هه یه، بهلام چونکه له نوسخه کانی دیکه دا نه بوو نه ماننووسیوه.

به پروای (دکتور غنی) شم غه زله به بونه ی رزگار بوونی (جلال الدین تورانشا) که وه زیریکی خۆشه ویست بووه لای شاعیر له زیندان دانراوه و بوئی ئومید و هیوای لی دیت واتای درکه ی بهیته نویه م (ماه کنعانی من) و (بدرود کردن زندان) بهلگه یه کی دیاری راستی شم ناماژه یه یه.

غزه‌لی دهیم:

به‌حری ره‌معلی هه‌شتی مه‌حزوف
(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلن)

۱- دوش از مسجد سوی میخانه آمد پیر ما

چیست یاران طریقت بعد ازین تدبیر ما

دوش ئەز مه‌سجد سوی مه‌یخانه نامەد پیری ما، چیست یارانی تهریقەت بەئد ئەزین تەدبیری ما.

دوینی شوو پیری ئیمه له مزگه‌وته‌وه به‌رهو مه‌یخانه هات، ئەی هاوړنیانی تهریقەت له‌مه‌و پاش چاره‌ی ئیمه چیه.

دوش: شه‌وی رابردو سوی/به‌سوی: به‌رهو، رووبه

بعد ازین: له‌مه‌وپاش، له‌پاش ئەمه تدبیر: چاره

پیرما: پیری ئیمه، له‌رووی زمانیه‌وه (پیر) هیچ لیلیه‌کی نییه، به‌لام نایا حافز مه‌به‌ستی له‌پیری ئیمه کییه، چونکه له‌زۆر شوینی دیکه‌سه له‌(پیر) ده‌کات.

چ (سودی) یاخود (د.مرتضوی) که پیتیویه ئەم غه‌زله و (بلبلی برگ گلی خوش در منقار داشت) راسته‌وخۆ په‌یوه‌ندیان به‌چیرۆکی (شیخی سه‌نعان) هوه هه‌یه پروایان وایه که (پیرما) لای حافز شیخی سه‌نعان. ئەو پیره‌ی که له‌رواله‌تدا خرابه‌کار و له‌ری لادەر و له‌دلدا چاک و پاک بوو، هەر ئەوه که لای حافز بووه‌ته ره‌مز و نیشانه‌ی عه‌شقی پاک و خۆشه‌ویستی.

سه‌بارەت به‌چیرۆکی شیخی سه‌نعان که (فریدالدین عطار) به‌شیر باسی کردوه، هه‌روه‌ها (اقبال یغمائی) له‌(داستانهای عاشقانه ادبیات فارسی) دا به‌په‌خشان و به‌سوود وەرگرتن له‌ده‌قه ره‌سه‌نه شیعه‌یه که به‌م شیوه‌یه باسی کردوه:

(شیخی سه‌نعان رابه‌ریکی خواناس بوو له‌مه‌ککه‌دا و هه‌میشه خه‌ریکی خودابه‌رستی بوو، چەند سەد موریدپیکشی هه‌بوو، شه‌ویک له‌خه‌ویدا بینی که شه‌یدای کچیکی مه‌سیحی بووه، که خه‌به‌ری بوویه‌وه زۆر له‌خه‌وه‌که‌ی ترسا، به‌لام رۆژ به‌رۆژ خه‌وه‌که‌ی کاریگه‌ری له‌سه‌ری ده‌بوو، تا ئەوه بوو بریاریدا به‌رهو ولاتی رۆم بکه‌ویته‌هه‌ ری بۆ دیتنی کچه‌گاوه‌که، موریده‌کانیشی له‌گه‌لیدا رۆشتن و که گه‌یشتنه‌هه‌ شاره‌که له‌باله‌خانه‌یه‌کی گه‌وره‌دا کچه‌که‌یان بینی و کچه‌ش روبه‌ندی لادا و رووخساری وه‌ک مانگ ده‌رکه‌وت، شیخی سه‌نعان ته‌ه‌واو

کوشته‌ی بوو، بریاری ازه‌ینانی له‌عیبادەت و خه‌لوه‌تیدا و که‌وته داوی کچه‌، موریده‌کانی زۆر نامۆزکاریان کرد، به‌لام بی‌سوود بوو، بۆیه رۆمیان به‌جی هیشته و گه‌رانه‌وه بۆ مه‌ککه، شیخیش به‌رده‌وام له‌گه‌ل‌سه‌گ و مندالانی گه‌ره‌کی کچه‌که‌دا ده‌ژیا و وه‌ک دیوانه‌ به‌و ناوه‌دا ده‌سوپایه‌وه تا پاش چل رۆژ سه‌رنجی کچه‌که‌ی راکیشا و عه‌شقی خۆی بۆ ده‌ربری، کچه‌ش پیسی گوت تۆ سه‌رت له‌گویتی گۆر ده‌له‌رزی و چاکتر وایه له‌بری عه‌شقی و دل‌داری بجیت کفنی مردنت ناماده بکه‌یت، به‌لام شیخ پیداکیری کرد و کچه‌ش گوتی من چوار مه‌رحم هه‌یه، ئە‌گه‌ر هینتانه جی ئە‌ه‌وا رازی ده‌م، چوار مه‌رحم‌که‌ش ئە‌مه‌یه که ده‌بی شه‌راب بنۆشیت، قورشان بسووتینی، واز له‌نیسلاام به‌یینی و بیته‌گا‌ور، هه‌روه‌ها زونار (پشتوینی مه‌سیحی) به‌ه‌ستی.

شیخی سه‌نعان به‌مه‌رجی یه‌که‌م رازی بوو، به‌لام ئە‌وانی دیکه‌ی ره‌تکرده‌وه، به‌لام کاتی پینکی شه‌رابی خواردوه ئیدی به‌ته‌ه‌واوی ده‌ستبه‌رداری ئایینی خۆی بوو، قورثانیشی سووتاند و زوناریشی به‌ست، به‌لام کچه‌ به‌م سیتی رازی نه‌بوو گوتی مه‌رجیکی که‌ش هه‌یه ئە‌گه‌ر نا له‌کویتو هاتوو بگه‌ریتو بۆ شوینی خۆت، مه‌رحم‌که‌شم ئە‌وه‌یه بیته‌ه‌وانی به‌رازه‌کانم، شیخی سه‌نعان به‌نه‌مه‌ش رازی بوو و بووه شوانی به‌راز.

له‌لایه‌کی دیکه‌وه ئە‌و موریدانه‌ی که گه‌رابه‌ونه‌وه بۆ مه‌ککه به‌موریدیکی عاقل‌گه‌یشتن و ئە‌ویش ره‌خنه‌ی لیگرتن که بۆچی شیخیان به‌جیه‌تشتوه و ئە‌وانیش گوتیان ئیمه نامۆزکاری زۆرمان کرد، به‌لام سوودی نه‌بوو بۆیه به‌جیمان هیشته، موریده‌ عاقل‌که‌هه‌ زۆر گله‌بی لیکردن و گوتی: بیوه‌فایتان به‌رامبه‌ر کردوه و پیتیسته ئیمه بۆ خاتری ئە‌و بگه‌ریتینه‌وه بۆ رۆم و ده‌ست بکه‌ین به‌نالین و زاری له‌به‌رده‌م ده‌رگای خودادا تا، به‌لکو دلی شیخ بگۆریت و له‌سه‌ر کافری نه‌مریت، بۆیه گه‌رانه‌وه بۆ ولاتی رۆم و ماوه‌یه‌کی زۆر نزایان کرد و له‌دواجاردا نزاکه‌یان گه‌رابوو و شیخی سه‌نعان هۆشی هاته‌وه به‌خۆیدا و جاریکی دیکه‌هه‌ زوناره‌که‌ی فریدایه‌وه و تۆبه‌یه‌کی راستی کرد و له‌گه‌ل‌یارانیدا ولاتی رۆمیان به‌جی هیشته و پاش رۆشتنی ئە‌وان کچه‌ش به‌خه‌وبینین موسولمان بوو. به‌ه‌وا‌ی شیخ و یارانی که‌وت و له‌کاتی گه‌یشتنی به‌واندا گیانی ده‌رچوو. {اقبال یغمائی، داستانهای عاشقانه ادبیات فارسی، چیرۆکی شیخی سه‌نعان} یاران طریقت: ره‌فیقای رینگه، هاوړنیانی تهریقەت، له‌زارا‌ه‌ی عیرفانیدا تهریقەت رینگه‌ی گه‌یشتنه به‌حق یاخود حه‌قیقه‌ت، چونکه حه‌قیقه‌ت دوا مه‌نزلی تهریقەته و رییواری رینگه‌ی تهریقەت به‌ته‌ی کردنی مه‌نزلی و پایه‌کانی تهریقەت دواجار به‌ده‌ستکه‌وتیکی روحانی ده‌کات که حه‌قیقه‌ته، له‌سۆفیگه‌ری و عیرفاندا سی قوناغ هه‌یه که شه‌ریعه‌ت و تهریقەت و حه‌قیقه‌تن

له گوتهی (خواجه عبداللهی نه نصاری) دا هاتووه (شهریعت به جهسته و تهریقته به دل و حقیقت به گیان بده قهلم).

نهم بهیته گوتهی موریده کانه که دهلین شوی رابردو پیری نیمه ریگه می مزگهوتی تهرک کرد و رووی له مه یخانه کرد نهی یارانی تهریقته چاره می حالمان چیه.

یاخود وهک (سودی) دهلی: دوینی شوو پیری نیمه له مه ککوهه (مزگهوت) هات بو شاری قهیسره ییه (مه یخانه) که تهواوی خه لکی شاری قهیسره ییه کافرن، پاش نه وهی پیری نیمه هاته ناو کافران نهی یارانی تهریقته چاره می حالی نیمه چیه.

۲- در خرابات مغان ما نیز هم منزل شویم

کاین چنین رفتست در روز ازل تقدیرما

دهر خه رابات می موغان ما نیز هم مه نزل شه قیم، کین چونین رهفته ست دهر روزی نه زهل ته قدیری ما.

له مه یخانه می موعه کاندان نیمه ش هاو پتی و هاومه نزلتی پیری خومان دهبین، چونکه له روزی نه زله وه ته قدیر و بهشی نیمه هه روا بووه.

خرابات: مه یخانه مغان: مه یفرۆشان، خاوهن مه یخانه، کافر واتای نه مه بهیته له بهیتی یه که مه وه دیت که پیری نیمه دوینی شوو مزگهوتی به چیه یشت و بهره و مه یخانه هات نیمه ش له مه یخانه می موعه کاندان یاخود کافره کاندان هاو پتی و هاومه نزلتی پیری خومان دهبین و به دوایدا دهرۆین، چونکه نه مه له چاره مان نووسراوه و ته قدیری نیمه هه ره روزی نه زهل و سه ره تاوه نه مه بووه که به دوا می پیری خوماندا تهرکی مزگهوت بکه یین و روو له مه یخانه بنیین.

۳- ما مریدان روی سوی کعبه چون آریم چون

روی سوی خانهء خمار دارد پیر ما

ما موریدان روی سوی که تبه چون ناریم چون، روی سوی خانه می خه مار داره د پیری ما. کاتی پیری نیمه روو ده کاته مالی مه یفرۆش نیمه می موریدان چون روو بکه یینه که عبه مرید: مورید، شوینکه وه ته خمار: مه یفرۆش

نهم بهیته دوو جور شهرح کردن هه لده گریت یه کیکیان شاعیر له سه زاری مورید و شوینکه وه تهمانی شیخی سه نعه وه یه که دهلین نیمه چون روو بکه یینه وه مه ککه و پرۆینه وه بو مه ککه له کاتیکدا پیری مه ککه به رهو رۆم دهروات، به گوته می (سودی) کاتی شیخی سه نعه عاشقی کچی گاور ده بیته له نیو موریداندا ده بیته مقومقو که به جیتی بهیلین و پرۆنه وه بو

مه ککه، به لام هه ندیکی دیکه یان گوتوویانه که چاوه ری بکه ن، چونکه نه م کاره می که شیخ کردو یه تی حیکمه تیکی تیدایه و ناگری به جیتی بهیلین و رووه و مه ککه پرۆینه وه.

له هه مان کاتدا روو کردنه که عبه مانای نویژ کردنیش ده گیه نیته و به م مانایه ش واتای دپره که ده بیته: کاتی پیری نیمه تهرکی نویژی کردووه و رووی کردووه ته مالی مه یفرۆش نیمه چون روو بکه یینه که عبه و نویژ دابه ستین، به لام به ناماژه به رووداوه کانی نیو چیرۆکی شیخی سه نعه مانای یه که میان نزیکتره.

۴- با دل سنگینت آیا هیچ درگیرد شبی

آه آشناک و سوز نالهء شبگیر ما

با دلی سه نگیته تیا هیچ دهر گره د شه بی، ناهی تاته شناک و سوزی ناله می شه بگری ما تیا ناهی سو تینه ر و ناگراوی و سووتان و ناله می به ره به یانی نیمه، شه ویک کاریگه می له سه ر دلی رهقی وهک به ردی تو دهبیت.

دل سنگین: دلی رهق، سنگین وهک به رد، به ردین

درگیر: کاریگه می ده بیته یان کاری لی ده کات، ته سیر ده کات آه: ناه آشناک: ناگرین، سو تینه ر وهک ناگر سوز: سو تان، گه رمیش بگری: کاتی به ره به یان، کوتاییه کانی شوو (سودی) ده لی رووداویک یان کاره ساتیک که له شه ودا روودات وهک ناهی شه بیگر و ناله می شه بگری شاعیر مه عشوق وهک به رد ده بینی و ههروهک چون به رد ناگر ناگریت دلی رهقی یاریش به سووتان و ناله و ناهی ناگری دلی شاعیر هیچ کاریگه ر نابیت و به زه می پیدانایه ته وه.

۵- عقل اگر داند که دل در بند زلفش چون خوشست

عاقلان دیوانه گردند از پی زنجیر ما

نه قل نه گه ر دانه د که دل دهر به ندی زولفه ش چون خوشه ست، ناقلان دیفانه گه رده ند نه ز په پی زه نجیری ما.

عقل نه گه ر بزانیته دل له به ندی زولف و عه شقی نه ودا چهند به خوشی راده بوویری، عاقله کان بو نه وهی بکه ونه نیو زنجیری نیمه وه شیته ده بوون.

داند: بزانیته بند: به ند

زلف: زولف، لی ردها به مانای عه شق به شیوه یه کی گشتی دیت دیوانه گردند: شیته دهبین ازپی: له پتی، بو

لامی حافر هه میسه نا کوکی له نیوان عه قل و عه شقدا هه یه و هه میسه عه قل، عه شق به شیته و ریسوا و دپراو.. ده زانیته، به لام لی ردها شاعیر باس له وه له زهت و چپژه ده کات که له وه

عەشقه‌دا هه‌یه و عه‌قل لێی بێه‌شه و ده‌لی گه‌ر عه‌قل بزانیت له‌ نیو داو و به‌ندی عه‌شقه‌دا دل به‌ چ شیوه‌یه‌کی خۆش ژیان به‌سه‌ر ده‌بات و راده‌بووی ئه‌وا عاقلان بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌و زنجیری عه‌شقه‌یان ده‌ستکه‌وت و ده‌ک ئێمه‌یان لێ بێ واته‌ عاشق بن شیت ده‌بوون.

٦- باد بر زلف تو آمد شد جهان بر من سیاه

نیست از سودای زلفت بیش از این توفیر ما

باد به‌ر زولفی تو نامه‌د شود جه‌هان به‌ر مه‌ن سیاه، نیست نه‌ز سو‌دای زولفه‌ت بیش نه‌زین تۆوفیری ما.

با زولفی تۆی په‌ریشان کرد و دنیا له‌ به‌ر چاوم ره‌ش بوو، له‌ سه‌ودا و مامه‌له‌ی عه‌شقی تۆدا جگه‌ له‌مه‌ هیچ قازانجیکم ده‌ستگیر نه‌بووه. شد جه‌هان بر من: دنیا لای من، دنیا له‌ من سیاه: ره‌ش، تاریک سودا: مامه‌له‌ و سه‌ودا بیش: زیاتر توفیر: سوود، قازانج

ده‌توانریت ئه‌م دپه‌ره‌ش به‌ دوو شیوه‌ شه‌رح بکریت ئه‌ویش به‌ گۆزانی مانای (سیاه)، چونکه‌ له‌ کاتیکدا (سیاه) به‌ ره‌ش وه‌ک ره‌نگینک لیکبدریته‌وه‌ مانایه‌کی واقعی به‌ به‌یته‌که‌ ده‌دریته‌ت، واته‌: کاتی با هه‌لی کرد و قژی تۆی په‌ریشان کرد که له‌ به‌رامبه‌ر چاومدا بوو به‌رچاوم به‌ پرچی ره‌شی تۆ ره‌شبوو، ئێمه‌ له‌ مامه‌له‌مان له‌گه‌ل عه‌شقی تۆدا جگه‌ له‌مه‌ په‌ریشانی و په‌شیو‌حالییه‌ هیچی دیکه‌مان به‌ نسیب نه‌بووه، یاخود هیچی دیکه‌مان قازانج نه‌کردوووه‌.

به‌لام گه‌ر (سیاه) به‌ تاریک و دلته‌نگی لیکددریته‌وه‌ مانایه‌کی جیاواز به‌ دپه‌ره‌که‌ ده‌دریته‌ت، واته‌: کاتی بام بینی زولفی تۆی په‌ریشان کرد وه‌ک غه‌ریبه‌یه‌ک یاری به‌ پرچت ده‌کات له‌ داخاندای دنیا له‌به‌ر چاوم تاریک بوو، ئێمه‌ش له‌ مامه‌له‌مان له‌گه‌ل عه‌شقی تۆدا جگه‌ له‌م دنیا له‌به‌ر چاوم تاریکی بوون و خه‌م و خه‌فه‌ت خواردنه‌ی که‌ غه‌ریبه‌ ده‌ست له‌ زولفت ده‌دات و هاو‌په‌یه‌تیت ده‌کات هیچ قازانجیکمان نه‌کردوووه‌ و سوودی ئێمه‌ له‌ عه‌شقی تۆ ته‌نیا خه‌م بووه‌.

٧- مرغ دل را صید جمعیت به دام افتاده بوود

زلف بگشادی ز شست ما بشد نخچیر ما

مورغی دل را سه‌یدی جه‌میته‌ به‌ دام ئوفتاده بوود، زولف بگوشادی ز شه‌ستی ما بشود نه‌خچیری ما.

بانه‌دی دل، خاتره‌می هه‌نابوووه‌ نیو داوه‌وه‌، به‌لام کاتی تۆ قژت کرده‌وه‌ نیچیره‌که‌مان له‌ داوه‌که‌ هه‌له‌هات.

مرغ: بانه‌ده‌ صید: نیچیر، شکار، راو

جمعیت: خاتره‌ جه‌می، نارام و قه‌رار

بگشادی: کردته‌وه‌، په‌خشانت کرد شست: ده‌ست، تۆری ماسیگرته‌ن ده‌لی: دلی من به‌ خاتره‌ گه‌شیتبوو، به‌لام کاتی تۆ قژت په‌خشانت کرد و کردته‌وه‌ نیچیره‌که‌ واته‌ خاتره‌ جه‌می و نارامی دل، بالیان گرتوه‌وه‌ و هه‌له‌هاتن. مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه‌ که‌ دلی من نارام و قه‌راری گرتبوو، به‌لام کاتی تۆ پرچت په‌خشان کرده‌وه‌ سه‌رنجی دلی منی راکیشا و قه‌رار و خاتره‌ جه‌می خۆی له‌ده‌ستدا. به‌ ده‌ربهرینیکی دیکه‌ به‌ بینی پرچی تۆ خاتره‌ جه‌می ئێمه‌ له‌ ناوچوو.

٨- روی خوبت آیتی از لطف بر ما کشف کرد

زان سبب جز لطف و خوبی نسبت در تفسیر ما

روی خوبه‌ت ئایه‌تی نه‌ز لوتف به‌ر ما که‌شف که‌رد، زان سه‌به‌ب جوز لوتف و خوبی نیست ده‌ر ته‌فسیری ما.

رووخساری جوانت نیشانه‌یه‌کی میه‌ره‌بانی بۆ ئێمه‌ که‌شف کرد، به‌و هۆیه‌شه‌وه‌ جگه‌ له‌ چاکی و میه‌ره‌بانی هیچی دیکه‌ له‌ ته‌فسیری ئێمه‌دا نییه‌.

خوب: باش، چاک، لپه‌رده‌ به‌ مانای جوانه‌، چونکه‌ ئاوه‌لناوی رووخساره‌ آیت: به‌لگه‌، نیشانه‌، ئایه‌ت (آیتی از لطف) ئاماژه‌یه‌ به‌ ئایه‌تی ره‌حه‌ت و میه‌ره‌بانی خودا له‌ قورئاندا له‌ به‌رامبه‌ر ئایه‌ته‌کانی سزا و تۆله‌ لطف: میه‌ره‌بانی جز: جگه‌ ده‌لی: جوانی تۆ که‌ خۆی له‌ خۆیدا به‌لگه‌ و ئایه‌تی که‌ له‌ میه‌ره‌بانی و به‌خشنده‌یی خودا به‌ شیوه‌یه‌ک کاربگه‌ریی له‌سه‌ر ئێمه‌ هه‌بوو که‌ هه‌موو ئایه‌ته‌کانی دیکه‌ له‌رووی میه‌ره‌بانی و به‌خشنده‌ییوه‌ ته‌فسیر ده‌کین نه‌وه‌ک له‌رووی ترسه‌وه‌ و به‌مه‌ش ته‌فسیری ئێمه‌ جگه‌ له‌ به‌خشنده‌یی و میه‌ره‌بانی هیچی دیکه‌ی تێدا به‌رچاوا ناکه‌وی.

٩- تیر آه ما ز گردون بگذرد حافظ خموش

رحم کن بر جان خود پرهیز کن از تیر ما

تیری ئاهی ما ز گه‌ردون بگوزه‌رده‌ هافز خه‌موش، ره‌هم کون به‌ر جانی خود په‌رهیز کون نه‌ز تیری ما.

تیری ئاهی ئێمه‌ له‌ گه‌ردوونیش تێده‌په‌ریت، حافظ بێده‌نگ به‌ ره‌حم به‌ گیانی خۆت بکه‌ و له‌ تیری ئێمه‌ خۆت بپارێزه‌.

تیر آه ما: تیری ناھی ئیمه‌ی عارفانی خاوه‌ن دل خموش/خاموش/خاموش/خاموش: خاموش،
 بیده‌نگ یا خود کوژاوه پرهیز کن: خۆت لاده، خۆت بپارێزه
 له‌سه‌ر زاری عاشقان و عارفانی شه‌هلی دئه‌وه به‌حافز ده‌لێت: بیده‌نگ به و نه‌پینی و رازی
 عیرفانی بلاومه‌که‌ره‌وه و لای هه‌موو که‌سی باسیان مه‌که، تیری ئیمه‌ی عارف شه‌ه‌نده
 کاریگه‌ره که له‌ناسمان تیپه‌ر ده‌بیته و کاریگه‌ری له‌جیهانی بالاش ده‌کات، چونکه‌گه‌ر
 نه‌پینییه‌کان بلاوکه‌یته‌وه نه‌فره‌تت لی ده‌که‌پین و له‌ناوت ده‌به‌پین، هه‌ربۆیه به‌زه‌بیته به‌گیانی
 خۆندا بیته‌وه و له‌تیری ئیمه‌ بترسه و خۆتی لی لاده.

غه‌زه‌لی یازده‌هه‌م:

به‌حری ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌حزوف
 (فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلن)

۱- ای فروغ ماه حسن از روی رخشان شما

آب روی خوبی از چاه زرخدان شما

ئه‌ی فروغی ماهی هوسن ته‌ز رووی ره‌خشانی شو‌ما، ئابی رووی خوبی ته‌ز چاهی
 زه‌نه‌خدانی شو‌ما.

ئه‌ی شه‌وه که‌سه‌ی رووناکی مانگی جوانی له‌رووی دره‌خشانی تۆوه و پاراوی رووی جوانی له
 چالی چه‌ناکه‌ی تۆوه.

فروغ: رووناکی، رووشنایی، په‌رته‌وه حسن: جوانی رخشان: دره‌خشانی، دره‌شاوه
 شما: ئیوه له‌فارسیدا بۆ ریزنان له‌که‌سی به‌رامبه‌ر له‌جیاتی (تۆ) (شما) به‌کارده‌هینریت.

خوبی: به‌مانای جوانی ره‌ها هاتووه و (آب روی خوبی) واته‌ ناویک پاراوی به‌رووی جوانی
 ده‌به‌خشیت.

ده‌لی: ئه‌ی شه‌وه که‌سه‌ی مانگ — که له‌جوانیدا بی‌هاوتایه — رووناکی و دره‌شاوه‌یی
 خۆی له‌رووخساری تۆوه وهرده‌گریت و جوانی و پاک‌ی ئاو پاراوی خۆی له‌چالی چه‌ناکه‌ی تۆوه

به‌ده‌ست ده‌هینیت.

به‌تیپینیکردنی شه‌وه‌ی که مانگ رووناکی خۆی له‌خۆز وهرده‌گریت شه‌مه‌خاله له‌به‌یته‌که‌دا
 به‌شاروه‌یی وهرده‌که‌ویت که رووخساری دره‌وشاوه‌ی تۆ خۆزه و مانگ جوانی و رووناکی خۆی

له‌م وهرده‌گریت.

(آب رو) به‌واتای شه‌ره‌ف و ئابرووش دیت و له‌م کاته‌شدا واتا که‌ی ده‌بیته: چالی چه‌ناکه‌ی
 تۆ شه‌ه‌نده جوانه که‌مایه‌ی ئابرومه‌ندی و شه‌ره‌فی جوانییه، به‌لام به‌هاتنی چال واتای راستی
 ئاو نزیک‌تره چونکه‌ ئاو له‌چال وهرده‌هینریت و ده‌بیته‌مایه‌ی پاراوی.

۲- کی دهد دست این غرض یا رب که همدستان شوند

خاطر مجموع ما زلف پریشان شما

که‌ی ده‌هه‌د ده‌ست ئین غه‌ره‌ز یا ره‌ب که هه‌مه‌ده‌ستان شه‌ه‌ند، خاتری مه‌جوئی ما
 زولفی په‌ریشانی شو‌ما.

که‌ی شه‌مه‌به‌سته بیته‌دی که خاتره‌می و ئارامی ئیمه له‌گه‌ل پرچی پریشانی تۆدا
 پینکه‌وه‌د بگوئین.

نخستین صفحه دیوان حافظ در مجموعه کتابخانه آصفیه حیدرآباد هند
 و آخرین صفحه همان مجموعه

غرض: مەبەست، مەقصد ھمدستان: ھمدداستان، ھاوچەرۆك، ھاوړا و موافق، پیکهوه گونجان خاطر مجموع: خاطر جەم، نارامی

ھەمیشە پرچی یار مایەیی خاترپەریشانی و ناارامی حافظ بوو و ھەمیشە لە کاتی بینینی پەخشان و پەریشانی یاردا حافظ ناارام بوو و ھیچ کاتی پرچی پەریشانی یار لەگەڵ خاتر جەمی و نارامی حافظدا پیکهوه نەھاتوون، ھەرچەندە (د.ھروی) پێیوایە کە مەبەستی بەیتە کە ئەوێە کە کە ی بیت یا پرچی پەریشانی تۆ وە ک بیری ئیمە کۆبیتەوہ یاخود خاتر و بیری ئیمە وە ک پرچی پەریشانی ئیوہ پەریشان بیت ناارام بین.

بەلام ئەم بەندەییە پێیوایە کە حافظ لە دەست خاتر و بیری خوێ دادیەتی کە ھەرکاتی پرچی پەریشانی یار دەبینی ناارام دەبی و خۆزگە دەخوایت رۆژیک بیت ئەو دووانە پیکهوه بگونجین واتە پرچی یار پەخشان و بلاوبیتەوہ و حافظ خاترجەمی و نارامی خوێ لە دەست نەدات (کە پەخشان بوونی پرچی یار لادانی پەردەکانی سەر رووی مەعشوقی حەقە)، بە پێچەوانەیی ئەوێ کە یەکیکیان وە ک ئەوی دیکەیان لێ بیت شاعیر دەییوێ ھەردووکیان پرچی پەریشان و خاترجەمی پیکهوه بین، چونکە لە بەیتەکانی پێشوویدا چەند جاریک ئەم دووانە پیکهوه ھاتوون.

۳- عزم دیدار تو دارد جان بر لب آمدە

بازگردد یا برآید چیست فرمان شما

ئەزمی دیداری تو دارد جان بەر لەب نامەدە، بازگەردەد یا بەرئایەد چیست فرمانی شما.

گیان کە ھاتووہتە سەر لیو نیازی دیداری تۆی ھەییە چ فرمانیک دەفرمووی بگەریتەوہ یا دەرچیت.

عزم: نیاز، نییەت لب: لیو بازگردد: بگەریتەوہ برآید: بیتە دەرەوہ، دەرچیت چیست/ چەاست: چیبە

بە نامازە بوہی کە لە کاتی روح دەرچووندا روح لە دەسەوہ دەرەدەچیت و دوایین چینگە لەسەر لیوہکانە، دەلی: بۆ دیداری تۆ گیانم ھاتووہتە سەرلیویم بفرموو بژیم بۆ خاتری تۆ یا بمرم بۆ خاتری تۆ.

مەعشوق لیرەدا عیرفانییە و دیدار دیداریکی روحی و گیانییە و بەرامبەر بە مەعشوقی عیرفانی دەلی گیانم ھاتووہتە سەر لیویم تا بۆ دیداری تۆ لە جەستەم

جودابیتەوہ بیتە دیدارتان چاوەرپی فەرمان و مۆلەتی تۆ دەکات بگەریتەوہ یاخود لە جەستەم بیتە دەرەوہ و دەرچیت.

۴- دوور دار از خاک و خون دامن چو بر ما بگذری

کاندرین رہ کشته بسیارند قربان شما

دوور دار ئەز خاک و خون دامەن چو بەر ما بووگزەری، کەندەرین رہ کوشتە بسیارەند قوربانی شما.

کاتی بە لاماندا تێدەپەری داویتت لە خاک و خوین بپارێزە، چونکە لەم رینگایەدا زۆرکەس ھەن کە کوشتە و قوربانی تۆن.

دوور: دوور دامن: داوین، پالیم بگذری: تێپەری کاندەرین: لە ناو، لەم رہ: راہ: رینگە بسیار: زۆر

واتە: ئیمە وە ک زۆر کەسی تر کە لە رینگەیی عەشقی تۆدا بووینەتە قوربانی و کوشتەیی تۆ بووین کاتی کە بە لاماندا گوزەردەکەیت و تێدەپەری داوین جە کانت کۆکەرەوہ تا بە خاک و خوینی ئیمە کە کوشتەیی رینگەیی عەشقی تۆین پیس و لە کەدار نەبیت.

۵- دل خرابی من کند دلدار را آگه کنبد

زینهار ای دوستان جان من و جان شما

دل خرابی می کونەد دلدار را ناگەھ کونید، زینھار ئەی دوستان جانی مەن و جانی شما.

دل بۆ قەراری دەکات دلدار ناگادارکەنەوہ ئامان دۆستان گیانی من و گیانی ئیوہ. خرابی: مەست و بی پەرەوا، گوێ پی نادات آگە کنبد/ آگە کنید: ناگادار بکەنەوہ دلدار: مەعشوق، دلدار زینھار: بۆ جەختکردنەوہییە، ئامان جان من و جان شما: دەرپرینیکە لە زمانی خەلکیدا بە واتای ئەوہی کە گیانی منیشتان وە ک گیانی خۆتان خۆش بوویت و بپارێزن.

ترسی حافظ لە دلی ببقەراری کە راز و نھینییەکانی عەشق بلاوبکاتەوہ و دەھۆلیان بۆ بکوئی و تووشی زیان و زەرەر بیت ئەم داوایی پی بەرزکردووەتەوہ بە دۆستان دەلی: مەعشوق و خۆشەویستی من ناگادار بکەنەوہ تا میھەرەبانی و رەھمیکم پی بکات گیانی خۆم بە دەستی گیانی ئیوہ دەسپیرم ئیوہش وە ک گیانی خۆتان بپارێزن.

یاخود وەك سودی دەلی: دلم بێ قەرار بووه بە شاهی ئاگرای جیهان دەسووتینی له
حالیكدا ئیوهش و دلداریش له جیهاندا زیاتان بەردەكەوی كه وایه دلدار ئاگادار كەنەوه كه
رەحمیك بە حالم بكات.

٦- كس به دوور نرگست طرفی نبست از عافیت

به كه ن فروشند مستوری به مستان شما

كەس بە دۆوری نەرگسەت تەرفی نەبەست ئەز ئافیەت، بیه كه نەفروشەند مەستوری
بە مەستانی شوما.

له دەوران و زەمانی چاوانی وەك نیرگی تۆدا كەس سوودی له خۆپاریزی و سەلامەتی
نەبینی، باشتر وایه له بەرامبەر چاوانی مەستی تۆدا نەجیبی و نەجابەت له خۆیان پیشان
نەدەن. نرگس: گۆلی نیرگز، دركەیه له چاوی مەست.

گرف: سوود، فایده عافیت: خۆپاریزی، سەلامەتی دوور: زەمان، دەوران
به: بهتر: چاکتره ن فروشد: نەفروشی، لاف و گەزاف لینهدا
مستوری: نەجابەت، چاکی، خۆپاریزی، پێچهوانە مەستییه.
مستان: مەبەست له چاوی مەسته.

له دەوران و زەمانیكدا كه چاوانی مەستی تۆ له جیلودا بوو كەس سوودی له خۆپاریزی و
تەقوا نەبرد و هەمووان مەستی چاوانی مەستی تۆ بوون، هەر بۆیه ناکری له بەرامبەر مەستی
چاوانتا كەس لاف و گەزافی خۆپاریزی لی بدات، چونكه چاوانی مەستی تۆ هەمووانی بۆ خۆی
راکیشاوه و خۆپاریزییهك نەماوه كه مەستی چاوانی مەستت نەبی.

٧- بخت خواب آلود ما بیدار خواهد شد مگر

زآن كه زد بر دیده آب روی رخشان شما

بەختی خاب ئالودی ما بیدار خواهد شود مەگەر، زانکه زەد بەر دیدە ئابی روی
رەخشانی شوما.

بەختی خەوالۆی ئیمە بیدار دەبیتەوه، چونکه لەرووی پاراوی تۆوه ئاوی پیندا پرژینراوه.
بخت: بەخت، شانسی خواب آلود: خەوالۆ بیدار خواهد شد: بیدار دەبیتەوه، له خەو
هەلدهستی ئەم سیفەیه بۆکاتی داهاتوو زەد بردیده: له رووخسار پرژینرا آب روی: ئاوی
رووی رخشان: درەخشانی، درەوشاوه
کاتی کەسیک خەوالۆ بیّت و خەو بەری نەدات ئاو له رووخساری دەپرژینن تا خەو بەری
بدات، له خەوالۆی شاعیردا رووخساری خۆشەویست و یار هیندە تەر و پاراوه کە دەلیی ئاوی
رەوانه و بە دیتنی ئەو بەختی خەوالۆی شاعیر له خەو بیداربۆتەوه.

کورتە ی واتا بە دلنیاوییهوه بەختی ئیمە له خەو بیدار دەبیتەوه، چونکه له پاراوی رووی
یارهوه ئاوی لپەرژینراوه و یاری بینیه، واته له گەل بینینی رووخساری تۆدا بەختم یار دەبیّت
و بەختم له خەو هەلدهستی.

٨- با صبا همراه بفرست از رخت گلدستهی

بوو که بووی بشنوم از خاک بستان شما

با سەبا هەمراھ بفرەست ئەز روخت گۆلدەستەیی، بوو که بووی بشنەفیم ئەز خاکی
بووستانی شوما.

له گەل بای سەبادا چەپکه گۆلیك له گۆلی رووخسارتم بۆ بنیره، بەلكو له خاکی باغ و
بووستانی ئیوهوه بۆنیکم پی بگات.

بفرست: بنیره رخت: رووخسارت گلدسته: چەپکه گۆل دەستە گۆل
بوو: لەوانەیه، بەلكو بووی: بۆنیک بووی بشنوم: بۆنیکمان پی بگات له راستیدا
له کوردیدا بەم شیوه ناگوتیت، چونکه وەرگیرانی وشە بە وشە ئەم دەرپرینە دەبیتە
(بۆنیکمان گۆی لی بیّت) ئەمەش یەکیکە لەوگرفتانهی که له بەردەم وەرگیراندا، چونکه
بیست له کوردیدا تەنیا بۆدەنگە نەك بۆن.

مەعشوقی به گۆل چواندوه که باغ و باغات شوینی تیگەیشتن و نەش و نمایه تی و
رووخساریشی به چەپکه گۆل، دەلی کاتی سەبا لەو پیره تیگەپەری چەپکه گۆلیکمان لەگۆلی

رووخسارت بۆ بنیره، تا به لکو به بۆنی گولکه دا بۆنی خاکی باغ و باغاته کهش بگاته لوتمان،
 واته، به لکو به بۆنی گولدا بزاین له چ جوړه ژینگه یه کدا ده ژیت و له وانه یه بهو بۆنه دا که میک
 له ژیان و گوزهرانی نه شوینه ی ژیوه تی بگهین که گولتی وا په ورو ده ده کات (له لیکدانه وهی
 عیرفانیدا واته: نیشانه یه کمان له جیهانی بالایی خۆت بۆ بنیره که گه وریه یی و جوانی نه و
 جیهانه مان بۆ ده بخت).

۹- عمرتان باد و مراد ای ساقیان بزم جم

گرچه جام ما نشد پر می به دووران شما

تومرتان باد و مراد نهی ساقییانی به زمی جهم، گه رچه جامی ما نه شود پور مهی به
 دوورانی شما.

نهی ساقییانی کورگه رم ته مه نتان دريژ بیت و به تاوات بگه ن گه رچی له زه مانی ژیانی
 ژیوه دا پینکی نیمه پر مهی نه بوو.

نشد پر/پر نشد: پر نه بوو عمرتان باد: ته مه نتان دريژ بیت

جهم: لیژدها به مانای جه مشید یا خود هه زه رته ی سوله یمان دیت. (د. هروی) پیویایه که
 مه به ست له (جم) جه مشیده که یه کیکه له گه وره پادشاکانی تیرانی بهر له ئیسلام که
 دره ختی میوه ی چاندووه و له بهر ده که ی شه راپی دروست کردووه و به رابو واردن و خو شگوزهرانی
 ناویانگی هه بووه، (بزم جم) یش ناماژه یه به سه رده می تیرانییه کانی پیش ئیسلام و هه لال بوونی
 شه راب له و سه رده مه دا که هیچی به شاعیر نه گه یشتووه، به لالم لای (سودی) مه به ست له (جم)
 سوله یمانه وه ک پادشایه ک مه به ست له (بزم جم) کۆر و به زمی پاشایانه و - وردتر - مه به ست له
 کۆری گه رمی پادشای (یه زد) ه هه رچه نده نه یدیه.

له هه ر حالیکدا شاعیر هیوای ته مه ن دريژی و به تاوات گه یشتنی کۆمه لئ ساقی ده کات
 که له و زه مانه یا خود له و شوینه ی حافظ دا نه بوون و جام و پینکه که ی له مه یی نه وان پر نه بووه.
 واته به شداری له گه لدا نه کردوون، جگه له مه ش (جم) به مانای کۆمه ل و کۆریش دیت که
 رده نگه هه رکۆرینکی گه رمی ساقییان بیت به بی ناماژه به کات و شوینیکدی دیار.

۱۰- می کند حافظ دعایی بشنو آمینی بگو

روزی ما باد لعل شکر افشان شما

می کونهد هافز دوئایی بشنه ژ نامینی بگو، روزی ما باد له ئلی شه که کهر ته فشانی
 شما.

حافر نزایه ک ده کات، بیسته و نامینی بلئ - نزا که ش نه مه یه که - لیوی سوور و شه کر
 پرژینی تو رۆزی و به شی نیمه بیت.

دعا: نزا، دوعا بشنو: بیسته، گویت لی بی آمینی بگو: بلئ نامین
 روزی: رۆزی، به ش شکر افشان: شه کر پرژین، قسه شیرین، گفتار شیرین
 حافر روو به یار ده لئ: من دوعاده کم که لیوی سوور و گفت شیرینی تو به ش و رۆزی نیمه
 بیت تو ش بلئ نامین و رازی به.

۱۱- ای صبا با ساکنان شهر یزد از ما بگو

کای سر حق ناشناسان گوی چوگان شما

نهی سه با با ساکنانی شه هری یه زد نه ز ما بگو، که ی سه ری هه ق ناشناسان گوی
 چوگانگی شما.

نهی سه با لای نیمه وه به دانشتوانی شاری (یه زد) بلئ نهی سه ری که سانی ناسوپاسگوزار
 گۆی گۆچانی ژیوه بیت.

ساکنان: دانشتوان ازما: له نیمه وه، له لایه ن نیمه وه

حق ناشناس: ناسوپاسگوزار، که سی که به چاکی نازانیت

گوی چوگان: گۆی گۆچان، گۆ و گۆچان یارییه که که گۆیه ک له گۆر پاندا یه و سوارچاکان به
 گۆچان (داریک که وه ک گۆچان وایه و به پیچه وانه وه ده گۆریت) هه ولئ رفاندنی ده دن و هه ر که س
 گۆیه که بخته یا خود بباته شوینی دیاریکرا و براوه یه.

لیژدها ناماژه یه که به راستی مانای (جم) له دیری (تو) دا که پاشای (یه زد) بیت و ده لئ: نهی
 بای سه با له لای نیمه وه نه م گوتیه یه یا خود نزایه بهر ه بۆ خه لکی شاری یه زد و پییان بلئ یا خوا
 سه ری مرو فیه ناسوپاسگوزاره کان له به رام بهر چا که ی ژیوه دا گۆی گۆچانتان بیت، چونکه
 له لایه که وه گۆ له مه یداندا گۆچانی زۆری لیده دریت و زه لیله، له لایه کی تر هه ر که س گۆی
 ده ستکه وت براوه یه له هه ردوو حاله تدا واته نه و که سانه نرم و زه لیلی ده ست ژیوه و ژیوه براوه
 بن.

۱۲- گرچه دووریم از بساط قرب همت دوور نسیت

بندهء شاه شما بیم و ثناخوان شما

گه رچه دووریم نه ز بسات قوری هیممه ت دوور نیست، به نده یی شاهی شو ما بیم و
 سه ناخانی شما.

گەرچی ئیتمه دوورین له مه جلیسی پادشا، بهلام هیممه تمان دوور نییه و بهندهی پادشای ئیوه و نزاخوینی ئیوهین.

بساط: کۆر و مه جلیس، میوانداری، سفره و داوهت قرب: نزیک همت: هیممهت بنده: خزمهتکار، بنده شاه: پادشا، شا ثناخوان: ستایشکهر، وهسفهکهر، نزاخوین دیسان روو به شاری (یهزد)ه و دهلی: گهرچی به جهسته دوورین له کۆر و میوانداری پادشا، بهلام هیممهت و ئیراده لیمان دوور نییه و دلمان له لاتانه و له یادمانن و خزمهتکار و بهندهی پادشای ئیوهین و باسی چاکی ئیوه دهکهن و دؤعا و ستایشتان بؤ دهکهن.

۱۳- ای شهنشاه بلند اختر خدا را همتی

تا ببوسم همچو گردون خاک ایوان شما

ئهی شهههنشاهی بووله ند ئهخته ر خودا را هیممهتی، تا ببوسم هه مچو گهردون خاکی ئه یقانی شوما.

ئهی پادشای ئهستیرهی بهخت بهرز، بؤ خاتری خودا لوتفی بکه تا وهك ناسمان خاکی کۆشکه بهرزه کهت ماچ کهم.

شهنشاه: پادشا بلند: بهرز اختر: ئهستیره بلند اختر: بهخت چاک، بهخت باش خدارا همتی: بؤ خاتری خوا هیمهتی بوسه: ماچ ببوسم: ماچ کهم گردون: ناسمان

قسه ههر له گهل پادشای (یهزد)دایه و دهلی: ئهی ئهه پاشایهی که بهختت وهك ئهستیره دهدهوشیتتهوه، بؤ خاتری خودا لوتف و میهریکت ههبی تا وهك چۆن ناسمان خاکی سه ربانی کۆشکه کهت ماچ دهکات منیش ماچی کهم یاخود تا خاکی کۆشکه بهرزه کهت که وهك ناسمان بهرزه ماچ کهم.

(د. هروی) له کۆتایی غهزه له کهدا نووسیویهتی: گهرچی له غهزه له کهدا ناو نه براوه، بهلام به گوتهی (د. غنی) و ناماژهی دلنیاکهر و به ئه گهری زۆر به هیز ئهه غهزه له له ستایشی (شا یه حیا)دا نووسراوه، پادشای بهخت درهوشاوه ههر ئهوه کاتی له یهزد و چواردهوری بووه و حافر له شیرازه وه ئاره زووی دیداری ئهه دهکات. سوودیش بهبی ناو بردنی (شا یه حیا) ناماژه به ستایشی پادشای یهزد دهکا.

غزه‌لی دوازدهیمه:

به‌حری موزاریعی هه‌شتی ئه‌خره‌بی مه‌کفوفی مه‌حزوف
(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلن)

۱- ساقی به نور باده بر افروز جام ما

مطرب بگو که کار جهان شد به کام ما

ساقی به نوری باده به‌رئه‌فروز جام ما، موترب بگو که کاری جه‌هان شود به کامی ما.
ساقی پینکی ئیمه به نوری شه‌راب رووناک‌که‌ره‌وه و گۆزانییژ گۆزانی بلی، چونکه کاری
دنیا به ویستی ئیمه‌یه.

نور: نور، تیشک برافروز: رووناک‌که‌ره‌وه

مطرب: گۆزانییژ، که‌سی ساز بژه‌نیت و گۆزانییش بلی

بگو: بلی، به گۆزانی گوتنیش دیت کارجه‌ان: کاروباری دنیا کام: ویست، ئاره‌زوو
روو به ساقی و گۆزانییژ ده‌لی: ساقی تو شه‌رابان بو تیکه و گۆزانییژ تو‌ش گۆزانیمان
بو بلی چونکه ریکه‌وت و کاروباری جیه‌ان و دنیا هاورپیکه له‌گه‌ل ویست و ئاره‌زووه‌کانی
ئیمه‌دا، با ئیمه‌ش به بۆنه‌ی ئه‌م خۆشییه‌وه شادی بگتیرین. هه‌روه‌ها گه‌ر (بگو) به واتای
(بلی)ی قسه بیت به گۆزانییژ ده‌لی به هه‌مووان بلی که کار و ریره‌وی کاری دنیا هاورپیکه
له‌گه‌ل ویست و ئاره‌زووه‌کانی ئیمه‌دا.

۲- ما در پیااله عکس رخ یار دیده‌ایم

ای بی خبر ز لذت شرب مدام ما

ما دهر پیااله ئه‌کسی روخی یار دیده‌ئیم، ئه‌ی بی خه‌به‌ر ز له‌زه‌تی شوربی مودامی ما
ئیمه له پینکی شه‌رابدا وینه‌ی رووخساری یارمان بینیه‌وه، ئه‌ی ئه‌وه که‌سه‌ی که له چیژی
باده‌نۆشی به‌رده‌وامی ئیمه بی ئاگی

عکس: وینه رخ: رووخسار شرب مدام: باده‌نۆشی دایمی، به‌رده‌وام
به‌وه‌که‌سانه‌ی که بیتاگان له چیژی باده‌نۆشی ده‌لیت: ئیمه له پینکی شه‌رابدا یاخود له
شووشه‌ی شه‌رابدا وینه‌ی رووخساری یارمان بینیه‌وه.

بینگومان ئه‌م وینه‌سازیه‌یه مانایه‌کی عیرفانی قوولی تیدایه، به‌وه چه‌مکه‌ی که (پیااله) لای
شاعیر وینه‌یه‌که وه‌ک ناوینه‌ی (جه‌هان‌ما)ی جه‌مشید، نه‌ئینه‌یه‌کانی گه‌ردوونی تیدا
ده‌رده‌که‌ویت، یار یا ساقی هه‌مان وینه‌ی خودای عیرفانین که له ناوینه‌ی مه‌ستی به

خۆشه‌ویستی خوداوه ده‌رده‌که‌ون و ئه‌م مانایه‌ی تیدایه که عارف یاخود ریبواری رینگه‌ی
ته‌ریقه‌ت له ته‌نجامی مه‌ستی و بیتاگابوونی له چیژ و له‌زه‌ته دنیاویه‌کانه‌وه به دیداری یار
ده‌گات نه‌ک له خۆ خه‌ریک‌کردن به دنیا و شته دنیاویه‌کانه‌وه به‌م باره‌شدا که‌سی سه‌رقال به
دویناوه به‌م پله‌یه ناگات و ئاگاداری چیژی بینین و دیداری یاری عیرفانی ناییت.

۲- چندان بوود کرشمه و ناز سهی قدان

کاید به جلوه سرو صنوبر خرام ما

چندان بووهد کرشمه‌فو نازی سه‌هی قه‌دان، کایه‌د به جیلشه سه‌رقی سنۆبه‌ر
خه‌رامی ما.

ناز و عیشه‌ی جوانه به‌ژنرپیکه‌کان تا کاتیکه که یاری به‌نازی بالاسنۆبه‌ری ئیمه
ده‌رده‌که‌ویت.

چندان بوود: ئه‌وه‌نده ده‌بی، تا ئه‌وکاته ده‌بی کرشمه: ناز، عیشه سه‌هی قدان: به‌ژنرپیکان
سه‌هی: ریک، تازه قد: بالا، به‌ژن کاید به جلوه: ده‌رکه‌وی، جیلوه بکات سرو: سه‌رو
صنوبر: سنۆبه‌ر خرام: به‌ناز روشتن صنوبر خرام: واته که‌سی که وه‌ک سنۆبه‌ر به ناز
ده‌روات، هه‌لبه‌ته سنۆبه‌ر چه‌سپاوه و ناروات، به‌لام به هۆی هه‌واوه لق و گه‌لاکانی به شیوه
نازیکه‌وه و به نارامی ده‌له‌رینه‌وه، که‌سیک که ریک و نارام و به ناز پروات به ریک‌گادا
پینده‌گوتری (صنوبر خرام).

ئه‌م به‌یته بو ده‌رخستنی به‌نازرۆشتن و جوانی قه‌د و بالای یاره و ده‌لی: جوان و قه‌شه‌نگانی
به‌ژن ریک تا کاتیک ده‌توانن ناز بکه‌ن و خۆیان ده‌رخه‌ن که یاری من ده‌رته‌که‌وتبسی، به‌لام
هه‌رکه یاری ئیمه به نازه‌وه روشت و وه‌ک لق و گه‌لاکانی سنۆبه‌ر به نارامی هاته به‌رچاوان و
خۆی ده‌رخست له تاو نه‌رمی ره‌وت و ناز و نارامی و به‌ژن ریک ئه‌وه شوخانی به‌ناز ده‌ست له
نازی خۆیان هه‌لده‌گرن.

۳- هرگز نمیرد آنکه دلش زنده شد به عشق

ثبت است بر جریدهء عالم دوام ما

هه‌رگیز نه‌میره‌د ئانکه ده‌لش زینده شود به ئیشق، سه‌به‌ته‌ست به‌ر جه‌ریده‌یی ئاله‌م
ده‌قامی ما.

هه‌رکه‌سیک دلی به عه‌شق زیندووویه‌وه - عاشق بوو - هه‌رگیز نامریت، مانه‌وه و
جاویدبوونی ئیمه‌ش له‌سه‌ر ده‌فته‌ری رۆژگار نووسراوه.

نمیرد: نامریّت زنده شد: زیندووبوویه

زنده شد به عشق: زیندووبوویه به عشق، واته عشق چوه نیودلی

ثبت است: جیگیره، توّمارکراوه، نووسراوه جریده: دهفتهر دوام: مانهوه
مهسه له ی نمربوون و جاویدبوون به عشق مهسه له یه کی گرینگی نیو عشقه نیدی
مه جازی یا خود حه قیقی بیّت، چ عشقی مه جازی بیّت له نیو دهفتهری روژگاردان ناوی
عاشقه کان زیندوو راده گیریت چ عشقی حه قیقی بیّت که به تهواوی له گه لّ جاویدبووندا
یه کده گریته وه.

له هزری ئایینیدا مرؤّف مردنی به سردا نایهت و پاش دهرچوونیشی له دنیا به رده وامی به
ژیان ده دات ته وهی ده بیته مایه ی نارامی عشقی خودا و عشقی تهو که سه یه و به نه مری
ده می نیته وه بیتمهش که ته عشقه چوه ته دلّمانه وه نه مریمان له سه لاپه ره کانی روژگار
توّمارکراوه و به نه مری ده می نیته وه.

۴- ترسم که صرفه یی نبرد روز بازخواست

نان حلال شیخ ز آب حرام ما

ته رسه م که سه رفه یی نه به رده روزی بازخواست، نانی هه لالی شیخ ز ئابی هه رامی ما.

ده ترسم له روژی قیامه تدا هه قده ستی نانی هه لالی شیخ له ئاوی هه رامی ئیمه باشتر نه بی.
ترسم: ده ترسم، گومان ده به م، له وانه یه صرفه: هه قده ست، تهو بره پاره یه ی که له سه ر
نالئون داده نریّت له کاتی فرؤشتندا روز بازخواست: روژی لیپرسیینه وه، روژی قیامهت
نان حلال شیخ: نانی وه ققی شیخ، تهو نانه ی که به شیخ ده دریت
آب حرام: ئاوی حرام، مه به ست له شه راب یا خود مه یه.
ده لّ له وه ده چی له روژی لیپرسیینه وه که سه بارهت به کرداری چاک و خراب پرسیارمان
لنده که ن شیخ له ئیمه باشتر نه بیّت و نانی هه لالی تهو و مه ی و شه رابه که ی ئیمه وه ک یه ک
بیّت و فه زلی شیخ به سه ر ئیمه ده نه بی.

لیره ده هه رچه نده به (ده ترسم) هاتوه، به لّام ده یه وی ته وه بلّی که شیخ به و ریا و
فیلبازی به وه هه رچه نده به حیساب نانی هه لالّ ده خوات له مه یجوری و رهندی ئیمه باشتر نیسه
بگره ته عشق و مه ستی و رهندی به یه ئیمه له و باشتره و له روژی قیامهت و لیپرسیینه وه ده
هه قده ستی نانی هه لالی تهو له ئاوی هه رامی ئیمه زیاتر نایبّت.

۵- مستی به چشم شاهد دل بند ما خوش است

زان رو سپرده اند به مستی زمام ما

مه ستی به چه شی شاهدی دل به ندی ما خوشه ست، زانرو سه پورده ته ند به مه ستی
زیمامی ما.

له چوانی یاری خو شه ویستی ئیمه ده حاله تی مه ستی جوانه، هه ر له و رو وه ده یه که هه وسار
و زه مامی ئاره زووی ئیمه شیان به ده ستی مه ستی (یا خود به ده سی مه ستیک) سپار دوه.
چشم: چاو شاهد: له زماندا به مانای بینهر و شایه د دیت، به لّام له زاراه ی
سو فیگه ریدا به واتای جوانی ره ها و قه شه نگ دیت، به و اتایه ی که ته و (جوان) شایه د و
گه واه ی جوانی دروست کردنی خودایه، ناویک (سیفه تیک) ی یاره
دل بند: دل به ند، دلّدار، سه رنجرا کیش زانرو: له و رو وه سپرده اند: سپار دوویانه
مه ستی: مه ستی، مه ستی، له راستیدا ته و وشه یه به دوو جوژی جیاواز ده خو تری ته وه و هه ر
خو یندنه وه یه کیشیان مانای جیاواز ده گه یه نی:

۱- مه ستی که ئاوی مه عنه ویه

۲- مه ستیک واته کسیکی مه ست زمام: زه مام، هه وسار، ئیختیار

ده لّی: له چوانی یاری سه رنجرا کیش و جوانی ئیمه ده مه ستی حاله تیککی جوانه بو ته وه ی
ئیمه ش له پیتش چاوی یاردا به جوانی ده رکه وین خو مان دا وه ته ده ست مه ستی و مه ست بووین
(یا خو مان دا وه ته ده ست مه ستی). هه روه ها به هوی هاتنی (سپرده اند) سپار دوویانه
ده توانریّت ته م لیکدانه وه ی خواره وه ی بو بکریّت که راستر دیتته به رچاو:

حاله تی مه ستی چاوی یاری جوان و سه رنجرا کیشی ئیمه زور جوانه و چوانی مه ستی لیدی،
هه ر ته م چاومه ستی به ی یاره که ئیمه شی مه ست کردوه و داوینی به ده ست مه ستی. واته له
تاو جوانی مه ستی چاوی یار ئیمه ش ئیختیاری خو مان دا وه ته ده ست مه ستی (یا مه ستی) و
شوین ته و که وتووین.

۶- ای باد اگر به گلشن احباب بگذری

ز بهار عرضه ده بر جانان پیام ما

ته ی باد ته گه ر به گولشه نی ته هباب بگوزهری، زینهار ته رزه ده ه به ری جانان
په یامی ما.

ته ی با (سه با) ته گه ر به گولزاری خو شه ویستاندا گوزهرت کرد ئامان له بیرت بی په یامی
ئیمه بگه یه نی به مه حبوب.

گلشن: گولشهن، گولزار
 گلشن احباب: کوږی یاران، کوږی خوښه ویستان
 عرضه ده: عهزکه، بگه یه نه
 پیام: په پیام
 دهلی: ټی با ټه گهر ریټ که وته لای کوږی یاران و خوښه ویستان، نامان له بیرت بی که
 په یامی نیمه یان لا عهزکه. که (سودی) دهلی په یامه که به یتي پاش ټه مه یه که نیستا دیت.
۷- گو نام ما ز یاد به عمدا چه می بری

خود آید آن که یاد نباشد ز نام ما

گو نامی ما ز یاد به ټه عمدا چه می بهری، خود ټایه د ټان که یاد نه باشه د ز نامی ما.
 بللی بوچی له دهست ټه نقه ست ناوی نیمه له بیر خوت د به یته وه ټه و روزه خوئی دی که ناوی
 نیمه له بیر بچیتته وه.

گو: بگو، بللی ز یاد بردن: له ی یاد بردن ه وه
 عمدا: له دهست ټه نقه ست، به دهستی ټه نقه ست خود آید: خوئی دیت / از: له
 په یامه که ی شاعیر که به (با) دا بو خزمه تی خوښه ویستی ده نیړی ټه مه یه که بوچی
 به دهستی ټه نقه ست ناوی من له بیر د به یته وه تا له ژیاندام ټه ی نازانی ټه و روزه خوئی دی
 که ناوی من له بیر بچیتته وه و بمرم، چونکه که مردم ناوم له بیر ده چیتته وه، واته ټه م چه ند
 روزه له ژیاندام تا مەرگم نه گه یشتوه بی میهری و بی ره جمیم دهره ق مه که و من له بیر
 خوت مه به ره وه.

۸- حافظ ز دیده دانه اشکی همی فشان

باشد که مرغ وصل کند قصد دام را
 حافظ ز دیده دانه یی ټه شکی همی فشان، باشه د که مورغی ټه سل کونه د قه سدی
 دامی ما.

حافظ له چاوانته وه دانه ی فرمیسیک ټه پرته، به لکو بالنده ی وه سل به خوئی ټه م دانه وه
 بکه ویتته ناودا وه وه.

دیده: چاو دانه: دان اشک: فرمیسیک همی فشان: برژینه، بپرژینه
 مرغ وصل: بالنده ی وه سل مه به سستی دیداری ټازیزه قصد: نیاز، قه سد، ټاره زوو
 دام: داو

بیگومان له کاتی داو نانه وه دا دان دهریژن تا بالنده به خوئی دانه که وه بیټ و بکه ویتته نیو
 داوه که وه. شاعیریش به حافظ (خوئی) دهلی ټو ټه گهر دته ووی وه سللی یار به دهست بیټیت و
 به دیداری بگه ی، ناگه ی. چونکه وه سللی یار وه ک بالنده یه ک وایه و نایه ته به رده ستت بویه ده بی

داوی بو بنیټته وه و باشترین دانیکیش که به سهر داوه که دا بپرژیت فرمیسیکه، هه ربویه
 فرمیسیک برپته تا به هوئی ټه م دانه و گه وه هری فرمیسیکی شه وانه وه بالنده ی وه سل و دیداری
 یار او بکه یت.

واته ټو ټه گهر دته ووی به دیداری یار بگه یت جگه له گریه و فرمیسیک پرشتن هیچی دیکه
 چاره ت ناکات. فرمیسیک برپته تا به هوئی فرمیسیکه که وه دللی نهرم بیټ و به زه یی پیتدا بیته وه
 و بیخه یته نیو داوی وه سل وه.

۹- دریای اخضر فلک و کشتی هلال

هستند غرق نعمت حاجی قوام ما

د دریای ټه خزهری فه لک و که شتی هیلال، هه سته ند غه رقی نیټه تی هاجی قیشامی ما.
 د دریای سه وزی ټاسمان و که شتی مانگی تازه، نغروی نیټه تی هاجی قه وامی نیمه ن.
 د دریای اخضر: د دریای سه وز، درکه یه له ټاسمان له شه ودا یا خود له روزه
 کشتی هلال: که شتی مانگی تازه (یه کشه وه) (که شتی و دهریا) له ټه ده بی فارسیدا زوری
 نیټه ت و به خشنده یی ده خنه روو، هه روه ها (اخضر) یش که سه وزی به خوئی به خش و فه رح
 به خشی ده خاته روو.

حاجی قوام: به حاجی (قوام الدین حسن) مه شه ور بووه که له سالی (۷۵۴) هجریدا کوچی
 دوابی کردوه، له پیاهه گه وره و به ده سه لاته کانی ټیران و وه زیران بووه له سه ده ی هه شته می
 هجریدا که به شیوه یه ک له (شیخ ابو اسحاق پادشا) نریک به راویژکاری ده درایه قه لټم بوو به
 وه زیری ټه و، ټه م به یته وه سفی گه وره یی و به خشنده یی ټه م حاجی قه وامیه واتای به یته که ش،
 حاجی قه وامی نیمه ټه وه نده به خشنده و چاکه کاره نیټه ت و خوئی د دریای سه وزی ټاسمان و
 که شتی مانگی یه کشه وه نغروی نیټه تی ټه ون.

غزه لى سپزدهه م:

بهرى خه فلفى شه شى مه خبوونى مه قسور
(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

۱- مى دمدم صبح و كنه بست سحاب

الصبووح الصبووح يا اصحاب

مى دمه د سوبه و كيلله به بست سه هاب، نه سسبووه و نه سسبووه يا نه سهاب.

كاتى به يانييه و هور گه واليه به بست (چادري هه لدا)، نهى ياران شه رابى به يانيان، شه رابى به يانيان.

مى دمدم صبح: كاتى به يانييه، به ياني سهرى دهره ينا، كله: چادر، خيمه، په رده، به ماناي گه واليه هور دپت كه له ناسماندا دهرده كه وي الصبووح: نهو شتهى كه له به يانياندا ده خورپت يا خود ده خورپته وه و له زاراهى مه بنوشيدا شه رابه اصحاب: ياران

(سودى) ده لى: له سه ليقه ي باده نوش و مه بخوراندا له روژتيكى هوريدا كه ترسى بارانى نه بيت شه راب خوارنده وه په سنده به تاييه تى گهر له باغ و گولزاردا بيت، بهم سه ليقه وه شاعير و ينيه كى واى كيشاوه و ده لى به ياني روژتيكى هوره و نهى ياران مه يى به يانيان به يسنن با بيخوينه وه. له زاره وى عيرفانيدا مه به بست له حال و زيكرى عارفانه.

۲- ميچكد ژاله بر رخ لاله

المدام المدام يا احباب

ميچه كه د ژاله بهر روخى لاله، نه لودام نه لودام يا نه هباب.

دلويه باران ده تكيته سهر رووخسارى گولتى لاله وه، شه راب، شه راب نهى خوشه ويستان.

ميچكد: ده تكيته المدام: مهى، شه راب احباب: خوشه ويستان

ژاله: شه ونم، باران، له راستيدا بو شه ونم زياتر به كارده هينريت، به لام ليتره دا (ژاله) ده تكيته سهر په ردى گول لاله: جوړه گولتيكه له تيره ي سه وسنه، گولتى زرد و سوور ده رده كات، به لام كاتى به تهنيا بيت مه به بست لپى گولتى سووره.

ههر وه سفى نهو روژه دلگيره ده كات كه بو سه فا و خوشى په سنده به وهى كه شه ونم ده تكيته سهر په ردى گولتى لاله، ديسان داواى شه راب له خوشه ويستان ده كات.

۳- مى وزد از چمن نسيم بهشت

هان بنوشيد دم به دم مى ناب

مى فه زده نه ز چه مهن نه سيمى بهيشت، هان بنوشيد دم به دم مه يى ناب.

له باغوه شه مالى به ههشت هه لده كات، خيرا سات نا ساتى مه يى بيخه وش بنوشن.

مى وزد: هه لده كات نسيم: شه مان نسيم بهشت: شه مالى كه وه كى به هه شته

هان: وشه نا گادار كرده وه يه به واتاي بچولتى، خيرا كه بنوشيد: بنوشن

دم به دم: سات نا ساتى، به رده وام مى ناب: شه رابى خالص، بيخه وش

شه مالى به هه شتى له باغوه هه لده كات نا گادارين، به رده وام شه رابى بيخه وش بخونه وه.

۴- تخت زمرد ز دست گل به چمن

راح چون لعل آتئين درياب

ته ختى زومرود ز ده ست گول به چه مهن، راهى چون له للى ناته شين ده رياب.

گول له باغدا زمروتى داناوه، شه رابى سوورى وه ناگر به ده ست بهينه.

تخت: ته خت، كورسى زمرد: زمروت، گه وه ريكي سهوزه، (سودى) ده ربارى

زمروت نو سويوتى: مار و دوپشك به بينينى زمروت هه لدين و هه ركه س زمروتى پى بيت

مار و دوپشك له بهرى هه لدين، به تاييه تى مار كه به بينينى زمروت كوړده يى (سودى، ج ۱،

ل ۱۲۰} راح: شه راب لعل آتئين: لپوى سوورى ناگرين درياب: به ده ست بينه.

شاعير ليتره دا باغ و گولزارى به زمروت چوواندوه له رهنگدا واته چيمهن وه ك زمروت

سهوزه له كاتيكا گولتى سوور له سهر نه م سهوزاييه دانيشتوه، نه م وينه يه يى دروست كردوه

كه گول له چيمهن ته خت و كورسى سهوزى زمروتى داناوه توژ له م حال و شوينه جوانه دا كه

گول له نپو چيمه ندايه شه رابى سوورى ناگرين به ده ست بهينه.

۵- در ميخانه بسته اند دگر

افتتح يا مفتح الابواب

دهرى مه يخانه به سته نند ديگر، تيفته تيه يا موفه تيه هل نه بوواب.

دووباره ده رگاي مه يخانه يان داخستوه ته وه، نهى نهو كه سهى ده رگايان ده كه يته وه

بو مان بكه ره وه.

دگر: واته تير، هم متر، به لام ليتره دا به ماناي (باز) ه واته دووباره

افتت دوباره ح: بيكه ره وه

مفتح الابواب: ئەو كەسەى دەرگا دەكاتەو، دەكرى ئەم رستەيه داوا و دۆعايهك بىت بۆ
خودا، چونكە خودا رزگار كەرە و دەسلەتتى بەسەر ھەموو شتتەيدا ھەيه.
دەلى: ديسانەو دووبارە دەرگای مەيخانە كان (خەلۆتەتخانە كانى عەشق) داخرايهو و قەدەغە كرا
ئەى ئەو كەسەى كە دەسلەتت بەسەر كوردنەو دەرگا كاندا ھەيه بۆمان بۆ سەرپشت.

۶- در چنين موسمی عجب باشد

كە ببندند ميكده به شتاب

دەر چونین موسمی ئەجەب باشد، كە ببەندنەند مەيكەدە بە شتاب.

سەيرە كە لە وەرزیكى لەم شیبویدەدا وا بە پەلە دەرگای مەيخانە داخەن.

چنین: لەم شیبویدەدا، بەم شیبویدە، ئاوا
عجب باشد: سەرسورپهینهره
ببندند: داخەن، بگرن
ميكده: مەيخانە
شتاب: بەپەلە، بەعەجەلە
سەيرە كە لە وەرزی ئاوادا واتە لە وەرزی بەھاردا كە ئەو ھەموو وەسفەى كرا وا بە پەلە
مەيخانە قەدەغە بكریت و دەرگا كانى داخريت.

۶- بر رخ ساقی پری پیکر

ھمچو حافظ بنوش بادەء ناب

بەر روخى ساقى پەرى پەيكەر، ھەمچو ھافز بنوش بادەى ناب.

بە رووى ساقیدا كە وەك پەرى واىە وەك ھافز شەرابى بىخەوش بنۆشە.

برخ: بە رووى، لە رووى
پرى پیکر: ئەندام وەك پەرى، جوان

لە نامادەى ساقى جواندا، سەيرى جوانى ئەو بکە و وەك ھافز شەرابى بىخەوش بنۆشە.

غەزەلى چوار دەيه م:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەحزوف

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلن)

۱- صبح دولت می دمد کو جام همچون آفتاب

فرستى زين به كجا باشد بده جام شراب

سوبهى دۆلەت مى دەمد كۆ جامى ھەمچون ئاقتاب، فورسەتى زين بىھ كوجا
باشەد بده جامى شەراب.

كازيوهى بەخت و ئىقبال دەر دەكەوى كوا پىتكى دەرەشاو وەك رۆژ فرسەتى لەمە باشتر لە
كوى دەبىت، پىتكى شەرابم بەدرى.

صبح دولت: كازيوهى بەخت، سەرەتای بەخت، آفتاب: خۆر، ھەتاو، رۆژ
بە: باش، چاك
زين بە: لەمە چاكتر، لەمە باشتر

كازيوه و بەيانى كە كۆتايى شەو و سەرەتای ھەلھاتنى خۆرە بە بەختباشى و ئىقبال
چوینراو و پىتكى بە ھۆى سوورى و دەرەشاو بە شەرابى نىوى بە خۆر چوینراو و دەلى: لە
بەيانى بەكى وادا كە بەخت يارمانە و كازيوهى ئىقبال دەر دەكەوى پىتكى وەك خۆر دەرەخشان
لە كۆبى، ئەم ھالەتەش بۆ پىدانى جامى شەراب باشترى فرسەتە و شەرابمان بەدرى با لە
كىسى نەدەين.

۲- خانه بی تشویش و ساقی یار و مطرب نکته گوی

موسم عيش است و دوور ساغر و عهد شباب

خانە بى تەشقىش و ساقى يار و موتريب نوكتە گوى، موسمی ئەيشەست و دۆورى
ساغەر و ئەھدى شەباب.

مال نارام و بى نىگەرانى و ساقى يار و گۆرانىبىژى نوكتەبىژ، كاتى چىژ و رابوواردن و
بادەنۆشى سەردەمى لاوبىيە.

خانە: مال بى تشویش: نارام و ئاسايش
نکته گوی: نوکتەبىژ، نوکتە باز،
لە (سودى) دا - بذلە گوى - ھاتووہ كە ھەمان مانا دەگەيە نىت دوور: دەور، گىپران
ساغر: پىالەى شەراب، پىتك عەھد: سەردەم
شباب: جوانى، لاوى

دهكړې هم بهیتهش ته واوکهري (صبح دولت) ی دپړی یه کهم بیت که بهخت یاریانه، چونکه مهبهست له (خانه بی تشویش) بوون نهویه که مالهکان له گهړان و پشکینینی پیاوانی دهولت به دور بووه و دهلی: ئیستا مالهکان له و ترسه دور کهوتونه تهوه و یار و خوښه ویستمان ساقیبه و گورانیبیژیش قسه خوښ و نوکته بازه، هم دوره کات و زهمانی رابورادن و ژیان و دهورانی گپړانی پینکی شهراب و سردهمی لایویه.

۳- از پی تفریح طبع و زیور حسن و طرب

خوش بوود ترکیب زرین جام با لعل مذاب

تهز په بی ته فربهی تهبع و زیقهری هوسن و تهره، خوش بووښه تهرکیبی زهرین جام با له ملی مهزاب.

بو نهوهی خوښی و چالاکیمان هه بیت و جوانی و خوښی برازیینهوه، چند چاکه که پینکی نالتون و له علی تواوه تیکه لاو کهین.

(سودی) دهلی: هم غه زله له کاتی هاتنه سر تهختی (شوجاع پادشا) دا گوتراوه، چونکه نهو پادشایه به زوق و سهلیقه باده نوش بووه و له سردهمی نهودا کهس نازاری باده نوشانی نه داوه {ج ۱، ۱۲۹} بهیتهکانی سهره تایش ناماژیه کیان بو هم نازادییه تییدایه زیور: رازانندهوه، رازینه روهه

زرین: زپین، نالتونی

لعل: هه رچنده زورجار به مانای سوور دیت، به لام خوی له نه سلدا گوهه ریکی سووره مذاب: تواوه یاخود به ناوبوو

لعل مذاب: گوهه ری سووری تواوه، له علی به ناو بوو، که مهبهست پینی شهرابه له (سودی) دا دهلی چند خوښه بو رابواردن و خوښی، چونکه چاکه پینکی نالتون به شهرابی وه که له عمل سوور نارایشت بکهین و له جوانی و تیکه لاو بوونه شی چیژ و چالاکی دهست بخهین (بیگومان چیژ و چالاکی عیرفانییه).

۴- از خیال لطف می مشاطهء چالاک طبع

در خمیر برگ گل خوش می کند پنهان گلاب

تهز خیالی لوتفی مهی مه شاته بی چالاکی تهبع، دهر خه میری بهرگی گول خوش می کونده په نهان گولاب.

نارایشته گی چاپوکی سروشت له خه یالی میهر و سهرنچراکیشی مه یوه چنده وه ستایانه گولوی له نیو گه لای گولدا شار دووه تهوه.

خیال: خه یال، ته سهور مشاطه: نارایشته گهر چالاک: چالاک، چاپووک، چوست خمیر: ناو، نیو پنهان: شارهه گلاب: گولاب گولاب له سهره تادا بوینی گه لای گول و تییدا هه شار دراوه، نارایشته گهری چوست و چالاکی سروشت گولوی له گه ل شاره ادا به راورد کردوه و شهراب و مه بی پی جوانتر و سهرنچراکیشتربوه و ناچار گولوی وه ک بوین له گه لای گولدا په نهان کردوه.

۵- شاهد و مطرب به دست افشان و مستان پای کوب

غمزهء ساقی ز چشم می پرستان برده خواب

شاهید و موترب به دهست نه فشن و پای کوب، غه مزه بی ساقی ز چه شی مهی پرستان بوورده خاب.

یاری جوان و گورانیبیژ به چه پله لیدان و مهستان به رهقس و سه ماوه سه رقالن، غه مزه و ناماژه کانی چاو و بروی ساقیش خوی له چای مه ییه رستان توران دووه.

نهو حالته خوښی و به شاره تهی که یاری نازدار و ساقی به چه پله و مهستان به سه ما و ساقی به خه مزه کانییه وه خه بیان له چای مهی پرستان توران دووه.

۶- باشد آن مه مشتری دُرهای حافظ اگر

می رسد هردم به گوش زهره گلبنگ رباب

باشه دان مهه موشته ری دوورهای هافز نه گهر، می ره سه د هه ردهم به گوش زهره گولبانگی رواباب.

نه گهر نهو مانگه ببیته کپاری گوهه ره کانی حافظ هه ردهم ناوازی خوښ رواباب به گوئی نه ستیره ی زهره ده گات.

مه: مانگ مشتری: کپیار، مشته ری در: دوور، گوهه ر، مرواری، مهبهست له شیره کانی خزه تی گلبنگ: ناوازی خوښ رباب: رواباب

دهلی: نه گهر نهو شوخه ببیته مشته ری شیره کانی من که وه گوهه ر و مروارین هه ر ساته به ناوازی خوښی روابابه ده یانلی به شیوه یه که هم دهنگه خوښه به گوئی نه ستیره ی زهره ده گات.

غزه لی پانزهیم:

به حری ره مہلی ههشتی مه قسور
(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- گفتم ای سلطان خوبان رحم کن بر این غریب

گفت در دنبال دل ره گم کند مسکین غریب

گوفته م نهی سولتانی خوبان ره هم کون بهر ئین غه ریب، گوفت دهر دونبالی دل ره ه گوم
کونه د مسکین غه ریب.

و تم نهی سولتانی جوانان ره هم بهم غه ریبه بکه، وتی غه ریبیکه هه ژار گه به دواى دلّی
خویدا پروات ریگه ون ده کات (سه ری لیده شیویت).

خوب و خوبان: باش، چاک، جوان، جوانان دنبال: به دواى
ره گم کند: ریگه ون ده کات مسکین غریب: غه ریبی هه ژار، غه ریبی داماو

شاعیر غه ریب و ریبار بووه و ویستویه تی نهو غه ریبایه تییه بکاته هه یهک بو شه وهی یار
به زه بی پیدایه شه وه و گوتویه تی نهی پادشای جوانان ره هم و به زه بیه کت بهم غه ریبه دا بیته وه،
به لام یاری شای جوانان زور له وه عه یار و زیره کتربووه که بکه ویته شه م داوه و بهم غه ریبه ی
وتوه گه غه ریبیکه بی نهوا به دواى دلّی خویدا پروات ریگه ی لی بز ده بیته و سه رگه ردان
ده بی، واته تو له بری شه وهی له بیری په ناگه و مه نزلیکدا بیت و ژیانیک بو خوت دروست
بکه یته به دواى دلّتا روشتوی بیگومان به مه ش سه رگه ردان و سه رلیشیواو ده بیته.

۲- گفتمش مگذر زمانی گفت معذورم بدار

خانه پروردی چه تاب آرد غم چندین غریب

گوفته مه ش مه گوزر زه مانى گوفت مه نرورم بدار، خانه په رورده ی چه تاب ئاره د
غه می چه ندین غه ریب.

پیم گوت تاوی بوسته وتی لیم مه گره، چونکه شه وهی له مائی خویدا گه وره
بووه (به نازیه روره ده) توانای هه لگرتنی خه می شه م هه موو غه ریبه ی نییه.

گفتمش: پیم گوت مگذر زمانی: زه مانى مه رو، تاوی بووه سته
معذورم بدار: لیم مه گره، بیانوم هه یه، مه عزورم

خانه پروردی: نازیه روره، (په روره ده کراوی ماله وه) به که سیک ده لین که ته نیا له ماله وه
بووه و هه رگیز له دهره وهی ماله وه تییکه لای بیگانه نه بووه. وهک شازاده و به گزاده کان یاخود

مندالتي فەرمانپروا و کاربه‌دهسته‌کان (به‌ناز په‌روه‌ده) ئەم دەرپرېنسه مانایه‌کی دووری (نازپه‌روه‌ده) ده‌گه‌یه‌نیت، یاخود کوری سیبەر مندالتي به‌رسیبەر سوپیری و تالتي نه‌چه‌شتوو.

چه تاب آرد: چه توانایه‌کی هه‌لگرتنی هه‌بیت.

دیاره شاعیر وه‌ک غه‌ریبتي ریتی که‌وتووته مالتی مه‌حبوب و له‌کاتی تیبه‌پیني، مه‌حبوبیدا ویستوویه‌تی ده‌رده‌لینکی لابکات یاخود خه‌میکی لابدا به‌با، ده‌لتي: پیم گوت تاوی له‌رۆشتن بسره‌وه و بووه‌سته و تتي مه‌په‌ره، گوتی لیم مه‌گره‌مینک که هه‌رگیز تالتي و سوپیریم نه‌چه‌شتوو و له‌مالتی خۆمدا په‌روه‌ده‌بووم و نازانم غوربه‌ت چیه‌ی توانای ته‌حه‌مولکردنی غه‌م و خه‌فته‌تی غه‌ریبانی وه‌ک تۆم نییه و له‌لاتدا ناوه‌ستم.

(سودی) له‌سه‌ره‌تای ئەم غه‌زه‌له‌دا ده‌لتي: ئەو غه‌زه‌لانه‌ی که قافییه‌که‌یان به (ب، پ، ج، ح، خ) کۆتایی هاتوو زۆر لاوازان، به‌لام ئەو غه‌زلانه‌ی که به (ع، ق، ک، ل) کۆتاییان هاتوو زۆر زۆر بالا و به‌رزن و غه‌زه‌له‌کانی دیکه‌شی به‌رزن، به‌کورتی هه‌موو غه‌زه‌له‌کانی حافز وه‌ک یه‌ک نین، به‌ریکوپینکی و به‌رزی غه‌زه‌له‌گوتن له‌هه‌موو پیته‌کاندا تاییه‌مه‌ندی (مه‌ولانا هه‌زهره‌تی جامی)یه.

۲-خفته بر سنجاب شاهی نازیني را چه غم

گر ز خار و خاره سازد بستر و بالين غريب

خوفته به‌ر سنجابی شاهی نازیني را چه خه‌م، گه‌ر ز خار و خاره سازد به‌سته‌ر و بالين غه‌ریب.

نازه‌نین و نازدارتي که له‌پيستی سنجابی پادشایانه‌دا خه‌وتوو، چه غه‌میکی هه‌یه گه‌ر غه‌ریبتي له‌درک و دال و به‌ردی ره‌ق دۆشه‌ک و پشتییه‌که‌ی دروستبکات.

خفته: به‌ئارامی خه‌وتوو، ئارامی گرتوو.

سنجاب: گیاندارتي خۆله‌می‌شيبه و وه‌ک سمزه‌وايه، پيسته‌که‌ی زۆر گرانبه‌هايه، لی‌ره‌شدا مه‌به‌ست له‌فه‌روی سنجابه (سنجابی شاهی)ش: واته‌فه‌رو و پيسته‌یه‌کی سنجاب که لایق و شیاوی پادشایه یاخود به‌تاییه‌ت هه‌ی پادشایه، ده‌لین جارن پاشاکانی ئیران له‌زستاندا سوودیان له‌فه‌روی سنجاب وه‌رگرتوو.

نازین: نازه‌نین، نازدار خار: درک و دال و پشوش و په‌لاش. خاره: خارا: به‌ردی خارا، به‌ردی که‌ی ره‌قی ره‌قه، لی‌ره‌دا مه‌به‌ست له‌به‌ردی ره‌قه بستر: دۆشه‌ک بالين: پشتی، باليف

ئەم به‌یته وه‌سفی ئەو شوخه‌یه که له‌به‌یتی یه‌که‌م دووه‌مدایه و هه‌یچ له‌حالی غه‌ریبان نازینت و لی‌ره‌دا ئەو جیاوازییه له‌لایهن شاعیره‌وه به‌یان ده‌کړیت و ده‌لتي: نازدارتي که له‌فه‌روی سنجابدا ئارام ده‌گرتي یاخود نازدارتي که له‌سه‌ر دۆشه‌کی سنجابی پادشایانه‌دا ده‌خه‌ويت و ئارام ده‌گرتي ناحه‌قی نییه که بو ساتيک لامان نه‌وه‌ستی، چونکه ئەو چه‌غه‌میکی هه‌یه که غه‌ریبی به‌ده‌خت له‌جیاتی دۆشه‌ک له‌سه‌ر درک و دال ده‌خه‌ويت و له‌جیاتی پشتی و باليفيش به‌ردی که ره‌ق ده‌خاته ژیر سه‌ری.

له‌نیوان (خار و خاره) و (بستر و بالين)دا پيچان و کردنه‌وه‌ی رتيك (لف و نشر مرتب) هه‌یه، واته (له‌درک و دال دۆشه‌ک و له‌به‌ردی ره‌ق پشتی دروست ده‌کات).

۳-ای که در زنجير زلفت جان چندین آشناست

خوش فتاد آن خال مشکين بر رخ رنگين غريب

ئەي که دهر زنجيري زولفته جاني چه‌ندين تاشناست، خوش فوتاد تان خالي موشكين به‌ر روخي ره‌نگين غه‌ریب.

ئەي ئەو که‌سه‌ی که گیانی چه‌ندين تاشنا له‌زنجيري زولفته‌دا دیلن، ئەو خاله‌ ره‌شه‌ی سه‌ر رومه‌تی ره‌نگینت عه‌جه‌ب به‌جوانی دهرکه‌وتوو.

زنجير: زنجير خوش فتاد: جوان دهرکه‌وتوو، به‌چاکی دهرکه‌وتوو.

خال مشکين: خالتي ره‌ش خۆی له‌ئه‌سلدا (خالتي مسکي)یه، چونکه (مسک) ره‌شه و له‌ره‌نگدا خال به‌و چوینراوه، لی‌ره‌شدا مه‌به‌ست له‌ره‌نگه‌که‌یه.

رنگين: ره‌نگين، سوور و سپی.

غريب: لی‌ره‌دا به‌مانای عه‌جیب، سه‌یر، به‌شيوه‌یه‌کی سه‌یر هینراوه.

ده‌لتي: ئەي ئەو شوخه‌ی له‌زنجيري زولفت و پرچندا گیانی چه‌ندين تاشنا ئەسیر و دیل بووه و لولتي پرچت بووه‌ته مایه‌ی راکيشانی دلي چه‌ندين تاشنا. ئەو خاله‌ ره‌شه‌ی سه‌ر رومه‌تی ره‌نگینت به‌شيوه‌یه‌کی زۆر چاک دهرکه‌وتوو (له‌زاراوه‌ی عیرفانیدا پرچی لول مانای زۆری په‌رده‌کانی سه‌ر ليقا و رووخساری مه‌عشوقی ئەزه‌لییه.)

به‌لام گه‌ر (غه‌ریب) به‌مانای (غه‌ریب)ی زمانی لی‌کبه‌دینه‌وه ئەوا واتاکه ده‌بیتسه: ئەي ئەو که‌سه‌ی که چه‌ندين تاشنا له‌زنجيري پرچندا دیلن، خالتي ره‌شی سه‌ر رومه‌تی ره‌نگینت زۆر چاک غه‌ریب و ته‌نیا ماوه‌ته‌وه واته رومه‌ت ته‌نیا ئەو خاله‌ ره‌شه‌ی پي‌وه‌یه و غه‌ریب که‌توو.

۴- می نماید عکس می در رنگ روی مہوش

ہمچو برگ ارغوان بر صفحہء نسرين غريب

می نماید نہ کسی مہی دہر رنگی روی مہشہشت، ہمچو بہرگی نرغہ فان بہر صفہ مہی نہ سرین غریب.

وینہی مہی بہ سہر رنگی رومہتی مانگ ناساتہوہ بہ شیوہیہ کی سہر نچراکیش دہردہ کہوی، ہر وہک گہ لای نرغہ وان کہ دہکہویتہ سہر پہرہی نہ سرین.

می نماید: دہردہ کہوی عکس: وینہ رنگ: رنگ مہوش/ماہوش: مانگ ناسا ارغوان: دہرختیکی بہرزی جوانہ و گہ لای سووری مہیلہوشینہ یاخود سووری شہرابی برگ: گہ لای برگ ارغوان: گہ لای نرغہ وان

صفحہ: لاپہرہ، (روو، سہر)

نسرین: گولہ نہ سرین کہ گہ لای و گولہ سپیہ یا گولہ زہرد دہردہ کات.

لیژردا مہ بہست لہ گولہ سپی لہ سروشتدا کاتی گہ لای سووری شہرابی دار نرغہ وان دہکہویتہ سہر رووپہری گولہ سپیہ کانی نہ سرین حالہ تیکی زور جوانی سہر نچراکیش دروست دہ کات، گہ لای نہ سرین سپیہ و رومہتی وک مانگی یار بہو چوینراوہ و گہ لای نرغہ وان سووریش شہرابی سووری پی چوینراوہ. دہ لای: وک نہم دیمہ نہ کاتی سووری شہرابیش لہ رووی سپی وک مانگی یاردا رنگ دہداتہوہ وک نرغہ وان و نہ سرین شیوہیہ کی زور جوان و سہر نچراکیش دروست دہ بیت، یاخود لہ نہجامی مہ بخوارد نہوہ رووخساری سپی سوور ہلڈہ گہریت و سووریہ کہی توختر خوی دہ نوینی و دیمہ نیکی جوان لہ سہر سپیتی رووخساری دہردہ کہوی.

۵- بس غریب افتادہ است آن مور خط گرد رخت

گرچہ نبوود در نگارستان خط مشکین غریب

بہس غریب ٹوفتادہ نہست نان موری خہتی گہردی روخت، گہرچہ نہ بوود دہر نیگارستان خہتی موشکین غریب.

نہو ہیڈہ رہشہی دہوری رووت کہ وک میروولہ وایہ دہوری رووتی گرتوہ حالہ تیکی زور سہیری ہہیہ، ہرچہ ندہ لہ جینگای خوشتنوسیدا ہیڈی رہش سہیر نیبہ.

بس: بسیار: زور مور: میروولہ خط: ہیڈ مورخط: ہیڈی رہش گرد: دہور گرچہ: گہرچی، ہرچہ ندہ نگارستان: جینگای خوشتنوسی، رووخساری یار

(سودی) لہ شہرحہ کہی خویدا دہ لای: (نگارستان و نگارخانہ) ناوی مالیکہ لہ چین کہ (مانی) خوشتنوس تیدا بوہ و نہخش و وینہ سہیر و سہمہرہ کانی خوی تیدا رہسم کردوہ جگہ لہ مانیش ہر وینہ و رہسم و نہخشیکی بی وینہ بہینریتہ نارا لہوی دادہ نریت، کہواتہ (نگارستان) موزہ خانہیہ کی پر لہ خہت و نہخشی نیاب و نامویہ {ج ۱، ل ۱۲۶}، بہ لای لہ ہمان لاپہرہدا (خط مور) بہ (ریش) چواندوہ کہ تازہ روایت، بہ لای لہ راستیدا نہمہ دوورہ لہ حافظ کہ وینہی پیاوٹیک بو جوانی و غہریبی بکیشی، چونکہ لہ نہدہ بیاتی دیریندا گہر و ہسفی پیاوٹیکیش کرابیت سیمای ژنانہی پیدراوہ و ہرگیز پیچہ وانہی نہمہ بہرچا و نہ کہوتوہ.

دہ لای: نہو مووہ رہشہی کہ چوار دہوری رووخسارتی گرتوہ کہ دہکری چند تالہ مویہ کی پرچ بیت و بہ ہر دوو لای رووخساردا شور بکرتہوہ زور سہر نچراکیش و جوان دہرکہوتوہ ہرچہ ندہ لہ نیو رووخساری جوانی خوتدا (نگارستان) بسونی خالی مشکین و رہش سہیر و سہرسوپہینہر نیبہ، بہ لای نہو پرچہی دہوری رووخسارت کہ غہریب دہرکہوتوہ سہیر و سہرسوپہینہرہ.

لیژردا بہ پی ریباری فینومینولژی ہمان قسہ دہسہ لمینریت، چونکہ شاعر ناشنایی بہ خہت و خالی سہر رووخساری یار ہہ بوہ وک شتیک سہیر نیبہ و ہمیشہ لہ بہر چاویدا دووبارہ دہ بیتوہ، بہ لای لہ بہر نہوہی رہشی پرچی یاخود چہند تالہ مویہ کی رہشی یار لہ دہوری رووخساریدا دووبارہ نابیتہوہ سہر نچراکیشہ و بہ لایوہ سہیر بوہ.

۶- گفتم ای شام غریبان طرہء شبرنگ تو

در سحرگاہان حذرکن چون بنالد این غریب

گوفتم نہی شامی غریبان تو پرہبی شہرہنگی تو، دہر سہر گاہان ہہ زہرکون چون بنالہد نین غریب.

گوتم نہی پہرچہمی رہشت وک شہوی غریبان تاریکہ لہ بہرہ بیانیاندا کاتی نہم غہریبہ نالہ نالیبہتی، لہ کاریگہری نالہم حہزہر بکہ و ناگادارہ.

شام غریبان: شہوی غریبان شبرنگ: رہنگی تاریک وک شہو، رہش بنالہ: بنالین، ناہ و زاری بکات.

بہ یاری خوی دہ لیت: نہی نہو کہسہی پہرچہمی رہشت لہ تاریکی و تیدا لہ تاریکی و لینلی شہوی غریبان دہ بیت بہرہ بیانیان لہم غہریبہ بترسہ کہ خہریکی شاہو زاری و نالہ

نالہ، چونکہ نالینی بہرہ‌بیانیان گپرا دہبیت لای خودا، واتہ دلّم مہشکینہ بہ بہرہ‌بیانیان گریہ و نالہ نہ کم و کاریگری خرابی لہسہرت نہ بی۔

۷- گفت حافظ آشنایان در مقام حیرتند

دوور نبوود گر نشیند خسته و غمگین غریب

گوت ہافز ناشنایان دہر مدقامی ہیرہتہند، دوور نہبووقدہد گہر نشینہد خہستہقو غہمگین غہریب.

گوتی حافظ ناشناکامان دوچاری سہرگہردانی و حیرت بوون، دوور نیبہ (سہیر نیبہ) کہ غہریبکی وک خوت بہ ماندو و غہمگینی دانیشی.

حیرت: حیرت، سہرگہردانی، سہرلیشواوی، تہبلہق بوون لہ زاراودی عیرفانیدا بریتیہ لہ: کاتی ریبوار نہگہیشتوتہ دہریای زانستی گشتی (بہ ہوی کہم و کورتی زانستی جوزئی خویہوہ) واہست دہکات کہ زانست و مہعریفہتی ہہیہ، بہلام کاتی گہیشتہ دہریای زانستی گشتی و گہیشتہ قوولایی، زانستہ جوزئیہکان خویہخو لہناو دہچن و دوچاری سہرگہردانی و حیرت دہبیت، ہہندئ لہ عارفہکان عیرفان بہ حیرت لہ ناو حیرت دہدہنہ قہلّم.

دوور نبوود: دوور نیبہ، سہیر نیبہ.

خستہ و غمگین نشستن: بہہیلاک و خہمباری دانیشتن، دوچاربوون بہہیلاکی و خہمباری.

دہلی: یار و خوشہویستی عیرفانی گوتی: حافظ ناشناکانی ریگہی تہریقہت کاتی کہ بہ قوولایی زانستی گشتی گہیشتوون تووشی سہرگہردانی و حیرت ہاتوون، ہہریبہ تویہکی غہریب کہ ہیشتا بہ قوولایی نہگہیشتوویت و ہہولئی بو دہدہیت سہیر نیبہ کہ لہ ریگہی گہیشتن بہ مندا دوچاری ہیلاکی و خہمباری ببیت.

غزہلی شانزہبہم

بہحری ہہزہجی ہہشتی مہکفوفی مہحزوف

(مفعول مفاعیل مفاعیل فاعولن)

۱- ای شاہد قدسی کہ کشد بند نقابت

وی مرغ بہشتی کہ دہد دانہ و آبت

ئہی شاہدی قودسی کہ کہشہد بہندی نیقابہت، قہی مورغی بیہیشتی کہ دہہد دانہ قو تابہت.

ئہی خوشہویستی پاک و بہہہشتی چ کہسی بہندی نقابت رادہکیشی وہی بالندہی بہہہشتی چ کہسی ناو و دانت دہداتئی.

شاہد: خوشہویست قدسی: پاک، بہہہشتی، جہانی بالآ

بند: داو، پت نقاب: رووبہند

بندنقابت: پتی رووبہند، رووبہند بہ داویک بہ نیوچہوانہوہ دہہسترتت بو لادانی پہچہکہ و لابردنی دہبی پتہکہ رابکیشرتت تا بکرتتہوہ وی: وہی مرغ بہشتی: تاوس، لیڑہدا مہبہست لہ مہعشوقہ. دہد: بیدات دانہ و آب: دان و ناو مہبہست لہ خوراک و ناوہ.

دہلی: ئہی خوشہویستی پاک و بہہہشتی من وک خوریہکانی بہہہشت پاکداوین و پاکیزہیت ناخو چ کہسی بہندی رووبہندہکات راکیشی تا لہ سہرتی لابدات و رووخسارت ببینی یاخود چ کہسی داوی رووبہندہکات رادہکیشی و رووخسارت دہبینی. وہی یار کہ تو وک تاوسی بہہہشتی وای ناخو چ کہسی خواردن و ثاوت بداتی و پیشوازیت لی بکات، یاخود چ کہسی ناو و خواردن دہداتئی. بہیتہکہ بہ ہہردوو ریڑہی ہہوالئی و نیلتیزامی شہرح دہکرتت، چونکہ نیشانہی سہر (کشد و دہد) کہ دہکری(ب)ہکہ، (می) بیت کہ سواوہ.

(سودی) دہلی: "خوشہویستی شاعیر لہ سہفہر بووہ و خواجہ تہم غزہلہی بو ناردوہ" {ج ۱، ل ۱۴۱}، بہلام تہم رایہ تہخمینہ و لہ مانای غزہلہکہوہ ہہلنہہینجراوہ.

۲- خوابم بشد از دیدہ درین فکر جگر سوز

کاغوش کہ شد منزل آسایش و خوابت

خابہم بشود تہز دیدہ دہرین فکری جگہر سوز، کاغوشی کہ شود مہنزلی ناسایش و خاہت.

بیری نهووی که له باوهشی چ که سیکندا دهخویت و نارام دهگريت، ناگر له گیانم بهردهدات و جگهرم دهسوتیتیی و خهو له چاوانم دهتورتییی.

خوایم بشد از دیده: خهو له چاوانم توراوه.

جگر سوز: جگهرسوتینهر آغوش: باوهش

دهلی: نهو بیر و خهیا لهی که نارامی له بهر هه لگرتووم و خهو له چاوان توراانوم و جگهرم دهسوتیتیی و نارام ددهدات نهو دیه که نه بیی نیستا له باوهشی چ که سیکندا خهوت لیکنهوتبیی و نارام بگری.

له راستیدا نه غه زله وهك نهو بوجونه نییه که (سودی) له بارهیه وه هیههتی که یار و خو شه ویستی مه جازی حافظ له سه فهدا بوویت و نه م قسانه گومانی حافظ بییت له یار و نازداره کهی، به لکو ههر خه یالیکی شاعیرانه و ته سه ور یکی خودی شاعیره سه بارهت به مه عشوقی عیرفانی.

۳- درویش نمی پرسی و ترسم که نباشد

اندیشهء آمرزش و پروای ثوابت

دهرفیش نه می پرسی و ته رسم که نه باشه د، نه ندیشه بیی نامرزش و پهروای سهوابهت. له حالی دهرویش ناپرسیته وه، ده ترسم که بیر له پاداشتی کاری خیر و لیخوشبوون و عه فوی خوژت نه که یته وه.

درویش: دهرویش اندیشه: بیر آمرزش: عه فو، لیخوشبوون، مه رحه مهت

ثواب: پاداشت

دهرویش، هه ژار و بی نهوایه و پرسینی حالی دهرویش کاریکی چاکه و پاداشتی روژی دواپی هیه و دهلی: دهلییی تو له بیری کاری خیر و رزگارکردنی روحی خوژدا نیست وا حالی دهرویشان ناپرسیت و لییان ناپرسیته وه.

۴- راه دل عشاق زد آن چشم خمارین

پیدااست ازین شیوه که مست است شرابت

راهی دلی توشاق زهد نان چه شی خومارین، په پیدااست نه زین شیقه که مهسته مست شهرا بهت.

نهو چاوه خومارهی تو ریگهی دلی عاشقانی بری، بهم شیوه کارهشدا دیاره که شهرا بهت مهسته. راه زدن: ریگه گرتن یان ریگه برین به مه بهستی دزی

راه دل عشاق زدن: ریگه برین له دلی عاشقان و نه هیشتنی جو لهی ناسایی دلی عاشقان، سه رنجرا کیشانی عاشقان بو لای خو، تالانکردنی دل چشم خمارین: چاوی خومار، چاوی مهست پیدااست: دیاره، پیشان ددهدات

شرابت: شرابی تو لهم بهیته دا درکه به له چاوی یار و له بری چاوی خومار هاتووه.

مست است شرابت: واته چاوانت مهسته، خومار و مهست دو ناوه لئاون بو چاوی جوان.

دهلی: چاوی خوماری تو دهستی داوهته تالانی دلی عاشقان بهم کارهشدا دهرده کهوی که چاوانت له حالی مهستیدا بووه و بویه دهستی داوهته تالانی یاخود بهم حالهتی تالانییه دا دهرده کهوی که چاوانت زور مهست و جوانن بویه توانای تالانی دلی عاشقانیان هیه.

۵- تیری که زدی بر دلم از غمزه خطا رفت

تا باز چه اندیشه کند رای صوابت

تیری که زدی بهر دلم نه ز غمزه خه تا رفت، تا باز چه نه ندیشه کونه رای سهوابهت.

تیرینک که به خه مزه ی چاوت گرتنه دلم نامانجی نه پیتکا، تا رای راستی تو بو شکاری دلی من چ بیرینک بکاته وه.

تیر: تیر غمزه: نیشارهتی چاوت و بری خطا رفت: لار روژت، به هه له روژت، نه پیتکا اندیشه: فکر، بیر

رای صواب: رای راست، بوچوونی راست.

دهلی: به خه مزه و نیشارهتی چاوت ویستت دلم نه سیر بکهیت و بیکه یته نیچیر، هه ربویه تیرینکی خه مزهت تیگرت، به لام تیره کهت دلمی نه پیتکا و کاریگه ربی له سه رم نه بو، تا ناخو پاش نه مه بوچوونی راست و دروستی تو دووباره چ بیرینک بکاته وه بو شکارکردن و نه سیرکردنی دلم.

۶- هر ناله و فریاد که کردم نشنیدی

پیدااست نگارا که بلند است جنابت

هر ناله فو فریاد که که ردهم نه شه نییدی، په پیدااست نیگارا که بو له نند نه مست جهنا بهت.

نیگاری من هه ناله و هاواریکم کرد نه تبیست (گویت لی نه بو) به مهشدا دیاره که به ردهرگای ماله کهت به رزه و دهنگی نیمه به گویت ناگات.

ناله و فریاد: ناله و هاوار نشنیدی: نه تبیست، گویت لی نه بو

بلند: بهرز جناب: بهردهگا

ئەي يار و خۆشهويستى من نالە و هاوارىكى زۆرم كرد، بەلام گويىت لى نەبوو بەمەشدا دياره كه ئاستانه و بەردهرگاي مالهكەت زۆر بەرزە ياخود بەمەدا دياره كه پلە و پايەي تو هينده بلنده نالە و هاواري كهست پى ناگات.

۷- دوورست سر آب درين باديه هئش دار

تا غول بيبان نغريبد به سرابت

دوورەست سەري ئاب دەرين باديه هوش دار، تا غولى بيبان نەفەريبەد بە سەرابەت. سەرچاوەي ئاو لەم بيبانە وشكەدا دوورە هۆشيار بە، كه خيوى بيبان بە سەراب فريوت نەدات.

سر آب: سەرچاوەي ئاو باديه: بيبان هئش دار: هۆشيار بە، ناگادار بە غول: خيوى، ديوى

سرآب: تراويلكە، لە دوورەو شتيك وەك ئاو دەردەكەويىت، بەلام هيچ نيبە و لە ئەنجامى تينى گەرماوە دروست دەبى و كه لىي نزيك دەبيتهوە هيچ نيبە.

كاتى مرۆڤى تينو لە بيباندا بەدوى ئاودا دەگەرپت فريوى سەراب و تراويلكەكان دەخوات و هيندهي ديكە ريگەي لى ون دەبيت و سەري لى دەشيوت، دەلئين گوايه كه ئەمە خيوى بيبانە كه ونبووەكان فريو دەدات و لەبەرچاوياندا وينەي ئاو دەكيشيت، لەم ديژهشدا ناماژە بەم ئەفسانەيە كراو.

شاعير دەلييت لە بيباندا ئاو نيبە و گەر ئاو لە پيش چاوت دەركەوت، فريو مەخۆ، چونكه ئەوە خيوى بيبانە دەيوى بە سەراب فريوت بدات تا ريگە ون بكەيت.

(سودى) لە شەرەكەي خويىدا دەلى: لەم بيبانى عەشقەدا سەرچاوەي ويسال و بەيەگەيشتن دوورە و ناگادار بە كه رەقيب بە درۆ فريوت نەدات، واتە بە بەلئينى ئەوەي بە ديدارى يارت بگەيەن، چونكه درۆ دەكات و لەناوت دەبات {ج ١، ١٣٥} هەرودەها (هرويش) دەلى: لەم حالەدا كه سەرچاوەكاني حەقيقەت لە بەرەدەستدا نيبە فريوى زوهدى درۆينە مەخۆ {ج ١، ٨٠}.

۸- تا در ره پيرى به چه آيين روى اى دل

بارى به غلط صرف شد ايام شبايت

تا دەر رەهي پيرى بە چە تايين رەڤى ئەي دل، بارى بە غەلەت سەرف شود ئەيامى شەبابەت.

ئەي دل رۆژانى لاويت بە شيويهكى نادروست بەرپى كرد، تا بزايين ريگەي پيرى چۆن تەي دەكەي.

آيين: شيبواز، ياسا و دەستور روى: دەپۆي، دەگوزەرپنى، تەي دەكەي بارى: هەرچۆن بى، بەكورتى، بەلای كەمى غلط: نادروست صرف شد: سەرف بوو، بەرپى كرا، گوزەرا

سەرزەنشتى دلئى خۆي دەكات و دەلئى تەمەنى لاويت بە هەلە سەرف كرد و بە باتدا بە هەر حال بزايين لە ريگەي پيريدا بە چ شيويهكى دەپۆيت، واتە لە پيريدا چ دەكەيت و چۆن تەمەنت بەسەر دەبەي.

۹- اى قصر دل افروز كه منزلگه اى انسى

يا رب مكناد آفت ايام خرابت

ئەي قەسرى دلەفروز كه مەنزەگەهي ئونسى، يارەب مەكوناد ئافەتى ئەيام خەرابەت.

ئەي كۆشكەيكە كه جيگەي دۆستى و خۆشهويستى و دلئى مرۆڤ بە بينينت رووناك دەبيتهو، لە خوا داوا دەكەم كه ئافاتى (بەلا) ي رۆژگار ويرانت نەكات.

دل افروز: دل رووناككەرەوە انس: دۆستى، خوگرتن، هاوڕێپێتى مكناد: نەكات يارب مكناد: خوايە وانەبى، دۆعايە بۆ روونەدان ياخود نەبوون آفت: بەلا، ئافات، زيان ايام: لێرەدا بە مانای رۆژگار و زەمان ديت خراب: ويران نزا بۆ مالئيك ياخود كۆشكەيكە دەكات كه بوو تە شوينى دۆستى و خۆشهويستى و بەمەش بە بينينى دلئى عاشقان رووناك دەبيتهو و دەلئى خوايە ئافات و بەلاي رۆژگار زيانت پى نەگەيەن و نەتکاته ويرانە.

۱۰- حافظ نه غلاميست كه از خواجه گريزد

لطفى کن و بازآ كه خرابم ز عتابت

هافز نە غولامیست كه ئەز خاجە گوریزەد، لوتفى كون و بازتا كه خەرابەم ز ئيتابەت. حافظ غولامىك نيبە كه لە گەورەي هەلبيت، لوتفى بکە و بگەرپۆه چوون لە عيتاب و خەشمت دلەم ويران دەبى.

غلام: غولام، خزمەتکار خواجه: گەورە گريزد: لە (گرينختن) هەهاتوو: هەلاتن، هەلھاتن باز: بگەرپۆه خرابم ز عتابت: لە سەرزەنش و خەشمت دلەم دەبيته ويرانە و بەرگە ناگرى.

دهلی: خو حافظ له و جوړه خزمه‌تکارانه نیبه که له گه‌وره و ناغای خوئی هه‌لبیت و رابکات، منیش له تورهبی و سه‌رزهنشتی تو دلّم ئیشاوه ئیستاش میهر و لوتفی بکه و نهرمیبهک بنوینه و له و عیتاب و سه‌رزهنشته بگه‌رپوه و وازیینه تادلّم ئارام بیته‌وه، واته حافظ به هوی جه‌ور و جه‌فای تووه وازت لی ناهینیت و له‌بهرت هه‌لنایه‌ت، به‌لام به تورهبیت دلی ویران ده‌بی ئیستا نهرمیبهک بنوینه و واز له و تورهبی و سه‌رزهنشته بیته.

غزه‌لی حه‌قده‌به‌م:

به‌حری موجه‌سی هه‌شتی نه‌سله‌می موسبه‌غ
(مفاعلن فعلاتن مفاعلن فعلان)

۱- خمی که ابروی شوخ تو در کمان انداخت

به قصد جان من زار ناتوان انداخت

خه‌می که نه‌بروی شوخی تو دهر که‌مان نه‌نداخت، به قه‌سدی جانی مه‌نی زاری
ناته‌فان نه‌نداخت

لاریبه‌ک که که‌وته که‌وانی برۆی جه‌سور و جوانی تووه، به نیازی گیانی لاواز و بی
ده‌سه‌لاتی من نیشانه‌ی گرتوه.

خم: لار شوخ: جه‌سور، بیته‌رم، بی حه‌یا کمان: که‌وان، قه‌وسی تیر و که‌وان
زار: بی هیژ، لاواز ناتوان: بی ده‌سه‌لات

برۆی له‌گه‌ل که‌واندا به‌راورد کردوه ده‌لی: برۆی وه‌ک که‌وانیک وایه که له کاتی نیشانه
گرتندا بیت و لاریوته‌وه و نامانجه‌که‌شی گیانی لاواز و بیته‌زی منه، واته لاری و جوانی برۆی
تو بو له بن هیئانی منی جوان په‌رستی عاشقه. یاخود ده‌توانریت لاریونی برۆ به برۆ تیکنان
و برۆ هیئانه‌وه‌یه‌ک لیکبدریتته‌وه و له‌م کاته‌شدا واتای به‌یته‌که ده‌بیته: حالته‌ی برۆه‌یئانه‌وه‌یه‌ک
و تورهبی تو به نیازی له ناو‌بردنی منه‌وه‌یه، چونکه من له تورهبی تو‌دا له‌ناوده‌چم.

۲- شراب خورده و خوی کرده کی شدی به‌چمن

که آب روی تو آتش در ارغوان انداخت

شهراب خورده‌فو خه‌ی که‌رده که‌ی شودی به چه‌من، که ئابی روی تو ناتسه‌ش دهر
نه‌رغه‌فان نه‌نداخت.

چ کاتی شه‌رابت خورده‌وه و عاره‌قت کرد و چویته ناو باغ، که پاراوی روری تو ئاگری
حه‌سودی به‌ردایه دلی نه‌رغه‌وان

خوی: عاره‌ق شدی: لیره‌دا به مانای روژستن، چۆن هاتوه آتش: ئاگر

یاری رووخسار جوان شه‌رابی خورده‌وه‌ته‌وه و مه‌ست بووه و دلّوپه‌ی عاره‌ق به‌سه‌ر
رومه‌تی سوور و مه‌ستییه‌وه بووه، شاعیر ئه‌م سوورییه‌ی روومه‌تی یاری به نه‌رغه‌وان
چواندوه، به‌لام رووخساری یاری پی سوورتر و جوانتره له نه‌رغه‌وان، به یار ده‌لی به مه‌ستی و

نارهق لهسه رگونا که ی چویته نیو باغان که له داغی پاراوی و جوانی رووخساری تو نهرغسه وان بهم شیویه ناگری تی بهربووه، لیترده سووری گولّه نهرغسه وان به ناگر گرتن دهربرپوه. واته نازانری چ کاتی مهست و نارهق بهسه رگوناوه رۆشتووته نیو باغ و چیمه ن که نهرغسه وان به بینینی رووخساری نه و سوور و نال بووه.

۲- به بزمگاه چمن دوش مست بگذشتم

چو از دهان توام غنچه در گمان انداخت

به بزمگاهی چه من دوش مهست بگوزدهشتم، چو نه ز دهانی توام غونچه دهر گومان نه انداخت. دوینی شهو له کۆری به زمی باغدا کاتی خونچه منی خسته وه سه رخیالی ده می تو مهست بووم و رۆشتم.

بزمگاه: شوینی به زم و خۆشی دوش: شهوی رابردو بگذشتم: تیپه ریم دهان: دم غنچه: خونچه گمان: گومان درگمان انداخت: خستمییه گومانه وه، له بهیته که دا واته: گومانم کرد خونچه یه یا ده می تو یه.

دهلی: دوینی شهو له کۆری به زم و خۆشیدا که گول و چیمه ن به ریا یان کردبوو، کاتی خونچه م بینی گومانم کرد و وام زانی ده می تو یه، چونکه ده می تو هینده بچوکه له خونچه ی نه کراوه ده چیت، بهم گومان و خه یاله ش حالته تی مهستی گرمی و به هه مان مهستییه وه له باغ تیپه ریم و رۆشتم.

۳- به یک کرشمه که نرگس به خود فروشی کرد

فریب چشم تو صد فتنه در جهان انداخت

به یه یک کرشمه که نیرگس به خود فروشی کرد، فرهیچی چه شی تو سه د فیتنه دهر جهان نه انداخت.

به هوی ناز و عیشویه که وه که نیرگس بوخوده رخست کردی، فرهیچی چاوی تو سه د فیتنه ی خسته جیهانه وه.

به خود فروشی: به خۆفروشتن، به لام لیترده به مانای: بوخوده رخستن، غرور، دیت.

لیترده به راوردی نیوان نیرگس و چاوی مرۆف کراوه، یاخود به راوردی جوانییه کانی مرۆف له گه ل جوانییه کانی سروشتدا هه روه که له بهیته کانی دیکه شدا به هه مان شیویه و هه میسه جوانی مرۆبی له جوانی سروشت به سه رنجراکیشتر ده زانیت، چونکه سروشت گیانی تیدانییه و به لام مرۆف به جوله سۆزداریییه کانی ده توانیت سه رنجراکیشتر خۆ بنوینی، دهلی: چاوی تو به

هوی دژایه تی کردنی جوانی نیرگزه وه سه د فیتنه و ناشوی له جیهاندا به ریا کردوه، چونکه نیرگس ته نیا ده توانی سه رنجی مرۆف راکیشی، به لام جوانی فرهیچی چاوی مه عشوق و حالته تی سۆزداری جۆراوجۆر ده بیته مایه ی شهوی ناشوی عاشقانه به ریا بکات.

۴- ز شرم آنکه به روی تو نسبتش کردند

سمن به دست صبا خاک در دهان انداخت

ز شرمی نانکه به روی تو نسبه ته ش که رده ند، سه من به دهستی سه با خاک دهر دهان نه انداخت.

گولی یاسه من له شرمی شهوی که به رووی تو یان چواند، به دهستی سه با خۆلی خسته ده می خۆیه وه. نسبت: لی کچوون، چواندن سمن: یاسه من، گولی کی سپی نهرمه که به جهسته یاخود رووی یار ده چوینریت.

خاک در دهان انداختن: دهر برپینی که به واتای (په شیمان بوونه وه، تو یه کردن، حاشا) دیت.

لیترده شاعر له نیوان رووخساری یار و گولی سپی و نهرمی یاسه میندا په یوه ندی دروست کردوه و دیسانه وه جوانی رووی یار به شیاوتر ده زانیت و دیسانه وه گولی پشکوتوری یاسه من که به هوی هه اوه خاک و خۆل ده چیتته نیو په ریه کانی چواندوه به ده می مرۆف که به دهستی با خۆل بکریته ده مییه وه دهلی: کاتی گولی یاسه مینان به رووخساری تو چواند شه رمه زاربوو تو یه له جوانی کرد یاخود حاشای کرد.

۵- بنفشه طرهء مغتول خود گره می زد

صبا حکایت زلف تو در میان انداخت

به نه فشه تورپه یی مه فتولی خود گره می زد، سه با هیکیایه تی زولفی تو دهر میان نه انداخت.

که سه با باسی پرچی تو هی نایه ناوه وه وه نه وشه په رچه می لولی خۆی گری لی ده دا.

بنفشه: وه نه وشه مفتول: لول، پیچ پیچ گره می زد: گری لی لیده دا، کۆی ده کرده وه حکایت: باس در میان انداخت: هی نایه ناوه وه، باسی کرد

پیچ و گری و وه نه وشه ی به وه هی نایه ته وه که هه روه کو چون یاسه من له شه رمد حاشای کرد، شه ویش کاتی سه با باسی پرچی مه عشوقی هی نایه ناوه وه وه نه وشه له شه رمد په رچه می لولی خۆی کۆ کرده وه و گرییدا.

۶- من از ورع می و مطرب ندیدم زین پیش

هوای مغیچگانم دراین و آن انداخت

مهن ئەز قەرەع مەهی و موترب نە دیدەمی زین پیش، هەقای موعبەچەگانەم دەربین و ئان ئەنداخت.

من لە مەوپیشت لە خۆپاریزی و تەقواوە مەهی و گۆرانیبیژم نە دەدی، بەلام هەوای موعبەچەگان منی بەرەو لای هەردووکیان راکێشا .

ورع: خۆپاریزی، تەقوا ندیدم: نمی دیدم: نەم دەبینی هوا: هەوا، حەز، ئارەزوو مغیچە: مندالە موع: ئەو مندالانەتی که لە مەبجانەکاندا مەهی دەگێرن، شاگردی مەبجانە که بەجوانی بەناوبانگن.

من لە مەوپیشت بە هۆی تەقوا و زوهدی خۆمەوێ ئاشناوە تیم لەگەڵ مەهی و مەبجانە و گۆرانیبیژدا نەبوو، هەرگیز بەلایاندا نە دەچوم، بەلام حەز و ئارەزووم بۆ مندالە شاگردەکانی مەبجانە وایلێکردم پڕۆمە نیو هەردووکیانەو واته هەم مەهی بیینم و هەم گۆرانیبیژیش یاخود هەم حەز لە مەهی بکەم و ئاشناوەتی لەگەڵدا پەیداکەم و هەم گۆرانی و گۆرانیبیژیش (تەم و شانە لە واتای عیرفانیاندا بە کارهاتون).

۷- کنون به آب می لعل خرقه می شویم

نصیبهء ازل از خود نمی توان انداخت

کنون بە ئابی مەهی لە ئل خیرقە می شویم، نەسیبەیی ئەزەل ئەز خود نەمی تەفان ئەنداخت.

ئێستا بە ئاری سووری مەهی خرقە زوهدی خۆم دەشۆم، ناتوانی نسیبی ئەزەلی لە خۆ دامالێت.

کنون: ئێستا می شویم: دەشۆم نصیبه ازل: قسمت و نسیبی رۆژی ئەزەل از خود نمی توان انداخت: ناتوانی لەسەر خۆ لابرێت، ناتوانی لێ راکرێت.

ئەم بەیتە یەکیکی دیکەیه لە بەیتە جەبرییه کانی حافز بە دواي بەیتی پێشوویدا دیت که سەرەتا زوهد و تەقوا دوری خستبوومەوێ لە مەهی و گۆرانیبیژ (عەشقی حەقیقی)، بەلام ئەمێستا بە شەرابی سوور خرقە دەشۆم و بە تەواری تیکەلاری و مەهی و مەبجانە و مەبجۆری بووم، بەلام ئەمە هەمووی قسمت و نسیبی رۆژی ئەزەل بوو و لە رۆژی ئەزەلدا بەشمان ئەمە بوو که دواجار رووبکەینه مەهی و مەبجانە و مەبجۆش ناتوانی تەقەلەمی قەدەر لەسەر خۆی لابرێت و لە دەست قسمت و نسیب هەلێت.

۸- نبوود رنگ دو عالم که نقش الغت بوود

زمانه طرح محبت نه این زمان انداخت

نەبوود رەنگی دو ئالەم که نەقشی ئولفەت بوود، زەمانە تەرەقی موهیبەت نە ئین زەمان ئەنداخت

هێشتا رەنگی دوو جیهان لە ئارادا نەبوو که وینەتی ئولفەت و وەفا هەبوو، تازە رۆژگار بوونیادی خۆشەویستی لەم سەردەمەدا دانەناو.

رنگ: رەنگ دۆعالم: دوو جیهان، دنیا و رۆژی دوايي الفت: ئولفەت، وەفا، دۆستی زمانه: رۆژگار، زەمانه طرح: بوونیادی

دەلی بەرلەوێ دنیا و رۆژی دوايي خەلق بکرین خۆشەویستی و وەفا و ئولفەت وجودی هەبوو، ئەمەش ئامازەیه بە پەيوەندی روحانی نیوان مەوێ و خودا بەر لە بە مەوێ بوونی مەوێ و هاتنە ئاری بوون و گەردوون روحی مەوێ بەشێک بوو لە خودا و بەرلەوێ بێتە سەرزەوی و بچیتە جەستە مەوێ بە جیهانی بالادا بوونی هەبوو و وەفا و خۆشەویستی و ئولفەتیان هەبوو، لە بیری ئەفلاتوونیشدا ئەو دەربارە که روح و گیان لە جیهانی بالادا یاخود لە جیهانی موعرەدا و بەر لە هاتنی بۆ دنیا حەقیقەتی جوان و جوانی رەهای بینێو.

ئەم بێرەیه که شاعیر دەلی هەر لە جیهانی بالاوێ خۆشەویستی و ئولفەت وجودی هەبوو و رۆژگار ئەم بوونیادی لەم سەردەمەدا دانەناو، لە واتای نیویدێری دوو مەدا دەکرێ ئامازە بە کۆنی و دێرینی عەشقی و ئولفەتی نیوان مەوێ بکات که هەر لە جیهانی بالاوێ وجودی هەبوو، دەکرێ گلهیی بێت لەوێ که لە کاتی کدا هەر لە جیهانی بالاوێ ئولفەت و خۆشەویستی هەبوو که چی زەمانە لەم سەردەمەدا بوونیادی بۆ دانەناو و ئێستا ئولفەت نییە، بەمەش دەبێتە رەخنەیه کی کۆمەلایەتی و دەروونی لەسەر دەمەکی خۆی.

۹- مگر گشایش حافظ درین خرابی بوود

که بخشش ازش در می مغان انداخت

مەگەر گوشایشی هافز دەربین خەرابی بوود، که بەخششی ئەزەلەش دەر مەیی موغان ئەنداخت

لەوانەیه حەلکردنی مەسەلە ی نارهەت که حافز توانای بە سەریدا هەیه، لەمەوێ بێ که مەستە و زوهد و تەقوای نەماو، لەم رووێشەوێ گوناھەکانی هەر لە رۆژی ئەزەلەوێ بەخشاوێو بەرەو مەیی موغان نێردراو.

دیسانہ وہ بہیتہ کہ ناماژہ بہ روژی تہ زہل دہ کات و مہرجی بہ خشینی حافر لہ و ہدا دہ بینی کہ ہر لہ روژی تہ زہلہ وہ بہرہ و مہیی موغان نیردراوہ و ہر تہ مہش وایکردوہ تہم حافرہی نیستا بیٹ و توانای ہلکردن و کردنہ وہی مہسہ لہ نالوز و نارہتہ کانی ہہ بیٹ، دیسانہ وہ ناماژہ بہ بہ بوونی دستیکی دیکہ لہ پشت مرؤقہ وہ کہ زورجار بہ قہ دہر یا خود قسمت و نسیب دہیدہینہ قہ لہم.

۱۰- جهان به کام من اکنون شود که دوور زمان

مرا به بندگی خواجه جهان انداخت

جہان بہ کامی مہن تہ کنون شہ قہ د کہ دوشری (دووری) زہمان، مہرا بہ بہ نندہ گی خاجہ بہ جہان تہ نداخت.

نیستا روژگار بہ نارہزووی من دہ بیٹ، چونکہ دہورانی زہمانہ منی کردہ خزمہ تکار و بہندہی گہورہی جیہان.

لہم بہیتہدا حافر مہدحی کہ سیٹک دہ کات کہ بہ (خواجه) یان (سہرورہ) ہیناویہتی و تہو سہرورہش گہورہی ہہموو جیہانہ، دہ کری بہ (خواجه جہان) دا و دیسان ہینانی (بندگی) کہ بہ واتای خزمہ تکار و بہندایہ تیش دیت، مہ بہستی حافر لہ (خواجهی جیہان) خودا بیٹ و شاعر شانازی بہ وہوہ بکات کہ یہ کیٹکہ لہ بہندہ کانی خودا و بہ مہش وادہ زانی کہ جیہان بہ نارہزووی تہو دہ بیٹ.

بہو واتایانہی کہ لہم غہ زہلدا ہہیہ، مہسہ لہی قسمت و نسیب و روژی دوایی و بہ خششی خودایی گومانی نریک بو تہوہ دہ چیٹ کہ (خواجه) خودا بیٹ و تہم شانازیہ ہر بو تہوہ بیٹ. جگہ لہوہش تہو بہر پیزانہی شہرحی حافر یان کردوہ کوزک و تہبا نین لہسہر کہ سیٹکی دیار بو نمونہ (سودی) بہ (خواجه قوام الدین حسن) ی دہ زانیٹ {ج ۱، ل ۱۵۳} ہہرہہا لہ (حافظ خراباتی) دا (جلال الدین تورانشاہ) ہاتوہ یا خود (قوام الدین محمد صاحب عیار)، بہ لام (د. ہروی) دہ لئی دیار نییہ کہ (خواجه) مہ بہست لہ کام لہو کہ سانہیہ کہ حافر ستایشی کردوون. {ج ۱، ل ۸۵}. ہہرہہا (د. محمد استعلامی) ش لہ (درس حافظ) دا نویویہتی: " بہ تہواری نازانین کیٹہ ؟ حاجی قوام تمغاچی یا قوام الدین صاحب عیار؟ یا کہ سیٹکی ترہ ؟ بہ ہر حال دہ زانین کہ حافر پیہاہ لڈہر نہ بوہ و... " {د. محمد استعلامی، درس حافظ، ج ۱، تہران، ۱۳۸۲ ک. ہ، ل ۱۱۳}

غەزەلى ھەژدەبەم:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەخبونى مەقسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- سینهام از آتش دل در غم جانانہ بسوخت

آتشى بوود درین خانه که کاشانہ بسوخت

سینه‌ئەم ئەز ئاتەشى دل دەر غەمى جانانە بسوخت، ئاتەشى بوود دەرین خانە کە کاشانە بسوخت.

لەتاو ناگرى دلم کە لە غەمى مەعشوقدا ھەلگىرساوە سنگم سووتا، ناگرىک لەم مالا بەر بوو کە مالتۆچکەشى سووتاند.

بسوخت: سووتا آتش: ناگر خانە: مالا کاشانە: مالتۆچکە، خانوى بچوک لىرەدا مەبەست لە مالا، دل و لەخانۆچکە ياخود مالتۆچکەش سنگ، دەلى لە غەمى دوورى يار ئەو ناگرەى لە دلم بەر بوو سنگىشى سووتاندم و بووە مایەى سووتانى سینه‌شم، ناگرى بەربوویە مالى دلم و خانۆچکەى سنگىشى سووتاندم.

بەلام لىرەدا نالتۆزىيەك لە ئارادايە، چونكە مالا گەورەتر و خانۆچکەش لە نىو مالدایە، بەلام بە پىچەوانەو سەنگ لە دل گەورەترە و ناگرى دل مالى مالتۆچکەى سەنگ بىت، گەر مەبەست لەم لىكچونە ياخود پىچان و کردنەو دەپە لەرووى گرنگىيەو نەبىت کە خانۆ لە خانۆچکە گرنگترە و لە غەشقىشدا دل لە سەنگ گرنگترە ئەوا نەنگىيەك لە چواندەنەدا ھەيە، چونكە دەلى ناگرى دلم سنگى سووتاند، ئەم ناگرەى کە لەمالى دلما بوو مالتۆچکەى سنگى سووتاند.

۲- تنم از واسطهء دوورى دلبر بگداخت

جانم از آتش مہر رخ جانانہ بسوخت

تەنەم ئەز فاسىتەيە دوورى دەلبەر بگوداخت، جانەم ئەز ئاتەشى مېھرى روخى جانانە بسوخت.

جەستەم بە ھۆى دوورى لە دەلبەرەو تەوایەو (لاوازبوو) گىانم لە ناگرى خۆشەويستى رووخسارى مەحبوبدا سووتا.

تن: جەستە واسطە: ھۆ، بە ھۆى گداختن: تەوانەو، لاواز و زەغەيفبوون لىرەشدا مەبەست لە لاواز و ھەژاربوونە مەر: خۆشەويستى و شەوق

واتە: بە ھۆى دوورى يارەو لە تاو خەم و خەفەت جەستەم زەغەيف و لاواز بوو ھەرودەك بلىنى دەتويستەو و دەبى بە ئاو و ئاگرى شەوق و خۆشەويستى مەحبوبى لە گىان خۆشەويستى گىانى سووتانم دەكرى مەبەست لە (مەر) شەوق و خۆشەويستى بىت، ياخود ھەتاو يان خۆر بىت، لەم ھالەتەدا ماناى دىرەكە دەبىتە: گىانم لە تاو ئاگرى رووخسارى وەك ھەتاوى يارى لە گىان خۆشەويستى سووتا.

۳- ھر که زنجير سر زلف پرى روى تو دید

دل سودازدهاش بر من ديوانہ بسوخت

ھەر کە زنجىرى سەرى زولفى پەرى روى تو دید، دلى سوڤدا (سوڤدا) زەدەئەش بەر مەنى دىشانە بسوخت.

ھەرکەس کە لولى سەرى زولفى رووخسارى بىنى دلى سەودازەدەى بۆ مەنى دىوانە سووتا.

پرى روى: پەرى رووخسار، رووخسار وەكو رووخسارى پەرى سوودازدە: شەيدا، سەودازدە، پەشيوحال

دەلى: دلى من وەك شىت و دىوانە لە زنجىردا گىرى خواردووە و گرفتار بوو و من لە زنجىرى زولفى تۆدا گىرم خواردووە و بەندبووم، ھەر بۆيەش ھەر كەسىك كە قەفى زنجىرى زولفى تۆ واتە لولى زولفى تۆى بىنى، مەنى بىر دەكەوتتەو كە شىت و دىلم و دلى بۆ من و ھالى من دەسووتى، بەو واتايەى زولفى تۆ وەك زنجىر مەحكەمە بۆ راو و دىلكردنى عاشقان مەنىش عاشق و دىلى پرچى تۆم، ھەرکەس كە ئەو پرچە لولەى بىنى زانى من دىلىكى گرفتارم و دلى پىم سووتا.

۳- سوز دل بين که ز بس آتش اشکم دل شمع

دوش بر من ز سر مہر چو پروانہ بسوخت

سوزى دل بين که ز بەس ئاتەشى ئەشکەم دلى شەمع، دوش بەر مەن ز سەرى مېھر چو پەرقانە بسوخت.

سەيرى ناگرى دلى من کە، کە دوينى شەو لەگەرمى فرمىسكى مەنەو دلى مۆم لەرووى سۆزەو وەك پەروانە بۆم سووتا.

سوز: ناگر، سووتان زبس آتش اشکم: لەتاو زۆر گەرمى فرمىسكى مەنەو، لەگەرمى فرمىسكى مەنەو دل شەمع: دلى مۆم، مەبەست لە دلى مۆم ئەو فتىلە ياخود تالە دەزويە کە لە ناوەرەستى مۆمدا دەسووتىت زسرمەر: لەرووى مېھربانى، خۆشەويستى، سۆز و بەزەبىيەو پەروانە: پەروانەى دەورى مۆم.

ببینه دلّی من چ ناگریکی ههیه که فرمیسکم به هۆی کاریگه‌ری شه و ناگره‌وه شه‌هنده گهرم بوو دویتی شه و فتیله و ده‌زوی مۆم که دلّی مۆمه له‌پرووی سۆز و به‌زه‌بیه‌وه بۆم سووتا، سووتانیکی هینده سه‌خت وه سووتانی په‌روانه. به هه‌ندێ وردبوونه‌وه ده‌توانین شه‌وه ده‌رجه‌ین که شاعیر له نیتوان فرمیسکی خۆیی و فرمیسکی مۆمدا لیکچواندنێ کردوه، به‌م واتایه‌ی که مۆم هه‌میشه خۆی فرمیسک ده‌پۆیژیت و شه‌م فرمیسک رژاندنه‌ش له‌به‌ر ناگری دلّی مۆم (فتیله) یه و گهرمیشه، به‌لام شاعیر ده‌لّی ببینه فرمیسکی من چه‌نده گهرمه (یاخود له فرمیسکی مۆم گهرمته) به‌مه‌شدا ده‌بێ ناگری دلّی من زۆر له ناگری دلّی مۆم گهرمتر بیت، هه‌ر شه‌مه بوو که دلّی مۆم هه‌ستی به گهرمی فرمیسکی مندا راده‌ی ناگری دلّی مۆم زانی و سه‌رباری نارچه‌تی سووتانی خۆی دلّی به سووتانه‌کی من سووتا.

۴- آشنایی نه غریب است که دل‌سوز من است

چون من از خویش برفتم دل بیگانه بسوخت

ناشنایی نه غه‌ریبه‌ست که دل‌سوزی مه‌نه‌ست، چون من نه‌ز خیش بره‌فتم دلّی بیگانه بسوخت.

سه‌یر نییه که ناشنایه‌ک دل‌سوزی بو من ده‌رده‌خا، چونکه کاتی من له‌خۆچووم دلّی بیگانه بۆم سووتا.

نه‌غریب است: سه‌یر نییه، سه‌رسوره‌هینهر نییه از خویش برفتم: له‌خۆچووم دل بیگانه: دلّی خه‌لکی بیگانه دلّی که له عه‌شق بیگانه‌یه.

ده‌لّی: له کاتی مه‌ینه‌تی دلّی مندا هه‌چ جیگه‌ی سه‌رسورمان نییه که ناشنا و ناسیاریک دل‌سوزی بو من پیشان بدات و به‌زه‌یی پیمدا بیتته‌وه و دلّی بو سووتی، چونکه من له کاتی له خۆچوون و نا‌ئارامیدا ته‌نانه‌ت دلّی بیگانه بۆم ده‌سووتی ئیدی دل‌سووتانی ناشنا غه‌ریب نییه، واته نا‌ئارامیه‌که‌ی من هینده نارچه‌ت بوو بیگانه‌کان دل‌یان به‌من سووتا چ جای ناشناکان.

۵- خرّقه زهد مرا آب خرابات ببرد

خانه‌ه عقل مرا آتش خُمخانه بسوخت

خیرقه‌یی زه‌دی مه‌را ئابی خه‌رابات ببورد، خانه‌یه شه‌قلی مه‌را ئاته‌شی خوخانه بسوخت.

ناوی خه‌رابات خرّقه‌ی زه‌دی منی برد و ناگری مه‌بخانه‌ش مالّی عه‌قلی منی سووتاند.

خرّقه زهد: خرّقه‌یه‌ک که نیشانه‌ی زه‌ده آتش خُمخانه: ناگری خوخانه، شه‌رابی (ره‌نگ سوور) آب خرابات: ناوی خه‌رابات، شه‌راب، مه‌ی (عه‌شقی حه‌قیقی).

ده‌لّی: که‌لکه‌له‌ی مه‌ی و مه‌ستی وایلێکردم که هه‌رچیم هه‌بوو له ریگه‌ی مه‌بخانه‌دا دامناو له ده‌ستدا، ته‌نانه‌ت خرّقه‌ی زه‌هد و ته‌قوا و مالّی دلّی — که وه دوو ره‌مزی سه‌رمایه‌ی مروّ هاتوون — له ریگه‌ی شه‌رابدا دانا، له ریگه‌ی به‌ده‌سته‌هینانی شه‌رابدا خرّقه‌که‌م له‌ده‌ستدا و پاشانیش هه‌مان شه‌راب به هۆی مه‌سته‌یه‌وه ناگری به‌ردایه‌ عه‌قل و هه‌رچی عه‌قل و ژیرییه‌که‌م هه‌بوو هه‌مووی سووتاند. له روانگه‌ی عه‌رفانییه‌وه (خیرقه و عه‌قل) دوو نامه‌ره‌می دونیای عه‌شق و لی‌ده‌دا کاریکی پۆزه‌تیقی شه‌نجام دراوه.

۶- چون پیاله دلم از توبه که کردم بشکست

همچو لاله جگرم بی می و پیمانہ بسوخت

چون پیاله دلم نه‌ز توبه که که‌رده‌م بشکه‌ست، هه‌مچو لاله جگه‌ره‌م بی مه‌ی وپه‌یمانہ بسوخت.

دلّی وه‌ک پیاله له‌و تۆبه‌یه‌ی که کردم شکا و به هۆی نه‌بوونی مه‌ی و پیکیشه‌وه دلّی وه‌ک گولّی لاله سووتا.

پیاله: پینک، پینکی شه‌راب، پیاله بشکست: شکا لاله: گولّی سووره پیمانہ: پینک چون پیاله بشکست: ئاماژه‌یه به‌وه‌ی که کاتی تۆبه‌کردن ئامیری رابواردن و گۆزانی گوتن وه‌ک پیاله و پینک و ئامیره‌کانی مؤسیقا ده‌شکینن.

شاعیر په‌شیمانہ له‌و تۆبه‌یه‌ی که کردوویه‌تی بو شه‌وه‌ی مه‌ی نه‌خواته‌وه و ده‌لّی: هه‌روه‌ک شه‌و پیاله‌یه‌ی که له‌کاتی تۆبه‌دا ده‌شکیت دلّی له‌و تۆبه‌یه‌ی که کردوه‌مه شکاوه و به هۆی کاریگه‌ری مه‌یه‌وه دلّی شکاوه و وه‌ک به‌رگی گولّی لاله‌ش که سووره و هیلّی ره‌شی تییدا‌یه له بی مه‌یی و شه‌رابیدا جگه‌رم سووتاره واته له دووری مه‌ی و پینکا جگه‌رم سووتا.

۷- ماجرا کم کن و بازآ که مرا مردم چشم

خرّقه از سر بدر آورد و به شکرانه بسوخت

ماجه‌را که‌م کون و بازتا که مه‌را مه‌ردومی چه‌شم، خیرقه شه‌ز سه‌ر بده‌ر ئا‌شه‌رد و به شوکرانه بسوخت.

رووداو و کێبه‌رکی که‌م که‌روه‌ه و بگه‌ریوه بو لای من، چونکه گلینه‌ی چارم خرّقه‌ی له‌به‌ردامالّی و بو شوکرانه و سوپاسگوزاری سووتاندی.

ماجرا: رووداو و بهزم و شهر، تۆران، به زۆری بۆ رووداویکه که دل پیتی ناخۆش بی، نزاع و کبیهرکی مردم چشم: گلینهی چاو، بیلبلهی چاو، سۆمای چاو خرقه از سربرد آورد: خرقه‌ی له‌به‌رادکاند، پیتتر ئەم دەرپرینەم روونکردهوه و ئەوه‌نده گرنکه بزانیته که (خرقه) له پیتشهوه ناکریتتهوه و وهك (دشداشه) له سه‌روهه داده‌که‌نریت و به‌مه‌ش ده‌لین: از سربرد آوردن به شکرانه: بۆ سوپاسگوزاری.

بۆ شه‌رحکردنی به‌یتکه پیتیسته (خرقه به شکرانه سوزاندن — سوختن) (خرقه سووتاندن بۆ سوپاسگوزاری) روونکه‌ینهوه، سوودی له شه‌رحه‌که‌یدا ده‌لی: "له داب و نه‌ریتی بادنه‌نۆشیدا کاتی دوو دۆست له یه‌کتری دهره‌نجی و ناکۆکی ده‌که‌ویتته نیوانیانهوه، شه‌وه‌یان که حه‌زی له ناشتیبونه‌وه‌یه کراسه‌که‌ی خۆی داده‌که‌نیت و بۆ سوپاسگوزاری ناشتی و ناشتیبونه‌وه ده‌بسووتینی. { ج ۱، ۲۵۸ } ئەم کراس سووتاندنه مانای حه‌زی ناشتیبونه‌وه‌یه که له دهربرینی منداڵانه‌ی کوردیدا پیتی ده‌لین (مه‌جبوور). هه‌روه‌ها له هه‌مان جیگه‌دا سوودی ده‌لی، به‌لام هه‌ژاره‌کان له‌به‌ر که‌م ده‌ستی له بری کراس خرقه‌یان له‌به‌ر ده‌کرد و حافزیش به‌م هۆیه‌وه یاخود له‌به‌ر کیشی شیعرا یان هه‌ره‌هۆیه‌کی دیکه بیت (خرقه‌ی هیناوه.

(د. هرویش) به وه‌رگرتن له (نوستاند هه‌مایی) یه‌وه نووسیه‌وه‌تی: له نیوان هه‌ژارانی سۆفیگه‌ریدا وه‌ك خیر و سه‌ده‌قه ئەمه باو بووه، واته ئەگه‌ر له به‌لا و ناره‌حه‌تییه‌ك رزگاربان بوویه یاخود هه‌والی خۆشی زۆر گرنگیان پێ گه‌یشته‌ی یه‌کینک له یاران یاخود خۆدی شیخ خرقه‌که‌ی خۆی به ناوی خیر و سه‌ده‌قه‌وه ده‌سووتینی یاخود بۆ جیهانی زوهد و ته‌قوا و رووکردنه جیهانی عیرفانی خرقه‌ی زوهد ده‌سووتینی به نیشانه‌ی ته‌رکی یه‌کجاری و سپینه‌وه‌ی به‌ره‌مه‌کانی رابردوو.

به‌هه‌رحال حافز به‌رامبه‌ر به یار و خۆشه‌ویستی خۆی راستگۆ نه‌بووه و هه‌ر خه‌ریکی ریا و فیل بووه و خرقه‌ی ریا پۆشیبووه، له‌به‌ر ئەم هۆیه‌ش یار لێی تۆراوه و نزاع و ده‌عوایان که‌وتووته نیوانه‌وه و ئەم تۆرانه‌ش مایه‌ی ناره‌حه‌تی شاعیر بووه و حافز له‌م کاره‌ی په‌شیمان بووه‌ته‌وه و نیازی ناشت بوونه‌وه‌ی له‌گه‌ل یاردا هه‌یه و به‌م مه‌به‌سته و بۆ دهرپرینی ئەو نیازه خرقه‌که‌ی ده‌سووتینی و ناماده‌ی خۆی بۆ سوڵح و ناشتی له‌گه‌ل یاردا دهرده‌بریت، یاخود حافز پاش زانینی ریاکاری خۆی خرقه‌ی ریاکاری ده‌سووتینی و بۆ یه‌کجاری ته‌رکی ئەو فیل و فریوکارییه‌ ده‌کات، بۆیه به‌رامبه‌ر به یار ده‌لی: تۆران و نزاع که‌مکرده‌وه و وازی لێ بیته و بگه‌رپۆه بۆ لای من، چونکه له چاره‌پوانی تۆدا چاره‌پۆه مامه‌وه و گلینه‌ی چاو له تاو تۆ به‌ شیوه‌یه‌ك سووتا یاخود واز له تۆران و توپه‌یی به‌ینه و بگه‌رپۆه پیت گلینه‌ی چاو، چونکه ئەم

ناماده‌ی خۆی بۆ سوڵح پیشان داوه و له سوپاسگوزاریدا خرقه‌که‌ی به‌ری سووتاندوووه واته چاو ته‌مه‌نای گه‌رانه‌وه‌ی تۆیه‌تی و له دوری تۆ ده‌سووتی و توانای به‌رگه‌گرتنی نییه.

۸- ترک افسانه بگو حافظ و می نوش دمی

که نختیم شب و شمع به افسانه بسوخت

ته‌رکی ته‌فسانه بگو حافظ و مه‌ی نوش ده‌می، که نه‌خوفتیم شه‌ب و شه‌مه‌ به ته‌فسانه بسوخت.

حافز، واز له ته‌فسانه به‌ینه و ساتیک مه‌ی بنۆشه، چونکه شه‌و تا به‌یانی نه‌خه‌وتیم و مۆم له که‌نار ته‌فسانه گوتندا سووتا (یان مۆم هه‌وانته سووتا).

افسانه: قسه‌ی دور له راستی و له زاراوه‌ی عیرفانیدا ده‌توانی به شه‌ته‌حات و قسه‌ی پوچ بدریتته قه‌لم.

ترک افسانه بگو بلی ته‌فسانه‌م ته‌رک کرد، واز له ته‌فسانه به‌ینه.

ده‌می: ساتیک، ده‌میک نختیم: نه‌خه‌وتین

به افسانه: له به‌رامبه‌ر ته‌فسانه‌دا، له کاتیکدا ته‌فسانه ده‌وترا، به‌هه‌وانته، له خۆپایی

شاعیر روویه خۆی ده‌لی: حافز واز له قسه‌ی پرپوچ و ته‌فسانه به‌ینه و که‌میک بیر له ژبان و چیژه‌کانی ژبان بکه‌ره‌وه و بژی، چونکه مۆمی ته‌مه‌نت له ته‌فسانه‌دا و له‌به‌ر ته‌فسانه گوتندا ورده ورده سووتا و به‌سه‌رچوو که‌چی شه‌وان نه‌خه‌وتین و ئەم ته‌مه‌نه‌مان له ته‌فسانه‌دا برده‌سه‌ر یاخود شه‌وان نه‌خه‌وتین و مۆمی ته‌مه‌نمان به هه‌ده‌ر سووتان و به‌بێ که‌لک به‌سه‌رمان برد له کاتیکدا له خۆشی و چیژه‌کانی ژبان به‌هه‌مه‌ند بووین.

لێره‌دا شاعیر ته‌مه‌نی خۆی به مۆم و مه‌سه‌له خه‌یالی و هه‌میه‌کانی ژبانیشی به ته‌فسانه و چیژ و نارامی ژبانیشی به خه‌و چواندوو. به‌مه‌ش واته: حافز تۆ ته‌مه‌نی خۆت له مه‌سه‌له خه‌یالی و هه‌میه‌کانی ژباندا سه‌رفکرد و له‌بیری چیژ و نارامی ژباندا نه‌بووی ئیستا واز له خه‌یالی و هه‌م بیته و چیژ له ژبانی عیرفانی و حه‌قیقی بیته.

غەزەلى نۆز دەپم:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەخبونى ئەسلەم
(فاعلاتن فعلاتن فعلاتن فع لن)

۱- ساقيا آمدن عيد مبارك بادت

وآن مواعيد كه كردى مرواد از يادت

ساقيا تامەدەنى ئىد موبارەك بادەت، ئان مەقائىد كە كەردى مەرەقاد ئەز يادەت.

ساقى ھاتنى جەژنت لى پىرۆز بىت، ئەو بەلئىن و گفتانەى كە دابوت لە بىرت نەچنەوہ.

عيد: جەژنى رەمەزان مبارك بادت: پىرۆزت بى، موبارەكت بى
مواعد: كۆى مەوعىد، بەلئىن، گفت مرواد: نەپوات، نەچىت ياد: بىر
مرواد از يادت: لەبىرت نەچىتەوہ

دياره ساقى لە مانگى رەمەزاندا كۆمەلئى گفتى بە شاعىر داوہ و ئىستا كە مانگى
رەمەزان كۆتايى ھاتوہ پىرۆزبائى جەژن لە ساقى دەكات و دەلئى: ئومىدەوارم گفت و
بەلئىنەكانت بىر نەچنەوہ.

۲- در شگفتم كه درين مدت ايام فراق

برگرفتى ز حريفان دل و دل مى دادت

دەر شگىفتەم كە دەرىن موددەتى ئەبىيامى فىراق، بەرگرفتى ز ھەرىفان دل و دل مى
دادەت.

پىم سەيرە كە لەم ماوہىيەى رۆژانى دوورىدا، چۆن وازت لە ھەرىفان ھىنا و دلئت بەم كارە
رازى بوو.

در شگفتم: پىم سەيرە، لە سەرسورپماندام فراق: دوورى

برگرفتى: لىت سەندنەوہ حريفان: ھاوکاران، ھاورپيان، ھاوپىنك و ھاوجام

برگرفتى ز حريفان دل: دلئت لە ھەرىفان سەندەوہ، بەلام بە واتاى (وازت لە ھەرىفان ھىنا) دىت
دل مى دادت: دلئت رازى دەبوو، دلئت ھىناى.

وہك لە بەبىتى يەكەمدا ئامازەى پىنداوہ ئەم غەزەلە باس لە ھاتنى جەژنى رەمەزان و مانگى
رەمەزان دەكات كە چۆن لەو مانگەدا مەرۆق لە تام و چىژەكان دوور دەكەوتتەوہ و لەگەل ھاتنى
جەژندا دووبارە دەگەرپتتەوہ سەريان و لە بەبىتى يەكەمدا شاعىر پىرۆزبائى لە ساقى كرد بە بۆنەى

تەواوبونى مانگى رۆژوگرتنەو، لەم بەيتەشدا ديسانەو دەكرى گوتار رووبەرووى ساقى بىت ھەرچەندە سودى پىتواپە كە بەرامبەر (دختر رز - شەراب) ھەو باس لە فىراقى سى مانگەى ھەو دەكات {سودى، ج ۱، ۱۶۲}، دەكرى شەرھەكەى سودى بۆ خۆى راستى ھەلبەگرت، چونكە جىگەى بەيتەكە گۆراوھ و لای سودى بەيتى چوارەمە، بەلام سەبىرە كە چۆن دلت رازى بوو - دلت ھىناى لەم ماوھىەى رۆژانى دووریدا - واتە رۆژانى مانگى رەمەزان كە مەبجانەكان داخرايوون و ساقىش دووربووھ لە ياران كە لە يارانى بادە و ھاوپىكىيان دووركەويتەوھ (لەم بەيتەدا مەى و ساقى لايەنى عەشقى حەقىقى نايىنن و رۆژوش لايەنى رووكارى).

۳- برسان بندگی دختر رز گو بدر آى

كە دم و ھمّت ما كرد ز بند آزادت

برەسان بەندەگىيى دوختەرى رەز گو بەدەر ئاى، كە دەم و ھىمەتى ما كەرد ز بەند ئازادەت.

خزمەتى ئىمە بە كچى ميو بگەيەنە و بلئ وەرە دەروھە، چونكە دؤعا و كۆششى ئىمە تۆى لە بەند ئازاد كەرد.

برسان: بگەيەنە بندگى: خزمەت، بەندەيى دختر رەز: كچى ميو: دركەيە لە مەى، بە شەراب دەگوتريت كچى ميو رەزىش درەختى ميوھ ھەرچەندە بۆ باخە تريت ھەر رەز بەكاردەھيتريت.

بدرآى: وەرە دەروھە، وەدەرکەوھ دم: ھەناسە، بەلام ليرەدا دركەيە لە نزا و دؤعا ھمەت: ھەول، كۆشش.

شەراب لە ژيرزەمىن ياخود لە ژوورە داخراوھەكاندا ھەلدەگيريت بە تايبەتى لە كاتىكى وەك مانگى رەمەزاندا ئىستاكە جەژنە و مانگى رەمەزان تەواو بووھ شاعىر بە ساقى دەلت: ئەى ساقى خزمەتى ئىمە بەكچى ميو (شەراب) بگەيەنە و پىي بلئ زيندان و بەند كۆتايى ھات و مانگى رەمەزان تەواو بووھ بە دؤعا و كۆششى ئىمە لە كۆتاييدا لە بەند رزگارى بوو با بيتە دەروھە و ئىمە ديسانەوھ بىنۆشەن.

۴- شادى مجلسيان در قدم و مقدم توست

جای غم باد ھرآن دل كە نخواھد شادت

شادى مەجلىسيان دەر قەدەم و مەقدەمى توست، جاي غم باد ھەران دل كە نەخاھەد شادەت.

شادى تەھلى مەجلىس لەمەدايە كە تۆ ھەنگاھ ھەلگريت و بىيتەوھ مەجلىس، ئەو دلەى كە شادى تۆى نايەويت جىگەى غەم بيت.

مجلسيان: ئەوانەى لە مەجلىسدا دانىشتون قدم: ھاتن، ھەرچەندە بە ماناي پىي دى مقدم: جىگەى پيدانان و ھاتنەوھە لە سەفەر، كاتى ھاتن جاي غم باد: جىگەى غەم بىي، غەمگىن بيت نخواھد شادت: شادى تۆى ناويت.

ليرەدا بەرامبەر بە خودى شەراب و كچى ميو قسە دەكات و دەلت: دلئ ئەوانەى لە مەجلىسدا دانىشتون ھەر بە ھاتنەوھى تۆ شاد و خۆشحال دەبيت و ئەگەر كەسيكىش لە ھاتنەوھى تۆ و دەرکەوتنت خۆشحال نەبئ و ھەز بە كۆت و بەندى تۆ و نادياريت بكات ياخوا ھەر غەمگىن و پەشيو حال بيت.

۵- شکر ايزد كە ز تاراج خزان رخنه نيافت

بووستان سمن و سرو و گل شمشادت

شوكرى ئەيزەد كە ز تاراجى خەزان رەخنە نەيافت، بووستانى سەمەن و سەرفو گولى شەمشادەت.

سوپاس بۆ خودا كە باخى ياسەمەن و سەرو و گولئ شمشادت زيانى لە دەست تالانئى پايە نەدى.

ايزد: يەكئكە لە ناوھەكانى خودا كە پاشاوەى زمانى كۆنى ئىيرانىيە. تاراج: تالانكەردن خزان: خەزان رەخنە نىافت: زيانى نەبىنى، كەم نەبووھە، نوقسان نەبوو، كورتى نەھىنا بە كچى ميو دەلت: سوپاس بۆ خودا كە لەم ماوھى زيندانى و ونبوونەدا كە خەزان خەرىكى تالانئى و تىكدانى جوانىيەكان بووھ باغى ياسەمەن و سەرو و گولئ شمشادت ھىچ زەرەرىكى نەبىنووھ و بە سەلامەتى دەرچووھ. واتە ئەى كچى ميو ئەم ماوھىەى كە لە ترسى چاوديرەكان ھەلگىرايويت ھىچ نوقسانىيەك رووى تى نەكردوويت و كارىگەرىي لە سەرت نەبووھ.

۶- چشم بد دوور كزان تفرقه خوش باز آورد

طالع نامور و دولت مادرزادت

چەشمى بەد دوور كزان تەفرەقە خوش باز ئاقتەرد، تالعى نامقەر و دۆولەتى مادەرزادەت. چارى بەدت لئ دووربيت كە بەختى چاك و خۆشبەختى زگماگى لە تەفرەقە و جىاوازى بە چاكى نەجاتى دايت و رزگارى كردى.

چشم بد: چاوى بەد، چاوى ھەسود، چاوى پىس تفرقه: تەفرەقە، جىاوازى باز آورد: ھىنايەوھ، بەلام ليرەدا بە ماناي رزگاربوون، نەجات بوونە طالع: بەخت نامور:

ناودار، چاك، لپره شدا به واتای به ختی چاك هاتوره دولت: به خت، به خت هه بوون مادرزاد: زگماك، واته هه له گه له داكیوونیدا له گه لیدا له دایكبووه، بۆ نمونه به زگماك كویره، لپره دا به ختی چاكی تهو زگماكییه.

به كچی میو ده لیت: ئیستا كه به هوئی به ختی چاكی زگماكییه وه له خهزان و تهفره قه و دووری رزگارت بووه چاوی به دت لی دور بیئت و جارێکی دیکه نه كه ویتسه وه نیو ناربه حه تی و ناخوشییه وه، واته سهرده می ناخوشی شاردنه وهی شهرباب نه یه ته وه.

۷- حافظ از دست مده صحبت این کشتی نوح

ورنه طوفان حوادث ببرد بنیادت

هافز تهز دهست مده سهه به تی ئین كه شتی نوه، شه رنه توفانی هه فادیس ببه رهد بوونیا ده ت.

حافز هاوده می تهم كه شتی نوحه له دهست مده، ته گه رنا توفانی رووداوه كان له رهگ و ریشه ت ده بات.

از دست مده: له دهست مده بنیاد: رهگ و ریشه، بوونیا د، بنچینه

تهم به یته ناماژه یه به كه شتی نوح كه ته نیا هاوړیانی كه شتی نوح له توفان رزگاریان بوو جگه لهو هه رچی له سه ر زه ویدا هه بوو له رهگ و ریشه هات و هاتنی توفانیش بوونیا دی هه موو شته كان له ره گه وه هه لده كیشیت، هه ر بویه بۆ رزگاری ده بی هاوده می كه شتی نوح بین تا له توفان رزگاریان.

لپره دا مه به ست له كه شتی هه مان پینکی شهرباب یا خود جامی شهربابه كه له شیوهی به له می بچوو كدا دروستكران وهك جامی كورده واری كه وهك سودی ده لی: "هه ندی جار له (زیو) نوقره یا خود شاخی مانگا یان دار دروستكراره (سودی، ج ۱، ل ۱۶۴)، هه روه ها توفانی رووداوه كانیش له بری توفانی راسته قینه دانراوه و ده لی: حافز ته وهی كه تۆ له بای دهد و مهینه تی روودا و به سه رهاته كانی رۆژگار رزگار بكات وهك چۆن كه شتی نوح بووه مایه ی رزگاری له توفان بادیه و له دهستی خۆتی مده.

چ سودی و چ د. هرویش (كه د. هروی له د. غنی وهرگرتوه) ناماژه به وه ده كه ن كه ته م غه زه له له سهرده می هاتنی (شوجاع پادشا) دا نو سراوه كه پاشایه کی به زهوق و سه لیه بووه و له سهرده می ته ودا مه ی قه ده غه نه كراوه. به لام راڤه ی عیرفانی له م مه سه له میژوو یه ی دور ده خاته وه.

غزه‌لی بیستم:

به‌حری هه‌زه‌جی هه‌شتی نه‌خره‌بی مه‌کفوفی مه‌قسور
(مفعول مفاعیلن مفاعیلن فاعلات)

۱- ما را ز خیال تو چه پروای شراب است

خم گو سر خود گیر که خُمخانه خراب است

ما را ز خیالی تو چه پهره‌فای شه‌راه‌ه‌ست، خوم گو سه‌ری خود گیر که خومخانه
خه‌راه‌ه‌ست.

ئیمه له خه‌یالی تو‌دا په‌رۆشی شه‌راب نین به کوبه‌له‌ی شه‌راب بلی له بیری خۆیدا بیست که
مه‌یخانه چۆله‌وانییه.

پروا: په‌رۆش، ره‌غبه‌ت خم: کوبه‌له‌یه‌ک که شه‌رابی تیبیدا هه‌لده‌گیریت، هه‌رچه‌نده جارو‌یار
درکه‌یه له خودی شه‌راب سرخودگیر: سه‌ری خۆی بگرت یا له بیری خۆیدا بی خُمخانه: شوینی
هه‌لگرتنی خوم، مه‌یخانه خراب: لیره‌دا به واتای چۆلی و بی موشته‌ری بوونه، چۆله‌وانی

ئهم غه‌زه‌له به ته‌واوی پیچه‌وانه‌ی غه‌زه‌لی پیشووه که خزمه‌تی به شه‌راب ده‌گه‌یانند و له
خودای ده‌ویست و ده‌خواست نازاد بیست و چاری به‌دی لی دور ده‌خسته‌وه که نازاد بووه، به‌لام
لیره‌دا ئیدی پیوستی به‌و مه‌یه نییه ئه‌مه‌ش تا شه‌و راده‌یه‌ی که سه‌رگرتنی گۆزه‌کان به
پیوست ده‌زانیت و ده‌لی سه‌ری خۆیان بگرن، گهر غه‌زه‌لی پیشووه له بارودۆخیکی وه‌ک هاتنی
(شوجاع پادشا) دا له‌رووی میژوو‌ییه‌وه نووسرا‌بیست که یه‌کیکه له خۆشه‌ویستانی شاعیر و
به‌وشیوه‌یه شه‌و شادییه ده‌برابیت شه‌وه ئهم غه‌زه‌له نزیکتره له بیر و بۆچوونی هه‌میشه‌یی
حافزه‌وه که یار له هه‌موو شته‌کانی سروشت به سه‌رنج‌راکیتشتر و جوانتر و ته‌نانه‌ت مایه‌ی
مه‌ستی زیاتریش ده‌زانیت هه‌ر بۆیه له هاتنی یار و خه‌یال و هزری شه‌مه‌دا ته‌نانه‌ت شه‌راه‌ییش
ده‌بیسته سفر.

جاران شه‌راب له (خم) دا هه‌لگیراوه و ته‌نانه‌ت کاتی خۆشکردنی مه‌یش هه‌ر له‌ودا سه‌ری
گیراوه، لیره‌دا ئهم حاله‌ته‌ی هیناوه‌ته‌وه و ده‌لی ئیمه‌ کاتی خه‌یالی یار که‌وته سه‌رمان به
شیوه‌یه‌ک مه‌ست ده‌بن ئیدی پیوستیمان به شه‌راب ناییت و په‌رۆشی نابین هه‌ر بۆیه به کوبه‌له
بلی سه‌ری خۆی دا‌پۆشی و سه‌ری بگرت، چونکه له خه‌یالی تو (یار) دا هه‌موومان مه‌ست بووین
و مه‌یخانه بی کریار ماوه‌ته‌وه و له چۆله‌وانی ده‌چیت و که‌س هه‌زی له شه‌راب نییه تا بیکریت.

۲- گر خمر بهشت است بریزید که بی دوست

هر شربت عذیم که دهی عین عذاب است

گهر خه‌م‌ری به‌یشت شه‌ست بریزید که بی دوست، هه‌ر شه‌ره‌ته‌ی شه‌زبه‌م که ده‌هی
ئه‌ینی شه‌زاب شه‌ست.

ئه‌گه‌ر مه‌ی و شه‌رابی به‌هه‌شتیشه‌ بریزن، چونکه به بی دۆست هه‌ر شه‌راه‌ییکی شیرینم
به‌هیتی بۆ من وه‌ک عه‌زابی واقعیه‌ی وایه.

خر: شه‌راب، مه‌ی بریزید: بریزن شربت: شه‌راب، خوارده‌وه
عذب: شیرین عین عذاب: خودی عه‌زاب، عه‌زابی واقعیه‌ی.

لیره‌دا گرنگی دۆست لای شاعیر ده‌ده‌که‌وی که بی شه‌و نایه‌وی بچیتته به‌هه‌شت و باده‌ی
به‌هه‌شتی به عه‌زاب ده‌زانیت، ئاشکرایه که شه‌راب تاله، به‌لام شه‌رابی به‌هه‌شت شیرینه و
شاعیر به بی دۆست شه‌راه شیرینه‌ش به خودی عه‌زاب ده‌زان هه‌ر وه‌ک چۆن له به‌یتی
یه‌که‌مدا گوتی به خه‌یالی دۆست مه‌ستین، لیره‌شدا ده‌لی به بی دۆست هیچ شتی لام چیتزی
نییه و ته‌نانه‌ت نه‌ک شه‌رابی تالی دنیا گهر شه‌رابی به‌هه‌شتیشه‌ بریزن، چونکه به بی دۆست
و خۆشه‌ویست گهر شه‌رابی شیرینی به‌هه‌شتم به‌ده‌نی من به عه‌زابی واقعیه‌ی ده‌زانم، واته به بی
دۆستی هه‌ق(خودا) به‌هه‌شتم لا ناخۆشه.

۳- افسوس که شد دلبر و در دیده‌ گریان

تحریر خیال خط او نقش بر آب است

ئه‌فسوس که شود دل‌بهر و ده‌ر دیده‌یی گریان، ته‌هریری خیالی خه‌تی ئو نه‌قش به‌ر
ئابه‌ست.

ئه‌فسوس (به‌داخه‌وه) که دل‌بهر رۆشت و ئیتز کیشانی وینه‌ی خه‌یالی خه‌تی رووخساری
شه‌و له چاوانی گریادا وینه‌کیشانه له‌سه‌ر رووی ئاو.

تحریر: ره‌سم کرد، وینه‌کیشان نقش بر آب زدن: وینه له ئاودا کردن، به واتای شه‌نجامدانی
کاری بیهوده و بی که‌لک.

دل‌بهری شاعیر رۆشتووه و بۆ شه‌م رۆیشتنه ئه‌فسوس و شه‌سف ده‌خوات و ده‌لی:
به‌داخه‌وه که دل‌بهر رۆشت و ئیدی بیرکردنه‌وه و وینه‌کیشانی رووخساری شه‌و له فرمی‌سک
کاریکی بیهوده‌یه، واته که دل‌بهر رۆشت هه‌رچه‌نده بگرم و وینه‌ی خه‌یالی رووخساری شه‌و له
فرمی‌سکی باریومدا بکیشم کاریکی بیهوده‌یه و هیچ به‌هیچ ناکه‌م وه‌ک چۆن ره‌سم له سه‌ر
رووی ئاو بکه‌یت که هیچ به‌ره‌میکی نای.

۴- بیدار شو ای دیده که ایمن نتوان بود

زین سیل دمام که درین منزل خواب است

بیدار شوئی دیده که نه یمن نه تفتان بود، زین سهیلی دهمادم که درین مه‌نزل
خابه‌ست.

نه‌ی چاو له خه و بیداربه‌وه، چونکه بهم لافاوه‌ی که سات به سات دیتته هم مه‌نزلگایه‌ی
خه‌وه پاریزراو نابیت.

بیدارشو: بیداربه‌وه، زوهه‌سته ایمن: مه‌حفوز، پاریزراو، نه‌مان
سیل: لافاو

دمادم: سات به‌سات، له‌حزه به له‌حزه، به‌رده‌وام
شاعیر چاوی به مه‌نزل و مائی خه و فرمی‌سکیشی به لافاو داناو و وهک مرؤقی‌کیش
مامه‌له‌ی له‌گه‌ل گلپنه و خودی چاو کردووه و ده‌لی: نه‌ی دیده له خه و بیداربه‌وه، چونکه به
وجودی هم فرمی‌سکه به‌رده‌وامه که سات به سات وهک لافاو‌یک دیت و کاسه‌ی چاو پر ده‌کات
جینگایه‌کی پاریزراو بو خه و نه‌ماوه‌ته‌وه و نه‌گه‌ر له خه‌ودا بمینینه‌وه من ده‌بات، یاخود تو
ده‌بات و کویر ده‌بی.

۵- معشوقه عیان می گذرد بر تو و لیکن

اغیار همی بیند از آن بسته نقاب است

مه‌تشوقه نه‌یان می گوزده‌ده بهر تو فه لیکن، نه‌غیار هم‌می بینده نه‌زان به‌سته
نه‌قابه‌ست.

مه‌عشوق له به‌رامبه‌ری تو‌دا به ناشکرا (دانه‌پوشراو) تیده‌په‌ریت، به‌لام چونکه بینگانه‌گان
ده‌بینی رووبه‌ند و نیقابی له رووخساری لانا‌بات.

معشوقه: یار، مه‌عشوق عیان: ده‌رکه‌وتوو، ناشکرا (به رووخسار دانه‌پوشراوی)
برتو: به‌رامبه‌ر تو، رووبه‌رووی تو اغیار: بینگانه، نه‌وان، نامو

هم به‌یته ناماژه‌ی عیرفانی تیدایه و ده‌لی: مه‌عشوق له به‌رامبه‌ر نه‌وانه‌دا که به پله و
پایه‌ی عیرفانی گه‌یشتون ته‌جلی ده‌کات و خو‌ی ده‌رده‌خات و له به‌رامبه‌ر نه‌اهل و نه‌وانه‌دا
که بهو پله و پایه‌یه نه‌گه‌یشتون له پشت په‌رده‌ویه و خو‌ی ده‌رناخات، به نه‌هلبوونی نه‌و
ده‌رکه‌وتنه‌ش پیوستی به ناماده‌یی خودییه و برین و ته‌یکردنی قوناغه‌کانه له سلوک و
عیرفاندا، ده‌کری لیره‌دا (نه‌غیار) بهو په‌ردانه یان نه‌و ریگرانه بدینه‌قه‌لم که له به‌رده‌م دلی
مرؤقدایه و ریگه‌ی بینینی مه‌عشوقی لیده‌گریت. دیاره خودی شاعیر گه‌یشتووه‌ته پله و پایه‌ی

ده‌رکه‌وتن و ته‌جلی کردنی مه‌عشوق، به‌لام هیشتا له خه‌وش پاک نه‌بووه‌ته‌وه هه‌ر بویه له‌به‌ر
نه‌و بینگانه‌یانه مه‌عشوق رووبه‌ند ده‌به‌ستی و ته‌جلی ناکات.

۶- گل بر رخ رنگین تو تا لطف عرق دید

در آتش رشک از غم دل غرق گلاب است

گول بهر روخی رنگینی تو تا لوتفی نه‌ره‌ق دید، ده‌ر ناته‌شی ره‌شک نه‌ز غم غه‌رقی
گولابه‌ست.

هه‌ر که گول به سهر رووخساری نه‌رمه‌وه دل‌په‌ی عاره‌قی بینی، له خه‌فه‌تدا که‌وته نیو
ناگری حه‌سودی و له گول‌ودا نغرو بوو.

عرق: عاره‌ق رشک: حه‌سودی گلاب: گول‌او.

چه‌مکی به‌یته‌که په‌یوه‌ندی به گرتنی گول‌او‌وه هه‌یه، بو دروستکردنی گول‌او، که عاره‌ق و
ناوی گوله، په‌رکه‌انی گولی سوور ده‌که‌نه نیو مه‌نجه‌لیک که هه‌ندی ناوی تیدایه و ناگری له
ژیردا ده‌که‌نه‌وه تا ببی به هه‌لم و به هوی شتی‌که‌وه و به‌ساردکردنه‌وه (به دل‌پانندن) گول‌او‌که
ده‌گریت، به‌لام لای شاعیر گول له‌کاتی بینینی دل‌په‌ی به هه‌لم بوون و عاره‌ق به سهر گونا و
رووخساری سوور و سپی یاره‌وه له تار جوانی یار بهم شیوه‌یه عاره‌قی کرده و ناگری
حسودی داگیرساره و، ناگری هم حه‌سودیش بووه‌ته هوی دل‌پانندن و کردوویه‌تی به‌گول‌او
(له‌گول‌ودا نغروی کرده‌وه).

هم به‌یته‌دا گول‌او به دل‌په‌ی عاره‌قی مه‌عشوق و ناگری ژیر مه‌نجه‌لیش به ناگری حه‌سودی
گول‌ چوینراوه.

۷- سبز است در و دشت بیا تا نگذاریم

دست از سر آبی که جهان جمله سراب است

سه‌بزه‌ست ده‌رو ده‌شت بیا تا نه‌گوزاریم، ده‌ست نه‌ز سه‌ری ئابی که جه‌هان جومله
سه‌راهه‌ست.

کیو و ده‌شت سه‌وزه، وه‌ره با ده‌ست له که‌نار ئاو هه‌لنه‌گرین، چونکه جیه‌هان سه‌راسه‌ر
سه‌رابی فریوده‌ه.

سبز: سه‌وز دشت: ده‌شت

سر‌آب: که‌نار ئاو، سه‌رکانی جمله: سه‌راسه‌ر، به ته‌واوی

دهلئى: كيو و دهشت سهوزه و بهاره، وهره با كه نار جوگه كان و ناوه كان له دهست خو مان
دهرنه كهين و نه هيلين له دهستان درچيٽ، واته: وهره با وردبينه وه له جوگه و ناوه كان، چونكه
دنيا وهك سهراب وايه و جگه له فريودان هيچى بو مروٽه پي نيبه.

۸- در كنج دماغم مطلب جاى نصيحت

كايں حجره پر از زمزمهء چنگ و رباب است

دهر كو نجي دماغم مه ته له ب جاى نه سيهت، كين هوجره پور ته ز زمزمه ميبى چنگ و
روبابه ست.

له كو نجي دماغمدا داواى جيگه ي په سهند و ناموژگارى مه كه، چونكه تم هوجره (ژووره)
پر له ناوازي چنگ و ربابه.

كنج: كونج، گوشه، سوچ نصيحت: نه سيحت، پهند و ناموژگارى حجره: ژوورى
بچووك، هوجره

زمزمه: گوراني گوتن له ژير ليوه وه، گوراني، ناواز چنگ: جوړه سازي كه، كه هوت ته لى
هه يه و به دهست ده ژه نريٽ.

شاعير دهلئى به هيو مهبه له كو نجي ميتشكمد پهند و نسيحت پيدا كه يت، چونكه پر
له ناوازي چنگ و رباب، واته سهرقالي رابواردن و خوشيم و له سهرمدا جگه له ناوازي
مؤسقا هيچى ديكه نيبه و سهرم به مؤسقا پر بووه به شيويه ك جيگايه كى به تال بو پهند و
نه سيحت نه ماوه.

۹- حافظ چه شد ار عاشق و رند است و نظرباز

بس طور عجب لازم ايام شباب است

هافر چه شود تر عاشق و رنده ست و نه زرباز، بهس ته وري ته جهب لازمي ته يامي
شه بابه ست.

چ گرنگيه كى هه يه كه حافظ عاشق و گوئينه دهر و جوانپه رست بى، حاله تي سهرير و
سهرسوپه ينه رى زور پيوستى روژگارى لوييه.

ار: ته گهر نظرباز: جوانپه رست، كه سانى كه مه يل و نار ه زوى ته ماشاى جوان و
قه شه نكيان هه يه بس/بيسار: زور لازم: پيوستى، زه وري طور عجب: شيويه سهرير،
حالتي سهرسوپه ينه ر

واته: ههر نه وه ندهى كه حافظ عاشق و رهند و جوانپه رسته بهس نيبه بو نه وهى خزي به لاو
بزانيٽ، بهلكو لاوى چهنده ها حالتي سهرسوپه ينه رى هه يه كه حافظ نيبه تي. يا خود نه و

حالته تانه ي له جوانى و لاويدا دهنه بزوينه رى ژيان حالتي جوړاوجور دروست ده كه ن كه له
سهرده مى پريدا به سهرير و سهرسوپه ينه ر دينه بهرچاو، تم غه زله له (حافر سودي) و
(عه لامه قزوينى و د. غنى) دا نيبه.

غزه‌لی بیست و یه‌که‌م:

به‌حری ره‌م‌ه‌لی هه‌شتی مه‌قسور
(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- آن شب قدری که گویند اهل خلوت امشب است

یا رب این تأثیر دولت در کدامین کوكب است
آن شهبی قدری که گویند نه‌ه‌لی خه‌لقه‌ت ئیمشه‌به‌ست، یا ره‌ب ئین ته‌ئسیری
دولت دهر کودامین که‌و‌که‌به‌ست.
نه‌و شهبی قدری که زاهدانی خه‌لوت‌نشین باسی گرنگی ده‌که‌ن نه‌مشه‌وه، خوییه‌ نه‌م
خوشبه‌ختییه‌ی که رووی لیّ کردوین له‌کام که‌و‌که‌به‌وه‌یه.

شب قدر: شهبی قدر، شهبی قدر یه‌کیکه‌ له‌ شه‌وه‌ پیرۆزه‌کانی ره‌مه‌زان، به‌ ته‌واوی
نازانریت چ شهبیکی ساله، به‌لام له‌ ده‌ شهبی کۆتایی مانگی ره‌مه‌زاندایه‌ و به‌ کۆمه‌لیّ
خه‌ملاندن به (۲۷)ی مانگی ره‌مه‌زانی هه‌موو سالیك دانراوه، له‌ قورئاندا سورته‌ئیک به‌ ناوی
نه‌م شه‌وه‌وه‌ ناونراوه و تیایدا باس له‌م شه‌وه‌ کراوه و ده‌فهرمووی: (انا انزلناه فی لیلة القدر،
لیلة القدر خیر من الف شهر) (القدر/۲-۳). قدر نه‌و شه‌وه‌یه که قورئانی تیدا دابه‌زیوه‌ بوّ
ناسمانی یه‌که‌م، ده‌گوتریّ که به‌ندایه‌تی و عیباده‌تی نه‌م شه‌وه‌ له‌ به‌ندایه‌تی هه‌زار مانگ
چاکتره، وه‌ک عه‌لامه (ته‌باته‌بانی) له‌ ته‌فسیری (المیزان) دا ده‌لیّ: "شه‌ویکه‌ که تیایدا خودا
پیشه‌اته‌کانی یه‌ک سالیّ مرؤفّ دیاری ده‌کات و هه‌ندیك پییان وایه که قدر به‌ مانای پله و
پایه و پینگه بیّت چونکه قورئان له‌م شه‌وه‌دا دابه‌زیوه‌ و نه‌م شه‌وه‌ به‌ قدر و ریزه و به‌ شهبی
ریز ناونراوه) (هروی، ج ۱ ل ۱۰۱).

گویند: که له‌ باره‌یه‌وه‌ ده‌ئین، که به‌گرنگی باسی ده‌که‌ن اهل خلوت: خه‌لوه‌تنشینان
تأثیر دولت: نیشانه‌ی خوشبه‌ختی

کدامین: کام کوكب: نه‌ستیره

له‌ به‌یته‌که‌دا مه‌به‌ست له‌ کاریگه‌ریی چاک و خراپه‌ نه‌ستیره‌یه‌ له‌ چاره‌نوسی مرؤفّدا،
شاعیر و هه‌سفی شه‌ویك ده‌کات که به‌ ناره‌زووی دلیّ خوییه‌تی و تیایدا به‌ نامانج گه‌یشتووه‌ و
ده‌لیّ: نه‌و شهبی قدری که نه‌و هه‌موو وه‌سف و سه‌نایه‌ی له‌ لایه‌ن خه‌لوه‌تنشینانه‌وه‌ بوّ کراوه
و چاره‌نوسی چاک دیاری ده‌کات نه‌مشه‌وه‌، خوییه‌ نه‌مه‌ کاریگه‌ریی کام نه‌ستیره‌ی به‌خته‌ له‌
سه‌رمان که خوشبه‌ختی و کامه‌رانییه‌کی له‌م شیوه‌یه‌ رووی تیگردوین.

۲- تا به‌گیسوی تو دست ناسزایان کم رسد

هر دلی در حلقه‌یی در ذکر یارب یارب است

تا به‌گیسوی تو ده‌ستی ناسزایان که‌م ره‌سه‌د، هه‌ر دلی دهر هه‌لقه‌یی دهر زکری یارهب
یاره‌به‌ست.

بوّ نه‌وه‌ی که‌متر ده‌ستی نانه‌جیبان به‌ زولفت بگات، هه‌ردلیك له‌ نه‌لقه‌یه‌که‌دا خه‌ریکی
وتنی زیکری (یارب یارب)ه.

گیسو: په‌لکه، پرچ (قزی دريژ) ناسزایان: نانه‌جیبان، نالایقان، نه‌شیاوان هه‌ردلی: هه‌ر دلیّ
حلقه: نه‌لقه: نه‌لقه‌ ناماژه‌یه‌ به‌ نه‌لقه‌ی زیکر، دۆعا که‌ کۆمه‌لیّ که‌س وه‌ک بازنه‌یه‌ک
کۆده‌بنه‌وه‌ و دۆعا ده‌که‌ن، یاخود ناماژه‌یه‌ به‌ نه‌لقه‌ی په‌لکه‌ی یارب که‌ له‌ میسراعی یه‌که‌مدا
ناماژه‌ی پیکراوه یارب یارب: مه‌به‌ست له‌ دۆعا و پارانه‌وه‌یه، خودا خودا

له‌ بابه‌ت و مانادا به‌ رووی به‌یتی پیشوودا هاتووه‌ و ناماژه‌ به‌ شهبی قدر ده‌کات که‌ له‌و
شه‌وه‌دا نه‌ه‌لی دلّ ده‌پارینه‌وه‌، ده‌لیّ: پارانه‌وه‌ و دۆعاکان له‌ نه‌لقه‌ی زیکری نه‌م شه‌وه‌دا بوّ
نه‌وه‌یه‌ که‌ ده‌ستی که‌سانی نانه‌جیب و نه‌شیاو و ناکه‌س که‌متر بگاته‌ زولف و په‌لکه‌ی توّ.

به‌لام نه‌گه‌ر مه‌به‌ست له‌ نه‌لقه، نه‌لقه‌ی سه‌ری زولقی یارب بیّت واتاکه‌ی ده‌بیته: دلانیك
که‌ له‌ نه‌لقه‌ی سه‌ری په‌لکه‌ و زولقییدا به‌ندن ده‌پارینه‌وه‌ و مه‌شغولی نزا و پارانه‌وه‌ن تا ده‌ستی
خه‌لکی تر نه‌گاته‌ زولقی توّ. به‌ هوّی نه‌م پارانه‌وه‌شه‌وه‌ دوو لیكدا‌نه‌وه‌ هه‌لده‌گری، له‌ لایه‌که‌وه‌
له‌ غیره‌تدایه‌ به‌رامبه‌ر به‌ معشوق، تا ده‌ستی که‌سی دیکه‌ نه‌گاته‌ زولقی مه‌عشوق و نه‌و
نیعمه‌ته‌ هه‌ر بوّ خویان بیّت، به‌لام له‌ لایه‌کی تره‌وه‌ له‌رووی میهر و پاکیه‌وه‌، چونکه‌ به‌ندی
نه‌لقه‌ی زولقی مه‌عشوق هینده‌ گران و ناره‌حه‌ته‌ دۆعا ده‌که‌ن که‌سی دیکه‌ گیرۆده‌ی نه‌بی، به‌لام
هیئانی (ناسزایان) له‌ میسراعی یه‌که‌مدا نه‌م نه‌گه‌ره‌ی دووه‌م له‌ راستی دوور ده‌خاته‌وه‌.
له‌رووی عیرفانییه‌وه‌ واته: تا ده‌ستی نه‌شیاوان نه‌گاته‌ په‌رده‌ی وه‌سلی توّ.

۳- کشته‌ء چاه زرخدان توام کز هر طرف

صد هزارش گردن جان زیر طوق غبغب است

کوشته‌یی چاهی زه‌نه‌خدانی توهم کز هه‌ر ته‌ره‌ف، سه‌د هه‌زاره‌ش گه‌رده‌نی جان زیری
تووقی غه‌بغه‌به‌ست.

کوشته‌ی چالیّ چه‌ناگه‌ی توّم، که له‌ هه‌ر لایه‌که‌وه‌، سه‌د هه‌زار گیان له‌ به‌ندی غه‌بغه‌به‌یدا نه‌سیرن.
کشته: کوشته، موشتاق، ناره‌زوومه‌ند، عاشق طرف: لا، ته‌ره‌ف جان: گیان

زیر: ژیر

طوق: گهردن بهند، ملوانکه‌یه که له‌مل ده‌کریت و گه‌وه‌هر و لیره‌ی پتوه ده‌کریت.

غبعغب: غبعغبه طوق غبعغب: مه‌به‌ست له خه‌تی هلالی غبعغبه‌یه.

خه‌تی هلالی غبعغبه‌ی یاری به‌گه‌ردن به‌ندیک جواندوره که شه‌م ملوانکه‌یه کراوه‌ته ملی جوانپه‌رستان، ملوانکه له‌ملکردنه‌که‌ش درکه‌یه له‌ژیرده‌ست بوون و به‌گویتکردن واته جوانپه‌رستان نه‌لقه له‌گویتی نه‌ون، ده‌لی: کوژراو و مه‌فتونی چالی چه‌ناگه‌ی توّم، چه‌ناگه‌یه که له‌هر لایه‌که‌وه سهدان هه‌زار گیان به‌گه‌ردن به‌ندی غبعغبه‌یه‌وه نه‌سیر و گرفتارن و نه‌لقه‌ی نه‌ون، هه‌رچه‌نده نه‌لقه له‌گوئی له‌کوردیدا مانایه‌کی نینگه‌تیقی هه‌یه، به‌لام لیژده‌ا نه‌و مانایه ناگه‌یه‌نیّت.

۴- شهبسوار من که مه‌آیینهدار روی اوست

تاج خورشید بلندش خاک نعل مرکب است

شه‌هسه‌قاری مه‌ن که مه‌ه‌آیینهداری روی ئوست، تاجی خورشیدی بووله‌نده‌ش خاکی نه‌تلی مه‌رکه‌به‌ست.

شاسواری من که مانگ ناوینه‌ه‌لگری رووی نه‌وه و تاجی خۆری به‌رز و بالا خاکی نالی نه‌سپه‌که‌یه‌تی.

شهبسوار: شاسوار، دلیر مه: ماه: مانگ آیینه: ناوینه آیینه دار: ناوینه‌ه‌لگر، که‌سپکه که له‌پیش پادشا یاخود بووکه‌وه ناوینه‌ه‌لده‌گری تا خۆی تیا ببینی.

(مه‌آیینه دار روی اوست) واته مانگ که خۆی ره‌مز و سومبولی جوانیبه (له‌به‌رامبه‌ر شاسواری مندا) وه‌ک خزمه‌تکار و به‌رده‌ستیک ناوینه‌ه‌لگره و هیچی دیکه، تا رووی تیدا بینیت. به‌ده‌رپرینیکی دیکه واته مانگ ره‌نگدانه‌وی رووی جوانی و رازاوه‌ی نه‌وه.

تاج: تاج خورشید: خۆر بلند: به‌رز، پایه‌به‌رز نعل: نال: مرکب: نه‌سپ، هه‌ر ناژده‌لیک یاخود هه‌ر شتی که مرۆف سوار ییت، به‌لام جارن ته‌نی بۆ چوارپی به‌کارده‌هات و به‌زۆریش به‌واتای (نه‌سپ) به‌کاردی.

شه‌م به‌یته ستایشی که‌سپکه که لای حافظ به‌ریژ بووه و ده‌لی: شاسواری پایه‌به‌رزی من هینده پایه‌به‌رزه که مانگ وه‌ک ناوینه‌ه‌لگریکه له‌به‌رامبه‌ریدا و تاجی هه‌تاویش له‌به‌رامبه‌ریدا وه‌ک خاکی ژیر پیی نه‌سپه‌که‌یه‌تی هینده که‌م نرخه، یاخود به‌شیوه‌یه‌کی دیکه نه‌سپه‌که‌ی له‌بری نه‌وه‌ی هه‌نگاو بخاته سه‌ر زه‌وی پیی ده‌خاته سه‌ر تاجی خۆر.

به‌گوته‌ی (د. غنی) شاسوار وه‌رگین‌دراوی (ابو الفوارس) ه‌که (شا شوجاع) ی‌پی بانگ‌کراوه و به‌رای نه‌و شه‌م غه‌زه‌له له‌ستایشی نه‌ودا نووسراوه، چونکه میژوونوسه‌کانیش گوتوویانه شوجاع پادشا جوان و قۆزبووه.

۵- تاب خوی بر عارضش بین کافتاب گرم رو

در هوای آن عرق تا هست هر روزش تب است

تابی خوی به‌ر نارزه‌ش بین کافتابی گه‌رم ره‌ف، ده‌ر هه‌قایی ئان نه‌ره‌ق تا هه‌ست هه‌ر روزه‌ش شه‌به‌ست.

دره‌وشاوه‌یی عاره‌ق به‌سه‌ر روویه‌وه ببینه که هه‌تاوی بی‌ئارام و خیرا له‌حه‌زی نه‌وه‌وه هه‌موو رۆژی تادار و گه‌رمه.

تاب: دره‌وشاوه، رووناک، گه‌رمی خوی: عاره‌ق تاب خوی: دره‌وشاوه‌یی عارق، بریسکه‌ی عاره‌ق عارض: رووخسار گرم رو: خیرا، عاشقی ئارام آفتاب گرم رو: هه‌تاوینک که به‌گه‌رما و ئاره‌زوومه‌ندییه‌وه به‌ئاسماندا ده‌روات تب: تا.

ده‌لی: عاره‌ق به‌سه‌ر رووخساری مه‌عشوقه‌وه هینده دره‌وشاوه و سه‌رنج‌اکیشه که هه‌تاوی دره‌وشاوه عاشقی بووه و له‌وکاته‌شه‌وه که عاشقی بووه هه‌موو رۆژی که له‌ئاره‌زوو و حه‌ز و گه‌رمییه‌وه که له‌ناخیدا هه‌ستی پینده‌کات تا دایده‌گریت مه‌به‌ست له‌وه‌یه که گۆنا و رووخساری یار عاره‌قی گه‌رمی کردوه و نه‌وه‌نده سه‌رنج‌اکیش و ئاره‌زوو بزۆینه که خۆر له‌تاو گه‌یشتنی به‌نه‌و دوچاری سووتان و تا بووه‌ته‌وه و نه‌گه‌ر هه‌موو رۆژه‌ش گه‌رمه و گه‌رمایی به‌دنیا ده‌به‌خشی به‌هۆی ئاگری شه‌م شه‌وق و ئاره‌زووه‌یه. واته خۆر له‌تاو ئاره‌زووی گه‌یشتن به‌یار و خۆشه‌ویستی هه‌یه‌جان دایگرتوه و تووشی تا هاتوه.

۶- من نخواهم کرد ترک لعل یار و جام می

زاهدان معذور داریدم که اینم مذهب است

مه‌ن نه‌خواهم که‌رد ته‌رکی له‌تلی یار و جامی مه‌ی، زاهدان مه‌ئزور داریدم که ئینهم مه‌زه‌به‌ست.

من ده‌ست له‌لیوی یار و پیکی مه‌ی هه‌لناگرم، زاهدان به‌مه‌عزورم بزانتن که من نه‌مه‌دین و ریژه‌ومه.

مذهب: ئاین، ریژه، شیواز لعل: لیو، جه‌وه‌ریکی گرانبه‌ها معذورداریدم: لیم مه‌گرن، حه‌قم بده‌نی، به‌مه‌عزورم بزانتن.

داواى شهوه له زاهیدهکان دهکات که رهخه‌ی لی نه‌گرن به هوئی شهوه‌ی که ناتوانی ده‌ست له لیوی سووری یار هه‌ل‌گرت و تهرکی پیکی شهراب بکات، چونکه ده‌لی من شهوه دین و ریپره‌ومه، گهر (مذهب) به ریپره و بدهینه قه‌لم که یه‌کینه له ماناکانی (مذهب) شهوا له‌گه‌ل به‌یته جه‌برییه‌کانی حافظدا یه‌کده‌گرتیه‌وه، چونکه ده‌کری بگوتری زاهدان من به‌خاوه‌ن بیانو بزائن که‌وا ده‌کهم، چونکه شهوه ریپره‌ومه و به‌ده‌ست خۆم نییه، به‌لام به‌ده‌ر له‌م واتایه شهوه ده‌گه‌یه‌نی که‌وا من خۆم شه‌مه‌م هه‌لب‌ژاردوه و شیدی پیویست به‌ره‌خه‌گرتن ناکات، شه‌م ریپره‌وه‌ش ریپره‌وی عارفه عاشقه‌کانه.

۷- اندر آن موکب که بر پشت صبا بندند زین

با سلیمان چون برانم من که مورم مرکب است

نه‌نده‌ر ئان موکب (موکب) که به‌ر پوشتی سه‌با به‌نده‌ند زین با سوله‌یمان چون برانه‌م من که مورم مه‌رکه‌به‌ست.

له‌ کۆمه‌لی شه‌ سوارانه‌ی که پشتی سه‌با یان زین‌کردوه (زین ده‌خه‌نه سه‌ر پشتی سه‌با) من چۆن ده‌توانم له‌گه‌ل سوله‌یماندا ده‌رچم که سواری میرووله بووم (که میرووله له‌ ژیردایه).

اندر: له‌ناو موکب: ده‌سته‌یه‌ک سوار، ده‌سته‌یه‌ک له‌ سوار و پیاده که له‌گه‌ل گه‌وره و پادشادان (همایه) پشت: پشت

برپشت صبا بندند زین: به سه‌رپشتی بادی سه‌باوه زینیان توند‌کردۆته‌وه، بادی سه‌با یان زین‌کردوه، واته سواری با بوون، شه‌م ده‌برینه‌ش له‌گه‌ل قالیچه‌که‌ی حه‌زه‌تی سوله‌یماندا هه‌ماهه‌نگه. چونکه ده‌لین حه‌زه‌تی سوله‌یمان له‌کاتی فریندا قالیچه‌یه‌کی داخستوه و له‌سه‌ری دانیشتوه، ده‌کری مه‌به‌ست له‌ زین شه‌م قالیچه‌یه‌ بیت.

سلیمان: حه‌زه‌تی سوله‌یمان پیغه‌مه‌ره (د.خ) که خودا کۆمه‌لی موعجیزه‌ی زۆری پیدابوو له‌وانه‌ش ده‌سه‌لاتی به سه‌ر بادا هه‌بوو، هه‌روه‌ها زمانی گیانه‌ورانی ده‌زانی.

برانم: لیخوورم، ده‌رچم، بجوئیم مور: میرووله مورم مرکب است: سواری میرووله بووم.

وه‌ک ناشکرایه که سوله‌یمان سواری با بووه و شه‌و و یارانی (سه‌ربازه‌کانی) له‌ جینگه‌یه‌که‌وه بو جینگه‌یه‌کی دیکه بردوه، باش ره‌مز و نیشانه‌ی خیراییه و له به‌رامبه‌ر شه‌مه‌شدا میرووله هاتوه که نیشانه‌ی هیواشی و خاوییه، ده‌لی: کاتی سوارانی حه‌زه‌تی سوله‌یمان به‌و لیزانی و تواناییه‌وه بای سه‌با زین ده‌کهن و سواری با ده‌بن من که سواری میرووله بووم چۆن ده‌توانم کپ‌کریان له‌گه‌لدا بکه‌م و چۆن له‌گه‌لیان ده‌رچم.

۸- آنکه ناوک بر دل من زیر چشمی می زند

قوت جان حافظش در خنده زیر لب است

ئانکه نافه‌ک به‌ر دلی مه‌ن زیری چه‌شی می زنده‌د، قوتی جانی هه‌افزه‌ش ده‌ر خه‌نده‌یی زیری له‌به‌ست.

شه‌وه که‌سه‌ی که له‌ژیره‌وه تیری برژانگ ده‌گرتیه‌ ده‌لم، قوت و خۆراکی گیانی حافظ له‌ خه‌نده‌ی ژیر لیوی شه‌وه‌یه.

ناوک: تیر زیرچمش: له‌ژیرچاوه‌وه، به‌لام له‌ کوردیدا واناگوتریت و له‌ بری شه‌مه‌ ته‌نیا ده‌گوتریت له‌ ژیره‌وه بو نمونه، له‌ژیره‌وه سه‌یرم ده‌کات

می زند: لیم ده‌دات، تیم ده‌گری قوت: قوت، خۆراک

زیرلب: له‌ژیر لیوه‌وه خنده‌ه زیرلب: له‌ ژیر لیوه‌وه پیکه‌ن

واته: یار له‌ ژیره‌وه به تیری برژانگ حافظ ده‌کوژی، به‌لام کاتی یار له‌ ژیر لیوه‌وه پیده‌که‌نی شه‌م پیکه‌نینه ژیرلیوییه ده‌بیته خۆراک بو گیانی حافظ و زیندووی ده‌کاته‌وه.

گهر مه‌به‌ست له (حافظش) پاریزه‌ر و پاسه‌وانه‌کانی یارین شه‌وه‌ک حافظ شه‌وا ده‌لی: له‌ کاتی‌کدا که به ته‌واوی سه‌یری حافظ ناکات و له‌ ژیره‌وه سه‌یری ده‌کات و به‌مه‌ش تیر شه‌گرتیه‌ دلی، به پیکه‌نینه ژیرلیوی دلی پاسه‌وان و پاریزه‌ره‌کانی خۆش ده‌کات.

۹- آب حیوانش ز منقار بلاغت می چکد

زاغ کلک من بنام ایزد چه عالی مشرب است

ئابی هه‌یوانه‌ش ز مینقاری به‌لاغه‌ت می چه‌که‌د، زاغی کلکی مه‌ن بنامیزه‌د چه‌ ئالی مه‌شه‌به‌ست.

ئای ژیان (نه‌میری) له‌ نوکی قه‌له‌می من شه‌تکی، ماشه‌لا قه‌له‌په‌شی قه‌له‌می من چ پایه‌به‌رزه.

آب حیوان: ئای نه‌میری، ئای ژیان، ئایک که بیته‌ مایه‌ی نه‌میری یاخود زیندوو مانه‌وه منقار: ده‌نوک، لیته‌دا مه‌به‌ست له‌ نوکی قه‌له‌مه می چکد: ده‌تکی، ده‌چکی

زاغ: قه‌له‌په‌ش، جوړه‌ بالنده‌یه‌که‌ که ده‌نوکی به‌ هیته‌ و درتیزی هه‌یه و ره‌نگی ره‌شه کلک: قه‌له‌م عالی مشرب: به‌رز و به‌ریتز بنامیزد، بنام ایزد: به‌ ناوی خودا، ماشه‌لا، له‌کاتی ده‌ستکه‌وتی چاکدا بو دوورکه‌وتنه‌وه له‌ چاوی پیس ده‌گوتری.

شاعیر به‌ هوئی ره‌شیه‌وه قه‌له‌مه‌که‌ی خۆی به‌ قه‌له‌په‌ش و نوکه‌که‌شی به‌ ده‌نوکی قه‌له‌په‌ش چواندوه و مه‌ره‌که‌بیکیش که له‌وه‌وه ده‌تکی ئای حه‌یاته.

دهلی: ئەم قەلئەمەى من که له چاوى بەد بە دوور بێ، ماشەللا وەکو بالنەدى قەلئەپرەش وایە که ناوی حەیات لە دەنوکی ئەتکێ، کەواتە چ هزریکی بەرز و بلنە.

چکانی یاخود تکانی ناوی حەیات پەیوەندی پتەوی بەم چیرۆکەو هەیه، لە چیرۆکە ئێرانییەکاندا هاتوووە که کاتێ ئەسکەندەر بە هاوکاری خدای زیندە گەشتە سەرچاوەی ناوی حەیات کوندەیهکی لێ پرکرد و لەگەڵ خۆیدا هینایەو لەرێگەدا زۆر ماندو بوو کوندەکەى بە دەرهختیکدا هەلئاسی و بە خزمەتکارە رەشەکەى خۆى گوت ناگای لێ بێت و خەوی لێکەوت. پاشان پاسەوانەکەش بە هۆی هیلاکییەو خەوی لێکەوت، قەلئەرشیک که لەو ناویدا دەسورپایەو چاوی بە کوندەکە کەوت بە دەنوکی کردییەو و ناوێکەى خواردووە و لەوێشەو قەلئەپرەش تەمەنى زۆر درێژ بوو ئەسکەندەر بە دەستی بەتال هاتەو.

بەمەش ئەوێ که قەلئەمەکەى من دەینوسێ وەك ناوی حەیات وایە، چونکە لە دەنوکی زاغ دەچیت و تەنیا ئەویش لە ناوی حەياتی خواردوووەتەو مەبەست لەوێش واتە قسەى من وەك ناوی نەمری ژيان بەخشە، چونکە لە جینگەیهکی هزری بلنەو دەتکیت و سەرچاوە دەگریت.

غزه‌لی بیست و دووهم:

به‌حری موزاریعی هه‌شتی نه‌خره‌بی مه‌کفوفی مه‌قسور

(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- خلوت گزیده‌را به تماشای چه حاجت است

چون کوی دوست هست به صحرا چه حاجت است

خه‌لّه‌ت گزیده‌را به تماشای چه حاجت‌ه‌ست، چون کوی دوست هست به سه‌ه‌را چه

ه‌حاجت‌ه‌ست.

که‌سی که کونجی خه‌لوه‌تی هه‌ل‌ب‌زاردوه‌ چ پیوستی به گه‌ران و سه‌یرکردن هه‌یه، کاتی کۆلانی دۆست هه‌یه نیت‌ر چ پیوست به بیابان ده‌کات.

خلوت گزیده: گۆشه‌نشین، دور‌که‌وتنه‌وه له خه‌لکی، ته‌نیا مانه‌وه بۆ ماوه‌یه‌کی دیاریک‌راو به مه‌به‌ستی عیباده‌ت و وه‌زشی گیانی تاشا: تماشای، گه‌ران، سه‌یرکردن کوی: کۆلان چه حاجت: چ پیوست ده‌کا.

ئهم به‌یته مانایه‌کی ته‌واو قوولی عیرفانیی هه‌یه که بوونی دۆست له ژیبانی گۆشه‌نشیندا وای لیده‌کات پیوستی به هیچ شتیکی دیکه‌ی دنیایی نه‌بی‌ت، ده‌لی: که‌سی گۆشه‌نشینی هه‌ل‌ب‌زاردوه و به هۆی ئه‌و گۆشه‌نشینی‌ه‌وه دۆست جلوه‌ی بۆ ده‌کات چ پیوستی به گه‌ران و ته‌ماشای ده‌می‌تی، کاتی ئهم کۆلانه هه‌بی که مالی دۆستی لیبه بۆ گه‌ران و ته‌ماشاکردن چوونه بیابان و ده‌شت و سه‌حرا چ پیوست ده‌کات.

۲- جانا به حاجتی که ترا هست با خدای

کاخ‌ر دمی پیرس که مارا چه حاجت است

جانا به حاجتی که تورا هست با خودای، کاخ‌ر ده‌می پیرس که مارا چه

ه‌حاجت‌ه‌ست.

گیانه‌که‌م، سویندت ده‌ده‌م به پیوستی‌ه‌ک که تۆ به خودا هه‌ته، ساتی پیرسه بزانه ئیمه چ پیوستی‌ه‌کمان هه‌یه.

حاجت: پیوستی

ترا: تۆ (له دۆخی به‌کاریدا)

به‌رامبه‌ر به خۆشه‌ویسته که هه‌مووانی پشتگۆی خستوه و پرسیاری نه‌وه‌یان لیناکات که نایا پیوستی‌یان چیه، ده‌لی: تۆ هه‌میشه پیوستیت به خودا هه‌یه، ده‌ی گیانه‌که‌م به‌و پیوستی‌یه سویندت ده‌ده‌م یاخود تۆ ئه‌و پیوستی‌یان‌ه‌ی که تۆ به خودا هه‌ته ساتی پیرسه بزانه

ئیمه چ پیوستی‌یه‌کمان هه‌یه. واته پیوستی‌یمان به تۆ زۆره و ساتی نه‌رمی له‌گه‌لماندا بنوینه و ئاورمان لیبه‌ده‌روه و وه‌لامان بده‌وه.

۳- ای پادشاه حسن خدا را بسوختیم

آخر سؤال کن که گذارا چه حاجت است

ئهی پادشاهی هوسن خودا را بسوختیم، ناخه‌ر سوئال کون که گه‌دارا چه حاجت‌ه‌ست.

ئهی پادشای جوانی سووتاین، بۆ خاتری خودا - توخوا - دواجار پرسیار که بزانه ئیمه‌ی گه‌دا چ پیوستی‌یه‌کمان هه‌یه.

بسوختیم: سووتاین

گدا: له‌م دیره‌دا گه‌دا هه‌ژار و فه‌قیر نییه، به‌ل‌کو عارفه که پیوستی به جوانی مه‌حبوب هه‌یه، به‌م واتایه گه‌داش هه‌میشه عارفه‌کان تامه‌زرۆی جوانی بوون و له ئاره‌زوی دیداری رووخساری جوانی یاردا بوون که رۆژێ جیلوه بگریت و خۆی نمایش بکات، لیره‌شدا به یار ده‌لیت: ئهی پادشای جوانی، ئهی تۆ جوانی ته‌واو له دوروی تۆ و له تاو جیلوه‌نه‌کردنی تۆ سووتاین. توخوا پرسیاری‌کم لیبکه بزانه منی هه‌ژار و عارف چ پیوستی‌یه‌کم هه‌یه، تۆ که له پله‌ی پادشاهی‌تی جوانیدایت و منیش موشتاق و موحتاجی ئه‌و جوانی‌یه‌م ده‌لیم پیرسه‌وه.

۴- ارباب حاجتیم و زبان سؤال نیست

در حضرت کریم تمنّا چه حاجت است

ئهربابی ه‌حاجت‌یم و زه‌بانی سوئال نیست، ده‌ر هه‌زرتی که‌ریم ته‌مه‌نا چه حاجت‌ه‌ست.

(خاوه‌ن پیوستین) پیوستی‌یمان زۆره و زمانی سوئال و داواکردمان نییه، له خزمه‌تی جزوری که‌ریمدا پارانه‌وه چ پیوسته.

زبان: زمان سؤال: پرسیار، داواکردن، سوئالکردن حضرت: ناماده‌یی، ناماده‌بوون

کریم: به‌خشنده، به‌کێکه له ناو و سیفات‌ه‌کانی خودا تمنّا: پارانه‌وه، داواکردن

له به‌یته‌کانی پتیشودا ناماژه‌یه‌کی لیلان بۆ خودا تیدا‌یه، له‌م به‌یته‌دا ئه‌و ناماژه‌یه‌ی رونت‌ر ده‌ده‌که‌ویت که مرۆقه‌کان هه‌موویان پیوستی‌یان پییه‌تی و نه‌ویش به‌خشنده و که‌ریمه و ده‌ست به‌رووی داواکه‌رانه‌وه نایت.

شاعیر ده‌لی:

ئیمه پیوستی‌یمان زۆره و بوینه‌ته‌ خاوه‌ن پیوستی، به‌لام روو و زمانی داواکردن و سوئالکردمان نییه و ناتوانین پرسیار بکه‌ین، به‌لام ئه‌مه‌ش هیچ گرنگ نییه، چونکه له خزمه‌ت

خودای که ریم و به خشندهدا که له دلّی هم مووان ناگاداره و ده زانیت کیّ پیویستی ههیه یان نا، پیویست به داواکردن ناکات، چونکه بوخوی چاکتر ده زانیّ.

گهر (کریم) مهبهست له مرؤقی به خشنده بیّ، ئهوا مانای دپری دووهم ده بیته: له نامادهیی پیاوی به خشندهدا پیویست ناکات داوای لیّ بکهیت خوئی پیویستییه کانت دابین دهکات.

۵ - محتاج قصه نیست گرت قصد جان ماست

چون رخت از آن تست به یغما چه حاجت است

موهتاجی قیسه نیست گهرت قهسدی جانی ماست، چون رخت ئه زانی توست به یه غما چه هاجه تهست.

ئه گهر نیازی گیانی ئیمهت ههیه پیویست به وه ناکات چیرۆکیک بو گونا هباری ئیمه دروست بکهیت و بیانویهک داتاشی، کاتی هه رچی ههیه هی توّیه چ پیویست به تالانکردن دهکات.

محتاج: پیویست قصه: چیرۆک یاخود عهریزه، شکات

قصد: نیاز رخت: که لویهل

به یار دهلیّ: ئه گهر نیازی گیانی ئیمهت ههیه دهتهویّ گیانمان دهرکهیت و بمان کوژی پیویست به وه ناکات بیانویهک بتاشی و عهریزه و شکاتیک ناماده بکهیت تا به توّمه تیک کوشتنی ئیمه بسه پیّی، چونکه هه رچی ههیه هی خوّته و په یوهسته به خوّته وه لهم حاله شدا ئیتر پیویست به تالانکردنی ناکات.

۶- جام جهان ناست ضمیر منیر دوست

اظهار احتیاج خود آنجا چه حاجت است

جامی جههان نوماست زه میری مونیری دوست، ئیزهاری ئیهتیاجی خود ئانجا چه هاجه تهست.

دهروونی رووناکی دۆست وهک ئاوینه ی جیهان نمایه، له ویشدا پیویست ناکات پیویستییه کانت بجهیته پروو.

جام جیهان نما: ئاوینه که ی جهمشیده که نهیینه کانی غهیبی تییدا دهرده کهوت ضمیر: ویزدان، دهروون منیر: روشن، رووناک اظهار: دهربرین، ئاشکراکردن، خسته پروو آنجا: له ویدا

له جزوری دۆستییدا که ویزدان و دهروونی وهک ئاوینه که ی جهمشید وایه و هه موو نهیینه کانی غهیبی تییدا دهرده کهویّ و ناگاداری هه مووانه و ویزدانیشی رووناک و روشنه، پیویست ناکات کهس باس له پیویستی و حاجیاته کانی خوئی بکات و بیانخاته پروو، دۆست بوخوی پیویستی هه مووان ده بیی.

۷ - آن شد که بار منت ملاح بردمی

گوهر چو دست داد به دریا چه حاجت است

ئان شود که باری مننهتی مه للاه بوورده می، گوهر چو دست داد به دریا چه هاجه تهست.

تیپه ری ئه و رۆژگاری که باری مننهتی که شتییه وانم هه لده گرت، کاتی گه وه ر به دست هات ئیدی چ پیویست به دریا دهکات (ده بی).

آن شد: ئه وه تیپه ری بار: بار

منت: مننهت ملاح: که شتیوان

بردمی: ببه م، هه لگرم دریا: دریا

من ئیستا مرواری و گه وه ری دهریام له دهستدایه و به دستم هی ناوه، ئه گهر جارمان باری مننهتی که شتیوانم هه لده گرت و ده چوومه دریا تا مرواری دهست بجه م ئیدی ئه وه تیپه ری که مننهتی که شتیوان هه لگرم، چونکه مرواری به کم به دهسته ئی ناوه، به مهش ئیدی پیویستم به دریا نابیت و مننهتی که شتیوانیش هه لگرم.

۸- ای عاشق گدا چو لب روح بخش یار

می داندت وظیفه تقاضا چه حاجت است

ئهی ناشقی گه دا چو له بی رو به خشی یار، می دانه دت فه زیفه ته قازا چه هاجه تهست.

ئهی عاشقی هه ژار، کاتی لیوی گیان به خشی یار ده زانی هه قده ست چیه چ پیویست به داواکردن دهکات.

چو/چون: کاتی، چونکه روح بخش: گیان به خشی، مایه ی گیان به خشین وظیفه: هه قده ست تقاضا: داواکردن

یار ده زانیت که عاشقی هه ژار و مسکین کوژراوی ماچیکی لیوی یاره و ئه مهش وهک هه قدهستی ئه و عاشقی و هه ژاری به له یاری و هه رده گرت، شاعیر له وه سفی یاردا که دهروون و ویزدانی وهک ئاوینه ی جیهان نمایه و هه موو نهیینه کانی تی دایه، لیویشی که مایه ی به خشی نی

گیانه و روح به خه لکی دهبه خشئی چاک ده زانی هه قدهست و هه قی عاشقی هه ژار چییبه، ئیدی پئیویست به وه ناکات داوای بکریت، نه هه قدهستهی که لیوی روح به خشئی یار بو عاشق هه بیتهی موژدهی ویسال و ژوانه.

۹- ای مدعی برو که مرا با تو کار نیست

احباب حاضرند به اعدا چه حاجت است

ئهی موددهئی برو که مهرا با تو کار نیست، نه هباب هازرند به نه ئدا چه هاجه تهست.

ئهی موددهی مایه پوچ برۆ که من کاریکم به تو نییبه، خو شه ویستان نامادهن چ پئیویست به دوژمنان ده کات.

مدعی: ئیدیعا کهر، مرۆقینک که بانگه شه بکات و نه وهش نه بی که بانگه شهی بو ده کات، لای حافظ به واتای ئیدیعا کهر، مایه پوچ، جه نجان، لادهر (ره تکه ره وه) دیت.

احباب: خو شه ویستیان کۆی (حبیب)ه اعدا: دوژمنان، کۆی (عدوه)

کۆر و مه جلیسی حافظ پره له خو شه ویستان و له م کاته شدا موددهی له ویدایه، حافظ پئی ده ئی: ئهی موددهی برۆ من هیچ کاریکم به تو نییبه واته ههز ناکه م لییره بیت، نه م کۆر و مه جلیسهی که خو شه ویستیان تیایدا نامادهن پئیویستی به دوژمنان نییبه.

۱۰- حافظ تو ختم کن که هنر خود عیان شود

با مدعی نزاع و محاکا چه حاجت است

هافز تو ختم کون که هونهر خود نه بیان شه شه، با موددهئی نیزاع و موهاکا چه هاجه تهست.

حافظ، تو کۆتایی به قسه بهینه که به ها و نه رزش خوئی پیشان ده دات، چ پئیویسته له گه ل مرۆقی ئیدیعا کهردا کیبه رکئی و ده مه قاله بکهیت.

ختم کن: کۆتایی پی بهینه هنر: به ها، فه زیلهت

عیان: ده رده که وهی نزاع: کیبه رکئی، نیزاع محاکا: قسه کردن، به لام له بهیته که دا به واتای ده مه قاله دیت

ده ئی: حافظ قسه کانت کۆتایی پی بهینه و پئیویست ناکات له گه ل مرۆقی ئیدیعا کهردا کیبه رکئی و ده مه قاله بکهیت، چونکه به ها و فه زیلهت خوئی ده رده که ویت و پئیویست به گوتن ناکات.

غزه لی بیست و سییه م:

به حری ره مه لی هه شتی مه خبوونی مه قسور

(مفاعیلن فعلائن فعلائن فعلات)

۱- ای نسیم سحر آرامگه یار کجاست

منزل آن مه عاشق کش عیار کجاست

ئهی نه سیمی سه ههر نارامگه هی یار کوجاست، مه نزلی ئان مه هی ئاشق کوشی نه بیار کوجاست.

ئهی شه مائی به ره به بیان نارامگای یار له کوئیبه، مائی نه و مانگه عاشق کوژه عه یاره له کوئیبه.

سحر: به ره به بیان آرامگه: نارامگا، جینگه ی ئارامی، مال، گوند، ئاواپی کجاست: له کوئیبه مه/ماه: مانگ، درکه یه له یار عاشق کش: عاشق کوژ

عیار: به واتای خیرا، سه رگه ردان، زیره ک و جوامیر دیت و له حافظدا به زوری به واتای زیره ک و جوامیر دیت که بی باکی و کوشتنی نه یاران له گه لدا دیت و یه کینک له سیفه ته کانی یاره، یه کینکی دیکه له مانا کانی (عه یار) سه رگه ردانییه که ده کری له بهیته که دا واتا بدات شاعیر روو له شه مائی به ره به بیان ده کات که مال و شوینی هه وان هه ییاری پیشان بدات نه و یاره ی که وه ک مانگ جوانه و به لام عه یار و عاشق کوژه.

یاخود به مانای دوهم به نه سیمی سه ههر ده ئی: نارامگه ی یار له کوئیبه، چونکه یاری عه یاری من بی جینگه و خیرایه و ههر ساته و له شوینیکه و نازام نارامگه و شوینی هه وان هه یی کوئیبه، ئهی شه مال که تو ش ههر ساته و له جینگه یه کی مه نزلی یارم پی پیشان بده.

۲- شب تار است و ره وادی ایمن در پیش

آتش طور کجا موعد دیدار کجاست

شبهی تارهست و ره هی قادیی نه یه من ده ر پیش، ئاته شی تور کوجا موئییدی دیدار کوجا.

شهو ی تاریکه و ریگه ی بیابانی نه یه من له پیشدایه، ناگری تور له کوئیبه و ژوانگه ی دیدار له کوئی.

تار: تاریک ره: راه: ریگه وادی: دهشت، بیابان ایمن: لای راست وادی ایمن: دهشتی لای راست، به لام (وادی ایمن) ناوی نه و شوینییه که هه زره تی موسا بو

یه کهم جار له ویتوه چوه کینوی تور و لبقای له گهل خادا کرد به هینانی ناگری تور و به لینی دیدار و به یه که گه یشتندا دهرده که وی که مه به ست له (وادی ایمن) هه مان بیابان بیت که موسا (د.خ) تییدا به ته نیابوو {سوره تی ۲۸/۳۰} هه روه ها {سوره تی ۲۰/۱۲ - ۱۶/۷۹} آتش طور: ناگری کینوی تور موعده: به لین، ژوانگه دیدار: به یه که گه یشتن، ژوان له شهر حکردنی ئەم به یته دا باسکردنی چیرۆکی هه زه تی موسا و په یوه ندی ئەو به ناگر و وادی ئە یه ن تور و ژوانگه وه خۆی ده سه پینیت، به یته که به شیوه یه کی تییزه ناماژه به چیرۆکی هه زه تی موسا - علیه السلام - ده کات که یه کینکه له و چیرۆکانه ی له قورئاندا و له شیوه ی جیاوازا زۆر له سه ری گوتراوه، کورته ی چیرۆکی ناگره هینانی هه زه تی موسا بریتیه له: "کاتی موسا له ترسی فیرعه ون و داروده سه ته که ی له میسر هه له ات و ریگه ی هات و نه هاتی گرت به ر له جیگه یه کدا دوو کچی بینی که رانه که یان ئاوده دا و له بهر ئەوه ی بیری ئاوه که ش قه ره با لئ بوو ناچار بوون تا دوا که س راوه ستن، موساش یارمه تییدان و پاش ئەمه باوکی کچه کان (شعیب) رازی بوو که کچیکی خۆی بداتی به مه رچی ئەوه ی شوانی بو بکات پاش ئەوه ی ماوه ی شوانیه که ی که هه شت سا ل یاخود ده سا ل بوو کۆتایی هات و گه یشته ته مه نی چل سالی بو دیدنی خزم و که سانی به ره و میسر که وته ری و ژنه که شی له گهل خۆیدا برده وه، له شه ویک سارد و تاریکدا ریگه ی هه له بوو رووی له بیابان کرد، له م کاته شدا نیشانه کانی مندالبوون له ژنه که یدا سه ریان هه لدا توانای ناگر کردنه وه شی نه بوو، له ناکاو له لای کینوی (طور) هه ناگریکی به رچا که وت، به خیزانه که ی گوت: - ئیوه لی ره بن من ده چم ناگر ده هینم. کاتی نزیک ناگره که بوویه وه له ده شتی که وه که له لای راستیه وه بوو ده نگی ک هات: - که من په روه دگاری جیهانیم. به مه ش موسا شه وق و حه زی بینینی خودای که وته سه ر، هه رچه نده ئەو مه رامه ی له دونیادا بو مه یسه ر نه بوو.

شاعیر ده لی: ئیمه که به هیوای ژوان و دیداری دۆستین ئیستا له شه ویک تاریکی وه که ئەو شه وه ی موسا داین و بیابان و ده شتیکی کاکای به کاکای وه که ئەو ده شته مان له پیشه، ناگری تور له کوئییه و دیدار و ژوان له کوئییه.

ده کری شه وی تاریک ناماژه به (فیراق) و دووری عارفانه بیت و مانای به یته که: ئیمه ریباری ریگه ی ته ریقه تین و به ئومید و ئاواتی جیلوه کردنی مه عشوقین و ژوانی یارمان ده ویت. ئیمه ی ریبار گه رچی شه ویک تاریکی دووریش بیت و بیابانان له پیش بیت و از نا هینین، هه روه که چۆن موسا ده ستی هه لته گرت، ژوانگه و دیداری یار له کوئییه و نیشانه که ی که ناگری توره کوا؟ یاخود ده کری بگوتری شاعیر حیرت و سه رگه ردانی خۆی له هه ولدان بو

که شفکردنی نه پینیه کانی ئەوه دیو سه روه تی به شه وی تاریک داوه ته قه له م و له وه شه وه تاریکه شدا به ره و بیابان ده روات تا به لکو وه ک موسا نوریکی لی دهر که ویت به هۆی ئەویشه وه به دیدار و ژوانی یاران و به مه رام بگات.

۳- هه رکه آمد به جهان نقش خرابی دارد

در خرابات مپرسید که هشیار کجاست

هه رکه نامه د به جه مان نه قشی خه رابی دارد، دهر خه رابات مه پورسید که هوشیار کوجاست.

هه رکه س هاته ئەم جیهانه وه نیشانه یه کی له ناوچوونی تییدا یه، له مه یخانه دا پرسیار له جیگه ی مرۆقی وشیار مه که ن.

نقش: نیشانه، وینه خرابی: مهستی و بینخودی، له ناوچوون و تیچکچوون نقش خرابی: گه ر به واتای مهستی و بینخودی بیت ئەوا هه ر مرۆقه و نیشانه ی مهستی و عه شقی تییدا حه شار دراوه، به لām ئەگه ر مه به ست له (خرابی) له ناوچوون و تیچکچوون بیت ئەوا (نقش خرابی) واته نیشانه ی له ناوچوون و مردن، به لām به هینانی (خرابات) واتای یه که م نزیکتره، به جیاوازی ئەم دوو مانایه ش به یته که دوو جۆر لیکدانه وه ی ده بیت:

یه که م: مه سه له ی گۆراو و نه گۆر کیشه یه کی فه لسه فه ییه و هه ر گۆراویک که هه یه ئەوا (فه نا) ی به سه ردا دیت و دیسان ده گۆریت، به م بروایه ش هه رچی سه ره تای هه بوو کۆتایی شی ده بیت و هه رچییه کیش له جیهاندا هه یه سه ره تای هه بووه که واته کۆتایی شی ده بیت و به نیسه بت مرۆقی شه وه کۆتایی مردن و له ناوچوونه، له سه ر ئەم رایه شاعیر ده لی: هه رکه سین که دیته ئەم جیهانه وه نیشانه یه کی له ناوچوونی له خۆدا هه لگرتوه. واته هه ر به وه ی که هاتوه ته جیهانه وه نیشانه یه که له ناوده چیت و فه نای به سه ردا دیت، له م خراباته ی دونیادا له که س مه پرسه هۆشیار له کوئییه یاخود له م مه یخانه یه ی جیهاندا که هه مووان شه رابی ئەجه ل ده نۆشن و به مه رگ سه رخۆش ده بن به دوا ی هۆشیاردا مه گه ری، چونکه ئەم جیهانه گۆراوه هه موو که سه کانی ناوی گۆراون و باده ی ئەجه ل نۆش ده که ن.

دووه م: گه ر مه به ست له (خرابی) مهستی و عاشقی بیت، ئەوا مانای به یته که: له بری فه نا و له ناوچوون ببیته پشکی ته واری مرۆقه کان عه شق ده بیته پشکی ته واری مرۆقه کان له م بوچوونه دا شاعیر ده لی: هه رکه س هاته ئەم جیهانه وه نیشانه یه کی له مهستی و عه شقی ئیلاهی له گهل خۆیدا هه لگرتوه، بۆیه جیهان وه که مه یخانه وایه و جیگه ی مه ست و رهندانه

و به دواى مرّوفى هوشياردا مه گهړئ، چونکه هه ر له هاتنيانوه مه ست و عاشقى له ناخياندا رسکاوه.

له برى (مپرسيد) لای سودى (مپرسيد) لای قزوینى، غهنى (بگوئيد) هاتووه که له هه ردو باره که دا به شيويه که ناراسته و خو بوونى هوشيار رده کاته وه، له مه بخانه دا بپرسن هوشيار له وييه ياخود (له مه بخانه دا بلين هوشيار له کوييه) واته: هوشيار له مه بخانه دا بهرچاو ناکه ویت. {سودى، ج ۱، ل ۱۳۷} هه روه ها {قزوینى ل ۲۴}.

۴- آن کس است اهل بشارت که اشارت داند

نکته ها هست بسی محرم اسرار کجاست

آن که هست ته هلی به شاره ت که ئیشاره ت دانه د، نوکته ها هست به سى مه هره مى ته سرار کوجاست.

مژده به که سى دهرى که به ناماژه يه که له قسه تيبگات، قسه ي گرنكى زور هه يه مه حره مى ته سرار له کوييه.

بشارت: مژده اهل بشارت: شايسته ي مژده

اشارت: ناماژه نکته: قسه ي ورد و ريك و پيك و گرنگ

محرم اسرار، محرم راز: که سى که ناگادارى نه ينييه کانى که سى تى دیکه بيت و بلاويان نه کاته وه پي ده گوتري (محرم اسرار) يان مه حره مى راز، نه يني پاريز.

ده لى: که سى شايسته ي ته وه يه مژده ي پي بدرت که به ناماژه و ئیشاره ت له قسه تى بگات ياخود که سى شايسته ي ته وه يه که مژده ي دیدار و وه سلى يارى پي بدرت که له ره مز و ئیشاره ته کانى دونه ي عه شق تى بگات، چونکه عاله مى عه شق قسه ي زور ورد و گرنكى تيبدايه، له کومه لگه دا شاعير له دواى که سى ده گهړئ که له قسه تى بگات و نه ينييه کانى بپاريزي، بويه ده لى: قسه ي ورد و گرنكى عه شق زوره کوا که سى که نه يني پاريزيت و خاوه ن تيه گيشتن و ده رک بيت تا له گه ليدا باس بکريت و نه و قسانه ي لا بدرکينريت، ياخود عاله مى عه شق قسه ي وردى زوره کوا مه حره مى رازيك که لای باس بکه م و بلاويان نه کاته وه.

۵- هر سر موى مرا با تو هزاران کاراست

ما کجاييم و ملامتگر بى کار کجاست

هه ر سهرى موى مه را با تو هه زاران کاره ست، ما کوجاييم و مه لامه تگه رى بى کار کوجا.

هه ر سهرى تاله مويه کى من هه زاران کارى به تو هه يه، ئيمه له کويين و سهرزه نشته کهرى به تال له کوى.

موى: مو، به لام ره مزى زورييه . بو نمونه (ته وه نده ي توکه سهرم کارم هه يه) هه زاران ئيش پي بوونى هه ر تاله مويه کيش واته بى ژماره کارم هه يه، واته من له حه دبه دهر کارم به تويه . ملامتگر: سهرزه نشته کهر

ده لى: من هه زاران جارى توکى سهرم کارم به تويه، به لام که سى که سهرزه نشته من ده کات بى کار و به تاله، سهرکه من چوئم و نه و چونه، واته من نه م هه مووه ئيشه م هه يه، به لام نه و بويه سهرزه نشته من ده کات، چونکه به تاله و له دو جيهانى جياوازدا ده ژين و جياوازيان له يه کترى زوره .

۶- باز پرسيد ز گسيوى شكن در شكنش

كاین دل غمزده سرگشته گرفتار کجاست

باز پرسيد ز گيسوى شيكه ن دهر شيكه نه ش، كين دلى غه مزده، سهرگه شته، گرفتار کوجاست.

له پرچى چين چين و لولى بپرسن که نه م دله غه مگينه، سهرگه ردانه، گرفتاره له کوييه . شكن: چين چين، لول غمزده: خه مگين، خه مبار سرگشته: سهرگه ردان ده لى: دلى من نه سپر و ديلي پرچى چين چين و لول (نه ينى په رده ي سهر رازه کان) ي مه عشوقه و ديار نييه که له چ شوينى کى پرچى لولى ته ودا سهرگه ردان و گرفتاره و له پرچى يار خوى بپرسن تا پيتان بلى.

۷- عقل ديوانه شد آن سلسلهء مشکين کو

دل ز ما گوشه گرفت ابروى دلدار کجا

ئه قل ديشانه شود نان سيلسيله بى مشکين کو، دل ز ما گوشه گرفت نه بروى دلدار کوجا.

عه قل شيت بوو، نه و زنجيره ره شه ي پرچ له کوييه، دل که نارى لى گرتوين کوا بروى دلدار . ديوانه شد: شيت بوو سلسله: زنجير

مشكين: رهش وهك ميسك، مه به ست له پرچى لولى ياره که وهك ميسك رهش و بوخوشه دل ز ما گوشه گرفت: دل کونجى لى گرتين، به واتاى ره جان و جيا بونه وه ديت، که نارگرتن، وازه ينان.

دهلی: عهقل نهیتوانی له شیکردنه‌وه‌ی راز و نهیینه‌کانی مه‌عشوقی حهق و مه‌سه‌له‌کانی گه‌ردووندا بگاته هیچ، بویه شیت بووه و پیویسته نیستا زیندانی بکریت و به‌ستریته‌وه، زنجیری ره‌شی پرچی یار کوا تا به هوی نه‌وه‌وه عه‌قلی شیتمان به‌ستینه‌وه. واته پیویسته عهقل به ریگه‌ی عه‌شقد بروت و بکه‌ویتته داوی زنجیری مه‌عشوقه‌وه، هه‌روه‌ها دل‌بش گوشه‌گیربووه لیمن و که‌ناری لیگرتوین و زهوق و شهوقی جارانی نه‌ماوه برۆی یار(مه‌قامی نزیک و نزیکه‌وتنه‌وه له یاری حهق) کوا تا به بینینی شه‌وه‌وق و زه‌وقه‌که‌ی جارانی بگه‌ریته‌وه، یاخود گوشه‌ی چاوی یار کوانی که دل‌تیایدا نه‌سیر بووه له گوشه‌یه‌دایه.

۸- باده و مطرب و گل جمله مهباست ولی

عیش بی یار مهبیا نشود یار کجاست

باده‌قو موترب و گول جومله موهه‌بیاست قه‌لی، ته‌یش بی یار موهه‌بییا نه‌شه‌قه‌د یار کوجاست.

شه‌راب و موترب و گول هه‌موویان ناماده‌ن، به‌لام کۆری به‌زم به بی بوونی یار ناماده نابیت یار له کوئییه.

مه‌یا: ناماده، حازر ولی: به‌لام عیش: رابوواردن، کۆری به‌زم و خۆشی (مه‌قاماتی عیرفانی)

مه‌به‌ست له‌وه‌یه که هه‌موو هۆکاره‌کانی کۆری به‌زم و خۆشی و رابوواردن (چوونه نیو مه‌قاماتی عیرفانی) ناماده‌یه، به‌لام هه‌رچی بیت تا یار ناماده نه‌بیت کۆری به‌زم ناته‌واو و نو‌قسانه، یار کوا یاخود له کوئییه تا به‌زمی عارفانه‌مان خۆش بکه‌ین.

۹- حافظ از باد خزان در چمن دهر مرنج

فکر معقول بفرما گل بی خار کجاست

هافز نه‌ز بادی خه‌زان دهر چه‌مه‌نی دهر مه‌ره‌نج، فکری مه‌ثقول بفرما گولی بی خار کوجاست.

حافز له هه‌لکردنی بای خه‌زان له باغی رۆژگاردا دل‌گران مه‌به، عاقلانه بیر بکه‌روه‌وه گولی بی‌درك له کوئییه(کوا هه‌یه).

بادخزان: بای خه‌زان، مه‌رگ و له‌ناوچوون دهر: جیهان، رۆژگار

مرنج: مه‌ره‌نجی، دل‌گران مه‌به بفرما: بفرموه خار: درک و دال

ئه‌م به‌بیته بیرکردنه‌وه‌یه‌کی عاقلانه‌یه سه‌باره‌ت به مه‌رگ و ته‌واو‌بوونی ته‌مه‌نی مرۆقه و ته‌واوی بوونه‌وه‌ره‌کانی نیوگه‌ردوون، تا هه‌نووکه‌ش ترس له مه‌رگ هه‌یه و له نه‌ستی مرۆقدا له

بری قه‌بوولکردنی ئه‌م بیری مه‌رگه هه‌ولتی سرپینه‌وه‌ی یاخود لای که‌م خۆگیلکردن له مه‌رگ ناماده‌یی هه‌یه، به‌لام حافز ده‌لی: به عهقل بیر بکه‌روه‌وه و عاقلانه سه‌یرکه هه‌رگولیک درک و دالی هه‌یه و هه‌رگیز گولی بی‌درك ده‌ست ناکه‌وی، به‌م به‌لگه‌یه‌ش ژیان که خۆشه به بی مه‌رگ نییه و کۆتایی گشت ژیانیک مه‌رگه و هه‌موو به‌هاریک پایز به‌داوی خۆیدا ده‌هینی، بویه کاتی بای خه‌زان و هه‌لوهرین، له‌ناوچوون و مه‌رگ به نیو ژیاندا هه‌لده‌کات و ده‌بیته مایه‌ی مردن و وه‌رینی چه‌ندین گول و گه‌لا دل‌گران مه‌به، چونکه ئه‌مه یاسا و ری‌سای ژیانه و کاتی مرۆفیش به عهقل بیربکاته‌وه حهق وایه له ری‌سا و یاسا‌کانی ژیان خۆشحال بیت نه‌وه‌ک دل‌گران، چونکه هه‌رچی بیت هه‌ر رووده‌دات و چاره‌پیی دل‌خۆشی یاخود دل‌گرانی ئیمه ناکات. عارف و شاعیره‌کان زۆر له مه‌رگ دواون، لای عارفه‌کان مه‌رگ ده‌رگایه‌که بۆ گه‌وره‌بوون ده‌روازه‌ی گه‌یشتنه‌وه‌ی یه‌کجارییه به یاری حهق که خودایه.

(مولانا جلال‌الدین رومی) مردن به گه‌وره‌بوون نه‌داته قه‌له‌م و پیویایه مرۆقه له هه‌ر مردنیکدا گه‌وره ده‌بیت و چه‌ند قۆناغیکه گه‌وره‌بوونی مرۆقی دیاری کردووه له وانه‌ش: بوون به ناو(نامی) له سکی دایکدا و پاشان روح به به‌ردا‌کران و دوا‌جار له دایک‌بوون، ئه‌م مردنه‌ی ئیستاش هه‌ر گه‌وره بوونه و ئیدی پیویست به ترس ناکات. شاعیری گه‌وره‌ی سه‌رده‌میش (سهرابی سیپه‌هری) لهو بر‌وایه‌دایه ژیان و مه‌رگ ته‌واو‌که‌ری یه‌کترن و نه‌سله‌ن سیپه‌کانی له‌زه‌ت پرن له ئۆکسۆینی مه‌رگ (که ده‌لی: و بدانیم ری‌ه‌های لذت پر اکسیژن مرگ است) {سه‌راب سپه‌ری، صدای پای آب، هه‌روه‌ها بۆ زانیاری زیاتر له‌سه‌ر ئه‌م باب‌ه‌تی مه‌رگ و گه‌وره‌بوونه بر‌وانه باسی: مه‌رگ ده‌رگایه‌ک به رووی گه‌وره‌بووندا، ئه‌کره‌م عه‌نه‌بی، گۆفاری هه‌ژان...}

غزه لی بیست و چواره م:

به حری موجهتسی ههشتی مهخبوونی مهقسور

(مفاعلتن مفاعلتن مفاعلت)

۱- چو بشنوی سخن اهل دل مگو که خطاست

سخن شناس نه ای دلبرا خطا اینجاست

چو بشنه فی سوخه نی نه هلی دل مگو که خهتاست، سوخن شناس نه ئی دولبه را خهتا
ئینجاست.

کاتی گویت له قسه ی نه هلی دل ده بیت مه ئی هه له یه، عهزیم هه له که لی ره دایه که تو
قسه ناس نیت.

بشنوی: بیستی، گویت لی بی مگو: مه ئی

خطا: هه له، نادرست سخن: قسه سخن شناس: قسه ناس

نه ای: نیت، له فارسی (قوتابخانه یی) دا (نیستی) به کاردیت.

لی ره دا مه به ست له نه هلی دل، یارانی عه شق و عیرفانه. مانای به یته که نامازه ده کات به
جیاوازی بچوونی نیوان نه هلی شه ریعت و نه هلی ته ریعت که شیعره که رو به پرووی نه وان هیه
قسه ی نه هلی ته ریعت به هه له و شه ترحات و ورپنه ده زانن، به نه هلی شه ریعت ده ئی:
گیانه کم ریپاز و ریچکه ی تو جیاوازه له نه هلی ته ریعت و لیپان تی ناگه ی، چونکه نه وان له
عاله میکی دیکه وه قسه ده کهن هه رکاتیکیش که گویت لیپان بوو به کسه ره مه ئی هه له یه،
چونکه هه له نییه، به لکو کیشه و هه له که لی ره دایه که تو قسه ناس نیت و به پله ی نه وه
نه گه شتویت له قسه ی نه هلی ته ریعت تی بگه یته نه گه رنا قسه کان دروستن.

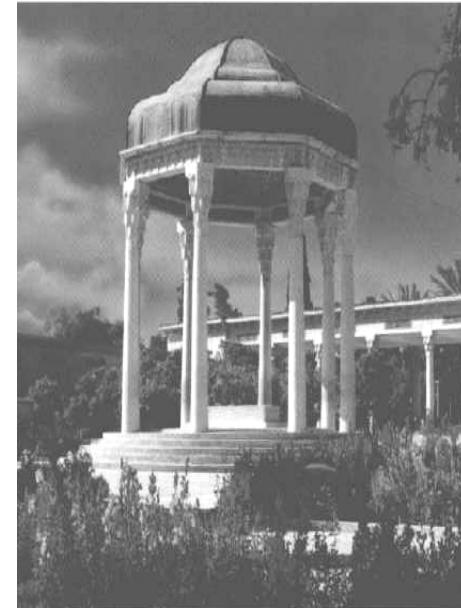
۳- سرم به دنی و عقبی فرو نمی آید

تبارک الله ازین فتنه ها که در سر ماست

سه رم به دنی و ثوقبی فرو نمی آید، ته باره که له هه زین فیتنه ها که در سه رم
ماست.

سه رم ملکه چی ده سه لاتی دنیایی و هه ره شه ی دواروژی ناییت، سوبجانه لا له م فیتنه که
له سه رم دایه.

دنی: نزم، دنیا، مه به ست له ده سه لاتی دنیاییه.

عقبی: دوارژ، مهبست هره شه و ترساندنه کائن به جهه نهم و سزا.

فرومی آید: دانانه وی، ملکه چ ناییت

تبارک الله: له کاتی سهیر و سهرسوپرمانی مهسه له یه کدا دهگوتری، له کوردیدا له بهرامبهر شه مهدا (سوجانه لالا) به کار دیت فتنه ها: فیتنه و ناشوب دهلی: من نه له بهرامبهر فرمانه کانی شهر عدا و نه له بهرامبهر فرمانه کانی دهله تدا ملکه چ نیم و سهرم سه ره پوی ده کات و نه مهش ده بیته مایه ی بهر یابوونی فیتنه و ناشوب و دهسه لاتدارانی حکومت و پیاوه نایینیبه کان چیم به سهردا ده هینن، دیری دوهم به ته تر دهلی: نافهرین بو شو خودایه ی که بنده ی وه ک منی خه لفقردوه که ملکه چی دنیا و دوارژیش ناییت.

۴- در اندرون من خسته دل ندانم کسیت

که من خموشم و او در فغان و در غوغاست

دهر نه ندهرونی مه نی خسته دل نه دانم کیست، که مهن خه موشه م و شو دهر فهغان و دهر غوغاست.

نازائم له نیو وجودی منی ره تجدیده دا کیته که من بیده نگم و شو خهریکی ناله و داد و هاواره. اندرون: ناو، نیو خسته دل: ره نسج دیده، دل ماندوو ندانم: نازائم خموش/خاموش: بیده نگ فغان: ناله و زاری، داد و فریاد و هاوار مهبست له وه یه که له کاتیکدا منی ماندوو و ره تجدیده بیده نگم و داوای مهسه له حهت و پتویستیبه کان ناکم له ناخی ماندوو مدا که سیک هه یه که بیده نگ ناییت و ره خنه ی له بی پروایی و نارپک و پیک هه یه و هه همیشه له ناله و هاوار دایه.

شو دهنگه بیداره ی ناخی مرؤشیش ویزدانی بیداری مرؤشه، بهم دهر پینه ش مرؤفه کومه لی داواکاری ناخی خوی هه یه، به لام کومه لگه ده بیته ریگر له بهرده م فراهه م کردنی ویسته کاند. شاعیر دهلی: سهرباری شه ی که ویستم هه یه، به لام له بهر کومه لگه ناچارم به چه وتی و خواریه کانی رازی بیم، به لام شو دهنگه بیداره ی ناخ وازناهییت و هه همیشه له زاری و فریاد و هاواردایه.

۵- دلم ز پرده برون شد کجایی ای مطرب

بنال هان که ازین پرده کارما به نواست

دلم ز پرده برون شود کجایی شه موترب، بنال هان که شه زین پرده کاری ما به نه فاست.

دلم پرده ی داب و نهریتی لادا، شه موترب له کوئی بنالینه، چونکه لهم پرده یه وه کاری نیمه راست و سامانداره.

ز پرده بیرون شد: پرده ی لادا، بی پروا و نازابوو.

بنال: بنالینه، گورانی خه مبارانه بلی، گهرمی که.

پرده: پرده ی موسیقاییه، ناواری موسیقی به نواست: سامانداره، راست و دروسته شاعیر دهلی: دلم مات و مهلول بوو نیت ره چاری داب و نهریت ناکات و پرده ی دراندوه شه گورانی بیته له کویت و هره و گورانی به کی هه زین بلی، یاخود بنالینه و گهرمی بکه، چونکه کاری نیمه بهم موسیقا و ناههنگه سامانیکه ده بیته، یاخود کاری نیمه بهم شیوه یه و لهم موسیقا و پرده یه وه راست و دروسته. گهر (پرده) ی یه که همیشه به هه مان مانای دوهم بیت واته توت و ناواز شهوا مانای به یته که ده بیته: دلم نارچه ته و لیدان و ناوازه که ی له پرده لای داوه و ریگ و پیک لی نادات و ناوازه که ی تیکچوه شه گورانی بیته که ههر ته ده زانی ناوازه کان ریکه خه یته وه و هره و ناوازیکی خه مناک بلی تا لیدانه کانی دلم چاک بیته وه ههر بهمه ش کاری نیمه ریگ و پیک و دروست ده بیته وه. لیره دا لیدانی دلی خوی به توتی موسیقا چواندوه.

۶- مرا به کار جهان هرگز التفات نبود

رخ تو در نظر من چنین خوشش آراست

مهرا به کاری جههان ههرگز تلیتیفات نه بود، رخی شو دهر نه زهری مهن چونین خوشه ش ناراست.

من ههرگیز تیبینی کاری دونیام نه ده کرد، به لام رووخساری شو شه ی له بهر چاوم هینده جوان رازنده وه که منی به ژیان دلخوش کردوه.

التفات: سه رنجدان به میهره بانی، تیبینی کردن، وردبوونه وه، ناوردانه وه. آراست: رازاندیبه وه

لهم به یته دا هه زی شاعیر بو ناوردانه وه له دنیا و ژیبانی دنیا و جوانیبه کانی به هوی جوانی رووخساری یاره وه یه و دهلی: بهرله وه ی که له پروی شو رامینم من دنیا و کاری دونیام پشتگوئی خستبوو و ههرگیز تیبینی کاری دنیا نه ده کرد و شو پرم لی نه ده دایه وه، به لام که رووخساری جوانی توّم له دنیا دا بینی دنیا ش له بهر چاوم رازاوه بوو، چونکه رووخساری شو زور به جوانی دنیا ی رازاندوته وه و به بینی جوانی شو مه یلم بو دنیا و ژیان په یدا بوو.

عارفه کان دنیا به جیلوه ی نیلاهی ده زانن و پیبان وایه جوانیبه کانی دنیا له جوانیبه کانی یاره وه سهرچاوه ده گریت و دهسته یه کیان ههر بهم هوی وه سهیری جوانیبه کانی دنیا ده کن و له رامان له دنیا جوانیبه کانی یار ده بینن، خواجه لیره دا نامازیه که بهم بیره ده کات.

خمار صد شبه دارم شرابخانه کجاست

نه خوفته‌تم ز خیالی که می پزه‌د دلی مهن، خوماری سهد شه‌به دارم شه‌راخنه کوجاست.

له‌تاو خه‌یالیک که به‌رده‌وام له سه‌رم‌دایه سه‌رانسه‌ری شه‌و نه‌خه‌وتووم، سه‌دشه‌وه له مه‌ی دوورم مه‌یخانه له‌کوئییه.

نختفته‌ام: نه‌خه‌وتووم می پزد: پیی ده‌گه‌یه‌نی، ده‌یکات صد شبه: سهد شه‌وه شاعیر خه‌یالیک له سه‌ریدا گه‌شه ده‌کات و شه‌و خه‌یالیه‌ی شه‌وان خه‌وی له چاوان ده‌توریینی، شه‌و خه‌یالیه‌ش گه‌یشتنه به ریباری عه‌شق هه‌ر بویه ده‌لی: خومار و گیزیی سه‌دشه‌وه‌م هه‌یه و سه‌د شه‌وه له شه‌راب و مه‌ی دوورم و حزم له مه‌ستی و عه‌شقه، ریگه‌ی مه‌یخانه‌م پیشان دهن، واته له تاو خه‌یالی مه‌یخانه شه‌وانه خه‌وم لی ناکه‌وی و سه‌د شه‌وه له مه‌ی دوورم، مه‌یخانه‌م پیشان دهن.

۸- چنن که صومعه آلوده شد ز خون دلم

گرم به باده بشوید حق به دست شماست

چونین که سوومه‌ته ئالوده شود ز خونی دلم، گه‌رم به باده بشوید هه‌ق به ده‌ستی شو‌ماست.

ئاوا که عیباده‌تگا به خوینی دلی من پیسبوو، گه‌رم من به مه‌ی بشون حه‌ق به ده‌ستی ئیویه. صومعه: دیری مه‌سیحییه، به‌لام به واتای عیباده‌تگا یان خانه‌قا دیت، لی‌ره‌شدا مه‌به‌ست له مانای دووه‌مه.

آلوده شد: پیس بوو، تیکه‌لاوبوو بشوید: بشون

ده‌لی: له بینینی ریا و ته‌له‌که‌بازی و زمانلوسی سو‌فییه‌کانی خانه‌قا به شیویه‌ک دل‌م بووه‌ته خوین و بیزاربووم که خانه‌قا به خوینی من پیس بوو، یاخود مال‌راو خویناری بوو، بویه ته‌گه‌رم من به مه‌ی بشون حه‌قی خوتانه تا له پیسییه‌ی خوینه رزگارم بیت.

هه‌روه‌ک له پیشه‌وه ئامازه‌مان پیدا (مه‌ی) لای حافر واتای عیرفانی هه‌یه و لی‌ره‌شدا به هه‌مان شیویه و ده‌لی: من له ته‌له‌که و فیلی ریاکارانی خانه‌قاکان بیزاربووم و ته‌نیا عه‌شق و دوورکه‌وتنه‌ویه له ته‌زویر و ته‌له‌که ده‌توانی کاریگه‌ری شه‌و حاله‌ته له‌سه‌رم لابدات، بویه ته‌گه‌رم من به عه‌شق بشون حه‌قی خوتانه تا له بیزاری شه‌و ریایه رزگارم ببی.

که آنتی که نمیرد همیشه در دل ماست

ته‌زان به ده‌یری موغانه‌م ته‌زیز می داره‌ند، که ئاته‌شی که نه‌میره‌د هه‌میشه دهر دلی ماست.

بویه له عیباده‌تگای زه‌رده‌شتییه‌کاندا خو‌شه‌ویستم، چونکه شه‌و ئاگره‌ی که ناکوژیته‌وه، هه‌میشه له دلی من دایه.

دیرمغان: عیباده‌تگای زه‌رده‌شتی نمیرد: نامریت، لی‌ره‌دا به واتای ناکوژیته‌وه به‌کاره‌اتووه به تیبینی کردنی شه‌وه‌ی که له ئاگردانی عیباده‌تگای زه‌رده‌شتییه‌کاندا هه‌میشه ئاگر هه‌یه و هه‌رگیز ناهیلن بکوژیته‌وه و ئاگایان لیبی ده‌بیت، شاعیر دلی خو‌ی به ئاگردان چواندووه و ده‌لی: ئاگری عه‌شق و تامه‌زرزیی هه‌میشه له دلی مندا هه‌ل‌کراوه و هه‌رگیز ناکوژیته‌وه و من وه‌ک ماگه زه‌رده‌شتییه‌کان هه‌میشه هه‌ولی نه‌کوژانه‌وه‌ی شه‌و ئاگره ده‌ده‌م، هه‌ر له‌به‌ر شه‌م هویه‌یه که من لای زه‌رده‌شتییه‌کان خو‌شه‌ویستم که منیان خو‌ش ده‌وی.

۹- چه ساز بود که در پرده می زد آن مطرب

که رفت عمر و هنوزم دماغ پر ز هواست

چه ساز بود که دهر په‌رده می زه‌د ئان موتریب، که ره‌فت ئومر و هه‌نوزم دماغ پور ز هه‌فاست.

چ سازیک بوو شه‌و گۆرانیبیژه له پشت په‌رده‌وه لی ده‌دا، که ته‌مه‌نیشم رو‌شت و هیشتا ده‌ماغم پره له شه‌وق و ئاره‌زوو.

ساز: ساز در پرده: له‌ودیو په‌رده‌وه

می زد: لی ده‌دا، ده‌یژهند دماغ: ده‌ماغ، می‌شک

جاران ره‌سم وابوو که له کوژی گه‌وره‌کاندا گۆرانیبیژه‌کان له پشت په‌رده‌وه سازیان لی ده‌دا و ده‌رنه‌ده‌که‌وتن. دیاره شاعیریش له یه‌کیک لهو کوژانه‌دا بووه و کاریگه‌ری ئاوازی سازنه‌که تا دره‌نگی له سه‌ریدا ماوه‌ته‌وه، بویه به شیویه‌کی سه‌رسوپه‌ینه‌رانه ده‌لی: شه‌وه چ سازیک بوو- واته له خو‌شی و به‌سو‌زیدا وینه‌ی نه‌بوو - که شه‌و سازنه‌ه له‌پشتپه‌رده‌وه له نیسو شه‌و کوژه‌دا ده‌یژهند، که هینده کاریگه‌ری له‌سه‌رم هه‌بوو نیستا پاش تیپه‌رینی ته‌من هیشتا می‌شکم پره له تامه‌زرزیی و ئاره‌زوو. ده‌کری (پرده) به مو‌سیقاش لی‌کدریته‌وه شه‌و کاته مانای دیره‌که ده‌بیته چ سازیک بوو که له ئاوازی مو‌سیقادا لی ده‌دا.

۱- ندای عشق تو دوشم در اندرون دادند

فضای سینهء حافظ هنوز پر ز صداست

نیدای تیشقی تو دوشم دهر نهندهرون دادهند، فهزای سینهی هافز ههنوز پور ز سهءاست.

دوینئی شهو له ناخدا بانگی عهشقی توین بلاوکردهوه، هیشتا بویشایی سنگی حافز پره له دهنگدانهوه.

ندا: بانگ، دهنگ و هاوار دوش: شهوی رابردوو اندرون: ناخ، ناوهوه
فضای سینه: بویشایی سنگ، ناخی مرؤفّ صدا: دهنگدانهوه، سهءا
دهئی: کاتی شهوی رابردوو له ناخدا بانگی عهشقی توین بلاوکردهوه هینده کاریگهیری
ههبوو له سهرم تا ئیستاش ناخ و بویشایی سینهم پره له دهنگدانهوه و سهءای شهو عهشقه و تا
ئیستاش شهو دهنگه له ناخدا دهنگدانهوه.

غزه لی بیست و پینجه م:

به حری ره مملی ههشتی مهخبوونی تهسله می موسبه غ
(فعالتن فعالتن فع لان)

۱- روزه یکسو شد و عید آمد و دلها برخاست

می ز خمخانه به جوش آمد و می باید خواست

روزه یکسو شود و ئید نامهء و دلها بهرخواست، مهی ز خوخمخانه به جوش نامهء و می
بایهء خاست.

مانگی ره مهزان تیپه پری و جهژن هات و دلّه کان کهوتنه جوش و خرؤش، مهی له
کوپه له کانداهاته کهفکردن، ده بی داوا بکریت.

روزه: رؤژوو، لییرهءا مه بهست له مانگی ره مهزانه

عید: جهژن برخاستن: جوش و خرؤش کردن

می زخمخانه به جوش آمد: مهی له کوپه له کانداهوته جوش، واته شه رابی سه رگیراو له
کوپه لهءا کهوتتسه کهفکردن و نزیک به خوشبوون و گهیشتنه و نامهءای نویشینه
خواستن: داواکردن

له هاتنی مانگی ره مهزانهءا خه لکی له مهی دوورده کهونه وه، هه ربویه ش کاتیکی چاکه بو
خوشکردنی شه رابی تازه و سه ری کوپه له گرتن که له وماوه یهءا به ره و خوشبوون و پیگه یشتن
ده روات، شاعیر له کوتایی مانگی ره مهزانهءا گو توویه تی: مانگی ره مهزان تیپه پری و کوتایی
پیتهات و جهژن هات له م کاته شدا دلّه کان کهوتنه جوش و خرؤش یا خود کهوتنه وه سه ری پیچی
کردن، به م حاله ته ش که دلّه کان کهوتنه جوش و خرؤش شه رابی نیو کوپه له کانیش کهوتنه که ف
و کول و گهیشتنی، هه ربویه ش کوتایی هاتنی ره مهزان و هاتنی جهژن و گهیشتن و خوشبوونی
شه راب، پیویسته مهی بنؤشریت.

۲- نوبهء زهءد فروشان گرانجان بگذشت

وقت رندی و طرب کردن رندان برجاست

نؤوبه بی زهءد فروشانی گرانجان بگوزه شت، فه قتی رندی و ته ره بکه رده نی رندان
به رجاست.

نؤوهی زهءد فروشانی ئیسکگران تیپه پری و کاتی رندی و شادی رندان له جیی خوئیته
و ماوه ته وه.

نوبه / نوبت: سهره، نۆره، بووار

زهدفروشان: زوهدفروشان

گراڭجان: ئيسكگران، روحگران، له بهرامبهر روح سووك ياخود ئيسك سووكدا ديت، ههرچهنده له فارسي نويدا (گراڭجان) بهم مانايه ديت، بهلام له كورديدا به واتاي كهسيكه كه شت به گران بفروشي، ناشكرا نيبه كه شو وشهيه له سهردهمي كۆنهوه تا ئيستا چون گوراني بهسهردا هاتوه، بهلام لهوه دلنياين كه كوردى و فارسي يهك ريشهيان ههيه، جا دهكرى (گراڭجان) هه مان واتاي ههبوويت، چونكه ناشكرايه زماني فارسي زياتر گوراني بهسهردا هاتوه تا زماني كوردى كه شه مش كۆمهلى هۆكارى ههيه و ليهرده شويى باسكردنيان نيبه، بهلام به هيناني (زهدفروشان) كه ماناي (زهدفروشان) دهگهيهنى دهكرى (گراڭجان) يش هه مان گراڭجاني كوردى بيت، چونكه زورتيك له وشه و دهريپن و ئيديه مهكاني حافر كه ئيستا له فارسيدا ليك دهدرتتهوه له شيوه زارى (جاف)ى كرمانجى خوارودا به كاردههتري، ههريويه دهكرى هم مانايه شي ههبيت، بهلام به پيى زماني فارسي بيت به ئيسكگران ديت

بگذشت / گذشت: تپهري برجاست: له جيى خويهتى، واته تينه پهريوه

دهلى: به تپهريپنى مانگى رهمهزان سهره و نۆره ياخود بوواري شهو زاهيده ئيسكگرانانه تپهري كه زوهديان به خهلكى ساده دهفرشت - ياخود گهر دروست بيت - سهره شهو زوهدفروشه گراڭجانانه تپهري كه زوهديان به گران دهفرشت. واته سهريارى شهوهى هيجيان له باردا نهبوو خويان به گرنگ دهدهخست و خويان گران ده كرد. ئيستا ئيدي تهنيا كاتى رابواردن و مهست بوونى رهندان و عارفان له ئازادا ماوه و تينه پهريوه.

۳- چه ملامت بوود آن را كه چنين باده خورد

اين چه عيب است بدين بى خردى وين چه خطا است

چه ملامت بووقد ئانرا كه چونين باده خوره، ئين چه ئهيهست بهدين بى خيرهدى قين چه خهتاست.

چ جينگى سهرزه نشته كه كهسيك بهم شيوهيه مهى بخواتهوه شه مه چ نهنگيه بهم بى عهقلييه و شه مه چ ههلهيه كه!

آترا كه چنين باده خورد: شه كهسهى كه بهم شيوه بخواتهوه، واته بهم شيوهيه: بى فيل و ريا ياخود بهبى شهوهى بيتته مايهى ئازاردانى خهلك بخواتهوه.

خطا: ههله، گوناھ

لاى حافر شه بوچونه زورجاري ديكه دهده كهويت كه مهى نۆشى بى زيان له زوهدفروشى ريكار و فيلبازانه و ئازاردانى خهلكى به باشت ده زانيت و ليهره شدا دهلى: مه بخواردنه وهيه كه نهبيتته مايه شهوهى خهلكى ئازار بدات وه فيل و ريا، پيويست بهوه ناكات سهرزه نشتي بكرت شه جوړه مه بخواردنه وهيه شه كه له عاشقيكى كوى پينه ده به ئاداب و نهريتدا ههيه نه عهيه و نه ههله و گوناهيكه لپى بگيرت واته، مه بخورى بى زيان هيج كات ههلهيه كه ياخود عهيهيك نيبه و پيويست ناكات سهرزه نشت بكرت.

۳- باده نوشى كه درو روى و ريبى نبوود

بتر از زهدفروشى كه در او روى و رياست

باده نوشى كه دهرو روى و ريبى نه بووقد، بيهتر شه زوهدفروشى كه دهرو روى و رياست.

مهينوشيك كه ريكار و ساخته كار نهبيت چاكره له زوهدفروشيك كه خهريكى ريكارى و رووكار بازيبه.

باده نوشى: باده نوشيك، مه بخورتيك دراو: تيايدا

رووى و ريا: ريكارى، ساخته كارى، دوو رووى بهتر: چاكر

وه كه له بهيتى پيشوودا ئامازه مان پيدا ده توانين بلين مه سه لهى ريكارى لاي حافر ره تكاره ترين و ناشيرن ترين مه سه لهيه و زۆرهيه شته به ناشيرين زانراوه كان لهو به چاكر ده زانى، بويه دهلى: گهر مه بخورتيك - كابرايه كى عارهق خور - دوو روو و ريكار نه بى چاكره له كابرايه كى زاهد كه له رووكاردا زوهدفروشى، بهلام ريكار و دوو روو بيت - هه چهنده ليهردها مهينوش به واتاي عارفى راسته قينه و زوهدفروشيش زاهيدى سه زارييه - "چونكه گوناھى مه بخورى گوناهيكه كه به تۆبه پاكايى ديت، بهلام ريا كوفره و به تۆبه ناسرپته وه {سودى، ج ۱، ۱۷۳}.

۵- ما نه مردان ريبيم و حريفان نفاق

آنكه او عالم سرست برين حال گواست

ما نه مهردانى ريبيم و ههريفانى نيفاق، ئانكه تو ئاليمى سپره ست بهرين هال گه فاست.

ئيمه پياوى ريكارى و هاوپيى دوو رووى نين، شه كهسهى كه ئاگادارى نهيتييه شارهو كانه گهواھى شه حالتهيه.

عالم سر: ئاگادارى نهيتى، خودا برين / براين: له سه شه حاله، بهم حاله

واته خودای گهوره که زانستی به سهر هه موو شاراوه کانه وه هیه، ناگاداری نهیینه کانی ناخی نییمه و چاک ده زانی و گه واهه له سهر نه وهی که نییمه خریکی ریاکاری نین و ته نانه ت دوستی دوو رویش نین، واته نییمه ریاکار و دوو رو و نین و خودا خوئی شاهیده.

۶- فرض ایزد بگزاریم و به کس بد نکینم

و آنچه گویند روا نیست نگوییم رواست

فهرزی ته یزهه بگزاریم و به کس بهد نه کونیم، فآنچه گویند ره فا نیست نه گویم ره فاست.

فهرزه کانی خودا به جی دهینین (و بهینین) و خراپه له گهل که سدا ناکهین و، ههرچی که ده لئین رهوا نییه نییمه نه لئین جایز و ره وایه.

فرض: فهرز، واجب، نه وهی خودا فهرزی کردووه له سهر بهنده.

ایزد: یه کیکه له ناوه کانی خودا له فارسیدا بگزاریم: به جی بهینین

بد: خراپه گویند: ده لئین روا: رهوا، جایز

ده توانریت بهیته که به ریژهی هوالدان و یا خود به ریژهی نینشانی (فهرماندان و نه هی کردن) لیکدریته وه. له یه که میاندا ده بیته:

فهرزه کانی خودا به جی دهینین و خراپه له گهل که سدا ناکهین و ههرچیبه کیش که شهرع قه دهغه ی کردووه نییمه هه لال و ره وای ناکهین. ههروهه له دووه میاندا: فهرزه کانی خودا به جی بهینین و خراپه له گهل که سدا نه کین و ههرچیبه کیش که شهرع قه دهغه ی کردووه نییمه هه لال و ره وای نه کین.

ههرچه نده (هروی و سودی) ش ته نیا لیکدانه وهی یه که میان بو بهیته که کردووه، به لام به بوچوونی بهنده ده کری خویندنه وهی دووه راستر بیته بهرچاو، ههرچه نده وه سهروه رانه زور له نییمه وردتر بوون. به هه حال بهیته که ناماژه بهو که سانه دهکات که هه رامکراوه کانی خودا بو خوینان یان بو خه لکانی دیکه هه لال ده کهن و فتوای نادرستیان بو ددهن و به پی بهرزه ونندی ته نویلی نادرستی بریاره کانی شهرع ده کهن، شاعیر ده لی: نییمه دووکاری جه وه هری و گرنگی ناین نه نجام ده دهین که فهرزه کانه و خراپه نه کردنه له گهل ته واری خه لکیدا واته چاکه له گهل خه لکیدا ده کین و ههرگیز فتوای درو و بهرزه ونندی خوازی نادهین و هه رام هه لال ناکهین، یا خود با بهم شیوهیه بژین و فهرزه کان بکهین و خراپه له گهل که سدا نه کین و هه رام هه لال نه کین که نه مهی دوابی ده بیته مایه ی ناژاوه نانه وه و ته نانه ت خوینریش که له بهیتی دوابیدا ناماژه یه کی لیل بهم کاره سانه ددهات.

۷- چه شود گر من و تو چند قدح باده خوریم

باده از خون رزانتست نه از خون شماسست

چه شه قهه گهر من و تو چند قه دهه باده خوریم، باده ته ز خوینی ره زانه ست نه ته ز خوینی شوماست.

چی ده بیته گهر من و تو چند پیک شهرباب بخوینه وه، شهرباب له خوینی ره زانه نه له خوینی نیوهی مرؤف.

چه شود: چی ده بیته قدح: پیک، جام، پیاله خون: خوین

رزان: رزان، کوئی رهزه که به واتای میو دیت خون رزان: خوینی رزان که مه به ست له شهربابه شما: نیوه، مه به ست له مرؤفه

مانای نه مه بهیته له کوئی بهیتی پیشه وه ده ست پیده کات که تیایدا فهرزه کانی به جی ده هیئا و خراپه ی له گهل که سدا نه ده کرد و هه لالی هه رام نه ده کرد که ده بووه مایه ی ناژاوه و نازاردانی خه لکی. لیته دا ده لی چی ده بی مه ی بنوشین ده ره هق به خودی خویمان ده یکه ن و خوینی که س نارپیژین، کاری دژوار و پر له نارپه حه تی نه وه یه که خوینی خه لکی برپیژین.

نه مه بهیته ده کری بهرام بهر بهو که سانه بیته که خوینخوون و نه مه خوینریشته ش هه لال ده کهن و به درکه بییان ده لی نییمه خوینخوونین له خوینی ره گه زی نیوه - مرؤف - بخوینه وه، نییمه خوینی ره ز ده خوینه وه ته گهر چه ند پیکی کیش مه ی بخوینه وه گوناھی خوینریشته نمان له سهر نییه.

۸- این چه عیبست کز آن عیب خلل خواهد بوود

ور بوود نیز چه شد مردم بی عیب کجاست

دین چه ته بیه ست کزان ته یب خه له ل خواهد بوود، قهر بووقهه چه شود مه رده می بی ته یب کجاست.

نه مه - مهینوشی - چ عه ییکه بیته هوی فساد و خراپه کاری، ته گهر بووه هوی فسادیش چ گرنگیه کی هیه، مرؤفی بی عیب له کوئی - نییمه هه مووان عه ییمان هیه - . این: نه مه، ناماژه به عاره قخورییه خلل: فساد و تیکدان یا خود ته فره قه ور/واگر: (ر) کورتکراوهی ته گهره نیز: ههروهه مردم: خه لک، مرؤف بی عیب: بی کم و کوپی

دیپی یه که کم له شیوهی پرسیاردا هاتووه و مه به ست لی که نه مه عاره قخوری و مهینوشیه که کم و کورتی و عه یی نییه که بیته هوی فساد و ته فره قه یا خود که بیته

هۆی نازاردانی خه‌لکانی دیکه، ته‌گه‌ر شه‌م عه‌یبه‌ش هه‌بیته و ببیته مایه‌ی فه‌ساد و خراپه‌کاری نیوان خه‌لکان شه‌وا چ گرنگییه‌کی نییه و هه‌رشته و هه‌رکسه عه‌یبتکی هه‌یه با شه‌مه‌ش عه‌یسی مه‌ینۆشی بیته.

له‌م غه‌زه‌له‌دا چه‌ندین کاری مرۆف به مه‌یخۆری به‌راوردکراوه که هه‌ر هه‌موویان له مه‌یخۆری خراپترن و مه‌یخۆری به‌چاکه باسکراوه، ناگرۆ که‌سیکی وه‌ک حافز مه‌دح و ستایشی دیارده‌یه‌ک بکات که هه‌رامکراوه و خودی خۆشی له به‌یتیکدا ده‌لی نابی هه‌رام هه‌لال بکه‌ین، به‌لکو شه‌م جوژه باسکردنه بۆ سووککردنی دیارده‌که‌ی دیکه‌یه که له نیو کۆمه‌لگه‌دا هه‌بووه و له مه‌یخۆری ناشیرین و خراپتر بووه، شاعیر ده‌یه‌وی بلی شه‌و مه‌یخۆرییه‌ی که هه‌مووان به عه‌یب و فه‌سادێ نیو کۆمه‌لگه‌ی ده‌بینن زۆر له دیارده‌کانی دیکه‌ی وه‌ک خراپه‌کردن له‌گه‌ل خه‌لکی، ریا و فیل و فریو، خۆینرێژی و هه‌رام و هه‌لالکردن و نیفاق و دوورویی بی زیانتره و شه‌وانی دیکه خراپترن و زیانیان له نیو کۆمه‌لگه‌دا ده‌بیته و ده‌بنه مایه‌ی خراپه‌کاری.

وه‌ک ده‌رده‌که‌وی له نوسخه‌ی (د. عیوضی، عه‌لامه قزوینی و د. غنی) و هه‌روه‌ها (د. هروی) شدا (بیته تخلص) نه‌هاتوه که دیارده‌یه‌کی نایابه و زۆر به‌که‌می له غه‌زه‌له‌دا به‌دیار ده‌که‌ویته هه‌روه‌ها له خودی حافزیشدا شه‌م دیارده‌یه که‌م به‌رچاو ده‌که‌ویته، به‌لام سوودی له شه‌رحه‌که‌ی خۆیدا به‌یتی ته‌خه‌لوسی هه‌یناوه هه‌روه‌ها له نوسخه‌ی (فریدون میرزای تیموری) شدا شه‌م به‌یتی ته‌خه‌لوسه هه‌یه، که بریتی یه له:

حافظ از چون و چرا بگذر و می نوش دمی - نزد حکمش چه مجال سخن و چون و چراست

واته: حافز واز له چۆن و بۆچی به‌ینه و ساتیک مه‌ی بنۆشه که له به‌رامبه‌ر حوکمی شه‌ودا - خودا - بوواری قسه‌ی چۆن و بۆچی نییه.

به‌لام له به‌ر شه‌وه‌ی ئیتمه لێرده‌دا په‌یره‌وی له نوسخه ساغکراوه و ره‌سه‌نه‌کان ده‌که‌ین شه‌م به‌یته‌مان له‌گه‌ل غه‌زه‌له‌که‌دا نه‌هینا، چونکه نوسخه‌ی (سوودی) و (تیموری) له ساغکردنه‌وه‌ی غه‌زه‌له‌کاندا نابنه سه‌رچاوه‌ی ره‌سه‌ن، له‌م غه‌زه‌له‌دا نوسخه‌ی (د. هروی) ییش جیاوازی زۆری له‌گه‌ل نوسخه ره‌سه‌نه کۆنه‌کاندا هه‌یه بۆیه زیاتر پشتمان به نوسخه‌ی (د. رشید عیوضی) به‌ستوه {د. رشید عیوضی، دیوان حافظ، تهران، ۱۳۷۹}.

غەزەلى بىست و شەشەم:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەخبۇرنى ئەسلەمى مۇسبەغ

(فعلاتن فعلاتن فع لان)

۱- دل و دىنم شىد دلبر بە ملامت برخاست

گفت با ما منشين كز تو سلامت برخاست

دل و دىنم شىد دولبەر بە مەلامەت برخاست، گەت با ما مەنشېن كز تو سەلامەت بەرخاست.

دل و دىنم لە دەستدا و دولبەر دەستىكرد بە سەرزەنشتم، گوتى لە گەل ئىمەدا دامەنیشە كە سەلامەتت لە دەستداو.

برخاست: ھەستان، ھەستان، بىداربوونەو، ھەلھاتن، بەلام بە چەندىن واتاى جىاواز بەكارھاتو، لە ميسراعى يەكەمدا بە واتاى دەستپىكردن دىت و لە ميسراعى دووھەمدا بە ماناى لە دەستدانە با ما: لە گەل ئىمە منشين: دامەنیشە، لىرەدا واتە: لە گەلمان مەژى، ھاوژيانمان مەبە

سلامت: ژيانى ئارام و بى كەلكەلە لە بەرامبەر عەشق و ويرانىيەكانى عەشقدا بەكاردى

دەلى: لە ئەنجامى عەشقدا دل و دىنم لە دەستداو، دلەم لە دەستدا واتە لە رووى سۆز و عاتىفەو دىلى جوانىيەكان بووم، دىنم لە دەستدا، واتە لە لايەنى تەقوا و خۆپاريزى و دواروژ و بەھەشت و دۆزەخەو سزاكانى دۆزەخم قەبوول كرد، لە گەل ئەمەدا يارى دولبەر، كە خۆى بوو مایەى لە دەستدانى دل و دىنم و خۆى ئەو دووانەى لى سەندم، وتى لە گەل مندا مەژى، چونكە كەسى كە دل و دىنى خۆى لە دەستدايىت مەرفىتىكى تەراو و سالم نىيە و تواناى ژيانىكى ئارامى نايىت، مەسەلەى (ملامت و سلامت) ئاماژەيەكى تىدايە بۆ دروشمى ديارى (ملامەتتەيە) كان كە رەفتار و دەرەوھيان مایەى سەرزەنشت بوو و دلپان پاك و خاوتىن كە گوتراو: (مەلامەتتەيە تەركى سەلامەتە). مەيلى شاعىر بۆ لای رىبازى مەلامەتتەيە دەرەخات لە زمانى يارەو دەلى: ئىستە كە مەيلى و ئارەزووى رىبازى مەلامەتتەيەكانت ھەيە، ئىتر ئەھلى ژيانى سالم و ئارام نىت.

۲- كە شنىدى كە درىن بزم دىمى خوش بنشست

كە نە در آخر صحبت بە ندامت برخاست

كى شەنىدى كە دەرىن بەزم دەمى خوش بنشەست، كە نە دەر ئاخەرى سۆھبەت بە نەدامەت بەرخاست.

كەى بىستت (گوتى لىبوو) كە كەسىك لەم كۆرى بەزمەدا ساتىكى بەخۆشى گوزەراندى و لە كۆتايىدا بە پەشىمانىيەو لە مەجلىس ھەلئەستا.

شنىدى: بىستت بزم: كۆرى بەزم و شادى، مەبەست لە دونىايە

بنشست: دانىشت، واتە گوزەراندى و بەسەرى برد صحبت: ھاودەمى ندامت: پەشىمانى برخاست: ھەستا

حافظ دىنا بە سووك دەزانىت و دەلى: تا ئىستا تو لە كەست نەبىستو، كە بۆ ساتىك لە دىادا و لە ھاودەمى لە گەل دىنا بە خۆشى ژيانى بەسەر بردىت دوايى پەشىمان نەبوويىتەو لە كۆتايىدا دىنا ئەو خۆشىيە لى نەكردىت بە ناخۆشى، واتە دىنا ھەرگىز خۆشى تىدا نىيە و گەر بۆ ساتىك بەخۆشى بۆ ئەو كۆتايى ئەو ساتە خۆشىيە ھىندە نارەھەتى دەبىنى پەشىمان دەبىتەو لەو خۆشىيەى كە لە گەل دىنا بىنىت.

۳- شمع اكر زان رخ خندان بە زبان لافى زد

پيش عشاق تو شبها بە غرامت برخاست

شەمە ئەگەر زان روخى خەندان بە زەبان لافى زد، پىش ئوششاقى تو شەبھا بە غەرامەت بەرخاست.

گەر مۆم بە زمانى خۆى لە بەرامبەر لىوى بە خەندەى تۆدا لافى لىدا، لە بەردەم عاشقەكانى تۆدا شەوان و بە رىپورەسى (سزادان) غەرامەت بە پىو ھەستا.

رخ خندان: رووخسارى بەخەندە، بەلام لىرەدا بە لىو لىكدراروئەو، چونكە لىوى بە خەندە (لىوئەخەندە) سىفەتتىكى جوانى يارە.

زبان: زمان، لىرەدا مەبەست لە (زبان شەم) زمانى مۆم، فتىلە ياخود دەزە. لافى زد: لافىكى لىدا، بە زمان لاف لىدانى مۆمىش لە بەيتەكەدا واتە لە بەرامبەر لىوى خەندەبارى ياردا مۆم بە نىشاندانى رووناكى خۆى لافى لىدا، كە تىشكى مۆم بە لىوى سوورى يار و لەرزىنى گپەكەش بە خەندە چوپنارە.

پىش: لافى، لە بەردەم شىبھا: شەوان

غرامت: له زماندا به واتای سزادان و دۆراندن و تاواندانه‌وه‌ی شه‌و یاخود قهره‌بووکردنه‌وه دیت و له زاراوه‌ی سۆفیگهریدا ریورپه‌سمیکه‌ی تایبه‌تی بووه، شه‌و سۆفیه‌ی که له قۆناغه‌کانی تهریقته (سیر و سلوک) دا هه‌له‌یه‌کی ده‌کرد یاخود تووشی له‌ریلادانیک ده‌بوو، ده‌بووایه‌ بو قهره‌بووکردنه‌وه و سزای شه‌و هه‌له‌یه‌ له‌به‌رده‌م شه‌وانی دیکه‌دا له‌سه‌ر یه‌ک قاچ راه‌ه‌ستایه. برخاست: هه‌ستا

شاعیر ده‌لی: شه‌گه‌ر مۆم به‌ زمانی خۆی له‌ به‌رامبه‌ر لیوی سووری خه‌نده‌ باری یار و مه‌عشوقدا لاییکه‌ی جوانی لیداوه که خه‌نده‌ی شه‌و وه‌ک خه‌نده‌ی لیوی مه‌عشوق جوانه، هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌ی کردوه و له‌به‌ر شه‌م هه‌له‌یه‌ش به‌ ریورپه‌سمی سۆفیه‌کان ده‌بی قهره‌بووی بکاته‌وه هه‌ریزه‌شه که شه‌وان له‌ به‌رده‌م عاشقانی تۆدا وه‌ک سۆفی تاوانبار له‌سه‌ر یه‌ک قاچ وه‌ستاوه.

۴- در چمن باد بهاری ز کنار گل و سرو

به هواداری آن عارض و قامت برخاست
ده‌ر چه‌مه‌ن بادی به‌هاری ز کیناری گول و سه‌رڤ، به‌ هه‌قادیی ئان ئارز و قامه‌ت به‌رخاست.

له‌ باغدا بای به‌هاری به‌ تامه‌زرۆیی گه‌یشتن به‌و رووخسار و بالایه‌ له‌لای گول و دارسه‌رو هه‌ستا.

عارض: رووخسار هواداری: تامه‌زرۆیی، لایه‌نداری برخاست: هه‌ستا، لی‌ره‌دا به‌مانای هه‌لکردن دیت یاخود به‌جیه‌یشتن، له‌ کوردیشدا هه‌ستان به‌ مانای به‌جیه‌یشتن دیت، وه‌ک هه‌ستان له‌ مه‌جلیس یاخود له‌ مه‌جلیسه‌که هه‌ستا واته مه‌جلیسه‌که‌ی به‌جی هیشتن.

له‌م به‌یته‌دا له‌ نیوان گول و دارسه‌روی میسراعی یه‌که‌م و (عارض و قامت) ی میسراعی دووه‌مدا (په‌چان و کردنه‌وه‌ی ری‌ک- لف و نشری مرتب) هه‌یه.

ده‌لی: بای به‌هاری له‌ به‌ر تامه‌زرۆیی گه‌یشتن به‌ رووخسار و قه‌د و بالای یار له‌لای گول و دارسه‌رو هه‌ستا و به‌ جیه‌یشتن. واته: رووخسار و بالای یاری له‌ گول و دارسه‌رو به‌ جوانتر و ری‌کتر زانی.

۵- مست بگذشتی و از خلوتیان ملکوت

به تماشای تو آشوب قیامت برخاست
مه‌ست بووگزه‌شتی و شه‌ز خه‌لقه‌تیانی مه‌له‌کوت، به‌ ته‌ماشای تو ناشوبی قیامه‌ت به‌رخاست.

به مه‌ستی تیپه‌ریت و بو ته‌ماشاکردنی تۆ له‌ فریشته‌کانی ناسمانه‌وه ئاژاوه و ناشوبی هه‌روه‌ک ناشوبی رۆژی قیامه‌ت هه‌ستا.

خلوتیان: خه‌لوه‌تگه‌ران

ملکوت: گه‌وره، جیهانی نادیار، به‌ مه‌قامی فریشته‌ جیهانی نادیار ده‌گوتری خلوتیان ملکوت: خه‌لوه‌تگه‌رانی مه‌له‌کوت درکه‌یه له‌ فریشته برخاست: به‌ریابوو، به‌رزبۆوه

له‌گه‌ل شه‌وه‌دا که فریشته‌کان خۆیان ره‌مز و سومبولی جوانین، هه‌موو که‌سی ئاره‌زووی ته‌ماشاکردنی شه‌وانی هه‌یه، ده‌لی کاتی تۆ به‌ مه‌ستی تیپه‌ریت شه‌وه‌نده‌ جوان بوویت و جیه‌گی سهرنج بوویت که فریشته‌کان بو ته‌ماشای تۆ کردیانه‌ هاوار وه‌ک رۆژی حه‌شر وابوو.

۶- پیش رفتار تو پا برنگرفت از خجلت

سرو سرکش که به ناز قد و قامت برخاست

پیش رفتاری تو پا به‌ر نه‌گرفت شه‌ز خیجله‌ت، سه‌رفی سه‌رکه‌ش که به‌ نازی قه‌د و قامه‌ت به‌رخاست.

دارسه‌رووی سه‌رکه‌ش که به‌ قه‌د و بالای خۆیدا ده‌ینازی له‌ به‌رامبه‌ر ره‌وتی تۆدا هه‌نگای هه‌لنه‌هینا.

ره‌فتار: ره‌وت، چۆنییه‌تی به‌ ری‌گادا رۆشتن از خجلت: له‌خه‌جائه‌تیدا، له‌شه‌رمدا پا برنگرفت: پی‌نه‌گرت، هه‌نگای نه‌نا، هه‌نگای هه‌لنه‌هینا سرکش: سه‌رکیش، سه‌ربلند ره‌وتی یار هینده‌ جوانه که له‌ وینه‌ی نیبه، دارسه‌رووی سه‌رکه‌ش به‌ بالای به‌رزی خۆی که به‌ جوانی قه‌د و بالای خۆیدا ده‌ینازی له‌ به‌رامبه‌ر ره‌وتی جوان و سه‌رنج‌اکیشی یاردا هینده‌ خه‌جائه‌ت بوو که له‌ شوینی خۆیدا وه‌ستا و هه‌نگای هه‌لنه‌هینا یاخود پی‌نه‌گرت و توانای رۆشتنی نه‌ما، لی‌ره‌شدا لای شاعیر بۆیه دارسه‌روو ناتوانیت برپوات، چۆنکه ره‌وتی شه‌و له‌ به‌رامبه‌ر ره‌وتی یاردا ناشیرین بووه.

۷- حافظ این خرقه بینداز مگر جان ببری

کاتش از خرمن سالوس و کرامت برخاست

هافز ئین خیرقه بیه‌نداز مه‌گه‌ر جان به‌ری، کاته‌ش شه‌ز خه‌رمه‌نی سالوس و که‌رامه‌ت به‌رخاست.

هافز شه‌م خیرقه‌یه له‌ به‌ر داکه‌نه و بیخه‌ لاوه، به‌لکو گیان به‌ سه‌لامه‌ت ده‌رکه‌یت، چۆنکه ناگر به‌ر بۆته خه‌رمانی فریوکاری و که‌رامه‌ته‌وه.

بينداز: بيخه لاوه، دووری بخه روه مگر: ليڙه دا به واتاي (به لكو) هاتووه
 جان بيري: گيان دهركه يت، واته ساغ و سه لامه ت بيت آتش: ناگر خرمن:
 خه رمان سالوس: كه سي كه به زمانلوسى و زوهد و چاكه خه لك فريو بدات،
 هه روه ها به واتاي زمانلوسى، ماستاو كردن، خه له تانندن ديت كرامت: كه رامه ت، نه و
 كه راماتانه ي كه سو فيه كان نه نجامى ده دن و خويان پتوه نه گپراوه وهك چا ككردنه وهى نه خو ش
 و هتد. كه شف و كه راماتيشى پيڊه و تري. برخاست: به رزبووه، به ربووه.

وهك تيبينى ده كريت شاعير (سالوس و كرامت) ي وهك هاوواتا و موراديف هيناوه به ممش
 كه راماتى به جو ريك له فريو كاري و هه له تانندن داناه، به خو ي ده لي: حافظ هم خرقيه كه
 نيشانه ي سو فيه گه ريبه له به رى خو ت دا كه نه، تا به لكو يا خود رهنه گه گيان به سه لامه ت
 ده ركه يت و نه جاتت ببي له عه زاب، چونكه نمايش و خو ده رخصتنى درو ينه ي سو فيه كان به
 ناوى كه شف و كه راماتوه زوربووه و وهك خه رمانتيكى لي هاتووه، كه له م خه رمانه گه و روى
 رياكارى سو فيه كانه وه ناگر هه لده ستى. يا خود ناگر به ربو ته خه رمانى رياكارى سو فيه كان و
 سو فيه كان ده سو تيني، كه رتوش له م خيره يه دا بميتيه وه له سه ر رياكارى و فريودانى خه لكو
 به رده وام بيت نه و ناگره تو ش ده سو تيني.

ده كرى مه به ست له ناگر نه وه بيت كه رياكارى و فريودان ده بيته مايه ي چونه جه هه نم نه ي
 حافظ تو واز له م كارانه به ينه تا له ده ست جه هه نم رزگار ت ببي.

غزه لى بيست و حه وته م:

به حرى موزاريعى هه شتى نه خره بى كه فوفى مه قسور
 (مفعول فاعلات مفاعيل فاعلات)

۱- باغ مرا چه حاجت سرو و صنوبر است

شمشاد خانه پرور من از كه كمتر است

باغى مه را چه هاجه تى سه رفو سنه و به رست، شمشادى خانه په رقه رى مه ن نه ز كى
 كه مته رست.

باخى من چ پيويستيه كى به دره ختى سه رو و سنويه ر هيه، شمشادى نازپه روه رى من له كى
 كه مته ر.

سرو و صنوبر و شمشاد: هه رسيكيان سى دره ختى به ژن ريك و بالا به رزن كه له به ژن ريكيڊا
 بالاى مه عشوقيان پي ده چو يني ت ليڙه دا (سه رو و سنويه ر) سه روتين و مه به ست له شمشاد يارى
 به ژن ريكه.

خانه پرور: په روه رده ي مال، به ناز، نازپه روه ر.

شمشاد خانه پرور: ياريك كه به نازبووه و له ماله وه په روه رده كراوه و كه س نه يديوه.

ده لي: من به بوونى يارى بالا شمشادى خو م كه له ماله وه به ناز په روه رده كراوه پيويستم به وه
 نيبه كه دره ختى سه رو و سنويه ر له باخه كه مدا هه بي، من له جياتى نه وه ي بچمه نيو باخه وه
 له ماله كه ي خو مدا به بينينى قه د و بالاى مه عشوقم چيژ و رده گرم.

۲- اى نازنين صنم تو چه مذهب گرفته اى

كه ت خون ما حلال تر از شير مادر است

نه ي نازنين سه نه م تو چه مه زه ب گرفته يى، كه ت خونى ما هه لالتسه ر نه ز شيرى
 ماده رست.

نه ي بتى نازدار تو چ ئاينيك هيه، كه تبايدا خو ينى ئيمه ي له شيرى دايك هه لالتسه ر
 كرده وه.

نازنين: به ناز، نازدار صنم: بت، دركه يه له يار و مه عشوق

مذهب: ناين، شيواز كه ت: كه بو ت، لات

خون: خو ين شير: شير مادر: دايك

حالاتر از شیر مادر: حالآلتر له شیرى دايك، به شتى دهگوتري كه نهجماندانى زور مؤلتهپيندراو و حالآل بيت و هيچ جزوه گومانىكى تيدا نهبي، وهك چون شيرى دايك بو مندالهكانى حالآله، بهلام نهك حالآلهى لهگهال خوينا براهورد كردوه كه خواردنى ياخود رزاندى خوينا موسولمان به بي بيانوو هرامه، دياره بهمهش تو موسولمان نيت و نايينيكى ديكهت ههيه، بوئه دهلى:

نهى بتى نازدار كه هينده جوانى مايهى پهرستنى، تو چويتنه سهر چ دينيك ياخود پهپرهوى له چ مهزههه و دينى دهكهى كه تيدا خواردنى خوينا نيئه ياخود رزاندى خوينا نيئهى له چ حالآل كرديت و هيچ گومانى تيدا نههيشتوه، وهك حالآلى شيرى دايك بو مندالهكانى.

۳- چون نقش غم ز دور بيبى شراب خواه

تشخيص کردهايم و مداوا مقرر است

چون نهقشى غم ز دور بيبى شهاب خواه، تهشخيس كهردويم و موداا موقهررهست.

كاتى تارمايى خهم و خفهت له دوروه بيبى داواى مهى بكه، نهخوشيبهكهمان دهستنيشانكردوه و چارهسهرهكش دياره.

نقش: ويئه، نهخش، تارمايى دور: دور: خواه: داوا بكه
تشخيص کردهايم: دهستنيشانكردوه، دوزيومانتهوه مداوا: چارهسهر مقرر: ديار،
ناشكرا تشخيص و مداوا دور زاروهى پزيشكين.

دهلى: كاتى له دوروه ههست به نيشانهكانى خهم و خفهت دهكهيت يهكسهر پهنا بو شهاب و مهى(عشقى حق) ببه و داواى بكه، چونكه نيئه چاك دهزانين و نهخوشى خهمان دهستنيشانكردوه و چارهسهرهكشى تهنيا مهى و شهابه. جا بوئه ههركه بيبى داواى چارهسهرهك بكه.

۴- از آستان پير مغان سر چرا كشيم

دولت درين سرا و گشايش درين در است

نهز ناستانى پيرى موغان سهر چرا كهشيم، دوولت درين سهرافو گوشايش درين دورهست.

بوچى له ناستانه و بهردهگاى پيرى موغان سهربكيشمهوه، بهخت و نيقبال له خانوهدايه و حمل و كردنهوى گرفتهكانيش له درگاى نهك خانوهدايه.

پيرمغان: پيرى نورانى، پيرى مهيفروش چرا: بوچى سرکشيم: سهربكيشمهوه دولت: بهخت و نيقبال گشايش: شيكارکردن، كردنهوه، حملکردن سرا: سهر، خانوو، مال در: درگا

دهلى: بوچى گوپرايهلى بريارهكانى پيرى نورانى و عاشق نهيم و سهربيچى بكه، چونكه بهخت و خوئشهختى لهم خانوهويه و حملى گرفتى كارى نيئه له دهستى نهودايه.

(گشايش درين در است) به واتاى نهوهش دى كه درگاى پيرى عاشق و نورانى ههميشه به روى نيئهدا كراويه.

۵- يك قصه بيش نسيبت غم عشق و اين عجب

كز هر كس كه مى شنوم نامكر است

يهك قيسه بيش نيست غمى نيشتق و نين نهجب، كز ههركهس كه ميشنهقم نا موكرههست.

خهمى عشق له چيروكينك زياتر نيئه، بهلام سهر نهويه كه له ههركهسيكى دهبيستم دوباره نيئه.

قصه: چيروك بيش: زياتر اين عجب: سهرلهوهدايه، نهمه سهره مى شنوم: دهبيستم، گويم له باسى دهبي نامكر: دوباره نهبو

دهكرى نهك بهيته له ژير روشنايى ميتوده نويهكانى رهخنه داخويندنهوى بو بكرى ناماز به مهسهلهيهكى زور گرنگ دهكات. له ميتودى بونيدگهرييدا دوو ناست بو ههر چهكم و شتيك دانراوه، كه ناستى قوول و ناستى رووكهشن و به (معقول و محسوس) دهدرينه قهلهم، ناستى قوول ياخود معقول ههستى پيناكرى و تهنيا درك دهكرى، سيمايهكى ديار و گرنگى نهك ناسته لهوهدايه كه نهگوره و شيوهى جوراوجور وهناگرى و به گورانى شوينكات گورانى بهسهردانايت، بهلام رووكهش ياخود ههستپيكرارهكان نهو ناستهيه كه به ههستهكان ههستى پيدهكرى و به شيوه و رويهك بو ناستى يهكه دهدرينه قهلهم، سيماي ديارى نهك ناسته گوران و بهردهوامى گورانه و به گورانى شوينكات شيوهى جياوازي نهك ناسته دردهكهويت و له ههر باريكيشدا شيوهكان جياوازي له يهكترى، بهم ميتوده دهكرى مانايهكى قوول لهم بهيته ههلينجين، شاعير پيوايه كه غمى عشق و نهحوالهكانى عشق له ناستى قوولدا يهك چيروك زياتر نيئه و جيگر و نهگوره، بهلام نهك حال و نهحوالهكانى عشق شيوهى جياوازيان ههيه و له ههر شوينكات و لاي ههركهسيك گورانى بهسهردا ديت و دوباره نايتهوه.

گهر غه می عه شق به یاره وه په یوه ست بکه یین و بچینه سهر رایه که می (سودی) که پنیوایه له بهر نه وه می عه شوق یه که ههر بویه غه می عه شق و نه حوالی عه شق یه کیکه، به لوم له بهر نه وه می عاشقان له ژماره نایه و ههر عاشقه ش تم غه مه به جوړیک دهر دهر پیت، چونکه یار و مه عشوق له گهل ههر یه کیکه له عاشقاندا به شپوه یه که مامه له ده کات، واته به ژماره می نه وه می که عاشقان زورن دهر که وتن و جیلوه گرتنی مه عشوقیش بی شومار و زور دهبیت و به مهش لای ههر عاشقی که به راده می ناماده می نه وه جیلوه ده گرت و نه مهش ده بیت مه می نه وه می که غه می عه شق لای عاشقان دووباره نه بیت (سودی، ج ۱، ل ۲۸۱) تم و اتایه ناماژیه به به فرموده می قودسی (انا علی ظن عبدی بی) واته: "من له سهر گومانی به نده که مه به من" به مه خودای گهره که به کیکه به پی گومانی نیمه جیلوه ده گرت و له دهر وونی نیمه دا خو می نایش ده کات.

(جانان) لای سودی له مانا عیرفانییه که پیدا خودایه که له کاتیکدا یه کیکه و هواتای نییه ته جملی و جیلوه گرتنی لای عارفان یا خود چیروکی خه می عه شقی خودایی لای عارفان خودایه و دووباره نییه.

(د. هروی) ب و اتای واقعی به یته که چوره و ده لی: واته عه شق له بنه رتدا چیروکیکی خه مه پنه ره به یه که بابته، به لوم ههر که سیک به شپوه یه کی جیاواز ده گرتیته وه به شپوه یه که که دووباره و بیزار که نییه، واته له سهر بنچینه می خه می عه شق چیروکی جیاواز ده چنری که به بی بیزار می گوی له هه موویان ده گیردری (هروی، ج ۱، ل ۱۳۰). به لوم له راستیدا به له بهر چا و گرتنی قولی و اتا لای حافظ ناکری به سهر پی نییه تم به یته لیکن درتیته وه، به لکو و اتا که می زور له وه قولتیره و له سهر وه ناماژیه کمان پیکرد.

۶- دی وعده داد وصلم و در سر شراب داشت

امروز تا چه گوید و بازش چه در سراسر است

دی فته ده داد فسه لم و دهر سهر شراب داشت، نیمروز تا چه گوید و بازهش چه دهر سهره ست.

دوینی له کاتیکدا سهری به شراب گهرم بوو به لیکنی دیداری به مندا، بزاین نه مریو چی ده لیته و دووباره چی له سهر دایه.

دی/ دیروز: دوینی وعده داد وصلم: به لیکنی وه سللی پیدام در سر شراب داشت: شرابی له سهر دا بوو، له کور دیدا له بهرام بهر تم نی دیه مه ده گوتری سهری گهرم بوو، مه ستبوو.

بازش چه در سر است: دووباره چی له سهر دایه، چ قسه یه که ده کات

دیاره دوینی له کاتیکدا یار سهری گهرم بووه و مه ست بووه په یان و به لیکنی وه سل و دیداری به شاعر داوه، به لوم شاعر له شکاندن می نه وه به لیکنه ده ترسیت و زور دلنیا نییه و ده لی: دوینی به مه به ستی نه وه به لیکنه می تا بزایم نه مریو چون بیر ده کات وه و چی ده لی، رای چونه و چی ده لی ناخو له سهر به لیکنی خو یه تی یا خود په شیمان بوته وه.

۷- در راه ما شکسته دلی می خرنند و بس

بازار خودفروشی از آن سوی دیگر است

دهر راهی ما شکسته دلی می خرنند و به س، بازاری خودفروشی نه زان سوی دیگه ره ست.

لهم ریگه یه می که نیمه گرتو مانه ته بهر ته نیا دلشکاو می ده کرن و به س، بازاری خو فروشی له لاکه می دیگه وه یه.

شکسته دلی: دلشکاو می بی هیوایی، ره نجدیده می می خرنند: ده کرن بس: به س خودفروشی: خو فروشی، ناز و عیش وه کردن سو: لا، ناراسته لهم به یته دا ناماژ به دوو جوړ له بیر کردنه وه یا خود دوو ریگه کراوه ریگه یه کیان که هی شاعر و هاور پیگه کانیه تی که تیایدا ته نیا دلشکاو می بی هیوایی، که وتن و نه بوونی ده کردیت و ته نیا نه وه خو فروشی. واته ته نیا شتیک که لهم ریگه یه می نیمه دا به ها و نرخی هه بیت دلشکاو یه و هیچی دیکه، به لوم که سانیکی دیکه که خو فروش و نه هلی روکار و ریان نه وا لیره هیچیان لی ناکردیت و به هایان نییه، با به ره لایه که می دیکه بر و ن و اته: بچنه لایه که می دیکه که دلشکاو و نامو نین، چونکه لای نه وان تم کالایه پاره ده کات.

واته: نیمه که نه هلی نه داری و رهنج و دلشکان و ته و ازوعین له که سانی خو به زلزان و خو ده رخر دورده که ینه وه و ههر که سی نه هلی نه جوړه روو که شیه به بچیت له لایه که می دیکه.

به پی ته عبیری عیرفانی ده توانریت بگوتری که خوی میهره بان و به به زه می زیاتر ناگای له دلشکاو که نه و مه یلی به لای نه وانه وه یه، لیره شدا و اته: لهم ریگه می عه شقی خودایه دا که نیمه گرتو مانه ته بهر ته نیا دلشکاو می به های هیه و تا زیاتر دلکشاو و خه مدیده بین زیاتر له میهر و به زه می خوداوه نریک ده بینه وه. گهر (خودفروشی) به ناز و عیش وه لیکنه دینه وه به ره می عاشقان و مه عشوق جودا ده کات وه که عاشقان دلشکان و مه عشوقیش خه لکی لایه که می دیکه یه که ناز و عیش وه یه.

۸- شیراز و آب رکنی و این باد خوش نسیم

عیبش مکن که خال رخ هفت کشور است

شیراز و ثابی روکنی و ئین بادی خوش نه‌سیم، ته‌بیه‌ش مه‌کون که خالی روخی هه‌فت کیش‌ه‌ره‌ست.

عهیب له شیراز به ناوی روکنی و ئەم شه‌ماله بوخۆشه‌وه مه‌گره، چونکه خالی رووی هه‌وت کیش‌ه‌ره.

آب رکنی، آب رکناباد: ناوی روکناباده که پیشتر له باره‌یه‌وه دواین بادخۆش نسیم: هه‌وایه‌کی نارامی هیواشی بوخۆش، شه‌مالی بوخۆش

عیبش مکن: عه‌یبی لسی مه‌گره، ره‌خنه‌ی لسی مه‌گره هفت: هه‌وت

کشور: هه‌رێم، ولات له فارسی نویدا (کیشور) به مانای ولات دیت، یاخود ناچه‌یه‌که که خاوه‌ن جوگرافیا و مه‌رزی خۆی بیته و (هفت کشور) هه‌وت هه‌رێم، یاخود هه‌وت ولات، ئیترانییه دیرینه‌کان جیهانیان به سهر هه‌وت کیشوره‌دا دابه‌شکردبوو، که لایه‌نێکی ئەفسانه‌یی هه‌یه و ئیترانیان به‌کیشوره‌ی ناوه‌راست و شه‌ش کیشوره‌که‌ی دیکه‌شیان به‌دوره‌به‌ریدا دانابوو.

خال رخ هفت کشور: واته له جوانیدا شیراز هه‌نده جوانه که چۆن خال له‌سه‌ر روومه‌ت مایه‌ی جوانیه‌ی شیراز ئەو خاله‌یه له سهر رووی جیهاندا و جوانی کردوه یاخود، چونکه ئیتران له ناوه‌ندی هه‌موو کیشوره‌کاندا به‌شیرازیش وه‌ک خال له ناوه‌ندی کیشوره‌کاندا به

وه‌ک گوتمان شاعیر وابه‌سته‌یه‌کی ته‌واوی به زیدی خۆیه‌وه هه‌یه و لیره‌شدا له به‌رامبه‌ر ره‌خنه‌ی که‌سانیکدا یاخود بو دوورخستنه‌وه‌ی ته‌گه‌ری ره‌خنه‌گرتن له شیراز ده‌لی: ره‌خنه و عهیب له شیراز مه‌گره، چونکه شیراز به ناوی رکنابادی و ئەو ناوه‌وايه‌ی که هه‌یه‌تی هه‌نده جوانه بووه‌ته مایه‌ی رازاندنه‌وه‌ی جیهان. واته نه‌ک ته‌نیا خۆی جوانه، به‌لکو بووه‌ته مایه‌ی رازاندنه‌وه و جوانکردنی ته‌واوی دنیا، مادام ئەم مایه‌ی جوانی دنیا بیته که‌وا به ره‌خنه‌گرتن له شیراز ره‌خنه‌گرتنه له ته‌واوی جوانیه‌کانی جیهان.

۹- فرق است از آب خضر که ظلمات جای اوست

تا آب ما که منبعش الله اکبر است

فه‌رقه‌ست ئەز ثابی خیزر که زولومات جای ئوست، تا ثابی ما که مه‌نبه‌ته‌ش ئە‌للاهو ئە‌که‌به‌ره‌ست.

جیاوازی زۆر هه‌یه له نێوان ناوی خضر - که سهرچاوه‌که‌ی له نێو تاریکیدایه - و ناوی ئیمه که سهرچاوه‌که‌ی نێوی - الله اکبر - ه.

فرق: فه‌رق، جیاوازی آب خضر: ناوی حه‌یات، ناوی ژیان (به پیتی سهرچاوه‌کان ناوی کانیه‌که له لای باکووره‌وه که به تاریکی یان زولمات ناونه‌وه‌ی، خواردنه‌وه‌ی ناوی حه‌یات، ده‌بیته مایه‌ی جاویدانی و هه‌میشه‌یی ژیان، ده‌لێن ئەسکه‌نده‌ری مه‌کدونی به‌دوایدا رۆشت که‌چی ده‌ستی نه‌که‌وت و لیتی نه‌خوارده‌وه، به‌لام خدری زینده (خدر پیتعه‌مه‌به‌ر) پیتی گه‌یشته و لیتی خوارده‌وه و جاویدان بوو بو‌یه‌شه‌ پیتی ده‌لێن خدری زینده واته خدری زیندوو ناوی خضریش واته ناوی خدر ظلمات: تاریکی، ئەو شوینه‌ی که ناوی حه‌یاتی لیتوه هه‌لده‌قوولتی جای: جیگه آب ما: ناوی ئیمه، مه‌به‌ست له ناوی ئیمه ناوی شاری شیرازه، که ناوی روکناباده منبع: سهرچاوه، الله اکبر ناوی ئەو کیتویه که نزیک شاری شیرازه و ناوی روکنابادی لیتوه هه‌لده‌قوولیت، (سودی) هۆی ناوانی ئەم کیتوه به (الله اکبر) ده‌گه‌رێنێته‌وه بو ئەوه‌ی که شاری شیراز له دامینی ئەم کیتوه‌دایه و هه‌رکه‌سێک له لای (هه‌مه‌دان) هوه بچیت تا ده‌گاته سهر کیتوه‌که شاری شیراز نابینیت، به‌لام کاتی گه‌شته سهر کیتوه‌که به هۆی بینینی شاره‌که به‌بۆ وستی خۆی له سهرسورماندا (الله اکبر) ده‌کات، پاشان به هۆی زۆری به‌کارهێنانی ئەم وشه‌وه ئەو کیتوه (تسنگ) ناونه‌وه کیتوی الله اکبر { سودی، ج ۱، ل ۲۸۳ }.

شاعیر بو ره‌نه‌فدان به دیمه‌نی شاری شیراز ده‌لی: له نێوان ناوی خدری زینده که ژیا به‌خشه و ناوی ئیمه له شیرازدا جیاوازییه‌کی زۆر هه‌یه، چونکه ئەو له تاریکییه‌وه هه‌لده‌قوولیت، به‌لام ناوی روکناباد له کیتوی (الله اکبر) هوه هه‌لده‌قوولیت و سهرچاوه‌که‌ی له‌ویدا به. له مانایه‌کی دووری ئەم به‌یته‌دا ده‌توانیت ناماژه بیته به خۆی مرۆف واته مه‌به‌ست له (آب ما) ناوی ئیمه واته ناوی مرۆف - ئەو ناوه‌ی که مرۆفی لسی دروستبووه و خۆدا له باره‌یه‌وه ده‌فه‌رمووی (وجعلنا من الماء کل شیء حی). هه‌روه‌ها (الله اکبر) ییش وه‌ک وشه‌ی سهرسورمان و ئافه‌رین کردن به‌کار دیت.

ئەوا مانای به‌یته‌که ده‌بیته: جیاوازی زۆر هه‌یه له نێوان ناوی خدری زینده و ئەو ناوه‌ی خۆی مرۆفی لسی دروستبووه، چونکه ناوی خدر له شوینیکی دیاره‌وه هه‌لده‌قوولتی - که زولومات و تاریکییه - به‌لام سهرچاوه‌ی ناوی مرۆف سهرسورمانه و بو خۆدا خۆی نه‌بۆ بو هه‌موو که‌سی مایه‌ی سهرسورمانه.

۱۰- ما آبروی فقر و قناعت نمی بریم

با پادشه بگوی که روزی مقدر است

ما ئابروی فه‌قر و قه‌نااته نه‌می به‌ریم، با پادشه بگوی که روزی موقه‌ده‌ره‌ست.

ئىيمە ئابروي ھەژارى و قەناعەت نابەين، بە پاشا بلجى كە رۆزى براوه و ديارىكراوه.

آبرو: ئابرو، حەيا فقر: ھەژارى قناعت: قناعت، رازىبوون

پادشە: پادشا روزى: رۆزى، رزق مقدر: ئەوھى كە لە لاينە خودا لە چارەنووسى

مرۆڤە نووسراوه و برياردراوه

واتە ئىيمە ھەژارين و لەگەڵ ھەژاريدا راھاتووين و ئابرو و حەيائى نابەين و روو ناکەينە دەرگای پادشايان و خەرىكى سواڤکردن نابين، بۆيە بە پادشا بلجى كە رزق و رۆزى لە لاينە خوداوه دانراوه و براوھتەوه ھەر بۆيە ئىيمە رازين بە بەشى خودا و بەدواى دونيا ناکەوين، مادام رۆزى براوه بىت بە ھەول و كۆشش زياد ناکریت و مرۆڤ ھەر ئەوھ دەبىتتە نسيبى كە بۆى دانراوه ياخود ئىيمە بە سوال و گەدایى ئابروي خۆمان نابەين و قەناعەت بە ھەژارى خۆمان دەھينين و بە پاشا بلجى ناچينە لای بۆ داواکردنى شت و خودا رۆزى دەرە. (فەقر) و (قەناعەت) دوو مەقامى سلوك و تەرىقەتن و عارفەكان لە بارەى فەقر و فەقيرىيەوه قسەى جوان و پرمانيان کردووه، كە لىرەدا ناماژە بە ھەندىكيان دەكەين:

(ئىبراھىمى كورې ئەدھەم) لە بارەى (فقر) ھوھ گوتوويەتى: فەقر گەنجينەيەكە لە ئاسماندا، كە شەھادە رىكدەكاتەوه، خودا نايدا بە كەس تەنيا ئەوانە نەبى كە خۆشى دەوين {ابن الملقن، طبقات الأولياء، ل ۷}. لە پىناسەى (فقير) دا (ئەبوو توراب) دەلى: لە (ئەبوو يەزىدى بەستامى - قدس سره) م پرسى: ئايا فەقير وەسقى ھەيە، گوتى: بەلى ئەو كەسەيە كە ھىچى نەبىت و شتى كەسبى نەبىت {ھەمان سەرچاوه، ل ۳۹۹} واتە نە خاوەنى ھىچ بىت و نە ھىچبىش خاوەنى بىت. (عەمرى كورې عوسمانى مەكى) يش "الفقر الى الله فى كل شى" بە يەكئ لە سيفاتەكانى وەلى ئەداتە قەلەم {ھەمان، ل ۳۴۴}. (رويم كورې ئەجمەدى بەغداد) يش پىتوايە كە (فقر) ريز و حورمەتى خۆيى ھەيە كە شاردنەوه و داپۆشينيەتى، ھەر كەس خستىيەروو ئىدى ئەھلى مەقامى فەقر نىيە {ھەمان، ل ۲۸۸}. (سەھلى توشترى) ش سى سيفەتى بۆ (فقر) داناوه كە برىتين لە: "شاردنەوهى راز و نەپىنيەكەى، بەجىھتەنى و اجبەكەى، رىكخستەنەوهى فەقرەكە" {ھەمان، ل ۲۳۴}. دەبى بەجىھتەنى فەقر تەنيا بە مەبەستى فەقر خۆى بىت و مەبەستى دىكەى لە پشتنەوه نەبىت وەك (ئەبووبەكرى كورې ئەبرويەى ئەسفەھانى) دەلى: ھەر كەس داواى فەقر بىكات لەبەر خاترى پاداشتى فەقر بە ھەژارى ئەمرىت. {بۆ زانبارى زياتر، پروانە: ابن الملقن (۷۲۳-۸۰۴ھ)، طبقات الأولياء، حقه و خرجه نورالدين شرييه، بيروت، بى سالى چاپ}.

بەمەش واتە ئىيمە ئابروي عىرفان نابەين بە ملكەچبوونمان بۆ پادشايان ھەر وەك ھەندى لە بەناو سۆفيلكەكان دەيانكرد و دەبوونە داردەستى سولتانەكان.

۱۱- حافظ چه طرفه شاخ نباتسبت كلک تو

کیش میوه دلپذیرتر از شہد و شکر است

ھافز چە تورفە شاخ نەباتىست کلکى تو، کیش مىشە دلپەزىرتەر ئەز شەھد و شەكەرەست.

حافظ قەلەمى تو لقى چ رووه کىكى سەرسورھىنەرە، كە ميوهى ئەو پەسەندتر و خۆشترە لە ھەنگوين و شەكر.

طرفه: سەرسورھىنەر، عەجىب شاخ، شاخە: لقى درخت نبات: رووهك کلک: قامىشى نەى، ياخود تىرىكە لە نەى، لىرەدا بەواتاى قەلەم بەكارھاتووه كىش: كە ازىش: كە لىتى، (مەبەست لە قەلەمە) دلپەزىر: پەسەند، شتى كە دل پەسەندى بىكات (تر) بۆ پەلەى بەراوردە واتە: پەسەندتر، بەلام لىرەدا بە ھۆى ھىنانى (شەھد و شکر) ھوھ لە ماناى شىرینتر نىك دەبىتتەوه شەھد: ھەنگوين

شاعیر ئەم بەیتەى لە ستایشى خۆیدا نووسیوه و دەلى: حافظ ئەم قەلەمەى تو لە چ رووه کىكى سەرسورھىنەر دروستکراوه كە ميوهكەى لە ھەنگوين و شەكر شىرینترە، بىگومان مەبەست لە ميوهى قەلەمى حافظ غەزەلە شىرینەکانیەتى، واتە حافظ ئەم قەلەمەى تو لە چ رووه کىكە كە ئەو غەزەلانەى بەو دەیاننووسى لە ھەنگوين و شەكر شىرینتر و پەسەندترن.

غزه لی بیست و هه شتم:

به حری هه زه جی هه شتی نه خره بی مه کفوفی مه قسور
(مفعول مفاعیل مفاعیل مفاعیل)

۱- المنة لله که در میکده باز است

ز آن رو که مرا بر در او روی نیاز است

ئهلمینه تولیللا ه که ده ری مه یکده بازه ست، زان رو که مه را بهر ده ری ئو روی نیازه ست.
سو پاس بۆ خودا که ده رگای مه یخانه کراوه یه، لهو رووه وه که من بۆ پئویستییه کانم روو لهو
ده رگایه ده کم.

المنة لله: منعت بۆ خودا، منعت کردن به واتای له روودانه وه دیت واته چاکه یه که له گهل که سی
بکهیت و له رووی بده یته وه، به لام دوو جو ره منعت کردن هه یه که یه کتیکیان بۆ شکانده وه ی
به رامبه ره و دروست نییه، واته دروست نییه که چاکه ت له گهل که سی کدا کرد بۆ شکانده وه ی
یا خود بۆ ملدانه واندن .. هتد له رووی بده یته وه وه که له قورثانی پیرۆزیشدا جه ختی له سه ر
کراوه ته وه " يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَى... " { البقرة، ۲۶۴ }، به لام
گه ر بۆ چاک کردن بیت گونا ه نییه وه که منعتی خودا له سه ر به نده که قاچی پیداره بۆ نه وه ی بۆ
شتی چاک پروات و بۆ شتی خراب نه روا، ئه م منعت کردنه دروسته، که مه به ست له مانای
دووه میانه، به لام لیته دا وه که سو پاس به کاره اتووه.

روی نیاز است، یا خود روی نیاز داشتن: بۆ جبهه جی کردنی پئویستییه کانن خۆ روو له
لایه ک کردن، شه رم نه کردن له خسته نه رووی پئویستییه کان. شاعیر ده لئ: سو پاس بۆ خودا،
یا خود خودا منعتی له سه رمان هه یه که ده رگای مه یخانه کراوه ته وه و کراوه یه، چونکه من بۆ
به دیه یئانی پئویستییه کانم روو لهو ده رگایه ده کم، مادام بۆ ده ستخستنی پئویستییه کانم
ناچارم و ته نیا رووم دی روو له مه یخانه بکه م ده ی سو پاس بۆ خودا که ده رگاکه ی کراوه یه.

له زاراه ی عیرفانیدا (می کده) به (قدم مونا جات) دیت و به مه ش سو پاس بۆ خودا که
ده رگای مونا جات و پارانه وه له خودا کراوه یه، چونکه ئیمه له ده رگای مونا جاته وه
پئویستییه کانمان به دی دیت و شه رم ناکه یین له ده رگای مونا جات و پارانه وه داوا ی
دابین کردنی پئویستییه کانمان بکه یین.

۲- خمها همه در جوش و خروشد ز مستی

و آن می که در آنجاست حقیقت نه مجاز است

خومها همه در جوش و خروشد ز مستی، فان مهی که در آنجاست حقیقت نه مجاز است.

کوپه‌له‌کان همه مو له تاو مه‌ستیدا که وتونته جوش و خروش و نهو شهرابه‌ی که له‌ویدایه (له‌نیو کوپه‌له‌کاندایه) حقیقیه نهک مجازی.

حقیقت و مجاز: له‌رووی زمانیه‌وه مه‌جاز له به‌رام‌بهر حقیقه‌تدا دانراوه و بؤ نمونه وشه‌ی روو سپی له حقیقه‌تدا واته رووی سپی، به‌لام له مه‌جازدا واته سه‌رفراز، به‌لام له زاراه‌ی عیرفانی و فلسه‌فیدا به‌ته‌واوی پیچ‌ه‌وانه ده‌بیت‌ه‌وه و شته به‌ناو حقیقیه‌کانی سه‌ردونیا هه‌موویان مه‌جازن و وینه‌ی نهو حقیقه‌تانهن که له جیهانی بالادا بوونیان هه‌یه.

نه‌گهر به‌مانای یه‌که‌م (حقیقه‌ت و مه‌جاز) بخوینینه‌وه واته مانای زمانی: نه‌وا مانای به‌یت‌ه‌که ده‌بیت‌ه: کوپه‌له‌کانی شهراب له تاو مه‌ستی هاتونته جوش و خروش و نهو شهرابه‌ی که له نیو کوپه‌له‌کاندا مه‌ی راستی حقیقیه واته نهو شهرابه‌یه‌که له (ترئ، خورما، هتد) دروست ده‌کریت مه‌به‌ست له عه‌شق یان ههر شتیکی دیکه نییه. به‌لام گهر به‌واتای فلسه‌فی حقیقه‌ت و مه‌جاز بخوینینه‌وه نه‌وا واتای به‌یت‌ه‌که ده‌بیت‌ه: کوپه‌له‌کانی شهراب یاخود نهو مرؤفانه‌ی که بوونه‌ته کوپه‌له‌ی عه‌شق و مه‌ستی عیرفانی له‌تاو مه‌ستی و عه‌شقی نیلاهی که وتونته جوش و خروش (لیره‌دا ناماژه به‌واتای عیرفانی به‌یتی یه‌که‌م هه‌یه، که ده‌رگای موناجات کراوه‌یه) واته له کرانه‌وه‌ی نهو ده‌رگایه‌دا که وتونته جوش و خروش، نهو عه‌شق و شهرابه‌ش یاخود نهو عه‌شق و مه‌ستی‌ه‌ش که له عارفه‌کاندا خودی عه‌شقی حقیقیه نهک سیبهر و مه‌جازی نهو عه‌شقه حقیقیه.

۳- از وی همه مستی و غرورست و تکبر

وز ما همه بیچارگی و عجز و نیازاست

نه‌ز فه‌ی همه مه‌ستی و غروره‌ست و ته‌که‌ببور، فه‌ز ما همه بیچاره‌گیفو نه‌جز و نیازاست.

ههرچی له‌و ده‌رده‌که‌وی مه‌ستی و غرور و خو‌به‌زلزانیه و له نیمه‌شه‌وه هه‌موری نه‌داری و بی‌هیژی و پیوستیه.

بیچارگی و عجز و نیاز: (بیچاره‌یی و بی‌هیژی و پیوستی) سی‌سیفه‌تی بی‌هیژین که شاعیر ده‌یانداته پال خو‌ی و ههرسیکیان له یه‌کدی‌ه‌وه نزیکن.

واته: نیمه هیچمان نییه و یاریش خاوه‌نی گشت شتیکه و به‌م بوونه‌ش نییدی نه‌وه‌ی له‌و ده‌رده‌که‌وی مه‌ستی و مه‌غروربون و خو‌به‌گه‌وره‌زانیه که شایانی خو‌یه‌تی و ههرچیش له نیمه ده‌رده‌که‌وی ههر بیچاره‌یی و نه‌داری و بی‌هیژی و پیوستیه که شایسته‌ی خو‌مانه.

۴- رازی که بر غیر نگفتم و نگویم

با دوست بگویم که او محرم رازاست

رازی که به‌ری غه‌یر نه‌گوفتیم و نه‌گویم، با دوست بگویم که نو مه‌هره‌می رازه‌ست. راز و نه‌یتی یه‌ک که به‌ بیگانگان نه‌گوتوه و ناشیلین، با به‌ دوستی بلین، چونکه نه‌و مه‌هره‌می رازه.

رازی: رازیک، نه‌ینیه‌ک به‌ غیر: لای بیگانان، به‌ بیگانان نگفتم و نگویم: نه‌مانگوتوه و ناشیلین محرم راز: به‌که‌سیک ده‌گوتری که راز و نه‌یتی پاریزیت، نه‌سلهن - مه‌هره‌م - واته که‌سانیک که ده‌ستنوژیان له که‌سی ناشکی و پییان هه‌رامه، لیره‌شدا مه‌هره‌می راز واته: نهو که‌سه‌ی که به‌ راز مه‌هره‌مه، له مانای زمانیدا واته: رازقایم.

نه‌م مه‌سه‌له‌یه و اتایه‌کی زور قولی مرؤیی له‌پشته‌ویه که به‌راستی شاعیریکی گه‌وره‌ی وه‌ک حافظ نه‌بی هه‌موو که‌سی ده‌رکی پی‌ناکات، له نیو کوپه‌له‌گه‌دا دوو جو‌ره مرؤف ده‌رده‌که‌وی له‌لایه‌که‌وه گروویک که هه‌موو راز و نه‌ینیه‌کان له لای هه‌موو جو‌ره که‌سیک و له هه‌مووکات و شو‌ینیکدا ده‌ده‌رکینن و ناوه‌وه و ده‌روه‌یان یه‌که، له‌لایه‌کی دیکه‌وه گروویکی دیکه هیچ راز و نه‌ینیه‌ک له‌لای هیچ که‌س نادرکینن و هه‌میشه مرؤفینکی رازقایم و نالوزن، له‌راستیدا ههر دوو گروپه‌که حاله‌تی په‌رگیری مه‌سه‌له‌که‌ن و نیگه‌تیقیشن، چونکه یه‌که‌میان گهر سه‌ری به‌ برین نه‌چی به‌لای که‌می سووکی ده‌کات له نیو کوپه‌له‌گه‌دا و دووه‌میشیان که‌سیکی ناته‌واو ده‌بیت و ده‌کری تووشی کوپه‌له‌ی نه‌خوشی ده‌روونی بیت، بزیه پیوسته مرؤف رازی دل‌ی به‌ شیویه‌کی به‌شی و له شو‌ین و کاتی تایه‌ت و له بار و لای که‌سی شیواو بدرکینن، به‌لام نه‌و که‌سه شیواو کامه‌یه که مرؤف رازه‌کانی خو‌ی لا بدرکینن، بیگومان نه‌و که‌سه ده‌بی مه‌هره‌می راز و نه‌یتی بیت، له کوپه‌له‌گه‌دا دوو جو‌ره په‌یوه‌ندی له نیوان مرؤفدا دیته دی په‌یوه‌ندی‌کی نامیربیانه که ته‌نیا جه‌سته‌کان له کار و فرمان و روبه‌روبوونه‌وه ساکاره‌کانی ژیاندا به‌ریه‌کده‌کون، که له‌م جو‌ره په‌یوه‌ندی‌ه‌دا ناخی مرؤفه‌کان ناماده‌یی نییه. به‌لام په‌یوه‌ندی دووه‌میان په‌یوه‌ندی‌کی مرؤفانه‌یه و تاییدا ناخه‌کان لی‌کتر نزیکده‌بنه‌وه نه‌وه‌ک جه‌سته‌کان، مه‌هره‌می راز له جو‌ری دووه‌می په‌یوه‌ندی‌کاندا ده‌ستنیشان ده‌کریت، له لایه‌کی

دیکهوه سځی جوړه میزاج به سهر مروځدا زاله که (میزاجی جهستهیی و میزاجی گهدهیی و میزاجی دهماخی)ن له میزاجی جهستهیی و گهدهیییدا به مروځ شته دهرهکییهکاندا دهنایت و کهسایهتی خوځی لهوانهوه ودرهگریت، هرچی میزاجی دهماخیبه نهو مروځانهن که به ناخ و میشکیان بیر دهکهنهوه و کهسایهتیبیان له خودی خوځانهوه ههډهقولیت، سهبارت بهم جوړه میزاجانه، نهوا تهنیا له جوړی سییهمدادتهوانین بهدوای مهحرهمی رازدا بگهړین، کهواته مهحرهمی راز پیوسته مروځیک بیت که به میشکی بیر بکاتهوه و هیژ و دهسلات و خهلهتاندن و فریودانه مادیهکان کاریگهرییان له سهری نهبیت، خوداش باشتین و جوانترین و چاکترین مهحرهمی راز، که دهکری لهم بهیتهدا مهبهستی (دوست) خودا بیت که مهحرهمی راز و له نهیئی و راز و نیازی ههموان ناگاداره. شاعیر دهلی: نهیئی و رازیک که له ناخماندا ههیه و تا ئیستا لای هیچ بیگانهیهک نهماندرکاندوه و له داهاتووشدا نایدرکینین، با لای دوست بیدرکینین، یاخود لای دوست دیدرکینین، چونکه نهو مهحرهمی راز.

له نوسخهیی سودیدا له بری (غیر) (خلق) هاتوه بهمهش مانای دهبیته: راز و نهیئیهکه که لای هیچ دروستکراویک یاخود هیچ کهسیک نهمانگوتوه و نایلین به دوستی دهلین، چونکه نهو مهحرهمی راز.

۵- شرح شکن زلف خم اندر خم جانان

کوته نتوان کرد که این قصه دراز است

شهرهیی شکنی زولفی خهم نهندهرخهیی جانان، کوته ه نهتهقان کهرد که ئین قیسه درازهست.

ناتوانریت شهرهیی پیچ و لولی زولفی پیچاپیچی مهعشوق کورتریتتهوه، چونکه نهو چیرۆکه دريژه.

شکن: پیچ و لولی خم اندرخم: پیچاپیچی، نهلقه نهلقهیی کوه/کوتاه: کورت نتوان کرد: ناتوانریت بکرت دراز: دريژه

ههروهک چۆن پرچی یار دريژه شهرکردن و شروقهکردنی پیچاپیچی و چین چینیشی دريژه دهکیشی و ناتوانریت کورت کریتتهوه.

به رهچاوکردنی مانای (شکن زلف - چین و پیچی پرچ) له زاراوهیی عیرفانیدا که به مانای نهیئیهکانی بوون و دروستکردن دیت مانای بهیتهکه دهبیته: پهرده و نهیئیهکانی مهعشوق و بوون زور ئالوزن و له رادهبهدرن. ههر بویه گهر بهوئی شهرح و شروقهیان بکهیت، ناتوانریت له کورتي بیبریتتهوه و دريژدهبیتتهوه، چونکه خودی چیرۆکهکه که پهرده و نهیئیهکانه دريژه.

۶- بار دل مجنون و خم طرء لیلی

رخساره محمود و کف پای ایاز است

باری دلی مهجنون و خهمی تورپهیی لهیلی، رووخسارهیی مههمود و کهفی پایی نهیازهست.

باری خهمی دلی مهجنون و لولی پهرحهیی لهیلا، رووخساری مههمودی غهزنهوی و ژیرپیتی نهیازه.

بار: باری غهم خم طره: شکاوی و لاری پهرحهم، لولی پهرحهم رخساره: رووخسار کف پای: ژیرپین، (کف) واته لهپی پین، بهلام له کوردیدا لهپ تهنیا بو دست بهکاردهیئیری. نهو بهیته نامازه بو دوو چیرۆکی دلداریی (لهیلا و مهجنون) و (مههمود و نهیاز) دهکات سهبارت به لهیل و مهجنون چیرۆکهکه ناشکرایه و له نیو نهتهوهی کوردیشدا بوونی ههیه، بهلام (مههمود و نهیاز) چیرۆکی دلداری سولتان مههمودی غهزنهوییه لهگهله یهکیک له خزمهتکارهکانییهتی، گوايه هینده بوی سووتاه و خوئی ویستوه نهو سولتان مههمودی که هیماهی هییهت و دهسلاته رووخساری خوئی سواندوهته ژیر پیی (نهیاز)ی دلخواییدا و لیهدا نامازهیه بهم رووداوه(شایانی نامازه پیکردنه نهیاز کوره).

مانای بهیتهکه تهواوکهری بهیتی پیشوه که گوترا، ناتوانریت شهرهیی چیرۆکی عهشق کورتریتتهوه و نهو چیرۆکه دريژه، لیهدا دوو نمونه وهک روونکردنهوه دهیئیتتهوه دهلی: نهو باری غهم و خهفتههی که له تاو جوانی لهیلپوه نیشتهبووه سهر دلی مهجنون و چیرۆکی عهشقی مههمود و نهیاز که سولتان مههمود رووخساری خوئی دهسوییه ژیر پیی نهیاز ههمووی له رووی عهشقهوهیه.

نهو چیرۆکی عهشقهیه که دريژه و ناتوانریت شهرح و شروقهکهی بهکورتی بحریتتهوو، بهلام مهبهستی حافظ لهم عهشقه زور لهمه قولتزه و عهشقی حهق و حهقیقیه.

۷- بردوختهام دیده چو باز از همه عالم

تا دیدهء من بر رخ زیبای تو بازاست

بهردوختهنهو دیده چو باز نهو ههمه ناله، تا دیدهیی مهمن بهر روخی زیبای تو بازهست.

لهو کاتهوهی که چاری من به رووی جوانی تودا کراوتهوه، وهک باز چاوم له ههمو دنیا پویشیه.

بردوختن: لیکنان، چاویوشیکردن دیده: چاو چو: وەك، چۆن باز: باز، له میسراعی یه کهمدا بالندهی (باز)ه، بهلام له میسراعی دووهمدا به واتای (کراوه) دیت دیده چویاز بردوختن: وەك باز چاولیکنان، ئاماژیه به مانایه‌ی که بۆ راهینانی باز له سه‌ر راوکردن چاویان ده‌به‌سته‌وه و کهم کهم گوشتی شه و بالندهیان ده‌دایه که بازه‌که‌یان بۆ راوکردنی شه و راده‌هینا.

ده‌لی: له‌وکاته‌وه‌ی که چاوی من رووخساری جوانی تۆی بینیه‌وه هه‌موو جیهان له به‌ر چاوم سووک و کهم بووه و هه‌روه‌ك چۆن که چاوی باز ده‌به‌ست و یه‌ك نیچیری ده‌ده‌نی تا بۆ راوکردنی بالنده‌یه‌کی ده‌ست‌نیشان‌کراو رابیت، منیش چاوم به‌ستوه و تهنیا تۆم به‌سه. یاخود من که تۆم هه‌بێ دونه‌یا و جگه له تۆ له به‌ر چاوم هه‌یج نییه.

۸- در کعبه‌ی کوی تو هر آن کس که در آید

از قبله‌ی ابروی تو در عین نماز است

ده‌ر که‌تبه‌یی کوی تو هه‌ر ئان که‌س که ده‌ر ئایه‌د، ئەز قیبله‌یی ئەبروی تو ده‌ر ئەینی نه‌مازه‌ست.

که‌سی‌ک که بیه‌ته‌ نیو کۆلانی تۆوه - که وەك که‌عبه‌ پیرۆزه - له سه‌ر‌نجدانی قیبله‌ی برۆی تۆوه له نوێژدایه.

کعبه: که‌عبه، کابه درآید: بیه‌ته قیبله: قیبله
 قبله‌ ابرو: قیبله‌ی برۆ، برۆی یاری به قیبله چواندوه له لاریدا که وەك قیبله لاره.
 نماز: نوێژ عین نماز: نوێژ خۆی، واته له نوێژدا
 واته: هه‌ر که‌سی که دیه‌ته کۆلانی پیرۆزی ئیوه‌وه، چونکه روه‌ی له میحرابی برۆی تۆیه وەك وایه له نوێژدا بیه‌ت و حوکمی شه‌وه‌ی هه‌یه که خه‌ریکی نوێژ و عیباده‌ت بیه‌ت.

۹- ای مجلسیان سوز دل حافظ مسکین

از شمع بپرسید که درو سوز و گداز است

ئه‌ی مه‌جلیسیان سوزی دلی هافزی مسکین، ئەز شه‌مع بپورسید که ده‌رو سوز و گوداز‌ه‌ست.

ئه‌ی شه‌لی مه‌جلیس، سووتانی دلی حافزی بیچاره و هه‌ژار له مۆم بپرسن که هه‌میشه له سووتان و توانه‌وه‌دایه.

مجلسیان: شه‌لی مه‌جلیس، ناماده‌بووانی مه‌جلیس سوز: سووتان
 بپرسید: بپرسن گداز: توانه‌وه

مۆم که هه‌میشه له سووتان و توانه‌وه‌دایه له حاله‌تی دلی سووتای حافز ئاگاداره، واته سووتانی دلی حافز له سووتانی مۆم ده‌چیه‌ت، که وایه شه‌ی ناماده‌بووانی مه‌جلیس گه‌ر ده‌تانه‌وی مالی دلی حافز بزنان پیه‌یسته له‌و مۆمه بپرسن که له به‌ر ده‌متاندا ده‌سووتی و ده‌تویه‌ته‌وه، واته له‌وه‌وه له حاله‌تی دلی حافز خه‌به‌ردار ده‌بن.

غەزەلى بىست و نۆبەم:

بەحرى موجتەسى ھەشتى مەخبونى ئەسلەمى مۇسبەغ
(مفاعىلن فاعلن مفاعىلن فع لان)

۱-اگر چه بادە فرح بخش و باد گلبيزاست

بە بانگ چنگ مخور مى که محتسب تيزاست

ئەگەر چە بادە فەرھ بەخش و باد گولبىزەست، بە بانگى چەنگ مەخورىد مەى كە موھتەسىب تيزەست.

گەرچى شەراب شادىبەخش و با گول پىژىنكەرە، بە دەنگى چەنگ شەراب مەخۆرەوە چونكە دارۆغە ھۆشيارە.

فرح بخش: شادى بەخش گلبىز: گول پىژىن، گول رىژىن، گول بلاو كەرەوە گول لە بىژىنگدان (لە كوردىدا نارىكە). بىز: رەگى كارى (بىختن)ە كە واتاى لە بىژىنگدان دەگەيەنى، چونكە لە كاتى لە بىژىنگدانى ھەر شتىكدا و لە ئەنجامى جولەيدا بۆنىك بلاودەبىتتەو، لە خەيالى شاعىرىشدا بۆنى گول كە بلاوبۆتتەو لە ئەنجامى ئەو ھەوئەيە كە با گوللى لە بىژىنگداو و پەرەكانى گوللى لە ھەوادا بلاو كوردۆتتەو.

بانگ: دەنگ چنگ: چەنگ، چۆرە سازىكە مخور: مەخۆرەوە تيز: ھوشيار، توند محتسب: جاران لە شاردا كەسىك ياخود دەستەيەك ھەبوون كە لەلايەن دەولتەتەو دەستنىشانكرابوون بۆ رىگەگرتن لە كارى خراپەى وەك عارەق خواردنەو و ھتد. جا بەو راسپىدراو دەگوتى (موتەسىب)، بەلام لەبەر ئەوئە كە ئەمىر (مبارز الدين محمد) زۆر توندبوو لە جىبەجىكردى سنوورە ئايىنىيەكاندا، تەنانەت بە دەستى خۆى لە گەردنى سەرىپچىكەرانى دەدا، سولتانى موتەسىب ياخود تەنبا موتەسىبىيان پىدەگوت. لە غەزەلەكانى حافىزىدا ھەندى جار دركەيە لەم سولتانە و ھەندى جار بە واتاى زمانى خۆى بەكارھاتتەو.

كەواتە دەكرى ئەم غەزەلە لەو سەردەمەدا گوترا بىت كە ئەم ئەمىرە دەسلەتداربوو. بەلام (سودى) پىيوايە كە ئەم غەزەلە لە سەردەمى (دلشاد خاتون)دا گوتراو كە ھەموو چۆرە مەشروبەتىك قەدغە بوو و سەرىپچىكەرانى بە چەندەھا چۆرى سزا دەكوشت {سودى، ج ۲، ۲۹۲}.

شاعىر دەلى: گەرچى شەراب شادىبەخشە و با گولپىژىن دەكات و وەرزی بەھارە نەكەى لەگەل ناوازی ساز و مۇسقىقادا(بە ئاشكرا) مەى بۆيىتتەو، چونكە سولتان ياخود مەئموورەكانى زۆر وريا و توندن و لە گەردەنت دەدەن (لەراستىدا ئامازەيە بە قەدغەبوونى عىرفان و عەشقى حەق لە نىو سولتانەكاندا).

۲-صراحی و حریفی گرت به چنگ افتد

بە عقل نوش که ایام فتنه‌اگیز است

سوراهەبى و ھەرىفى گەرەت بە چەنگ ئوقتەد، بە ئەقل نوش كە ئەيام فیتنە ئەنگیزەست.

گەر سوراحىيەك و دۆستىكت چنگ كەوت (دەستكەوت) عاقلانە شەراب نۆشكە كە رۆژگار فیتنەھەلگىرسىنەرە.

صراحی: سوراحى، دۆلكە (لە شىوئەزارى ھەولپىدا)

حریف: بە ماناى دۆست ياخود ھاوئىشە و ھاوکار دى

چنگ: چنگ، دەست بە چنگ افتد: دەستت كەوئ، چنگ كەوئ

بەعقل نوش: عاقلانە بنۆشە، دەكرى لىردەدا مەبەست لەم عاقلانەيە ھۆشيارانە بىت تا پىئى نەزانن ياخود عاقلانە بنۆشە، واتە ھىندە بنۆشە كە تەنبا سەرت گەرم بىت نە وەك عەقلىت لەدەست بەدەيت.

ایام: رۆژگار فتنە انگیز: ئاشوب بەرپاكەر، فیتنە بەرپاكەر، فیتنە ھەلگىرسىنەر

دەلى: لەم رۆژگارە فیتنەھەلگىرسىنەرەدا كە گرفت لەبەردەم عاشقانى حەقددا زۆر بوو چاوەرپى مەجلىسىكى گەردەى مەخۆران و خوم و گۆزەلەكان (عەشق) نەبىت، گەر سوراحىيەك مەى و يەك دۆستت بە دەستكەوت مەى بنۆشە، بەلام وریابە و عاقلانە مەى بنۆشە، چونكە زەمانە و رۆژگار فیتنە بەرپاكەرە.

۳-در آستین مرقع پیاله پنهان کن

كە ھمچو چشم صراحی زمانه خونریزاست

دەر ئاستىنى مورەققەت پىالە پەنھان كون، كە ھەمچو چەشى سوراهى زەمانە خونريزەست.

پىالە لە نىو قۆلى خرقتەدا بشارەو، چونكە رۆژگار ھەر وەك چارى سوراحى خوئىنپىزە.

آستین: قۆلى كراس يان ھەر بەرگىك

مرقع: پارچە پارچە بە يەكدا دوورار، دركەيە لە خرقتەى سۆفى.

پنهان کن: بشاره وه

همچو: ههروهك، وهك

چشم صراحی: چاوی سوراچی، لیوی سوراچی، جاران سوراچییان له شیوهی کۆتر و بالندهی دیکه‌دا دروستکردوه و چاو و دهنوکیان کردۆته لیوه‌که‌ی که ماده‌ده‌که‌ی ناوی لیوه رزّاره.

خونریز: خوینرێژ

زه‌مانه‌ی به چاوی سوراچی چواندوه که شه‌رابی سووری لیوه دیتسه دهره‌وه، به‌لام له‌م لیکچواندنه‌دا بی ره‌جی زه‌مانه ده‌خاته‌روو، بۆیه ده‌لی: زه‌مانه و رۆژگاریک که تیایدا ده‌ژین وهك سوراچی خوینرێژه، له‌بهر ئه‌وه پیا‌له‌ی شه‌راب له قو‌لی خرغه‌دا بشاره‌وه، واته له ژیر فرۆفیلێ زوهد و سۆفیا‌یه‌تیدا ده‌ست که به مه‌یجۆری (عه‌شقی حه‌قیقی ئیلاهیانه) له رواله‌تدا خۆت به سۆفی ره‌سمی بده قه‌لم و له ژیره‌وه عاشقی حه‌ق به.

٤- ز رنگ باده بشویم خرغه‌ها در اشك

که موسم ورع و روزگار پرهیزاست

ز ره‌نگی باده بشویم خیرقه‌ها دهر ته‌شك، که مۆسمی فه‌رع و روزگاری پرهیزه‌ست.

خیره‌قه‌کانی خۆمان به فرمی‌سکی چاو بشۆین تا په‌له‌ی (له‌که‌ی) شه‌راب پاکبیتته‌وه، چونکه رۆژگاری زوهد و خۆپارێزیه.

رنگ: په‌له، له‌که موسم: رۆژگار، کات ورع: خۆپارێزی، ته‌قوا، زوهد به‌تامازه به‌وه‌ی که رۆژگاریک مه‌ینۆشی ئازاد بووه پرژه‌ی شه‌راب به‌ر خیره‌کانیان ده‌که‌وت (واته نیشانه‌ی عه‌شقی حه‌ق به ناشکرا دیار بوو، که نه‌کرێ شه‌ته‌ح و تامات بچ)، به‌لام ئیستا که زه‌مانه و رۆژگار رۆژگاری ته‌قوا و زوهد و ئه‌مان ره‌واجییان هه‌یه و مه‌ینۆشی قه‌ده‌غه‌یه، پتویسته به فرمی‌سکی چاو ئه‌وه په‌له شه‌رابانه(نیشانه) بشۆین که به سه‌ر خیره‌که‌گانه‌وه‌ن.

له‌لایه‌کی تره‌وه رژاندنی فرمی‌سک به واتای تۆبه‌کردن و په‌شیمانی دیت، له‌که‌داربوونی خیره‌ش به شه‌راب به مانای گونا‌ه‌کردن دیت و ده‌لی: ئه‌مه‌رۆ که رۆژگار و کاتی ته‌قوا و خۆپارێزیه و ئیمه‌ی سۆفیش له نیتو گونا‌ه‌داین بۆیه پتویسته تۆبه بکه‌ین و بگریین و فرمی‌سک برێژین، تا ئه‌وه فرمی‌سکانه ببیتته مایه‌ی شۆردنه‌وه و سپینه‌وه‌ی گونا‌ه‌گمانان.

٥- سپهر برشده پرویزنیست خون افشان

که ریزه‌اش سر کسری و تاج پرویزاست

سپه‌هر برشده: پهرقیزه‌نیست خون ئه‌فشان، که ریزه‌ئه‌ش سه‌ری کیسرا‌قو تاجی پهرقیزه‌ست.

ئاسمانی بالا وهك هیله‌کیکه که خوین ده‌بیژی و بیژراوه‌که‌ی (ئه‌وه‌ی لیی دهرده‌چی) سه‌ری کیسرا و تاجی پهرقیزه.

سپهر: گه‌ردون، ئاسمان، درکه‌یه له ده‌سه‌لاتی خودایی

سپهر برشده: ئاسمانی هه‌لکشاو، ئاسمانی به‌رز و بالا، مه‌به‌ست له ده‌سه‌لاتی سه‌رو ده‌سه‌لاتی مرۆیه پهریزن: هیله‌ک، بیژنگ پهریزنیست: هیله‌کیکه، بیژنگیکه خون افشان: خوین پرژین، به‌لام به هینسانی له‌گه‌ل (پهریزن) دا ده‌کرێ خوین بیژان بگوتیت، چونکه دیسانه‌وه له کاتی بیژان و له بیژنگدانی هه‌ر شتی‌کدا له‌ژیریه‌وه ده‌پرژێ. ریزه: بیژراو، ئه‌وه دانه وردانه‌ی که له ژیر بیژنگه‌که‌وه ده‌که‌ونه خواره‌وه.

کسری: به عه‌ره‌بی به پاشاکانی ساسانی و ئیترانییه‌کان (کیسرا) ده‌لین، له فارسیدا له بری کیسرا خوسره‌وه به‌کارده‌هینریت، هه‌روه‌ها به پادشاکانی رۆم (قه‌یسه‌ر) و هی چین (فه‌غفور) و هی هند (رای) ده‌گوتیت، به‌لام لیته‌دا مه‌به‌ست له (کسرا) ده‌کرێ پهرقیزی کورپی هورمزی نه‌وشیروان بیت که یه‌کیکه له پادشا به‌ناویانگه‌کان یاخود خودی نه‌وشیروان بیت.

پهریز: مه‌به‌ست له خوسره‌وه‌په‌رویزی پاشای به‌ناویانگی ساسانییه.

هیچ که‌سی له ده‌ست ئاسمانی بلند و چه‌رخ‌ی گه‌ردوون رزگاری نابیت و هیز و ده‌سه‌لاتی ئه‌وه به گشت جیگه‌یه‌ک ده‌گات و پیاوانی به‌ناویانگی میژووی کوشتووه و کوژراوه‌کانیشی له بیژنگ ده‌دات و خوین به هه‌موو لایه‌کدا ده‌پرژینی و کیسرا و تاجی پهرقیز وهك دانه‌ی ورد به تۆره‌که‌یدا تیده‌په‌رن و ده‌که‌ونه خواره‌وه، واته زۆر گه‌وره‌تری له‌ناوبردوه و کوشتویه‌تی، که‌وابی چه‌رخ و گه‌ردوون به‌سه‌ر پادشاکاندا به ده‌سه‌لاته‌ چ جای مرۆفی بی ده‌سه‌لات.

٦- مجوی عیش خوش از دوور واژگون سپهر

که صاف این سر خم جمله دردی آمیزاست

مه‌جوی ئه‌یشی خوش ئه‌ز دۆوری فاژگونی سپه‌هر، که سافی ئین سه‌ری خوم جومله دووردی نامیزه‌ست.

له ده‌ورانی گه‌ردوونی سه‌راوبن چاوه‌رپێ ژیا‌نی خۆش مه‌به، چونکه شه‌رابی سافی بیخه‌وش (سه‌رتوژی ئه‌م کویه‌له‌یه) به‌ته‌واوی له‌گه‌ل خلتنه و خه‌وشی بنه‌که‌یدا تیکه‌لاو بووه.

مجوی: چاوه‌روانی مه‌که، چاوه‌روان مه‌به، لیی رامه‌بیننه، داوا مه‌که دوور: ده‌وران، گه‌ران، سوران واژگون: سه‌راوبن، ده‌مه‌نو‌خون، هه‌لگه‌پراوه سپه‌هر: گه‌ردوون،

ناسمان، چه رخ، له کوردیدا چه رخه چه پگهرد یا چه رخه که چ و لار... هتد ده گوتری آمیز: له چاوگی (آمیختن) وەرگیراوه واته تیکه لآوبون
صاف: بیخهوش دُرد: خلتنه، خهوش و خالّ جمله: هه مووی به تهاواری
کاتی شهرباب له کوبه له دایه به سهرانسه ره که ی یا خود سهرتویژه که ی ده گوتری (ساف) واته
به شی سهره وهی که بیخهوش و خلتنه و خالّه، به بنه که شی واته نه وهی که له بنی کوبه له که دا
ده میتینته وه و خلتنه و خالّه ده گوتری (دوورد) که له بنه که ی دایه و بیخهوش نییه.

شاعیر ده ورانی گهردوونی به کوبه له یه کی شهرباب چواندوه که سهراوبن کراوه و لهو
کاته شدا خلتنه و خالّه که ی به تهاواری تیکه لآوی شهرباب به بیخهوشه که ش بووه و هیچی به پاکی
نه ماوه ته وه و ده لی: چاوه پیتی نه وه مه به له گهردوونی چه پگهرد که ژبانی خۆشت به نسیب
بکات، چونکه نه وه وک نه کوبه له سه ره ره خواره یه و چاکی و خرابییه کانی (سافی و
خلته کانی) به سه ره کدا تیکه لآوبون و هه مووی هه ناخۆشی بووه، واته کاری رۆژگار
هه همیشه سه ره ره خوار و عه کسه و شادی و خۆشی ژبان به که سانی نادات که شیای نه وهن.

۷- عراق و پارس گرفتگی به شعر خویش حافظ

بیا که نوبت بغداد و وقت تبریز است

ئیراق و پارس گرفتگی به شیخی خیش هافز، بیا که نۆبه تی به عداد و شه قتی
ته تبریزه ست.

حافظ عیراق و فارست به شیعی خۆت گرت، وهره که ئیستا نۆره ی (سه ره ی) به عداد و ته تبریزه.
عراق و پارس: مه به ست له عیراق، عیراقی عه جه مه که نه سفه هانی ئیستایه و مه به ست
له پارس یا خود فارسیش شیرازه.

گرفتگی: گرتت، زرگارت کرد، دهسه لاتت به سه ریاندا سه پاند.

خویش: (راناوی خۆبیه)، خۆ، خود نوبت: سه ره، نۆره

لیره دا شاعیر له وه سف و پیا به لدانی خۆیدا ده لی: نه ی حافظ تۆ به شیعی ناسک و به هیزی
خۆت دهسه لاتت به سه ره نه سفه هان و شیرازدا گرتوه و ناوبانگت تیایاندا ده رکردوه وهره
ئیستا ش سه ره ی نه وه یه که دهسه لاتت به سه ره به عدا و ته تبریزیدا بگرت.

د. هروی له شه رحه که ی خۆیدا ناماژه به وه ده کات که نه م به یته ناماژه یه به (امیر
مبارزالدین) که وه ک گوترا توند و خوینرپیژ بووه و ده لی: تۆ نه سفه هان و شیرازت گرت و
خوینرپیژیت تیاکردن و ئیستا ش سه ره ی به عدا و ته تبریزه که خوینیان تیا برپیژیت. ههروه ها
(د. غنی) ش پشتگیری له م رایه ده کات. { هروی، ج ۱، ل ۱۴۳ }.

غزه لی سییه م:

به حری خه فیفی شه شی مه خبوونی مه قسور

(فاعلاتن مفاعلتن فعلات)

۱- حال دل با تو گفتنم هوس است

خبر دل شنفتنم هوس است

هالی دل با تو گوفته نه م هه فه سه ست، خه به ری دل شنوفته نه م هه فه سه ست.

حه ز ده که م حالی دل به تۆ بلیم له باره ی دلوه هه والیکم گوئی لی بی.

گفتن: گوتن هوس: هه ز، هه وه س، ئاره زوو شنفتن / شنیدن: بیستن، گوئی
لیبون ئاره زومه که حال و نه حوالی دل له تۆ پیرسم و خه به ریکی دل گوئی لی بیت، واته دلیم
له ده ستداوه و ئاگا و هه والی نازانم، به لام ئیستا هه ز ده که م پرسیاریکی حال و نه حوالی له تۆ
بکه م، چونکه ده زانم لای تۆبه و هه ز ده که م هه والیکم گوئی لی بی، یا خود ئاره زومه
باسی حال و نه حوالی دل له گه ل تۆدا بکه م و گویم له هه والی دل بییت.

۲- طمع خام بین که قصه فاش

از رقیبان نهفتنم هوس است

ته مه ئی خام بین که قیسه یی فاش، نه ز ره قیبان نهوخته نه م هه فه سه ست.

بۆچوونی کال و کرچ بیینه که ئاره زومه چیرۆکی ئاشکرا له ره قیبان بشارمه وه.

طمع خام: بی تام، کرچ و کال بین: بیینه

قصه فاش: چیرۆکی ئاشکرا نهفتن: شارده وه، په نهانکردن

واته: عه شقی من ئاشکرا بووه و بلا بوته وه، به لام سه یری رای بی تامی من بکه که به
بیهوده ئاره زومه و هه ولده دم که نه و چیرۆکه بلا وه ی عه شم له ره قیبان بشارمه وه.

۳- شب قدری چنین عزیز و شریف

با تو تا روز خفتنم هوس است

شه بی قدری چونین نه زیز و شه ریف، با تو تا روز خوفته نه م هه فه سه ست.

له شه ویکی وا خۆشه ویست و به ریزدا که وه ک شه وی قه دره، ئاره زومه له گه ل تۆدا تا
به یانی (رۆژ) بجه وم.

شب قدر: شه وی قه در با تو: له گه ل تۆدا

تا روز: تا رۆژ، تا بهیانی، تا رۆژدەبیتتەوه
 ده‌لی: له شەوی قەدریکی وا بەرپێز و گەورەدا له کاتیکیدا پێویستە یاخود خێر و چاکەیه تا
 بهیانی عیبادهت و یادی خودا بکهیت، به‌لام من ئاره‌زوومه تا بهیانی له‌گه‌ڵ تۆدا بجه‌وم، هیئنده
 ئاواتمه که له‌گه‌ڵ تۆدا بجه‌وم.

٤- وه که دُر دانه‌ای چنین نازک

در شب تار سفتنم هوس است

فه ه که دوورده‌ی چوین نازک، دهر شه‌بی تار سوخته‌نهم هه‌فه‌سه‌ست.

وای که ئاره‌زوومه له شه‌ویکی تاریکیدا به دواي دانه مروارییه‌کی وا ناسکدا بگه‌رپیم.
 وه‌که: وای که، چه‌ند سه‌یره، چه‌نده‌م پێ خۆشه
 نازک: ناسک، نهرم شب تار: شه‌وی تار، شه‌وی تاریک سفتن: گه‌ران به‌دواي مرواریدا،
 سۆراخکردن.

مانای به‌یتتە که ته‌واوکه‌ری به‌یتی پێشووه که هه‌زی ده‌کرد تا به‌یانی له‌گه‌ڵ یاردا بجه‌وی،
 ده‌لی: وای که پێم خۆشه له شه‌ویکی تاریکیدا به دواي دانه مرواری وا ناسکدا بگه‌رپیم، که
 ره‌نگه مه‌به‌ست له جوانییه‌کانی یارییت، به‌لام (شب قدر) له زاراه‌وی عیرفانیدا لبقای
 جیلوه‌گه‌ری رییواری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ته، به‌مه‌ش مانای به‌یتتە که ده‌بیتتە له‌م کاتی لبقای جیلوه
 و ده‌رکه‌وتنه‌دا که زۆر خۆشه‌ویست و به‌رپێزه هه‌ز ده‌که‌م تا به‌یانی هاوڕیتی به‌رده‌وامی ته‌م
 جیلوه‌یه ب‌م، وه‌ی که چه‌نده ئاره‌زوومه که له شه‌ویکی تاریکیدا به دواي دانه مروارییه‌کانی
 ته‌جەلی یاری هه‌قدا بگه‌رپیم و به سۆراخی ئه‌و جیلوه و لبقایه‌وه بچم.

٥- ای صبا امشیم مدد فرمای

که سحرگه شکفتنم هوس است

ئه‌ی سه‌با ئیمشه‌به‌م مه‌ده‌د فرمای، که سه‌هه‌رگه‌ه شوکوفته‌نهم هه‌فه‌سه‌ست.

ئه‌ی سه‌با ئه‌مشه‌و یارمه‌تیم بده، چونکه ئاره‌زوومه که به‌ره‌به‌یان پێشکویم.
 مدد فرمای: یارمه‌تی بفرموو، بفرموو بۆ یارمه‌تی دایم شکفتن: پشکووتن
 خونه‌چه له به‌ره‌به‌یاندا به هه‌ڵکردنی هه‌وا ده‌پشکوێ، شاعیریش بۆ پشکووتن و کرانه‌وه‌ی خۆی
 داوای یارمه‌تی له بای سه‌با ده‌کات و ده‌لی: یارمه‌تیم بده و له به‌ره‌به‌یاندا هه‌ڵکه، چونکه
 ئاره‌زوومه له به‌ره‌به‌یاندا پێشکویم.

(سودی) له شه‌رحی به‌یتی پێشوو و ته‌م به‌یتتەشدا (دردانه‌ی) به شیع‌ر داوه‌ته قه‌ڵه‌م و ده‌لی:
 وه‌ی که ئاره‌زوومه له شه‌وی تاریکیدا غه‌زه‌لی وا ناسک بلێم و ته‌ی سه‌با ئه‌مشه‌و یارمه‌تیم بده تا
 غه‌زه‌لی بلێم، چونکه ئاره‌زوومه به‌ره‌به‌یان بیه‌خوینمه‌وه {سودی، ج ١، ل ٢٩٦}.

٦- از برای شرف به نوک مژه

خاک راه تو رفتنم هوس است

ئه‌ز به‌رای شه‌ره‌ف به نوکی موژه، خاکی راهی تو روفته‌نهم هه‌فه‌سه‌ست.

ئاره‌زوومه بۆ ریز و شه‌ره‌ف خاکی ریگه‌ی تۆ به نوکی برژانگ بمالم.
 شرف: ریز و گه‌وره‌یی، له کوردیشدا به‌کار دیت، بۆ نمونه: شه‌ره‌فیکی گه‌وره‌یه بۆ من که
 تۆکه‌ری ئیژه نوک: نوک، سه‌ری تیژی هه‌ر شه‌ی نوک: موژه: نوکی برژانگ
 رفتن: گسک دان، مالین

واته: بۆ من مایه‌ی شه‌ره‌فه گه‌ر به نوکی برژانگه‌کام خاکی ریگه‌ی تۆ بمالم و سه‌رم
 بجه‌مه سه‌ر خاکی ریگه‌ی تۆ بۆیه ئاره‌زوومه ته‌و کاره‌م به نسیب ببی تا ببیتتە مایه‌ی شه‌ره‌ف
 و گه‌وره‌یی بۆ من. سوآله‌ریی له ده‌رگای تۆدا سوآلتانییه {ئیلاهی نامه، ئه‌که‌رم عه‌نه‌بی}

٧- همچو حافظ به رغم مدعیان

شعر رندانه گفتنم هوس است

هه‌مچو هافز به ره‌غمی موده‌تییان، شیع‌ری ریندانه گوفته‌نهم سه‌فه‌سه‌ست.

ئاره‌زوومه هه‌روه‌ک حافز بۆ قه‌پۆز شکاندنێ بانگه‌شه‌که‌ران شیع‌ری رندانه بلێم.

هه‌مچو: هه‌روه‌ک

به ره‌غم: بۆ دژایه‌تی کردن، له دژایه‌تی، قسه له عه‌رزدان، به‌کویری چاری...

مدعیان: داعیه‌داران و فیزدارانی هه‌یج له باردا نه‌بوو.

شعر رندانه: شیع‌ری ره‌مزی، شه‌ریکه که شاعیر مه‌به‌ستی خۆی تییدا بلێت به بی شه‌وه‌ی
 که‌سانی ناحه‌ز بتوانن به‌لگه‌یه‌کیان بۆ تۆمه‌تبارکردنی تییدا ده‌ستکه‌ویت و ته‌م جو‌ره شیع‌ره‌ش
 به زۆری له سه‌رده‌می ده‌سه‌لاتی دیکتاتۆریدا زۆر په‌رده‌سه‌نیت وه‌ک له سه‌رده‌می حیزبی
 به‌عسدا که فه‌له‌ستین کرابوه بیانویه‌ک بۆ قسه‌کردن له باره‌ی کوردستانه‌وه و شاعیر به درکه
 و ئیکسچواندن مه‌به‌ستی خۆی ده‌گه‌یه‌تیت. چیرۆکی گیاندارانیش له‌م جو‌ره چینیانه‌یه،
 سه‌رده‌می حافزیش له لایه‌که‌وه هه‌یز و به‌ندیجانه‌ی سوآلتان و پادشا ده‌سه‌لاتداره‌کان و قسه و
 قسه‌ئۆک و تۆمه‌تبارکردن و کافرکردنی به ناو زاheid و شه‌رعزانه‌کان و ساده‌یی و خۆشباوه‌ری و
 زو بریاردانی خه‌لکی ره‌مه‌کی له ئارادا بوو، بۆیه بۆ ده‌ربازبوونی له‌م هه‌موو چنگه به ناچاری

شيعرى رەمىزى گوتوۋە و بە ناشىكرا مەبەستى خۇي نەدر كاندوۋە. بۇيە دەلىي: ۋەك چۆن شيعرە كانى حافىز رەمىزىن، ئارەزوومە كە بۇ دژايەتى راي داعىيە و فيزدارە هيچ لە باردا نەبوۋەكان شيعرى رەندانە بلييم و مەبەستە كانم بە ناشىكرا بجمەر.

غەزەلى سى ويە كەم:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەقسور
(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- صحن بستان ذوق بخش و صحبت ياران خوش

وقت گل خوش باد كز وي وقت ميخواران خوش است

سەھنى بوۋستان زۆۋقبەخش و سۈھبەتى ياران خوش، قەقتى گول خوش باد كز قەي
قەقتى مەيخاران خوشەست.

ناوباخ زەۋقبەخش و ھاۋدەمى ياران خوشە، كاتى گول خوش بيت كە بە ھۆي ئەۋەدە كاتى
مەي نۆشان خوش و شادە.

صحن: بۆشايى، ناۋەرپاست، ناو صحن بستان: ناوباخ، ناۋەندى باخ
صحبت: ھاۋرپيەتى، پيگەۋە بوون ھاۋدەمى وقت گل خوش باد: كاتى گول خوش بيت، واتە
گول خوشحال و شادبيت

كز وي: لەۋەدە، بەھۆي ئەۋەدە ميخواران: مەينۆشان

دەلىي: ناوباخ بە ھۆي جوانى تەرپ و پاراۋيىبەزە زوق و چيژ بە مرۆق دەبەخشى و ھاۋدەمى و
ھاۋرپيەتى يارانپش لەم شوپنەدا خوشە، گول خوشحال بيت، چونكە ئەۋ ئەم جوانيىبە داۋە بە
باخ و بە ھۆي جوانى و پاراۋي ئەۋەدەيە كە فەزايەكى خوش و كاتيكي خوشى بۇ مەينۆشان
ھيئناۋەتە ئارا.

۲- از صبا هر دم مشام جان ما خوش مى شود

آرى آرى طيب انفاس هواداران خوش است

ئەز سەبا ھەردەم مەشامى جانى ما خوش مى شەقەد، ئارى ئارى تيبسى ئەنفاسى
ھەفاداران خوشەست.

ھەستى بۆنكردى گياني ئيمە ھەردەم لە سەباۋە بۇنخوش دەبيت و ھەز و خوشى دەست
دەكەويت، ئەرى ئەرى بۆنى خوشى ھەناسەي ئارەزوومەندان خوشە.

صبا: باي بەيانيان ھەردەم: ھەرساتە، بەلام (دم) بە ماناي ھەناسەش ديت واتە ھەر
ھەناسەيەك.

مشام: شوپنى بۆنكردى لە دەماخدا پيى دەگوترى مەشام، ھەستى بۆنكردى.

مشام جان: ههستی بۆنکردنی گیان

آری آری: ئه‌رئ ئه‌رئ، بۆ جه‌ختکردنه‌ واته‌ به‌ راستی وایه‌ طیب: پاک، به‌لام لیره‌دا به‌ مانای خۆش دیت انفاس: هه‌ناسه‌کان
هواداران: لایه‌نگران، موشتاقان، ئاره‌زوومه‌ندان، عاشقان، که‌سیک که‌ پشتی یه‌کیکی که‌ بگریت پیی ده‌لین هه‌وداری فلانه‌که‌سه‌.

ده‌لئ: هه‌میشه‌ له‌ بای سه‌باوه‌ هه‌ستی بۆنکردنی گیانی ئیمه‌ بۆنی خۆش بۆنده‌کات و گیانمان پر ده‌بی له‌ بۆنی خۆش، به‌راستی وایه‌ که‌ بۆنی خۆشی هه‌واداران و موشتاقان خۆشه‌. واته‌ سه‌با که‌ لایه‌نگری یار و مه‌عشوقه‌ هه‌میشه‌ له‌ویوه‌ دی بۆیه‌ هه‌ناسه‌ی ئه‌ویش خۆشه‌.
گهر (هردم) به‌ واتای هه‌ر هه‌ناسه‌یه‌ک مانا بکه‌ین ئه‌وا به‌یته‌که‌ ده‌بیته‌: هه‌ر هه‌ناسه‌یه‌ک له‌ بای سه‌باوه‌ هه‌لده‌کینشین به‌ بۆنی گیانی ئیمه‌ خۆشه‌ و گیانمان پر ده‌کات له‌ بۆنی خۆش، هه‌ر وایه‌ و به‌ راستی گیانمان بۆغۆش ده‌بی، چونکه‌ بای سه‌با لایه‌نگری یاره‌ و هه‌ناسه‌ی ئه‌ویش بۆنی خۆشه‌، هه‌لکردنی بای به‌ هه‌ناسه‌دان داوه‌ قه‌لهم.

۳- ناگشوده گل نقاب آهنگ رحلت ساز کرد

نالهن بلبل که گلبانگ دل افکاران خوش است

ناگشوده گول نه‌قاب ئاهه‌نگی ریه‌له‌ت سازکه‌رد، ناله‌ کون بولبول که‌ گولبانگی دل ئه‌فکاران خوشه‌ست.

گول هیشتا په‌چه‌ لانه‌دابوو - به‌ ته‌واوی نه‌پشکوتبوه‌ - نیازی سه‌فه‌ری کرد(ئاوازی سه‌فه‌ری سازدا) بنالینه‌ بولبول، چونکه‌ ناله‌ و زاریی دلبرینداران خۆشه‌.
ناگشوده: نه‌کراوه‌ ناگشوده گل نقاب: په‌چه‌ی گول به‌ نه‌کراوه‌یی، مه‌به‌ست له‌وه‌یه‌ که‌ گول نه‌کراوه‌ته‌وه‌ و هیشتا خونچه‌ بووه‌.

آهنگ: ئاواز لیره‌دا به‌ واتای نیاز هاتوه‌ رحلت: سه‌فه‌ر، کۆچکردن، مردن
له‌م به‌یته‌دا ئامازه‌یه‌کی بۆ مه‌رگی گول تیدایه‌، چونکه‌ گول ته‌مه‌نیکی زۆر کورتی هه‌یه‌ لیره‌دا (آهنگ رحلت سازکرد) یش ده‌بیته‌: ئاوازی مه‌رگی چری.

نالهن: ناله‌نان بکه‌، بنالینه‌ گلبانگ: ناله‌، فریاد، بانگی خۆش
دل افکاران: دلبرینداران، دلنیشاوان، خه‌مباران

ده‌لئ: به‌رله‌وه‌ی گول په‌چه‌که‌ی سه‌ر رووخساری لادبات، واته‌ به‌رله‌وه‌ی که‌ بپشکویت و قوناغی خونچه‌یی به‌جی به‌یلت ئاوازی سه‌فه‌ری لیدا، واته‌ نیازی سه‌فه‌ری کرد و ویستی بروت، یاخود به‌ مانای دووه‌م ئاوازی مه‌رگی لیدا و هه‌لوه‌ری، ئه‌ی بولبول مادام گول به‌م

زوویه‌ به‌جیمان دیلی بنالینه‌، چونکه‌ بانگی خۆشی گریه‌ و ناله‌ی دلبرینداران و خه‌مباران خۆش و غه‌مگینه‌ و سووتینهر و خه‌مناکه‌، له‌راستیدا (گلبانگ دل افکاران خوش است) له‌م به‌یته‌ی داهاوتودا زیاتر روونده‌بیته‌وه‌.

۴- مرغ شب خوان را بشارت باد کاندر راه عشق

دوست را با ناله شبهای بیداران خوش است

مورغی شه‌بخان را به‌شاره‌ت باد که‌نده‌ر راهی ئیشق، دوست را با ناله‌یی شه‌بهایی بیداران خوشه‌ست.

موژده‌ بی بولبولی شه‌وییدار و ئاوازیی له‌ نیو ریگی عه‌شقدادۆست خۆشی له‌ ناله‌ی بییداران کاتی شه‌و دیت.

مرغ شب خوان: ئه‌و بالنده‌یه‌ی که‌ به‌ شه‌ودا ده‌خوینت، درکه‌یه‌ له‌ بولبول لیره‌دا مه‌به‌ست له‌ عارفانه‌یه‌ که‌ به‌ شه‌ودا موناجاتی خودا ده‌که‌ن.

بشارت باد: مژده‌بی اندر: له‌نیو

له‌ میسراعی دووه‌مدا به‌ بولبول ده‌للت بنالینه‌ و که‌موکورتی نه‌که‌ی له‌ نالیدا، لیره‌شدا مژده‌بی له‌ بولبول که‌ به‌ شه‌ودا ده‌خوینت و ده‌نالینت. له‌ نیو ریگی عه‌شقدادۆست هه‌زی له‌و ناله‌یه‌ی ئه‌وه‌ و پیی دلخۆش ده‌بیته‌. له‌ مانای عیرفانیدا بولبول عارفی شه‌وییداری ریگی موناجاته‌ له‌گه‌ل خودا. شاعیر ده‌لئ: ئه‌ی شه‌و بییداری ده‌م به‌ موناجات زیاتر فریاد و ناله‌ بکه‌، چونکه‌ دۆست - واته‌ خودا - زۆر هه‌زی له‌ گوینگرتنه‌ له‌و موناجاته‌ی تۆ (د.ه‌روی) له‌ (ئوستاد فروزانفر)ه‌وه‌ هیناویه‌تی که‌ چه‌مک و مه‌فهومی به‌یته‌که‌ ئامازه‌یه‌ به‌م فه‌رموده‌ قودسییه‌: " له‌ خه‌به‌ردا هاتوه‌ که‌ کاتی به‌نده‌یه‌ک دۆعا ده‌کات خوای گه‌وره‌ زیاتر ئه‌وی خۆش ده‌ویته‌ و به‌ جویره‌ئیل ده‌لئ دره‌نگتر داواکه‌ی جیبه‌جی بکه‌ من هه‌ز ده‌که‌م موناجات و ئاوازی ئه‌وم گوئی لی بی) {ه‌روی، ج ۱، ل ۱۴۹} .

۵- نیست در بازار عالم خوشدلی ور زانکه هست

شیوه رندی و خوشباشی عیاران خوش است

نیست دهر بازاری ناله‌م خوشدلی قهر زانکه هه‌ست، شیشه‌یی ریندی و خوشباشیی ئه‌بیاران خوشه‌ست.

له‌ بازاری جیهاندا شادی و دلشادی نییه‌، ئه‌گه‌ر هه‌شبیی به‌ شیشه‌ی رهندی و خه‌منه‌خۆری عه‌یاران خۆشه‌.

بازار عالم: بازاری جیهان خوشدلی: شادی، دلشادی شیوه: شیوه، شیواز خوشباشی: خففت نه خوری، خفم نه خوری، که سی که دوربیت له خفم و خففت عیار: زیره، چالاک، هوشیار، واته که سی که همیشه له جولهدا بیت و له جیگه یه که قهرار نه گرت و همیشه له هاتووچودا بیت، به لام وک زاراه، عیار که سی که زور عاقل بیت و به نازی عاقلی خوی له نیو خه لکیدا بی پورا ده بیت و گوی به داب و نهریت و سنوره کان نادات. (عیاران) پش له گهل تهوهی کزی (عیار) ه، به لام دهسته یه که بوون له خه لکی ره مه کی که خاوهن ریگخت بوون وک حیزب و تا راده یه که شاسوار و پالوانه کانی ته وروپا چون له سه ده کانی ناوه راستدا به زوری جل و بهرگی تاییهت و دابونه ریتی جیایان هه بووه، نه ندامانی تم پوله جوامیریان به بنچینهی کاری خویان داناره و له ریگهی ریگری و چه تیه وه ژیاون. دهسته ی عیاران خه لکانی جهنگاوه ر و شهرانی بوون.

کورتی مانای بهیته که: له بازاری جیهاندا شادی وجودی نییه و گهر هه شبی بهو شیوه خوشه که دهسته ی عیاران به بی پورایی و بی خفم و خففتی و نازایه تی چیژ ده بن خوشه، نه که شیواز و شیوهی ته هلی ریا که به ترس و له رزه وه ده ژین، حافظ زور جار مه بهستی له رهند و عیاران عارفه راسته قینه کانه.

۱- از زبان سوسن آزادهم آمد به گوش

کاندر این دیرکهن کار سبکباران خوش است

ته ز بهانی سوسنه نی نازاده تم نامهد به گوش، که نده رتین دهیری کوهن کاری سه بوو کباران خوشه ست.

له زمانی سه وسنه نی سه ره به ستوه گویم لی بوو، که لهم دیره کوندها کاری بارسووکا کان چاکتره.

سوسن: گیا یا گوئیکی بوغوشه که همیشه سه وزه و په له کانی وک زمان وایه، سه وسنه. زبان سوسن: په لی سه وسنه، چونکه په له کانی سه وسنه وک زمان وان، ههروه ها له همیشه سه وزیدا وک زماخالیک ب بهر ده وامی ژیان.

سوسن آزاده: واته سه وسنه نیک که ته واری سال سه وزه، چونکه میوه و بهری نییه - ههروه ها دارسه رویش - له کانی همیشه ریگ و راستن و وک دره ختی دیکه له تاو قورسی به ره کانیاندا ناچه میته وه، به نازاد و سه ره به ست و بارسووک و هسفرکاون سه وسنه نی سه ره به ست واته سه وسنه نی بی بهر و بی باری گران.

گوش: گوی آمد به گوش: هاته گوی، گویم لی بوو کهن: کون، دیرین دیرکهن: مه به ست له دونیا به له بری دیری کون له کوردیدا هندی جار ویرانه به کارده هیتریت. به بوونی زمانی سه وسنه و بارسووکی ته و له دنیا دا ده لی: من له زمانی سه وسنه وه، واته له همیشه سه وزی په له کانی سه وسنه و سه ره به ستی و بیباری گرانی ته وه وه، ته وه م گوی لی بوو له م ویرانه دیره ی دنیا دا ته وانه چاکترن که بارسووکن و خفم و خففتیان نییه و باری گرانی مه ستولییهت و خزمه تکردن هه لنگرن و به نازادی ده ژین، بارسووکا بهو که سانه ش ده گوتری که بیر له شت ناکانه وه و له بری نه نییه کانی گهردوون و ته و دیو سروشتدا نین.

۷- حافظا ترک جیهان گفتن طریق خوشدلیست

تا پنداری که احوال جهانداران خوش است

هافزا تهرکی جههان گوفته ن ته ریقی خوشدلیست، تا پنداری که ته هفالی جههانداران خوشه ست.

حافظ ریگهی دلخوشبوون و شادی تهرکی دنیا کردنه، هه رگیز گومان نه بهیت که ته وانه ی زور خهریکی دونیان ته حوالیان چاک و خوشه.

ترک: ته رک، وازلیه یانان ترک جههان گفتن: تهرکی دنیا کردن، واته واز له دنیا و خوشییه کانی دنیا هیان پنداری: گومان نه بهی، و ته سه ور نه که ی. جیهانداران: ته وانه ی که خهریکی دونیان

وازه یان له دنیا و خوشییه کانی له پیوستییه کانی ریگهی گه یشتن به خودایه، وازه یان له دنیا له ریگهی ته ریه تدا وازه یان له هه موو ته و شتانه ی که مرؤف بی ناگا ده کات له رۆشتن به ره و ناخ و ناوه وه - گه یشتن به خودا -، به لام له شه ریه تدا وازه یان له دنیا ده ره یانانی دنیا به دل و دل نه به ستنه به خوشییه کاتییه کانی دنیا له شه ریه تدا ده کری ده وه مه ند بیت و دل به دنیا نه ده ی، به لام له ته ریه تدا نابی ده وه مه مند بیت، ته نانه ت ته و شته پیرۆزانه ش وک نویت و رۆژو... که له ریگهی بیر کردنه وه و به ره و خاچوون دوررت ده خاته وه به دنیا یی ده درینه قه لم. بویه حافظ ده لی: گهر ده ته وی بگهی به ریگهی خوشحالی و شادی و ناسوده یی پیوسته تهرکی دنیا بکهیت و واز له دنیا به ینتیت، چونکه ته نیا ریگهی گه یشتن به ناسوده یی وازه یان له دنیا، واش بیرمه که ره وه که ته وانه ی دنیا یان هه یه و خهریکی دونیان خوشحال بن و ته حوالی روحیان چاک بیت، ته وان له نه داره کان ناسوده ترن. دنیا ته وه به تا به دوایدا برۆیت ناسوده تر ده بیت و تا وازی لی به ینی خوشحالتر ده بیت.

غزه لی سی و دووهم:

به حری موجته سی ههشتی مهخبوونی نهسله می موسبه غ
(مفاعلن فعلاطن مفاعلن فعلاطن)

۱- کنون که بر کف گل جام بادهء صاف است

به صد هزار زبان بلبش در اوصاف است

کنون که بهر کف فی گول جامی باده بی سافهست، به سهد ههزار زه بان بولبوله ش
دهر ئوسافهست.

ئیستا که شهرابی بی خهوش به دهستی گولوهیه، بولبول به سهد ههزار زمان له
وهسفی نهودایه.

کف گل: دهستی گول، مه بهست له له پی گول کاسه ی گول که په ره کانی له سهر دههستی
جام باده: پیکی شهراب، مه بهست له په ری گول که وه ک شهراب سووره.

زبان: زمان در اوصاف است: له وهسفی دایه

بهیته که باس له هاتنی وهزری به هار و سهیر و سه فای گول و پشکوتنی گول دهکات،
کاسه ی گولی به له پی دهست یا خود دهست چواندوه په ره سووره کانیشی به پیکی شهرابی
سوور و دهلی: ههروهک چۆن بلی پیکی شهراب له دهستیدابی ناوا گولیش پیکی شهرابی په ره
سووره کانی له سهر دهستی داناوه، ئەم دیمه نهش هیئنده جوان و سه رنجراکیشه بولبول به سهد
ههزار زمان و شیوه ده برین کهوتوه ته وهسفی ئەم جوانییه ی که گول به سروشتی
به خشیوه. (گول یاری هق و بولبول عاشقانی عارف و سروشتیش دونیای عیرفانه).

۲- بخواه دفتر اشعار و راه صحرا گیر

چه وقت مدرسه و بحث کشف کشف است

بخاه دهفته ری نه شعار و راهی سه هرا گیر، چه شه قتی مه دره سه شو به هسی که سفی
که شافهست.

دهفته ری شیعر به دهست بهینه و ریگه ی دهشت بگره بهر، چ کاتی گوشه ی حوجره و باسی
(کشف الکشاف) ه.

بخواه: داوا بکه، به لام لیته دا واتای به دهست بهینه زیاتر له گه ل مانای گشتی بهیته که دا
دیته وه هه رچه نده مانای داوا بکه ش راسته.

دفتر اشعار: دیوان و دهفتهری شیعر

صحرا: بیابان، دهشت

مدرسه: قوتابخانه، به لّام لهو سهردهمه‌دا حوجره قوتابخانه بووه. کشف: کشف، گه‌پان کشف: ته‌فسیری قورنانی پیروزی (الکشاف)ی زانای گه‌وردهی زمخشرییه.

کشف الکشاف: کتیبی شهرح و حاشییه‌ی ته‌فسیره‌که‌ی زه‌مخشرییه‌که‌ی (شیخ‌ع‌لامه‌ابی حفص عومهری کوری عبدالرحمن) ناسراو به‌(سراج) دایناوه.

له بهیتی یه‌که‌مه‌دا باسی دیمه‌نی گولّ و بولبولی به‌هاری کرد و لی‌ره‌شدا فه‌قیّ و قوتابیانی گوشه‌ی حوجره‌کان هان ده‌دات که له‌م وهرزه خو‌شه‌دا له گوشه‌ی حوجره‌کاندا بی‌تسه دهره‌وه و واز له خویندن بهینن و رووبکه‌نه دهشت و ده‌ست بکه‌نه خویندنه‌وه‌ی شیعر، ده‌لیّ: داوای دهفتهری شیعر بکه یاخود دهفتهری شیعر به‌ده‌ست بهینن و روو بکه‌ره دهشت و دهر. چونکه له‌م وهرزه خو‌شه‌دا کاتی قوتابخانه و دهرس خویندن و لی‌کولینه‌وه و خویندنی شهرحه‌که‌ی(سراج) نییه که له سهر ته‌فسیری (کشاف)ی زه‌مخشری دایناوه یاخود نیستا کاتی کردنه‌وه و دیراسه‌ی ته‌فسیری کشاف نییه. بی‌گومان گوتاری شاعیر بۆ فه‌قیکانه، چونکه له‌و سهردهمه‌دا و تا نیستاستاش (کشاف) له به‌رنامه‌ی فه‌قییه‌تیدا ده‌خویندری و هانیان ده‌دات به‌ره‌و دنیای عیرفان پرۆن.

۳- بېر ز خلق و ز عنقا قیاس کار بگير

که صیبت گوشه‌نشینان ز قاف تا قاف است

ببور ز خه‌لق و ز نه‌نقا قیاسی کار بگير، که سیتی گوشه‌نشینان ز قاف تا قافه‌سه‌ت. له خه‌لق دابریّ و سیمورغ بکه به سهرمه‌شقی کاری خو‌ت، چونکه ناوداری گوشه‌نشینان له قاف تا قافه.

بیر: بیر له خلق: له خه‌لق جیابه‌ره‌وه و دووربه لییان، له خه‌لک دابریّ خلق: دروستکراو، وجود، مرۆف، خه‌لک عنقا: سیمورغ، بالنده‌یه‌کی ته‌فسانه‌ییه که له‌کیوی قاف ده‌ژی صیت: ناوداری، شوهرت گوشه‌نشین: گوشه‌نشین، که‌سی که تی‌که‌لاوی که‌س ناکات. قاف: به مانای کیو دیت و خو‌شی کیویکه واته کیوی (قاف) له ته‌فسانه‌دا باوه‌ر وایه که کیوی قاف چوارده‌وری دنیای گرتووه.

ز قاف تا قاف: له قاف تا قاف، واته ته‌م سهری دنیا تا ته‌وسهری دنیا. ناشکرایه که سیمورغ ته‌نیا ناوی هه‌یه و که‌س نه‌یدیه و نه‌هاتووه‌ته نیو کۆمه‌لگه له کاتی‌کدا لای هه‌مووان به ناوبانگه و ناو و شو‌ره‌تی هه‌یه، بۆیه تو‌ش گهر ده‌تووی وه‌ک سیمورغ ناوداربیبت پیوسته‌ته و به‌که‌یه‌ته سهرمه‌شق و وه‌ک ته‌و ره‌فتار بکه‌یت، که ده‌لیّ: له خه‌لکی

دوورکه‌وه‌وه، یاخود له ته‌واوی دروستکراوه‌کان دوورکه‌وه‌وه و ته‌نیایی هه‌لبژێره و سیمورغ بکه سهر مه‌شقی خو‌ت، چونکه ناو و شو‌ره‌تی گوشه‌نشین و خه‌لوه‌تنشینان له‌م سهری دنیا تا ته‌و سهری دنیاییه و له دنیادا ناو و شو‌ره‌تیان ده‌نگیداوه‌ته‌وه، تو‌ش له خه‌لک دوورکه‌وه‌وه تا ناو و شو‌ره‌تت سهرانسهری دنیا بگریته‌وه.

۴- فقیه مدرسه دی مست بوود و فتوی داد

که می حرام ولی به ز مال اوقاف است

فه‌قیه‌ی مه‌درسه‌ه دی مه‌ست بوود و فه‌تقا داد، که مه‌ی هه‌رام شه‌لی بیه‌ه ز مالی تو‌وقافه‌ست.

دوینیّ زانای فیه‌ه‌زانی حوجره و قوتابخانه سهرخو‌ش بوو، فتوای دا: که شه‌راب خواردنه‌وه حهرامه، به‌لّام چاکتره له خواردنی مالی وه‌قفکراو.

فقیه: فیه‌ه‌زان، زانای بوواری فیه‌ه فتوی داد: فتوای دا به: به‌تر: چاکتره مال اوقاف: مالی وه‌قفکراو، پاره یا ههر شتی‌ک که وه‌قفکرا بی‌ت، (اوقافیش) واته: ته‌و شته‌ی که (وه‌قف) ده‌گریت بۆ شتی‌کی دیار، بۆ نمونه ده‌گوتریت (فلان باخ) وه‌قفی مزگه‌وته واته به‌روبووم و قازانجه‌که‌ی بۆ مزگه‌وت ده‌بی‌ت و حهرامه له شتی تردا سهرف بگریت.

به‌یه‌ته‌که به‌راورد له نیوان حهرامی‌ی دوو حهرامدایه که ته‌وانیش عاره‌ق و خواردنی مالی وه‌قفه و لای شاعیر مه‌بخواردنه‌وه ناسانتر و گونا‌هی که‌مه‌تره له مالی وه‌قفکراو، چونکه ته‌میان ته‌نیا له نیوان خودا و به‌نده دایه، به‌لّام ته‌وی دیکه‌یان حه‌قی خه‌لکییه و ده‌لیّ: دوینیّ فتواده‌ری ره‌سی حوجره که ره‌نگه خو‌شی یه‌کیک بووی‌ت له‌و که‌سانه‌ی که مالی وه‌قییان خواردووه مه‌ست بوو، له کاتی مه‌ستیدا که ناگای له خو‌ی نه‌ما فتوایدا که خواردنی مالی وه‌قفکراو خراب‌تره له مه‌بخواردنه‌وه. له کاتی‌کدا به‌یه‌ته‌که تانه‌یه‌که له‌و که‌سانه‌ی که پاره و مالی وه‌قفکراو ده‌خۆن ناماژده‌یه‌کی تی‌دایه بۆ (مبارزالدین محمد پاشا)، چونکه ته‌و پاشایه که له‌پیتشدا باسکرا له ری‌گه‌گرتن له کاری خراپه و فه‌رمان به‌چاکه‌دا زۆر توند بوو، به‌لّام پاشان حه‌زی داگیرکردنی جیهان که‌وته سهری و ده‌ستی کرده ده‌ست به‌سهرداگرتنی سهره‌وت و سامان و پاره و شویننه وه‌قفکراوه‌کان و هه‌موویانی هی‌نایه دیوان و کۆشکی خو‌ی.

ده‌کریّ لی‌ره‌شدا هه‌مان ناماژه بی‌ت که فتواده‌ری ره‌سی له کاتی‌کدا که به ویشاری هه‌رگیز ناوی‌ری‌ت و نایه‌وی‌ت فتوای وا بدات، به‌لّام دوینی سهرخو‌ش بوو ته‌و فتوایه‌ی دا، به‌مه‌ش ده‌کریّ لی‌ی هه‌لبی‌ت که فتوادان به مه‌ستی دروست نییه و ته‌و فتوایه وه‌رناگری‌ت. به هه‌رحال لی‌ره‌دا

حافظ وک هميشه تانه له حوجره يی و فتوادره ره سيميه کان ده دات و وه سفی عه شق و عيرفانی راستی ده کات.

۵- به دُرد و صاف ترا حکم نیست خوش درکش

که هرچه ساقی ما کرد عین الطاف است

به دوورد و ساف تورا هوکم نیست خوش درکش، که هرچه ساقی ما کرد ئه یینی ته لتافه ست.

برپار به ده ست تو نییه که شهرابی بیّ خوش بنوشی یا خلته و خالی بنه که یی، که وایه به خوشی بینوشه، چونکه ساقی نییه هرچی کردوه لوتف و خوشه ویستییه.

ترا حکم نیست: برپار به ده ست تو نییه، ئیختیاری تو نییه.

درکش: بنوشه، هه لده، درکش واته بکیشه، به لام له کوریدا بکیشه بو جگه ره و شتی وک ئه و به کاردی نه وک بو شهراب که بنوشه یا خود هه لده به کاردی

الطاف: کزی لطف، نهرم و نیانی، به لام لیتردها به مانای چاکه و خوشه ویستی دیت.

درد و صاف: مهیی (صاف) بیخه وش گرانتره و سهرتویژ و سهرانسهری شهرابه که یه، به لام (درد) بنی کویه له یه که یه و خلته داره و ههرزانتزه، لیتردها مه به ست له خوشی و بیخه وش و خلته داری و ناخوشییه.

به یته که ناماژه یه به پرکردنی پیکه کانی ئیمه ههر له سهره تای بو فغانه وه و جه ختکردنه وه یه له سهر باوه ری جه بریانه ی شاعیر، به لام لیتردها (ساقی - خودا) به نهرمی و چاکیه وه کاره کانی نه مجامداوه و شاعیر دلنیا یه له وه ی که ساقی ههرچی کردوه به خوشه ویستی و چاکیه وه کردویه تی.

ده لی: وک چون ساقی پیکه کان پر ده کات و تو سهر به ست نیت له وه ی بو خوتی تیکه ی ئیتر ههرچی بو له بیخه وش و خلته دار ده بیّ هه لیده ی، ئیمه ش له کاتی دروستکردماندا چاره نووسمان له دونیادا دیاریکراوه له بهر ئه مه گهر ژیاغان له دونیادا پر بو له خوشی و بیخه وش ییا خود پر بوو له ناخوشی و خلته داری نابیّ خه فته تی پیّ بخوین و خه م دامانگریت چونکه ئه وه ی له وه سهره وه کاره کانی به ده ست له خو مان زیاتر به رام به رمان میهره بانتره و ئه و له خوشه ویستیده ئه مانه ی بو نووسیوین، ههر بویه ههر کامیکیان بو به خوشی هه لیده، واته به خوشی بیگوزهرینه و ژیا ن ببه سهر گهر خوشی بو یان ناخوشی، کاتی مروّ هه ستیکرد ئه م ریگه یه به ئاره زووی خو ی ته ی ناکات و ئه و که سه ش فه رمانی پیداوه میهره بانترین و خوشه ویستترینه ئیدی به دلنیا یه وه پیشوازی له مه یینه تیه کانی ده کات، شاعیریش دلنیا مان

ده کاته وه و ده لی: بهرنامه دانه ره له هه مووان نهرم و نیانتر و خوشه ویستتره بویه به دلنیا یه وه هه نگاوه لگره.

۶- حدیث مدعیان و خیال همکاری

همان حکایت زردوز و بووریاباف است

هه دیسی موده نییان و خه یالی هه مکاری، هه مان هکایه تی زهردوز و بووریابافه ست.

چیرۆکی بانگه شه که رانی مایه پوچ و خه یالی هاو پیشه یی ئه وان، هه مان چیرۆکی سیمچن و هه سیرچنه کانه.

زردوز: سیم درو، که سانیک که له سهر پارچه ی گرانبه های وک ئاوریشم به سیم و پارچه ی بریسکه دار نه خش دروست ده کن.

بووریا: هه سیری له قامیش دروستکراو بووریا باف: هه سیرچن

سه باره ت به چیرۆکی سیمچن و هه سیرچنه کان ده گینه وه که جار یکیان پادشایه ک بو چینی نه خش له سهر پارچه یه کی گرانبه ها، داوا ی نه خش سازه کانی کرد، کاتی ناماده بوون، هه سیرچنه کانی هات بوون، پادشا به سهر سورمانه وه پرس ی نیوه بوچی هاتوون؟ ئه وانیش گوتیان گهر چنن بیت ئیمه ش کاری چنن ده که یین، هاوشیوه ی ئه م چیرۆکه وک تیکه لاو بوونی کویاندر ووه کان بوو به بهر گدرووه کان.

مه به ست ئه وه یه: گهر چی بانگه شه که رانی زانست و زانا راسته قینه کان هه ردوویان کتیبیان به ده ست وه یه، به لام کاریان زور جیاوازه له یه کتری هه روه ک چون نه خش سازی به سیم و له سهر پارچه ی گرانبه ها و هه سیرچنن هه ردوویان چننن، به لام جیاوازیان زوره و یه که میان کاریکی ورد و زه وق و سه لیه ی ده وی، به لام هه سیرچنن کاریکی سهره تاییه که وایه هاو پیشه یی ئه وان له گه ل یه کتریدا ناگوچی و زور جیاوازن لیکی و بانگه شه که ری مایه پوچ له کاتی کارکردن تیکده شکی.

۷- خموش حافظ و این نکته های چون زر سرخ

نگاهدار که قلاب شهر صراف است

خه موش هافز و ئین نوکته های چون زهری سورخ، نیگاهدار که قوللابی شه هر سه ررافه ست.

حافظ بیّ ده نگ به و ئه م قسانه ی (غه زله) وک ئالتون وان لای خوت پیاریزه، چونکه ته زویرکاری شار، خو ی ئه و که سه یه که ته زویر و ئه سل ی له یه کتری جیا ده کاته وه.

نکته: قسه ی کاریگهر مه به ست له غه زله کانییه تی

زر سرخ: ئالتونى بىخەش
نگاه دار: ئاگات لى بى، بىپاريزه

قلاّب: تەزويركار، تەزويرچى، كەسى كە سكهى قەلب دروستدەكات

صراف: كەسى كە ئەسلى لە تەزوير جيا دەكاتەوه

حافظ لە سەردەمەكدا بووه كە سەردەمەكە خۆى خراپبوه و بە خۆى دەلى: بىدەنگ بە و ئەو غەزەلانەى دەياننوسى لای خۆت بىپاريزه و بلاويان مەكەرەوه، چونكە ئەو كەسەى كە ئەسل و تەزوير لە يەكترى جيا دەكاتەوه و ئەوكارەى پى سىپىردراوه خۆدى تەزويرچىيەكەيه. دەكرى ئاماژە بىت بەوهى كە ئەو سەردەمە رهخەگرى غەزەل ياخود ئەو كەسەى كە ئەركى هەلسەنگاندنى شىعرى پى بەخشاوه خۆى دزى شىعر بوو بىت، هەرودەك چۆن ئەمرو كاتى نووسىنىك، شىعركى يان هەردەقەيكى جوان دەچىتە بەردەستى دەستەى نووسەرانى تەزويرچىيە گۆفاريك يان رۆژنامەيهكەوه بە نىوى خۆيهوه بلاوى دەكاتەوه ياخود مامۆستايەكى زانكو باسىكى زانستى قوتابىيەكى دەدزىت و بە نىوى خۆيهوه چاپى دەكات، بە داخهوه ئەم دياردەيه لە ئەمروى رۆشنبىرى ئىمەدا زۆر باوه.

غەزەلى سى و سىپەم:

بەحرى موحتهسى هەشتى مەخبوونى مەقسور

(مفاعىلن مفاعىلن مفاعىلن)

۱- درين زمانه رفيقى كه خالى از خلل است

صراحی می صاف و سفینهء غزل است

دەرىن زەمانە رهفيقى كە خالى ئەز خەلەلەست، سوراھىيە مەى ساف و سەفینەيى غەزەلەست.

لەم زەمانەدا ھاوړپىيەك كە خراپ نىيە سوراھى شەرابى بىخەوش و دەفتەرى غەزەلە.

خلل: خراپى، فىل، تەلەكە كە خالى از خلل: كە خالىيە لە خراپى، كە خراپ نىيە سفینە: سەفینە، كەشتى، دەفتەرى شىعر ياخود دىوانى شىعر لىرەشدا هەردوو واتاكە دەگەيەنى.

دیارە زەمانەكە پڕ بووه لە خراپەكارى و هەلخەلەتاندن بۆيە شاعیر دەلى: تەنيا ھاوړى و دۆستانىك كە لەم دەور و رۆژگارەدا نابنە مایەى خراپەكارى و بىبەرىن لە خراپە سوراھى شەراب(عەشق) و دەفتەرى غەزەلياتە.

۲- جریده رو كه گذرگاه عافیت تنگ است

پياله گیر كه عمر عزیز بی بدل است

جەرىدە روو كە گۆزەرگاھى ئافىيەت تەنگەست، پىالە گىر كە ئومرى ئەزىز بى بەدەلەست.

بە بارسووكى برۆ چونكە رىگای سەلامەتى تەنگەلانە، پىالە بگرە بە دەستەوه، چونكە تەمەنى خۆشەويست بى ھاوتايە.

جریدە: بە موحەرەدى، بە بارسووكى، مەبەست لەوەيه خۆت لە مەشغول بوون بە رووكارى دونياوه خەرىك مەكە و دارنرى لىيان رو: برۆ، تىپەرە گذرگاه: رۆپەرە، رىگا، شوئىنى تىپەرین عافیت: سەلامەتى، رزگاربوون لە مەينەتى و مەسائىب

تنگ: تەنگ، تەسك، تەنگەلان پىالەگىر: پىالەبگرە، مەبەست لە شەرابە

بى بدل: بى ھاوتایا، شتى كە بە هىچ نەگۆردرىتەوه.

به ریبواری ریگه‌ی ژیان - مروّف - ده‌لی: دارنری له شته‌کان و باری خۆت سووککه، واته ریگه‌ی زوه‌د بگره‌ بهر و خۆت مه‌شغو‌لی جوانییه‌کانی دنیا مه‌که، چونکه ئەو ریگه‌یه‌ی مروّف پێیدا تێده‌په‌رپۆ بۆ سه‌لامه‌تی ته‌نگه. واته تا مه‌شغو‌لی جوانییه‌کانی دنیا بی زیاتر تووشی دهدد و به‌لا ده‌بیت و گهر ده‌ته‌وی سه‌لامه‌ت بیت خۆت له جوانییه‌کانی دنیا بکێشه‌روه‌ه و مه‌ی بنۆشه و به‌ خۆشی ژیان به‌سه‌ربه‌ره، چونکه ته‌مه‌نی نازیزی مروّف بی هاوتایه و که تێپه‌ری به‌ هیچ شتی قه‌ره‌بوو ناکرێته‌وه.

۳- نه من ز بی عملی در جهان ملولم و بس

ملالت علما هم ز علم بی عمل است

نه من ز بی ئەمه‌لی دهر جه‌هان مه‌لو‌لم و به‌س، مه‌لاله‌تی ئوله‌ما هم ز ئیلمی بی ئەمه‌له‌ست.

ته‌نیا من نیم له‌وه دلته‌نگم که له دنیا دا کارێک ئەنجام ندری، دلته‌نگی زاناکانیش هه‌ر به‌ هۆی زانستی بی کرده‌وه‌یه.

بی عملی: بیکاری، بی کرده‌وه‌یی، لی‌ره‌دا ده‌کرێ ناماژه‌ بیت به‌ مانایه‌کی پۆزه‌تیفی که بیکاری و به‌تالییه و یاخود ناماژه‌ بی به‌ مانایه‌کی نیگه‌تیفی که بیکرده‌وه‌یه.

ملول و ملامت: دلته‌نگ و دلته‌نگی علم بی عمل: عیلمی بی عه‌مه‌ل، زانستی بی کرده‌وه

ده‌لی: ته‌نیا من نیم له‌به‌ر بیکاری و به‌تالی خۆم خه‌فه‌ت ده‌خۆم و دلته‌نگم، زاناکانیش هه‌میشه‌ خه‌فه‌ت ئەخۆن و دلته‌نگی زانستی بیکرده‌وه‌ی خۆیانن، یاخود ته‌نیا من نیم به‌وه دلته‌نگم که له دنیا دا که‌س کرده‌وه‌ی نییه و هه‌مووی هه‌ر قسه‌یه، به‌لکو زانا ناراسته‌قینه‌کانیش به‌ هه‌مان شیوه‌ی من دلته‌نگی ئەم حاله‌ته‌ن که زانست بی کرده‌وه‌یه.

۴- به چشم عقل درین رهگذار پر آشوب

جهان و کار جهان بی ثبات و بی محل است

به چه‌شمی ئەقل دهرین ره‌ه‌گوزاری پور آشوب، جه‌هان و کاری جه‌هان بی سه‌بات و به مه‌ه‌له‌ست.

له‌م ریبه‌ پر له‌ فیتنه و ناشوبه‌دا دنیا و کاری دنیا له چاری عه‌قله‌وه‌ه بی بناغه و بی ئیعتیباره.

ره‌گذار: ریگه، ری ره‌گذار پر آشوب: ری پر له‌ فیتنه، مه‌به‌ست له‌ دنیایه

بی ثبات: بی بناغه بی محل: بی ئیعتیبار، بی نرخ

له‌و رووه‌وه که مروّف به‌ ریبواری ریگه‌ی ئەبه‌دی ده‌زانریت و بۆچوون هه‌یه که دنیا وه‌ک قۆناغیکی تیزپه‌ره له‌و نیوانه‌دا و مروّف به‌جێده‌هێلی، بۆیه شاعیر ته‌مه‌نی مروّفی له‌ سه‌ر دنیادا وه‌ک رێپه‌ویکی پر له‌ ناشوب و فیتنه‌ داناره و پیتی وایه‌ ته‌واوی کاروباری دنیا و خودی دنیاش بی بناغه و ئەسله و هیچ ئیعتیبارێکی نییه یاخود له‌ چاوی عارف و عاقلاندا دنیا و هه‌رچی تیا به‌ بی نرخ و به‌هایه، چونکه زوو له‌ناو ده‌چی، (ئه‌م بۆچوونه‌ بپروای ئەشعه‌رییه‌کانه).

۵- بگیر طرء مه چهره‌ای و قصه‌ مخوان

که سعد و نحس ز تأثیر زهره و زحل است

بگیر تورپه‌یی مه‌ه‌ چپه‌ری و قیسه‌ مه‌خان، که سه‌ئد و نه‌هس ز ته‌ئسیری زهره‌ قئو زوه‌له‌ست.

پرچی (په‌رچه‌می) مانگ رووخساریک بگره و له‌م قسه‌ پوچانه‌ی که (خۆشبه‌ختی و به‌دبه‌ختی له‌ کاریگه‌ری زهره و زوحه‌له‌وه‌یه) مه‌که.

بگیر طره‌ مه‌ چهره‌ای: پرچی مانگ رووخساریک بگره، مه‌به‌ست له‌وه‌یه که دل بده به‌ کچینکی جوان و له‌گه‌لیدا خۆشحال به‌ قصه‌ مخوان: قسه‌ی پوچ مه‌که، چیرۆک مه‌لی سعد:

خۆشی، خۆشبه‌ختی نحس: خراب، به‌دبه‌ختی

زهره: ئەستێره‌ی به‌ختی بچووکه و (زوحل)یش ئەستێره‌ی خرابی گه‌وره‌یه له‌ بۆچوونی ئەستێره‌گه‌ریدا (زوحه‌ل و مه‌ریخ) شوم و خرابن، زوحه‌ل شومی گه‌وره و مه‌ریخ شومی و به‌دبه‌ختی بچووکه، (موشته‌ری و زهره‌)ش خۆشی و چاکن، مشتته‌ری خۆشی و چاکی گه‌وره و زهره‌ش بچووکه.

لی‌ره‌دا شاعیر ئەم بیره‌ ره‌تده‌کاته‌وه که چاره‌نووسی مروّف له‌ ئەستێره‌کانه‌وه‌ بیت و ئەستێره‌کان کاریگه‌رییان له‌ چاره‌نووسی مروّفدا هه‌بیت ده‌لی: ده‌ستی کچینکی جوانی وه‌ک مانگ بگره و له‌گه‌لیدا ژیانپنکی خۆش به‌سه‌ربه‌ره و واز له‌و قسه‌ پوچانه‌ به‌ینه که گوايه ئەستێره‌کان کاریگه‌رییان له‌ چاره‌نووسی مروّفدا هه‌یه. یان به‌عه‌شقه‌وه‌ خه‌ریک به‌ه و واز له‌ ئەفسانه‌ی ئەستێره‌گه‌ری به‌ینه.

۶- دلم امید فراوان به وصل روی تو داشت

ولی اجل به ره عمر رهزن امل است

دلهم ئومیدی فه‌رافان به‌ فه‌سلی روی تو داشت، فه‌لی ئەجه‌ل به‌ ره‌هی ئومر ره‌زه‌نی ئەمه‌له‌ست.

دلّم نومیندی زۆری هه‌بوو که به دیداری روی تو بگات، به‌لام ئەجەل لەپێگه‌ی عومردا جهرده‌ی ئەمەل و هیوایه.

امید: نومید، هیوا فراوان: زۆر امل: ئەمەل، هیوا به یار ده‌لی: دلّم هیوای زۆر بوو بگاته دیداری روی تو، به‌لام ئیستا ئەجەل لەپێگه‌ی عومردا بوو ته‌ جهرده‌ی ئەمەل و هیوام و ورده ورده و له‌ دهره‌نجامی پیربوونه‌وه‌ ئەو هیوایه‌م نامینێ که به دیدار و وه‌سلێ روی تو شادبم.

۷- به‌ هیچ دوور ن‌خواهند یافت ه‌شارینش

چنین که حافظ ما مست باده‌ ازل است

به‌ هیچ دوور نه‌خواهند یافت هوشیاره‌ش، چنین که ه‌افزی ما مه‌ستی باده‌یی ئەزه‌له‌ست.

به‌م شپوه‌یه که حافزی ئیمه مه‌ستی شه‌رابی رۆژی ئەزه‌له له‌ هیچ دوور و زه‌مانه‌یه‌کدا به‌ هوشیاری پ‌یدای ناکه‌ن و نایبیننه‌وه.

به‌ هیچ دوور: له‌ هیچ سه‌رده‌می‌کدا، له‌ هیچ زه‌مانه‌یه‌کدا ن‌خواهند یافت: پ‌یدای ناکه‌ن، نایبینن.

دیسانه‌وه له‌م به‌یت‌دا قسه له‌سه‌ر ئەو ب‌پ‌یاره ئەزه‌لییه‌یه که له‌ چاره‌نووسی مرۆف ده‌دری و دیسانه‌وه‌ش حافز جه‌خت له‌سه‌ر رای خۆی ده‌کاته‌وه که ئەوێک مه‌ستی شه‌رابی رۆژی سه‌ره‌تا و ئەزه‌له، ئیدی که‌وابوو له‌ هیچ دوور و زه‌مانیکدا به‌ هوشیاری نایبیننه‌وه ئەو له‌ رۆژی ئەزه‌لدا به‌و شه‌رابه مه‌ست کراوه و بووه. ئیدی تا رۆژی دواییش هوشیار نایبته‌وه، ئەم به‌یت‌ه ئاماژه‌یه به‌و ب‌پ‌یارانه‌ی که له‌و رۆژ‌دا له‌ چاره‌نووسی مرۆف ده‌دری.

غزه‌لی سی و چواره‌م:

به‌حری هه‌زه‌جی هه‌شتی ئەخره‌بی مه‌کفوفی مه‌قسور

(مفعول مفاعیل مفاعیل مفاعیل)

۱- گل در بر و می درکف و معشوق به‌کام است

سلطان جهانم به‌ چنین روز غلام است

گول دهر به‌ر و مه‌ی دهر که‌ف و مه‌شوق به‌ کامه‌ست، سولتانی جه‌هانم به‌ چنین روز غولامه‌ست.

گول له‌ به‌رده‌مدا و مه‌ی له‌ ده‌ستمدایه و مه‌شوق به‌ ئاره‌زووی دلّه، له‌مجۆره رۆژ‌دا پادشای جیهان غولام و به‌نده‌ی منه.

در بر: له‌به‌رده‌مدا، له‌لادا، له‌پیش چاودا درکف: له‌ده‌ستدا

کام: ئاره‌زوو، مو‌راد به‌کام است: به‌ ئاره‌زووی دلّه، به‌و شپوه‌یه که دلّ پ‌یی خۆشه سلطان: پادشا، سولتان به‌ چنین روز: له‌م رۆژ‌دا، له‌ رۆژێکی وادا غلام: غولام، خزمه‌تکار و به‌نده.

شاعیر سی مه‌رج بو خۆشبه‌ختی ده‌هینته‌وه که گهر له‌ ده‌ستدا بن ئەوا مرۆف ده‌بیت‌ه پادشا و بگه‌ پادشا و سولتانه‌کانیش له‌ چاویدا ده‌بنه‌ غولام، ئەوانیش بوونی گول و جوانییه‌کانی سروشت و مه‌ی و جوانییه‌کانی ژیان و یاریکه که به‌ ئاره‌زووی دلّ بیت، بۆیه ده‌لی: من ئیستا هه‌ر سیکیانم هه‌یه و له‌ رۆژێکی وه‌هاشدا پادشا به‌ غولام نازام.

۲- گو شمع میارید درین جمع که امشب

در مجلس ما ماه رخ دوست تمام است

گو شه‌مع مه‌یارید دهرین جه‌مع که ئیمشه‌ب، دهر مه‌جلیسی ما ماهی روخی دوست ته‌مامه‌ست.

بلی ئەمشه‌وه له‌م کۆره‌دا مۆم مه‌هینن، چونکه له‌ مه‌جلیسی ئیمه‌دا مانگی روی دوست ته‌واوه.

میارید: مه‌هینن رخ: رووخسار، روو تمام: ته‌واو، پر، به‌سه

بوونی دوست له‌ کۆر و مه‌جلیسدا مایه‌ی رووناکیی ئەو مه‌جلیسه‌یه و ئیدی پ‌یویست به‌وه ناکات نامیری رووناکردنه‌وه به‌ینرته‌وه ئەو کۆره‌وه، دوستیش چ دوستیکه، رووخساری وه‌ک

مانگی چوارده وایه و ئەو نامیرەش که دەهینریت بۆ رووناککردنەوه مۆمه، بۆیه شاعیر دەلی: بلی و هەواڵ بگهیهنە که مۆم مەهینن بۆ رووناککردنەوهی کۆر، چونکه رووخساری وەک مانگی یار تەواوە و پرە و هەموو دنیای رووناککردووەتەوه و لە بوونی رووخساری وەک مانگی چواردهی دۆستدا دەبی چرا و مۆم چ رووناکییەکیان هەبی. گەر (تمام است) بە (بەسە) واتا بکریت ئەوا مانای بەیتە که دەبیته: هەواڵ بدە و بلی مۆم مەهینن بۆ کۆر و مەجلیس، چونکه ئەمشەو که یار لیڕەیه رووخساری وەک مانگی دۆست بەسە بۆ رووناککردنەوهی مەجلیسە که.

۳- در مذهب ما باده حلال است و لیکن

بی روی تو ای سرو گل اندام حرام است

دەر مەزەهەبی ما باده هەلالەست ئە لیکن، بی روی تو ئەی سەرفی گولەندام هەرامەست.

لە مەزەهەبی ئێمەدا شەراب هەلالە، بەلام بە بی روی تو ئەی یاری سەرووی گول ئەندام هەرامە.

مذهب: مەزەهەب، نایین، ریچکە لیکن: بەلام بی روی تو: بی روی تو، بەبی تو گل اندام: گولتەندام، سیفەتیکە بۆ مەشعوق، واتە: ئەندامەکانی جەستەت وەکو گول جوانە. هەموو جوانی و لەزەت و چێژەکان لای حافظ بە یارەوه جوان و لەزەت بەخشن و بەبی روی یار و لە غیابی ئەودا جوانییەکان دەبنە ناشیرینی و لەزەت و چێژەکانیش دەبنە عەزاب و ئازار. ئێمە عاشق، مەزەهەب و ریچکەیه کمان بۆ خۆمان هەلبژاردووە، که تیایدا باده و شەراب هەلالە، بەلام ئەی ئەو یارە که بالات لە سەرویه کی بەژن ریک دەچیت و ئەندامەکانی جەستەت لە گول، بە بی نامادەیی تو ئەو بادەیه مان لی حەرامە و هیچ تام و چێژیکی لی نابهین.

لە زاراوهی عێرفانیدا (باده) عەشقه، گەر لیڕەدا (تۆ- دۆست) دۆستی عێرفانی یاخود جیهانی مەلەکووت و خودا بیته ئەوا مانای بەیتە که دەبیته: لە ئایینی ئێمەدا که ئیسلامە عەشق و خۆشەویستی هەلالە بە مەرجی لە گەل جیهانی مەلەکووتدا بی و عەشقی خودایی بیته، بەلام ئەی دۆست و یاری جیهانی بالا گەر تو لەو عەشقهدا سەنتەر و چەق نەبوویت ئەوا ئەو عەشقه هەرامە.

۴- گوشم همه بر قول نی و نغمه چنگ است

چشمم همه بر لعل لب و گردش جام است

گوشەم هەمە بەر قۆولی ئەی و نەغمەیی چەنگەست، چەشمەم هەمە بەر لە ئلی لەب و گەردشی جامەست.

هەمیشە گویم چاوەروانی دەنگی نایی و ئاوازی چنگە و هەمیشە چاویشم لە لیوی سوور و گەڕانی پێکە.

گوشم همه: هەمیشە گویم بر: لە قول نی: دەنگی نای

چشمم همه: چارم هەمیشە چشمم بر: چارم لە، چاوەچاوی

لعل لب: لیوی سوور، لیوی یاقوتی گردش: گەڕان، دەوری باده، ساقی بە نۆرە شەراب دابەش دەکات مەبەست لەوێهە که چاوەروانم سەرهی ئەو دەورانە بگاتە سەرمەن.

من به چاو و گویمەوه هەمیشە لە چاوەروانی رۆژگار و کاتیکی خۆشدام و ئاواتەخوازم که بەردەوام گویم لە دەنگی نای و ئاوازی چەنگ بیته و چاویشم لە لیوی یاقوتین و عەشق و نۆرە گیڕانی شەراب بیته تا بگاتە سەرم. کورتە ی قسە ئەوێهە که هەمیشە لە چاوەروانی ژیا نیکی ئاسوودە و خۆشگوزەرائی (عێرفانی) دام.

۵- در مجلس ما عطر میامیز که ما را

هر لحظه از گیسوی تو خوشبووی منام است

دەر مەجلیسی ما ئیتر مەیامیز که ما را، هەر لەهزە ئەز گیسوی تو خوشبوو مەشامەست.

لە مەجلیسی ئێمەدا عەتر مەپرژینن، چونکه دەماغی ئێمە سات بە سات لە پرچی تۆوه (یارەوه) بۆخۆش دەبیته و بۆنی خۆشی پێدەگات.

میامیز: لە (آمیختن) هاتووه واتە: تێکەڵاکردن و تێوەردان، لیڕەدا بە مانای پرژاندن دیت هەرلحظه: هەرساتە، سات بە سات خوشبوو: بۆخۆش مشام: شوینی بۆنکردنە لە دەماخدا.

هەرۆک چۆن لە بەیتی پێشتردا لە بۆنی روی یاردا شاعیر هیتانی مۆم و ئامیری رووناککەرەوهی رەتکردەوه، لیڕەشدا بە بۆنی پرچی یار پرژاندنی عەتر و بۆنی خۆش بە پێویست نازانیت و بە بۆنی پرچی بۆخۆشی یار هەستی بۆنکردنی ئێمە سات بە سات بۆخۆش دەبی ئیدی چ پێویست بە عەتر پرژاندن دەکات.

۶- از چاشنی قند مگو هیچ و ز شکر

زانرو که مرا در لب شیرین تو کام است

ئەز چاشینی قەند مەگو هیچ و ز شە ککەر، زانرو که مەرا دەر لەبی شیرینی تو کامەسەت.

لە بارە ی تام و چێژی شەکر و شیرینییهوه هیچ مەلی: چونکه لە لیوی شیرینی تۆوه مواردی من شیرینە.

چاشنی: تام، چیژ، مهزه له بهیته کهدا مهزه‌ی دوا‌ی شه‌را به.
قند و شکر: شه‌کر(قند) شه‌کرکی پالیئوراه و بیخه‌وشره.

زانرو: له‌ورووه‌وه، چونکه
کام: موراد، ئارات، ناره‌زوو

ئهم مه‌جلیسه‌ی که تۆی تیدایه و له سایه‌ی رووی تۆوه مؤمی پیوست نییه و له سایه‌ی
بۆنی خۆشی پرچیشته‌وه پیوستی به عه‌تر نییه، له سایه‌ی لیوی شیرنیشته‌وه پیوستی به
مهزه و شه‌کر و شیرینی نییه، بۆیه وه‌سفی تام و له‌زه‌تی قه‌ند و شه‌کر مه‌که بۆ من، چونکه
به‌بوونی لیوی شیرینی تۆ (ئه‌ی دۆستی هه‌ق) مورادی من شیرینه و ناره‌زوو‌ه‌کام چیژدار و
به‌تامن (واته به ئاواتم گه‌شتوم).

۷- تا گنج غم‌ت در دل ویرانه مقیم است

همواره مرا کنج خرابات مقام است

تا گه‌نجی غمه‌ت دهر دلی ڤیرانه موقیمه‌ست، هه‌مقاره مه‌را کونجی خرابات
مه‌قامه‌ست.

تا گه‌نجی گرانبه‌های غمه‌ی عه‌شقی تۆ له دل‌ی ویرانه‌مدا جیگیره به‌رده‌وام جیگه‌ی من
کونجی خرابات و مه‌بخانه‌یه.

کنج: گه‌نج، شتی به‌قیمه‌ت و گرانبه‌ها
مقیم است: جیگیره، هه‌یه
همواره: به‌رده‌وام
کنج: کونج، گۆشه
مقام: جیگه

حافظ هه‌میشه به‌شپوه‌یه‌کی دۆستانه له (غه‌می عه‌شق) دده‌ویت و به‌گرانبه‌های
ده‌زانیت. لیتره‌شدا هه‌ر به‌گه‌نج و گه‌وه‌ری داوه‌ته قه‌لهم، گه‌نج و شتی گرانبه‌هاش به‌زۆری له
ویرانه‌کاندا دده‌زۆریته‌وه و شوتینی دانسقه و گرانبه‌ها ویرانه‌یه. بۆیه ده‌لئ: تا ئه‌و غه‌می
عه‌شقه‌ی تۆ که گه‌نجیکه له دل‌ی ویرانه‌مدا جیگیر بیت من به‌رده‌وام له گۆشه‌ی مه‌بخانه و
خراباته‌کانی عه‌شقی حه‌قیقیدا ده‌م، ئهم گه‌ته‌یه چه‌ند مه‌به‌ستیک ده‌پیکسی له‌لایه‌ک واته:
غه‌می عه‌شقت زۆر ناره‌حه‌ته و تا ئه‌و کاته‌ی ئه‌و غه‌مه‌م له دل‌دا بیت له ناره‌حه‌تیدا هه‌میشه
له گۆشه‌ی مه‌بخانه‌کاندا ده‌م و مه‌ی ده‌خۆمه‌وه، که ئه‌لبه‌ته ئه‌مه مانایه‌کی نیگه‌تیقی
(غه‌می عه‌شقه) و نا‌کرئ حافظ ئه‌مه‌ی مه‌به‌ست بووی، به‌لام لیکدانه‌وه‌ی دووه‌م ئه‌ویه: که
مادام غه‌می عه‌شقت گه‌نجیکسی گرانبه‌هایه و گه‌نجیش له ویرانه‌دایه و نیستاش له دل‌ی
ویرانه‌مدایه به‌رده‌وام ده‌م له‌و ویرانه‌سازییه‌ی دل‌م و هه‌میشه له گۆشه‌ی خراباتدا ده‌م تا
به‌رده‌وام دل‌م ویرانه‌ بیت و به‌رده‌وامیش غه‌می عه‌شقی تۆی تیدابیت، که ئهم لیکدانه‌وه‌یان

له‌گه‌ل روحی عارفانه‌ی حافزدا نزیکتره. به‌تایبه‌تی که مه‌بخانه له زاراوه‌ی عیرفانییدا
خه‌لوه‌تخانه‌ی عارفان و شوپینی گۆشه‌گیریه.

۸- از ننگ چه گویی که مرا نام ز ننگ است

و ز نام چه پرسی که مرا ننگ ز نام است

ئه‌ز نه‌نگ چه گویی که مه‌را نام ز نه‌نگه‌ست، قه‌ ز نام چه پرسی که مه‌را نه‌نگ ز
نامه‌ست.

له باره‌ی نه‌نگ و عه‌یه‌وه چی ده‌لئیی، چونکه ناو و شوهرتی من له کاریگه‌ری ئهم نه‌نگی
و به‌دناوییه‌وه‌یه، بۆچی سه‌بارت به‌ ناو و شوهرت ده‌پرسی که من ناوداری و شوهرت به‌ نه‌نگی
و عه‌یه‌ ده‌زام.

ننگ: ناو‌زبان، عه‌یه، نه‌نگی، به‌دناوی
نام: شوهرت و ناوداری

نام ز ننگ است: ناوداری له به‌دناوییه‌وه
ننگ ز نام است: به‌دناوی له ناودارییه‌وه‌یه
له شه‌رح و شرۆفه‌ی ئهم به‌یتهدا پیوسته له بیروبوچوونی (مه‌لامه‌تی) بدوین، چونکه
به‌یته‌که به‌ ته‌واوی ره‌نگدانه‌وه‌ی ئه‌و بۆچوونه‌یه. (د. هروی) له شه‌رحه‌که‌ی خۆیدا
{ج ۱۶۱} له گوتی (نجم الدین رازی) و (استاد فروزانفر) ده‌وه شه‌رحی مه‌لامه‌تییه‌ی
کرده‌وه که تاییدا هاتوه: مه‌لامه‌تی ده‌سته‌یه‌کی سۆفیه‌گه‌رییه و به‌و واتایه دیت که لای
که‌سێک ناوداری و حه‌یاچوون و ستایش و بیاهه‌ل‌دان و داشۆزین و زهم و ره‌تکرده‌وه و
قه‌بوولکردنی خه‌لکی بۆ ئه‌و وه‌ک یه‌ک بیت و هیچ جیاوازییه‌کیان نه‌بیت و به‌ دۆستی و
دوژمنایه‌تی خه‌لک خۆشحال و دل‌گران نه‌بیت و ئهم زاراوه و چه‌مکه دژانه به‌ یه‌ک بزانی‌ت،
هه‌رچه‌نده ئهم بیروبوچوونه خه‌سته‌ناه‌وه‌ی خه‌لکییه و له مه‌به‌ده‌ندا دوورکه‌وتنه‌ویه له به‌ند و
داوی کۆمه‌لگه، به‌لام وه‌ک خالی وهرچه‌رخانی زاهدی و زوه‌د بۆ سۆفیه‌تی و سۆفیه‌گری
ده‌زانیت، چونکه له سۆفیه‌گریدا سۆفی له عه‌شقی خودایی و جیهانی مه‌له‌کوتدا سه‌رقال
ده‌بیت و خه‌لک له به‌رچاوی ده‌بنه‌ سفر، به‌لام مه‌لامه‌تییه‌کان هه‌ر له به‌ند و داوی خه‌لکدان و
ترسی ناوداربوون و به‌دناویان ماوه و هه‌ولئ ئه‌وه ده‌ده‌ن له‌به‌ر چاوی خه‌لک بشارد‌رینه‌وه و
گرفتاری نافاته‌کانی ناو و شوهرت نه‌بن و توشی ریا و ریاکاری نه‌بن، هه‌ربۆیه هه‌ندئ جار
کاری وا ده‌که‌ن که به‌ رواله‌ت به‌دکاریه تا نه‌وه‌کو شوهرتی چاکی ده‌رکه‌ن و توشی ریا بن.

بیگومان له کۆمه‌لگه‌دا ناوداری و شوهرت بۆزه‌تیف و به‌دناوی و نارپوچوون نیگه‌تیفن و
هه‌میشه قسه له‌سه‌ر ناوداری خۆلادانه له به‌دناووبون، به‌لام شاعیر ریحی که مه‌لامه‌تییه‌ی
گرتوه و له‌و ریحیه‌دایه که بیسه‌لمینی ئهم وه‌ک خه‌لکانی نیو کۆمه‌لگه نییه و ئه‌و مه‌به‌ده‌ئیه‌ی

لا کالڙوتوهه که له دواى شۆرته بېت و له بهدناوى بترسى دهلى: من وهک مهلامهتیبه کاتم و بهدناوبوونم ناودار دهيم، بۆيه توچ باسى بهدناوبوون و عهيبه عهيبه يه کته و بېرم دهخه يته وه له لايه کى دیکه وه له ناودارى دهپرسى و لىي دهگه پى له کاتى کدا ناودار بوون لای من عهيبه يه و ده بېته مايه عهيبدار بوون، چونکه له مهزه به سوڤيگه رييه کهى مندا ناودارى و شۆرته سهرم دهخوات و ده بخاته چان و داوى بهدناوييه وه.

۹- ميخواره و سرگشته و رنديم و نظرباز

وآن کس که چو ما نيست درين شهر کدام است

مه بخاره شو سهرگه شته شو رنديم و نه زه رباز، ثان کهس که چو ما نيست دهريين شههر کودامه ست.

مه بخور و سهرگردان و گوئ پينه دهر و جوانپه رستين و شه و کهسهى که لهم شارهدا وهک ئيمه نييه کامه يه.

ميخواره: مه بخور سرگشته: سهرگردان، بى تامانج

رند: گوئ پى نه دهر، لابلالى نظرباز: جوانپه رست، کهسى که هزى له سهرکردنى جوانان بېت

چو ما: وهک ئيمه درين شهر: لهم شارهدا کدام: کام

لهم شارهدا که ئيمه ي تيدا ده ژين هه مووان وهک يه کين و هه موومان سيفاتى يه کتريمان هه يه، به لام هه نديکمان خومان ناشکرا ده که يين و هه نديکى دیکه مان خومان ده شارينه وه، دهنه لهم شارهدا کام کهسه يه که وهک ئيمه مه بخور و سهرگردان و بى تامانج و گوئ پينه دهر و گونا هکار و جوانپه رست نه بى.

۱۰- با محتسبم عيب مگوويد که او نيز

پيوسته چو ما در طلب عيش مدام است

با موهته سه بهم ئه ييب مه گوويد که ئو نيز، په يقهسته چو ما دهر ته له بى ئه ييشى مودامه ست.

عهيبى من به پؤليس (محتسب) مه لىن، چونکه شه و ييش وهک ئيمه بهرده وام له هه ولى ژيانى خؤشدايه.

محتسب: مه ئمورى رىگرى له خراپه کارى وهک عاره قخورى و زينا کهرى و هتد... که به زورى له پياوه زاهيد و ئايينداره کان بوون (پؤلىسى تاوان).

عيب مگوويد: شکات مه کهن، عهيب مه لىن.

او نيز: شه و ييش پيوسته: بهرده وام

له بهيتى پيشودا شاعير پيشوايه لهم شارهدا کهس نييه وهک شه مان نه بى ليره دا ده چيته سهر پيرؤزترين ياخود بنچينه ترين کهس که ده کرى دوور بى له و کاره وه که خودى مه ئمورى بهرگرى کردنه له روودانى مونکه رات به زاراوهى شه مپؤزکه پؤلىسى تاوانه و ده لى: لای مه ئمورى بهرگرى له تاوان شکاتم لى مه کهن ياخود تانهم لى مه دهن لای شه، چونکه ته نانهت شه و ييش وهک ئيمه هه ميشه خه ريکى رابواردنى ژيانى خؤشى و شاده و له هه ولى شه ژيانه خؤشه دا يه و له گه ل ئيمه دا جياوازييه کى نييه.

۱۱- حافظ منشين بى مى و مه عشوق زمانى

كايام گل و ياسمن و عيد صيام است

هافز مه نشين بى مهى و مه عشوق زه مانى، که شه يامى گول و ياسه مه ن و ئييدى سيامه ست.

حافز ساتى بى مه يى و مه عشوق دامه نيشه، چونکه کاتى پشکوتنى گولى سوور و ياسه مين و جه ژنى رهمه زانه.

منشين: دامه نيشه، رازى مه به زمانى: کاتى، ساتيك، زه مانى کى زور کورت

عيد صيام: جه ژنى رهمه زان

واته ئيستا مانگى رهمه زان به سه رچووه و رؤزوگرتن کؤتابى هاتووه و وه رزى به هاره که وه رزى رابواردن و سه يران و سه فايه به خؤشى به سه رى به ره.

غزه لی سی و پینجه م:

به حر موجته سی ههشتی مهخبوونی مهقصور

(مفاعلتن مفاعلتن مفاعلتن)

۱- خیال روی تو در هر طریق همره ماست

نسیم موی تو پیوند جان آگه ماست

خیالی روی تو دهر ههر تهریق هه مرههی ماست، نه سیمی موی تو په یقه نندی جانی ناگههی ماست.

به ههر ریگهیه کدا برۆین خه یالی رووی تۆمان له گه لدايه و شه مالتی موی تۆش په یوه سته به گیانی به ناگا و بیداری نیمه وه.

در هر طریق: له ههر ریگهیه کدا
له گه لدا بوون نسیم: شه مال، بوئیخۆش
همره: هاوړی، هاوسه فەر،
پیوند: په یوه سته

دهلی: به ههر ریگهیه کدا برۆین خه یالی رووی خۆتمان له گه لدا د نه بریت و هه همیشه له پیش چاومانی و شه مال و بوئیخۆشی زولقیشت به رده وام له گه ل گیانی بیداری نیمه دایه.

زاراوه عیرفانییه کانی ئەم به یته و ته واری غه زه له کەش به بی مانده بوون لیکده دریته وه و مانا شاراوه عیرفانییه کانیس له م غه زه له دا به ناسانی دهرده کەون، به بی عیرفان شاعیر به خودای خۆی - مه عشوقی حه قیقی عارفان - دهلی: به ههر ریگهیه کدا برۆین و له ههر بارودۆخیکدا بین خه یالی رووخساری تۆمان له گه لدايه که له راستیدا ئەمه پله یه کی به رزی عیرفانه و له قۆناغه سه ره تاییه کاندای روونادات و له میسراعی دووه میشدا به هینانی (نسیم) ئەم به رده وامییه تۆخ تر ده کاته وه، چونکه شه مال فهیز و نوری به رده وامه و چاولیبوون و ناگاداری دریتخایه نه له لایهن خوداوه و دهلی: نور و ره جمه تی تۆ هه همیشه په یوه سته به گیانی بیداری نیمه وه و هه رگیز لیبی جودا نایبته وه.

۲- به رعم مدعیانی که منع عشق کنند

جمال چهرهء تو حجت موچه است

به رعمی موده ئیانی که مه نئی ئیشق کونه ند، جه مالی چیه ریبی تو هوجه تی موچه ججههی ماست.

به کویری چاری مرۆقه بانگه شه کهره مایه پوچه کانه وه که ریگری له عشق ده کهن، جوانی رووخساری تۆ به لگهی رازیکه ری راستگویی نیمه یه.

به زغم: به پیچیه وانه‌ی نارده‌زوو، به کویری چاوی مدعی، بانگه‌شه‌کهر

جمال: جوانی چهره: رووخسار حجت: به‌لگه

حجت موجه: به‌لگه‌ی رازیکهر ماست: نیمه‌یه

هه‌لّه‌ت له هه‌رکات و شوینیکدا که سائیک هه‌بوون که عیرفان و عه‌شقی خوداییان به‌که‌م زانیوه و ریگرییان لی کردووه، ئەم به‌یته ره‌تکرده‌وه‌ی رای ئەوانه و ده‌لی: به‌کویری چاوی ئەوانه‌ی که به بی ئەوه‌ی راستگۆ بن و کرده‌وه بکه‌ن هه‌ر لاف و گه‌زافیان لیداووه، ریگرییان له عه‌شق و عیرفان کردووه جوانی رووی یاری عیرفانی هینده سه‌رنج‌راکیشه به‌لگه‌یه‌کی ته‌واو رازیکه‌ره بو ئەوه‌ی که عیرفان و عه‌شق راسته و قسه‌ی ئەو مایه‌پوچه دیعایه و بانگه‌شه‌که‌رانه درۆیه.

۳- ببین که سبب زرخدان تو چه می گوید

هزار یوسف مصری فتاده در چه ماست

ببین که سببی زنه‌خدانی تو چه می گوید، هزار یوسفی میسری فوتاده دهر چه‌هی ماست.

سه‌یرکه که سیوی چه‌ناکه‌ی تو چ ده‌لی، ده‌لی: هه‌زار یوسفی میسری که‌وتووه‌ته چالی نیمه‌وه.

سبب: سیو زرخدان: چه‌ناکه

سبب زرخدان: سیوی چه‌ناکه، چاناگه‌ی خر و جوانی وه‌ک سیو

فتاده: که‌وتوو چه/چاه: چال

سه‌یرکه که جوانی چه‌ناکه‌ی خری تو چ ده‌لی، جوانی من هینده، کاریگه‌ره ته‌نانه‌ت هه‌زارانی وه‌ک یوسفی میسری (هه‌زهرتی یوسف - د.خ - که خۆی ره‌مز و سومبولی جوانییه) که‌وتوونه‌ته نیو چالی نیمه‌وه و گرفتاری جوانی ئەم چه‌ناکه‌یه بوون.

(سبب زرخ) له عیرفاندا زانستی چیژه له (بینین و مشاهده) لیره‌دا و به‌م مانایه ده‌لی: سه‌یرکه چیژه وه‌رگرتن له بینین و موشاهه‌ده‌ی تو ئەی یاری عیرفانی هینده له‌زه‌ت به‌خشه هه‌زارانی وه‌ک یوسفی کویری یه‌عقوب (د.خ) ده‌که‌ویتیته داوی و چیژه ماددییه‌کانی دونیا و جوانییه ماددییه‌کانی دنیا به‌جی ده‌هیلیت و گرفتاری ئەم چیژه ده‌بیته و (ربی سجن احب الی ما یدعوننی الیه) {یوسف/۳۳} ده‌لیت له کاتی‌کدا ئەوان یوسفیان بو چیژه و رابووردن داوه‌ت ده‌کرد و داوای رابووردنیان لی ده‌کرد، به‌لام چونکه ئەو چیژه له موشاهه‌ده و بینین بینی بوو گرفتاری ئەم چیژه‌بوو ئەم چیژه‌ش هه‌زارانی وه‌ک هه‌زهرتی یوسف گرفتار ده‌کات.

۴- اگر به زلف دراز تو دست ما نرسد

گناه بخت پریشان و دست کوتاه ماست

ئه‌گه‌ر به زولفی درازی تو ده‌ستی ما نه‌رسه‌د، گونا‌هی به‌ختی په‌ریشان و ده‌ستی کوتاه‌هی ماست.

ئه‌گه‌ر ده‌ستی نیمه‌ به پرچی دریزی تو نه‌گات، گونا‌هی به‌ختی په‌ریشان و ده‌ستی کورتی نیمه‌یه.

دراز: دریز نه‌گات گناه: تاوان، خه‌تا بخت: به‌خت پریشان: په‌ریشان، ره‌ش، به‌د کورته: کورت دست کوتاه: ده‌ستی کورت

ده‌لی: گه‌ر نیمه ناتوانین بگه‌ینه وه‌سل و دیداری تو و په‌رده و حیجابه‌کانی نیوانمان هه‌لده‌ینه‌وه (مانای عیرفانیی پرچ) خه‌تای ئەوه نییه که تو پرچت کورته و که‌س ده‌ستی پی ناگات، به‌لکو خه‌تای به‌ختی ره‌ش و بلاو و په‌ریشانی خۆمانه که هاوکارمان نییه و خه‌تای ده‌ست‌کورتی خۆمانه که ناگاته ئەو په‌ردانه، واته: گه‌ر نیمه به دیدارت شاد نابین خه‌تا و گونا‌ه له خۆمانه‌وه‌یه، چونکه به‌خت یاوه‌رمان نییه.

۵- به حاجب در خلوت سرای خاص بگو

فلان ز گوشه‌نشینان خاک درگه ماست

به حاجبی دهری خه‌لغه‌تسه‌رای خاس بگو، فولان ز گوشه‌نشینانی خاکی دهرگه‌هی ماست.

به دهرگاوانی دهرگای خه‌لوه‌تسه‌رای تاییه‌تی خۆت بلی، فلانه‌که‌س - حافز - له گوشه‌نشینانی به‌رده‌رگای نیمه‌یه.

حاجب: دهرگاوان، به‌مانای برۆش دیت، به‌لام لیره‌دا به هۆی ئیزافه‌کرده‌وه بو (دهرگا) ته‌نیا مانای یه‌که‌م راسته. در: دهرگا

خلوت‌سرا: خه‌لوه‌تسه‌را، شوینی تاییه‌تی ته‌نیایی بگو: بلی

فلان: فلان، لیره‌دا بو خۆ بچوو‌کرده‌وه به‌کارهاتوووه و مه‌به‌ست له‌م فلانکه‌سه خودی شاعیره. درگه: دهرگا

ده‌لی: ئەی یار له‌و خه‌لوه‌تسه‌را تاییه‌تییه‌ی خۆته‌وه به دهرگاوانه‌که بلی که فلانه‌که‌س واته حافز یه‌کیکه له‌وانه‌ی له به‌رده‌م دهرگای نیمه‌دا گوشه‌گیربوون، با دهرم نه‌کات.

۶- به صورت از نظر ما اگر چه محجوبست

همیشه در نظر خاطر مرفه ماست

به سورهت تهز نه زهري ما ته گهر چه مه هجوبه ست، هميشه دهر نه زهري خاتري موره فدهي ماست.

ته گهر چي رووخساري له بهر چاوي تيمه شاراوهيه و تهو نابيين، به لام هميشه رووخساري تهو له پيش چاوي خيال و بيري تاسورده ماندايه.

به صورت: به رووخسار از نظر ما: له بهر چاوي تيمه محجوب: شاراوه، داپوشراو مرفه: تاسورده، نارام، رهعت در نظر: له بيردا

دهلي: ههر چنده ياري عيرفاني به رووخسار و شيوه له پيش چاوي تيمه نادياره و نابيين و تهو رووخساره مان لي شاراوهيه، به لام هميشه له بيرماندايه و له نيو خيال و بيري تاسورده ماندايه، كه بهو تاسوردهيه. يا خود دهكري قسه يار بيت كه دهلي: ههر چنده حافظ ليمان دوره، به لام له خيال و بيري تاسورده ماندا تاماديهي هيه و له بهر چاومانه.

۷- اگر به سالي حافظ دري زند بگشاي

كه سالهاست كه مشتاق روي چون مه ماست

ته گهر به سالي حافظ دري زنده بگوشاي، كه سالهاست كه مشتاق روي چون مه هي ماست.

ته گهر سالي يهك جار حافظ له درگاي دا ليني بكهوه، چونكه سالانيكه كه ناره زومهندي رووي وهك مانگي تيمه.

به سالي: به سالي جاري، سالي يهك جار دري زند: له درگا بدات بگشاي: بيكهوه سالهاست: سالانيكه، سالهايه مشتاق: مشتاق، ناره زومهندي

قسه ي ياره كه به درگاوانه كه ي دهلي: گهر سالي جاريك حافظ له درگايدا كه تهو له هيا و شهرمدا ههر چنده گوشه گيري بهردهم تاستانه ي درگا كه ي تيمه يه له درگاي دوعا و داوا نادات گهر سالي جاريك له درگايدا درگاي لي بكهوه، چونكه تهو سالانيكي دور و دريژه ناره زومهندي رووخساري جواني وهك مانگي تيمه يه.

غزه‌لی سی و شه‌شه‌م:

به‌حری ره‌م‌لی هه‌شتی مه‌خبوونی نه‌سله‌می موسبه‌غ
(فاعلاتن فاعلاتن فعلاتن فع لان)

۱-روضه‌ خلد برین خلوت درویشان است

مایه‌ محتشمی خدمت درویشان است

رۆزه‌یی خولدی به‌رین خه‌ل‌قه‌تی ده‌ر‌قیشانه‌ست، مایه‌یی موهته‌شه‌می خدمه‌تی
ده‌ر‌قیشانه‌ست.

باخی به‌رزی به‌هشت (فیردوس) خه‌ل‌وه‌تی ده‌ر‌ویشان، نه‌وه‌ی ده‌بیته‌ مایه‌ی گه‌وره‌یی و
حیسمه‌ت خزمه‌تی ده‌ر‌ویشان.

روضه: باخ، گوژار خلد: جاوید، هه‌میشه‌یی برین: به‌رز، بالا
خلد برین: به‌رزترین جیگه و پایه‌ی به‌هشت، فیردوس خلوت: خه‌ل‌وه‌ت، ته‌نهایی
درویشان: ده‌ر‌ویشان، ده‌ر‌ویشانی نه‌م به‌یته و به‌یته‌کانی دیکه‌ش نه‌و که‌سه رۆشن‌بیرانه‌ن
که له‌ کۆمه‌ل‌گه‌دا بیبه‌ش و به‌ش‌خوراون نه‌ک ته‌نیا ده‌ر‌ویشی چه‌مکی سو‌فیگه‌ری (د.ه‌روی،
ج ۱، ل ۱۶۶) یاخود وه‌ک سودی ده‌لی: (مه‌به‌ست له‌ ده‌ر‌ویشان پیاوانی خودا (اهل الله) یاخود
خوداپه‌رستانه‌ {سودی، ج ۱، ل ۳۳۲} له‌راستیدا (د.ه‌روی) زیاده‌رۆیی کردوه له‌ رایه‌که‌یدا
مایه: هۆکار، مایه

محتشم: خاوه‌ن حیسمه‌ت، گه‌وره، حیسمه‌تیش واته: گه‌وره‌یی، پله و پایه، شهرم و حه‌یا
محتشمی: گه‌وره‌یی و پله و پایه‌داری خدمت: خزمه‌ت

واته: نه‌وه‌ی که له‌ وه‌سفی خو‌شی و نارامی باخی فیردوسدا گوتراوه له‌ ته‌نیایی و
خه‌ل‌وه‌تی ده‌ر‌ویشان و پیاوانی خودادا به‌ ده‌ست دیت یاخود به‌رزترین پایه و پیگه‌ی خو‌شی له
ته‌نیایی ده‌ر‌ویشاندا به‌مه‌ش خزمه‌ت‌کردن به‌ ده‌ر‌ویشان ده‌بیته هۆکاری گه‌وره‌یی و هه‌ر‌که‌س
خزمه‌تی ده‌ر‌ویشان بکات پله و پایه‌ی به‌رز ده‌بیته‌وه.

ده‌کرۆی بلین نه‌م غه‌زه‌له به‌ ته‌واوی له‌ مه‌دح و سه‌نای ده‌ر‌ویشاندا نووسراوه و حافظ
دیدگایه‌کی ئیجابی و پۆز‌ه‌تیقی سه‌باره‌ت به‌و ده‌ر‌ویشان هه‌یه که هه‌میشه گه‌وره و سه‌ردارن و
ریاکار و مایه‌پوچ نین.

۲-کنج عزلت که طلسمات عجایب دارد

فتح آن در نظر رحمت درویشان است

کونجی نوزله‌ت که تیلیسماتی شه‌جایب دارد، فه‌ته‌ی ئان ده‌ر نه‌زه‌ری ره‌مه‌ته‌تی
ده‌ر‌قیشانه‌ست.

کونجی گۆشه‌گیری که ته‌لیسمی سه‌یری هه‌یه، کردنه‌وه‌ی نه‌و ته‌له‌سیمانه له‌ پیش چاوی
ره‌حه‌تی ده‌ر‌ویشاندا به.

کنج: کونج و گۆشه‌ی گۆشه‌گیری عزلت: ته‌نیایی، گۆشه‌گیری

طلسم: ته‌لیسم، کار و رووداوی نا‌ناسایی که نه‌وسا به‌ هی‌زی نا‌سامنییان ده‌زانی.

عجایب: سه‌یر و سه‌رسوره‌ینه‌ر فتح: کردنه‌وه، زانین، شیکارکردن، هه‌ل‌کردن

هه‌ر‌چه‌نده له‌ نوسخه‌ی (ه‌روی)، (سودی)، (غنی و قزوینی)، (عیوضی) دا له‌ بری (کنج
عزلت) (کنج عزت) هاتوه، به‌لام له‌لایه‌که‌وه به‌ له‌به‌ر‌چاوگرتنی مانای کونجی گۆشه‌گیری
له‌گه‌ل ده‌ر‌ویش و ژینایی خه‌ل‌وه‌تنشینی ده‌ر‌ویشاندا و له‌لایه‌کی دیکه‌شه‌وه هاتنی (کنج عزلت)
له‌ نوسخه‌ی (خلخالی) دا و پاشان له‌ نوسخه‌ی (عه‌لامه قزوینی و د. قاسم غنی) که یه‌کی‌که
له‌ بر‌واپ‌پ‌کراوترین نوسخه‌کانی حافظ و لای هه‌ندیک ره‌خنه‌گری وه‌ک (د. زرین کوب، ازکوچه
رندان، مقدمه) به‌راسته‌ترین نوسخه‌ی حافظ دراوه‌ته قه‌لم لی‌رده‌دا (کنج عزلت) مان نووسیه‌وه.

ببگومان کونجی گۆشه‌گیری ده‌ر‌ویشان یاخود خه‌ل‌وه‌تی ته‌نیایی چه‌نده‌ها ته‌لیسم و جوانی
یاخود کار و رووداوی له‌توانابه‌ده‌ر و نا‌ناسایی سه‌یر و سه‌رسوره‌ینه‌ری تیدایه که گه‌یشتن به‌و
ته‌لیسمانه ته‌نیا له‌و گۆشه‌ی گۆشه‌نشینه‌وه ده‌بیت و زانین و شیکارکردنی نه‌و ته‌لیسم و کار و
رووداوانه‌ش ته‌نیا له‌پیش چاوی ره‌حه‌تی ده‌ر‌ویشه‌کاندا به‌ و ته‌نیا نه‌و ده‌توانی له‌ ته‌لیسمه‌کانی
گۆشه‌نشینی تی‌ بگات و هه‌موویان له‌ژیر ره‌حه‌تی بو‌چوونی نه‌ودان.

یاخود گه‌ر (کنج عزت) بیت نه‌وا مانا‌که‌ی ده‌بیته‌ گه‌نج و گه‌وه‌ری گرانبه‌های عیزه‌ت و
گه‌وره‌یی که مو‌ش‌کیلاتی زۆری له‌ ریگه‌دایه و به‌ناسانی پی‌ی ناگه‌یت ته‌نیا ده‌ر‌ویشانان که
ده‌توانن نه‌و گرفتانه‌ی ریگه‌ی گه‌نج و گرانبه‌های عیزه‌ت و شکۆمه‌ندی بکه‌نه‌وه و پی‌ی بگه‌ن.

۳-قصر فردوس که رضوانش به درباری رفت

منظری از چمن نزهت درویشان است

قه‌سری فیردوس که ریزفانه‌ش به‌ ده‌ربانی رفت، مه‌نزه‌ری نه‌ز چه‌مه‌نی نوزه‌ته‌تی
ده‌ر‌قیشانه‌ست.

کۆشکی بههشت که ریزوان پاسهوانی بهردهرگای نهوه تابلۆیه که، (شیوه که) له چیمهنی پاکیی دهرۆیشان.

قصر: کۆشک

فردوس: بهرترین پلهی بههشت

رضوان: پاسهوانی بهردهرگای بههشت، یاخود بهمانای رهزنامهندی دیت، که رهزنامهندی خودا دهبیته مایهیی چوونه ژوروهوی بههشت و دهکری، لیهدا نهوه مانایهش بدات که رهزنامهندی خودا پاسهوانی دهرگای بههشته و ههرکهس خودا لیبی رازی نهبیته ناچیتته بههشت.

دربان: پاسهوانی بهردهرگا منظری: تابلۆیه که، شیوهیه که، نهوهی له بهرامبهه چاودا بهیه کجار دهیتریت.

چمن: چیمه، میروگزار نزهت: پاک، پاکیزهیی چمن نزهت درویشان: مه بهست له چیمهنی پاکیزهیی دهرۆیشان ویزدان و ناخی پاک و بی خهوشی دهرۆیشانه.

لیهدا دیسان له وهسفی پاکیی دهروون و ناخ و ویزدانی دهرۆیشان و هاوپیتهتی و لهگه لداوونی دهرۆیشاندا نمونهی بهرترین پلهی بههشت دههینیتتهوه که باخی فیردهوسه و ریزوان و رهزنامهندی پاسهوانی بهردهرگایهتی و ههموو کهسی پیتی ناگات و دهلی: نهوه باخی بههشته نمونهیه که یاخود شیوه و تابلۆیه که له پاکیی باخی دهرۆیشان و دلپاکیی بلندنهفسی و چاکیهکانی ناخ و دهروونی دهرۆیشان زۆر له فیردهوس گرانبههاتره.

۴- آنچه زر می شود از پرتو آن قلب سیاه

کیمیاییست که در صحبت درویشان است

ناچه زهر می شه قد نهز پرتوئی نان قلبی سیاه، کیمیاییست که دهر سوهبهتی دهر فیشانهست.

نهوه شتهی که به کاریگهری نهوه سکهی قهلبی رهش دهبیته زیپر، ئیکسیریکه که له هاودهومی و پیکهوه ژبانی دهرۆیشاندایه.

آنچه: نهوشتهی زر: زیپر، ئالتون پرتو: رووناکایی، کاریگهری

آن: (نهوه) رانای کهسی سییه مه که بز بیگیان به کاردی، لیهدا بز (نهوشته) دهگه ریتهوه قلب: سکهی قهلب، دل سیاه: رهش

کیمیای: ئیکسیر، مادهیه که (که تارادهیه کی زۆر خهالییه) که مس و مادهی دیکه دهکات به ئالتون صحبت: هاوپیتهتی، پیکهوه ژبانی، هاودهومی

دهکری له روویه کی زمانهوانیهوه (قلب سیاه) لیک بدینهوه که سکهی قهلبی رهشه، نهوه کاتهش شرۆقهیه کی زمانیه بهیته که دهکین: واته نهوه ئیکسیرهی که له نهجمای

کاریگهری نهوهوه سکهی قهلبی رهش (یاخود پارهی قهلب و تهزویر که له مس دروست دهکریته) دهبیته ئالتون له هاودهومی و پیکهوه ژبانی دهرۆیشاندا بهدهست دهکوهیت بهمهش مه بهست له وهیه که هاودهومی و پیکهوه ژبان له گه ل دهرۆیشاندا هینده به رخه که وه که نهوه وایه مادهی ئیکسیرت بهدهست هینابی که له لای زۆرینهی نهتهوه جیا جیاکان و له نهفسانهی شوینکاته جیاوازه کاندایه مادهی هیه، چونکه نهک ههر له نهفسانهی رۆژه لاتدا (ئیکسیر) هه بووه له نهفسانهی رۆژتاوا و تهناهت نهمریکای لاتینیشدا بوونی هه بووه و هیه، بز نمونه له (رومانی - سهد سال ته نیایی - گابریل گارسیا مارکیزی کۆلۆمبسی) دا به دورودریژی باسی نهه بیره نهفسانهیه دهکریته.

ههروها (قلب سیاه) ئامازه شه بز دلای رهش و گوناهاهار، لیهدا مانایه کی دیکه و دردهگریته و له واتا زمانیه که لادهات نهوه شتهی که له نهجمای رووناکایی و په رتهوی نهوهوه دلای رهشی گوناهاکاران وهک ئالتون و زیپر دهردهوشیتتهوه ئیکسیریکه که له هاودهومی و پیکهوه ژبانی دهرۆیشاندایه واته هاودهومی و پیکهوه ژبانی دهرۆیشان هینده سوود بهخشه دل رهشه گوناهاهه کان که به هوی گوناهوه رهش بوون (ههروه که له فرموده دا هاتوه که ههر گوناهی که خالیکی رهش له سهه دل دادهنی تا له نهجمای زۆری گوناها به تهواری رهش دهبیته و مۆری لیده دریت که ئیدی نهوه دوا پلهی رهشبوون و گوناکارییه) به لام حافر دهلی: هاودهومی دهرۆیشان و بیوانی خودا هینده کاریگهری هیه و هینده روشنایی بهخشه وهک ئیکسیر وایه و له نهجمای روشنایی نهوهوه دلای رهش وهک ئالتون و زیپر رووناک دهبیتهوه و له گوناه دهشۆردریتهوه.

۵- آن که پیشش بنهد تاج تکبر خورشید

کبریاییست که در حشمت درویشان است

ئان که پیشهش بنهد تاجی ته که بوور خورشید، کبریاییست که دهر هیشمهتی دهر فیشانهست.

نهوهی که ههتاو له بهرامبهه ریدا تاجی خۆیه گهوره زانین دابنی (له تاو خۆیه کهم زانی) گهورهیه که که له پله و پایهی دهرۆیشاندایه.

آن که: نهوهی که، نهوشتهی که پیشش: له بهرامبهه ریدا، له بهردهمیدا

بنهد: دابنی تکبر: خۆ له ههمووان پیتی چاکتر و گه ورهتر، ته که بوور، خۆیه زلزانین

خورشید: ههتاو، خۆر کبریاء گه ورهیی، عیزهت حشمت: پله و پایه

له نوسخه‌ی (سودی) دا له بری (آن که) (آنچه) هاتووہ {ج ۱، ل ۳۳۳} له بهر شه‌وی که (آن که) بۆ مرۆڤه و لیڤه‌شدا (کبریاء) مرۆڤه نییه بۆیه (آنچه) ی به راستتر زانیوه، به‌لام له نوسخه‌ی (قزوینی و غنی و هروی) دا (آنکه) هاتووہ، هه‌رچه‌نده (هروی) خو‌ی رای وایه که واتای (ئه‌و که‌سه‌ی که) ده‌گه‌یه‌نی، به‌لام به هۆی (کبریاء) وه به (ئه‌و شته‌ی که) مانای لیکداوه‌ته‌وه {ج ۱، ل ۱۶۸}. به‌هه‌رحال له کوردیدا هیچ گرفتیک دروست نابیت و (ئه‌وه‌ی که) ده‌کری مرۆڤه یاخود شت بیت و ده‌کری له فارسی سه‌رده‌می حافزیشدا به هه‌مان شیوه بو‌بیت. بینگومان هه‌تاو سومبووله بۆ به‌رز و بلندی و هه‌میشه به ره‌مزی خو‌ به‌گه‌وره زانین زانراوه و هه‌قیشی پیدراوه، به‌لام لیڤه‌دا و له وه‌سفی ده‌رویشاندا ده‌لی: ئه‌و هه‌تاوه به‌رز و بلندی که هه‌میشه خو‌ی له هه‌مووان پی‌ گه‌وره‌تر و به‌رز و شایسته‌تر بووه تاجی گه‌وره‌یی و خو‌به‌زلزانیی له به‌رده‌م گه‌وره‌یی ده‌رویشاندا داده‌نی و خو‌ی به‌که‌م ده‌زانی، به‌گه‌ته‌ی حافز: ئه‌وه‌ی که هه‌تاو له به‌رامبه‌ریدا (بۆ خو‌که‌م گرتن و ته‌وازوع) تاجی خو‌به‌گه‌وره زانیی ده‌هه‌یتته‌ خواروه، گه‌وره‌یه‌یه که له پله‌وپایه یاخود شه‌رم و هه‌یا و مه‌قامی ده‌رویشاندا هه‌یه.

۶- از کران تا به کران لشکر ظلم است ولی

از ازل تا به ابد فرصت درویشان است

ئه‌ز که‌ران تا به که‌ران له‌شکری زوله‌ست فه‌لی، ئه‌ز ئه‌زله‌ تا به ئه‌به‌د فورسه‌تی ده‌رفیشانه‌ست.

له‌شکری سته‌م له‌م سه‌ر تا ئه‌وسه‌ری گرتووہ، به‌لام ده‌رویشان له ئه‌زله‌ تا ئه‌به‌د فرسه‌ت و بو‌اریان هه‌یه.

کران: که‌نار، کۆتایی، ئه‌مسهر و ئه‌وسه‌ر لشکر: سوپا، ئۆردو

ظلم: سته‌م ولی: به‌لام ازل: ئه‌زله‌، کاتی پیش ده‌ستپیکردنی دنیا، هه‌ربووو

ابد: کۆتایی فرصت: فرسه‌ت، بو‌وار

یه‌کێک له‌و بیروبو‌چوونانه‌ی که سه‌باره‌ت به مرۆڤه و سته‌م هه‌یه و جیگه‌ی تیرامانی شاعیره مه‌سه‌له‌ی به‌رده‌وامی مرۆڤه له ئه‌زه‌له‌وه تا ئه‌به‌د و کاتی بوونی شته‌ دنیایه‌که‌نه، لیڤه‌دا ئه‌و جه‌ده‌له‌ش دیتته ئاراوه که نایا سته‌م له وجودی مرۆڤدایه یاخود له دنیادایه و مرۆڤه فی‌ری ده‌بیت، لای عارفه‌کان رای دووهم زیاتر جیگه‌ی قه‌بو‌لکردنه، هه‌ر بۆیه زولم ناچیتته‌وه نیو (لامکان و لازمان) وه، به‌لام مرۆڤه روح ده‌چیتته‌وه ئه‌ودبو شوین و کات. ده‌رویشان که ئه‌و مرۆڤه عارفانه‌ که ژبانی به‌ر له به مرۆڤبوونیان درێژه پیده‌ده‌ن و کۆتاییه‌شیان نایه‌ت هه‌ربۆیه هه‌میشه هه‌ن، به‌م بۆچوونه مانای به‌یتته‌که ده‌بیتته: له‌مسهر تا ئه‌وسه‌ری دنیا،

یاخود تا که‌ناره‌کانی دنیا، ئۆردۆی زولم و سته‌مه و زولم و سته‌م هه‌موو دنیای داگیر کردووہ، به‌لام ده‌رویشان له‌به‌ر ئه‌وه‌ی چاکن و هه‌قیقه‌تی روحی مرۆڤه له ئه‌زه‌له‌وه تا ئه‌به‌د (که مانای بی‌سه‌ره‌تا و بی‌کۆتایی) ده‌گه‌یه‌نی بو‌اریان هه‌یه و سنووردار نا‌کری‌ن.

ئهم شه‌رحه له‌گه‌ڵ هه‌یچ‌کام له شه‌رحی (د. هروی و سودی) دا یه‌کنایه‌ته‌وه که به‌جۆرێک له جۆره‌کان شه‌رۆڤه‌یه‌کی سه‌رزاره‌کیان کردووہ. بو‌وانه {د. هروی، ج ۱، ل ۱۶۸- سودی، ج ۱، ل ۳۳۵}.

۷- دولتی را که نباشد غم از آسیب زوال

بی تکلف بشنو دولت درویشان است

دۆلتی را که نه‌باشه‌د غه‌م ئه‌ز ناسیبی زه‌فال، بی ته‌که‌لوف بشنه‌ڤ دۆله‌تی ده‌رفیشانه‌ست.

بی خه‌م گویت لی بی به‌خت و ده‌وله‌تیک که خه‌می نازاری له ناوچوونی نه‌بی و خو‌راگری ده‌وله‌تی ده‌رویشانه.

دولت: به‌خت و ئیقبا، ده‌وله‌ت، دام و ده‌زگا، خو‌شبه‌ختی نباشد: نه‌یسی آسیب: نازار، نافات و به‌لا زوال: له‌ناوچوون، ناوابوون

بی تکلف: بی خه‌م، بی خو‌ماندوو‌کردن بشنو: گویت لی بی، مه‌به‌ست له‌م ده‌رپرینه‌(بی) تکلف بشنو) ئه‌وه‌یه که به بی ئه‌وه‌ی پی‌ویست به گومان بکات.

ده‌توانریت (دولت) به به‌خت و خو‌شبه‌ختی لیکدریتته‌وه و ئه‌و کاته‌ش واتای به‌یتته‌که ده‌بیتته: به بی ئه‌وه‌ی زه‌حه‌مت بکیشی و به بی منه‌ت پیت ده‌لیم که خو‌شبه‌ختی و به‌ختی چاک که ترسی له ناوچوون و ناوابوونی نه‌بی ته‌نیا خو‌شبه‌ختی و به‌ختی ده‌رویشانه. به‌لام (ده‌وله‌ت) به واتای ده‌وله‌ت و دام و ده‌زگاش دیت که له‌م مانایه‌دا به ته‌واوی به واتای به‌یتی پیشوو‌تره‌وه گری ده‌دریتته‌وه، چونکه ته‌واوی دامو‌ده‌زگا و ده‌وله‌ته‌کانی دنیا که ناما‌ژه‌یه‌که به زولم و سته‌میش گری‌دارای کاتن و پاروی له ناوچوون و (ئشپنجلر) وته‌نی هه‌موو ژیاره‌کان ته‌مه‌نی مندالی و لای و گه‌شه و پیری و مردینان هه‌یه {ته‌هور حضارة غریبه} یاخود (توینبی) وته‌نی هه‌موویان کۆتاییان دیت، به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی دامو‌ده‌زگا و ده‌وله‌تی ده‌رویشان وابه‌سته‌ی دنیا نییه و له پیش ئه‌مه‌وه هه‌یه و هه‌موو ئه‌زه‌لییه‌کیش کۆتایی نییه، یا به‌گه‌ته‌ی فه‌لسه‌فی (هه‌رشتی سه‌ره‌تای نه‌بوو کۆتایشی نییه) ئه‌وا ته‌نیا ئه‌و ده‌وله‌ت و دامو‌ده‌زگایه ترسی ئازار و سه‌ده‌می له‌ناوچوون و ناوابوونی نییه بۆیه به بی خه‌م و به بی گومان ئه‌م قسه‌یه به‌سه‌لمینه و گوپی لی بگه‌.

۸- گنج قارون که فرو می رود از قهر هنوز

خوانده باشی که هم از غیرت درویشان است

گه نجی قارون که فرو می رفته ده ز قهر هنوز، خاندان باشی که هم نه ز قهرتی در قیسانه ست.

رهنه خویندبیتته وه گنج و مال و سهروته قارونیش که هیشتا له تورهبیدا به ناخی زهویدا دهچیتته خواره وه، هر له غیرهتی درویشانه وهیه.

گنج: مال و سهروته

قارون: قارون، دهوله مهنديکی سهرده می هزرتی موسا بو که خوا به خوی به سهروته و ماله که یه وه بردی به ناخی زهویدا و له هندی ریوایه تدا نیستاش هر روده چی.

فرو می رود: دهچیت به ناخدا، روده چیت قهر: توره بی هنوز: هیشتا خوانده باشی: خویندبیتته وه، بزانه غیرت: غیرت و پیاهوتی، تیره بی

لیردها زیاتر وه سفی درویشان ده کرت که کی بوون، زیاتر روونده بیتته وه که پیوانی خودابوون، چونکه چیرکی هزرتی موسا (علیه سلام) و قارون نه وه روونده کاته وه، کاتی قارونی دهوله مهنده ناماده بنوبه زکات بدات به هوی نه سه ریچییه وه خودا سزایدا و بردی به ناخی زهویدا وه له نایه تی (۸۱) سوره تی (قصص) دا هاتوه (فخسفنا به و بداره الارض...) واته: به وه هوییه خوی و مال و سامانه که میان برد به ناخی زهویدا.

بیگومان لیردها (درویشان) ده کری موسا و موسولمانان بن یاخود وه (سودی) ده لی: هه ژاره کانی سهرده می موسا بن که وتیان (لا تفرح ان الله لا یحب الفرحین) {القصص/۷۶} یاخود پیاهوچا که کانی خودا و عارفه کان بن.

قارون و مال و سهروه ته که له تورهبیدا به ناخی زهویدا رشتت بیگومان نه مهش تورپیی خودابو له کاتی کدا ده بو قارون مال و سهروه ته که ی پروادارتری بکات، به لام فیز و خوی زلزانی زیاد کردبو، خوی به هه موو شت ده زانی، حافر ده لی: نهو گنج و مال و سهروه ته قارون که هه تا نیستا هیشتا هر به ناخی زهویدا دهچیتته خواره وه له غیرت و پیاهوتی یاخود تیره بی و چاوهروانی درویشانه وه بو، واته له بهر نه وه بو که قارون به شی درویشان و پیوانی خودای لی درنه ده کرد و به مهش خودا سزایدا و سزاکهش له بهر خاتری درویشان بو.

۹- ای توانگر مغروش این همه نخوت که ترا

سر و زر در کنف همت درویشان است

تهی ته فانگر مه فروش نین همه نه خفت که تو را، سر و زر دهر که نه فی هیسه تی دهر قیسانه ست.

تهی دهوله مهنده، نه هه موو فیز و گه وره بییه مه فرۆشه، که سر و مالی تو هه موو له په نای هیسه تی درویشاندا یه.

توانگر: دهوله مهنده، به توانا مغروش: مه فرۆشه نخوت: فیز و خوی گه وره زانین سر و زر: سهرومال (زیر) کنف: په نا، سیهر، سایه

مانای نه به بیتته به بهیتی پیشه وه به ستراوه و زیاتر واتای درویشان ده رده که ویت و لیردها له بهرامبر دهوله مهنده اندا هاتوه و (توانگر) هه مان قارون و قارون سیفه ته کانن، پاش شهوی که چاره نویسی دهوله مهنديکی وه قارونی هینایه وه که له غیرهتی درویشانه وه به قورچو، لیردها یادی دهوله مهنده کان ده خاته وه که نیوه هه رجیتان هیه له هیسه و زهجه ته تی درویشانه وه یه که، لیردها زیاتر سیفه تی هه ژاران و زهجه تکینشه کان یاخود چینی زهجه تی کیشی کومه لگه ن. بویه فیز و ته که بوور مه فرۆشن به سر درویشاندا و خوتان به گه وره مه زانن، چونکه سر و مالتان له سایه و په نای هیسه تی درویشاندا یه و هه رکاتی بیانوی وه ک موسا دوعا و نزا بکن سهرومالتان به ناخی زهویدا ده چی.

۱۰- خسروان قبله حاجات جهانند ولی

سببش بندگی حضرت درویشان است

خوسروقان قیبله بی حاجاتی جهانه ند فه لی، سه به بهش به نده گی هه زرتی دهر قیسانه ست.

پادشایان قیبله پیوستییه کانی ته واری خه لکی جیهانن، به لام هوی گه یشتیان به و پله و پاییه به نده بوونیانه له حزوری درویشاندا.

خسروان: کوی خسروه وه، واتای پادشا ده گه یه نیت و به پاشاکانی نیرانی دیرین گوتراوه قبله حاجات: قیبله پیوستی، واته خه لکی له کاتی پیوستیدا روویان تیده که ن و پیوستی خه لکی جیه جی ده که ن ههروه ک چون خه لک روو له که عبه ده کات

بندگی: به نده بی، خوی به کم زانی حضرت: حزر، له به رده م، له حزوری

ده لی: ته گه ر پادشایان به پله و پاییه که گه یشتون و ته واری خه لک و جیهانن پیوستیان به وانه و وه ک قیبله روویان تیده که ن له بهر نه وه یه که له حزوری درویشاندا خوی به کم ده گرن و درویشان به سهروه ری خویان ده زانن، نه مهش ناماژیه به پادشایانه ی که له بهرامبر زانا و عارفه کاند چوک داده دن و به های زانست و مرۆقایه تی ده زانن.

۱۱- روی مقصود که شاهان به دعا می طلبند

مظهرش آینهء طلعت درویشان است

روی مقصود که شاهان به درئا می ته له به بند، مه زهره ش ئاینه بی ته لعته دی درفشانه ست.

رووی مقصود که پادشایان به نزا داوای بینینی ده کهن، شوینی ده رکه وتنی ئاوینه ی رووخساری ده رویشانه.

مقصود: ویستراو، نامانج، ده کړی مه بهستی له ذاتی خودا بیټ، چونکه مانای خوداش ده گه یه نیټ و یه کیکه له ناو و سیفاته کانی خودا به دعا: به دؤعا، به نزا می طلبند: داوای ده کهن

به دعا می طلبند: به نزاوه داوا ده کهن مظهرش: شوینی ده رکه وتنی، جیلوه گای طلعت: رووخسار، دم و چاو، به خت، به لآم لیره دا مه به ست له رووخسار و دم و چاوه.

بیتگومان ته وای خه لکی دونیا ناواتی ته ویه که به خودا بگات یا خود به نامانج و ویستراوی خوی بگات ته نانه ت پادشایانیش هیشتا به هم مو شته کان نه گه یشتون به تاییه تی نزیک بوونه له خودا و ره زامندی و نزیکي له ده رگا و ئاستانه ی شهودا، هه ر بویه ده لئی: ته گه ر پادشایان ده بانه وئ به نزا و پارانه وه له خودا نزیک بینه وه و لییان رازی بیټ ده بی بزائن که خودا له رووخساری عارف و نزیکه کانی خویدا (ولی) ده رده که ویت و رووخساری ده رویشان رهنگده وهی نوری حه قیقه تی خوداییه و رازی کردنی وه لیبیه کانی خوا (ده رویشان) رازی کردنی خودایه، ته مه ش دو فرموده مان بیر ده خاته وه یه که میان مه سه له ی جلوه کردنی خودایه له به نده دا (کاتی به نده له خودا نزیک ده بیټه وه خودا ده بیټه دهستی،) هه روه ها له رازی کردنی وه لیبیه کانی خودایه که خودا له فرموده ی قودسیدا ده فرمووی (هه رکه س وه لیبیه ک نازار بدات شه ری له گه لدا ده ست پیده که م - من عادا لی ولیا فقد آذنته بالحراب).

۱۲- حافظ ار آب حیات ازلی می خواهی

منبعش خاک در خلوت درویشان است

هافز ته ر ئابی هه یاتی ته زه لی می خاهی، مه نبه ته ش خاکی ده ری خه لقه تی ده رفشانه ست.

حافظ ته گه ر ئاوی حه یاتی ته زه لیت ده ویت، سه رچاوه که ی خاکی به رده رگای خه لوه تی ده رویشانه.

ار: ته گه ر آب حیات: ئاوی ژیان

آب حیات ازلی: ئاوی ژیانی ته زه لی، ته و ژیانه ی به ر له ده سټیټی کردنی دونیا هه بووه می خواهی: ده ته وئ منبع: سه رچاوه

حافظ لییره دا رو به خوی قسه ده کات و به خوی ده لئی: گه ر توش ئاوی ژیانی ته زه لیت ده وئ. واته: گه ر ده ته وئ ژیان ت گری بدریته وه به ژیانی به رله دروستبوونی جه سته کانه وه و بجیته وه نیو ته زه ل که به مه ش ئیدی مردن زه فه رت پی نابات و جاویدان ده بیټ، ته وه بزانه که سه رچاوه ی ته و ئاوه له خاکی به رده رگای خه لوه ت و ته نیایی ده رویشانه وه هه لده قولیت. بو به ده سته یانی ته و ئاوی حه یاته پیویسته له به رده رگای ده رویشاندا ئیشک بگریټ و بکه ویت تا ته و ئاوه به ده ست به یټیت.

ته وه ی جیگه ی سه رنجه شه رحی (هروئ) ته م به یته ی تییدا نییه و له جیاتیدا هاتووه:

(حافظ اینجا به ادب باش که سلطانی و ملک - هم از بندگی حضرت درویشان است) {هروئ، ج ۱، ل ۱۷۱}

به لآم له لایه که وه له به ر ته وه ی له نوسخه ی (عه لامه قزوینی و د. قاسم غنی) و ته وانی دیکه دا نه هاتبوو، له لایه کی دیکه وه دو باره بوونه وه میسراعی دو وه م (بندگی حضرت درویشان است) که له به یټی پیشووتریشدا هاتووه به یټی نوسخه که ی (قزوینی و غنی) مان هه لئزارد، شایانی باسکردنه له شه رحه که ی (سودی) دا هه ر دوو به یته که هاتووه {سودی، ج ۱، ل ۳۳۷ - ۳۳۸}.

۱۳- من مرید نظر آصف عهدم کو را

صورت خواجگی و سیرت درویشان است

مه ن موریدی نه زه ری ئاسه فی ته هده م کو را، سوره تی خاجه گی و سیره تی ده رفشانه ست.

من مورید و شوینکه وته ی بوچوونی وه زیری سه رده م، چونکه ته و رووخساری گه وره بی و خو و ره فتاری ده رویشانه ی هه یه.

مرید: شوینکه وته، په یره وکه ری، مورید نظر: بیروبوچوون، را

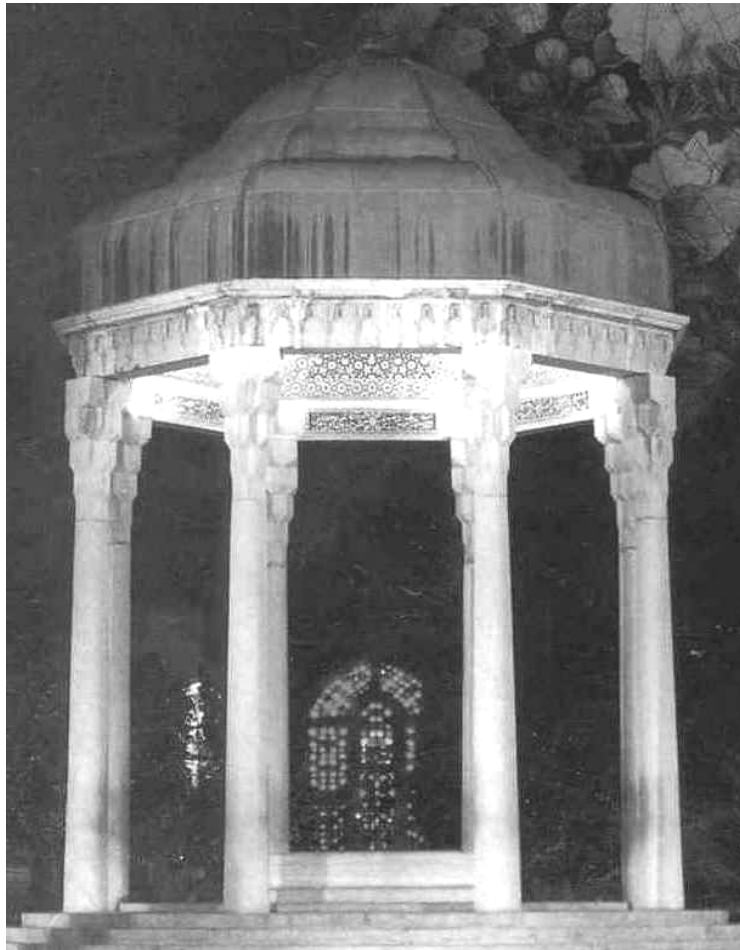
آصف عهد: وه زیری سه رده م که چاک بیټ وه ک (آصف برخیا) وه زیری هه زره تی سوله یان کورا: که او را: که ته و صورت: شیوه، رووخسار خواجگی: گه وره بی سیرت: خو و ره فتار، بیروبوچوون، دابوونه ریت، خولق و خو.

سودی پیویایه مه به ست له (آصف عهد) وه زیری ته و سه رده مه (قوام الدین حسن) ه {سودی، ج ۱، ل ۳۳۱}، به لآم (هروئ) به هیئانی گوته ی (د. غنی) که له (تاریخ عصر حافظ،

ج ۱، ۱۷۲} دا هاتوو به (جلال الدين تورانشاه) وهزيرى (شجاع پاشا) ى ده داته قه لّم، گهر همر كامپكيان بيت ياخود هيچكاميشيان نه بيت گرنگ نه وهيه كه نه وهزيره لاي حافز په سه ند كراوبوه و وهزيريكى عارفى زانا بوه، دهر وپشانه بيرى كردو ته وه، بوپه حافز ستايشى كردو وه - به پيى نه غه زه له - و ده لى: من شوپنكه و ته و موريدى راوبوچوونى نه وم، چونكه نه وهزيره گهرچى به روو كار و جلوبه رگ له گه وره كانه وه ك پادشا و وهزيرانه، به لام له ناخيدا دهر وپشانه يه و بوچوونى دهر وپشانه ي هه يه.

له شروقه ي نه به يته دا د. هروى تيبينيه كى ورد و جوان سه باره ت به عيرفانى حافز ده خاته روو كه له بهر نه مانه تى زانستى وهك خو ي وهرى ده گيرن: "تیبينى ده كريت كه عيرفانى حافز ته نيا ريگه كه نه بوه بو گه يشتن به نامانجى ته وديو سروشت و ميتافيزك، به لكو له بهرام بهر ده زگاي ده وله تيشدا كه به دروشم و له ژير ناييندا ده ستى كرد بوه سته م و تالان كردن به وه سيله يه كى رووبه رو بونه وه و هوشيار كردنه وه ي چالاك دراو ته قه لّم" {ج ۱، ۱۷۲}.

بينگومان نه م جوړه ش له عيرفان و دينداري كردن به شپوهيه كى گشتى دينداري كردنه بو ژيان و ميتافيزك پيكه وه له كاتي كدا به دريژا ي ميژو وه ولئى جودا كردنه وه ي نه و دوانه (دين و دونيا) له به كدى ده دريت.

غەزەلى سى و حەوتەم:

بەحرى موجتەسى ھەشتى مەخبوونى مەقسور

(مغاعلن فعلاتن مغاعلن فعلات)

۱- بە دام زلف تو دل مبتلاى خويشتن است

بکش بە غمزە کہ اينش سزای خويشتن است

بە دامى زولفى تو دل موبتەلامى خيشتەنەست، بکوش بە غەمزە کہ ئينەش سزای خيشتەنەست.

دل بە دەستى خۆى گرفتارى داوى زولفى تۆ بوو، بە غەمزە بيکوژە کہ ئەمە لايقى خۆيەتى.

مبتلا: گرفتار، توشبوون خويشتن: خۆى (راناوى خۆيەتییە)

مبتلاى خويشتن: بە دەستى خۆى گرفتار بوو، بە ھۆى ئارەزووى خۆيەوہ گرفتار بوو

بکش: بکوژە غمزە: خەمزە، ئىشارەتکردن بە چاۋ اينش: ئەمە

سزای خويشتن: لايقى خۆيەتى

ئەى يار دل بە ئارەزووى خۆى، خۆى خستۆتە نىو داوى زولفى تۆو، ھەر بۆيە مادام بەئارەزووى خۆى تووشى ئەو داوہ کرد بە خەمزە چاۋ بيکوژە، چونکہ ھەر ئەوہ لايق و سزايەتى، شاعیر مەبەستى ئەوہيە کہ دل بە ئارەزووى خۆى، خۆى خستۆتە سەر ريگای عەشق و نھينبىيەکانى ئەو ريگايە و خۆى تووشى داوى نھينبىيەکانى بوون کردوہ بۆيە ھەرچيى لى بيت حەقى خۆيەتى و سزای خۆى وەر دەگرى. کەس بە زۆر ئەو ريگايەيى پى ھەلنەبژاردوہ.

۲- گرت ز دست برآيد مراد خاطر ما

بە دست باش کہ خبرى بە جاى خويشتن است

گەرەت ز دەست بەرايەد مورادى خاترى ما، بە دەست باش کہ خەبرى بە جاى خيشتەنەست.

ئەگەر ھيئانەدى ئارەزووى دلئى ئيمەت لە دەست ديت، دەستوبرد بکہ، چونکہ کارىكى چاکی لە شوينى خۆيەتى.

ز دست برآيد: لە دەست ديت، دەتوانى مراد: ئارەزووى

خاطر: فکر، دل (ليردەدا ماناى دووم ريکتەرە، ھەرچەندە ھەر ماناى بير و فکر)ە

مراد خاطر: ئارەزووى دل

بە جاى خويشتن: لە جيى خۆيەتى

واتە ئەگەر لە دەست ديت ئارەزووى و ئاراتى دلئى ئيمە بە جيى بھينى ئەوا خيراكە، چونکہ ئەمە خۆى لە خۆيدا کارىكى خيىر و چاکەيە و لە جيى خۆيەتى و كارى خيىش دەبى زو ئەنجام بدرىت.

(بە جاى خويشتن) بە واتاى (دەرحەق بە خۆکردن) يىش ديت بەم مانايەش: ئەگەر لە دەست ديت ئارەزووى دلئى ئيمە بھينىتەدى، خيراكە، چونکہ ئەمە كارىكى خيىرە کہ دەرحەق بە خۆت دەيکەى واتە گەر ئارەزووى دلئى ئيمە بيتەدى کہ عاشقى توين ئارەزووى دلئى تۆش ديتەدى کہ مەعشوقى، چونکہ خۆشبەختى عاشق و مەعشوق پەيوەستە بيتەوہ.

۳- بە مشك چين و چگل نيست چين گل محتاج

کہ نافه هاش ز بند قباى خويشتن است

بە موشكى چين و چگل نيست چينى گل موھتاج، کہ نافە ھاش ز بەندى قيباى خيشتەنەست.

چينى گل پيويستى بە ميسكى چين و چگل نيىە، چونکہ نافە كانى لە بەندى قەباى خۆيەتى.

چين و چگل: ناوى دوو شارن لە (تورکستان) کہ لە ئەدەبىيانى فارسيدا بە شوينى ژيانى ئەو ناسكانە دەدرىتە قەلەم کہ ميسكىيان لي دەردەھينن، ھەرودەھا بە شارى جوانانىش ئاوبانگيان دەدر کردوہ. چين گل: چينى گل، قەدى گل

نافە: ئەو كيسەيەى کہ ميسكى تىدايە قبا: كراسيىكى دريژە کہ پيشەوہى دەكرىتەوہ وەك (جىەى) مەلا ياخود پالتۆ کہ بە (قۆپچە و دوگمە) دادەخرىت و بەمەش دوو لاي پالتۆكە دەكەونە سەريەكترى (بند قبا)ش ھەمان ئەو كەوتنە سەريەكتريە کہ لە كاتى داخستنى قۆپچەى پالتۆيان (قبا)دا دەكەونە سەريەكترى. بيگومان بۆ بۆنخۆشكردى جلوبەرگ عەتر و بۆنى خۆش بە چين و قەدە كانياندا دەريژن، بەلام ليردەدا و بە لەبەرچاۋگرتنى ئەم حالەتە شاعير دەلى: چين و قەدى گل پيويستى بەوہ نيىە کہ ميسكى (چين و چگل)ى بەسەردا بريژن تا بۆنخۆش بيت، چونکہ قەبايەك، پالتۆيەك کہ پەرە كانى گولە و لەبەريدايە خۆى بۆنخۆشە و وەك (نافە) كيسەى ميسك وايە، گەر بيكەنەوہ واتە گەر پەرە كانى بکہنەوہ بۆنى خۆش بلاۋدەبيتەوہ ھەرودەك چۆن كاتى سەرى (نافە) كيسەى ميسك دەكەنەوہ بۆنى خۆش بلاۋدەبيتەوہ.

۴- به جانته ای بت شیرین من که همچون شمع

شبان تیره مرادم فنای خویشتن است

به جانته ئەی بووتی شیرینی من که همهچون شمع، شهبانی تیره مورادم فهنای خیشته نهست.

ئەی بتی شیرینی من به گیانت قهسه، شهبانی تاریک هەر وهک مۆم ئاره زووی فهنای خۆم ههیه. بت شیرین: یاری شیرین همچون: ههروهک شبان: شهبان تیره: تاریک فنا: له ناوچوون، فهنا، نه مان

هه میشه مۆم له شهباندا (به مهبهستی رووناکردنه وه) داده گیرسیتریت و ئەو شهو رووناک دهکاته وه، به لآم خۆی روو له نه مان و فهوتانه، شاعیر سویند به گیانی یاری شیرین ده خوات که منیش له شهبانی تاریکی هيجراندا وهک مۆم ئاره زوو و هیوام ئەوهیه که شهبانی تاریک رووناکه موه به سووتام و خۆشم به رهو نه مان و فهنا برۆم.

(فهنا) ده ماناخاته نیو مانایه کی زۆر جوانی عیرفانی، لیره دا روو به خودا (مه عشوق) و یاری شیرینی هه میشه بی عارفه کان، سویندده خوات که له شهبانی تاریکدا وهک مۆم داگیرسام و له دوریت ده سووتیم لهم سه رووبه ندهدا و لهم شهوه تاریک و نوته کانه دا ئاره زوو و ناواتم فهنا و توانه وهیه له نیو زاتی تۆدا و هیوام ئەوهیه که فهنا بيم.

۵- چو رای عشق زدی با تو گفتم ای بلبل

مکن که آن گل خودرو برای خویشتن است

چو رای ئیشق زه دی با تو گوفتهم ئەی بولبول، مه کون که نان گوئی خودروو به رای (به رای) خیشته نهست.

ئەی بولبول کاتی سه بارهت به عشق پرسبارت کرد و رات ویست به تۆم گوت، عشقبازی مه که، چونکه ئەو گوئه خۆرسکه ته نیا به خۆیه وه سه رقاله (و بۆ خۆیه تی).

رای: را، رهئی رای عشق زدن: راهه گرتن سه بارهت به عشق مکن: مه که خودرو: خۆرسک، گوئی که له خۆوه سه وزبووت، به لآم لیره دا مه بهست له (خودرو) (بی باک) ه واته: که سیئ که ته نیا له بیر خۆیدایه و گوئی به که سی دیکه نادات.

به رای (برای): بۆ، له ریی، به دووچۆر ده خوینترته وه و مانای جیواز، به لآم نزیک ده دات که بۆخۆیه تی، و به خۆیه وه سه رقاله.

واته: ئەی بولبول، تۆ له سه ره تای عشقبازیدا کاتی سه بارهت به عشق پرسبارت له من کرد و رای منت ویست من به تۆم گوت مه که، له بهر ئەوهی که ئەو که سهی تۆ هه لته تبارد بیکه یته یار

و مه عشوقی خۆت گوئیکی سروشتی بی باکه و ته نیا له بیر خۆیدایه و گوئی به ههست و سۆز و سووتانی تۆ نادات، لیره دا بنه مایه کی گرنگ بۆ عشق ده ستینشان ده کات که شهویش لایه که ی دیکه ی عشقه که مه عشوق یاخود یاره و پیوسته یاریش لهو که مهیه یه عشقبازیدا کاریگه ری هه بیته یاخود وه لآم بداته وه گهر به لۆمه ش بیته، به لآم ئەگهر به هه یج جوړیک گوئی پی نه دا ئەوا نه کردنی ئەو که مهیه سووده خشته، ده گیرنه وه جاریک پیاوئ هاته لای هه زه رته موسا (د.خ) و پیته گوت: بزانه پلهم لای خودا له کویدایه هه زه رته ش پاش پرسبارکردن له خودا پیته گوت: - له بنی دۆزه خدایه. کابرا زۆر دلخۆشبوو، موساش پیته گوت: - هۆی ئەم دلخۆشیهت چییه؟ گوتی: - گرنگ شهویه خوا له بیر نه کردوم و له کاتی دابه شکردنا منی بیر بووه، ئیدی شوینه که گرنگ نییه. له لایه کی دیکه وه به مانایه که له ماناکان ئەم بهیته ره فزکردنی عشقی زه مینییه.

۶- مرو به خانه ارباب بی مروت دهر

که گنج عافیتت در سرای خویشتن است

مه رو به خانه بی شه ربابی بی مروقه تی ده هر، که گه نجی ئافییه تهت دهر سه رای خیشته نهست.

مه رۆ بۆ مالی خه لکی ده وه له مه ندی نامهردی رۆژگار، چونکه گه نج و جه واهیری ئارامی و سه لامتیت له مالی خۆتدایه.

مرو: مه رۆ، مه چۆ ارباب: ده سه لاتدار، خاوهن، ده وه له مه ند

مروت: پیاوته، مه رداپه تی بی مروت: نامهرد، بی ویزدان سرا: مال

مه رۆ به وه که مه ماله ی هه یه تی ده توانیت ئارامی و سه لامه تی به ده ست خۆی بیته، به لآم کاتی که چوه بهر ده رگای که سه نامهرده کان ئیدی تووشی هه زاره ها مهینه تی و ده ر دیسه ری ده بیته وه. حافز به له بهر چا وگرتنی ئەم راستیه نامۆزگاری مه رۆ ده کات و ده لی: مه رۆ مالی ده سه لاتدارانی نامهرد و بی ویزدانی رۆژگار و مه به دارده ستی ئەوان به مه به ستی ئارامی و سه لامه تی، چونکه به م شیوه ئارامی و سه لامه تی به ده ست ناهیتیت، ئارامی و سه لامه تی گه نجینه که له نیو ماله که ی خۆتدا هه شار دراوه و بگه رپوه ماله که ی خۆت و سه ردارای مالی خۆت به گه نجینه ئارامی و سه لامه تی به ده ست ده هیته.

۷- بسوخت حافظ و در شرط عشق بازی، او

هنوز بر سر عهد و وفای خویشتن است

بسوخت هافز و دهر شه رتی ئیشقبازی، ئو، هه نوز بهر سه ری ئەهد و شه فای خیشته نهست.

حافظ سووتا و له گهڼ نه مه شدا هېشتا له سهر شهو په يمان وه فاييه خويه تي که بو
عشقبازي داويه تي.

برسر عهد خويشتن است: له سهر په يمان خويه تي

ريگاي عشق ريگايه کي سووتينه ره، ريگايه که که سووتان و دووري چيژ و له زه تي وه سل و
ديدار ده داته عاشق، همر بويه شاعير لهو ريگه دووره ي عشقي عيرفانيدا نازار و نارحه تي
زور ده چيژي، به لام نازار و نارحه تيبه که که له بري سارد کرده وه چيژ و له زه تي ديدار خوشتر
ده کات، بويه ده لي: کهرچي حافظ لهم ريگه ي عشقه دا سووتا، به لام هېشتا همر له سهر په يمان
و وه فاي خويه تي که به مهرج و شهرتي عشقبازي داويه ته قه له م.

غزه لي سي و هه شته م:

به حري ره مه لي هه شتي مه خوبوني مه قسور

(فاعلاتن فعاتن فعاتن فعاتن)

۱- لعل سيراب به خون تشنه لب يار من است

وز بي ديدن او دادن جان کار من است

له لي سيرابي به خون تشنه له بي ياري مه نه ست، قز په بي ديدنه ي نو داده ني جان
کاري مه نه ست.

ليوي نال و پاراو و به خوين تينو، ليوي ياري منه، وه بو بينيني شهو گيان به خشين
کاري منه.

لعل سيراب: ليوي پاراو و نال سيراب: تيژاو، تهر و پاراو تشنه: تينو

به خون تشنه: تينوبه خوين زي: له پيناو، بو ديدن: بينين

دادن جان: گيان به خشين، داناني گيان، گياندان

شاعير ده لي: ليوي ياري من که له گهڼ شهو تهر و پاراو و ناله به خوين تينوه، بويه بو
بينيني شهو ياره ليوبه خوين تينوه، گياندان کاري منه و ده بي خوم بکه مه قورباني تا ليوي
نالي به خوين نال تربيت (گيان دان بو بينيني يار) شهو مانايه شي لي هه لده هينجري که مه عشوق
و ياري شاعير پاش مهرگ ده بينري و پاش گياندان ده توانري بينري، بويه پيوسته گيان بدهم
تا بيينم. له پرووي عيرفانيشه وه ليو که لام ي ذاتي مه عشوقه و بو گه يشتن بهم پله يه ش
پيوستي به خوبه ختکردن و فنانابون هه يه.

۳- شرم از آن چشم سيبه بادش و مژگان دراز

هرکه دل بردن او ديد و در انکار من است

شهرم نه زان چه شي سيبه باده ش و موژگاني دراز، هرکه دل بوورده ني نو ديد و دهر
ئينکاري مه نه ست.

هرکه س دل به رييه کاني شهو بينيوه و من له عشق قه ده غه ده کات شهرم لهو چاوه ره ش
و برژانگه دريژانه بکاته وه.

شرم: شهرم، هه يا، خه جاله تي چشم سيبه: چاوي ره ش مژگان: برژانگ دراز: دريژ
دل بردن: دل بردن، دل پانندن، که سي که تواناي دل بردني هه يه، سهرنجراکيشي يار

در انکاری من است: من له عشق قهدهغه بکات، یاخود نینکاری له عشقی من دهکات و من به عاشق نازانی.

واته: هرکه سې که سهرنجراکیشی یار و دلّبهری تهوی دیوه و من له عشقی یار قهدهغه دهکات له بهردهم چاوی رهش و برژانگی دریژیدا شهرم بیگری و خه جالته بی. واته: یار به چاوی رهش و برژانگی دریژییه وه هینده سهرنجراکیشه دلّی همموان بۆ خوئی دهبات و دلّی منیشی بردووه، بۆیه هرکه س من له عشق قهدهغه بکات یاخود من به عاشق نازانی له بهردهم جوانی تهودا شهرم بیگری. جوانییه کانی ریگی عشق هینده به ناشکرا دیارن دلّی همموان دهبن و نابی هیچ کهس قهدهغه عشقی حقیقی بکات.

۳- ساریان رخت به دروازه مبر که آن سر کوی

شاهراهیست که سر منزل دلدار من است

ساریان رخت به دروازه مبهبر که نان سهری کوی، شاهراهیست که سهری مهزلی دلداری مه نهست.

و شترهوان ته سبابی سه فهرم مبه بۆ دروازه ی شار، چونکه شارپنگه یه که دهگاته مائی دلداری من لهو سهرکۆلانه یه.

ساریان: و شترهوان، که سې که و شتر راده کیشی رخت: ته سبابی سه فهر، باروبنه دروازه: دروازه ده رگای گه وری شار مبر: مبه سرکوی: سهرکۆلان آن سرکوی: تهو سهرکۆلانه شاهراه: شارپنگه

رخت به دروازه بردن: باروبنه تیکنان، جاران هوکاری سه فهریان ده برده بهردهم دروازه ی شار و لهوی سواری ولاغ ده بون، بۆیه لیته دا باروبنه تیکنان ده گریته وه.

و شترهوان به نیازه هوکاری سه فهری شاعیر کۆکاته وه و بیباته دروازه ی شار تا شاعیر سه فهر بکات، به لام شاعیر به بوونی یار و دلدار نیازی سه فهری نییه و له شار دورناکه و پتته وه.

وه که له غه زه له کانی پیشوودا ده لی: "چون کوی دوست هست به صحرا چه حاجت است" بۆیه به و شترهوان ده لی: باروبنه م تیکمه نی و ته سبابی سه فهرم مبه بۆ دروازه ی شار، چونکه نیازی سه فهرم نییه و بهو کۆلانه دا ده رۆم که له شار دایه و دهگاته مائی دلدارم

تهو کۆلانه ش شارپنگه یه. لای عارفه کان مه عشوق دور نییه و ته نیا گه پانه وه بهسه بۆ خود و ناسین، (مهولانا جلال الدینی رومی) - قدس سره - مه عشوق به دراوسی دیوار به دیوار ده زانیته و له غه زه لیکیدا به مه تله عی "ای قوم به حج رفته کجا یید کجا یید" داوا له

روشتوان بۆ حج دهکات که بینه وه و بهو مه عشوقه نزیکه ی خویان بگهن و ههنگاوی بنینه ته م سهریانه ی عیرفان و لهو خواره وه نه بن.

۴- بندهء طالع خوبشم که درین قحط وفا

عشق آن لولی سرمست وفادار من است

به نده یی تالی خیشم که درین قه هتی قه فا، ئیشقی نان لویی سهرمه ست قه فاداری مه نهست.

به نده و غولامی به ختی خوّم که له م قات و قری وه فایه دا، عشقی تهو جوانه لولییه مهسته وه فای بۆ من هه یه.

بنده: غولام، به نده، نوکهر طالع: بهخت قحط: قات و قری، وشکه سالی، نه بوونی لولی: ناوی تایه فیه که له (کولی) دهکان که له نیوان شیراز و ته سفه هاندا کویتستان و گه رمیانیان ده کرد و به جوانی ناویانگیان ده کرد بسو وه که قهره ج و دوّم، ره مزی جوانی، جوان، لیته دا مه بهست له مه عشوقه. سرمست: مهست، مه غرور

روژگاری که که قاتوقری وه فا هه یه و هه یچ کهس وه فای بۆ یه کتری نه ماوه، به لام ته نیا شتی که وه فای بۆ شاعیر ماوه ته وه عشقی تهو کیژوله جوانه لولییه شوخ و مهست و مه غروره یه (مه عشوق) و هه یچی دی. هه ربۆیه شاعیر وه فاداری ته م عشقه له زه مه نی قاتوقری وه فایه دا به دهسکه و تیکی زور ده زانی و به ختی خوئی به بیدار ده زانیته و نوکهری و غولامی به ختی خوئی دهکات و ده لی: من نوکهر و غولامی به ختی خوّم، چونکه به ختم زورچاکی هیتاوه و له م روژگاری قاتوقری وه فایه دا عشقی یاری مهست و جوانم به رام بهرم وه فاداره. هروی {ج، ۱۷۸} وه فای عشقی یاری به وه فاداری یار شوّقه کردووه، به لام به بۆچوونی به نده مه بهست له عشقی یاره نه وه که وه فای خودی یار.

له مانایه کی دوری (وه فا) دا که (عنایت ازلی) یه ده کری بلین: له سه رده مه کدا یاخود له دونیایه کدا که هه موو شته کان له بندی کات و شویندان و نه زهل و دهسگرۆیی ته زه لی له قاتوقری دایه من به نده و نوکهری به ختی خوّم (عشق) - که دهسگرۆیی کی ته زه لییه و شتیکی زه مه نی نییه - له مندا ماوه ته وه و په یوه ستم به ته زه له وه، به لام له راستیدا ته م مانایه هیتده دوره که له مه حال نزیکتره.

۵- طبلهء عطر گل و درج عبیر افشانان

فیض یک شمه ز بووی خوش عطار من است

ته بله بی ئیتری گول و دوورجی عبیر نه فشانان ش، فهیزی یهك شه مه ز بووی خوشی نه تتاری مه نه ست.

سندوقی عهتری گول و سندوقچهی عه بیپرژینی نهو، تۆزه فهیز و به هره به که له بوئی خوئی عه تر فرۆشی منه وه و هریگرتوه.

طبله: سندوقی که عه تر فرۆشه کانی جارانی شتیان تیدا گیراوه یاخود ورده واله فرۆشه کان شته کانیان تیدا گیراوه بۆ فرۆشتن

درج: دوورج، سندوقچه یه کی بچوکه که مجوه هرات و عه تر و شتی خو جوانکردنی تیدا هه لده گیریت.

عبیر: بوئیکی خو شه که تیکه لاه له چهنده ها بوئی خوئی وهك میسک و گولاه و... هتد افشان: پرژین

فیض: له زماندا به واتای لافاو دیت، به لاه له نه ده بیاتدا به واتای به ره که ت و به هره وه درگرتن، سوود وه درگرتن، دیت، فهیزی ئیلا هیش لای عارفه کان زۆر تر باسی لینه کریت شه: بوئی خو ش، تۆزیک، که میتک، یه ک جار بۆنکردن.

عطار: عه تر فرۆش، (سودی) عه تار به خودی (یار) ده زانیت، به لاه (د. هروی) و (د. معین) و (استاد زرین کوب) عه تار به که سبکی دیاریکراو ده زانن، که یا (شیخ محمود عطار) یاخود (خواجه عه لانه دین عطار) که هه ر دوو کیان زاتی که وه ره بوون لای حافز {هروی، ج ۱، ل ۱۷۹}. به لاه له شه رحه که یاندا، (سودی) جیناوی که سی سییه می تاک (ش) ی بۆ گول گیراوه ته وه. {سودی، ج ۱، ل ۳۴۴} له کاتی کدا که (هروی) بۆ یاری گیراوه ته وه {ج ۱، ل ۱۷۹} به لاه به له بهر چا و گرتنی (یار - دۆست) لای حافز که خودی خودا، مورشید، دۆست، مه حبوب، هتد ده گرتیه وه هیه ک کاتیک نه م لیکچوواندنه ی پی ناکری و به شتی یاخود که سی که متر نادریتسه قه لاه یاخود هه رگیز دوو دۆست ناخرینه تایی ته رازو وه تا فه زلی یه کیکیان به سه ر نه وی دیکه یاندا بدریت، جگه له مه ش به راورد کردنی یار و سروش و هه میشه فه زلدانی یار به سه ر سروشندا له حافزدا کاریکی دوو باره یه و زۆر جار بهر چا و ده که ویت. بۆیه ده کری رای (سودی) به راستر و هریگرین و (ش) بۆ گول بگیری نه وه، به مه ش واتای به یته که ده بیته:

سندوقی عه تر و بوئی خوئی گول و سندوقچه ی گولاه و پرژینی هه موو تۆزه به هره و فهیزی که له بوئی خوئی یاری هه ق (فهیزی ئیلاهی) منه وه و هریگراوه، ئیدی ناکری (عه تار - یار) یه کی لهو (عه تار) نه بیته که باسکراوه و شاعیر به یار و مورشیدی خوئی ده زانی. لیه ردا شاعیر په یوه ندی له نیوان گول و یاری عه تر فرۆشی بۆ خوئی خویدا دروست ده کات و ده لی: سه رچاوه ی بوئی خوئی و عه تری گول یاری بۆ خوئی منه، نه وه ک سه رچاوه ی بوئی خوئی یاری من عه تاره یاخود شیخ و یه کی لهو مورشیدانه یه، چونکه یار و دۆست و مه حبوب خودی نه وانن.

۶- باغبان همچو نسیمم ز در باغ مران

کآب گلزار تو از اشک چو گلنار من است

باغه بان هه مچو نه سیمم ز ده ری باغ مه ران، کابی گولزاری تو نه ز نه شک ی چو گولزاری مه نه ست.

باغه وان من ههروه ک شه مان له ده رگای باخ ده رمه که (دوورمه خه ره وه)، چونکه ئاوی گولزاری تو له فرمیسیکی سووری وه ک گول هه ناری منه وه یه.

همچو: ههروه ک مران: ده رمه که، دوورمه خه ره وه گلزار: گولزار گلنار: سور، گولی هه نار اشک چو گلنار: فرمیسیکی خوینای، فرمیسیکی سوور شه مان که به سه ر باخ و گولزاردا تپه ر ده بی ماوه یه کی کورته و غه ریبه یه که و ده روات، نامه حره میکه و دیته باخه وه، بۆیه باخه وان ده رگای به روودا داده خات و ده ری ده کات، شاعیر به باخه وان ده لی: من غه ریبه نیم له باغ و گولزاری تو دا وه ک شه مان ره فتارم له گه ل مه که، من به فرمیسیکی سووری خویناوی وه ک گول هه ناری چاوم گولزاره که ی تو ئا و ده دم ئیدی ده رم مه که و ده رگام به روودا مه گره.

۷- شربت قند و گلاب از لب یارم فرمود

نرگس او که طیب دل بیمار من است

شه ربه تی قه ند و گولاب نه ز له بی یاره م فه رمود، نه رگسی تو که ته بیبی دلی بیماری مه نه ست.

چاوانی مه ستی وه نیرگسی نهو که پزیشکی دلی بیماری منه، شه ربه تی شیرین و گولای لیوی یاری بۆ داناوم که تیمارم کات.

قند: شه کر، شیرینی گلاب: گولاه، بوئی خوئی

شربت قند و گلاب: ده‌وايه که بۆ به هيزکردنی دل، به‌لام ليره‌دا به هينانی (لب يار - ليوى يار) درکيه له (ماچى ليوى يار) که وه‌ک شه‌کر شيرينه و وه‌ک گولاو تامدار و بۆنداره نرگس: مه‌به‌ست له چاوى مه‌سته
بیمار: نه‌خۆش
ده‌لئى: چاوى مه‌ستی شه‌و که خودى ياره و پزیشکى دلئى نه‌خۆشى منه و ده‌زانئى ده‌واى ده‌رده‌م چيه، ماچى شيرين و بۆخۆشى ليوى يارى به ده‌وا بۆ نوسيم، واته چاوى مه‌ستی به ناماژه و غه‌مزه تيبیگه‌ياندم که ده‌واى ده‌ردى دلّم ماچى ليوى ياره. له ريوايه‌ت و چيرۆكى عارفه‌کاندا زۆر ناماژه به‌م ريگه دانانه‌ى مه‌عشوق کراوه بۆ عاشقان به تاييه‌تى له کاتى خه‌وندا.

۸- آنکه در طرز غزل نکته به حافظ آموخت

يار شيرين سخن نادره‌گفتار من است

ئانکه ده‌ر ته‌رزى قه‌زەل نوکته به هافر ناموخت، يارى شيرين سوخه‌نى ناديره‌گوفتارى مه‌نه‌ست.

شه‌و که‌سه‌ى که له ته‌رزى غه‌زەل داناندا ماناى جوانى فيرى حافر کرد، يارى منه که قسه‌ى شيرين و بئى‌هاوتايه.

طرز: ته‌رز، شيواز نکته: قسه‌ى جوان، قسه‌ى به‌سوود آموخت: فيرکرد سخن: قسه شيرين سخن: قسه شيرين نادره: بئى‌هاوتا، ناياب گفتار: قسه ليره‌دا حافر ديسانه‌وه وه‌سفى يارى ده‌کات له رووى قسه شيرينى و قسه‌زانبيه‌وه که ته‌نيا شه‌و له و جۆره قسانه ده‌زانئيت و بئى‌هاوتايه و ده‌لئى: غه‌زه‌لى حافر بۆيه هيننده به‌سوودن و ده‌چنه دلّه‌وه و له ناستيکى به‌رزى هونه‌ريدان، چونکه له ياره‌وه فيرپوه و يار فيرى کردوه شه‌و ياره‌ى که قسه‌ى شيرين و بئى‌هاوتايه.

غەزەلى سى و نۆبەم:

به‌حرى ره‌مه‌لى هه‌شتى مه‌خبوونى مه‌قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- روزگاریست که سو‌داى بتان دین من است

غم این کار نشاط دل غمگین من است

روزگاریست که سه‌وداى بووتان دینی مه‌نه‌ست، غه‌مى ئین کار نه‌شاتی دلئى غه‌مگینى مه‌نه‌ست.

روژگارێکه (ماوه‌یه‌که) عه‌شقی جوانان بۆته ئایینی من، غه‌مى شه‌م کاره‌ش هۆى چالاکبوونى دلئى غه‌مگینى منه.

سودا: عه‌شق، هه‌ز و ئاره‌زوو و سه‌ودا بتان: بووتان، ره‌مزێکه بۆ جوانان و خۆشه‌ويستان

دین: دین و تاین، پیشه و کار نشاط: چالاکى و گورج و گۆلئى

پيشتر له (غه‌مى عه‌شق) دواين و شه‌وه‌ش روونکرايه‌وه که غه‌مى عه‌شق لای حافر پيرۆزه و جیگه‌ى ستایشه، ليره‌شدا ديسانه‌وه شه‌و غه‌مه‌ى عه‌شقه به چالاکى به‌خشى دلئى غه‌مگینى خۆى ده‌زانئيت و ده‌لئيت: ماوه و روژگارێکه که عه‌شق و ئاره‌زووى جوانان و خۆشه‌ويستان بووته کار و پیشه‌ى پيرۆزى من - به شيوه‌یه‌که که وه‌ک ئایینی ليهاتوه - شه‌م عه‌شقه‌ش غه‌مى هه‌يه و شه‌م غه‌مى عه‌شقه‌ش (شه‌م کاره که عاشق بوونه به جوانان) مایه‌ى چالاکبوون و شه‌وق و نه‌شاتی دلئى غه‌مگینى منه، واته: ماوه‌یه‌که که وتومه‌ته سه‌ر ريگه‌ى عه‌شقی شه‌زه‌لى و عيرفان. شه‌م کاره‌ش مایه‌ى شه‌وق و نه‌شاتی دلئى غه‌مگینمه.

۲- دیدن روی ترا دیده‌ء جان بین باید

وین کجا مرتبه‌ء چشم جهان بین من است

دیده‌نى روى تورا دیده‌یى جانبین باید، ئین کوجا مه‌رته‌به‌یى چه‌شمى جه‌هانبینى مه‌نه‌ست.

بۆ بینینی رووى تو ده‌بئى چاوێک هه‌بیت که توانای بینینی گیانی هه‌بیت، شه‌مه‌ش له‌کوى پله‌وپایه‌ى چاوى جيهان بینى منه.

دیدن: بینین دیده: چاو جان بین: گیان بین

دیده‌ء جان بین: چاوى توانای بینینی گیانی هه‌بئى باید: ده‌بئى، پيوسته

مرتبته: پله، پایه، مهقام

چشم جیهان بین: چاویتک که تهنیا توانای بینینی هستیپیکراوه کانی هه بیئت

له رووی فهلهسه فییهه و هم بهیته دهچیتته و نیو فهلهسه فهی تهفلاتوونی، که وجود به (مادی و مهعنهوی) یاخود وجود و سیبهر دابهشده کریت و جهستهی مرؤف نیشانه و هه لگوزراوی سیبهر و جیهانی مادیه و روح و گیانیش نیشانهیه که له جیهانی بالآ و، لیتهشدا (چار) که له جیهانی سیبهر و ماده دایه توانای بینینی شته کانی نیو جیهانی بالآ نییه و پیوسته چاویتک هه بیئت که خوئی لهو جیهانه دا بیئت. به لآم روانگهی عیرفانی (ههرچه نده هه مان بیروباوهره) وه چاو هه مان چاو، له کاتیکیدا به قوناغه کانی تهسهوف و عیرفاندا تیته په پیره توانای بینینی مهعشوق و یاری عیرفانی نییه و، به لآم کاتی قوناغه کانی عیرفان دهپریت و نریک ده بیته وه له یار و مهعشوق لهو توانایه ی پیده به خشریت و ده بیته چاویتک که توانای بینینی گیانی ده بیئت، لیته دا جیاوازییه که له وه دایه که (چار) له فهلهسه فه دا ههرگیز توانای بینینی روحی بالآی نابی، چونکه له جیهانه دا نییه. به لآم له عیرفاندا ده کری (چار) لهو توانایه به ده دست بخت تهویش به مهرچی برین و ته یکردنی قوناغه کانی عیرفان، بویه لیته دا به مهعشوق و یاری عیرفانی ده لی: بۆ بینینی تۆ پیوسته چاو گه شتیته قوناغی بینینی گیان، به لآم چارانی من هیشتا به و مهقام و پلهیه نه گه یشتوه و پیی له قوناغی بینینی جهسته نه بریره و ههر جهسته بیته بویه لهم پلهیه دا چوانی من توانای بینینی تۆیان نییه.

۳- یار من باش که زیب فلک و زینت دهر

از مه روی تو و اشک چو پروین من است

یاری مهن باش که زیبی فهلهک و زینه تی دهر، تهز مه هی روی تۆفۆ ته شکلی چو په رفینی مهنه ست.

یاری من به، چونکه جوانی ناسمان و رازوهیی رۆژگار، له رووی وهک مانگی تۆ و فرمیسکی وهک ته ستیره ی په روینی مهنهویه.

باش: ببه، رهگی کاری (بوون) له کاتی داهاتوو یاخود ئیلتیزامیدا به کاردی

زیب: جوانی فلک: گهردوون، ناسمان، فهلهک زینت: جوان و رازوه

دهر: رۆژگار، زه مانه، دنیا مه: مانگ چو: چۆن، وهک

پروین: ته ستیره ی (سورهیا) که له شیوهی هییشه تردیایه و شاعیره کان فرمیسک به دانه کانی لهو دهچوینن.

په یوهندی نیوان مانگ و ته ستیره له وه دایه که مانگ به چهق و سه تنه ر ده زانریت و ته ستیره ش مایه ی رازاندنه وه و جوانترکردنی مانگه، مانگ و ته ستیره پیکه وه ناسمان ده رازیننه وه، شاعیر رووی یار و مهعشوقی به مانگی ناسمان و فرمیسکی خوئی به هییشه ته ستیره ی په روین چواندوه و ده لی: ههر به و جزوهی که مانگ هۆی جوانی ناسمان و گهردوونه، رووی وهک مانگی تۆش بووه ته هۆی جوانی ناسمان و فرمیسکی منیش وهک ته ستیره ی سورهیا که دنیا ده رازینیتته وه، جیهانی رازاندوته وه. ههر بویه یاری من به، تا به هۆی ته م په یوه ندییه وه به رده وام فرمیسکی من بۆ رووی تۆ بباریت و ته م ته ستیره و مانگه هه میسه مایه ی جوانی و رازوهیی ناسمان و ژیان بن.

لیته دا نامازه به وهیه که ته گهر مرؤف له بووندا پلهیه کی به رزی ههیه و ده بیته مایه ی جوانی و رازوهیی ناسمان و رۆژگار و زه مانه به هۆی دۆستی و خه مه گه وره کانی مرۆیه وهیه، نه وهک به هۆی شته مادیه کانییه وه.

۴- تا مرا عشق توّ تعلیم سخن گفتن داد

خلق را ورد زبان مدحت و تحسین من است

تا مه را ئیشق تو ته ئیلمی سوخن گوفته ن داد، خه لق را قیردی زه بان میدهت و ته هسینی مهنه ست.

له کاتیکی وه که عه شقی تۆ منی فیتری چۆنییه تی قسه کردن کردوه، ستایش و نافه رینکردنی من بووته و یردی سه زمانی خه لکی.

سخن گفتن: قسه کردن تعلیم داد: فیترکرد خلق: خه لک

ورد: دۆعا و نزایه که رۆژانه بچوینریت ورد زبان: قسهیه ک که به رده وام دووباره ده کریته وه

مدحت: ستایش، مه دح تحسین: نافه رین کردن، به چاکه باسکردن

ههر وهک چۆن له بهیته پیشتوو دا به شیوهیه کی شاروه و ناراسته وخۆ عه شق و په یوه ندییه عاشقییه کانی نیوان خوئی و مهعشوقی عیرفانی به مایه ی جوانی گهردوون و ژیان زانی، لیته دا به شیوهیه کی راسته وخۆ به مایه ی جوانی و ستایشی نیو خه لکی ده زانریت و به مهعشوقی عیرفانی ده لی: له وکاته وهی که عه شقی تۆ منی فیتری قسه کردن کردوه بوومه ته مایه ی نافه رین و ستایشی خه لکی. واته عه شقی تۆ نه رمی و ته روپاراییه کی به من داوه که بووته مایه ی جوان قسه کردنی من و قسه م شیرین بووه، به شیوهیه ک که خه لکی به به رده وامی و رۆژانه ستایش و نافه رینی من ده که ن.

۵- دولت فقر خدايا به من ارزانی دار

کاین کرامت سبب حشمت و تمکین من است

دۆلته تی فقر خودایا به من ئه زانی دار، کین کهرامهت سه به بی هیشمهت و ته مکینی مه نه ست.

خوایه خۆشه ختی (فقر) هه ژاریم پی ببه خشه، که ئه م به خشسه تی تۆ ده بیته هۆی گه وره بی و به ریزی من.

دولت: خۆشه ختی، به ختی چاک

فقر: (فقر) له زماندا به مانای هه ژاری دیت، به لām له زاراه ی عیرفانیدا ماناکه ته و او پیچه وانه وه ده بیته وه و بریتی ده بیته له: پیوستی نه بوون به هیچ که سیك جگه له خودا (فقر) به ده رویشیک یا خود سۆفی و عارفیک ده لێن که ریبواری ریگه ی که مال بیته

ارزانی داشتن: به خشین به من ارزانی دار: پیم ببه خشه، به لایقم بزانه

کرامت: به خشش، گه وره بی تمکین: ریزداری، به توانایی، خۆراگری

له م به بیته دا به ته و او ی ماناکان روونتر ده بنه وه و شاعیر به راشکاوی باس له عیرفان ده کات و زاراه و کان به و اتا عیرفانییه کانیانه وه به کار ده بیته و خوداش ده بیته نیو قسه کانییه وه و لپی ده پارته وه که مه قامی (فقر) پی ببه خشیت و وای لئ بکات که جگه له خۆی پیوستی به که سی دیکه نه بیته، لێره دا ئه وه هه ژارییه هه لده ژیریت که هاو پیتی پیغه مبه ر و وه لیبیه کانی خودا بوون وه ک پیغه مبه ر (د.خ) ده فهرمووی" هه رکه س منی خۆشبووی با خۆی بۆ فه قیری ئاماده بکات". واته گه ر (فقر) سۆفیگه ری و عیرفانییه نه بیته ئه وه هه ژارییه که (پیغه مبه ر) به مایه ی ریزی ده زانی و له خۆشه ویستانی ئه وه. بۆیه ده لئ: خودایه خۆشه ختی و به خت چاک (فقر) م پی ببه خشه، چونکه ئه م گه وره بی و به خشسه تی تۆ که - چاوپۆشینیه له گشت پیوستییه کان و پیوست نه بوونه به هیچ یه کی له دروستکراوه کان - ده بیته مایه ی ریز و گه وره بی من و به ریز و گه وره م ده کات.

۶- یا رب آن کعبهء مقصود تماشگه کیست

که مغیلان طریقتش گل و نسرين من است

یا ره ب ئان که ئه بی مه قسود ته ماشاگه ی کیست، که موغیلانی ته ریفه ش گول و نه سرینی مه نه ست.

خودایه ئه وه که عبه ی ئاره زوه (ویستاره) که درکی موغیلانی ریگه ی له لای من گول و نه سرینه روانینگه ی کییه.

مقصود: نامانج، ئاره زوو تماشاگه: روانینگه، شوینی بۆ روانین

مغیلان: جوړه (درک) دره ختیکه له ریگه ی حه ج (بیابان) دا ده رویت و درکی دریتی هیه و

ده که ویتته سه ره پیتی حاجیانی ریگه ی که عبه طریق: ریگه

به تیبینی ئه وه ی که که عبه لای موسولمانان پیروز و خۆشه ویسته، یاری خۆی به که عبه

چوواندوه. هه ره ها چونکه حاجیانی که عبه له عه شقی گه یشتن به که عبه دا ناچار بوون به نیو

درک و دالی بیاباندا برون، ده لئ: ئه و یاره خۆشه ویسته ی من که که عبه ی ئاره زوی من و

له ریگه ی گه یشتن به ئه و دا درک و دال، ته نه نات درکی موغیلانی وه ک گول و نه سرین نه رم و

جوان ده نوینی، رووی خۆی به چ که سی پیشان ده دات و بوته ده روانینگه ی چ که سیك، ئه م

جوړه له قسه کردن له عیرفاندا هیه که عارف جوړیک له (غبطه) و ته نه ات غیره ی هیه

کاتی یار خۆی بۆ که سی دیکه نمایش بکات هه رنا خه فته ی پیده خۆن و به ئه سه فه وه باسی لیه

ده که ن یا خود حه ز ده که ن له بری ئه و که سه خۆیان بن.

۷- واعظ شهنه شناس این عظمت گو مفروش

زانکه منزلکه سلطان دل مسکین من است

فائیزی شه نه شناس ئین ئه زمه ت گو مه فروش، زانکه مه نزلگه ی سولتان دلی مسکینی مه نه ست.

به واعظ (نامۆژگاری که ری دارۆغه ناس بلین که به م شیوه یه گه وره بی مه فرۆشه

(به گه وره بییدا مه نازه)، چونکه دلی فه قیری من مه نزلگای خودی پادشایه.

واعظ: وتارخوین، نامۆژگاری که شهنه: دارۆغه، که سیك بووه که له لایه ن ده ولته ته وه

بۆ ری که خستنی کاروباری خه لکی له شاریکدا داده مه زراوه و ده سه لاتیک کی که می هه بو وه

پۆلیسی ئیستا

شهنه شناس: دارۆغه ناس، که سی که ناشنای پۆلیسه گو: بلی

عظمت: گه وره بی، خۆبه گه وره زانین مفروش: مه فرۆشه، مه نازه، مه زانه

منزلگه: مه نزلگا سلطان: پادشا

لێره دا له نیوان ناسراوی و دۆستی دارۆغه و مه نزلگه بوونی پادشادا په یوه ندی دروستکراوه،

له کاتی که ناشنایه تی له گه ل پۆلیسیکدا و دل بوونه مه نزلگه ی پادشا هینراوه که ئه لته ت

پادشا هه زاره ها و بگره ملیونه ها پۆلیسی هیه و به رامبه ر (واعیز) به که سیکی دیکه

ده لئ: بلی به و واعیزه ی که به هۆی ناسراوی له گه ل دارۆغه و پۆلیسی شاردا گه وره بی و فیز به

خه لکی ده فرۆشیت، گه وره بی مه فرۆشه، چونکه له کاتی که تۆ (دارۆغه) ده ناسیت و دووره

ناشنایه تییه کتان هه یسه، دلّی من مه نزلگه ی خودی پادشایه که دارو غه یه کیکه له کاربه دهسته کانی ئه و له ژیر دهسه لاتی ئه و دایه.

بیگومان دلّی موسولمان جیگه ی خودایه و لیره شدا به و وتارخوینه دروزنانه ی که دهستیان له گه لّ دهسه لاتدا تیکه لاو ده که ن و به هو ی دهسه لاته وه خو یان به گه وره ده زانن ده لّی: خو ت به گه وره مه زانه، چونکه دلّی هه ژار (یا خود دلّی ئیمه که گه یشتو ته پله ی فه قر) مه نزلگای خودایه که تو و دارو غه و هه موانی دروست کرده وه و من له تو گه وره ترم.

(سودی) له شه رحی ئه م به یته دا (واعیز) به و وتارخوینه ده زانی که ناموژگاری خه لکیان نه کرده وه و هه میسه له کوژی گه وره و خو به گه وره زانه زالمه کاندایه بسون و به گوته قسه و نوکته ی گالته نامیز کوژه که یان گه رم کرده وه و تا به قسه خو شی بزنان و ئه ویش به یه کی له هاوکوژه کانیان بزنان و وه هاوړی سه یری که ن و یارمه تی بدن {ج ۱، ل ۳۵۱}.

۸- حافظ از حشمت پرویز دگر قصه مخوان

که لبش جرعه کش خسرو شیرین من است

هافر ئه ز هیشمه تی په رفیز دیگه ر قیسه مه خان، که له به ش جورته که شی خوسروقی شیرینی مه نه ست.

حافظ ئیتر دهرباره ی گه وره یی و دهسه لاتی خوسره و په رو یز باس مه که، چونکه لیوی ئه م پادشایه پاشماوه نو شی (جرعه نو شی) پادشای شیرینی منه.

پرویز: خوسره و په رو یزی کوری هورمزی نه وه ی نه و شیروانه و یه کیکه له پادشاکانی ئیرانی کون و دلّداری شیرینه قصه مخوان: چیرۆک مه گێره وه، باسی مه که، دهرباره ی مه دو ی لبش: لیوی

جرعه کش: که سی که پاشماوه ی بنی په رداخ بخواته وه، پاشماوه خو ر

خسرو: پادشا شیرین: شیرین، خو شه ویست

خسرو شیرین: خوسره و (پادشا) ی شیرین و خو شه ویست

خوسره وه ی په رو یز که له گه وره ییدا زور دهرباره ی گوتراوه و یه کیکه بووه له پادشا به ناوبانگه کانی ساسانی، له به رامبهر پادشای گه وره و خو شه ویستی خه یالی شاعیردا زور که مه و به پاشماوه نو ش داده نریت، بویه دلّی: حافظ سه باره ت به گه وره یی خوسره و په رو یز چیرۆک سازمه که و له گه وره یی و دهسه لاتی ئه و مه دو ی، چونکه ئه و له به رامبهر پادشای شیرین و خو شه ویستی عیرفانی مندا له وه که سانه یه که خلته ی پاشماوه ی په رداخه کانی ده خواته وه و هیهج دهسه لات و ریژیکی نییه.

(د. هروی) پیویایه ئه م غه زه له وه سفی یه کی له پادشاکانه که ره نگه (مه نسور پاشا) یا (یه حیا پاشا) بیّت {ج ۱، ل ۱۸۶}، به لام ئه وه ی راستی بیّت وه سفه کانی نیسو غه زه له که زور عیرفانین و به ده گمه ن ده بینری (حافظ) پادشا ئیرانییه کان به م شیویه یه به رز بکاته وه، بویه پی ناچیت وه سفی که سیکی ماددی یا خود پادشایه کی دنیایی و مرژی بیّت هه روه ها (سودی) ش هیهج ناماژه ی پی نه داوه.

غزه لی چله م:

به حری موجهه سی ههشتی مه خوبونی مه قسور

(مفاعیلن فعلا تین مفاعیلن فعلا ت)

۱- منم که گوشهء میخانه خانقاه من است

دعای پیر مغان ورد صبحگاه من است

مه نهم که گوشه بی مه میخانه خانه قاهی مه نه ست، دوئایی پیری موغان قیری
سوبه گاهی مه نه ست.

منم که گوشه ی مه میخانه خانه قامه و، دوعای پیری موغانیش ویردی به یانیامه.

خانقاه: له فارسیدا خانگاه ده گوتریت و (خانقاه) به عه ره بی کراوه، خانگاه: خانه قا،
ته کیه ی سو فیان، شوینی په رستشی سو فیه کانه، هه روه ها (خوان گاه) یش ده گریته وه که
شوینی خواردن و هه وانه وه ی سو فیه کانه، له بنه رته دا بنیاتنانی خانه قا له بهر شه وه سو وه که
کاتی سو فی و ده رویشه غه ربیه کان ده چونه شاریکی دیکه و خانه خو بیان نه ده بوو، له خانه قا
ده مانه وه و خزمه تده کران، (خانگاه) به واتای مه نزلگه ش دیت.

واته: من له بری شه وه ی له خانه قادا بم و عیباده ت بکه م، گوشه ی مه میخانه م بو خوم
کرده وه ته خانه قا و له بری ویردی به یانیانیش دوعا و نزا بو پیری موغان ده که م، یا خود
به رده وام به یانیان دوعا بو پیری موغان ده که م.

به له بهر چاو گرتنی واتای (مه میخانه و پیری موغان) به واتا عیرفانییه کانیا ن شه وه مه به ست له
به یته که ده بیته: منم که له بری عبادته ره تینییه کان، عه شق و عیرفانم کرده ته پی شه و
خه لوه تگه ی عاشقیم گرتوه و خه لوه تگه ی عاشقیم کرده ته خانه قا و به رده وامیش دوعا بو
پیری ته ریه ت ده که م و له بری ویردی به یانیان دوعا بو شه وه ده که م.

۲- گرم ترانهء چنگ صبووح نسیت چه باک

نوی من به سحر آه عذر خواه من است

گه رهم ته رانه ی چه نگی سه بووه نیست چه باک، نه قای من به سه هه ر تاهی ئوزر خاهی
مه نه ست.

نه گه ر له گه ل شه رابی به یانیاندا ئاوازی چه نگم نییه چ باکه م، چونکه تاهی به یانیانی من بو
داوای لیبووردن له گونا هه کام وه ک گورانی من وایه.

ترانه: دو به یته به گورانی بگوتریت، ئاواز، سرود

ترانهء چنگ: ئاوازی چه نگ صبووح: شه رابیک که به یانیان ده خوریتته وه، هه روه ها
(سودی) ده لی: شه رابیک که شه و بخوریتته وه بیی ده لئین (عیوق) و پیچه وانه وه (صبووح) ه

چنگ صبووح: چه نگ لیدان له کاتی نوشینی شه رابی به یانیاندا

چه باک: چه باک، چه خه م نوا: گورانی، ئاواز، هاوار

به سحر: له کاتی به یانیدا عذر خواه: داوای لیبووردن، داوای به خشین

له به یته یه که مدا باسی له گوشه ی مه میخانه و دوعای بو پیری موغان کرد، لی ره شدا ده لی:
گه رچی کوری عارفانه به ده سته جه می خوشه، به لام من که نو قسانیییه کم هه بی له و کوری
سه حه ر و به یانیاندا چه خه م، چونکه شه و تاهو ناله یه ی که له کاتی دوعا و نزا ی لیبووردن و
شعیر افکردن به گونا هه کامدا ده یکیشم شه و بزشاییه م بو پرده کاته وه و خوداش شه و تاهو ناله و
گریانه ی به نده ی زور پیخوشه و هه ز ده کات زیاتر لی پی پاریتته وه.

(ترانه) له فه ره نگی عیرفانیدا (شیوازی خوشه ویستی و موحه به ته) و شه کری له و
سه رده مه شدا شه م شیوازه له نیودا نه مابیت. واته من گه ر شه و گورانییه ی موحه به ته له
عیرفانه که دا نه بی شه و تاهو ناله م خوی بو خوی شیوازیکی زور جوان و ریکی خوشه ویستییه.

۳- ز پادشاه و گدا فارغم بحمد الله

گدای خاک در دوست پادشاه من است

ز پادشاه و گیدا فاریغم بیه م مدیلله ه، گیدای خاکی ده ری دوست پادشاهی مه نه ست.
سو پاس بو خودا پیویستیم به پاشا و گدا نییه، لای من شه و که سه ی که سوال که ر و گدای
خاکی ده رگای دۆسته گه وره بی و ریزی پادشای هه یه.

فارغم: به تالم، پیویستیم نییه

لی ره دا ترازو و شایانی گه وره بی داده نی و پیویایه هه ر که س بیته گدا و سوال که ر، یا خود
نیاز مه ندی خاکی درگای دۆست، یاری عیرفانی - که خودایه - گه وره و به ریزه وه ک پادشا و
هیچ پیویستییه کی به پاشا و گدا نابیت و شوکر و سو پاسی خودای ده ویت، بۆیه ده لی:
سو پاس بو خودا من به عیرفانه وه پیویستیم به پادشا و گدا نییه و ریواری رینگه ی ته ریه تیش
له پیش چاوی من وه ک پادشایه.

۴- غرض ز مسجد و میخانه ام وصال شماسرت

جز این خیال ندارم خدا گواه من است

غهرز ز مه سجید و مه یخانه تم قیسالی شوماست، جوز ئین خیال نه دارم خودا
گوفاهی مهنه ست.

نامانج له چووم بۆ مزگهوت و مه یخانه ته نیا ویسالی تزیه، خوا شایه تی منه که جگه
له مه خه یالیکی دیکم نییه.

غرض: مه به ست، نامانج
جز: جگه
وصال: ژوان، به یه کگه یشتن، ویسالی
گواه: شایهت، گه واه

گهر مزگهوت هیما ی شه ریعت و مه یخانه ش ره مزی ته ریقهت و عیرفان بیّت، شهوا شاعیر
ده لئی: من نامانج یا خود مه به ستم له به جیه یتنانی شه که نایینییه کان یا خود بوونه ریوارم له
ریگه ی ته ریقهتدا ته نیا ژوان و دیداری تزیه و هیچی دیکه، خودا شاهیده که جگه له م خه یاله،
واته جگه له خه یالی گه یشتن به تۆ و دیداری تۆ، هیچ خه یالیکی دیکه یا خود هیچ نامانجیکی
دیکم نییه، ده کری ئه م خه یاله بریتی بی له وه ی که من له کاتی گرتنی ریگه ی شه ریعت
یا خود ته ریقهتدا جگه له دیت و دیداری تۆ هیچ نامانجیکم نییه، واته له خۆشی به هه شت
یا خود ترسی جه هه نه م نییه - وه ک رایعه ی عه ده وی ده یگوت: ته نیا ره زامه ندی خودایه -
یا خود واته من جگه له تۆ هیچ خه یالیکی دیکم له سه ردا نییه.

له مه سه له ی گرتنی ریگه ی ته ریقهت یا خود شه ریعه تیشدا - مه یخانه و مزگهوت - نامازه
به جیا واز بوونی ریگا کانه بۆ گه یشتنه خودا وه ک پیغه مبه ر - د.خ - ده فه رموی: "الطرق الی
الله بعدد انفس الخلائق" {د. هروی، ج ۱، ل ۱۸۹} یا خود وه ک (د. عبدالکریم سروس) ناوی
لینا وه ریگا راسته کان - صراطهای مستقیم -، چونکه ریگه ی گه یشتنه خودا ته نیا ریگه یه ک
نییه، هه رچه ندی له ناست و بو نیادی قوولی هه مو یاندا ته نیا ریگه یه کی ره زامه ندی خودا
هه یه و جیا وازییه که یان له رووکار و روکه ش و بو نیادی سه ره وه یاندا یه.

۵- از آن زمان که برین آستان نهادم روی

فراز مسند خورشید تکیه گاه من است

ئه ز ئان زمان که به رین ناستان نه هادهم روی، فه رازی مه سه ندی خورشید ته کیه گاهی
مه نه ست.

له وکاته وه ی رووم کردۆته شه م ده رگایه، سه روو، جیگه ی خۆر ته کییه گای منه.

از آن زمان: له وکاته وه ی
رونهادن: رووکردنه، رووخته سهر

فراز: سه رووی، سه ر
مسند: قه رارگا، شوین

مسند خورشید: شوینی خورشید: درکویه له ناسمانی چواره م که له گه ردوونناسی دیریندا
به جیگه ی خۆر ده زانرا
تکیه گاه: شوینی پالدا نه وه، جیگا

واته: له وکاته وه ی که سه رم نا وه ته سه ر ده رگای مالی دۆست، یا خود رووم له م ریگه ی
ته ریقه ته کردو وه هیئده گه وره و به رزبووم که شوین و جیگای من ناسمانی چواره م و ته نانه ت
له ویش به رز و بلنترم. یا خود له وکاته وه ی بیر له تۆ ده که سه وه و بۆ لای تۆ دیم، هیئده
گه وره بووم واده زانم جیگه م له سه رو خۆر و هه تا وه وه یه.

۶- مگر به تیغ اجل خیمه برکنم ور نی

رمیدن از در دولت نه رسم وراه من است

مه گه ر به تیغی ئه جه ل خه یه به رکو نه م شه ر نی، ره مییدن شه ز ده ری دۆله ت نه ره سم و
راهی مه نه ست.

مه گه ر به شمشیری ئه جه ل چادر هه لکه م وه گه رنا، راکردن له ده رگای خۆشبه ختی و به خت
ریوره سی من نییه.

تیغ: شیر، شمشیر، تیغ
برکنم: هه لکه م
ورنی: وه رگه رنا
تیغ اجل: شمشیری ئه جه ل
خیمه: خیمه، چادر
رمیدن: هه لها تن، راکردن

رسم و راه: عادهت، ری و ره سم، ره وشت

جاران عادهت بووه که ده رویشان له به رامبه ر مالی ده وله مه ند و ده سه لاتدارندا چادریان
هه لده دا وه ک جۆره دا وایه ک بۆ جیبه جیکردنی دا واکارییه کانیا ن، جاری وا هه بوو ده وله مه ندی کان
له بری شه وه ی پیندا ویستییه کانیا ن جیبه جی بکه ن، پیا وه کانی خۆنیا ن ده نارد تا به چه قۆ و
شمشیر په تی خیمه کانیا ن بیچرینن و خیمه کانیا ن هه لکه نن و له به رده رگا ده ریا ن که ن، لیتره شدا
و به ره چاو کردنی شه م دیارده یه شاعیر ده لئی: من له به رده م ناستانه ی تۆدا پله و پایه م
گه یشتۆته که شکه شانی فه له ک، بۆیه هه رگیز لیتره نارۆم مه گه ر شه وه ی ئه جه ل به چه قۆ و
شمشیره که ی خۆی به ند و داوی چادره که م بیچرینیت و برم، شه گه ر نا هه رگیز شه م به رده رگایه
چۆلنا که م و راکردن و هه لها تن له به خت و خۆشبه ختیش که من، لیتره دا ده بیینم له ره وشت و
عاده تی من نییه، واته، مه گه ر مه رگ له م ته ریقه ته م جودام بکاته وه.

۷- گناه اگر چه نبوود در اختیار ما حافظ

تو در طریق ادب باش و گو گناه من است

گوناه شه گه ر چه نه بوود ده ر ئیختیاری ما هافز، تو ده ر ته ریقی شه ده ب کوش و گو
گوناهی مه نه ست.

گهرچی گوناھ به دهستی نئیمه نه بووه حافز، به لّام تۆ به ئه ده ب به و بلّی گوناھی منه. در اختیار ما: به دهستی نئیمه، به ویستی نئیمه در طریق ادب کوش: به ئه ده ب، به ریژ به له راستیدا پیوسته به شیوهیه کی زۆر ورد و به ناگاییه وه ئه م به یته شروقه بکریت، چونکه گهر به و شیوهیه شروقه نه کریت نه نگیه که له مانای غه زله که دا دروست ده کات. چونکه له ناستی سه ره ویدا به ییتیکه به ته وای مانا، بیری (جه بریه ت) ده خاتهروو که له گه ل ری باز و شیوازی ته ریه ت و عیرفاندا به کناگریته وه یا خود کوناگریته وه، ههر بۆیه گهر ئه م شروقه یه به راست بزاین ده بی ئه و راستییه بجه یینه روو که به یته کانی غه زله له مانادا په یوه ست نین پیکه وه و مهرج نییه به کیه تی بابه ت له نیوانیاندا هه بی، به م رایه وه ئه و ده توانین بلین ئه م به یته باس له وه ده کات که مروقه به ویستی خۆی گوناھ ناکات و له چاره ی نووسراوه که بیکات. به لّام حافز ده لّی: ئه گهر وایی و که هه رواشه تۆ به ئه ده ب به و ئه م رایه مه خه ره روو، تۆ مه لّی مروقه هیچ شتی به ئاره زووی خۆی ناکات و که سیکه موجیره، به لکو بلّی مروقه خۆیه تی گوناھ ده کات، (د. هروی) ئه م به یته و چه ندین به یتی دیکه ش ده کاته به لگه بۆ پروابوونی حافز به جه بریه ت {ج ۱، ل ۱۹۰} که ئه مه ته نیا لیکدانه وه یه کی رووی ده ره وه ی غه زله و به یته کانه و مانای قوولی شیعه ره کان نادات به ده ست وه و له به رامبه ر ئه مه شدا چه ندین (به یته ی دیکه هه یه که ئه م بیره ره تده کاته وه. به لّام سو دی خۆی بۆ خۆی بیری جه بریه تی (حافز) ره تده کاته وه و جو ره ته ئویلیک بۆ به یته که ده کات که ده لّی: خۆشه ویستی یار گوناھه، به لّام من به ئاره زووی خۆم ئه م گوناھه م نه کردوه، واته ئیختیاری نه بووه و من له عه شقی دلدارا هیچم به ده ست نییه، به لّام ئه ی حافز تۆ به ئه ده ب به و بلّی ئه م گوناھه له منه وه یه، واته بلّی من به ئاره زووی خۆم یارم هه لّیژاردوه و خۆشم ده ویت، له م باره وه به شی له ئیختیارم له ده ستدایه، مه به ست له وه یه که به ته واته تی ئیختیاری لّی نه سه ندۆته وه که مه زه به ی جه بریه ت بیته ئاراوه {ج ۱، ل ۳۵۸}. له راستیدا وه ک گوتم ئه م شه رحه ی سو دی جو ری که له ته ئویل بۆ ره تکرده وه ی مه زه به ی جه بریه ت لای حافز. به لّام به رای به نده، ئه وه به پیوست ده زانم که ته نیا روانگه یه ک بۆ شه رح و شروقه ی حافز هه لّنه بیژیرین، واته ته نیا روانگه یه کی عیرفانی یا خود روو کاری یا خود میژووی... هتد، به لکو پیوسته به پیی مانا و مه دلولاتی شیعه ره که بۆ روانگه ی نووسینی شیعه ره که یا خود راستر، به یته که بگه ریین و له خودی به یته که شیوازی شروقه کردنه که هه لّیژیرین، راسته حافز زۆرینه ی به یته کان و غه زله کانی له عیرفاندا نووسراون و شه رحی عیرفانی هه لّده گرن، به لّام هه میشه حافزیکی عارف له نیو به یته کاندایه و هه ندی جار (حافز) وه ک پیاوویکی ساده ی نیو کۆمه لگه ی (۷۰۰) هکانی شیراز ده رده که وی

(هه ره ک د. زرینکوب له - از کوچه رندان) دا ناماژه به م راستییه ده کات {ل ۳۹ - ۴۰، از کوچه رندان، درباره زندگی و اندیشه حافظ، ۱۳۷۷، چاپ هشتم، تهران، نشر امیر کبیر}. ههر بۆیه ده کری له به ییتیکدا ئه م حافزه عارفه نه دۆزینه وه و سه ره له خۆمان و خۆنه ریش بشیوینین و مانای به یته که ش تیکده یین. به رای به نده ئه م به یته گهر پایه ندی به یته کانی پیشو بیته ئه و شه رحیکی وه ک شه رحه که ی سو دی یا خود شه رحه که ی (استاد مطهری) پیوسته، به لّام من واده زانم ئه مه رای خه لکی دیکه بیته و حافز ناماژه ی پی بدات واته: حافز گهرچی ده گوتری که مروقه هیچ ده سه لاتیکی نییه له کردن یا خود نه کردنی گوناها، تۆ به م ریگایه دا مه رۆ، تۆ وه ئه وان بیر مه که ره وه یان به لای که مه ره گهر واش بیرده که یته وه به ئه ده بووه بلّی گوناھی نئیمه یه، ئیدی لی ره دا من له وه نادویم که ئایا حافز له ری ئه ده به وه ده یه وی گوناها کان به هی نئیمه بزانی یا خود به مه ده لّی: من ره فزی مه زه به ی جه بیری ده که مه وه و به بی تانه وته شه ر لیدان ده لّیم: ئه م مه زه به هه لّیه و گوناھ له ده ستی مروقدایه، له کاتیکدا هه موو شه رحه کان ئه ندازه یه ک له راستیان تیدایه ته نیا ئه وه راستره که هیچ کامیان به راستی ره ها نه زانین و به پیچه وانه شه وه.

غهزه لی چل ویه که م:

به حری موجه سی ههشتی مهخبوونی مهقصور

(مفاعیلن فعلا تین مفاعیلن فع لان)

۱- ز گریه مردم چشم نشسته در خون است

ببین که در طلبت حال مردمان چون است

ز گریه مهردومی چه شه م نشسته دهر خونه ست، ببین که دهر ته له بهت هالی مهردومان چونه ست.

له تاو گریان سۆمای چاوم نغزۆی خوین بووه، سهیرکه حالی خه لکی له تامه زرۆیی به دهسته یینانی تۆدا چۆنه.

گریه: گریان مردم چشم: سۆما، گلینه ی چاوم، بیلبله ی چاوم
نشسته: نغزۆ، غه رق، چه قین خون: خوین طلب: داوا، هه ول مردمان: خه لکی،
لیرده نامازه یه کی تیدایه بۆ خودی گلینه ی چاوم یا خود خه لک و مرۆقه کانی دیکه

بیگومان له تاو زۆر گریان چاوم مرۆقه سووره لده گه پیت و ده لیتی گلینه تیایدا چه قیوه یا خود نغزۆ بووه و سپیایه تی تیدا نامی تیت، لیرده نامازه به م دیارده یه کراوه و شاعیر ده لتی: له تاو زۆر گریانم گلینه ی چاوم نغزۆی خوین بووه، واته هینده گریانم خوین دهر و بهری سۆمای چاومی گرتووه، که نه مهش مایه ی شه وق و تامه زرۆیی بۆ تۆ و سهیرکه که له تاو تامه زرۆیی بۆ تۆ خه لکی دنیا چ حالیکیان هیه و چۆن په ریشانن، یا خود سهیرکه له تاو تامه زرۆیی بۆ تۆ گلینه ی چاوم چ حالیکیان هیه.

۲- به یاد لعل تو و چشم مست میکونت

ز جام غم می لعلی که می خورم خون است

به یادی له للی تو شو چه شمی مهستی مه یگونه ت، ز جامی غم مه یی له للی که می خورم خونه ست.

ئهو شه رابه سوورده که به یادی لیوی تۆ و چاوم مهستی مه یگونه توه له پینکی غه مدا ده یچۆمه وه، ده لیتی خویننه.

لعل تو: لیوی تۆ

میگون: مه یگون: وه مای، مه ی ناسا، (مه یگون) به واتای وه مای دیت، واته سووری، به لام کاتی ده دریتته پال چاوم مهستی یا خود چاوم مهسته.

می خورم: ده خۆمه وه

کاتی بیر له لیوی سوور و چاوانی مهستی ده که مه وه غه م بار ده م و خه م دامده گری، بۆیه هه میشه به یادی لیوی سووری تۆ و چاوانی مهستی مه یگونه توه به غه م باری و له بری مه ی، خوینا و ده خۆمه وه.

۳- ز مشرق سر کوی آفتاب طلعت تو

اگر طلوع کند طالعم همایون است

ز مه شریقی سهری کوی، ئافتابی ته لعه تی تو، نه گه ر تلوت کونه د تالنه م هومایونه ست.

نه گه ر له رۆژه لاتی سه رکۆلانه وه هه تاوی رووی تۆ هه لسی، به ختم هه مایۆنییه.

مشرق: رۆژه لات، جیگای رۆژه لاتن سرکوی: سه رکۆلان

آفتاب طلعت تو: هه تاوی، خۆری رووخساری تۆ

طلوع کند: هه لسی، ده رکه وی طالع: به خت

همایون: مباره ک، پیرو، هه مایۆنی نازناویکی پادشایان بوو

طالع همایون: به ختی باش، به ختی مباره ک

دوو بهیتی به کم باس له دهره نجامه کانی دووری یار و نادیار بوونی ئه و ده کریت، به لام به شیوه یه کی راسته وخۆ هۆی ئه و دهره و خه مه ناخریتته پروو، له م بهیتته دا مانا که زۆر روون ده بیته وه به وه ی که من له چاوه روانی ژوانی تۆدا خه م و مهینه تیم زیادی کردووه و هه میشه له گریاندا م، به شیوه یه ک که چاوم سووره لگه راوه و سه یروسلوکم به شیوه یه کی خه مبارانه نه نجام ده ده م، هه موو هۆیه که شی جیلوه نه کردنی تۆیه له پیش چاومدا، لیرده ده لتی: گه ر رووخساری وه ک خۆر رووناکت له رۆژه لاتی کۆلانه وه هه لسی، من به ختیکی چاک و پیروزم هه یه، واته گه ر له سه رکۆلانه وه ده رکه وی و جیلوه بکه یت من خاوه ن به ختیکی باشم و گشت خه م و خه فته کامم دهره ویتته وه.

۴- حکایت لب شیرین، کلام فرهاد است

شکنج طرهء لیلی مقام مجنون است

هیکیایه تی له بی شیرین که لامی فرهاده ست، شکه نجی تورره یی له یلی موقامی مه جونه ست.

قسه ی فرهاد باسی لیوی شیرینه و شوینی مه جنونیش پیچ و لولی زولفی له یلایه.

حکایت: باس مقام: جیگا، شوین

له چیرۆکی عهشقد له ئەدهبیاتی عه‌ره‌بیدا (له‌یلێ و مه‌جنون) و له ئەدهبیاتی فارسی (شیرین و خوسره) یاخود (شیرین و فه‌ره‌اد) زۆر دووباره‌ ده‌بنه‌وه، لای شاعیر له هه‌موو عه‌شقی‌کدا هیچ مایه‌ی گه‌وره‌بوونی عاشق نییه‌ جگه‌ له مه‌عشوق و یار، بۆیه قسه‌ی فه‌ره‌اد هه‌میشه باسی لێوی شیرین بوو، شوێنی مه‌جنونیش هه‌میشه پیچ و لولی زولفی له‌یلا بوو، ئەو دوو عه‌شقه‌ش به عه‌شقی راستی یاخود غوونه‌ی بالایی عه‌شق داده‌نرێن. واته‌ عاشق هه‌میشه له‌و جیگا و شوێنه‌یه که مه‌عشوقی لێیه و هه‌میشه له باره‌ی مه‌عشوقه‌وه ده‌دوێ و له‌سه‌ر زاریه‌تی.

۵- دلم بچو که قددت همچو سرو دلجوی است

سخن بگو که کلامت لطیف موزون است

دلم بچو که قده‌ت هه‌مچو سه‌ره‌ف دلجویه‌ست، سوخه‌ن بگو که کهلامه‌ت له‌تییف و مۆزونه‌ست.

دلم بده‌روهه، چونکه بالات وه‌ک دارسه‌رو دل‌ه‌کان بۆ خۆی راده‌کیشی، قسه‌ بکه، چونکه قسه‌ت ناسک و رێک و پێکه.

دلم بچو: دلم بده‌روهه، میه‌ره‌بانیم به‌رامبه‌ر بنوێنه (دلجویی) واته‌ دل‌دانه‌وه، میه‌ره‌بانای نواندن دلجوی: دل‌پێین، دل‌راکیشه‌ر سخن بگو: قسه‌ بکه موزون: مه‌وزون، رێک و پێک، له‌جیی خۆیدا بوون.

ده‌لی: قه‌د و بالات که وه‌ک سه‌روه هینده سه‌رنج‌راکیشه‌ دل‌ان بۆ خۆی ده‌رفیتی، منیش دلم رفیتراوه بۆ لای تۆ دیم، بۆیه داوات لی‌ ده‌که‌م دلم بده‌روهه و قسه‌ بکه، چونکه قسه‌ت ناسک و نه‌رم و رێک و پێکیشه‌.

۶- ز دوور باده به جان راحتی رسان ساقی

که رنج خاطر من از جور دوور گردون است

ز دووری باده به‌جان راهه‌تی ره‌سان ساقی، که ره‌نجی خاتره‌م ئەه‌ز جووری دووری گه‌ردونه‌ست.

ساقی به‌دووری شه‌راب نارامییه‌ک بگه‌یه‌نه (بده) به‌گیان، چونکه دل‌ته‌نگی و نار‌ه‌حه‌تیم له‌به‌ر زولمی ده‌وری گه‌ردونه‌.

دوور: دوور، ده‌وران، گێران	راحتی: نارامی	رسان: بگه‌یه‌نه، بده
رنج: زه‌حه‌ت، خه‌م، دل‌ته‌نگی	خاطر: ه‌ز، دل	
جور: زولم، سته‌م، جه‌ور	دوور: دوور، زه‌مانه، گه‌ران	

دل‌ته‌نگی و خه‌می شاعیر له‌تاو زولم و سته‌می زه‌مانه و چه‌رخ‌ی گه‌ردوونه که ئەم خه‌مه ئەزه‌لییه‌ی که‌سی عارف هه‌رگیز کۆتایی نایه‌ت ته‌نیا به‌عه‌شق نه‌بی‌ت، ئەویش عه‌شقی‌ک که مرۆف له‌و گه‌رانه‌ی گه‌ردوون دا‌بهر‌پێت. له‌عیرفاندا گه‌ر باده له‌گه‌ل ساقیدا هینرا واتای عه‌شق ده‌گه‌یه‌نێت.

لێره‌شدا حافظ هه‌مان عه‌شق داوا ده‌کات بۆ ئەوه‌ی نارامییه‌ک به‌گیانی بگات و که‌می یاخود زۆر له‌خه‌می دنیا دوورکه‌وتیه‌وه، بۆیه ده‌لی: ئەی ساقی به‌گێرانی شه‌راب و باده گیانمان نارام بکه و نارامی به‌گیان بگه‌یه‌نه، واته‌: با به‌عه‌شق و چوونه‌ نی‌و مه‌رزه‌کانی عه‌شقی عیرفانییه‌وه روحمان نارام بکه‌ین، چونکه مانه‌وه له‌نی‌و مه‌رزه‌کانی زولم و سته‌می گه‌ردوونی دیلی کاتدا دل‌ته‌نگی کردوین، با بچینه‌ نی‌و ته‌ریقه‌ت و عه‌شقه‌وه تا پشویه‌کی گیانی بده‌ین. که ده‌کری ئەو غه‌م و دل‌ته‌نگییه‌ی، ئەو نه‌ها‌مه‌تییه‌ بی‌ت یاخود ئەو نازاره‌ بی‌ت که به‌ه‌زی مه‌رگی کوره‌ نازداره‌که‌یه‌وه چووته‌ دل‌ی - وه‌ک له‌به‌یتی هه‌وته‌مدا - ناما‌زه‌ی پێ‌ ده‌کات.

۷- از آن زمان که ز چنگم برفت رود عزیز

کنار دامن من همچو رود جیحون است

ئه‌زان زه‌مان که ز چه‌نگه‌م برفت رودی ئەزیز، کیناری دامه‌نی مه‌ن هه‌مچو رودی جه‌یه‌ونه‌ست.

له‌وکاته‌وه‌ی که کوره‌ شیرینه‌که‌م له‌ده‌ست چو، ده‌ه‌روپه‌شم (ئه‌ملا‌لام) هه‌روه‌ک رووباری جه‌یحون وایه‌.

از آن زمان: له‌وکاته‌وه‌ی چنگ: چنگ، ده‌ست برفت: چو

رود: کور، سو‌دی ده‌لی: له‌شی‌وازی خوراسانیدا به‌من‌دا‌ل (رود) ده‌لێن {ج ۱، ل ۳۶۲} هه‌روه‌ها به‌مانای (رووبار)یش دێت، هه‌روه‌ک له‌میسراعی دووه‌مدا به‌و مانایه‌ هاتووه‌ کنار: که‌نار، ئەملا‌ولا دامن: داوین، خواره‌وه هه‌مچو: هه‌روه‌ک رود جیحون: رووباری جه‌یحون، رووباری‌که له‌نی‌وان خوراسان و سه‌مه‌رقه‌ندایه که به‌به‌شی پشته‌وه‌ی (ئه‌وبه‌ری) ده‌لێن: ئەودیو رووبار (ما وراء النهر) {سو‌دی، ج ۱، ل ۳۶۲}

مه‌به‌ستی له‌وه‌یه له‌مه‌رگی کوره‌که‌مه‌وه هینده گریام و فرمی‌سک وه‌ک لافاو رژاندووه‌ ئەملا‌ولا و داوینم وه‌ک ئاوی رووباری (جه‌یحون) زۆره و فرمی‌سک رۆشتووه، ه‌روی له (فرصت شیرازی)یه‌وه سه‌باره‌ت به‌م کوره‌ی حافظ نووسییوه‌تی: (خواجه کورپکی هه‌بوو ناوی - شاه

نوعمان - بووه و روشتووه بو هیندستان له - برهان پور - مردووه و گۆره که ی نزیکی قه لای -
ناسیر - ه {هروی، ج ۱، ل ۱۹۴} .

۸- چگونه شاد شود اندرون غمگینم

به اختیار، که از اختیار بیرون است

چگونه شاد شهده نهندهرونی غه مگینه م، به ئیختیار، که نه ز ئیختیار بیرونه ست.
دهرونی غه مگینم چون به ناره زووی خوی شاد بیته وه که نه م کاره له توانای (ئیختیاری)
من به دهره .

شاد شدن: شادبوون
به اختیار: به ناره زوو
اندرون: دهرون، ناخ
بیرون: دهره وه

(اختیار) له کاتی کدا که مانای هه لئێژاردن و ناره زوو ده گه یه نی، له هه مانکاتدا ناوی نه وه
مه زه به یه که له به رامبه ر جه بریه تدا دیت و پیوایه مرۆقه خوی هه لده بژێریت و به زۆر
کرداره کان به سه ر مرۆقدا ندریت. گه ر به م واتایه لئیکدریته وه که لئیکدانه وه یه کی دوور له
راستی نییه ئیسه کالی جه بریه ت و عیرفان دیتته ئاراوه، به لām له هه مانکاتدا واتا
زمانیه که شی مانای جوانی هه یه که بریتیه له:

من له دهره نجامی نه وه خه مه گه وره یه ی به سه رمدا هاتوه ناتوانم شادبیم و ناخی خه مبارم
به ناره زووی خوی ناتوانیت شاد بیته وه، چونکه به ده ست خۆم نییه وا غه مبار بووم و له
مه رگی کوره که مه وه یه، به م مانایه ش په یوه ندی له نیوان به یته کاندای دروست ده بیت، به لām گه ر
به مانای مه زه به یی (اختیاری) لئیکدریته وه مانای به یته که ده بیتته: چون هزر و ناخی غه مگینم
به ئیراده و اختیار شاد بیته وه و بچیتته وه نیو ئیراده که نه م کاره له ده ستی نه ودا نییه و دووره
له هه لئێژاردن و ئیختیاره وه.

۹- ز بیخودی طلب یار می کند حافظ

چو مغلسی که طلبکار گنج قارون است

ز بیخودی ته له به ی یار می کونه د هافر، چو موفلیسی که ته له بکاری گه نجی
قارونه ست.

حافظ له په شیو حالیه وه داوای گه یشتن به یار ده کات وه موفلیسی که داوای سهروه تی
قارون ده کات.

بیخودی: په شیو حال، جزیه، بی هۆشی
طلبکار: داواکه ر، ناره زووی
موفلس: موفلیس، بی پاره و پول
گه نج، سهروه ت

بینگومان قارون به ره مزی ده وه مه ندی داده نریت، حافزیش داوای گه یشتن و لبقای یاری
عیرفانی ده کات، به لām ههروه ک چون موفلیس شیاری سهروه تی قارون نییه نه میش ناوا خوی به
شیاری لبقای یار نازانیت، بویه وه ک جۆره عوزر و پۆزشیک بو نه م جۆره بیرکردنه وه یه نه م
چواندنه ده کات و ده لئ:

حافظ له په شیو حالیه وه یاخود له نه نجامی جه زبه وه داوای لبقای یار ده کات نه وه که له
حاله تی عه قل و به ناگاییدا، نه مه ش ههروه ک موفلیسیک وایه که داوای سهروه تی قارون
بکات یاخود، ناره زووی وابیت بیته خاونی سهروه تی قارون که زۆر بی جییه، یاریش بو
حافظ زۆر دووره و حافظ له خۆوه و به بی ره چا و کردنی مه رجه کان نه م داوا نابه جییه ده کات،
به لām هۆکاره که ی په شیو حالیه . نه کرئ نه م داوای لبقایه به داوای لبقای کوره
مردووه که شی لئیکدریته وه.

غزه لی چل و دووهم:

به حری هزه جی شه شی مه قسور

(مفاعیلن مفاعیلن مفاعیل)

۱- خم زلف تو دام کفر و دین است

ز کارستان او یک شمه این است

خه می زولفی تو دامی کوفر و دینه ست، ز کارستانی تو یه که شه مه ینه ست.

پیچ و لولی زولفی تو داوی کفر و دینه، شه مه کورته یه که له چرۆکی کاره زوره کانی شه.

دام: داو کفر: کوفر، لیترده مه به ست له کافر، واته بئی یمان که له به رامبهر (دین) دا

هاتوه و به مانای یمانداره. کارستان: کاری زور، کاری گرنک، حکایهت و به سه رهات،

جیگه به که کاری زوری تیدا شه نجام بدریت. یک شه: بونی کهم، توژیک، که میک، کورته به که.

دهلی: لولی زولفی تو داوی که بۆ کافر و موسولمان دانراوه و ههردووکیان له داو دهنیت،

واته: چ کافر و چ موسولمان تووشی داوی زولفی تو دهن، عاشقت دهن، که شه مه به هوی

جوانی زولفی لولته وهیه و شه مه به یه کیکه له کاره زور و گرنکه کانی زولقت. به نامازه به وهی

که (خم زلف) له عیرفاندا نهیینه خوداییه کانن و شه مه نهیینه شه بوته مایه سهرسورمانی

کافر و موسولمان، بویه دهلی: نهیینه کانی گهردوون و شه و دیو سروشت که خودا خوئی

دهیانزانی، وهک داویکن و موسولمان و کافر له ناستیاندا دهسته و سان دهن و سه رنجیان

راده کیشی و دهیاخته که لکه لهی کردنه و یانه وه. شه مه شه واته بیرکردنه و یه کیکه له کاره زور

گرنکه کانی شه سرار و نهیینه کانی گهردوون و شه و دیو سروشت، واته چ کافر و چ موسولمان

که لکه لهی شیکارکردنی نهیینه کانی خهلقیان - بوونیان - له سه ردایه.

۲- جمالت معجز حسن است لیکن

حدیث غمزهات سحر مبین است

جه مالته موئجیزی هوسنه ست لیکن، هه دیسی غمزه اتهت سپهری موینه ست.

جوانیت موعجیزه ی جوانییه، به لام قسه ی غمزهت به ناشکرا سحر و جادوه.

معجز: موعجیزه، په رجو

موعجیزه یه، له دوا پله ی جوانییه

حدیث: بابته، قسه

معجز حسن: موعجیزه ی جوانی، له جوانییدا

لکن: به لام

غمزه: ئیشارهت کردن به چاو

سحر: سحر، جادو

سحر مبین: سحری ناشکرا، جادوی دیار

باسی جوانی یار دهکات، شه یاره ی که کافر و موسولمان له داوی نهیینه کانییدا شه بله ق

بوون و نازانن چ بکن، شه یاره عیرفانییه ی که بوته مایه سهرسورمانی عاشقان له به بیته

و به بیته کانی دوایشدا باس له گه و به یی و سه رنجرا کیشی شه ده کریته، به شیوه به که عاشقان

له به رامبهریدا دهسته و سانن.

دهلی: جوانی تو موعجیزه یه که له جوانییدا واته: له سنور دهرچوه و بوته په رجوییه که

له نیو جوانییدا، به لام قسه ی نامازه کانی چاوت، یا خود غمزه کانی چاوانت سحری کی

ناشکرایه و خه لکی و عاشقان فریو ددهات. واته تو له جوانییدا موعجیزه یه کی واقعیت و له

فریوکاری و عیشوه گه ریشدا فریو و هه لکه له تاندنی ساحیرانهت هه یه.

۳- ز چشم شوخ تو جان کی توان برد

که دایم با کمان اندر کمین است

ز چه شی شوخی تو جان کی ته فان بوورد، که دایم با که مان شه ندهر که مینه ست.

له تاو چاوی تو کی ده توانی گیان دهرکا، که دایم به که وانی برۆه له بۆسه دایه.

شوخ: دلیر، هاروهاج، بئی شهرم، جه سور، دلگیر و په سه ند

جان بردن: گیان دهرکردن کمان: که وان، لیترده مه به ست له برۆیه که وهک که وان وایه

اندر: له ناو کمین: که مین، بۆسه

هیشتا هه باس له یاری عیرفانی ده کریته، دهلی: پاش جوانی و غمزهت چاوانی

جوانیشت یه کیکه له هۆکاره کانی سهرسورمانی خه لکی. تو که چاوانت هینده په سه نده یا خود

دلیر و بی شه رمه که س ناتوانی به سه لامه تی گیان دهرکا و نه که ویتنه نیو داوته وه، چونکه شه

چاوانه به برۆی که وانی خزیانه وه له نیو بۆسه دا بوون تا دلی عاشقان رام بکن و بیباخه نه داوه وه.

۴- بر آن چشم سیاه صد آفرین باد

که در عاشق کشتی سحر افرین است

به ران چه شی سیاه سه د نافرین باد، که دهر ناشق کوشی سپهر نافرینه ست.

سه د نافرین له و چاوه ره شانه بیت، که له عاشق کوژیدا زور ساحیره.

برآن: له و آفرین: نافرین باد: بئی در: له

عاشق کشتی: عاشق کوژی سحر آفرین: سحر داهینه ر، سحر هیته ره نارا، ساحیرانه

دیسان و سه فی چاوی ره شی یار دهکات و دهلی: سه د نافرین له و چاوه ره شانه که له

عاشق کوژیدا جوژه کاری تازه ی وا داده هیته هه ره له کاری ساحیران ده چیت.

که چرخ هشتمش هفتم زمین است

نه جعب نیلمیست نیلمی هه یئه تی ئیشق، که چهرخی هه شتومش هه فتوم زه مینه ست. زانستی بنه ماکان و یاساکانی عه شق زانستیکی هیئنده ناوازه یه، که ئاسمانی چهرخی هه شتوم له بهرامبه ریدا وهک چینی هه وته می زه وییه. عجب علمیست: زانستیکی سه یرو ناوازه یه. هیئت: به شیکه له زانستی گهر دوونناسی که له ده ور و باری نه سستیره کان و په یوه نندیان له گه ل یه کتیدا و شیوه و یاسای جیگیری جولیه یان ده کوئیتته وه، شیوه، په یکه چرخ هشتم: ئاسمانی وه ستاو و جیگیر، واته گهر دوونیک که هه ساره ی جیگیری تیدایه و مه بست لیئی ئاسمانی به رزه و واته پله و پایه ی به رز.

هفتم زمین: چینی ژیری ژیری زه وی که مه به ست لیئی نرمیه، اسفل السافلین، نرمترین. به یته که باس له په یوه ندی نیوان عه شق و زانسته، که لای شاعیر هه رگیز یه کناگر نه وه و نه مه ش رای عارفه کانه و پییان وایه که زانستی بنه مادانان و جیگیر کردنی جولیه و په یوه نندیه کانیان که زانستی هه یئه تی پی ده گو تریت، یا خود په یکه و شیوه ی عه شق زانستیکی سه یرو و ناوازه یه، چونکه عه شق به م شیوه یه نیبه و به رزترین پله ی ئه م زانسته له به رامبه ر خودی عه شقدا چینی خواره وه ی زه وییه و سه ره تای عه شقه. واته زانست ناتوانی په ی به عه شق ببات (د. هروی) سه باره ت به م به یته ده لی: (بۆچوون و بریاری گهر دوونناسی سه باره ت به گهر دوون و نه سستیره کان لای عارفه کان که له ریگه ی عه شقه وه ده گنه پله ی به رز و بالا گرنگی و به های نیبه، چونکه له بۆچوونی عارفدا چهرخی هه شتوم که دوا قوئاعی گهر دوونناسیه له گه ل چینی هه وته می زه ویدا یه کسانه و دوا سنووری ده رکی زانست و عه قل سه ره تای قوئاعی عه شقه) {ج ۱، ل ۱۹۷} سودیش به شیوه یه کی پوز ته یقی وه سفی ئه م زانسته ی کرده وه که زانستی هه یئه تی عه شقه و ده لی: (زانستی هه یئه تی عه شق زانستیکی ناوازه یه به شیوه یه که ئاسمانی هه شتوم له بهرامبه ریدا چینی هه وته می زه وییه) {ج ۱، ل ۳۶۶}.

۶ - نینداری که بدگو رفت و جان برد

حسابش با کرام الکاتبین است

نه په نداری که به دگو رفت و جان بوورد، هیسابه ش با کیرامیلکاتبینه ست. گومان نه به ی که به دگو روشت و گیانی رزگار کرد، چونکه حسابی لای کرام الکاتبینه (فریشته کانه).

نینداری: گومان مه به. بدگو: به دگو، نه وه که سه ی که سه ی خراپی کرده وه، غه یبه تچی

رفت: روشت، لیژده دا مه به ست له مردنه. جان برد: گیانی برد، واته گیانی به سه لامه تی ده کرد، رزگاری بوو کرام الکاتبین: نه وه فریشتانه ی که نامه ی کرده وه ی مرؤف ده نووسن و خیانه تیش له نووسینه که ناکهن.

واته: واگومان مه به کاتی که سی به دگو ده مریت رزگاری بوویت له مه ینه تی و گیانی نازاد کرد بی به بی نه وه ی سزای کرده وه کانی وه رگری، هیشتا ته واو نه بووه، چونکه حساب و مامه له که ی له گه ل فریشته کاندا ته واو نه بووه و لای نه وانه و له وی حق ی خو ی ورده گریته وه.

۷ - مشو حافظ ز کید زلفش ایمن

که دل برد و کنون در بند دین است

مه شو حافظ ز که یدی زلفه ش ئیمهن، که دل بوورد و کنون دهر به ندی دینه ست. حافظ له فیلی زولقی دلنیا مه به، چونکه دل ی بردووه و ئیستاش له سه روبه ندی بردنی دیندایه. مشو: مه به کید: فیل، فریو، مه کر این: دلنیا، ئه مین کنون: ئیستا در بند: له سه روبه ندی، له بیری، به نیازی واته: حافظ هه رگیز له فروفیلی زولقی دلنیا و ئه مین مه به، چونکه هه ر زولقی نه ویوو که دل ی خسته نیو داوی عه شقه وه و بردی، ئیستاش له بیری نه وه دایه که ئیمانیش ببات، بیگومان ریگه ی عه شق گهر به نه زانی پیایدا برۆین خه ته ری بو سه ر دل و دین هه یه، بو یه پیویسته مرؤف هه میشه دلنیا یی بخته لاره تا ده گاته مه نزل، چونکه تا مه رگ مرؤف له ری نه وه دایه گرفتاری دهر د و مه ینه تیبه کانی ریگه بیته وه، نه یینیسه کانی نه و دیو سروشتیش هیئنده نادیارن که گهر مرؤف به دلنیا ییه وه ریگه ی ژیان بریت تووشی لادان ده بیت و ره نگه گومرای بکات.

غەزەلى چل و سېيەم:

بەحرى موزاربعى ئەخرەبى مەكفوفى مەحزوف
(مفعول فاعلات مفاعيل فاعلات)

۱- زلفت هزار دل به يکى تاره مو ببست

راه هزار چاره گر از چار سو ببست

زولفەت ھەزار دل بە يەككى تارە مو ببەست، راھى ھەزار چارەگەر ئەز چار سو ببەست.
زولفەت ھەزار دل بە تالە مويەك بەستەو، رىنگاى ھەزار چارەگەر (فيلبازى) لە ھەر چوارلاو بەستەو.

تارە: تال، تاريك، لە بەيتەكەدا ھەردوو ماناكەى تىدايە، واتە تالەموى رەش
راھ: رىگە چارە: چارەسەر، فيل، جادوو، گەر بە ماناى يەكەميان بيت (چارەگر) واتاى
چارەسەر دەگەيەنيت، بەلام گەر ماناى دووەميان (فيل و جادوو) بدات (چارەگر) فيلباز،
جادووگەر دەگەيەنيت چار: چوار سو: لا
ازچارسو: لە ھەر چوارلاو، (لەھەموولايەكەو) ببست: گرت، بەست

زولفى تو بە تالئىكى ياخود بە تالەمويەك كە نيشانەى بارىكى و بىھيترىيە ھەزار دلئى
بەستەو، ياخود بە تالئىكى ھەزار دلئى گرفتار كرد، كە ليرەشدا ھەزار نيشانەى زورىيە
نەوەك خودى ھەزار، ئەم بەستەوھەيش بە شيوەيەك بوو كە رىگەى چارەگەرى لە ھەر چوار
لاوہ گرت، كە (عەقل و زانستە)، واتە مرؤفى ھۆشيار و عاقل نەيتوانى لە داوى زولفى تو
دەرچيت. بىگومان نەيتىيەكانى ئەوديو سروشت ھىندە سەرنجراكيتش كە تەنيا يەكئىيان
ھەزاران دل بە خۆيەو پەيوست دەكات و رىگەى عەقل و ژيريش لە ھەرچوار لاوہ دەگريت و
ژيرى تيايدا دەستەوسانە.

۲- تا عاشقان به بووى نسيمش دهند جان

بگشود نافه‌ای و در آرزو ببست

تا ئاشقان بە بووى نەسېمەش دەھەند جان، بگوشود نافەئى و دەرى ئارەزوو ببەست.
تا عاشقان بە ھىواى بۆنى خۆشى گيان بەخت بکەن، کيسەيەكى ميسكى کردەوہ و
دەرگاى ئارەزووى گرت.

تا: تا، بۆ ئەوہى بە بووى: بە ئومىدى، بە ھىواى نسيمش: بۆنى

دەند جان: گيان بدەن، گيان بەخت بکەن

بگشود: کردیەوہ

نافە: کيسەيەكى بچووکى سەر بەستراوہ کە ميسكى تىدايە، ليرەدا مەبەست لە لولى
زولف و پرچە.

وہك لە بەيتى يەكەميشدا ئاماژە بە زولفى مەعشوق کرا بۆ گرفتارکردنى دلئى عاشقان،
ليرەشدا بە درکە ديسانەوہ باس لە زولفى لولى يار دەگريت و دەلئى: مەعشوق گريەكى ياخود
لوليەكى زولفى خۆى كە وەك کيسەى ميسك بۆخۆش و بۆندارە، کردەوہ تا بۆنى خۆشى
پەخش بيت و عاشقان بە ھىواى گەيشت و ھەلمژينى ئەو بۆنەخۆشە گيان بەخت بکەن، بەلام
دەرگاى ئارەزووى داخست، واتە: ئەو دەرگاى داخست كە عاشقان بگەن بەو گريى پرچە، تا
لە غەمى گەيشت بەودا گيان بدەن ياخود گيان بىەخشن.

لە عىرفاندا ماناى بەيتەكە دەيتە: عاشقى عىرفانى تەنيا نورئىك ياخود نەيتىيەك لە
نەيتىيە بى شومارەكانى خودايى و ئەوديو سروشتى بۆ دەرکەوت. ياخود دروستتر خودى
مەعشوق يەكئىك لە نەيتىيە بۆخۆشەكانى خۆى بۆ عارف دەرخت، بەلام راز و نەيتى
دیکەى زورى ھىشتەو تا عارفەکان لە رىگەى کەشفکردنى ئەم نەيتىيەدا گيانى خۆيان
بەخت کەن.

۳- شيدا از آن شدم كه نگارم چو ماه نو

ابرو نمود و جلوه‌گرى کرد و رو ببست

شەيدا ئەزان شۆدەم كە نىگارەم چو ماھى نۆ، ئەبرو نەمود و جيلقەگەرى كەرد و رو
ببەست.

لەوہ شيت و شەيدا بووم كە يارم وەك مانگى تازە بە نيشاندانى برؤ خۆى نمايش كرد و
رووى خۆى داپۆشى.

شيدا: شيت و پەشيو نگار: نىگار، لاي رۆمەكان بە ژنى جوان دەگوترى (نگار)، بەلام لە
ئەدەبىياتى فارسيدا يەكئىكە لە ناوہكانى يار ماہ نو: مانگى تازە، مانگى يەكشەوہ
ابرو نمود: برؤى دەرخت جلوبوگەرى: نمايش، خۆدەرختن
روببست: روى بەست، رووى داپۆشى، رووى شارەوہ

ليرەدا دەرکەوتنى برؤى يار لەگەل مانگى تازە ياخود يەكشەوہدا پەيوەندىيان ھەيە،
چونكە مانگى يەكشەوہ لە شيوەى برؤدا دەرەكەوت و خيرا ون دەبى، ياخود پەيوەندىيەكە
پىچەوانەيە و يار لە ژير پەچەوہ برؤى وەك مانگى يەكشەوہى پيشاندارە و پاشان
شاردويىيەتەوہ. ھەرچۆن بى ئەم شارەنەوہيە شاعىرى شيت و شەيدا کردوہ ياخود دەكرى

په یوه ندى به و بچوونه وه هېې كه سهير كړدى مانگى په كشه وه كارى گهرى له سهر ميزاج و ده ماخى مرؤفى په شيو حال هېې.

به لام ده كرى روونكه روهى زياترى به يتى دوهم بيت كه مه عشوق به كړنه وهى نه پيښه كې بؤ عاشقان دهر گاي ثاره زووى داخست و غه مى به خشيبه وه. ليړه شدا به جيلوه كړد نيكي خيرا و خو حه شاردانى، ديسان عارف و عاشقى شيت و شهيدا كړد، له گهل نه مه شدا ماناى (برؤ) له عيرفاندا مه قامى قوربه و ونبوونى قه بز و له ده ستدانى مه قام و پله كانه له لايه ريبوارى ريگه كى ته ريقه ته وه به هؤى گوټي پنه دان و نيهمالى خو بيه وه. ده كرى نه م له ده ستدانه شاعيرى شيت و شهيدا كړدې.

۴- ساقى به چند رنگ مى اندر پيالہ ريخت

این نقشها نگر که چه خوش در کدو ببست

ساقى به چند رنگ مهى نه ندر پيالہ ريخت، ین نه قشها نيگهر که خوش دهرى ده وه بيه ست.

ساقى به چند جور شرابى كړده نيو پيښه وه، سهيرى نه م نه خشانه بکه که چند جوان به سهر سوراخى شرابه وه كي شاونى.

رنگ: په رنگ، جور ريخت: رژاند، كړديه ناوى

نقش: په خش، وينه، نيگار نگر: ببينه خوش: خوښ، جوان

كدو: كوله كه، ليړه دا مه به ست له كوله كې تاو بيه، له شيوه سوراخى دايه و ناو نده كې باريكه، له كاتى وشكبو نيدا توپكله قايمه كې رهق ده بيت و پاش دهر هينسانى ناواخنه كې ناوى تيده كريت، جاران شرابى تيكراره و بؤ جوان كړد نيش نه خشيان له سهر كي شواوه و پيبيان گوتوه كوله كې شراب ياخود كوله كې سوراخى، شرابى ناو نه م جوره كوله كه يه ش له باشترين جوره كاني شراب بووه.

ساقى له سوراخى (كوله كې شرابه وه) به چند شيوه جياواز ياخود چند جور شرابى كړده نيو پيالوه و شيوه جياوازيان له سهر پيالوه كه كيشا و نه خشانده، كه هه مانا وه نه خش و نيگارانه ناوازنه كه به سهر كوله كې شرابه كوه بؤ جوانى كي شراون، تيستا ببينه كه چند جوان به سهر كوله كې شرابه كوه نه خش و نيگارى جوانى كي شواوه.

له عيرفاندا (ساقى) عه شق فيرى ريبوار ده كات و به چند هه شياواز جوان بيه كاني عه شق نمايش ده كات كه رهنگانده وهى خودى جوان بيه كاني سوراخيه، چونكه سوراخى حال و مه قامه كانه كه ريبوار پياياندا تيده پهرې.

۵- يا رب چه غمزه كړد صراخى كه خون خم

با نغمه های قلقلش اندر گلو ببست

يا رهب چه غمزه كهرد سوراخى كه خونى خم، با نه غمه هاى قولقوله ش نه ندر گه لو بيه ست.

خوايه سوراخى چ غمزه يه كى كړد كه شراب به ناوازي قولقوليپه وه له گه رويدا گيرا. غمزه: عيشوه و غمزه خون خم: خوښى كوپه له (خوم)، مه به ست له شرابه نغمه: ناواز

قلقل: قوله قول، كاتى شراب ياخود ناو له سوراخى داده كريت قولقه قولپ ده كات، ليړه شدا هه مانا وه قولقه قولپه يه كه به ناوازي سوراخى ده زانيت.

گلو: گهرو اندر گلو ببست: له گه رويدا گيرا

بيگومان كاتى شراب له سوراخى ده كريتته نيو پيك جگه له قولقه قولپى سوراخيه كه هيچ ده ننگيكي لي نايه ت. شاعير واى خيال كړد وه كه سوراخى له بنه رندا قسه كهر بووه و تواناى دهنك دهر پرين و عيشوه و غمزه هه بووه، به مه ش سهرنجى خلكى بؤ لاي شراب راكي شواوه، ئيدى به مه به ستى نوشينى ياخود رژاندن و شكاندنى خومه كاني، ههر بؤيه له نه نجامى نه م خراپه وه شراب قولقه قولپه كې له گه روى گيراوه و جگه له وه دهنك ناتوانى هيچى ديكه دهر پريت.

حال و مه قامه كانيش كه سوراخى رهمز و جفه ننگيكيانه، له شيعرى عيرفانيدا به هه مانا شيوه و تياياندا عارف له قولقه قولپ و ناوازيكى تاييه تى ياخود دووباره كړنه وهى چند و شهيه كى ديار و تاييه تى زياتر كه عه شق پيى ده به خشى ناتوانى هيچى ديكه دووباره بكاته وه.

۶- مطرب چه پرده ساخت که در پردهء سماع

بر اهل وجد و حال در های و هو ببست

موتريب چه پرده ساخت كه دهر پرده يى سه مات، بهر نه هلى فه جد و حال دهرى هاى و هو بيه ست.

موتريب چ ناوازيكى ژهند كه له نيو پرده يى (ناوازي) سه ماعدا دهر گاي هاى و هوى له نه هلى وجد و حال داخست.

مطرب: گوراني بيژ، موسيقا ژهن پرده: پهرده، ناواز پرده ساختن: ناواز ژندن سماع: گوى لي بوون، سرود و ناواز، به لام له زاراوه يى سو فيگه ريدا (سماع): خوښى و سرور و سه ما و خو بادانه وهك حالى دهر و يشان كه به ناوازي خيرا سه ما ده كهن و ده ست راده و شينن (پاشان به دريژى لىى دده وين)، هه روه ها مانايه كى ديكه شى نه وه يه كه

مۆسیقاژەن لە پشت پەردەووە و بەجیا لە کۆر مۆسیقای ژەندوووە و یارانێ نۆپەردە وەتوونەتە سەما و شادی و سرورەووە.

پەردە سماع: ئاوازی خۆشی و سروری سۆفیان، ئاوازی پشتی پەردە، یاخود ئەو ئاوازه تاییه تیهی که بۆ سەما و شادی دەست دەدات.

وجد: خۆشی زۆر لە گەڵ سەمادا، سەماکردن بە جۆش و شادییهکی زۆرەووە، حاله تیکه یاخود حالیکه که خۆی گەوره له پر ناخی مەزۆف بگۆریت بە خۆشی یان هەر حالیکه دیکه، هەر وەها بە هەستییکردنی نوری جیلووش هەر (وجد) دەلین، کهواته (وجد) حالیکه شەیدایی و ناتارامی و خۆشی و سروریکه که له ئەنجامی سەماعهوه به بێ ویستی خۆ سۆفی تیی دەکهوێت.

حالی ش دیسانهوه به خششیکه خوداییه که له جیهانی بالاوه جاروبار بۆ دلی ریبواری تهریقهت دادهبەزێ و کاتییه.

های و هو: هایهوه، مەبەست لەو وتانیه که له کاتی جهزه و حالدا دهگوتریت.

در: دەرگا در بېست: دەرگای داخست

بەیتەکه بەتەواری پەيوەندی بە عیرفان و سۆفیگه ریبهوه ههیه و جیاوازییه کهشیان تا رادهیهکی کهم دهخاتهروو، بېگومان عیرفان له نېو سۆفیگه ریدا سهرهلهدهدات، بهلام سۆفیگه رى بەردهوام مانا جوان و حهقیقیه کانی خۆی له دهستهدهدات و له تهریقهتی روحیهوه دهگۆریت بۆ هەندێ دروشمی سەرزارهکی و دهبیته هۆکاریک بۆ مەرامی دیکه ی وهك دهستخستنی پلهوپایه و پاره و سهروهت و سامان و... هتد. ههربۆیهشه تا رادهیهکی زۆر پابه ندبون پێیهوه پابه ندبوونیکه رووکارییه و له کاتی دەرکهوتنی هەر ناسۆیه کدا ریبووانی راسته قینهی رینگه ی تهریقهتی راسته قینه ههست بهو کهم و کورتیه دهکهن، بۆیه شاعیر پێی وایه ههركه مۆسیقاژەن یاخود ریبواری یه کهمی عیرفان یاخود هه ر داینه مۆ و جوئینه ریکه عیرفانی دەرکهوت، گشت پەردە و دەمامکه کان هه لده گه رین و ریبواران هه بله ق دەبن، بۆیه دهلی: مۆسیقاژەن چ ئاوازیکی ژەند و ابووه هۆی ئەوهی که ئەهلی وهجد و حال له (های هو) بکهون و بینهنگ بن.

بېگومان ئەوان - سۆفیه کان - چاکتر له عارفه کان تیدهگهن بۆیه کاتی عارفیک، سۆفیه کی راسته قینه ئاوازیکی حهقیقی دهژهنیت زاریان دهبه ستریت و مەراسیمی خۆشی و سروری وهجد راده گرن. بهیتەکه ئاماژهیه کی تێدایه بۆ گه وره یی عیرفان و تانهیه کیشه بۆ سۆفیگه رى رواله تی.

۷- حافظ هر آنکه عشق نورزید وصل و خواست

احرام طوف کعبه دل بی وضو بېست

هافز هه رانکه ئیشق نه قه رزید و قه سل خاست، ئیهرامی تووفی که تبه یی دل بی قوزو بیهست.

حافظ ئەوهی که مەرچی نه زانی و داوای دیدار و وه سلێ کرد، بێ دهستنوێژ ئیهرامی ته وافی که عبه ی دلی به ستوه.

عشق ورزیدن: عه شقکردن، عاشق بوون خواست: ویستی، داوایکرد

طوف: ته واف، سورانه وه طوف کعبه: ته وافی که عبه

طوف کعبه دل: ته وافی که عبه ی دل وضو: دهستنوێژ

بی وضو: بێ دهستنوێژ

احرام بېست: ئیهرامی به ست، ئیهرام به ستن واته نییه تی حه ج کردن، جل و به رگی تاییه تی حه ج له بهر کردن.

بېگومان یه کی له مەرجه کانی ته واف و ئیهرام به ستن ئەوهیه که پێویسته حاجی به دهستی به دهستنوێژه ته واف بکات نه گه رنا دروست نییه، حافزیش پێویایه که پێویسته (که عبه ی دل) یش ته واف بکریت و له کاتی ئیهرام به ستنی ئەم ته وافه شدا ته واری مەرجه کانی ته وافی که عبه دهسته بهر بکریت، که گرن گرتنی نار هه تیه کانی رینگه یه، ئەمه عاشق بوونه به مەرجه عیرفانییه کانییه وه که خۆگرتنه وه و بهرگه گرتنی نار هه تیه کانی رینگه یه، ئەمه عاشق بوونه و هه ر ئەم عه شقه یه که دهستنوێژی ته واف و دیداری دلّه، یاخود که عبه ی عه شقی عارفانه یه، بۆیه به بێ ئەم دهستنوێژی عه شقه دیدار و ژوان نایه ته جی. هه روهك چۆن ته وافی مالتی خوا به بێ دهستنوێژ دروست نییه.

گریدانه وه یه کی زۆر جوان له نیوان مانای به یته کانداهیه. چونکه سه ره تا باس له نه یینی و رازه عیرفانییه کانی مه عشوق ده کریت و به ختکردنی گیانی عاشقان به مەرچی کرانه وه ی ئەم نه یینیانه ده زاندری پاشان له جوانیه کانی ساقی و عه شقی ساقی و له زهت و چیه ده کانی عه شقی عیرفانی ده دوی، و دواتریش قسه له عه شقه بێ دهستنوێژه کانی ئەهلی تهریقهت دهکات که خیانهت له عه شق دهکهن و دواجا به ناشکرا دهلی: عه شقیک که گیانی له پیناودا بهخت نه کریت به دیدار کو تایی نایهت، چونکه له ئیهرامی بێ دهستنوێژی حاجی ده چیت که له شه ریهت و فیه قه دا ره فز ده کریته وه.

غەزەلى چل و چوارەم:

بەحرى موجتەسى ھەشتى مەخبوونى مەقسور

(مفاعىلن فعلاىن مفاعىلن فعلاىن)

۱- خدا چو صورت ابروى دلگشاى تو بست

گشاد كار من اندر كرشمەھای تو بست

خودا چو سورەتى ئەبروى دلگوشاى تو بەست، گوشادى كارى مەن ئەندەر كرىشمەھای تو بەست.

ئەوكاتەى خودا شىۋەى برۆى دلگەرەۋەى تۆى كىشا، كرانەۋەى كارى مەنى بە غەمزەكانى تۆۋە بەستەۋە.

دلگشا: دلگەرەۋە، شتى دل پىي بگرىتەۋە بست: كىشا گشاد: كرانەۋە كرىشمە: ناز و خەمزە، ئىشارەتى چا و برۆ بست: بەستەۋە

ھەر لەوكاتەۋە كە خودا برۆى تۆى دروستكر كە ماپەى كرانەۋەى دلە و دل بە بىنىنى شادى و خۆشى تىدەكەۋىت، كرانەۋە و ئالۆزبونى كارى مەنى بە ئىشارەتى چا و برۆى تۆۋە بەستەۋە. دەكرى لىرەدا مەبەست لەۋە بى كە تۆ برۆت كراپەۋە كارى مەنى سادە دەبىت و دەكرىتەۋە، بەلام كە تۆ برۆ تىكىنى كارى مەنى ئالۆز و داخرا دەبى ياخود مەن بە ئامازەى برۆى تۆ دەجولئىمەۋە.

۲- مرا و سرو چمن را به خاک راه نشانند

زمانه تا قصب زرکش قباى تو بست

مەرا ڤو سەرقى چەمەن را بە خاكى راھ نىشانە، زەمانە تا قەسەبى زەرکەشى قەباى تو بەست.

لەوكاتەۋەى زەمانە پشتوئىنى سىمدارى كراسى تۆى بەست مەن و دارسەرووى باخى بەدبەخت كەرد.

خاك راه: خاكى رىگە نشانند: دانىشانە

بە خاك راھ نشانە: لە سەرەپىدا دىناين، ئەم دەبرىنە لە فارسىدا بە ماناى بەدبەخت و رىسوا، بى نەوا و مالىوران، بى ھىزو لاوازە - كە (بە خاك سىياھ نشانەن) ىش بەكاردىت - قصب: نەى، پارچەى ئاورىشم و كراسىك كە لەم پارچەپە دورابىت زرکش: سىمدار

قبا: كراسىكى درىزى بى يەخەپە كە پىشەۋەى كراۋەپە ۋەك جەبە و بە پشتوئىن دەبەستىت ياخود بە قۆچە و دوگمە.

قصب زرکش قبا بستن: واتە پشتوئىنى سىمدارى كراس بەستن، ھەرەھا بە واتاى پشتوئىن بەستن ياخود شال پىچان لەسەر دىت، كە بۆ رازاندنەۋە و گەرە سەبىر كەردن بەكاردى واتە: لەوكاتەۋەى زەمانە پشتوئىنى زىرپىن و سىمدارى كراسى تۆى بەست ھىندە جوان و دلرفىن بووت كە مەن لە عەشقا و دارسەرووى بە جوانى ناسراۋىش لە شەرم و خەجالەتىدا بىچارە و بەدبەخت بوۋىن.

لە شەرحى (سودى) و لە نوسخەى (عەلامە قەزۋىنى و د. غنى) دا مىسراعى دوۋەم بەم شىۋەپەپە (زمانە تا قصب نرگس قباى تو بست). سودى بە شىۋەپەكى روون و بەدرىزى لە بارەى (نرگس قبا) ياخود (نرگس قبا) ۋە داۋە كە بە پىۋىستى دەزامم بۆ روونكرنەۋەى مەبەستەكە لىرەدا بىنورسبەنەۋە ئەۋ دەلى: " نرگس قبا - كراسى نىرگسى، جۆرە كراسىكە، نىكەى چل سال لەمەۋبەر - سەردەمى خۆى - ، لەم جۆرە كراسەم لە بەرى يەكى لە بەگزاۋەكانى گورجىدا بىنى لە ئەرزروم - پىسارم لە يەكى لە نۆكەرانى كەرد بەم جۆرە كراسە دەلىن چى، گوتى مەمە دەلىن: كراسى نىرگسى، چونكە پىشتىش لە لىكۆلىنەۋە لەم بەپتەدا و سەبارەت بە كراسى نىرگسى و پشتوئىنى ئەۋ كراسە زۆرم لە مامۆستاكەم بىستوۋە لە بىنىنى بەداۋە بە تەۋاۋى بۆم روونبوۋىۋە كە چ جۆرە كراسىكە و چۆن لەبەر دەكرىت و بە پشتوئىنى تاپپەتى خۆى دەبەستىتەۋە. كراسى نىرگسى پشتوئىنى تاپپەتى خۆى ھەپە كە لە ناو خۆپداپە تەقربىنە ۋەك بەندوخىنى شەروالى كۆن - ۋەك قەيتانى پالتۆى ئىستا كە لە كەمەرداپە (تېبىنى) - ھەردوۋ سەرى پشتوئىنەكەش جاروبار بە سىم و زەر ياخود بە ئاورىشم دەپازىنرتەۋە.. " {سودى، ج ۱، ل ۲۳۹}.

بەم روونكرنەۋەپەش ماناى بەپتەكە لە سودىدا دەپتتە زەمانە كاتى پشتوئىنى كراسى نىرگسى تۆى بەست مەن و سەرووى باخى خستە سەرسورمان و شلەزاۋىپەۋە.

۳- ز كار ما و دل غنچه بس گرہ بگشود

نسیم گل چو دل اندر پی هوای تو بست

ز كارى ماڤو دلى غونچە بەس گرەھ بگشود، نەسىمى گول چو دل ئەندەر پەپى ھەڤاى تو بەست.

لە كاتىكەۋە بۆنى گول دلى بە تۆدا، گرپى زۆرى لە كارى ئىمە و دلى خونچەدا كەردەۋە.

بس: زۆر اندر پى ھوای تو بست: ھەۋاى تۆى كەۋتە سەر، عاشقى تۆ بو

دهلی: لهوکاتوهی که شه‌مال و بونی گول دلی به تو داوه و هزی له تو کردوه، سهدان گری کارى من و گری دلی خونچه کراوته‌وه.

چونکه ناشکرایه که خونچه گهر بیت و شه‌مال لیبی بدات به زویی ده‌کریته‌وه، بویه به یار دهلی: هینده خاوه‌ن کرامه‌تی، که لهوکاتوهی شه‌مال عاشقت بسوه به هوی هله‌کردنی رزانه‌ی شه‌وه گری کارى من و دلی خونچه کراوته‌وه واته من به هوی شه‌وه همور جاری شه‌مال له کولانه‌وه بونی تو بدهینی، گری زوره‌کانی دهرورم کراوته‌وه و خونچه‌ش به هوی هله‌کردنی شه‌ماله‌وه بوته‌وه گول و گری دلی کراوته‌وه.

۴- مرا به بند تو دوران چرخ راضی کرد

ولی چه سود که سررشته در رضای تو بست

مه‌را به بندى تو دورانى چرخ رازى کرد، فه‌لى چه سود که سرریشته دهر ریزای تو به‌ست.

روژگار منى رازى کرد له به‌ند و داوى تو داى بینمه‌وه، به‌لام چ سوودیک دبه‌خشى که سهره‌داوى شه‌سلى دایه ده‌ست ره‌زامه‌ندى تو.

بند: به‌ند، به‌ندهی دوران چرخ: فه‌له‌ک، هیزی گهر دوران

رضی: رازى ولی: به‌لام سر رشته: شه‌سلى کاره‌که، سهره‌داوه‌که

واته: من رازیبوم که له به‌ند و داوى تو داى بینمه‌وه یاخود من رازى بوم که به‌نده و عاشقى تویم، به‌لام شه‌م رازیبونى من چ سوودیکى هیه له کاتیکدا گرنه‌وه هیه که تو رازى بیست. چونکه هرخودی فه‌له‌ک که منى رازى کرد به به‌ندهی تو شه‌رتى شه‌سلى کاره‌که‌ی دایه ده‌ست ره‌زامه‌ندى تو، دیسانه‌وه واته من رازى بوم همیشه به‌ندهی تو ب و له عه‌شق و سووتانى تو دا بژیم و هه‌رگیز لیبی دهرنه‌چم و همیشه له حالى عیرفانیدا بژیم، به‌لام شه‌مه چ سوودیکى هیه له کاتیکدا شه‌سلى کاره‌که شه‌وه‌یه تو به‌مه رازى بیت نه‌وه‌ک من.

۵- چو ناهه بر دل مسکین من گره مفکن

که عهد با سر زلف گره‌گشای تو بست

چو ناهه به‌ر دلى مسکینى من گره‌ه مه‌فکن، که ته‌هد با سهرى زولفى گره‌ه‌گوشای تو به‌ست.

وه‌ک ناهه گریه‌ک مه‌خهره سهردلی هه‌ژارم، که له‌گه‌ل سهرى زولفى گری کهره‌وى تو دا پهمانى به‌ستوهه.

گره: گری گره مفکن: گری مه‌خهره، واته دلگران، دلته‌نگ

گره‌گشا: گری کهره‌وه، چاره‌سهرى کیسه و گرفته‌کان

زلف گره‌گشای: پرچیک که گرفته‌کانى عاشق چاره ده‌کات

شاعیر دلی هه‌ژار و هیلاکى خوی به (ناهه) ده‌چوتیت و به یار ده‌لی: هه‌ژارى من وه‌ک ناهه گری مه‌ده و دلته‌نگ مه‌که، چونکه شه‌م دل هه‌ژاره‌ی من پهمانى وه‌فای له‌گه‌ل سهرى پرچی تو دا به‌ستوهه که کیسه‌کان چاره ده‌کات واته تو له برى شه‌وه دلته‌نگ بکه‌یت به نه‌پییسه نیلاهییه‌کان، دلخوشم بکه که دلی هه‌ژارم پهمانى وه‌فای له‌گه‌ل شه‌وانه‌دا به‌ستوهه که ده‌بنه مایه‌ی چاره‌کردنی کیسه‌کان و کردنه‌وى دلته‌کان.

۶- تو خود حیات دگر بوودى ای نسیم وصال

خطا نگر که دل امید در وفای تو بست

تو خود هه‌یاتی دیگر بوودى شه‌ی نه‌سیمى فیسال، خه‌تا نیگهر که دل نومید دهر فه‌فای تو به‌ست.

شه‌مالمى ژوان - دیدار - تو خوت بو من ژیانیکى دیکه بوویت، سهرى هه‌له بکه که دل نومیدى به وه‌فادارى تو به‌سته‌وه.

حیات: ژیان حیات دگر: ژیانیکى دیکه گهر (دیگر) به که‌سیکى دیکه لیک بدهینه‌وه (وه‌ک سو‌دی ج ۱ ۲۴۲) شه‌وه ده‌بیته - ژیانى که‌سیکى دیکه - نسیم وصال: شه‌مالمى ژوان، سهره‌تای دیدار و وه‌سلى یار واته سهره‌تاکانى یه‌که‌مین ژوان وه‌ک ناماژه و نامه و قسه و خنده و بزه (به رای د. هروى ج ۱ ۲۰۸) خطا: هه‌له خطا نگر: سهرى هه‌له بکه.

گهر (حیات دگر) به هه‌ر مانایه‌ک لیکدریته‌وه شه‌وه ژیانیکه که په‌یوه‌ست نییه به شاعیره‌وه یاخود شاعیر تیایدا ناژى بویه ده‌لی: شه‌مالمى دیدار و ژوان تو بو خوت ژیانیکى دیکه‌بوویت جودا له ژیانى نیمه. به‌لام هه‌له‌ی من له‌وه‌دابوو که دلتم به وه‌فای شه‌م شه‌ماله‌وه به‌سترا‌بوویه‌وه و نومیدى پی هه‌بوو.

۷- ز دست جور تو گفتم ز شهر خواهم رفت

به خنده گفت که حافظ برو که پای تو بست

ز ده‌ستى جوری تو گفتم ز شه‌هر خاهم رفت، به خنده گوفت که هافز برو کى پای تو به‌ست.

گوتم له تاو زولمى تو له شار دهرۆم، به خنده‌وه گوتم حافظ کى پی تو به‌ستوهه پرۆ.

جور: جه‌ور، زولم شهر: شار خواهم رفت: دهرۆم (له‌داهاتوودا)

که: یه‌که‌بجار به مانای (که) دیت، به‌لام دوهم جار به واتای (کى) دیت

پای بست: قاچ به ستنه وه، ریگه گرتن.

شاعیر دهلی: به یارم گووت تو سته می زورم لی ده کهیت و روژتیک له دهستی سته می تو له شار ده پووم و به جیی ده هیلم، به لام یار به خنده وه گوتی: کی ریگهی لی گرتووی جا بوچی ناروژیت. واته: تو خوٹ ناتوانی له م شاره برؤیت، هه رجهنده یار سته م و زولمت لی بکات دلّت نایه برؤیت شیر ناز مه که و نه گهر راست ده کهی برؤ، به لام دلنیام که ناتوانی برؤیت و واز له شاری عهشق بهینی.

غزه لی چل و پینجه م:

به حری موجته سی هه شتی مه خبوونی مه قسور

(مفاعیلن فعاتن مفاعیلن فعاتل)

۱- به جان خواجه و حق قدیم و عهد درست

که مونس دم صبحم دعای دولت تست

به جانی خاجه قو هه قی قه دیم و نه هدی دروست، که مونیسی ده می سو بهم دوئی دژوله تی توست.

به گیانی سه روه ر و حه قی دؤستی قه دیمی و په یمانی راست، هاوړی و هاوده می کاتی به یانیام دؤعا و نرای به ختی باش و خوشه ختی تویه.

خواجه: سه روه ر، گه وره، تاماژیه به گه وره یه که حافظ لیبی رازی بووه و (سودی) پیبویا به که مه به ست له خواجه (قوام الدین حسن) {ج ۱، ل ۲۰۹}

حق قدیم: حه قی دؤستی قه دیمی، لیتره شدا به رای (سودی) مه به ست له و دؤستایه تیه به که له نیوان (قوام الدین) و (حافظ) دا هه بووه وه که دهلی: مه به ست له (حق قدیم) نه ویه که خواجه قوام الدین له ته واری ته مه نیدا به سه ر حافظدا هه بیبووه {هه مان}

عهد درست: په یمانی راست، په یمانی دؤستایه تی بی درؤ

مونس: هاوده م، له نه نجامی دووباره کردنه وهی کاریکه وه ده بیته خو

دم صبح: سه حه رگاهان، کاتی به یانیان

تست: لیتره دا کور تکراره ی (تو است) ه واته (تویه)

حافظ ستایشی خواجه یه که، سه روه ریگه ده کات که لای نه و ریژیکی زوری هه بووه.

دهلی:

سویند به گیانی نه و گه وره یه یا خود سویند به خودا و به دؤستایه تی و حه قی نه و به خشنده بییه که له کؤنه وه به سه ر منه وه هه ته و به په یمانی دروست، هه موو به یانییه که دؤعای سه رفرازی و به ختی باشت بو ده که م به شیویه که نه م دؤعا کردنه بووه ته خوویه که له گه لیدا راهاتووم، وه که هاوده می به یانیانی لیها تووه.

۲- سرشک من که ز طوفان نوح دست ببرد

ز لوح سینه نیارست نقش مهر تو شست

سریشکی من که ز توفانی نوه ده ست بیوورد، ز لؤوهی سینه نه یارست نه قشی میهری تو شوست.

فرمیسیکی من که پیش تۆفانی نوح کهوت، نهیتوانی له لهوحي سینهدا وینسه
خۆشهویستی تۆ بشواتهوه.

سرشك: فرمیسیك دست بردن: پیشکەوتن، سەرکهوتن، زالبون، بردنهوه
نیارست: نهیتوانی نقش مهر: وینسهی خۆشهویستی، لیره‌دا مه‌بست له خودی عه‌شقه
شست: شووشت

شاعیر فرمیسیکی خۆی له تۆفانی نوح به گه‌وره‌تر ده‌زانیت و ده‌لی: ئەم فرمیسیکه‌ی من که
له زۆریدا له تۆفانه‌که‌ی نوح گه‌وره‌تره و پیشکەوتتوه له کاتی‌کدا ئەو تۆفانه هه‌موو دنیای
سپه‌یه‌وه و شوژده‌وه که‌چی ئەم فرمیسیکه زۆره‌ی چاوانی من که له تۆفانه‌که‌ی نوحیش زیاتره
یاخود له‌و درێژخایه‌ن تره، نه‌یتوانی ره‌سم و وینسه‌ی خۆشه‌ویستی و عه‌شقی تۆ له‌ دلی مندا
بشواته‌وه و بسپه‌یته‌وه. واته له‌گه‌ڵ ئەوه‌ی ده‌رد و عه‌زاییکی زۆرم دیوه و فرمیسیکی زۆرم
باراندوه که‌چی عه‌شقی تۆم له‌ دڵ ده‌رناچی.

۳- بکن معامله‌یی وین دل شکسته بخر

که با شکستگی ارزد به صددهزار درست

بکون موانمه‌له‌بی فین دلی شکسته بخر، که با شکسته‌گی ئه‌رزده به سه‌ده‌هزار
دروست.

مامه‌له‌یه‌که بکه و ئەم دله‌شکاوه بکړه، که به شکاویش سه‌ده‌هزار (دروست) ده‌هینتی.

شکسته: شکاو بخړ: بکړه شکستگی: شکاوی ارزد: ده‌هینتی، ده‌یکات.

(درست) دوو مانای هه‌یه که هه‌ر مانایه‌کیشیان مانای میسراعه‌که ده‌گۆریت. به‌لام له
بنه‌په‌تدا هه‌مان مانایه، له یه‌که‌میاندا (دروست) به مانای نه‌شکاوه، ساغ دیت و مانای
به‌یته‌که ده‌بیته:

مامه‌له‌یه‌که بکه و ئەم دله‌شکاوه‌ی من بکړه، چاک بزانه که زه‌ره‌رناکه‌یت، چونکه ئەم دله‌
شکاوه‌ی من به‌م شکاوییه‌ش سه‌ده‌هزار دلی نه‌شکاوه ده‌هینتی.

له مانای دووه‌مدا (درست) جوړیکه له جوړه‌کانی ئالتون، (درست مغربی) واته ئالتونیک
که له مه‌راکیش و مه‌غریب دروست کرابیت، به‌مه‌ش مانای به‌یته‌که ده‌بیته: مامه‌له‌یه‌که بکه
و ئەم دله‌شکاوه‌ی من بکړه، چونکه ئەم دله‌شکاوه به‌م شکاوییه‌ش سه‌ده‌هزار ئالتونی
جوړی (دروست) ده‌هینتی.

له هه‌ردوو باره‌که‌دا مه‌به‌ستی شاعیر نه‌وه‌یه که دلی خۆی زۆر به‌ نرخ و به‌هایه و هه‌رکه‌س
مامه‌له‌یه‌که بکات و ئەو دله‌بکړیت یاخود ئەو دله‌شکاوه رازی بکات له سه‌ده‌هزار دلی
نه‌شکاوه یاخود سه‌ده‌هزار سه‌که‌ی ئالتونی دروست چاکتره بو‌ی.

ده‌بی ئەم دله‌شکاوه به‌های له کوپوه وه‌رگرتی، بیگومان دلی شکاو هه‌مان دلی عارفه
که هه‌ر له جودایی سه‌ره‌تاییه‌وه شکاو و مه‌لوله. به‌لام دلا‌نیک که ئەم هه‌سته‌یان نییه بی
به‌هان یاخود هه‌مان ئەو دله‌شکاوه‌کاندا جیلوه ده‌کات، هه‌روه‌که له فه‌رمووده‌شدا هاتوه (انا
عند المنکسرة قلوبهم لاجلی) بیگومان عارفه‌کانیش له پیتاوه خودا دلیان شکاوه هه‌ربو‌یه‌ش
ئەم دله‌شکاوه سه‌ده‌هزار دلی نه‌شکاوه ده‌هینتن.

له‌م روانگه‌یه‌وه شاعیریش ده‌لی: مامه‌له‌یه‌که بکه و ئەم دله‌شکاوه بکړه و به‌ده‌ستی بیته،
چونکه به‌ها و نرخ‌ی زۆرگرانه و له سه‌ده‌هزار سه‌که‌ی ئالتون یاخود سه‌ده‌هزار دلی نه‌شکاوه
(بی‌تاگا) به‌قیمه‌ت تره.

۴- ملاتم به خرابی مکن که مرشد عشق

حوالتم به خرابات کرد روز نخست

مه‌لامه‌تەم به خرابی مە‌کون که مورشیدی ئیشق، هه‌قاله‌تەم به خه‌رابات که‌رد روزی
نوخوست.

سه‌ره‌نشتی ئەوه مه‌که که سه‌رخۆش و خه‌راجم، چونکه رابه‌ری عه‌شقی هه‌ر له رۆژی
یه‌که‌مه‌وه منی هه‌واله‌ی خه‌رابات کردوه.

ملا‌مت: سه‌ره‌نش‌ت خرابی: مه‌ستی، خراپه‌کاری رێگه‌ی عه‌شقی مرشد: رابه‌ر،
مورشید، رێگه‌پیشاندەر حوال‌ت: هه‌واله، ناردن خرابات: مه‌بجانه، جێگه‌ی ژوانی عه‌شقی
نخست: یه‌که‌م روز نخست: رۆژی یه‌که‌م

حافظ پێیوایه که هه‌ر له رۆژی یه‌که‌مه‌وه له سه‌ره‌تای وجود و بو‌ونه‌وه مورشید و رابه‌ری
عه‌شقی نه‌می فیری عه‌شقی کردوه و ئیدی ئیستاش ئەم کاروباره‌ی عه‌شقی یاخود ئەم
هه‌نگاوه‌نای عه‌شقی له‌خۆوه ناییت و ناییت بنه‌ مایه‌ی سه‌ره‌نشتی، چونکه کاری رابه‌ری
عه‌شقه‌که ئە‌کرێ خودا بی‌ت.

له‌لایه‌کی دیکه‌وه گه‌ر (خرابات) به‌ دنیا لی‌کدریته‌وه ئە‌وا دنیا کۆمه‌لی‌ک کاری تیدا
ئە‌نجامده‌ری که شیاو و لایقی خودی دنیا بی‌ت، منیش که کۆمه‌لی‌ک کار ئە‌نجام ده‌ده‌م که

شیاوی ئەم خەراباتەییە سەرزەنشتم مەکه، چونکه به ئاره‌زووی خۆم نەهاتووم و رابەری عەشق هەر له رۆژی یەکه‌مه‌وه هه‌واله‌ی ئەم خەراباتە‌ی کردم.

وهك (د.هروى) زۆر جار جهخت له‌سەر ئەم رایه ده‌كاته‌وه لی‌ره‌شدا ده‌لى (پیی‌وايه كه جه‌برییه‌تى چاره‌نووس ئەمى به‌م شپۆه‌یه لی‌كردووه بۆیه ده‌لى: له‌وه‌ی كه خه‌رابم سەرزەنشتم مەکه‌ن، چونکه ئەوه‌ی كه به‌پیی وستی خودا ئە‌نجام دراوه له ئاره‌زووی من به‌ده‌ر بووه) {ج ۱، ل ۲۱۱}.

به رای به‌نده زیاتر مەبه‌ست له‌وه‌یه كه سەرزەنشتم مەکه له‌وه‌ی عاشقم و عارقم، چونکه هەر له رۆژی یەکه‌مه‌وه مورشیدی عەشق منی هه‌واله‌ی خه‌راباتی عەشق کردووه.

۵- زبان مور به آصف درازگشت و رواست

که خواجه خانم جم یاهه‌کرد و باز نجست

زه‌بانی مور به ئاسه‌ف دراز گه‌شت و ره‌قاست، که خاجه خاتمه‌ی جه‌م یافه‌کرد و باز نه‌جوست.

زمانی سەرزەنشتمی می‌رووله له (ئاسه‌ف) کرایه‌وه و ره‌وايه، چونکه خواجه ئە‌نگوستیله‌ی جه‌می ونکرد و هه‌ولێ دۆزینه‌وه‌شی نه‌دا.

زبان: زمان مور: می‌رووله

آصف: ئاسه‌ف، ئاسه‌فی کوری به‌رخیا که وه‌زیری هه‌زرتی سوله‌یمان بوو درازگشت: درێ‌بوو (زبان درازگشتن) زمان درێ‌بوون، بێ شه‌رم قسه‌کردن و سەرزەنشتم کردن، زمانکرانه‌وه رواست: ره‌وايه، حه‌قی خۆیه‌تى خاتم: ئە‌نگوستیله‌ی جه‌م: لی‌ره‌دا مەبه‌ست له سوله‌یمانه خاتم جم: ئە‌نگوستیله‌ی هه‌زرتی سوله‌یمان یاهه‌کرد: ون کرد، له‌ده‌ستیدا، زایعی کرد نجست: هه‌ولێ دۆزینه‌وه‌ی نه‌دا

به‌یته‌که ئاماژه‌یه به ونبوونی ئە‌نگوستیله‌که‌ی هه‌زرتی سوله‌یمان که به هۆی ئە‌وه ئە‌نگوستیله‌وه ده‌سه‌لاتی به‌سەر هه‌موو شتی‌کدا ده‌شکا، ده‌لێن: خپۆیک ئە‌وه ئە‌نگوستیله‌یه‌ی دزیوه و ئە‌وه خپۆه چل رۆژ له جی‌ی سوله‌یمان ده‌سه‌لاتی گرتۆته ده‌ست، به‌لام چونکه بوونیادی پادشایی به هۆی ناوی (اعظم) هوه بوو که له ئە‌نگوستیله‌که هه‌لکۆل‌رابوو ئە‌وه ناوه‌ش له‌لایه‌ن خپۆه‌که‌وه نه‌ده‌دۆزرایه‌وه و بۆیه ئە‌نگوستیله‌که‌ی فری‌دايه ده‌ریا و ماسییه‌که ئە‌نگوستیله‌که‌ی قوتدا و هەر ئە‌وه رۆژه ئە‌وه ماسییه‌ که‌وته داوی راوچییه‌وه و راوچییه‌که‌ش ماسییه‌که‌ی دایه سوله‌یمان. کاتی هه‌زرتی سوله‌یمان ئە‌نگوستیله‌که‌ی ده‌ستکه‌وته‌وه ده‌سه‌لاتی که‌وته‌وه ده‌ست {سودی، ج ۱، ل ۲۱۴، په‌راویزی ۲}

لی‌ره‌دا ئاماژه به‌وه‌یه که وه‌زیره‌که بووه‌ته هۆی ونبوونی ئە‌نگوستیله‌که‌ی هه‌زرتی سوله‌یمان و له‌گه‌ڵ ئە‌وه‌شدا هه‌ولێ په‌یداکردن و دۆزینه‌وه‌شی نه‌دا بۆیه می‌رووله زمانی درێ‌کردو که‌وته سەرزەنشتمی خواجه‌ی وه‌زیر و ئە‌مه‌ش حه‌قی خۆیه‌تى و له‌جی‌ی خۆی‌دايه.

وهك (هروى) ده‌لى: شاعیر له ده‌قی چیرۆکه‌که ده‌رچوووه و به شپۆه‌یه‌کی گشتی می‌رووله‌ی به سیمبول و ره‌مزی لاوازی داناوه و درکه‌یه له خودی شاعیر و ئاسه‌فی به سیمبولی وه‌زیر و ئە‌نگوستیله‌که‌شی به سیمبولی شتی گرانبه‌ها داناوه و درکه‌یه له دلێ خۆی، ده‌یه‌وی بلی: وه‌زیر دلێ منی شکاند و دلێشی نه‌هیناوه جی‌ی خۆی، بۆیه زمانی من به‌رامبه‌ر به‌و کرایه‌وه و حه‌قی خۆشه‌م.

۶- دلا طمع مبر از لطف بی نهایت دوست

چو لاف عشق زدی سر بباز چابک و چست

دلا ته‌مه‌ه مه‌بوو ئە‌ز لوتفی بی نیه‌ایه‌تى دوست، چو لاف ئیشق زه‌دی سه‌ر بباز چابوک و چوست.

ئە‌ی دل له لوتفی بی‌ کۆتایی دۆست بی‌ ئومید مەبه، چونکه لافی عه‌شقت لی‌دا چوست و چالاک سه‌ری خۆت فیدا‌که.

طمع مبر: بی‌ ئومید مەبه لاف زدن: لاف لی‌دان، ئیدی‌عاکردن

سر بباز: سه‌ره‌خت که، سه‌رت دانێ چابک: چالاک

چابک و چست: چوست و چالاک

یه‌کی له بنه‌ما گرنه‌کانی ری‌گه‌ی عه‌شق گه‌یشتنه به دوا قۆناغه‌کانی ئە‌وه ری‌گه‌یه و سه‌روگیان به‌ختکردنه له پیناویدا، لی‌ره‌دا شاعیر جاریکی دی‌که ئە‌م بنه‌مایه بی‌ری دلێ خۆی ده‌خاته‌وه و ده‌لی: ئە‌ی دل تۆ بی‌ ئومید مەبه له لوتف و ره‌حمی بی‌ کۆتایی دۆست و یاری عی‌رفانی و سه‌روگیان به‌ختکه. چونکه تۆ لافی عه‌شقت لی‌داوه و خۆت به عاشق ده‌زانی و ئە‌مه‌ش یه‌کی له بنه‌ماکانی عه‌شقه. بی‌گومان به که مه‌عشوق - خودا- لوتفی خۆی له‌سه‌ر تۆ‌که‌م ناکاته‌وه و ئە‌مه‌ش وابه‌سته‌ی ئە‌وه هه‌ولانه‌یه تۆ له ری‌گه‌ی عه‌شقی ئە‌ودا ده‌یده‌یت.

۷- به صدق کوش که خورشید زاید از نفست

که از دروغ سیه‌روی گشت صبح نخست

به سیدق کوش که خورشید زایه‌د ئە‌ز نه‌فه‌سه‌ت، که ئە‌ز دروغ سیه‌ه‌روی گه‌شت سوپه‌ی نوخوست.

به راست‌گویی و راستی هه‌ولیده تا له هه‌ناسه‌ت هه‌تاو هه‌لبی، چونکه له ئە‌نجامی درۆه گزنگی درۆزن (صبح کازب) روره‌ش و ریسوا بوو.

به صدق: به راست، به راستگویی کوش: کوشش بکه، ههولبده خورشید: ههتاو، خور زاید: له دایک بیت، لیره دا مه به ست له ههلهاتن و ده رکه وتنی ههتاو نفس: ههناسه، گوفتار دروغ: درو سیه رو: روسیا، روو رهش، رسوا گشت: کاریکی بی هیزه به واتای (بوو) نخست: یه کهم، سه ره تا

صبح نخست: به ره به بیان، گزنگی یه کهم، ههروه ها گزنگی دروزن (صبح کاذب) یشی پیده گوتریت، پیش روونا کبوونه وی دونیا و ههلهاتنی روژ ناسو دوو جار روونا ک ده بیتسه وه، روونا کبوونه وی یه کهم نابیتته مایه ی خوره لاتن و دوو باره تاریک ده بیتسه وه بویه پیشی ده گوترتی گزنگی دروزن، به لام روونا کبوونه وی دوهم نیدی ههتاو ههلهادیت بویه پیشی ده گوترتی گزنگی راستگو.

له خه یالی شاعیر دا روح کراوه به بهری ئەم گزنگانه دا و هوی ره شبوون و تاریکبوونی گزنگی یه کهم بو دروزنی ئەو ده گپرتیه وه و وا ده زانی ئەو درو یه یه بوو ته هوی روو ره شبوونی و راستگویی گزنگی دوو همیشه بوو ته هوی ههلهاتنی ههتاو که دنیای دا گیر کردوه.

بویه ده لی: توش گه ده ته وی ههتاو ههلهای یا خود قسه کانت وه روژ به هه موو جینگه و شوینیکی دونیا دا بلاوبنه وه و راستگو به و به راستی ههول بده، چونکه گه دروزن بیت سه ره نجام و چاره نووست وه گزنگی دروزن ده بی که له ته نجامی دروزنییه وه روو رهش و رسوا بوو.

۸- شدم ز دست تو شیدای کوه و دشت و هنوز

نمی کنی به ترحم نطق سلسله سست

شودم ز دهستی تو شهیدای کوه و دهشت و هه نوز، نه می کونی به ته ره ههوم نیتاقی سیلسیله سوست.

به دهستی تو شهیدا و دیوانه ی کیو و دهشت بووم هیشتا ره جم پی ناکهیت و بهندی زنجیره کهم شل ناکهیت.

ز دست تو: به دهستی تو، به هوی تووه شیدا: شیت، دیوانه کوه: کیو هنوز: هیشتا نطق: بهند، گری سلسله: زنجیر سست نمیکنی: شل ناکهیت شاعیر جوړیک له گله یی له یار ده کات و ده لی: به هوی عه شقی تووه و به دهستی تو شیت و دیوانه ی کیو و دهشتان بووم و عه قل له سه رمدا نه ماوه، که چی تو نیستاش یا خود به م حاله شه وه هیشتا بهند و گری زنجیره کهم شل ناکهیت تا، به لکو بیتسه وه سه ر ریگه ی عه قل، لیره دا ئەو زنجیره ی که شاعیری به ستوته وه به یاره وه زنجیری خو شه ویستی و عه شقی یاره و هه ر

ئەم زنجیره یه که عه قلی لی سه ندوه و ناواره و شیتی بیابان و کیوانی کردوه، به مه ش شاعیر گله یی ده کات که له گه ل ئەم سووتانه ی مندا تو ره جم پی ناکهیت و ناوړم لی ناده یته وه.

۹- مرنج حافظ و از دلبران حافظ مجوی

گناه باغ چه باشد چو این گیاه نرست

مه رنج هافز و ئەز دولبه ران هیفاز مه جوی، گوناه ی باغ چه باشه د چو ئین گیاه نه روست.

حافظ داوای وه فاداری له دولبه ران و یاران مه که و له مه ش مه رنجی، کاتی ئەم گیاه ی (گیای وه فاداری) نه روا گوناه ی باغ چیه .

مرنج: مه رنجی، عاجز مه به، دلگران مه به حافظ: وه فاداری، په یمان

مجوی: داوا مه که رست: رووا نرست: نه روا، سه وز نه بوو

بیگومان له عه شقدا هه همیشه دولبه ران و یاران به بی وه فا له قه لئەم ده درین. به لام لیره دا حافظ بیریکی نوی ده خاته سه ر ئەم بۆچونه و نه ویش نه ره نجانه له م جوړه بی وه فایسه، چونکه دولبه ران هه ر له سه ره تاوه دره ختی وه فا یا خود گیانی وه فایان تیدا نه روا وه و خه تای خو یان نییه .

له میسراعی یه که مدا ده کری نه ره نجانی حافظ له خودی دولبه ران بیت یا خود له وه بی که دولبه ران بی وه فان، بویه ده لی: حافظ مه رنجی و داوای وه فا و وه فاداری له یاران یا خود له دولبه ران مه که، چونکه نه وانه هه ر له نه زه له وه گیانی وه فایان تیدا سه وز نه بووه و له گه ل دروستبوونیاندا وه فادار نه بوون و ئەم بی وه فایسه ش خه تای خو یان نییه . ههروه ک ئەوه وایه که باخیک گیاه کی تیدا نه بی که گوناه ی نییه و باخه وانه که نه یناشتوه .

غزه لی چل و شه شه م:

به حری موجته سی ههشتی مهخبوونی مهقصور

(مفاعیلن فعلاتن مفاعیلن فعلات)

۱- رواق منظر چشم من آشیانهء تست

کرم نما و فرودآ که خانه خانهء تست

ره فاقی مهنزهری چه شمی مهن تاشیانه یی توست، که ره م نوما و فرودتا که خانه خانه یی توست.

هه یوان و پاساری گلینه ی چاوی من هیلانه ی تویه، گه وره مانکه و دابهزه (پیتی بجه ره سه ر) که مان مائی خوته.

رواق: هه یوان، پاسار، په رده ی پیشه وه ی مال منظر چشم: گلینه ی چاو، سو مای چاو
آشیانه: هیلانه کرم نما: گه وره یی بنوینه فرودآ: دابهزه
خانه خانهء تست: مان مائی تویه، چاوم هی تویه

به یار ده لی: هه یوان و پاساری گلینه ی چاوم، یاخود په رده ی پیشه وه ی چاوم وه ک هیلانه ی تو وایه و مائی خوته، چاوم که وه ک مائیکه مولکی تویه یاخود چیگه ی نارامی و سه بر و قهراری تویه و هینده سه یرم کردوی وه ک مائی تو ی لی هاتوه. بویه نه مجاره ش گه وره یی بنوینه و یاخود گه وره مانکه و دابهزه و به سه ر چاومه وه قه رار بگره و وه روه ناو چاوم، نه م کاره شت بو من گه وره ییه.

له هه شت نوسخه ی دیرینی حافظ ته نیا له دوو نوسخه دا له بری (آشیانه) (آستانه) هاتوه که مانای میسراعه که ده بیته هه یوان و پاساری گلینه ی چاوم به رده رگای مائی تویه.

۲- به لطف خال و خط از عارفان ربوودی دل

لطیفه های عجب زیر دام و دانهء تست

به لوتف و خال و خه ت نه ز نارفان ربوودی دل، له تیغه های نه جه ب زیری دام و دانه یی توست.

به سه رنجراکیشی خال و خه ت دلته له عارفان رفاند، نوکته ی سه رسورپهینه ری زور له ژیر داو ودانی تو دایه.

لطف: نه رمی، میهره بانای، لیسه رده ا له به ره وه ی له گه ل خه ت و خالدا هاتوه مانای سه رنجراکیش و جوانه خط: خه ت، سوی نه رم و ناسکی سه ر روومه ت

ربوودی: رفاندنت

لطیفه: نوکته

نهرمی خال و خهتی تو دلّی عارفانی رفاند، بهراستی له ژیر ئەم خال و خهتهی سهر روومهتدا نوکتهی سهرسورپهینهر ههیه. له نیوان (خال و خط) و (دام و دانه)دا (لهف و نهشهری نامورتهب - لف و نشر نامرتب) ههیه، بۆیه مهبهست له (دام) خهت و مهبهستیش له (دانه) خالّه. گهر به شیوهیهکی ماددی و رووکاریانه لیککی بدهینهوه ئەوا مانای بهیتهکه دهبیته: به جوانی و سهرنجراکیشی خال و گهنده موی سهر رووخسارت دلّی عارفانت رفاند، بهراستی نوکتهی سهریر یاخود رووخساریکی سهرسورپهینهر له ژیر خال و خهتتدا ههیه، بهلام له زارووی عیرفانیدا مهبهست له (خال) جیهانی نادیار و غهیبه و لهراستیدا به هینانی عارفانیش که ههمیشه مهشغوئی عهشقی خودایی بوون ئیدی گومانی مهجازی و دنبایی بوونی ماناکه دهسپهتهوه، چونکه گهر عاشقان بووايه دهکرا گومانی عهشقی دونیایی ههبیته، بۆیه مانای بهیتهکه دهبیته: نهرمی و سهرنجراکیشی جیهانی غهیبی تو (ئهی خودا) دلّی له عارفان رفاند و دلّی عارفانی بو کردنهوه و کهشفکردنی ئەو نهیینهی راکیشا، له راستیدا نوکته و قسهی زور سهرسورپهینهر لهم جیهانه نادیاره تویدا ههیه و وهک داو و دانه وایه دلّی عارفانی راکیشاوه بو نیو ئەو تهلهیه و ناتوان لیبی درچن.

۳- دلت به وصل گل ای بلبل سحر خوش باشد

که در چمن همه گلبنگ عاشقانه تست

دلته به قهسلی گول ئەی بولبولی سهههر خوش باشهه، که دهر چه مهن ههمه گولبانگی ناشقانهیی توست. ئەی بولبولی سهههر دلت به وهسلی گول شادبیتهوه، چونکه له باخدا ههر ناوازی خویشی عاشقانهی توّیه.

خوش باشد: شاد بیته
گلبنگ: ناوازی خویش و بهرز، گۆرانی خویش
شاعیر نزای خبیر بو بولبولی عاشق (عارف) دهکات که به دیداری یار (گول) شادبیته. چونکه بهردهوام تهواوی باغ و چه مهتزاری به گۆرانی و ناوازی خویشی عاشقانهی خوئی پر کردوه.

۴- علاج ضعف دل ما به لب حوالت کن

که آن مفرح یاقوت در خزانه تست

ئیلاجی زهتفی دلی ما به لهب ههفالهت کون، که ئان موفرهیه یاقوت دهر خهزانهیی توست.
چاره ی لاوازی دلی ئیمه بده دهستی لیو، چونکه ئەو مهرهه می یاقوتینهی دلّ له خهزینهی توّدايه.

علاج: چارهسهر، چاره

ضعف دل: لاوازی دل

حوالت کن: بده دهستی، حهوالهی که

مفرح: دلخۆشکهر، بهخشندهی چالاکی و خویشی، له کۆندا ناوی ههندی داوده رمانی دلّ بووه.
مفرح یاقوت: مهرهه میکی چالاکی بهخش بووه که له یاقوت و مرواری و دهرمانی دیکه ی دلّ دروستکراوه بو بههیزکردنی دلّ و دهماغ بهکارهاتوه له (تحفه حکیم مؤمن)دا هاتوه که: (مفرههی یاقوتی به دهرمانی دلّ دراوته قهلهم) له بهر گرانبههایی ئەم دهرمان و مهرهه مهش له خهزینهی پادشاکاندا یاخود ناودارهکاندا ههله گهیرا. {هروی، ج ۱، ل ۲۱۵}
شاعیر دلّی خوئی به زهعیف و لاواز دهزانیت و لیوی یاریش یاخود لیویش به مهرهه می وزه بهخشی دلّ دهزانیت و داوا له یار دهکات مادام ئەو مهرهه مه گرانبههاییه له خهزینهی ئەودایه، دلّی حهوالهی لای لیو بکات یاخود بیسپهترهتته دهستی لیوی، دهکری له روالهتدا ئەم سپاردنه مانای (ماچ) بگهیهنیت، بهلام له بهیتهکه دا نامازه به لیوت (لیوی یار) نهکراوه ههروهک سودی (ج ۱، ل ۲۵۲) و هروی (ج ۱، ل ۲۱۵) نامازهی پیدهدهن، بۆیه راستروایه که مانای عیرفانی (لیو) بدهینه بهیتهکه، له عیرفاندا (لیو) به واتای (کهلام) دیت، شاعیر پیتی وایه دلّی لاواز بووه و تاکه مهرهه می چاکبوونهوی ئەم لاوازییهش به قسهی یاری عیرفانی دهزانیت، ههرویه داوای قسه دهکات له یار، که ئەی یار مهرهه می یاقوتی وزه بهخشی دلّی لاوازی من له خهزینهی توّدايه و دلّی من به گوی گرتن لهو وتانه چالاک دهبیتهوه و هیز و وزه ی بو دهگهڕهتتهوه، تو ئەو گوتانهم به نسیب بکه، لیردها شاعیر به شیوهیهکی ئالۆز داوای ئیلهام و قسهی خودا دهکات.

۵- به تن مقصرم از دولت ملازمتت

ولی خلاصه جان خاک آستانه تست

به تن موقه سپهرم ئەز دۆولهتی مولازه مهتتهت، قهلی خولاسهیی جان خاکی ئاستانهیی توست.

گهرچی ناتوانم به جهسته ههمیشه له خزمهتکردنت بههره مه ندم، بهلام پوختهی گیانم خاکی بهردهرگای توّیه.

بهتن: بهجهسته

مقصر، بی توانا، خهتابار (هروی) مقصری به تاوانبار داوته قهلهم، واته من خهتای خۆمه که به جهسته نایمه خزمهتکردنت، بهلام به له بهرچاروگرتنی مانای عیرفانی بهیتهکانی

پيشه‌وه واتای يه‌که‌می جوانتر و راستتر دیتته‌وه که شاعیر (مروّف) توانا و ده‌سه‌لانی نه‌وه‌ی نیبه که بچیته مه‌نزلّی یاخود خزمه‌تی یاری عیرفانی (خودا).

ملازمت: نه‌وه که‌سانه‌ی هم‌میشه له خزمه‌ت‌کردندان، پی‌کوه‌وه‌بوونی به‌رده‌وام بوّ نمونه به‌وه که‌سانه‌ی که هم‌میشه له خزمه‌تی سولتاندان و خزمه‌تی ده‌که‌ن (ملازمان سلطان) ده‌گوتری.

خلاصه: کورته، ساف و پوخته، هه‌لبژارده (هروی) چکیده‌ی نووسیه که کورته یاخود پوخته ده‌کریته‌وه. به‌لام لی‌ره‌دا (پوخته، بیخه‌وش) مانایه‌کی جوانتر به به‌یته‌که ده‌به‌خشی‌که‌وا هه‌ستده‌که‌م نزیکتر بیّ له مه‌به‌ستی شاعیره‌وه

خلاصه‌جان: پوخته‌ی گیان، گیانی هه‌لبژارده، هه‌لبژارده‌ی گیان

له به‌یتی پی‌شودا شاعیر داوایه‌که له یاری عیرفانی ده‌کات که قسه‌ی له‌گه‌ل بکات، لی‌ره‌دا چۆنیته‌ی به‌یه‌که‌یشتنی له‌گه‌ل یاردا دیاری ده‌کات و ده‌لی: من هه‌رگیز ناتوانم و له‌توانامدا نیبه به جه‌سته به‌ختی خزمه‌ت‌کردن و هم‌میشه له خزمه‌ت تۆدا‌بوونم به نسیب بیّ، واته من ناتوانم به‌م جه‌سته خاکیه‌وه بگه‌مه خزمه‌تی تۆ، چونکه نه‌م جه‌سته‌یه به‌کات و شویننه‌وه په‌یوه‌سته و تۆش له ده‌روه‌ی کات و شوینی، به‌لام گیانم که په‌یوه‌ست نیبه به کات و شویننه‌وه و توانای ده‌ریازبوون و گه‌یشتت به تۆی هه‌یه، پوخته و هه‌لبژارده‌که‌ی، خۆلی به‌رده‌رگای تۆیه.

واته: نه‌ی یاری عیرفانی (خودا) من به‌جه‌سته ناتوانم بگه‌مه لای تۆ به‌لام چاکترین به‌شی روحم بووه‌ته خاکی به‌رده‌رگات و له‌لاته.

۶- من آن نیم که دهم نقد دل به هر شوخی

در خزانه به مهر تو و نشانهء تست

مه‌ن ئان نیبه‌م که ده‌هه‌م نه‌قدی دل به هه‌ر شوخی، ده‌ری خه‌زانه به موهری توشو نیشانه‌یی توست.

من نه‌وه که‌سه نیم که سکه‌ی دلّی خۆم به هه‌ر شوخی‌بده‌م، سه‌ری خه‌زیننه‌ی دلّی من گیراوه و مؤر و نیشانه‌ی تۆی پی‌وه‌یه.

آن نیم: نه‌وه که‌سه نیم نقد: سکه نقد دل: سکه‌ی دل، نه‌قدی دلّ شوخی: شوخیک، عه‌یاریک مهر: موهر، مؤر

جاران ده‌رگای خه‌زیننه ده‌گیرا و مؤری که‌سیکی لی‌ده‌درا که ئیتر که‌سی دیکه بوّی نه‌بوو بی‌ته‌ خاوه‌نی و خاوه‌ن مؤر به‌کاری ده‌هینا و ده‌یکرده‌وه. حافظیش ده‌لی: من که‌سیک نیم که دلّی خۆم که وه‌ک نه‌قد و سکه‌یه‌کی به‌هاداره به ده‌ستی هه‌ر شوخ و عه‌یاریکه‌وه بده‌م، به‌لکو دلّی من مولکی تۆیه و ده‌رگاکه‌ی داخراوه و مؤری تۆ و نیشانه‌ی تۆی پی‌وه‌یه. لی‌ره‌دا قسه

له‌گه‌ل هه‌مان نه‌وه یارده‌دا ده‌کری که شاعیر موشتاقی قسه‌یه‌تی و هه‌میشه پوخته‌ی گیانی له به‌رده‌رگایه‌تی و دلّی به مولکی نه‌وه ده‌زانیّت و نایداته ده‌ست هیچ شوخ و عه‌یاریک.

۷- تو خود چه لعبتی ای شهبسوار شیرین کار

که توستنی چو فلک رام تازیانهء تست

تو خود چه لوبه‌تی نه‌ی شه‌سه‌قاری شیرین کار، که تۆسه‌نی چو فه‌له‌ک رامی تازیانه‌یی توست.

تۆ خۆت چ شاسواریکی سه‌رنج‌راکیشی لی‌زانی، که نه‌سپی سه‌رکه‌شی وه‌ک فه‌له‌ک له به‌رامبه‌ر قاچی تۆدا رام بووه.

لعبت: بووکه‌له، سه‌رنج‌راکیش، سه‌رسورپه‌ینه‌ر، لی‌ره‌شدا به مانای دووه‌م به‌کارهاتوه شه‌سوار: شاسوار شیرین کار: لی‌زانی، جو‌له‌ی جوان نمایش‌کردن به‌سه‌ر نه‌سه‌په‌وه، لی‌ره‌دا هه‌ر به‌وه واتایه هاتوه

توسن: نه‌سپی سه‌رکه‌ش، سه‌رکه‌ش رام: رام، ملکه‌چ تازیانه: قامچی، شه‌لاق له وه‌سفی شاسواریکدا ده‌لی: تۆ زۆر سه‌رنج‌راکیشی له سواریدا و سواریکینکی لی‌زانی، بو‌یه ناسمان که وه‌ک نه‌سپینکی سه‌رکه‌شه ملکه‌چی قامچی تۆیه و بارهاتووی ده‌ستی تۆیه واته: تۆ هی‌نده لی‌زانی توانای ده‌ست‌گرتنت به‌سه‌ر چاره‌نوسدا هه‌یه و فه‌له‌کی سه‌رکه‌شت ملکه‌چ کردوه.

۸- چه جای من که بلغزد سپهر شعبده‌باز

از این حیل که در انبانهء بهانهء تست

چه جای مه‌ن که بله‌غزه سپیهری شه‌به‌ده‌باز، نه‌ز ئین هیسه‌ل که ده‌ر نه‌نبانه‌یی به‌هانه‌یی توست.

له به‌رامبه‌ر فی‌ل و مه‌کره‌کانی تۆوه که له تویشه‌به‌ره‌ی (انبانه) به‌هانه‌ی تۆدان، ناسمانی فالچی و که‌له‌کچی پی‌ی هه‌لده‌که‌وی چ جای من.

چه جای من: چ جای من، زاراوه‌یه‌که له کاتی‌کدا به‌کاردی که نه‌وه رووداوه له توانای (که‌سی) زۆر به‌ده‌ری، بوّ نمونه ده‌گوتری رۆسته‌میش ناتوانی چ جای من

بلغزد: هه‌لده‌که‌ویت، دوچاری هه‌له ده‌بیّت سپهر: ناسمان

شعبده‌باز: که‌له‌کچی، که‌سی که چاوه‌ست له خه‌لکی ده‌کات، فی‌لزان، فی‌لباز

حیل: کۆی فی‌ل و ته‌له‌که‌یه

انبانہ: تورہ کہ، کیسہ یہ کی بچووکہ کہ لہ چہرم دروست دہ کری و بہ زوری دہرویش شتومہ کی خوی تیدا ہلدہ گری

بہ یار دہ لئی:

بہو ہموو فیل و تہلہ کہ زورانہی کہ لہ تورہ کہی بیانوہ کانی تودا ہن، نہک من کہ ہیچ نیم، ناسمانی تہلہ کہ باز و کہلہ کچیش فریودہ خوات و دو چاری ہلہ و سہرلیشیوان دہ بیٹہوہ، لیژدہ و ہسفی حیلہ گہری و مہ کربازی یار دہ کات و پیدہ لئی:

ئہی یار گہر ہتہوئی بیانوہ بہ منی عاشقی بی چارہ بگریت ہوا زور بہ ناسمانی دہتوانی، چونکہ تورہ کہ کت ہزارہا حیلہ و مہ کری تیدایہ.

رہنگہ ہم بہیتہ نامازہیہ کی لیل و دوری بہ ثابہتی (و یکرون و یکرانہ و اللہ خیر الماکرین) تیداییت و ستایشیکی نادیار و لیلی تیدا بیت کہ ئہی خودا تو ہیندہ (مہ کر) تہیہ کہ تہواری فیلبازہ کان دہکونہ نیو داوت چ جای ہندہی زہ لیلی وک من.

۹- سرود مجلس است اکنون فلک بہ رقص آرد

کہ شعر حافظ شیرین سخن ترانہء تست

سرودی مہ جلسہ است تہ کنون فہلہک بہ رقص تارہد، کہ شیئری ہافزی شیرین سوخن تہرانہ بی توس.

سرود و تاوازی کور و مہ جلسہ است تہستا فہلہک دہہینیتہ سہما، چونکہ شیئری ہافزی قسہ شیرین گورانی تویہ.

اکنون: تہستا بہ رقص آرد: دہہینیتہ سہما، دہخاتہ رقص ترانہ: گورانی لہم بہیتہدا شاعیر ستایشی خوی یاخود شانازی بہخویہوہ دہکات و گہورہی شیئریہ کانی دہردہ پری، دہ لئی: ئہی یار تہستا کہ مادام شیئری ہافزی قسہ شیرین بوہتہ شیئری گورانیہ کانی کور و کورونہوہ کانی تو، سرودی مہ جلسہ ہیندہ خوش و تہر و پاراوبوون ناسمان دہینیتہ سہما و ناسمانیش بہ خوشی سرودی کوری توہ سہما دہکات.

سودی دہ لئی: تہو گورانیانہی کہ بہ لیوی شیرینی تو دہگوتری و لہ شیئری شیرینی ہافزن فہلہک دہینتہ سہما، چونکہ لہ دوو شتی شیرین پیکہاتوون یہ کیکیان دہمی شیرینت و تہوی دیکہیان شعری شیرینی ہافز { ج ۱، ۲۵۴ } .

غزہ لی چل و حہوتہم:

بہ حری موحثہسی ہشتی مہخوونی تہسلہمی موسبہغ

(مفاعیلن فعلاتن مفاعیلن فع لان)

۱- بیا کہ قصر امل سخت سست بنیادست

بیار بادہ کہ بنیاد عمر بر بادست

بیا کہ قہسری تہمہل سخت سوست بوونیادہست، بیار بادہ کہ بوونیادی ئومر بہربادہست.

وہرہ کہ بوونیاد و پایہی کوشکی تارہزوو (ہیوا) زور لاوازہ، شہراب بینہ، چونکہ بوونیادی تہمہن ویرانہ - بہربادہ.

بیا: وەرہ	قصر امل: کوشکی هیوا	سخت: زور
سست: لاواز	بنیاد: بوونیاد، پایہ	بیار: بہینہ

برباد: بہرباد، ویران، خراب، لہسہرہوا، واتای زمانی (برباد است) واتہ (لہسہرہوا) کہ بہم واتایش واتہ پایہی تہمہن لہسہر ہواہیہ واتہ بناغہ و پایہی نییہ و زور زو دہروخی حافظ لہ بناغہ پوچی تہمہن و ہیوا و تاواتہ دونیایہ کان دہوئی و دہ لئی: ئہی مرؤف بزانہ کہ کوشکی ہیوا و تارہزوو نایدیالییہ کانی نیو دونیات زور بی سہروبنہ و پایہ و بناغہی لاواز و سستی ہہیہ، بگرہ ہہرخودی تہو تہمہنہی کہ لیژہ ہتہ لہسہر ہواہیہ یاخود ویران و خرابوہ و لہ ہہرساتیکدا گومانی روخانی لیژہ کریت، ہہرؤیہ وەرہ و شہراب و بادہ بینہ، با لہم پینجودو رورہی ژیاندا بہخوشی بادہوہ ژیان بہسہر بہرین.

لہ روالہتدا شاعیر داواي خوشگوزہرانی و مہ یخوری دہکات لہ کاتیکدا دہزانی کہ دونیا و کوشکہ خہیالییہ کانی تارہزوو و بی بناغہیہ، واتہ شاعیر لہ خہیالیہوہ بہرہو سہرخوشی داوہتقان دہکات، بہرستی بہم واتایہ بہیتہ کہ زور بی مانا دہبیت، بہلام کاتی (بادہ) بہ عہشق لیژدہینہوہ ئیدی واتایہ بہیتہ کہ جوانتر دہردہ کہویت و تہم بی مانایہش لہ شعری گہورہ پیایکی وک حافظ دووردہ خہینہوہ. خواجہ دہ لئی: ئہی مرؤف مادام لہ ژیاندا چ تہمہن و چ کوشکہ خہیالییہ کانی تارہزووت بیبناغہ و ویران، وەرہ با مہ شغولی عہشق بین و دہست لہ دونیا ہلگرین.

۲- غلام همت آنم که زیر چرخ کبود

ز هرچه رنگ تعلق پذیرد آزادست

غولامی هیمه‌تی نانم که زیری چهرخی که بود، ز هرچه رنگی ته‌ئه‌للق په‌زیره‌د نازاده‌ست.

غولامی هیمه‌تی نه‌و که‌سه‌م که له ژیر ناسمانی شیندا، له هر شتی که رنگی دل‌پیه‌ستن قبول بکات نازاده.

غلام: غولام، نؤکهر همت: هیمه‌ت، نازایه‌تی زیر: له‌ژیر کبود: شین چرخ کبود: ناسمانی شین

رنگ تعلق پذیرد: دل‌پیه‌ستن قبول بکات، بیته مایه‌ی دل‌خوشی دنیایی

بیگومان له ژیر نه‌م ناسمانه شینه‌دا واته له دونیادا چهن‌دین شتی جوان و فیتنه هیه که مرؤف دل‌یان پیوه بیه‌ستیت وه مال و سه‌روهت و منداال و پله و پایه .. هتد، ازه‌پنانش لهو ده‌ستکه‌وته دونیایانه کاریکی گه‌لی گرانه و هیمه‌ت و نازایه‌تی خویی نه‌ویت، شاعیر نه‌م راستییه ده‌زانیت که ازه‌پنانه له‌م ده‌ستکه‌وتانه گه‌لی ناره‌ه‌ته، بویه ده‌لی: ده‌مه نؤکهر و به‌نده و غولامی هیمه‌ت و غیره‌تی نه‌وه‌ی که بتوانی له‌م دونیایه‌دا دل‌ی نه‌دات به شته‌کانی ناوی و بی‌باک بی له خوشییه‌کانی دنیا.

به رای (د. هروی) شاعیر خوی به‌م پله‌به‌رزه نه‌گه‌یشتوه و حسره‌ت بو نه‌م مه‌رته‌به و پایه بلندیه‌ی عارفان ده‌خوای و ستایشی ده‌کات {ج ۱، ل ۲۱۹}.

(سودی)ش ده‌لی: نه‌م به‌یته له نیوان عارفاندا بو‌ه‌ته په‌ند و نمونه {ج ۱، ل ۲۶۵}، به‌لام له راستییدا مه‌قامی حافظ لای عارفه‌کان گه‌لی به‌رز و مه‌زنه و ناکری بانگه‌شه‌ی نه‌وه بکه‌پن که حافظ به‌م پله‌یه گه‌یشتوه یا نا.

ده‌کری نه‌م خه‌لاته یاخود نه‌م هیمه‌ته هه‌مان نه‌و مه‌قامی (فقر)ه بیت که ریباری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ت تیایدا پیوستی به‌ خودا نه‌بی پیوستی به‌ که‌سی دیکه نییه و حافظیش له جیگه‌یه‌کی دیکه‌دا له خودا ده‌پارینه‌وه که پیی ببه‌خشی و ده‌لی:

(خدایا دولت فقر به من ارزانی دار).

۳- چه گویمت که به میخانه دوش مست و خراب

سروش عالم غیم چه مژده‌ها دادست

چه گویمت که به میخانه دوش مه‌ست و خراب، سروشی ناله‌می غه‌بیه‌م چه مژده‌ها داده‌ست.

چیت پی بلیم (چی بلیم) که شه‌وی رابردو کاتی له مه‌یخانه مه‌ست و حه‌یران بووم، فریشته‌ی جیهانی غه‌یب چ مژده‌گه‌لیکی به من داوه.

دوش: شه‌وی رابردو له کوردیدا ده‌گوتری نه‌م شه‌و یا نه‌م شه‌وی رابورد، به‌لام له فارسیدا دوینی شه‌و به‌کارده‌هینریت و نه‌م شه‌و بو شه‌وی داهاتوه.

مست و خراب: مه‌ست و حه‌یران سروش: فریشته، فریشته‌ی نیگاهینه‌ر، جویره‌ئیل عالم غیب: جیهانی نادیار، غه‌یب

له سه‌ره‌تای به‌یته‌که‌وه سه‌رسورمانی شاعیر به‌دیارده‌که‌ویت، چونکه مرؤف له کاتیکدا جوژه سه‌رسورمانیکی هه‌بی (چی بلیم - چیت پی بلیم) ده‌کاته ده‌ستپیک و سه‌ره‌تای قسه‌کانی، لی‌ره‌شدا به هه‌مان شیوه‌یه، ده‌لی نایه‌وی قسه‌کانی بکات بویه ده‌لی: چی بلیم یاخود چیت پی بلیم، دوینی شه‌و له کاتی مه‌ست و حه‌یرانی ته‌واودا، واته له جیهانی لاهوتی خؤمدا، له پله به‌رزه‌کانی حال و جه‌زه‌دا، چونکه مه‌یخانه له مانا عیرفانییه‌که‌یدا لاهوت ده‌گه‌یه‌نی، که غه‌رق و نغروی عه‌شقی خودایی ببوم به شیوه‌یه‌ک که له جه‌سته‌م جودا ببوم‌وه و له ناسوت دامال‌رابوم و چوبوم‌وه جیهانی لاهوت و غه‌بیه‌وه فریشته‌ی نه‌و جیهانه نادیاره چ مژده‌گه‌لیکی خوشی به من داوه، بویه له سه‌ره‌تادا نه‌م (چیت پی بلیم) ده‌لیت، چونکه گومانی له گوچیچکه‌کانی هه‌یه.

نه‌و مژده‌یه‌ی که به شاعیر دراوه له‌م به‌یته‌ی دواپیه‌دا یاخود نه‌م دوو به‌یته‌ی دواپیدا (وه‌ک سودی ده‌لیت) ده‌خرینه‌پروو.

۴- که ای بلند نظر شاهباز سدره‌نشین

نشیم تو نه این کنج محنت آباداست

که نه‌ی بو‌له‌ندنه‌زه‌ر شاهبازی سیدره‌نشین، نشیمه‌نی تو نه ئین کونجی میهنه‌ت ناباده‌ست.

که نه‌ی نه‌و شابازه‌ی که جیگه‌ت دره‌ختی (سدره)یه و لهو بلندیه‌وه سه‌یری زه‌وی ده‌که‌ی، نه‌م گۆشه‌یه‌ی که به دهر و مه‌ینه‌ت ناوه‌دانکراوه‌ته‌وه جیگه‌ی دانیشتنی تو نییه.

بلند نظر: پایه‌به‌رز، که‌سینک له به‌رزاییه‌که‌وه سه‌یرده‌کات که زیاتر مه‌به‌ست له به‌رزی پایه‌که‌یه‌تی شاهباز: شاباز، جوړیکه له باز که زیاتر سپییه و به شای باز ده‌دریته‌ه‌ه‌م سدره: دره‌ختی (سدره) دره‌ختیکه که به سه‌ر ناسمانی حه‌وته‌مه‌وه‌یه و له سوره‌تی (نجم) نایه‌تی (۱۴)دا ناوی هاتوه که خودا ده‌فرمووی: (عند سدره المنتهی) له راقه‌ی قورئانی پیروژدا

هاتووه که درهختیکه لای راستی عه‌رشه‌وه و هیج فریشته‌یه‌ک لی تی‌ناپه‌ریت، له فه‌رمووده‌دا هاتووه که گه‌لای وه‌ک گوئی فیله

نشیم: جیگه‌ی دانیشتن، هیلانه، جیگه‌ی ژیان، ژوری دانیشتن

مخت آباد: مهینه‌تس‌ه‌را، به رهنج و مهینه‌ت ناوهدان بووه‌وه

ناوایی رهنج و مهینه‌ت به جیگه‌یه‌ک ده‌گوتری که ژیان تیایدا پر له مهینه‌تی و نار‌ه‌ح‌ه‌تی بیت، (شاری ماتم) وه‌ک له بهیتی پیشه‌وه‌دا گوتمان له کاتی مهستی عه‌ش‌ق‌دا فریشته‌ی مژده‌ی داوه که تو‌ئی مرقفی عارف که وه‌ک له شابازه پایه‌بهرزه‌یت که به‌سه‌ر دره‌ختی سدره‌وه هه‌ل‌نیشتووه و جیگه‌ی هه‌میشه‌یی سه‌ر دره‌ختی سدره‌یه و مه‌قامی به‌رزه، جیگه‌ی تو‌ئی دونه‌یا نییه و له کوچی دهره و ره‌نجه لایق و شیوای تو‌ئی نییه و جیگه‌ی دانیشتنی تو‌ئی یاخود هیلانه‌ی تو‌ئی له گو‌شه‌یه نییه که مهینه‌تسه‌رایه و پره له دهره و مهینه‌تی.

۵- ترا ز کنگره‌ء عرش می ز نند صغیر

ندانمت که درین دامگه چه افتادست

تورا ز کونگره‌یی ئه‌رش می زنه‌ند سه‌فیر، نه‌دانه‌مه‌ت که دهرین دامگه‌ه چه ئوفتاده‌سه‌ت.

له لوتکه‌ی عه‌رشه‌وه تو‌ئی بانگه‌پشت ده‌کن، نازام که له‌م داوگه (ته‌له‌یه‌دا چیت به‌سه‌ره‌اتووه.

ترا: تو کنگره: ستاره، محاجره که به‌سه‌ر باله‌خانه‌ی به‌رز و قه‌لاوه

ده‌کرا له ترسی به‌ربوونه‌وه، به‌گشتی به شوینی به‌رزی باله‌خانه (قوله) ده‌گوتری

عرش: ته‌ختی پاشایه‌تی، گه‌ردوونی گه‌وره، عه‌رشی خودا (شوینی خودا) مه‌قامی خودا

صغیر: بانگ و هاوار به‌تاییه‌تی خویندنی بالنده

صغیرزدن: بانگ‌کردن به‌ره‌وخو

می ز نند صغیر: بانگ ده‌کن ندانم: نازام دامگه: داوگه (ته‌له‌یه‌م به‌سه‌ت له دونه‌یا به

چه افتادست: چی روویداوه، به‌لام لی‌ره‌دا به هوی هاتنی (ت) جیناوی که‌سی دووه‌می

تاکه‌وه ماناکه‌ی ده‌بیتته چیت به‌سه‌ره‌اتووه

ئه‌م به‌بیتته‌ش له مژده‌کانی فریشته‌ی غه‌بیه که له حالی مهستی و عه‌ش‌ق‌دا به شاعیری

گوتووه که تو‌ئی پایه‌بهرز جیگه‌ت زه‌وی نییه، لی‌ره‌دا زیاتر جه‌خت له سه‌ر به جی‌ه‌پشتنی

زه‌وی ده‌کاته‌وه، جو‌ریک له سه‌رسورمان و گله‌بیشی تی‌دایه، فریشته‌ی غه‌یب ده‌لی: له

به‌رزترین شوینی عه‌رشه‌وه (ناسمانه‌کانه‌وه) لوتکه‌ی گه‌ردوونی گه‌وره‌وه تو‌ئی به‌ره‌وخو‌یان بانگ

ده‌کن و ده‌عه‌تت ده‌کن، نازام تو‌ئی چیت به‌سه‌ره‌اتووه و له‌م ته‌له و داوگه‌ی ژیاندا ماویته‌وه،

واته سه‌یرم بی دی که تو‌ئی چون له‌م دونه‌یا نزم و که‌مه‌دا وه‌ک دیل ماویته‌وه و ناچیت به‌ده‌م بانگه‌پشته‌ک‌ه‌ی جیهانی بالاره.

قسه‌کانی فریشته‌ی غه‌یب لی‌ره‌دا ته‌واو ده‌بی: به کورتی مژده‌کانی فریشته‌ی غه‌یب هه‌مان

ئه‌و به‌رو‌رایانه‌ن که له عی‌رفاندا هه‌یه و چه‌ندین جار له شوینی جی‌اوازدا هاتووه که ئه‌ویش

دیلبوونی مرقفه له دونیادا و غه‌ریب بوونییه‌تی له‌م جیهانه‌ی خاکیه‌دا و به‌رو‌بوونه‌ به‌وه‌ی که

مرقفه خه‌ل‌کی به‌هه‌شته و پی‌ویسته هه‌میشه به‌ر له رو‌شته‌وه بکاته‌وه نه‌وه‌ک گرفتاریوون به

خوشییه کاتییه‌کانی دونه‌یاوه.

هه‌روه‌ک خودی حافظ ده‌لی:

چنین ققص نه سزای چو منی خوش الحان است

روم به گلشن رضوان که مرغ آن چمنم

ئه‌م مژدانه‌ی فریشته‌ی جگه له به‌رخسته‌وه‌ی راستیه‌ک که شاعیر خو‌ی ده‌یانزانی هیچی

دیکه نییه، به‌لام دونه‌یا به‌رچاوی گرتووه هیچی دیکه نییه.

۶- نصیحتی کنمت یادگیر و در عمل آر

که این حدیث ز پیر طریقتم یادست

نه‌سیه‌ته‌ی کونه‌مه‌ت یادگیر و دهر ئه‌مه‌ل ئار، که ئین هه‌دیس ز پیری ته‌ریقه‌ته‌م

یاده‌ست.

ئاموژگارییه‌کت ده‌کم فیربه و کاری پی‌بکه، چونکه ئه‌م قسه‌یه (ئه‌م ئاموژگارییه‌م له

پیری ته‌ریقه‌ته‌وه بیستووه.

یادگیر: له‌به‌ری که، فیربه در عمل آر: بیخه کاره‌وه، کاری پی‌بکه حدیث: قسه

به‌ته‌واو‌بوونی مژده‌کانی فریشته‌ی غه‌یب، خواجه خو‌ی رو‌به‌رووی خوینهر قسه ده‌کات و

ئاموژگاری ده‌کات، گرنگی ئه‌م ئاموژگارییه‌ش له‌وه‌دایه که خواجه قسه‌ی خو‌ی نییه، به‌ل‌کو

قسه‌ی پیری موغانه و له‌بیری ماوه، بویه ده‌لی: ئاموژگارییه‌کت ده‌کم له بیرت بمینی یاخود

فیری ببه و بیه‌ینه بوواری کار‌کردنه‌وه و کاری پی‌بکه، چونکه ئه‌م قسه‌یه‌م له پیری موغانه‌وه

بیستووه و له‌بیرم ماوه، ئاموژگارییه‌ک‌ه‌ش ئه‌م چه‌ند به‌یتته‌ی خواره‌وه‌یه که به جو‌ریک له

جو‌ره‌کان روونکه‌ره‌وه و در‌یژه پی‌ده‌ری ده‌رنج‌امی مژده‌کانی فریشته‌ی جیهانی غه‌بیه که ده‌لی:

۷- مچو درستی عهد از جیهان سست نهاد

که این عجزه عروس هزار دامادست

مه‌جو دروستیی ئه‌هد ئه‌ز جه‌هانی سوست نه‌هاد، که‌ین ئه‌جوزه ئه‌روسی هه‌زار

داماده‌ست.

داوای وه فا و به لئینی راست له جیهانی سروشتنزم (نهفسنزم) مه که، چونکه ئەم پیره ژنه، بووکی ههزار زاوایه.

مجو: داوای مه که، به ته مای مه به درستى: راستى درستى عهد: به لئینی راست نهاد: ته بیعهت، سروشت سست نهاد: نهفس نزم، سروشت نزم عجزوه: پیره ژن داماد: زاوا

نامۆژگارییه کهى خواجه بریتیبه له وه لانی جیهان و به ته مانه بوونی به لئینی راست له جیهان و دونیا، چونکه ئەو دونیایه نهفسی نزمه و نهفسنزمیش هه رگیز له سه ر وه عد و په یانی خۆی نامینیت و گه ر مۆڤ به به لئینی ئەو به له تى زیانی زۆری پیده که وى، خواجه بۆ روونکردنه وى ئەم بیروبوچوونه، میسراعی دووه می به یته کهى وهك رۆشنکه ره وى یه که م هیناوه و ئیقتباسی له و چیرۆکه کردوه که دونیا وه ئەو پیره ژنه وایه که هه زار شوی کردوه و په یان و به لئینی راستی به که سیان نه داوه و وازی له هه موویان هیناوه یاخود هه موویانی کوشتوه، هه ر بۆیه دونیا ئەو پیره ژنه بى وه عد و به لئینه یه که هه زار زاوای گۆریوه تۆش به ته مای وه عد و په یانی راستی مه به.

به رای (د. هروی) میسراعی دووه می ئەم به یته له ژیر رۆشنایی به ییتکی (سه عدی) و چیرۆکیکی هه زه تی عیسا له گه ل دنیا دا نووسیوه، کورته ی چیرۆکه که: "دونیایان له شیوه ی پیره ژنیکدا به من پیشان دا که زۆر رازینرا بوویه وه، وتم چه ند شوت کردوه؟ وتی ناتوانم بیانژمیرم، گوتم مردن یاخود ته لاقیان دای؟ وتی: هه موویانم کوشت. وتم: وای بۆ میرده کانی ترت، که له میرده پیشوه کانت په ندیان وه نه گرت) {ج ۱، ل ۲۲۱، به نقل از د. یوسفی، بوستان سعدی}

که واته دونیا ئەو پیره ژنه رازینراویه که به لئینی راستی له گه ل که سدا نه بووه و نییه و هه موو ئەو که سانه ی که پیشتر دلایان پیداه کوشتوونی، تۆش دل به دونیا مه ده به و نیازه ی که به لئینی راستی پى بدات، چونکه ئەو به لئینی راستی به که س نه داوه و نایدات، له کورده واریدا ده لئین: نه گه ر چاکبوویه که سانی پیش ئیمه به جیان نه ده هیشت یاخود نه ده گه یشت به ئیمه.

نامۆژگارییه که هه ر به رده وامه و ده لئى:

۸- غم جهان مخور و پند من مبر از یاد

که این لطیفهء عشقم ز رهروی یادست

غهمی جههان مه خور و په ندى من مه بهر ئەز یاد، که ئین له تیفه یی ئیشقه م ز ره ره رفی یاده ست.

خهمی دونیا مه خۆ و ئەم په نده ی من (که ئیستا پیت ده لئیم) له بیر خۆت مه به ره وه، چونکه ئەم نوکتەى عه شقه م له ریبواریکه وه له بیر ماوه.

مخور: مه خۆ مبر از یاد: له یادی خۆتى مه به ره وه لطیفه: نوکتە

لطیفهء عشق: نوکتەى عه شق، لای عارفه کان عه شق نوکتە به کی غه بییه و نازل ده بیته سه ر دلئى ریبواری ریگه ی عیرفان و هه ر قۆناغ و مه نزلئیکیش نوکتەى جو راجو رى هه یه، نوکتەى عه شق، مانا و مه دلولئیکى پر واتا و به سووده که به هۆى عه شقه وه نازل ده بیته ره رو: ریبوار، عارف، ریبواری ریگه ی ته ریه ت.

نامۆژگاری یه که مى خواجه له پیری ته ریه ته وه له پیری مابوو ئەم نامۆژگارییه که ده یه وى به خوینەرى بلئى له عارفیکه وه که ریبواری ریگه ی ته ریه ته و له نه نجامی عه شقه وه ده لئى له بیرم ماوه، خواجه ده لئى جیهانیک که باسکرا شایانی ئەوه نییه خهمی بۆ بخۆى، هه ر بۆیه خهمی جیهان مه خۆ و گوئى له م په نده ی دیکه شم بگره، ئەم په نده ش زۆر گرنگه، چونکه هى عارفیکه و نوکتەى عه شقیشه که بریتیبه له:

۹- رضا به داده بده و ز جبین گره بگشای

که بر من و تو در اختیار نگشادست

رهزا به داده بده شو ز جه بین گره بگوشای، که بهر من و تو درى ئیختیار نه گوشاده ست.

رازى به به وى که پیت دراوه و چرچ و لۆچى ناوچاوانت بره وینه ره وه، چونکه ده رگای هه لبژاردن له من و تۆ نه کراوه ته وه.

داده: پیدراو جین: ناوچاوان، ته ویتل گره بگشای: گری بکه ره وه، به لام لیتره دا مه به ست گری کردنه وه ی نیوچاوانه که هه مان لابر دن و ره واندنه وه ی چرچ و لۆچى نیوچاوانه که مایه ی توره ییه، واته شاد و خۆشحال به به من و تو: بۆ من و تۆ، له من و تۆ در: ده رگا

کاتى مۆڤ به عه شقه وه سه یرى نیعمه ته کانی خودای گه وره ده کات ئیدى هه میسه خۆشحال ده بیته و رووگرژى و نار هه تی ناکاته به شی خۆى له دنیا دا، مادام هه رچی هه یه له لایه ن مه عشوقه وه به دیاری پیمان دراوه و ئەو خۆى باشت ده زانیت چ دیارییه که بۆ ئیمه به نرخ و به که لکه، ئیدی مایه ی رووگرژى نییه، خواجه نامۆژگاری ده کات و ده لئى: شاد و خۆشحال به به و به شه ی که خودا به خه لات پى داوى و رووگرژى خۆت به خلاوه و چرچ و لۆچى ناوچاوانت بره وینه ره وه، ئیمه بۆ خۆمان نه چووین به شی خۆمان له جیهانی بالا به یین تا ئیستا

خهفهتی شهوه بخوین و بلین دهبوايه شهو شته چاکتره مان بهینایه شهوهک شهوهی دی، مادام شهو دهرگایه ئیختیارمان لی نه کراوته شه و پیمان به خشراوه رازی بهو به شادمانی بژی.

{ج ۱، ل ۲۲۲} شهو بهیتهی حافظ به بهلگهی ناشکرای مهزه بی جهبری حافظ ده زانی جیاوازی ههیه له گهل خودی جه بریه تدا، چونکه جه بریه ته جوره عاجزی و رووگرزیهک به مرؤقه ده دات و هه میشه له گلهیی و گازانده دا ژیاننی به سه ر ده بات و هه رگیز ریگه یهک نییه به ناسوودهیی، به لام شهو بیروبوچوونهی حافظ ریگه یه که به ناسوودهیی و خو ش به ختی له نیسو ژیاندا. به به سته شهوهی واتای بهیته کان شهو رایه ده سه لیتری شهو له سه ره تا وه سه ر زه نشتی دونیا و جیهان ده کات و به کهم و نه فسز می ده داته قه له م، لی ره شدا دوا به دوا ی شهو مانا جوان و واقع یانه شهو بهیته ده هینیت شهوه که حه قیقه تی کی دیکه یه، چونکه مرؤقه له جیهاندا سنوورداریه کی ته واری هه یه گهر به ته واری با وهری به نازادی و ئیختیار هه بیته، هه ر بویه با وهری به ئیختیار سه باره ته به دونیا جوره دل را و کیته ک دروست ده کات، چونکه زه مینه دونیا یه کان شهو بیرو رایه ره تده که شهوه. هه ر بویه حافظ ده لی: تۆ بهم بیره ئیختیار یه ته شهوه توشی ناوچا و گرزی ده بیت شهویش بو خاتری پیره ژنیکی هه زار شوو کردوی بی به لین. بویه هه رچی به شی خو ته له دونیا به خه لاتی خودایی بزانه و روو خو ش و شادومان به، چونکه له م دونیا یه دا دهرگا کانی ئیختیار به رووی ئی مه دا نه کراوته شهوه. له ئایینی بووزیدا دونیا شوینی مهینه تیبه و هه ر خو ش یه که به خه لاتی نیو ریگه ده زانن و شه سل لای شهوان نار هه تیبه له ژیاندا.

له راستیدا وهک (سودی) ده لی: شهو بهیته سه راسه ر په نده، شه لبه ته بو که سینک که تی بگات {ج ۱، ل ۲۷۰}.

۱۰- نشان عهد و وفا نیست در تبسم گل

بنال بلبل عاشق که جای فریاد ست

نیشانی شهوه و قه فا نیست دهر ته به سومی گول، بنال بوو لبوولی ناشق که جای فه ریاده ست.

له خه ندهی گولدا نیشانهی په یمان و وه فا نییه، بوو لبوول بنالینه، چونکه شوینی هاوار و فریاده.

نشان: نیشانه، هیما تبسم: خه نده

تبسم گل: خه ندهی گول، مه به ست له خه ندهی گولیش پشکو تنی گوله

بنال: بنالینه فریاد: هاوار جای فریاد است: جیگه ی خو یه تی هاوار و فریاد بکه ی

هه میشه گول به مه عشوقی بوو لبوول ده زانریت. لی ره دا شاعیر شهو مه عشوقه وهک دونیا ی بی وه فا سهیر ده کات و به بوو لبوول ده لی: وامه زانه گول نیشانهی وه فاداری شهو بیته بو تو، به لکو شهوه ریوره سمی ژیاننی خو یه تی و هه ر ده پشکو ی، شه گهر به هیاوی وه فاداری گولی، بنالینه، شهو بی وه فایه ش شایانی شهوه یه که ناله و هاواری بو بکه یته و فریاد له جی خویدا یه، به شیوه یه کی ناراسته و خو ده لی: شهی شهو که سه ی دل به دونیا خو شه ده که ی گهر ماوه یه ک دونیات بو لوا وامه زانه دونیا وه فاداره و شهو بو لوانه وه فاداری نییه و هه رگیز نیشانه و ره مزی وه فای تیدا دهرنا که وی، بویه واچا که نالین و هاوار و داد بکه ین.

۱۱- حسد چه می بری ای سست نظم بر حافظ

قبول خاطر و لطف سخن خدا دادست

هه سه د چه می بهری شهی سوست نه زم بهر هافز، قه بوولی خاتر و لوتفی سوخن خودا داده ست.

شهی شاعیری بی هیز هه سودی و ئیره یی چی به حافظ ده بهی، خو شه ویستی لای خه لکی و قسه نه رمی و قسه زانی به هره ی خوداییه.

حسد: هه سودی، ئیره یی سست نظم: شیعی بی هیز، شاعیر ی که توانای دانانی شیعی بلند و شاکاری نه ی، کولکه شاعیر یا خود به زاراه ی باوی شه مرؤ (ماعیر)

قبول خاطر: خو شه ویستی خه لکی، بوونه جیگه ی په سه ندر کدنی خه لکی

لطف سخن: قسه نه رمی، قسه زانی خداداد: به هره ی خودایی، به شی خودایی

ده کری (سست نظم) هه مان شهو کولکه شاعیرانه بن که ئیره ییان به شیعی حافظ هاتبسی و شهو بهیته روو به رووی شهوان گوترا بیته و شهو راستیبه روون بکاته شهوه که شیعیر ئیلها می کی خوداییه و شتیکی ئیکتیسایی نییه و فییری نابیت، مادام شهو دوو شته (په سه ندر بوون و قسه زانی یا قسه نه رمی) به خششی خوداین ئیدی جیگه ی شهوه نین که ئیره ییان پی بهری. بویه ده لی: ئیره یی چی ده بهی به حافظ شهی کولکه شاعیر، کاتی حافظ لای خه لک په سه نده و شیعی جوان ده نووسی شه مانه به هره ی خودایین.

به لام ره نگه مه به ست له م (سست نظم) ه دونیا ش بیته، چونکه شهو غه زله له شهو زه م و سوو کدنی دونیادا نوو سراوه و جار یکی دیکه ش له بهیتهی هه وتدا (سست نه اده ی بو وه سفی دونیا به کار هی ناوه، به هه ر حال شهو غه زله یه کیکه له غه زله در یژه کانی حافظ و پانتاییه کی زوری بو زه می دونیا ته رخان کراوه.

غزه لی چل و هه شته م:

به حری ره مەلی هه شتی مه خبوونی نه سلەمی موسبه غ
(فاعلاتن فعلاتن فع لاتن)

۱- تا سر زلف تو در دست نسیم افتاده ست

دل سو دازده از غصه دو نیم افتاده ست

تا سه ری زولفی تو دەر دەستی نه سیم ئو فتاده ست، دلی سو دازده ئەز غوسه دو نیم ئو فتاده ست.

له کاتی که وه سه ری زولفت که وتۆته دهستی شه مال، دلی سه دازده له تاو خه فته دوو که رت بووه.

تا: له کاتی که وه، هه رچه نده (تا) به مانای (تا) ی کوردی به کار ده هیئری، به لام لی رده دا بو واتای (سه ره تا) به کارهاتوووه
سو دازده: ماخۆلیایی، ماخۆلان غصه: خەم، خەفەت
دو نیم افتاده است: دوو که رت بووه، دوو له ت بووه

له عه شقدا هه می شه ترسی هاتنی ره قیب له نارادایه، جاروباری نهو ره قیبه هیئنده گه وره ده بی ت شته کانیش ده گرتی ته وه، عه شقی دونیایی نه وه نده ی جیا وازه له عه شقی خودایی (به جیا وازی مه جبووب) که له عه شقی دونیایی هه می شه ترسی هاتنه ناوه وه ی ره قیب هه یه، عه شقی حافزیش (هه رچه نده عه شکی عیرفانی ئیلا هیه)، به لام مؤ دنیلی عه شقی دونیایی به سه ردا ده سه پینی، هه ربۆیه نهو ترسه لای حافزیش سه ره له ده دات که له لای مه ولانا (بو نمونه) به دی ناکریت.

له م مؤ دنیله ی عه شقدا عاشق چاوی به راییی نادات که مه عشوقه که ی بییته جیگه ی سه رنجی که سی دیکه و خه فته به م حال ته ده خوات، چ جایی نه وه ی مه عشوق له مه ش کراوه تر بی ت نهو ده ئی: له و کاته وه ی که سه ری زولفت که وتۆته دهستی شه مال و شه مال یاری به سه ری زولفی تو ده کات - که لای شاعیر بینگانه یه - له داخ و خه فته دا دلی ماخۆلانی عاشق شکاره و دوو که رت بووه، نه مه نهو ترسه یه که له م مؤ دنیله عه شقه دا به دی ده کریت نه م به یته ش گوزارشت له و خەم و خەفەتە دە کات که ره قیب ده یه پینی.

۲- چشم جادوی تو خود عین سواد سحرست

لیکن آن هست که این نسخه سقیم افتاده ست

چه شی جادوی تو خود نه یینی سه فادی سیهره ست، لیکن ئان هه ست که ئین نوسخه سه قیم ئو فتاده ست.

چاوی جادووگه ری تو خۆی خودی ره شنووسی سیهره، به لام نه وه نده هه یه که نه م دانه یه (نوسخه یه) سه قیم بووه.

جادوی: جادووگەر، فریودەر عین: خودی، هه رخۆی سواد: ره شنووس، ره شایی لیکن: به لام آن هست: نه وه نده هه یه، نه وه هه یه سه قیم: نه خۆش، نارپیک و نارپاست سه قیم افتاده ست: نه خۆش که وتوووه، نارپیک و چه وت بووه

وه سفی چاوانی جادوو یازی یار ده کریت، یار به چاوه سیحراوییه کانیه وه هیئنده سه رنجراکیشه، توانای هه یه که هه مووان بخاته نیو داوی سیحری خۆیه وه، بۆیه نه م چاوه سیحراویانه ی یار لای شاعیر خۆی له خۆیدا ره شنووسی کی سیهره و هیچی دیکه، به لام نه وه نده هه یه نه م نوسخه یه ی سیحر که سیحری چاوانی یاره که می نه خۆش که وتوووه یا خود نه م نوسخه یه خوار و نارپیکه، لی رده دا گه ر (سه قیم) ئاوه ئناوی (چار) بی ت به واتای (نه خۆش) دی ت و مه به ست له چاوی خوماره، که واته جادووگه ری یار نوسخه یه کی سیهره، به لام نه وه نه هه یه نه م چاوانه مه ست و نه خۆشه.

به لام گه ر (سه قیم) ئاوه ئناوی (نسخه) بی ت واتای نارپیک یا خود نارپاست ده گه یه نی واته: چاوانی جادووگه ری یار نوسخه یه کی سیهره، به لام نه وه نده هه یه نه م نوسخه یه به ته وای له نوسخه ره سه نه که ناچیت و که می شیواوه که دیسانه وه هه ر مه به ست له خومار و مهستی چاوانی یاره، که نه مه ش خۆی له خۆیدا سه رنجراکیشه تر پیشاندانی چاوانی یاره له ساحیری و جادووگه ری، چونکه نه م نارپیک بوونه (مه ست بوون) چا و ساحیر تر ده کات.

۳- در خم زلف تو آن خال سیه دانی چست

نقطهء دوده که در حلقهء جیم افتاده ست

دهر خه می زولفی تو ئان خالی سیه ه دانی چیست، نوقته یی دوده که دهر هه لقه یی جیم ئو فتاده ست.

ده زانی نهو خاله ره شه ی له نیو لولی پرچتدایه وه ک چییه؟ خالی کی مره که به که که وتۆته نیو نه لقه ی جیمه وه.

سیاه: رهش دانی: ده زانی دوده: مرکب

حلقه: نه‌لغه

جیم: جیم، حەرفی جیم (ج)

شاعیر لولی پرچی یاری به چه‌ماوه‌یی پیتی (ج) چواندوه و خالی ره‌شی سەر روومه‌تی یاریشی به خاله‌که‌ی ناوی. ده‌لی: ئەو خاله‌ ره‌شە‌ی که‌وتۆته نیو لولی پرچت، وه‌ک ئەو نوقته‌ مره‌که‌به‌ وایه که که‌وتۆته نیو نه‌لغه‌ی پیتی جیمه‌وه.

ئهمه‌ی سه‌ره‌وه‌ واتایه‌کی ساکار و ساده‌ی به‌یته‌که‌یه، به‌لام به‌ له‌به‌رچا‌و‌گرتنی واتا عیرفانییه‌کانی خالی ره‌ش (که‌ جیهانی غه‌یبه) و لولی پرچ (که‌ نه‌ینییه‌ ئیلاهییه‌کان)ه‌ واتایه‌کی قورل و جوانی ئەم به‌یته‌مان بۆ روون ده‌یته‌وه:

شاعیر پییوایه که جیهانی غه‌یب له نیو نه‌ینییه‌ ئیلاهییه‌کاندا ته‌نیا نوخته‌یه‌کی نیو نه‌لغه‌یه‌کی گه‌ره‌ی وه‌ک پیتی جیمه، یاخود گه‌ر (جیم) جواب بیته‌ شه‌وا جیهانی غه‌یب که ئیمه‌ تامه‌زرۆی زانینی نه‌سار و نه‌ینییه‌کانی نه‌وین، ته‌نیا نوقته‌یه‌کی مره‌که‌به‌ له نیو وه‌لامه‌ زۆره‌کانی سه‌رجه‌م نه‌ینییه‌ ئیلاهییه‌کان. له‌راسته‌شدا هه‌روایه‌ مرۆف ته‌نیا ماخۆلانی که‌شفی ئەو به‌شه‌ بچوکه‌ی جیهانی غه‌یبه‌ که‌ خودا بۆ خۆی پیی راگه‌یاندوین، به‌لام له نیو نه‌ینییه‌کانی خواهنددا ئەم جیهانه‌ بچوکه‌ی غه‌یب وه‌ک خالیک وایه‌ و هیچی دیکه‌، که‌وایه‌ شاعیر پییوایه‌ نه‌ینییه‌ خوداییه‌کان زۆر له‌وه‌ زیاترن که‌ ته‌نیا ئەو جیهانی غه‌یبه‌ بن که‌ مرۆف تامه‌زرۆی شۆقه‌ و راقه‌ کردنییه‌تی.

٤- زلف مشکین تو در گلشن فردوس عذار

چیست، طاوس که در باغ نعیم افتاده‌ست

زولفی میشکینی تو دەر گولشه‌نی فیرووسی ئیزار، چیست؟ تاوس که دەر باغی نه‌ئیم ئوفتاده‌ست.

پرچی ره‌شی تو له باغی به‌هه‌شتی رووخساردا چیه‌ی؟ تاوسیک که که‌وتوه‌ته‌ باخی به‌هه‌شته‌وه.

مشکین: ره‌ش، میسکبار

فردوس: باغ و بوستان و ناوی باغیکه‌ له به‌هه‌شت عذار: رووخسار

طاوس: تاوس، به‌ بالنده‌ی به‌هه‌شت ده‌زانریت (د. هروی، ج ١، ل ٢٢٤)

نعیم: ناز و نیعمه‌ت و ئاسایش، ناویکه‌ له‌ ناوه‌کانی به‌هه‌شت باغ نعیم: باخی به‌هه‌شت له‌ وه‌سفی زولفی میسکباری یار یاخود زولفی ره‌شی یاردا ئەم به‌یته‌ گوتراوه‌ و شاعیر پیی وایه‌ زولفی ره‌شی یار به‌سه‌ر رووخساری جوانه‌وه‌ که‌ وه‌ک باخی به‌هه‌شت رازاوه‌یه‌ له‌و تاووسه‌ ده‌چیت که‌ له‌ باخی به‌هه‌شتدایه، لیته‌دا له‌ نیوان (زلف و عذار) و (طاوس و باغ نعیم)دا پیچان

و کردنه‌وی ریک، هه‌یه‌ که‌واته‌ زولفی ره‌ش به‌ تاووس و رووخساری یار به‌ باغی به‌هه‌شت چوینراوه‌، به‌م پییه‌ش ده‌بی تاووس ره‌نگی ره‌ش بیته‌ له‌ کاتیکه‌دا تاووس ره‌نگاوه‌رنگ یاخود سپییه‌، هه‌رپۆیه‌ لیکه‌دانه‌وی (مشکین) به‌ ره‌ش ئەم نارپیکیه‌ له‌ واتادا دینییته‌ کایه‌وه‌ پۆیه‌ شه‌کرئ مانایه‌کی دیکه‌ی مشکین وه‌رگرین که‌ میسکبار، واته‌ زولفی بۆخۆشی تو که‌ بۆنی وه‌ک بۆنی میسکه‌ له‌ تاووسی به‌هه‌شت ده‌چی به‌مه‌ش رووی په‌یوه‌ندییه‌که‌ له‌ نیوان زولفی میسکبار و تاووسدا له‌ به‌هه‌شت و رووخساری یاردا ده‌بیته‌، وه‌ک (د. هروی) ده‌لی: له‌به‌رته‌وه‌یه‌ که‌ تاووس به‌ بالنده‌ی به‌هه‌شتی ده‌زانن، به‌لام له‌گه‌ل ته‌مه‌شدا خودی (د. هروی) (مشکین)ی به‌ ره‌ش لیکه‌داوه‌ته‌وه‌. {ج ١، ل ٢٢٤}.

٥- دل من در هوس بوی تو ای مونس جان

خاک راهی ست که در دست نسیم افتاده‌ست

دلی مهن دەر هه‌فه‌سی بوی تو ئەی مونیسی جان، خاکی راهیست که دەر ده‌ستی نه‌سیم ئوفتاده‌ست.

ئە‌ی هاوده‌می گیان دلێ من له‌ ئاره‌زوو و هه‌سه‌رتی تو‌دا، گه‌ردی ریگه‌یه‌که‌ که‌ که‌وتوه‌ته‌ ده‌ستی شه‌مال.

د ره‌وس بوی تو: له‌ ئاره‌زووی بۆنی تو‌دا مونس جان: هاوده‌می گیان

خاک راه: گه‌رد و تۆزی ریگه‌، شاعیر له‌ ئاره‌زوو و تامه‌زرۆیی یاری دا وه‌ک گه‌ردی ریگه‌ - که‌ بیگومان شه‌مال له‌گه‌ل خۆیدا ده‌یانبات - که‌وتوه‌ته‌ ده‌ستی شه‌مال و ویله‌

ئە‌م به‌یته‌ جوړه‌ نینگه‌رانییه‌که‌، یاخود روونتر جوړه‌ و ونبوونیکه‌ له‌ یار و گه‌رانه‌ به‌ شوینیدا، ئە‌م دیارده‌یه‌ش له‌ عه‌شقی حافزدا زۆر به‌رچاو ده‌که‌ویته‌، چونکه‌ ئە‌و ریبواری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ته‌ و هه‌یشتا به‌ حه‌قیقه‌ت په‌یوه‌ست نه‌بووه‌، هه‌رپۆیه‌ به‌رده‌وام ئە‌و فه‌یز و عینایه‌ته‌ ئیلاهییه‌ ون ده‌کات و ئە‌مه‌ش ده‌بیته‌ مایه‌ی خه‌م و خه‌فه‌تی.

ده‌کرئ نینگه‌رانی نیو ئە‌م به‌یته‌ش جوړیک بیته‌ له‌ جوړه‌کانی ده‌ردی عه‌شقی ریگه‌ی حه‌قیقه‌ت. حافز له‌م به‌یته‌دا دا ده‌لی: ئە‌ی هاوده‌می گیان، دل‌م له‌ ئاره‌زووی تامه‌زرۆیی تو‌دا بووته‌ گه‌ردی ریگه‌ و که‌وتۆته‌ ده‌ستی شه‌مال و به‌ملاولادا ده‌بیات، واته‌ له‌و ونبوونه‌ی تو‌ من سه‌رگه‌ردان و ویلم و هه‌وساری کاره‌کاتم له‌ ده‌ست ده‌رچوه‌. (هروی) بوی به‌ بۆن شه‌رح کردوه‌ و نووسیویه‌تی: "دلێ من به‌ ئاره‌زووی ئە‌وه‌ی که‌ بۆنی تو‌ هه‌لم‌ئۆی.. {ج ١، ل ٢٢٥}، به‌لام له‌ راستیدا ئە‌م ده‌رپرینه‌ - دل ئاره‌زووی بۆنی یاری هه‌بی - زۆر شاز و ناباوه‌ و ده‌کرئ (بۆن - بوی) هه‌مان ئە‌و ئومیده‌ بی که‌ له‌ غه‌زله‌ی یه‌که‌مدا هاتوه‌ (به‌ بووی نافه‌ای که‌

آخر صبا آن طره بگشايد) و خودی د. هرويش بهوشيوهيه ليكيداوتهوه. لهم حالتهشدا واتای يه كينك له (هوس - بوی) زياد دهبيت.

۶- همچو گرد اين تن خاکی نتواند برخاست

از سر کوی تو زانرو که عظيم افتادهست

همچو گرد نين تهني خاکی نهتهفانهد بهرخواست، نهز سهري کوی تو زانرو که نهزيم توفتادهست.

نهم جهسته خاکیيهی من ناتوانيت لهسهر کولانی تو وهک گرد و غوبار ههستيت، چونکه زور توند کهوتوه.

گرد: گرد و غوبار، تزور تن: جهسته

تن خاکی: جهستهی له خاک دروستکراو زانرو: له وروهوه که، چونکه

عظيم: گوره، بهلام ليرهدا ناوهلکاری کهوتنه به واتای زورتوند

حافظ پيويويه که نهو به شيوهيهکی زور توند کهوتوته سهركولانی مالی مهعشوق ياخود يار، بهلام نهوانهی که سووکن و به سووکی لهوی کهوتون به ناسانی ههلهکه نرين بويه به يار دهلي:

نهم جهسته له خاک دروستکراوهی من وهک گرد و تزور سووک نييه ههرکاتی بایهک ههلی کرد له کولانی تو ههستی و رهوی کهوی، نهم جهستهيه ناتوانی بهو ناسانيه لهم ناستانه و سهركولانه دورکهويتهوه، چونکه زور توند داکوتراوه پييدا و زور توند تهسليم بووه بهو عشقه و کهوتوه، واته نهم جهستهيه به هيچ شيوهيهک ناستانه و سهركولانت چول ناکات بارودوخ ههرچون بيت.

۷- سایهء سرو تو بر قالبم ای عیسی دم

عکس روح است که بر عظم رميم افتادهست

سايهیی سهرفی تو بهر قالبم نهی نيسادم، نه کسی روههست که بهر نهزمی رهميم توفتادهست.

سيهري بالای دارسهروی تو لهسهر جهستم نهی عيسانهفهم، وينهی روحیکه که کهتوته سهر نيسکی پوکاوه.

سايه: سيهر قالب: جهسته، مهبهست له خود و وجودی شاعيره دم: ههناسه عیسی دم: عیسا نهفهم، يهکی له موعجيزهکانی عیسا (د.خ) نهوهبووه که به ههناسهی خهلکی زيندووکردوتهوه، ههر ههناسهيهک مایهی بووزاندنوه و زيندووکردنوهه بيت پيی

دهگوتري (عیسی دم)، لای خواجه حافظ نهم ناوهلناوه دهرتته پال مهعشوق

عکس: وينه عظم: نيسک رميم: پوکاوه عظم رميم: نيسکی

پوکاوه، نيسک و پروسکی مردو که پوکاوتهوه، مروفا پاش مردنی دهبيتته نيسکی پوکاوه و

هيچی دیکهی نامييتتهوه شاعير خوی بهم نيسکه پوکاوانه دهزانيت

ههروهها يهکی له موعجيزهکانی عیسا (د.خ) نهوه بووه که مردوو زيندوو بکاتهوه - به

فهرمانی خودا - ههربويه پيوهندييهک له نيوان خوی و که نيسکی پوکاويه و مهعشوقدا

دادهنی که نهویش به عيسانهفهم دهاته قهلم و دهلي: نهی ياری بالآ سنهوبهر و بهژن ريک

وهک سهروو که نهفهمی عيسایت ههيه و دهتوانی مردوو زيندوو بکهيتهوه، سيهري تو لهسهر

من له وينهی نهو روحه دهچيت که دهکريت به بهر نيسکی پوکاوهدا و زيندودهبيتتهوه، ياخود

که دهکهويته سهر نيسکه پوکاوهکان. ليهدا له لایهکهوه نرخانندی گهورهی يار و بچووکي

خوی و له لایهکی دیکهوه پيويستی نهم بو يارتيک که دهبيتته مایهی ژيانهوی لهکاتیکدا نهم

له دوروی يار مردوهوه.

۸- آنکه جز کعبه مقامش نبد از یاد لبت

بر در ميکده دیدم که مقیم افتادهست

نانکه جوز کهتبه موقامهش نهبوود نهز يادی لهبت، بهر دهري مهیکهده دیدم که موقیم توفتادهست.

نهوی که جگه له کهعبه له هيچ کویي دیکه نارامی نهدهگرت، به نوميدي ليتوهه بينيم

که لهبهر دهراگی مهیخانه به بهردهوامی کهوتوه.

آنکه: نهو کهسهی که، نهوی که جز: بيچگه مقام: شويینی نارام گرتن

نبد: کورتکراوهی (نبوود)ه بو خاتری کيشی شيعرهکه(نهبوو) مقیم: بهردهوام، ههميشه

نهم بهيته نامازه به جيپهشتنی شيوازی شهريعت و چونه نيو شيوازی تهريهقهت دهکات

هوی نهم جيپهشتنهش لای شاعير (ليوی ياره)، که مانای (قسه) دهگهيهنی له عيرفاندا و پيی

وايه که نهو کهسهی که ههميشه لهسهر شيوازی شهريعت و فيقه (روو له کهعبه)

خوپهستی دهکات کاتی دهبيستی که عارفهکان توانای قسهکردنيان ههيه ياخود له غهيهوه

قسهيان گوی لی دهبی، يهکسهر واز لهو شيوازه ديئن و روودهکنه موناجات و شيوازی

تهريقهت ههلهدهبزييرين و ههميشه لهو شوينه دهکون که رهزمی تهريقهته.

د. هروی پيويويه نهم بهيته نامازهيه به داستانی شيخی سهنعان که به عشقی کچی

گاوهوه مهککهی بهجيپهشت و رووی کرده روم {ج ۱، ل ۲۲۶}.

اتحادیست که در عهد قدیم افتادهست

هافزی گومشوده را با غمهت نهی جانی نهزیز، ئیتیهادیست که دهر نههدی قه‌دیم
ئوفتادهست.

نهی گیانی نازیز له نیوان هافزی ونبوو و غه‌می تۆدا، یه‌کگرتنیک هه‌یه که هه‌ر له
زه‌مانی کۆنه‌وه رووی داوه.

گمشده: ونبوو اتحاد: یه‌کگرتن، یه‌کگرتنی خالق و مه‌خلوق عهد قدیم: روژی
نه‌زل، سه‌ره‌تای بوون

غه‌می عه‌شقی یار و هافزی ونبوو په‌یوه‌ندییه‌کان هه‌یه لای شاعیر نه‌و په‌یوه‌ندییه
(اتحاد) یه‌کگرتنه و هه‌ر له روژی نه‌زه‌له‌وه رووی داوه و هافز هه‌ر له‌و کاته‌وه نه‌م غه‌مه‌ی
له‌گه‌لدا شیلراوه. (د. هروی) ده‌لی: مه‌به‌ست له‌وه‌یه چونکه شاعیر ریگه‌ی نه‌سلی گه‌یشتنی به
حه‌قیقه‌ت نادۆزیته‌وه وه‌ک مرۆقیتیکی ونبوو وایه و ونبووش هه‌میشه خه‌م و خه‌فه‌تی هه‌یه {ج ۱،
ل ۲۲۶}. به‌لام له راستیدا نه‌م غه‌مه نه‌و خه‌موخه‌فه‌ته دونیاییه نییه و زۆر جار هافز شانازی
به غه‌می عه‌شقه‌وه ده‌کات و مه‌به‌ستیشی له خه‌فه‌ت نییه.

غه‌زه‌لی چل و نو‌به‌م:

به‌حری موخته‌سی هه‌شتی مه‌خبوونی نه‌سه‌له‌می موسبه‌غ

(مفاعیلن فاعلاتن مفاعیلن فع لان)

۱- برو به‌کار خود ای واعظ این چه فریادست

مرا فتاد دل از ره ترا چه افتادست

برو به‌کاری خود نه‌ی فائیز ئین چه فه‌ریاده‌ست، مه‌را فوتاد دل نه‌ز ره‌ه‌سورا چه
ئوفتاده‌ست.

نه‌ی واعیز برۆ به‌لای کاری خۆته‌وه نه‌مه چ ه‌اوارکردنیکه، من له ریگه دل‌م لی‌که‌وتوو
تۆ چیت به‌سه‌ره‌هاتوو.

فریاد: ه‌اوار، داد فتاد دل از ره: دل له ریگه که‌وتن، نه‌م ئیدییه‌مه به‌مانای دل
گومرا‌بوون یاخود دل په‌ریشان بوونه که له سنووری ناسایی ژیانای روژانه لاده‌دات
ترا چه افتادست: تۆچیت به‌سه‌ره‌هاتوو

نه‌م نا‌کۆکییه‌ی نیوان هافز و واعیز هه‌میشه به‌رده‌وامه، هافز پییوایه که نابی واعیز
یاخود نامۆژگارییکه‌ره فه‌هیه‌کان خۆیان له کاروباری عه‌شق و عیرفاندا هه‌لقورتینن، هه‌ربۆیه
لیره‌شدا هه‌مان بیروپای خۆی دووپات ده‌کاته‌وه و روو به‌و نامۆژگارییکه‌ره‌ی که ویستویه‌تی له
باره‌ی عه‌شقه‌وه قسه بکات ده‌لی: نه‌ی وتارخوینی نامۆژگارییکه‌ر و برۆ به‌لای کاری خۆته‌وه،
نه‌مه چ ه‌اوار و سه‌دایه‌که و خه‌لکی له باره‌ی عه‌شقه‌وه رینومایی ده‌که‌ی (واز له‌م قسانه
به‌ینه و برۆ به‌ لای کاروباری فیه‌هه‌وه)، من دل‌م سه‌رگه‌ردان بووه له ریگه‌ی عه‌شقا (حه‌قی
خۆمه‌گه‌ر ه‌اواریش بکه‌م) تۆ چیت به‌سه‌ر هاتوو که ه‌اوار ده‌که‌ی.

۲- به‌کام تا نرساند مرا لبش چون نای

نصیحت همه عالم به گوش من بادست

به‌کام تا نه‌ره‌سانه‌د مه‌را له‌به‌ش چون نای، نه‌سه‌یه‌تی هه‌مه‌ ناله‌م به‌گوشی مه‌ن
باده‌ست.

تا لیوی وه‌ک نای من به‌ ناوات نه‌گه‌یه‌نیت، نامۆژگاری هه‌موو جیهان له گوئی مندا
وه‌ک بایه.

کام: ناوات نرساند: نه‌گه‌یه‌نیت نای: نه‌ی باد: هه‌وا

به گوش من بادست: له گوئی مندا ههوايه، له گوئی مندا پوچه، واته گوئی له نهسیحهتی کهس ناگرم

لهم بهیتهدا ایهام (لینلی) ههیه و ئەمەش واتای هەردوو وشەیی (کام و نای) دروستی کردوو له واتای نزیکدا (کام - ناوات) (نای - نهی) و شرۆڤەیی بهیتهکه دهبیته: تا لیوی یارمن به مەرامی خۆم نهگهیهنی وهکو نهی، واته چۆن نهی به مەرامی خۆی گهیشتوو و هه‌میشه یار له کاتی نهی ژه‌ندندا لیوی ده‌خاته سه‌رلیوی نای - لیوی منیش به مەرامی خۆی نه‌گات نامۆژگاری هه‌موو جیهان له گوئی مندا بیتهوده و پوچه و گوئی له قسه‌ی کهس ناگرم و ده‌ک نای هه‌ر ناله‌م دیت.

له واتای دووریشدا (کام - مه‌لاشو) (نای - بۆری هه‌ناسه) شرۆڤەیی بهیتهکه دهبیته: تا لیوی یار من به خۆی نه‌گهیهنی وه‌ک چۆن بۆری هه‌ناسه گه‌یشتوو به مه‌لاشو پێوه‌ی لکاوه - دیسان واته تا لیوی یار به لیوی من نه‌گات - نامۆژگاری هه‌موو جیهان لای من وه‌ک بایه و قسه‌ی کهس ناچی به‌گویمدا و کاریگه‌ری له سه‌رم ناییت.

له راستیدا هه‌ردوو واتاکه هه‌مان مه‌به‌ستیان هه‌یه و ئەم مه‌به‌سته‌ش لای حافز و له عه‌شقی حافزدا زۆر روون و ناشکرایه که گه‌یشنه به یار و هه‌ر سه‌ره‌تا حافز بۆ ئەم گه‌یشتنه پێی خستۆته نیو مه‌یدانی عه‌شقی عی‌رفانییه‌وه. ئەم به‌یته‌ش هه‌ر روو به نامۆژگاریکه‌ره و ده‌لی: من له‌م ریگه‌ی عه‌شقه‌مدا تا به ناواتی خۆم نه‌گه‌م که گه‌یشتنه به مه‌عشوق واز ناهێنم و قسه‌ی کهس کاریگه‌ری له سه‌رم ناییت جا نامۆژگاری نه‌که‌یت باشتره. شیاری گوتنه لی‌کدانه‌وه‌ی دووهم هونه‌ریانه نییه و دووره له لی‌کدانه‌وه‌ی ئەده‌بییه‌وه.

۳- میان او که خدا آفریده است از هیچ

دقیقه‌یی ست که هیچ آفریده نگشادست

میانی ئو که خودا ئافه‌ریده‌ته‌ست ئەز هیچ، ده‌قیقه‌یست که هیچ ئافه‌ریده نه‌گشاده‌ست.

که‌مه‌ری ئەو که خودا له هیچ دروستی کردوو، نوکته‌یه‌کی ئالۆزه که هیچ دروستکراویک په‌ی پێ نه‌بردوه.

میان: که‌مه‌ر آفریده است: دروستی کردوه

دقیقه: نوکته‌ی ورد و ئالۆز، مه‌به‌ستی شاراه

آفریده: دروستکراو، مه‌خلوق

نگشادست: نه‌یکردۆته‌وه، به‌لام لی‌رده‌دا (په‌ی پێ نه‌بردوو) زیاتر له‌گه‌ل نوکته‌ی ئالۆزدا هه‌ماهه‌نگی هه‌یه.

که‌مه‌ری مه‌عشوق که هێنده باریکه ده‌لیی خودا له هیچ دروستی کردوو نه‌وه که گوشت و خوین و نیسک، یاخود که‌مه‌ری ئەو که خودا له هیچ دروستی کردوو (هه‌روه‌ک چۆن ئاده‌م و ته‌وای مه‌خلوقاتی له هیچ دروستکردوو) نوکته‌یه‌کی ورد و ئالۆزه و تا ئیستا هیچ مه‌خلوقێک نه‌یتوانیوه پێی بگات و په‌ی پێ ببات، یاخود هیچ مه‌خلوقێ نه‌یتوانیوه به‌ندی ئەم که‌مه‌ره بکاته‌وه و به دیدار و ژوانی ئەو یار و مه‌عشوقه بگات.

۴- گدای کوی تو از هشت خلد مستغنی ست

اسیر بند تو ز هردو عالم آزادست

گدای کوی تو ئەز هه‌شت خولد موسته‌غنیست، ئەسیری به‌ندی تو ز هه‌ردو ئاله‌م نازاده‌ست.

سوال‌کهری گه‌ره‌کی تو پێویستی به به‌هه‌شت نییه، ئەسیری به‌ندی تو له هه‌ردوو جیهاندا نازاده.

هه‌شت خلد: هه‌شت به‌هه‌شت هه‌شت ناوی به‌هه‌شت بریت له: (خلد، دار السلام، دار القرار، جنت عدن، جنة المأوی، جنة النعیم، علیین، فردوس) مستغنیست: موسته‌غنییه، پێویستی پێی نییه، بێ نیازه

سوال‌کهریکه که له‌ناستانه‌که‌ی تۆدا سواڤ بکات هیچ پێویستی به (هه‌شت به‌هه‌شت) ناییت، هه‌روه‌ها که‌سی له نیو به‌ند و زیندانی تۆدا ئەسیر بێت گوئی له هه‌ردوو جیهان نییه و دلێ پێیانه‌وه نابه‌سترتته‌وه. لی‌رده‌دا هه‌مان ئەو ری‌بازه سۆفیگه‌رییه ده‌خرتنه‌روو که (رایبعه‌ی عه‌ده‌وی) خوازیاری بوو ئەویش ته‌نیاوته‌نیا خودا و عه‌شقی خودا بوو، رایبعه چووبوو نیو ئەو قۆناغه‌ی که گوئی به به‌هه‌شت و دۆزه‌خ نه‌ده‌دا و به‌لایه‌وه گه‌رنه‌گ نه‌بوو، به‌لکو ته‌نیا زاتی حه‌قی مه‌به‌ست بوو. شاعیر لی‌رده‌دا باس له‌و مه‌نزله‌یه ده‌کات که عارف پێی ده‌گات و ده‌لی: عارف گه‌ر له نیو عه‌شقی عی‌رفانییدا گه‌دا و سوال‌کهریش بێت واته له نزمترین ئاستدا بێت، به‌لام که‌وتبێته نیو داو و به‌ندی عه‌شقی ئیلاهییه‌وه و ته‌نیا مه‌به‌ستی خودا بێت ئیدی هیچ پێویستی به هه‌شت به‌هه‌شت نابێ - واته له خۆشی به‌هه‌شته‌وه خودا ناپه‌رستی - به‌لکو له خۆشه‌ویستی خوداوه ده‌په‌رستی و گوئی به چاره‌نوسی ئەو دنیا و ئەم دنیاش نادات، هه‌روه‌ک وته به‌ناوبانگه‌که‌ی رایبعه‌ی عه‌ده‌وی که سه‌باره‌ت به خۆشه‌ویستی خودا و په‌رستشی ئەو فه‌رموویه‌تی.

اساس هستی من زان خراب آبادست

ته گهر چه مهستی نیشقم خراب کرد قهلی، ته ساسی هستی مه ن زان خراب تابادهست.

ته گهرچی مهستی عشق ویرانی کردم به لام، بنچینهی وجودی من لهو ویرانه وه ناوهدانه. مستی عشق: مهستی عشق، نه مانه تی (انا عرضنا الامانة..). (الاحزاب/۷۲) خراب کرد: ویرانی کرد، له ناوی برد ولی: به لام هستی: وجود آباد: ناوهدان تهم بهیته قسه له سهرتای وجودی مرۆڤ ده کات و جیاوازی تهم له ته واوی مه خلوقاتی دیکه خا، له نایه تی (انا عرضنا الامانة علی السموات و الأرض و الجبال فأبین أن یملنها و أشفقن منها و حملها الأنسان انه کان ظلوما جهولا) (الاحزاب/۷۲) باس لهو جیا به ده کات که هیچ یه کی له نافریده کانی خودا ناماده بی هه لگرتنی نه مانه تی خودایی (مهستی عشق) قورنان و ته کالیفی نه بوون ته نیا مرۆڤ نه بی که رازی بوو به هه لگرتنی تهو نه مانه ته خوداییه. به رای شاعیر گهرچی نیمه تهو نه مانه ته ویرانی کردین، بهو واتایه تی تووشی دله پراوکی و نیشخیری کردین، چونکه جگه له مرۆڤ له نارامییی کی ره هادا ده ژین و چاره نووسیان مسۆگه ره به لام عه قل و نیشخیری مرۆڤ تهو نارامییی ره هاییه لی سه ندۆته وه، بۆیه هه میسه له غه مدا ده ژی به هه موو جوړه کانییه وه. شاعیر پییویه تهو رازی بوونه ویران و مهستی کردین، به لام دیسانه وه ههر خودی شاعیر تهو ویران بوونه به بوونیاد و بناغهی وجودی مرۆڤ ده زانیته و ده لی: بنچینهی وجودی نیمه یا خود ته ساسی بوونی نیمه لهو ویرانییه وه ناوهدانه، واته نیمه وجودی مرۆیییمان بهو ویرانبوونه ناوهدان بوویه وه ته گهر نا هیچ وجودیکمان نه ده بوو، له نافه ریده کانی دیکه جیاوازی نه ده بووین یان راستتر مرۆڤ نه ده بووین تهو مرۆڤه ی که خودا ده فرمووی (ولقد کرما بنی ادم)، یا خود ته ویرانبوونه فه نا و ویرانی جهسته و خود بیت بۆ ناوهدانی دل و روح.

۶- دلا منال ز بیداد و جور یارکه یار

ترا نصیب همین کرده است و این دادست

دلا مه نال ز بیداد و جووری یار که یار، تورا نه سیب همین کرده است و تین داده است. تهی دل له ده ست زولم و سته می یار مه نالینه، چونکه یار ته مه ی کردوه به نسیبی تو و ته مه ش عه داله ته.

دلا: تهی دل، دل له دۆخی بانگ کردندا منال: مه نالینه

بیداد: داد) واته عه داله ت لیره دا (بیداد) واته زولم و ناعه داله تی

کاتی مرۆڤ پراوا به خوئی ده هیته تی که ته وه ی له لایه ن خودا وه پیی دراوه به خششیکیی خوداییه نه وه که حه قیکیی ره های بنده به سه ر خودا وه، جگه له مه ش، خودا هه رگیز نایه وی زولم و سته م له بنده کانی بکات و کاره کانی هه میسه راست و ریک و پیکن، ته و کاته ئیدی ته واوی به خششه کان به زیاد ده زانیته و عه شقی بۆ خودا زیاتر ده بیت، لیره شدا حافظ پییویه که خودا هه رچی به خششیه هه رته وه عه داله ته، بۆیه ده لی: تهی دل کاتی یار تووشی زولم و سته م ده کات واده رده که وی که بی ره حمیت له گه ل ده کات، مه نالینه له تاو ته م سته مه عاشقانه، چونکه خوئی ته مه ی کردوه به نسیبی تو و به شت هه ر ته مه ییه و هه ر ته مه ش عه داله ته. سو دی له شه رحه که ی خویدا جگه له واتای (دادست) به (به خشش - پییدراو) لیکده داته وه و ده لی: مانا که ی ده بیته: هه رچی کردوه به نسیبی تو پیی عه تا کردویت و له به رامه بریدا هیچت نه داوه. {سودی، ج، ۱، ل ۲۵۷}، به لام خویندنه وه ی به م شیویه که له بنه رته دا (داده ست) وه (ه ی - داده - سواوه، ناهه ماهه نگیی له مؤسیقا و ریتمی ته م به یته و به یته کانی دیکه دا دروست ده کات.

۷- برو فسانه مخوان و فسون مدم حافظ

کزین فسانه و افسون مرا بسی یادست

برو فسانه مه خان و فسون مه دم حافظ، که زین فسانه فو ته فسون مه را به سی یادست.

حافظ چیرۆک هه لمه به سته و ته فسونگه ری مه که و برۆ، چونکه من زۆرم له م چیرۆک و فیئانه بیستوه.

فسانه مخوان: چیرۆکی ته فسانه یی هه لمه به سته

فسون مدم: سیحرمه که، نوشته مه که، (مدم) فوی پیسا مه که، چونکه جارن له کاتی سیحر و جادو و نوشته دا له ژیر لیه وه شتیک خویندراوه ته وه و پاشان فوی پیداکراوه، به لام به گشتی به واتای ته فسونگه ری و جادووگه ری و فریودان دیت. بس/بسیار: زۆر به گوته ی د. هه روی له سهرتای غه زه له که وه تا ته م به یته قسه ی حافظه بۆ یار، به لام لیره دا یار به حافظ {ج ۱ ل ۲۳۰} ده لی: تهی حافظ چیرۆک هه لمه به سته و جادوو و ته فسونگه ری مه که چونکه له م ته فسانه و جادوانه زۆر ده زانم و پییان هه لئاخه له تیم.

به لّام (سودی) ئەم (چیرۆك ههلبهستن و جادووگهرييه) به كاری ناپیویست و لاوهکی دهزانیّت و حافظ به خۆی دهلی: سهرفالی کاروباری ناپیویست و لاوهکی مهبه، چونکه لهم شتانه زۆر دهزاتم.

ياخود دهكری (حافظ) به واتای زمانی لیكدریتهوه و قسهی خودی شاعیر بیّت به وانهی كه چیرۆك له بهر دهكهن و دهیلینهوه و ئەو كهسانه دهركات {سودی، ج ۱، ل ۲۵۸}.

غەزەلی پەنجایەم:

به حری ره مەلی ههشتی مه خبوونی مه قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- زلف آشفته و خوی کرده و خندان لب و مست

پیرهه چاک و غزلخوان و صراحی در دست

زولف ناشوفته خو خهی کرده خو خندان لب و مهست، پیرهه چاک و غهزه لخان و سوراخی دهر دهست.

پرچی تیکنالاو و عارهق له سهه گونا و خنده له سهه لیتو و مهست، کراسی یه خه کراوه و دهم به غه زه ل و سوراخی له دهستدا.

آشفته: پیرهشان، تیکنالاو خوی کرده: عارهق کردو خندان لب: لیتو به خنده پیرهه/پیرهه: کراس چاک: کراوه، درز پیرهه چاک: کراسی یه خه کراوه، کراسی کراوه غزلخوان/غزلگو: دهم به غه زه ل، له کاتی غه زه ل گوتندا.

لهم به بیته دا شاعیر وه سفی یار ده کات که (زولف تیکنالاو و عارهق کردو و لیتو به خنده و مهست و کراسی یه خه کراوه و دهم به غه زه ل و سوراخی به دهست) بووه، شیایوی وتنه وه سفه کان ته و او نه بوون و بهیتی دووه درێژهی ئەم بهیته به.

وهك د. سروش له (قصه ارباب معرفت) دا سه بارهت به عه شقی حافظ دهلی: جاروبار هینده دونیاییه که به ته که لوف و به زۆر ته ئویلی عیرفانیان بو ده کریت {د. عبدالکریم سروش، قصه ارباب معرفت}، ئەم غه زه له و به تاییه تی بهیته کانی پیشه وه ئەو گومانه هه لده گرن و به گران ده توانی یاری عیرفانی له پشت ئەم وه سفانه ی حافظ وه بدۆزریته وه، به لّام دوا جار ده چیتته وه ناو دونیای عیرفان و به بروای من ئەو دهرچونه ی حافظ به بیئاگایی نه بووه و به ویستی خۆی ئەو هاتووچۆیه به خوینه ر ده کات و له بنه رته دا یاری عیرفانی وجودی هه یه.

۲- نرگسش عربدهجوی و لبش افسوس کنان

نیمش ب دوش به بالین من آمد بنشست

نهرگسه ش ته ره ده جوی و له به ش ته فسوس کونان، نیمشه ب دوش به بالینی مه ن نامه د بنشه ست.

به چاوانی مهستی فیتنه نه نگیز و لیتی سه ره نه شته وه، نیوه شه وی شه وی رابردو هاته ژوور سه رم و دانیشته.

نرگس: چاوانی مهستی وهك نیژگز

عربدهجوی: کهسی که هزی له هاوار و شهر و بهزمه، یان کهسیک که دنه‌ی خه‌لکی ده‌دات بۆشه‌پرکردن، فیتنه نه‌نگیز، واته هزی له فیتنه بازییه، یاخود فیتنه ده‌نیتسه‌وه افسوس کنان: به‌گالته کردنه‌وه، به‌سه‌رزهنشتکردنه‌وه نیم شب: نیوه‌شهو بالین: پشتی، سه‌رین، به‌لام لی‌ردها به‌مانای جیگه‌ی خه‌وتن به‌کارهاتوه، ده‌کری له کوردیدا له بری (به‌بالین من آمد) هاته ژورسه‌رم به‌کاربری

سه‌رباری وه‌سغه‌کانی به‌یتی پیتسه‌وه دوو وه‌سفی دیکه بۆ یار زیاد ده‌کات، نه‌ویش چاوانی مه‌ستی فیتنه هه‌لگیرسینه‌رم و دنه‌ده‌ری شهر و هه‌راو، لیوانی به‌سه‌رزهنشت، به‌مه‌ش ده‌یه‌وی بلی: دوینی شه‌و و نیوه‌شهو یار به‌زولقی تیکنا‌لاو و عارقی سه‌ر روومه‌تی و لیویه‌خه‌نده و مه‌ست و یه‌خه‌کراوه و دم به‌غه‌زل و سوراحی شه‌راب به‌ده‌ست و چاوانی مه‌ستی شه‌ر هه‌لگیرسینه‌ری و دم به‌گله‌بی له کاتی‌کدا له خه‌ودا بووم هاته ژورسه‌رم. هیشتا مانای به‌یتکه به‌رده‌وامه و له به‌یتی سییه‌مدا درێژه‌ی هه‌یه:

۳- سر فراگوش من آوررد و به آواز حزین

گفت کای عاشق دیرینه‌ه من خوابت هست

سه‌ر فه‌راگوشی مه‌ن ئافه‌رد و به‌ ئافازی هه‌زین، گو‌فت که‌ی ئاشقی دیرینه‌یی مه‌ن خابه‌ت هه‌ست.

سه‌ری هی‌نایه‌ بناگویم و به‌ ئاوازیکی نه‌رم و هه‌زین وتی: ئه‌ی عاشقی دیرینه‌ی من خه‌وت لی‌ده‌که‌ویت.

فراگوش: په‌ناگوئی، نزیک گوئی، له کوردیدا ده‌گوتری په‌ناگوئی، بناگوئی آورد: هی‌نا آواز: ئاواز حزین: خه‌مبار، به‌لام لی‌ردها به‌مانای نه‌رم یا ئاوازیکی که تیکه‌لاو بی‌ت له خه‌فت و خۆشی دیرینه: دیرینه، کۆن، دیرین خواب: خه‌و خوابت هست: خه‌وت لی‌ده‌که‌وی، خه‌وت دی

یار به‌و هه‌موو وه‌سغه‌ جوانه‌یه‌وه دوینی نیوه‌شهو هاته سه‌ر جیگه‌که‌م و له ژورسه‌رم دانیش‌ت، سه‌ری هی‌نایه‌ په‌ناگویم و به‌ ده‌نگینکی نه‌رم و ئاوازیکی تیکه‌لاو له خه‌م و شادی وتی: ئه‌ی عاشقی دیرینی من خه‌وت دی؟ سو‌دی ده‌لی: یار یان جانان ده‌لی من به‌م هه‌موو وه‌سغه‌وه هاتومه‌ته ژورسه‌ری تو، ئایا ئیستاش دیسان خه‌وت دیت و دیسان ده‌خه‌وی؟ هه‌سته با ئه‌و شه‌راه‌یه‌ی هی‌ناومه‌ نۆشی بکه‌ین و دنیا و کاروباری دونه‌یا فه‌رامۆش‌بکه‌ین {ج ۱، ل ۲۰۱}. به‌لام خواجه خۆی هیچ ناماژه‌یه‌کی به‌م جۆره‌ قسه‌یه‌ نه‌داوه‌وه هه‌ر ئه‌مه‌ش

جاریکی دیکه ده‌مانباته‌وه نیو عیرفان و له عه‌شقی مه‌جازی جودامان ده‌کاته‌وه، چونکه گه‌ر به‌ شه‌رحه‌که‌ی سو‌دی بی‌ت به‌ ته‌واوی ده‌بیته عه‌شقی دونه‌یایی، به‌لام به‌یتی چواره‌م به‌ ئاراسته‌ی عیرفاندا ده‌روات.

۴- عارفی را که چنین ساغر شبگیر دهند

کافر عشق بوود گر نشود باده‌پرست

ئارفی را که چونین ساغهری شه‌بگیر ده‌هه‌ند، کافری ئیشقی بو‌وفه‌د گه‌ر نه‌شه‌فه‌د باده‌پرست.

عارفینک که به‌م شیوه‌یه‌ نیوه‌شهو پیکی بده‌نی گه‌ر نه‌بیته باده‌پرست کافری عه‌شقی ده‌بی‌ت. ساغر: پینک شبگیر: له‌کاتی شه‌ودا، نیوه‌شهو دهند: بیده‌نی گه‌ر له نیوه‌شهو‌دا یاری عیرفانی به‌و هه‌موو وه‌سغه‌وه که کرا پینکیکی دایه ده‌ستی عارف و ئه‌و عارفه به‌ ته‌واوی ته‌سلیمی ریگه‌ی عیرفان نه‌بوو، ئه‌وه کافری ریگه‌ی عه‌شقی ده‌بی‌ت و به‌ که‌لکی عیرفان نایه‌ت.

سو‌دی ده‌لی: ره‌خنه له خواجه حافز گیراوه که چۆن نا‌کری عارف بی‌ت و باده له ده‌ستی مه‌عشوق وه‌رنه‌گری‌ت و نه‌بخواته‌وه، ئه‌مه له‌گه‌ل ویستی عارفدا یه‌کنایه‌ته‌وه، چونکه هه‌موو ئاوات و مه‌رامی عارف ئه‌مه‌یه - و له‌لایه‌کی دیکه‌وه مه‌رجی عیرفان ته‌سلیمبونی بی‌ مه‌رجه له به‌رامبه‌ر مه‌عشوقدا له ته‌واوی مه‌سه‌له‌کاندا {ج ۱، ل ۲۰۲}.

۵- برو ای زاهد و بر دردکشان خرده مگیر

که ندادند جز این تحفه به ما روز الست

برو ئه‌ی زاهید و به‌ر دوورده‌کشان خورده مه‌گیر، که نه‌دا‌ده‌ند جو‌ز ئین توه‌فه به‌ ما روزی ئه‌له‌ست.

ئه‌ی وشکه زاهید برۆ و ره‌خنه له باده‌نۆشان مه‌گره، چونکه له یه‌که‌م رۆژی خه‌لقه‌وه جگه له‌م دانسقه‌یه هی‌چیان به‌ ئیمه نه‌داوه.

زاهد: ئه‌و وشکه‌ سو‌فیان‌ه‌ن یاخود ئه‌و وشکه‌ دیندارانه‌ن که هه‌میشه خه‌ریکی ره‌خنه‌گرتن له خه‌لکی و خۆیان بیرچوه له کاتی‌کدا خۆیان ته‌نیا به‌ روا‌له‌ت زاهیدن

دردکش: ئه‌وانه‌ی که خه‌ته‌ی شه‌راب ده‌نۆشن، به‌گشتی مه‌به‌ست له باده‌نۆشان و عارفانی هه‌ژاری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ته خرده: ره‌خنه خرده مگیر: ره‌خنه مه‌گره ندادند: نه‌یانداوه تحفه: دانسقه، توحفه

شاعیر عاشقی و عارفی به شتیکی دانسقه و توحفه دهزانیته کهوا ههر له رۆژی قهزا و قهدهروه به خهلات دراوته هندی له مرۆقهکان، لیڤه‌دا بهو وشکه‌تیماندرانه ده‌لی: که خۆیان به زاهید ده‌زانن ره‌خنه له عارف و سۆفیه راسته‌قینه‌کان ده‌گرن که خه‌ریکی عیرفانن چونکه ههر له سه‌ره‌تای قه‌زاوقه‌ده‌روه خودا نه‌وهی به خه‌لات پی داون یاخود نیمه‌نهم ریگه‌یه‌مان به ئاره‌زووی خۆمان هه‌لنه‌بژاردوو ههر له رۆژی نه‌زه‌له‌وه بۆمان دانراوه، ئیتر ره‌خنه له چی ده‌گرن.

۶- آنچه او ریخت به پیمانە ما نوشیدیم

اگر از خمر بهشت است و گر از بادهء مست

ئانچه ئو ریخت به په‌پانه ما نوشیدیم، نه‌گه‌ر نه‌ز خه‌مری بهیشت نه‌ست و گه‌ر نه‌ز باده‌یی مه‌ست.

نه‌وهی نه‌و کردیبه پینکه‌که‌ی نیمه‌وه نۆشیمان نه‌گه‌ر له شه‌رابی به‌هه‌شته یا باده‌ی مه‌ست. ریخت: رژاند، به‌لام له کوردیدا له‌گه‌ل شه‌راب و چا و شه‌ریه‌ت و هتد (تیگردن) به‌کاردیت، به مه‌رجی بۆ نیو پینک یا پیاله یاخود په‌رداخ بیت پیمانە: پینک ما: نیمه. نوشیدیم: خواردمانه‌وه، نۆشان کرد خمر بهشت: شه‌رابی به‌هه‌شت (شه‌رابا طهورا) باده‌ء مست: شه‌رابی سه‌رخۆشکه‌ر، (سودی) پیبویابه باده‌ی مه‌ست - واتای شه‌رابی سه‌رخۆشکه‌ر ناگه‌یه‌نی، به‌لکو به واتای شه‌رابی بکوژه - باده‌ء قتال - {ج ۱، ل ۲۰۳}

دریژه‌ی به‌یتی پیشوو و هه‌مان نه‌و (توحفه - دانسقه) به‌که له رۆژی نه‌زه‌له‌وه به مرۆق دراوه، شاعیر بۆ رهدت دانه‌وه‌ی قسه‌کانی وشکه‌ زاهید ده‌لی: نیمه‌ بۆ خۆمان نه‌چووین سه‌ری قه‌زاوقه‌ده‌ر لاده‌ین و خۆمان له گۆزه‌کانی قه‌ده‌ر شه‌راب بکه‌ینه پینکه‌کامانه‌وه، به‌لکو نه‌وه‌ی نه‌و کردیبه پینکه‌کامانه‌وه نۆشان کرد، واته به‌وپه‌ری ره‌زامه‌ندیه‌وه نه‌وه‌ی له رۆژی نه‌زه‌له‌وه به بالاماندا براوه پیی رازی بووین، نه‌گه‌ر نه‌و ته‌قدیره‌ی رۆژی نه‌زهل شه‌رابی شیرین و پاک‌ی به‌هه‌شت بیت یاخود شه‌رابی تالی دونیایی واته نیمه به خۆشی و تالییه‌کان بۆمان نووسراوه و پیشی رازین، بیگومان حافظ نه‌م به‌شه‌ی به‌ دلّه و له جیگه‌یه‌کی دیکه‌دا ده‌لی: (که هرچه ساقی ما کرد عین الطاف است)

۷- خندهء جام می و زلف گره گیر نگار

ای بسا توبه که چون توبهء حافظ بشکست

خه‌نده‌یی جامی مه‌بی و زولفی گره‌گه‌ری نیگار، نه‌ی به‌سا تۆبه‌ که چون تۆبه‌یی هافر بشکه‌ست.

خه‌نده‌ی پینکی مه‌ی و پرچی لول و تیکنالای یار نای چه‌نده‌ها تۆبه‌ی شکاند که وه‌ک تۆبه‌ی حافظ بوون.

خنده‌ء جام می: خه‌نده‌ی پینکی مه‌ی، له‌رینه‌وه‌ی مه‌بی له نیو پینکدا به خه‌نده‌ داوه‌ته قه‌له‌م گره‌گیر: لول و تیکنالای، سودی ده‌لی: کاتی پرچ و قژی ته‌ر ده‌کریتته په‌لکه پاشان که وشکبویه‌وه به‌رده‌بیتته‌وه و شانده‌کریت، له‌م حاله‌ته‌دا وه‌ک زنجیر لول و تیکنالای ده‌وه‌ستی و زۆر سه‌رنجراکیتشه {ج ۱، ل ۲۰۳}

نگار: ناویکی یاره له نه‌ده‌بیاتی فارسیدا، نیگار بسا: زۆر چون: وه‌کو، چۆن خه‌نده و له‌رینه‌وه‌ی سه‌رنجراکیتشی پینکی مه‌ی و پرچی تیکنالای یار چه‌نده‌ها تۆبه‌ی وه‌ک تۆبه‌ی حافظی شکاندوو.

نه‌مه واتای سه‌رزاره‌کی به‌یتته‌که‌یه سودی ده‌لی: (ای) لیڤه‌دا بانگکردنی (یارانه) واته نه‌ی یاران چه‌نده‌ها تۆبه‌ی وه‌ک تۆبه‌ی حافظ شکان، به‌لام واپینده‌چی (ای) لیڤه‌دا بۆ سه‌رسورمان به‌کارهاتبسی نه‌وه‌ک (نه‌ی یاران) بیت. به‌لام وه‌ک چه‌ند جاری دیکه‌ش گوترا (زولفی لول و تیکنالای) له عیرفاندا واتای نه‌پینیه‌یه خوداییه‌کان ده‌گه‌یه‌نیت و (جام)یش حاله‌کانی نیو سۆفیه‌گه‌ری، به‌مه‌ش ئیدی واتایه‌کی دیکه‌ی شاراهه‌ خۆی نمایش ده‌کات که بریتیه‌ له: سه‌رنجراکیتشی و خه‌نده‌ی حاله‌کانی نیو سۆفیه‌گه‌ری و ته‌ریقه‌ت و نه‌پینیه‌یه خوداییه‌کان هینده سه‌رسورپه‌نه‌رن که چه‌نده‌ها تۆبه‌ی وه‌ک تۆبه‌ی حافظی شکان. بیگومان مرۆق کاتی تۆبه‌ ده‌کات له خراپه‌کاری و به‌ره‌و ئیسلام ده‌گه‌ریتته‌وه به شه‌ریعه‌ت و شته سه‌رزاره‌کییه‌کانی دین ناشنا ده‌بیت، به‌لام په‌یتاپه‌یتا و له‌گه‌ل زیاتر رۆچوونی له نیو دونیا فراوان و بی‌که‌ناره‌کانی وه‌ک عیرفان و سۆفیه‌گه‌ری و هتد که هه‌موویان له مه‌عریفه‌تی پاش تۆبه‌وه سه‌رچاوه ده‌گرن، ئیدی نه‌و تۆبه‌یه‌ی ده‌شکینێ و دیسانه‌وه تۆبه‌یه‌کی دیکه‌ ده‌کات، یاخود ده‌کرێ (حافظ) چه‌نده‌ها جار تۆبه‌ی له‌وه‌کردبێ که واز له ته‌ریقه‌ت و عیرفان به‌ینێ، به‌لام سه‌رنجراکیتشی خه‌نده‌ی حاله‌کانی ته‌ریقه‌ت و نه‌پینیه‌یه خوداییه‌کان تۆبه‌که‌ی شکاندبێ و ئیستا گه‌شیتیه‌ته نه‌و بروایه‌ی که نه‌م سه‌رنجراکیتشییه چه‌نده‌ها تۆبه‌ی وه‌ک تۆبه‌که‌ی نه‌می شکاندوو و ده‌شکینێ.

د. هروی له کۆتایی نه‌م غه‌زه‌له‌دا به شتیویه‌کی گشتی له غه‌زه‌له‌که داوه و پیبویابه زۆرینه‌ی وه‌سغه‌کانی وه‌سفی مرۆقییه و سه‌راسه‌ری غه‌زه‌له‌که به‌ستراوه به یه‌که‌وه و وه‌سفی رووداویکه و ههر خۆی ده‌لی: ده‌ره‌ینانی واتا عیرفانییه‌کانی نه‌م غه‌زه‌له‌ له توانای به‌نده‌ به‌ده‌ره {ج ۱، ل ۲۳۲ - ۲۳۴}

له راستیدا ئەمە تەوازوعیکی گەورەییە بەندەش هەمان قسە دووبارە دەکەمەوه، بەلام ئەوەندە هەییە کە وەک هەر غەزەلیکی دیکە دەتوانی تروسکاییەک بگرە رووناکییەکی تەواوی عێرفانی لەم غەزەلەشدا ببینریت. لە لایەکی دیکەوه ئەو پێکبەستراوییەکی که د. هروی ناماژەیی پێدەدا بەو شیۆه توندوتۆڵەش نییە و دەکری بگوتریت هەمان ئەو پەبۆهندییە قوولەییە کە لە غەزەلەکانی دیکەشدا تا رادەییەک دەبینرین.

غەزەلی پەنجای و یە کەم:

بەحری هەزەجی هەشتی ئەخرەبی مەکفوفی مەقسور
(مفعول مفاعیل مفاعیل مفاعیل)

۱- بی مەر رخت روز مرا نور نماندەست

وز عمر مرا جز شب دیجور نماندەست

بی میهری روخت روزی مەرا نور نماندەست، قەز ئومر مەرا جوز شەبی دەیجور
نماندەست.

بی میهری روت رۆژی من رووناکای لی پراوه و جگە لە شەوی دەیجور هیچ لە تەمەنی
من نەماوه.

مەر: خۆشەویستی، رۆژ، لێرەدا بە هەردوو واتاکە بەکاردی. گەر واتای ناشکرای
بەکاربھێنری مەبەست لە (رۆژ، هەتاو)، بەلام وەک سروشتی شیعری حافظ، لێرەدا واتای لێلی
(ایهام) بەکارهاتووە کە مانای خۆشەویستییە.

رخت: رووخسارت نور: رۆشنایی، نور نماندست: نەماوه، لێپراوه
جز: جگە دیجور: دەیجور، تاریک

شب دیجور: شەوی دەیجور، شەوی تاریک، دەیجور بە واتای تاریکترین شەوی سالیش دیت کە
تاریکەشەوه، لێرەدا بە مانای شەوی زۆرتاریک هاتووه

گەر (مەر) بە مانای هەتاو بیست ئەوا دەلی: ئەی یار بەبی رووخساری تۆ کە وەک
خۆر/هەتاو وایە، رۆژی من رووناکای لێپراوه و تاریکە و هەموو تەمەنم بوو تە شەوی تاریک کە
تەمەنم جگە لە شەوی دەیجور هیچی نەماوه.

گەر (مەر) خۆشەویستی بیست دەلی: ئەی یار بە بی خۆشەویستی رووخساری تۆ رۆژم نوری
لی پراوه و هەموو تەمەنم جگە شەوی دەیجور هیچی نەماوه.

۲- صبرست مرا چارهء هجران تو لیکن

چون صبر توان کرد که مقدور نماندەست

سەبرەست مەرا چارەیی هیجرانی تو لیکن، چون سەبر تەفان کەرد کە مەقدور
نماندەست.

لە دوروی تۆدا چارەیی من تەنیا ئارامگرتنە، بەلام چۆن دەتوانی ئارام بگيریت کە توانای
ئارامگرتن نەماوه.

مرا چارهء هجران تو: چاره‌ی دوری تو بۆ من چون: چۆنچۆنی

توان کرد: ده‌توانری بکریت مقدور: بووار، مه‌جال، ئیمکان، ئەوه‌ی له توانای مرۆقدا بیت دوری یار ته‌نیا چاره‌یه‌کی هه‌یه‌ی ئەویش نارامگرتنه و شاعیر خۆشی ئەم راستیی ه‌باش ده‌زانیت، به‌لام له‌گه‌ژ ئەمه‌شدا پێی‌وابه‌ که نارامگرتن له توانا به‌ده‌ره و زۆر نار‌ه‌حه‌ته، هه‌ربۆیه چۆن ده‌توانری سه‌بر بکریت.

بێگومان ئەو یاره‌ی ته‌نیا چاره‌ی دوری له‌و نارامگرتن بیت له هه‌موو وه‌سفه دونیاییه‌کان ده‌چیتته ده‌ره‌وه. چونکه گه‌ر مرۆق بیت رینگایه‌ک - هه‌رچۆن بیت - په‌یدا ده‌بی بۆ به‌یه‌ک‌گه‌یشتن، به‌لام یاری عیرفانی - خودا - یه، که جگه له نارامگرتن تا ئەو رۆژه‌ی خۆی بریاری لیکاده‌دات که‌س ناتوانی پێشی بخات، به‌لام له هه‌مانکاتیشدا حافز ده‌لی: نارامگرتن له توانای مندا نییه.

۳- هنگام وداع تو ز بس گریه که کردم

دوور از رخ تو چشم مرا نور نماندهست

هه‌نگامی فه‌دائی تو ز به‌س گریه که که‌رده‌م، دوور ئەز روخی تو چه‌شمی مه‌را نور نه‌مانده‌ست.

له کاتی خواحافیزی تۆدا هینده گریام، دووربۆ له روی تۆ چاوانی من رووناکی نه‌ماوه.

هنگام: له کاتی، کاتی وداع: خواحافیزی، مالتاوابی

گریه: گریان گریه‌کردم: گریام

دوور از رخ تو: دووربۆ له رووی تۆ، دۆعا و نزیاه‌که، له کاتیکدا که رووداویکی تراژیدی یاخود به‌لایه‌ک ده‌گیردریتته‌وه ئەم ئیدییه‌مه به‌کارده‌هینری، واته تۆ له‌و به‌لایه دوربیت بۆ نمونه ده‌گوتری (دووربۆ له‌م ماله).

شاعیر له ته‌نجامی زۆر گریانی له‌کاتی خودا‌حافیزی و مالتاوابی له یار هینده گریاوه که رووناکایی چاوه‌کانی له‌ده‌ستداوه و کویر بووه ئیستا ئەم رووداوه بۆ یار ده‌گیرپیتته‌وه و پێی ده‌لی: له کاتی مالتاوابیتدا هینده گریام و فرمیتسکم رشت، چاوه‌کاتم رووناکاییان نه‌ما یاخوا ئەم به‌لایه له تۆ دووربۆ.

یاخود ده‌کرۆ ئەم ده‌رپینه ئیدییه‌م نه‌بۆ و وه‌ک هه‌واڵ بی: له کاتی رۆشتن و مالتاوابیتدا زۆر گریام و ئیستا له دوری رووی تۆ رووناکی چاوم نه‌ماوه.

۴- می رفت خیال تو ز چشم من و می گفت

هیئات ازین گوشه که معمور نماندهست

می رفت خیالی تو ز چه‌شمی من و می گفت، هه‌یهات ئەزین گوشه که مه‌ئومر نه‌مانده‌ست.

خه‌یالی تۆ له چاومدا ده‌رۆشت و ده‌یگوت: ئەفسوس لهم گۆشه‌یه که به ناوه‌دانی نه‌ماوه.

می رفت: ده‌رۆشت می گفت: ده‌یگوت هیئات: هه‌یهات، ئەفسوس، وشه‌ی خه‌م و ئەفسوسه‌هه‌ ازین: لهم گوشه: گۆشه، مه‌به‌ستی چاوه معمور: ناوه‌دان

شاعیر له‌به‌ر دوری یار چاوانی رووناکییان نه‌ماوه و بووه‌ته ویرانه، پاش ئەو رۆشتنه‌ش خه‌یال و یادگارییه‌کانی یار که له پێشچاوی بوون، یاخود که له نیوچاوانیدا پاراستبوونی ده‌رۆشتن و چاوانیان به‌چیده‌هیتلا، یاخود راستر وایه به‌جییان ده‌هیتلاو کالده‌بوونه‌وه لهم کاته‌دا خه‌یاله‌کانی تر ده‌یانوت ئەفسوس بۆ ئەم گۆشه‌یه، به‌داخه‌وه ویران بووه و ناوه‌دانی نه‌ماوه.

۵- وصل تو اجل را ز سرم دوور همی داشت

از دولت هجر تو کنون دوور نماندهست

فه‌سلی تو ئەجه‌ل را ز سه‌ره‌م دوور هه‌می داشت، ئەز دۆله‌تی هه‌جری تو کنون دوور نه‌مانده‌ست.

دیداری تۆ ئەجه‌لی له من دوورده‌خسته‌وه، به‌لام ئیستا له به‌ره‌که‌تی دوری تۆوه لیم دوورنییه.

اجل: ئەجه‌ل، مۆله‌ت، ماوه‌ی دانراو بۆ تیپه‌پاندنی شتیک، لی‌ره‌دا مه‌به‌ست له واده‌ی مه‌رگه (له‌رووی سه‌رزارییه‌وه) هه‌می داشت: ده‌بجسته‌وه

زسرم دوور هه‌می داشت: لیمی دوورده‌خسته‌وه دولت هجر: به‌ره‌که‌تی دوری، به‌هۆی دوری دوورمانده‌ست: دوورنییه، به‌دوور نه‌ماوه‌ته‌وه، نزیکه.

شاعیر ژیا‌نی خۆی به‌ وابه‌سته‌ی دیدار و به‌یه‌ک‌گه‌یشتنی یار ده‌زانیت و پێی‌وابه جاران که له یار نزیك بوو دیداری له‌گه‌لدا ده‌کرد و ژوانیان هه‌بوو ئەجه‌ل ده‌ستی پێی نه‌ده‌گه‌یشتن و ئەمه‌ش به‌هۆی ئەو ژوانه‌وه بوو، به‌لام ئیستا له سایه‌ی دورییه‌وه ئەو سیپه‌ری دیدار و ژوانه‌ نه‌ماوه و ئەجه‌لیش دوورنییه و نزیکه، واته من به ژوانت زیندوبوم ئیستا که نه‌ماوه ده‌مرم.

۶- نزدیک شد آن دم که رقیب تو بگوید

دوور از درت آن خستهء مهجور نماندهست

نزدیک شود ثان دم که رقیبی تو بگوید، دوور ئەز دهرت ثان خستهیی مهجور نه ماندهست.

نزیكبوویهوه ئەو كاتهی كه پاسهوانی بهردهرگای تو بلیت، دوور له دهرگای تو ئەو ماندووه دهركراوه نه ماوه.

نزدیک شد: نزیكبوویهوه، كاتیهتی آن دم: ئەوكاتهی

رقیب: پاسهوانی بهردهرگا، رقیب، له ئەدهبیاتدا (هقیب) به مانایه کی دیکه دیت که كاتی دووكهس یه كهسیان خوۆس سووئ ئەوا رقیبی یه كترن. بهلام لیردها به مانای فهرههنگی خوۆی (پاسهوانی بهردهرگا) بهكارهاتووه.

دوور از درت: دوور له دهرگای تو، دهكری ئەم دهربرپنه ئیدیهم بی و به واتای (دووربی له دهرگای تو) یاخود ههوالا بیت واته له جیگهی دوور له ماله كهی تو كه ههردووكیان جیگهی

تیرامانن خسته: نه خوۆش، ماندوو، هیلاك

مهجور: دهركراو، پشتگوپخراو نماندست: نه ماوه، مردوه، له ناوچوره شاعیر له ئەنجامی دووری یار رووناکی چاوانی نه ماوه و خهیاالی یاریش به جیبهیشتوووه و به دیداری ئەویشهوه ئەجمل زهفهری پی نه بردوووه، ئیستاكه له سایهی دووری و هیجرانهوه دهلی: ئەی یار ئەو كاته نزیكبوویهوه كه پاسهوانی بهردهرگاكهت پیت بلی كه دوور بی لهم ماله ئەو هیلاك و ماندوووه، پشتگوپخراوه مردوه یاخود ئەو ماندوووه پشتگوپخراوه دوور له دهرگای تو مردوووه و نه ماوه.

۷- من بعد چه سود ار قدمی رنجه کند دوست

کز جان رمقی در تن رنجور نماندهست

مهن به ئد چه سود ئەر قهدهمی رهجه كونه د دوست، كز جان رههقی دهر تهنی رههجههست.

له مهو پاش ئەگهر دۆست ته شریف بهینی چ سوودیکی ههیه، له كاتیكدا پاشماوهی گیانیش له جهستهی زهجهتدیهدمدا نه ماوه.

من بعد چه سود: پاش ئەمه چ سوودیكم پی دهگات ار: ئەگهر

قدم رنجه کردن/قدم رنجه فرمودن: زهجهتهی رینگه قهبوول کردن، زهجهتهکیشان، به ئەدهبهوه هاتن، ته شریف هیئان كز: كه له رمق: پاشماوهی گیان، توانا و وزه رمقی: توزقاله گیانیکیش تن: جهسته رنجور: زهجهتهتدیهد، رههجدیده، زهجهتهکیش شاعیر له دووری یار مردنی بو خوۆی برپارداوه، ئیدی كه یشتووته دواواییه كانی گیانكه نشت و ئیستا ئیدی له حالی گیانكیشانه و دهلی: ئیدی له مهوپاش گهر یار زهجهته بکیشی و بو دیدهئم ههنگاوهه لگری و ته شریف بهینی هیچ سوودی نییه، چونكه گه یشتووومه ته ئەو حالهتهی كه پاشماوهی گیانیشم له جهستهی زهجهتهتدیهد و زهجهتهکیشمدما نه ماوه و له دهست چووم.

۸- در هجر تو گر چشم مرا آب نماند

گو خون جگر ریز که معذور نماندهست

دهر هیجری تو گهر چه شی مهرا تاب نه مانهد، گو خونی جیگهر ریز كه مه ئزور نه ماندهست.

ئه گهر له دووری تۆدا چاوانی من فرمیسیان لی برا، بلی خوینی جگهر برژه كه بیانوی نه ماوه.

نماند: نه مینیت، لی بریت خون: خوین ریز: برژه

معذور: مهعزور، مۆله تپیدراو، بیانویه دهست

شاعیر به یار دهلی: گهر له دووری تو ئاوی چاوانم وشکیان کردوووه بلی له بری فرمیسیکی چاوان خوینی جگهر برژه، چونكه ئیدی جگهر مهعزور نییه و بیانوی نه ماوه پی بلی ئاوی چاوان ته واوووه دهبی خوینی جگهر برژی.

۹- حافظ ز غم از گریه نپراخت به خنده

ماتم زده را داعیهء سور نماندهست

هافر ز غم ئەز گریه نه په رداخت به خنده، ماته مزدهه را دائیهیی سور نه ماندهست.

حافر له خه، له گریان فریای پیکه نین نه كهوت، مرۆقی تهعزیه دار ئومیدی خوۆشی نه ماوه. پراخت: مهشغوول نه بوو، فریانه كهوت، نه پیه رهژایه

ماتم زده: پرسه دار، غه مگین، خهفه تبار

داعیه: ئەنگیزه، پالنه، هوکار، عیلهت، تهوه قوع سور: خوۆشی و سرور

بیگومان مرۆقی پرسه و تهعزیه دار پالنه ریکی نییه بو شادی و خوۆشی و هه میشه مات و مهلوله، حافزیش دهلی: من له تاو گریان و خه و خهفهت هه رگیز مهشغوولی خنده نه بووم كه لیردها خنده هیمای خوۆشی و سروره، ئەمهش راستیهی كه كه مرۆقی پرسه دار كه منم ئەنگیزه

و پالنهرم نيبه بۆ خۆشى و سرور، حافظ پييوايه كه له ژياندا وهك پرسه دارتيك ژياوه و هيچ پالنهريكي نهبووه بۆ شادي.

سهراپاي ئهم غهزله به تايهتي بهيتهكاني پيشهوه گوزارشت له ناخي كهسيك دهكهن كه له شهوقي ديداري ياردا دهسوتي، ئهو يارهي كه پيشتر ديداري له گهلا عارف و عاشقا ههبووه و بووهته مايه ي ژيان پي بهخشين، بهلام ههنوكه ئهو وهسل و ژوانه ي به هيجران و دووري گؤراوه و ئهم هيجر و دووريبهش قؤناغ به قؤناغ بووهته مايه ي مهركي عاشق، كه دهكري گوزارشت له دووري بكات له وهسل و حالهكاني نيو تهريقهت و پچراني فهيزي ئيلاهي.

ئهم غهزله باس له نهساني فهيز و بي ئوميدبووني حافظ دهكات كه تا سهر ئيسقان له (قبض) نووسراوه.

غهزله ي په نجا و دووهم:

به حري موجهسي ههشتي مهخبووني مهقسور

(مفاعلهن فعلاهن مفاعلهن فعلاهن)

۱- شكفته شد گل حمرا و گشت بلبل مست

صلای سرخوشي ای صوفيان وقت پرست

شكوفته شود گولي هه مرافو گهشت بولبول مهست، سه لای سه رخوشي ئه ي سوفياني فهقت پهرهست.

پشكوت گولي سوور و بولبول مهست بوو، سه لای سه رخوشي ئه ي سوفياني كات پهرست.

شكفته: پشكوتوو حمرا: سوور

گشت: لي ره دا فرمانيكي ناتهواوه و له گهلا (مست) دا فرمانيكي لي كدراوي پي كه پيناوه و واتاي (بوو) ده گه يهني، واته: مهست بوو

صلا: سه لا، بانگ كردني خه لك بۆ نويژ، بانگ كردن صلاي سرخوشي: بانگ هيشتي شادي صوفيان وقت پرست: سوفياني كات پهرست، (د. هروي) سؤفي وقت پرست به وه لي كده داته وه كه له ئيستادا خؤشحالن و له بيري رابردوو، و داهاتوودا نين.

ئه گهر سوفي كات پهرست به واتاي دووهم لي كدريته وه، ئهوا هه ر له سه ره تا وه شيعره كه بانگ هيشته بۆ سؤفيا به باكه كان كه وه رزي سه رخوشي و حاله و هه موو شتي ئاماده يه، چونكه گولي سوور پشكوتووه و بولبول مهست بووه. ئهم دووانهش دهكري ببنه بانگ هيشتي سه رخوشي و سه رمه ستي، ئه ي ئه و سؤفيا نه ي له بيري ئيستادان و گوي به دويني و به ياني نادهن (ابن الوقت)ن، ئهم بۆچونه به شيويه كي پوزه تيقي له سؤفي دهروانيته، به لام گهر سؤفي كات پهرست به سؤفي رياكار لي كدريته وه (ههروهك سودي واي كردوه) و زياتر ريش ريي تيده چي - چونكه حافظ به زوري له هيناني نياوي سؤفيدا لايه نه نيگه تيفيه كه ي دهه ننيته ئاراوه - ئهوا ماناي به يته كه ده يته:

وه رز وه رزي عيرفان و چوونه نيو دنياي مه ستي و سه رخوشي و هه موو ئامازه كان له بارن بۆ چوونه نيو دنياي سه رخوشي و سه رمه ستي، ئه ي سؤفي رياكار تو مه شغولي شتي ديكه ي دنياي و ناگات له و سه لا و بانگ هيشته نيبه كه سروشت به پشكوتني گولي سوور و مه ستي بولبول ده تكات بۆ مه ستي عيرفاني.

۲- اساس توبه که در محکمی چو سنگ نمود

ببین که جام زجاجی چه طرفه‌اش بشکست

ته‌ساسی تۆبه که دهر موهکه‌می چو سنگ نه‌مود، ببین که جامی زوجاجی چه توره‌ئه‌ش بشکست.

بنچینه‌ی تۆبه که له مه‌حکه‌مییدا وه‌ک به‌رد ده‌که‌وته به‌رچاو، سه‌یرکه چۆن پینکی شووشه‌یی به شیوه‌ی سه‌رسوره‌ینه‌ر شکاندی.

اساس: ته‌ساس، بنچینه، بناغه

سنگ: به‌رد

سوروشه‌یی: شووشه‌یی

طرفه: سه‌رسوره‌ینه‌ر

محکم: مه‌حکه‌م، به‌هیز

جارجان تۆبه‌کردن له نیو موسولماناندا زیاتر له کاری به‌د و خراپه‌کان بو که به زۆری مه‌یجۆری یه‌کێک بو له‌وانه، کاتێ که‌سێک تۆبه‌ی ده‌کرد وه‌ک ره‌مزێک بۆ تۆبه‌کردن شووشه‌یه‌کی شه‌رابیان به به‌رد ده‌شکاند. خواجه، لیره‌دا ئەم دیاردیه‌ی پێچه‌وانه کردۆته‌وه و له بری به‌رد شووشه‌کان بشکینێ شووشه‌ی مه‌ی تۆبه مه‌حکه‌مه‌که وه‌ک به‌رده‌کان ده‌شکینێ، واته: ئەو تۆبه‌یه‌ی که له به‌هیزی و مه‌حکه‌مییدا وه‌ک به‌رد ره‌ق بوو که‌چی به ده‌ستی پینکی مه‌ی به شیوه‌یه‌کی زۆر سه‌رسوره‌ینه‌ر شکا.

له رووکاری به‌یته‌که‌دا واهست ده‌کرێ که شاعیر په‌شیمانۆته‌وه له تۆبه و جارێکی دیکه گه‌راوه‌ته‌وه سه‌ر مه‌یجۆری و ئەویش به شیوه‌یه‌کی زۆر عه‌جایه‌ب، به‌لام له راستیدا ئاماژه‌یه به‌وه‌ی که عیرفان و جیلوه مه‌سته‌یه‌ینه‌ره‌کانی عیرفان، زۆر سه‌رسوره‌ینه‌رانه تۆبه‌ی یه‌که‌م جارجان له بنچینه هینام و له شه‌ریعه‌ته‌وه جارێکی دیکه چۆمه نیو ته‌ریقه‌ت.

۳- بیار باده که در بارگاه استغنا

چه پاسبان و چه سلطان چه هوشیار و چه مست

بیار باده که دهر بارگاهی ئیستیغنا، چه پاسبان و چه سولتان چه هوشیار و چه مه‌ست.

شه‌راب به‌ینه، چونکه له باره‌گای ئیستیغنادا پاسه‌وان و سولتان و مه‌ست و هوشیار وه‌ک یه‌کن.

بارگاه: باره‌گا

استغنا: به واتای پینووست به‌که‌س نه‌بوون دیت، یه‌کێکه له سیفاته‌کانی خوا، لیره‌شدا ئاماژه‌یه به‌وه‌ی که خودا پینووستی به په‌رستشی هیچ یه‌کێک له به‌نده‌کانی نییه، بپینازی بارگاه استغنا: باره‌گای بی نیازی، باره‌گای خودای موسته‌غنی.

خواجه پینوویه که خودای گه‌وره که هیچ کات پینووستی به به‌نده‌کانی نییه، کاتێ مرۆقه‌کان ده‌چنه‌وه باره‌گای ئەو هه‌موو یه‌کسان و جیاوازی له نیوانیاندا نییه و چ پاسه‌وان و پاشا یاخود چ مه‌ست و هوشیار که تۆبێ جیاوازان له نیو کۆمه‌لگادا.

۴- ازین رباط دودر چون ضرورت است رحیل

رواق و طاق معیشت چه سربلند و چه پست

ئه‌زین ریباتی دودر چون زه‌وره‌ته‌ست ره‌هیل، ره‌فاق و تاقی مه‌ئیشه‌ت چه سه‌ربوله‌ند و چه په‌ست.

چونکه رۆشتن له‌م کاروانسه‌را دوو ده‌رگایه‌دا به ناچاری و زه‌روویه، تاق و سه‌قفیک که بۆ ژبانی دروست ده‌که‌ین چ به‌رز بیت و چ نزم.

رباط: کاروانسه‌را

رباط دو در: کاروانسه‌رای دوو ده‌رگا، مه‌به‌ست لێی دونه‌یه که له ده‌رگای له دایک بوونه‌وه ده‌بینه زۆره‌وه و له ده‌رگای مه‌رگه‌وه لێی ده‌رده‌چین، کاروانسه‌راش به هه‌مان شیوه دوو ده‌رگای هه‌یه که ده‌رگای هاتنه زۆره‌وه‌ی جودایه له چۆنه ده‌روه رحیل: کۆچکردن، به‌جیه‌شتن

رواق: تاقی که‌وانه‌یی به‌رده‌م مال و هه‌یوان

طاق: سه‌قفی به‌رزو چه‌ماوه

معیشت: ژبان

سربلند: به‌رز، سه‌ربلند

پست: نزم، په‌ست، که‌م

هه‌مان بۆچونه هه‌میشه‌یه‌کانی حافزه سه‌باره‌ت به دونه‌یا که دونه‌یا به‌هه‌ند نه‌گرتوه و هه‌میشه پینوویه که ره‌وته‌ن و پینووست ناکات هینده خۆمان به دونه‌یاوه خه‌ریک بکه‌ین: لیره‌شدا دونه‌یا به‌و کاروانسه‌رایه ده‌چوینێ که بۆ ماوه‌یه‌کی کورت تیایدا نیشه‌ته‌جێ ده‌بین و پاشان تیده‌په‌رین، ئیدی پینووست ناکات له بیری جوانکردنی ئەم کاروانسه‌رایه‌دا بین، ده‌لی: ئیمه ناچارین و پینووسته که ئەم کاروانسه‌را دوو ده‌رگایه به‌جیه‌یلین و تیه‌په‌رین، هه‌ربۆیه تاق و سه‌قفه‌کانی ژبان و بژیوی که ناست و په‌له‌کانی ژبان هه‌رچۆن بن جیاوازیه‌کی نییه، یاخود سوودێکی نییه چ به‌رز بن و له دواپه‌له و ناسته‌کاندا بن یاخود له په‌ستترین و کورتترین ناسته‌کانی خواره‌وه‌دا جیاوازی نییه، مادام رۆژێ دادێ به ناچاری به‌جیه‌ده‌یلین و ده‌رۆین، هه‌ربۆیه‌شه مرۆقه‌ چاکتر وایه به کرۆکی شته‌کانه‌وه خۆت خه‌ریک که‌ی نه‌وه‌ک به شته سه‌رزاره‌کیه‌کانه‌وه.

۵- مقام عیش میسر نمی شود بی رنج

بلی به حکم بلا بسته‌اند عهدالست

مه‌قامی ئەیش مویه‌سه‌ر نه‌می شه‌فه‌د بی رنج، به‌لی به هه‌وکی به‌لا به‌سته‌نه‌ند ته‌هدی ته‌له‌ست.

مهقامی چيژ و خوشی و عهیش به بی رهنج و زهجمهت فراههه نایهت ئههری پهیمانی (الست) یان بهحوکمی بهلاوه گریداوه.

مقام: جیگه پلهوپایه، مهقامی عیرفان و سوڤیگه‌ری عیش: ژیان و چيژ و خوشی
میسر: مهیسره، فراههه رنج: زهجمهت، عه‌زیهت، رهنج
بلی: به‌ئی، ئه‌ری بلا: به‌لا، زهجمهت و مهینهت

عهد الست: مه‌به‌ست لهو په‌یمانیه که له رۆژی ئه‌زله‌دا نه‌وه‌کانی ئادهه له‌گه‌ل خودادا به‌ستیان به وه‌لامی (به‌ئی - بلی) بو (الست ربکم) هه‌روه‌ک له‌ نایه‌تی (۱۷۲)ی سوره‌تی (الاعراف) دا هاتوره (واذا اخذ ربك من بنی آدم من ظهورهم ذریتهم واشهدهم علی انفسهم الست ربکم قالوا بلی).

به ره‌چاوکردنی ئه‌وه واتا سه‌رزاره‌کیانه‌ی وشه‌کان ئه‌وا خواجه پینوایه که چيژ و خوشیبه‌کانی ژیان به‌بی زهجمهت و عه‌زیهت نایه‌ته‌ کایه‌وه و فراههه نابی و بو به‌ده‌سته‌هینانیان مرۆڤ پیویستی به زهجمهت و ره‌نجیکی زۆر و له راده‌به‌ده‌هه‌یه، هۆی ئه‌مه‌ش ئه‌وه‌یه که کاتی هه‌ر له سه‌ره‌تای ئه‌زله‌وه‌ ئاده‌می په‌یمانان به خودا دا که په‌روه‌ردگاران‌ی و به‌(بلی) وه‌لامیان دایه‌وه و ئه‌م (بلی)یه به به‌لا و رهنج و زهجمه‌ته‌وه گریداوه.

ده‌کری له پشت ئه‌م واتا ساده و دووباره‌یه‌وه واتایه‌کی قول دهره‌هینریت، ئه‌ویش به هینانی واتا عیرفانیبه‌کانی (عیش و رنج)، چونکه له عیرفاندا (عیش و عشرت): به‌رده‌وامی چيژی پیکه‌وه بوون و هاوده‌میبه له‌گه‌ل حه‌قدا و (رنج)یش کار و فره‌مانیکه که به پینچه‌وانی ویستی دله‌وه ده‌بیته.

له‌سه‌ر ئه‌م بنه‌مایه‌ش خواجه به ئاماژه به‌وه‌ی که (عیش) یه‌کینکه له مه‌قامه‌کان ده‌لی: مرۆڤ به بی ئه‌وه‌ی که پینچه‌وانه‌ی ویستی دل بچولیته‌وه - که ده‌کری لیره‌دا ئاره‌زوه‌ه دونه‌یا به‌کان بن - به هیچی دیکه ناگاته مه‌قامی عه‌یش یاخود مه‌قامی عه‌یش به بی وازه‌هینان له ویست و ئاره‌زوه‌کانی دل فراههه ناییت، ئه‌مه‌ش وه‌ک نمونه‌ی ئه‌وه وایه که مرۆڤ هه‌ر له رۆژی ئه‌زله‌وه په‌یمانان به خواهند داوه په‌روه‌ردگاریان بیته و خۆیانی به گه‌واه گرتوه و ئه‌م (به‌ئی)یه‌ش بووه‌ته مایه‌ی ئه‌م ده‌رد و ره‌نج.

۶- به ههست و نیست مرجان ضمیر و خوش می باش

که نیستیست سرانجام هر کمال که ههست

به ههست و نیست مه‌ره‌نجان زه‌میر و خوش می باش، که نیستیست سه‌ره‌نجامی هه‌ر که‌مال که هه‌ست.

نه‌فسی خۆت به بوون و نه‌بوون ناره‌حه‌ت مه‌که و خۆش‌حاله‌ به، چونکه سه‌ره‌نجامی هه‌ر که‌مال و لوتکه‌یه‌ک نه‌مان و تیاچوونه.

هه‌ست و نیست: بوون و نه‌بوون، دار و نه‌داری مرجان: مه‌ره‌نجینه، نازارمه‌ده
ضمیر: می‌شک، بیر، ناخ خوش می باش: خۆش‌حاله به نیستی: نه‌مان، فه‌وتان
سرانجام: سه‌ره‌نجام، عاقیبه‌ت کمال: که‌مال، به‌لوتکه‌گه‌یشتن

خواجه ده‌یه‌وی زیاتر ئه‌وه رایه بچه‌سپینی که دونیا شایانی ئه‌وه نییه که مرۆڤ خه‌فه‌تی بو بخوات، چونکه چاره‌نوس و ترۆپکی هه‌ر شتیک و به‌که‌مالگه‌یشتنی هه‌ر تیاچوون و نه‌مانه، هه‌ر‌بۆیه مرۆڤیش نابی می‌شکی خۆی به بوون و نه‌بوون نازار بدات، به‌لکو له بری ئه‌وه چاکتر وایه به خۆش‌حالی دونیا تیپه‌رینیت.

۷- شکوه آصفی و اسب باد و منطق الطیر

به باد رفت و ازو خواجه هیچ طرف نبست

شوکه‌ی ئاسه‌فی و ئه‌سبی باد و مه‌نتیقی ته‌یر، به باد ره‌فت و ئه‌زو خواجه هیچ ته‌رف نه‌به‌ست.

شکوی وه‌زیری وه‌ک ئاسه‌ف و ئه‌سپی با و زانینی زمانی ته‌یروتیور، هه‌موو به با چوون و خواجه هیچ سوودیکی لی نه‌بینن.

شکوه: شکو آصف: ئاسه‌فی به‌رخیا، وه‌زیری شکو‌دار و گه‌وره‌ی حه‌ززه‌تی سوله‌یمان (سلاوی خوی له‌سه‌ر)

اسب باد: ئه‌سپی با، مه‌به‌ست له ئه‌سپی با ئه‌وه‌یه که حه‌ززه‌تی سوله‌یمان بای وه‌ک ئه‌سپ به کارده‌هینا و به خیرایی و له‌سه‌ر پشتی با له جیگه‌یه‌که‌وه بو جیگه‌یه‌کی دی ده‌چوو منطق الطیر: ئاماژه به‌وه‌یه که سوله‌یمان زمانی بالنده‌کانی زانیوه، زانینی زمانی بالنده به باد رفت: به با چوو، له‌ناوچوو، تیاچوو خواجه: سه‌ردار، گه‌وره، لیره‌دا مه‌به‌ست له حه‌ززه‌تی سوله‌یمان (د.خ) طرف: سوود، فایده.

خواجه حافر ئه‌م به‌یتیه‌ی وه‌ک رۆشنکه‌ره‌وه‌ی به‌یتی پینشو هیناوه که دوا پله‌ی گه‌یشتن به لوتکه، خۆی له‌خۆیدا به‌ره‌وه نه‌مانچوونه، ئاشکرایه که حه‌ززه‌تی سوله‌یمان ناز و نیعمه‌تی خوی له‌به‌رده‌ستدابوو هه‌ر له گه‌وره‌یی و عه‌زه‌مه‌ته‌وه تا ژیرباربوونی با بو‌ی و زانینی زمانی بالنده‌کان که ئه‌مه‌ خۆی له‌خۆیدا گه‌یشتنه به که‌مالی مرۆیی (له رووی جه‌سته‌ییبه‌وه)، به‌لام وه‌ک حافر ده‌لی: ئه‌مانه هه‌یجان سوودیان پین نه‌گه‌یاند و دواچار کۆچیکرد و سه‌ره‌نجامی هه‌ر نه‌مان و مه‌رگ بوو، ئه‌ویش دونه‌یای به‌جیه‌یشتن، به‌یته‌که ده‌لی: گه‌وره‌یی و شکو‌داری و

ناسه فی و ئەسپی با و زانینی زمانی تەبیروتیور هەموویان بەباچوون و هیچیان سوودیان بۆ
 حەزرەتی سولەیمان نەبوو، دەکرێ ئەم بەیتە بەوەش لێکدریشتەوه کە هەموو ئەمانە لە دەستی
 سولەیمان دەرچوون و کۆتاییان هات، بەلام لێکدانەوهی یەکەم جوانتر دیتە بەرچاو.

۸- بە بال و پر مرو از ره که تیر پرتابی

هوا گرفت زمانی ولی به خاک نشست

بە بال و پەر مەرۆ ئەز رەه کە تیری پەرتابی، هەفاگرفت زەمانی فەلی بە خاک نشەست.
 بە بال و پەر لە رێ لامەدە، چونکە گەرچی تەیری پەردار ماوہیەک بە ناسماندا بە لوتکە
 دەگات بەلام، دواجار دەچیتەوه خاک.

بال و پر: بال و پەر، لێرەدا درکەبە لە بوون و دەسەلات و دیار بوون مرو: مەرۆ
 رە: رینگە مرو ز راه: لەرێ لامەدە

تیر پرتابی: ناوی جوړە تیریەکە کە زۆر دەروات و پەر دەکەن بە کۆتاییەکیەوه بۆ ئەوهی
 زیاتر بە هەوادا بروات هواگرفت: گەیشتە لوتکە، تێپەری زمانی: ماوہیەک، زەمانیک
 ولی: بەلام خاک، زەوی نشست: بەخاکدا چوون، لە خاکدا نیشتن، چەقینە خاک.
 بەیتیکە لەو بەیتانە کە تیایدا خواجە حەزراستەوخۆ پەند و نامۆزگاریی خەلکی دەکات
 و ئاگاداریان دەکاتەوه کە خۆیان لێ نەگۆرێت ئەم جوړە نامۆزگاریکردنەش زۆرجار لە
 دیوانەکییدا بەرچاو دەکەوێ، خواجە دەلی: ئەی مەرۆف گەر بۆ ماوہیەک بال و پەر یا شتیکت
 دەستکەوت، واتە ماوہیەک بوویە خاوەن شت لە رێ لامەدە و خۆت لێ نەگۆرێ، چونکە
 سەرەنجام هەردەبێ بچیتەوه ژیرخاک، چونکە مەرۆف هەرۆک ئەو تیرە وایە کە کاتی ئەتەقینرێ
 بۆ ماوہیەک لە ناسماندا بەرز دەبیتەوه، بەلام دواجار دەچەقیتەوه بە زەویدا و دەکەوێتە
 سەر خاک. ئێمە مەرۆفیش لە خاک دروستکراوین و دواوەن مائی دونیاشمان هەر ژیر گلە جا بۆیە
 پیویستە بە هۆی بەرزبوونەوه و دەسەلاتمانەوه لە رینگە حەق لاندەدین.

۹- زبان کلک تو حافظ چه شکر آن گوید

که گفتهء سخنت می برند دست به دست

زەبانی کلکی تو هافز چە شوکری ئان گوید، کە گویتەبی سوخەنەت می بەرەند
 دەست بە دەست.

حەزرا زمانی قەلەمی تۆ چۆن سوپاسگوزاری ئەوه بیست کە قەسە گوتراوەکانت دەست بە
 دەست دەبن.

کلک: قەلەم شکر: شوکر، سوپاسگوزار گوتراو: سخن: قەسە
 گوتراوەکان، چونکە دەکرێ قەسە زۆر بیست، بەلام دەرئەبەردرێت و بە
 نەگوتراوی بچیتەوه، د. هروی بە سوودوەرگرتن لە نوسخە (قدسی) دیوانی حەزرا لە بری
 (گفتە) (تخفە) ی هیناوه، بەلام لە (قزوینی) و (خانلری) و (سودی) و نوسخە رەسەنە
 دیرینهکاندا (گفتە) هاتووه، بەهەر حال گەر (تخفە) بیست ئەوا بە واتای دانسقە دیت
 می برند: دەبن، دەگیرن.

ئەم بەیتە لەگەڵ ئەوهدا داوا لە خۆی دەکات کە سوپاسگوزاری ئەو حالەتە بیست کە
 شیعرەکانی دەست بە دەست دەبردین و گرنگیان پێ دەدریت، ستایش و مەدحی خۆشی
 تێدا، چونکە دەیهوێ پیمان بلی شیعەرەکانم هیندە نایابن دەست بە دەستیان پێدەکریت
 ئەمەش سوپاسگوزاری دەوێت و نازانم قەلەمەکەم چۆن ئەم سوپاسگوزارییە دەبریت و لە
 ناستیدا خامەم کولە.

غزه لی په نجا و سپیه م:

به حری ره مہلی هه شتی مه خوبونی مه قسور

(فعلاتن فعلاتن فعلات)

۱- مطلب طاعت و پیمان و صلاح از من مست

که به پیمانہ کشی شهره شدم روز الست

مه ته له ب تائت و په پیمان و سه لاه ته ز مہنی مه ست، که به په پیمانہ که شی شوهره شوه دم روزی ته له ست.

داوای گوپرایه لی و په پیمان و چاکبون له منی مه ست مه که، چونکه هه ر له روزی ته له ست هه به مه بخوری به ناوبانگ بووم.

مطلب: داوا مه که طاعت: گوپرایه لی، تاعه تی په روه ردگار

پیمانہ: پیتک پیمانہ کشی: مه به ست له مه ینو شیبیه

شهره شدم: ناوبانگم دهرکرد روز الست: روزی ته زه ل

(طاعت و پیمان و صلاح) کومه لی وشه ی جوانی ئاینین که به سهر زاری پساوانی ئاینیبیه ویه و ده کری ههندی جار له لایهن روکاری و ریاکاریه وه بو مه به ستی نائیبینی به کار به یترین، له حافظدا زور جار مه به ست له هینانی نیگه تیشی هم وشانه هم روه یانه. لی رده دا له نیوان عه شق و عیرفان له لایه که وه و هم په پیمان روکه شیبانه دا سنور داده نیت و خو ی ده خاته سنوری په که میان هه، خواجه به که سانه ی (وشکه سو فیه کان) که داوای لی ده که ن وه که خه لکی دیکه به کاروباره سهر زاره کیه کانی ئاینه وه مه شغو ل بیت ده لی: داوای ته وه له منیک مه که که نغروی عه شقی خودایی بووم و مه ستی ته وه عه شقم، که بیمه سهر ریگه ی تو و مه شغو لی کاره سهر زاره کیه کان یم، چونکه من هه ر له ته زه له وه به م شیوه یه هه ویره که م شیلراوه و پیسوی مه یدانی روکار نیم، به عاشق و عارف ناوبانگم دهر کرده.

۲- من همان دم که وضو ساختم از چشمه ع عشق

چارتکبیر زدم یکسره بر هر چه که هست

من هه مان دم که فوزو ساختم ته ز چه شه بی ئیشق، چارته کبیر زده دم یه کسره به ر هه ر چه که هه ست.

من هه ر ته وساته ی که ده ستنو یژم له کانی عه شق هه لگرت یه کسره چوارته کبیره ی هه موو ته و شتانه م کرد که له جیهانی بووندا هه ن.

دم: سات

همان دم: هه مان ته وساته ی

وضو: ده ستنو یژ

چشمه: کانی، سه رچاوه چار: کور تکراوه ی (چهار) ه واته: چوار

تکبیر: الله اکبر کردن وه که ته کبیره ی سهر ته ی نو یژ

چار تکبیر: چوار جار الله اکبر کردن، چوار ته کبیر، ناما زه به به نو یژ ی مردوو که تیایدا چوار جار ته کبیره ده کریت و مه به ست لی و از هینانه له شتی یا که سی (د. غنی) دهر باره ی هم چوار ته کبیره نوسیویه تی: {نو یژ ی مردوو لای ته هلی سونه ت چوار ته کبیره ی تی دایه و شیعه پینج} هه ر له و جیگه یه دا د. غنی ته وه ره تده کاته وه ته مه به لگه ی سونی بوونی حافظ یاخود به کار هینانی شیوازی سونی بیت، به لکو له ئیراندا وه که په ند به کارهاتوه بو واز لی هینان و به جیه یشت

خواجه بو ته وه ی که زیاتر داوا کاره روو کاریه کان هیواپراو بکات، ده لی: من هه ره له وه ساته ی که له کانی عه شق ده ستنو یژم شوش و چوومه نیو عه شقه وه، نو یژ ی مردوام بو هه رچی شتی دیکه ی نیو دنیا دابه ست و وازم له هه موویان هینا.

۳- می بده تا دهمت آگهی از سر قضا

که به روی که شدم عاشق از بووی که مست

مه ی بده تا ده ه مه ت ناگه ی ته ز سپری قهزا، که به روی کی شوه دم ئاشق و ته ز بووی کی مه ست.

مه یم بده ی تا له نه ییبیه کانی قهزا و چاره نوس ناگادارت که مه وه و پیت بلیم عاشقی رووی کی بووم و به بوئی کی مه ست.

بده: بده دهمت: بته می

آگهی: ناگایی، زانیاری سر: سر، نه ییبی

ته وه ی مرؤف له کاتی ناگایی به به ندوبا وه کانی کومه لگه دا نایلیت یا ناتوانی بیانلیت، له کاتی ره هابوون له م به ندودا وانه دا به ئسانی ده یانلیت، به نیسبه تی عارفه کانیشه وه ته وه ی که له کاتی ناگاییدا نه یانده گوت له کاتی حال و ناناگاییدا به عه شق ده یانگوت. خواجه ش ده لی: نه گه ر ده ته ی له نه ییبیه کانی چاره نوس و قهزا ناگادارت بکه مه وه و بلیم عاشقی رووی کی بووم و به بوئی کی مه ست بووم، من ته و کاته پیت ده لیم، قوولی ته م مانایه له وه دایه که له مه جازیشدا مرؤف له حاله تی مه ستیدا له سهر ی بی ناگاییه وه ناوی مه عه شوقه که ی ده لی ت و به لام قسه کانی جیگه ی پروانییه، چونکه له خو وه ده یانلیت، به لام مه ستی عیرفان له وه دا جیاوازه، که واقیعه ن عارف له دهر وه ی حاله ته تایبه تیه کانی به ته واوی ناتوانی دهر باره ی

مه‌عشوق قسه بکات نه‌وک له ترسدا قسه نه‌کات، به‌لام که ده‌چیتته‌وه نیو مه‌ستی ئیدی ناسانتر ده‌رکی مه‌عشوق ده‌کات. به‌گوتیه‌کی دیکه ده‌رکی هم حاله بگاته (شهود) و عارف له ریگه‌ی مه‌ستی عیرفانییه‌وه مه‌عشوق ته‌جلی بکات و له ریگه‌ی جیلوه‌کردنه‌وه بینینی رویدات (مه‌ولانا خالیدی نه‌قشبه‌ندی - قدس سره) له عه‌قیده کوردیه‌که‌یدا بینینی خودا له دونیادا به‌جائیز ده‌زانی هه‌رچه‌نده پی‌وایه واقیع نه‌بووه { مه‌ولانا خالیدی نه‌قشبه‌ندی، عه‌قیده‌ی کوردی }، هم گوتانه‌ی خواجه حقیقه‌تیکی عیرفانییه و چاو و گویی ده‌وی بۆ بینین و بیستن به‌لام له‌بهر نه‌بوونی هم چاو و گویییه هم جوړه گوتانه به‌شه‌ت‌حات و قسه‌ی هه‌له‌ق و مه‌له‌ق دراونه‌ته قه‌له‌م.

٤- کمره کوه کم است از کمر مور این جا

نامید از در رحمت مشو ای باده پرست

که‌مه‌ری کوه که‌مه‌ست نه‌ز که‌مه‌ری مور ئین جا، نا‌ئومید نه‌ز ده‌ری ره‌مه‌ت مه‌شو ئه‌ی باده‌ په‌رست.

لیژده‌ خۆراگری که‌مه‌ری کیو له خۆراگری که‌مه‌ری میژوله که‌متره، ئه‌ی باده‌ په‌رست له ره‌جمه‌تی خودا نا‌ئومید مه‌به.

کمر: که‌مه‌ر	کوه: کیو	کمرکوه: که‌مه‌ری کیو
مور: میژوله	مشو: مه‌به	

له به‌یتته‌که‌دا (کوه) ناماژیه‌به به (جبال) له نایه‌تی (٧٢)ی سوره‌تی (الاحزاب)دا که خودای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ئیمه نه‌مانه‌تی خودا په‌رستی و عه‌شقی ئیختیاریمان بۆ ناسمانه‌کان و زه‌وی و شاخه‌کان - کیوه‌کان - نمایشکرد، به‌لام ره‌تیا‌ن کرده‌وه که بیخه‌ینه ته‌ستۆی خۆیان - هه‌لیگرن - و له‌وه ترسان به‌ته‌واوی ته‌دای نه‌کن، مرۆف خستیه ته‌ستۆی خۆی، نایه‌ته‌که ده‌فه‌رموی (إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا).

هم نه‌مانه‌ته گه‌وره‌یه‌ی خودا په‌رستی و عه‌شقی ئیختیاریه‌یه هینده گه‌وره و قورسه ته‌واوی مه‌خلوقاته به‌هیز و پته‌وه‌کانی وه‌ک زه‌وی و ناسمانه‌کان و کیوه‌کان له ناستیدا که‌مه‌ریان سست بوو، بۆیان هه‌لته‌گیرا، ته‌نیا میژوله‌ی بیه‌یزی که‌مه‌رباریک که مرۆفه شانی دایه ژیر هم لپرس‌ی‌او‌پتییه و له ناست هم ئیختیاره‌دا که‌مه‌ری له که‌مه‌ری کیو به‌هیزتر بوو، ته‌وه‌ی شایانی باسه له نایه‌ته‌که‌دا باس له زالمی و نه‌زانی مرۆفه‌ده‌کات، که له راقه عیرفانییه‌کانی وه‌ک (خواجه رشیدالدینی میب‌دی)دا زالم به‌وه راقه‌ کراوه که مرۆفه‌له به‌رامبه‌ر

به‌رژه‌وه‌ندییه‌کانی خۆیدا زولمی کرد و گویی به به‌رژه‌وه‌ندی خۆی نه‌دا، نه‌زانیشی ته‌وه‌بوو که وازی له به‌رژه‌وه‌ندی هینا و به عه‌قلی به‌رژه‌وه‌ندی‌جوازانه مامه‌له‌ی نه‌کرد(دواتر به دریزی لینی ده‌دوین)، به‌لام خواجه حافظ و عارفه‌کانی دیکه‌ی هم جیهانه‌ش ته‌مه وه‌ک بیانویه‌ک بۆ لپخۆشبوونی خودا له به‌نده‌کانی ده‌هیننه‌وه هه‌روه‌ک (د. عبدالکریم سروش) ده‌لی (به‌هه‌شت به نرخ و به‌ها نییه به‌لگو به بیان و به‌هانه‌یه).

چونکه گه‌وره‌ی مرۆفه‌له‌وه‌دایه که وازی بوو شان بداته ژیر قورستترین باری خودا که ئیختیاره، ئیدی خوداش له به‌رامبه‌ر هم عه‌شقه‌ی مرۆفدا عاشقانه ده‌جولیتته‌وه و کرین و به‌هایه‌ک له نارادا نامینیت، خواجه له به‌یتته‌که‌دا ده‌لی: ئه‌ی مرۆفی عاشق و باده‌په‌رست نا‌ئومید مه‌به له ده‌رگای ره‌جمه‌تی خودا، چونکه له‌م هه‌لگرتنه‌دا که‌مه‌ری تۆیه‌کی وه‌ک میژوله لاواز و بیه‌یز له که‌مه‌ری کیو‌تیکی پته‌وه به‌هیزتر بوو خودا ده‌ته‌خشی، نا‌کری باده‌په‌رست ته‌وه مرۆفه‌ عاره‌قخۆره بیت که مانای نه‌مانه‌ت نازانی به‌لگو هه‌ر نا ده‌بی عاشقیکی عارفی عه‌شقه‌په‌رست بی که به‌ئاگاییه‌وه خودا ده‌په‌رستی.

٥- به جز آن نرگس مستانه که چشمش مرسد

زیر این طارم فیروزه کسی خوش ننشست

به‌جوز ئان نه‌رگسی مه‌ستانه که چه‌شمه‌ش مه‌ره‌ساد، زیری ئین تاره‌می فیروزه که‌سی خوش نه‌نشسته‌ست.

جگه له‌و چاوه مه‌ستانه که له چاوی به‌د دوربی، له ژیر هم تارمه‌ پیروژه‌یه‌دا که‌سێک به‌خۆشی دانه‌نیشته.

به‌جز: جگه نرگس: نیرگز، مه‌به‌ست له چاوی مه‌سته

چشمش مرسد: چاوی پیسی پی نه‌گا، له چاوی به‌د دوربی طارم: تارم، ناسمان فیروزه: پیروژه‌ی، شین نشستن: دانیشتن، گوزه‌راندن

جگه له چاوه مه‌سته‌کانی که له ژیر تاقی برۆیدا به مه‌ستی و جوانی ئارامی گرتوه و - خوابکات له چاوی به‌د دور بی - له ژیر هم ناسمانه شینه‌دا هیچ که‌سی به‌خۆشی گوزه‌رانی نه‌کردوه و هه‌میشه له نارچه‌تیدا بووه.

یاخود جگه له چاوی یار که له شوینی دروست و راستی خۆیدا له ژیر تاقی برۆیدا مه‌ستانه ئارامی گرتوه، هیچ که‌سی له‌ژیر هم تاقه پیروژه‌یه‌ی ناسماندا ریک و دلیرانه له جیی شیاوی خۆی دانه‌نیشته‌وه.

۶- جان فدای دهن ت باد که در باغ نظر

چمن آرای جهان خوشتر ازین غنچه نیست

جان فیدای دهه نهدت باد که دهر باغی نه زهر، چه مهن نآرای جههان خوشتر نه زین غونچه نه به ست.

گیان به فیدای دهمت که له باغی ته ماشادا رازینه روهی باخی جیهان له م خونچه یه جوانتری خهلق نه کرده.

دهن/دهان: دهم نظر: ته ماشا

چمن آرا: ریچکخه ری باغ و میترغوزار، نه وکسه سی باغ و میترغوزار دهر پازینیته وه

چمن آرای جهان: رازینه روهی باغی ژیان، مه به ست له خودایه

خواجه گیانی خوی ده کاته فیدا و قوریانی دهمی مه عشوق که ههر له خونچه یه کی نه کراوه ده چی له بچوکیدا و پیی وایه که خودای رازینه روهی و ریچکخه ری نه م باخی جیهان له باخی ته ماشادا جوانتر له م خونچه یه خهلق نه کرده.

۷- حافظ از دولت عشق تو سلیمانی شد

یعنی از وصل تواش نیست به جز باد به دست

هافز نه ز دۆوله تی ئیشقی تو سوله یمانی شود، یه ئنی نه ز فه سلی توه ش نیست به جوز باد به دست.

حافظ له بهر که تی عه شقی تۆوه گه یشته پله ی سوله یمان، واته له وه سل و به یه کگه یشتنی تۆ جگه له با هیچی له ده ستدا نییه.

سلیمانی: وه ک سلیمان، هه زره تی سوله یمان (سلاوی له سه ر بی) که ده سه لانی به سه ر مه خلوقاتی سه ر زه ویدا هه بوو

باد در دست داشتن: با له ده ستدابوون، بوونه خاوه ن با، هیچ له ده ستدا نه بوون

حافظ پیی وایه به هیوی بهر که تی عه شقی مه عشوقه وه به مه قام و پله ی هه زره تی سوله یمان گه یشته وه هه روه ک چۆن سوله یمان نه مری به با ده کرد و با ی له ژیر ده ستدابوو نه مه ییش له وه سلی یار ته نیا با ی له ژیر چنگدا ماوه، جوانی لیکچواندنه که له وه دایه که با به ده ستبوونی هه زره تی سوله یمان نیشانه ی ده سه لاته به لام با له ده ستبوونی حافظ نیشانه ی به هیچ نه گه یشته نه. خواجه نه گه یشته وه به وه سلی یار و ده ستکه وتی (با) زیاتر نییه، به لام نه مه ش گه یاندویه تییه مه قامی هه زره تی سوله یمان، هه رچه نده به یته که نه وچۆره ستایش کرده ی تیدا نییه.

غەزەلى پەنجا و چوارەم:

بەحرى ھەزەجى ھەشتى ئەخرەبى مۇسبەغ
(مفعول مفاعيلن مفعول مفاعيلان)

۱- در دیر مغان آمد یارم قدحی در دست

مست از می و میخواران از نرگس مستش مست

دەر دەیری موغان نامەد یارەم قەدەھى دەر دەست، مەست ئەز مەى و مەبجاران ئەز نەرگسى مەستەش مەست.

یارم پىنک بەدەست ھاتە دىرى موغانەو، ئەو مەستى مەى و مەپنۆشانىش لە تاو نىرگى مەستى مەست بوون.

دیر مغان: پەرستگای زەردەشتیەکانە بەلام حافر زیاتر بۆ مەبجانە و شوپىنى مەستبوون بەکارى دەھىنى چۆنکە لە دىرىنىشدا مەپنۆشى تیايدا ناساى بوو

قدح: پىنک، جام قدحى: پىنکى
مىخواران: مەپنۆشان نرگس مست: چارى مەست

يارى چاو مەستم پىنک بەدەستەو ھاتە دىرى موغان و جىگەى مەپنۆشانەو، ھەمو مەپنۆشان لە تاو چارى مەستى مەستبوون، لە کاتىکدا یارم بە مەى و شەراب مەستبوو، واتە: لە کاتىکدا خۆى مەست بوو چارى خومار و مەستىشى ھەموو دىرىنىنى مەستکرد.

۲- در نعل سمند او شکل مه نو پیدا

وز قد بلند او بالای صنوبر پست

دەر نەئلى سەمەندى ئو شەکلى مەھى نۆو پەپیدا، قەز قەدى بوولەندى ئو بالای سنۆبەر پەست.

لە نالى ئەسپى ئەو شىوہى مانگى تازە دەرکەوت و لە بالای بەرزى ئەویش بالای سنەوہەر پەست و خواربوو.

نعل: نال سمند: ئەسپ، ئەسپىکە کہ رەنگى مايل بە زەردىيە
مە: مانگ نو: نو، تازە پيدا: دەرەدکەوت، دەھاتەوہ ياد
قد: قەد، بالا بلند: بەرز پست: پەست و خوار

خواجه لەم بەيتەدا وەسفى جوانى يار دەکات ئەو يارەى کہ لە نالى ئەسپەکەى ورددەبیتەوہ شىوہى مانگى يەکشەوہت دەخاتەوہ ياد، وەک بلپى مانگى يەکشەوہ لەم نالى ئەسپەى يار

وەرگىرابى، ھەر وەھا لەتاو بەژن و بالای بەرزى ئەم يارەشەوہ بالای جوان و رىکى سنەوہەر خوار و پەست ياخود بى نرخ و کورتە.

۳- آخر به چه گويم هست از خود خبرم چون نيست

وز بهر چه گويم نيست با وى نظرم چون هست

ئاخەر بە چە گويم ھەست ئەز خود خەبەرەم چۆن نىست، قەز بەھرى چە گويم نىست با قەى نەزەرەم چۆن ھەست.

ئاخر چۆن بلپم خەبەرەم لە خۆم ھەيە لە کاتىکدا لەخۆم بى خەبر و بى ناگام و بۆچى بلپم روى نەزەرەم لەو نىيە لەکاتىکدا کہ وايە.

آخر: ئاخر، لىرەدا بۆ تەئکيد و جەختکردنەوہ ھاتوہ از خود خبر داشت: ناگا لەخۆبوون، بەلام لىرەدا بە نەرى بەکارھاتوہ بهر: بۆ وى: ئەو نظر: تەماشاکردن

يار دىتە دىرى موغان و ئىمەى عارفان و بادەنۆشانى رىگەى تەرىقەتەيش ھەمومان بە ھاتنى يار ھەيران و سەرسام دەبين و لە خۆمان بى ناگا دەبين، ئيدى لەو بىناگاگابوونەدا توانى سنوردارکردنى ھىچيمان نامىتت و دەشبين، لەم ھالەتەدا خواجە ئەم بەيتە دەلى: ئاخر چۆن

بلپم ھەيە، دەرکى لىرەدا ھەيە بۆ (يار) ياخود بۆ (ناگاداربوون) بگەرپتەوہ (د. ھروى) پىي وايە بۆ يار دەگەرپتەوہ و دەنوسى: بە ھاتنى مەعشوق بەشپوہەک لە خۆم بى ناگابووم لە بوونى خۆم بى ناگابووم، کاتىکىش لەخۆم بى خەبەر بووم چۆن بتوانم لە بوونى ئەو خەبەر بەدەم و بلپم ھەيە، بەلام (سودى) پىي وايە کہ: چۆن بلپم ناگام لە خۆيە لە کاتىکدا ناگام لە خۆ نىيە واتە چۆن دەتوانم بانگەشەى (من عرف نفسه) بکەم لەکاتىکدا وانيم.

لە راستيدا بە بەلگەى نيوہ دىرى دوہمى بەيتەکە (ئەو) يارە، ئاخر چۆن بلپم ھەيە لەکاتىکدا کہ ئەو دەرەدکەوئى منى عاشق موسائاسا توشى بى ناگايى ديم و پيش رۆشتنى ئەو

بە ناگا نايەمەوہ، ئەمە ئەو ھالەتەيە کہ عارفەکان تىيدەکەون و لەکاتى جيلوہکردنى مەعشوقدا بوونى خۆيان دەخەنە لاوہ. ديسانەوہ چۆن و بۆچى بلپم نىيە لەکاتىکدا لە

بەرامبەرمدايە و سەيرى دەکەم، کہ مەعشوق جيلوہ دەکات بۆ عاشقان بە شپوہەکى حەقىقى ھەيە بەلام بى ناگابوونى عاشقانىش دەبیتە مايەى نەتوانىنى خەبەردان.

۴- شمع دل دمسازان بنشست چو او برخاست

و افغان ز نظر بازان برخاست چو او بنشست

شەمى دلى دەمسازان بنشەست چو ئو بەرخاست، قە ئەفغان ز نەزەربازان بەرخاست چو ئو بنشەست.

کاتی نهو ههستا مۆمی دلّی هاوده‌مان کوژایه‌وه، به‌لام که دانیشته‌وه هاواری شادی له عاشقی نه‌زهریازه‌وه ههستا.

شمع: مۆم دمسازان: هاوده‌مان، هاوړپیان

بنشست: دانیش، به‌لام لیږده له‌گه‌ل مۆمدا هاتووه و به واتای کوژانه‌وه به‌کاردیت برخاست: ههستا افغان و فغان: هاوار

نظر بازان: واته نه‌وهی که هه‌رکس ببینی خۆشی بووی، جوانبببان

وهک گوترا روئیشتنی مۆم کوژانه‌وهی مۆمه. شاعیر دلّی هاوده‌مانی کۆری مه‌عشوقی به مۆم هیناوه و به درکه ده‌لی: کاتی یار نیازی روشتن بکات و هه‌ستای مۆمی دلّی هاوده‌مانی کۆری مه‌عشوق رو له کزی ده‌کات و ده‌کوژیتته‌وه، به‌لام کاتی داده‌نیشتته‌وه و بریاری مانه‌وه ده‌دات ئیدی هاواری شادی له جوانبببان و نه‌زهریازان به‌رزده‌بیتته‌وه، چونکه کۆریان به یار گهرم و چرای دلّیان به‌وه دره‌وشانه.

۵- گر غالیه خوشبو شد در گسیوی او پیچید

ور وسمه کمانکش گشت در ابروی او پیوست

گهر غالییه خوشبو شود دهر گیسوی ئو پیچید، فهر فسه‌مه که مانک‌هش گه‌شت دهر نه‌بروی ئو په‌یشه‌ست.

گهر غالیه بوخۆش بووه له‌به‌ر نه‌وه‌یه که له پرچی نه‌وه پیچراوه و گهر وسمه‌ش بووه‌ته تیرهاویژ (که‌ماندار) له‌م رووه‌یه له برۆی نه‌وه گه‌راوه.

غالیه: مادده‌یه‌کی ره‌شه له میسک و عه‌نبه‌ر دروست ده‌بی که ژنان بو ره‌نگکردنی پرچ و بوخۆشکردنی نه‌ندام و زولف و خال به‌کاری ده‌هینن {فره‌نگ زبان فارسی، آلاستی}

خوشبو: بوخۆش گیسو: پرچ پیچید: پیچرا

وسمه: مادده‌یه‌کی سه‌وزی مه‌یله‌و شینه که له گه‌لای گیبای وسمه وهرده‌گیریت و ژنان برۆی

خویانیان پی ره‌نگ ده‌کرد کمانکش: تیرهاویژ، تیره‌نداز ابرو: برۆ

پیوست: لیږده به مانای (گیرا) دیت

هه‌مو شته جوان و بوخۆشه‌کان له مه‌عشوقه‌وه جوانی و بوخۆش‌بیان وهرگرتوه، بو نمونه ماده‌ی غالیه که به ره‌نگی جوان و بونی خۆش به‌ناوبانگه هۆکاره‌کی بو نه‌وه ده‌گه‌ریتته‌وه که له پرچی یار پیچراوه و گه‌راوه بو‌یه بوخۆش و جوان بووه، هه‌روه‌ها گهر وسمه‌ش وهک تیرهاویژیک کاریگه‌ری له‌سه‌ر دلّان ده‌کات و بو ره‌نگکردنی برۆ به‌کاردی له‌وه‌وه‌یه که له برۆی

یار گه‌راوه و سه‌رنج‌اکتشی برۆی یار نه‌وه سه‌رنج‌اکتشی و تیره‌ندازه‌یه‌ی به‌ویش داوه که تیر له دلّان ده‌دات.

۶- باز آی که باز آید عمر شده حافظ

هرچند که ناید باز تیری که بشد از شست

بازنای که بازنایه‌د ئومری شوده‌یی هافر، هه‌رچه‌ند که نایه‌د باز تیری که بشود نه‌ز شه‌ست.

بگه‌رپوه تا ته‌مه‌نی تیپه‌ریوی حافظ بگه‌رپته‌وه، هه‌رچه‌نده تیریک که له که‌مان درچوو ناگه‌رپته‌وه.

باز آی: بگه‌رپوه شده: روشتوو

عمر شده: ته‌مه‌نی روشتوو، ته‌مه‌نی تیپه‌ریو

ناید باز: نایه‌ته‌وه بشد: درچوو، تیپه‌ری

شست: په‌نجه‌گه‌وره، لیږده مه‌به‌ست له‌و جیگه‌یه‌یه که له‌کاتی تیرهاویشتندا تیره‌که و که‌مانه‌کی پیډه‌گیریت

هه‌روه‌ک چۆن تیریک هاویژرا ئیدی جاریکی دیکه مه‌حاله بگه‌رپته‌وه نیو که‌وان له‌گه‌ل زاینی نه‌م راستیه‌شدا که حافظ ده‌زانای ته‌مه‌ن وهک نه‌وه تیره‌یه و که تیپه‌ری ئیتر ناگه‌رپته‌وه به‌لام به مه‌عشوق ده‌لی: وهره تا له‌گه‌ل هاتنی تودا و له‌خۆشی هاتنی توده ته‌مه‌نی روشتوو بگه‌رپته‌وه هه‌رچه‌نده مه‌حاله.

غزه لى په نجا و پېنجه م:

به حرى موجته سى هه شتى مه خوبونى نه سله مى موسبه غ

(مفاعلهن فعلاهن مفاعلهن فع لان)

۱- به كوى ميكه ده هر سالكى كه ره دانست

درى دگر زدن انديشه تبه دانست

به كوى مه يكه ده هر سالكى كه ره دانست، ده رى ديگر زده دن نه انديشه يى ته به ه

دانست.

هر رېبوارىك ريگه كولاى مه يخانه دوزيبه وه، له ده رگاي ديكه داني به بيريكي پوچ زاني.

سالك: ريوار، ريوارى ريگه ته ريقيه ت دانست: زاني در: ده رگا

زدن: ليډان انديشه: بير تبه: پوچ، خراب

له به تبه كه دا باس له گرنگى و گوره يى مه يخانه ده كرېت، نه و سيمره ي كه مه يخانه

هه يه تى كه هه موو ماله كاني ديكه ش ده خاته ژير جادوى خويه وه، پيش نه وه ي له به تبه كه

بدوين - هه رچهنده پيشتر ليى دواوين - له خودى مه يخانه نه دوين، له حافظ يا خود له شيعرى

عيرفانيدا، مه يخانه و خرابات به (كوږى هيمن و نارامى دؤستان، خانه قا، دللى مورشيدي

ته واو { سجادي، فرهنگ لغات و اصطلاحات و تعبيرات عرفاني، ميخانه خرابات... }

دراو ته قه له م، هه روه ها له فهره ننگه كه ي (حافظ تيمورى) دا به (قدم مناجات) ليك دراو ته وه.

(سالك) يش هه مان عارفى ريگه ي ته ريقيه ته، له راستيدا نه و حالته ي كه له ناخى عارفدا به

گه يشتن به هر يه كيك له م مانا جوانانه ي مه يخانه دروست ده بى دابرا نيكي روحيه له

ده رگا كاني ديكه ي دنيا و په يوه ست بوونه به ده رگاي مونا جاته وه - له ماناي مونا جاتي

مه يخانه - دا، هه ربويه ش كاتى په ي به گوره يى نه و ماله جوانه ده بات چونه نيو بوواره كاني

ديكه يا خود دلدان به بوواره ماده كاني دنياى به لاوه پوچ ده بى، خواجه له م باكگراونده وه

ده لى: هه ر عارفىك ريگه ي مه يخانه دوزيبه وه و گه يشته حاله جوانه كاني مونا جات نيدي

چونه نيو هه ر بواريكي ديكه ي مادى يا خود له ده رگا داني ماله كاني ديكه و شوينه كاني ديكه

به پوچ و بى سوود ده زانيت، يا خود له ماناي گشتى مه يخانه دا كه عه شق و عاشقييه، هه ر

كه سيك كه ريگه ي گرته به ر ده واوم ده چي ته به ر ده رگاي عه شق و مه يخانه و سه رچاوه كاني

ديكه به پوچ و بى سوود ده زانيت.

۲- بر آستانهء ميخانه هر كه يافت ره ي

ز فيض جام مى اسرار خانقه دانست

به ر ناستانه يى مه يخانه هه ركه يافت ره ي، ز فه يزي جامى مه ي نه سرارى خانه قه ه دانست.

هه ر كه سى ريگه يه كي بو گه يشتنه به ر ده رگاي مه يخانه دوزيبه وه، به به ر كه تى جامى مه ي نه ينيه كاني خانه قاى زاني.

آستانه: به ر ده رگا فيض: لافاوه، به ر كه ت، لافاوى ره جه ت و به ر كه ت خانقه: خانه قا

ميسراعى يه كه م هه روه ك ميسراعى يه كه مى به يتى پيشووه، چونكه به ر كه ت و سوودى

چونه نيو عه شقى نيلاهى و مونا جات ته نيا به پوچ زانينى بير و ريگه كاني ديكه نييه، به لكو

يه كيكي ديكه له به ر كه ت و سووده كاني ديكه ي ميسراعى دووه مى نه م به يته يه كه تيايدا

ناگادار بوونه له (اسرار خانقه) نه ينيه كاني خانه قا، نه م نه ينيه كاني خانه قا لاي (د. هروى) ريا و

رياكارى و روپوشى خانه قانشينان، واته ريا و بانگه شه ي سو فيه دنيا ويسته كان {ج ۱،

ل ۲۵۰}، به لام لاي (سودى) ناگادار بوونه له نه ينيه كاني خانه قا، بوونه نه هلى كه شف و

زانينه واته مرؤف وه خانه قانشينان نه ينيه كان ده زانى {ج ۱، ل ۳۲۰}، وه ك ده رده كه وى

د. هروى رووه نيگه تيفه كه ي نه م ده ربرينه ي وه رگرتووه و سووديش رووه پوزه تيفه كه ي و هه ر دو

ليك دانه وه كه ش جيگه ي تيرامان.

خواجه حافظ ده لى: كاتى مرؤف ده چي ته نيو دنياى عيرفان و عه شقى حه قيقى خودا، نيدي

له و عه شقه دا هه موو نه ينيه كاني خانه قاى بو ده رده كه وى ت و ده يانزانيت، نه مه ش به ر كه تى

نه و عه شقه يه واى ليده كات ناگادار بيت له نه ينيه كاني خانه قا، چ رووه نيگه تيفيه كاني بيت

يا خود رووه پوزه تيفيه كاني، به لام كاتى مرؤف ده بيتته عارف بيرى لاي شته لاوه كييه كان

ناميبيت و له م باره شدا نه ينيه كان هينده روحى و به رز ده بن نه وه نده مادى و نرم نابن،

هه ربويه به نده واده زام به ر كه تى عه شق شتى جوان و به رز بو مرؤف ده رده خات، چونكه به بى

نه وه ش نه ينى خانه قا ده زانريت.

۳- زمانه افسر رندى نداد جز به كسى

كه سرفرازي عالم درين كله دانست

زه مانه نه فسه رى ريندى نه داد جوز به كه سى، كه سه رفه رازى ناله م ده رين كوله ه

دانست.

رۆژگار تاجی رهندي نه داوه به كهس شهو كهسه نه بئ، كه سه ربلندي جيهانی له م
كلاوه دا بئینی.

زمانه: رۆژگار
سرفرازی: سه ربلندي، سرفرازی
افسر: تاج
كله/كلاه: كلاو
رندی: بی باکی

مهسه له یه کی ساده، به لام قوون له م به یته دا به دی ده کریت، شهویش مهسه له ی
شیاو بوونی مرۆقه کانه وهك شهو کی هه ن، کورد وته نی (خودا کاری نابه جی ناکات،
تاکیو نه بئینی به فری تی ناکات) خودا کاتی خۆشییه ک یاخود باریک یا جوړه ژبانیک یاخود
هه ر تاییه ته ندییه کی دیکه ده به خشی به که سیک شیاوی شهو که سه یه، به لام مرۆقه کان به م
حقیقه ته نازانن، له مهسه له ی رهندي و گرتنه به ری ریبازی بی باکیدا جیاوازییه ک به دی
ده کری، چونکه هه ر که سیک بایه خ و به های شهو ژبانیه نه زانیت زه مانه/خودا پی نی
نابه خشیت، به لکو پیداو بیستی گه وره ی به خشینی ریبازی رهندي/عارفی به مرۆقه ناسین و
زانینی به های شهو جوړه ژبانیه یه، شهو شه هه مان شهو ئایه ته قورناییه ده خاته بیر که
(والدین جاهدا فینا لنهدینهم سبنا - شهوانه ی هه ول له پیناو گیشتن به نیمه ده دن،
رینوینیان ده که یین بۆ ریگاگانی خۆمان) {العنكبوت، ۶۹} به لام له به یته که دا ته نیا له
بری هه ولدان ده رکرردن به به ها و نرخی شهو مۆدیله له ژبان به سه بۆ شهو کی به بدریت به
مرۆقه. خواجه له به یته که دا ده لئ: زه مانه تاج و شکۆی ژبانی رهندي و بی باکی و ئازادی
له به ندوداوه کانی کۆمه لگه ته نیا به که سائیک ده دات که سه ربلندي و گه وره یی جيهان له م
جوړی (کلاو) ژبانیه دا هه ست پی بکه ن، کلاو بیرخه ره وه ی دهسته ی رهنده کانه که کلاویکی
تاییه تیان له سه رناوه.

۴- وراي طاعت ديوانگان ز ما مطلب

که شیخ مذهب ما عاقلی گنه دانست

فه رای تائه تی دیقانه گان ز ما مه ته له ب، که شه یخی مه زه به بی ما ئاقلی گونه ه
دانست.

جگه له عیباده تی شیتته کان هیچ له نیمه داوا مه که، چونکه شیتخی مه زه به بی نیمه عاقلی
به گونا ه زانی.

ورای: له پشت، زیاتر له، جگه له، له (ورا یی عه ره بییه وه هاتوه

طاعت: گوپرایه لئ، عیباده ت دیوانگان: شیتته کان گنه: گونا ه

طاعت دیوانگان: عیباده تی شیتته کان له عیرفاندا (دیوانه) که سیکه که یاساگانی عه شق
به سه ریدا زال بوویتت و شیتتیش حاله تی زال بووی یاساگانی عه شقه، ئیدی عیباده تی
شیتته کانیش ده بیته عیباده تی عاشق و عارفه کان.

روو به مه عشوقی حقه و زۆر به ساده یی و دۆستانه ده لئ: جگه له عیباده تی شیتته کان،
یاخود زیاتر له عیباده تی شیتته گانمان لئ داوا مه که، چونکه له مه زه به که ی نیمه دا و که زۆر جار
خه لکی به عاقلی ده دنه قه لیم و خۆشان له نیوان عه قل و عه شقا په یوه ندییه کی دۆستانه
نابینین، یه کیک له بۆچوونه عاشقی و عارفییه کان په یوه ندی نیوان عه شق و عه قل به
په یوه ندییه کی نیکه تیقی ده زانن و له نیو عیرفان و و فه لسه فه دا تا نیستاش قسه له و په یوه ندییه
ده کریت و به بنه ست نه که یشتوه، (یوهان کریستف بوورگل) له وتاریکدا که (خوسره و ناقد)
وه ریگیپراوه ته سه ر فارسی به ناوی (عه قل و عه شق له دیدگای حافزه وه)، به دووردریژی له
په یوه ندی نیوان عه قل و عه شق لای حافز ده دوت، له هه ندی به شی وتاره که یدا هاتوه: شهو
که سه ی ئاشنای شیعی فارسی یا عیرفانی ئیسلامییه ناگاداری دژایه تی نیوان عه قل و عه شقه و
ناگای له و سوو ککرده شه که شاعیره عاشقه لاهوتی و ناسوتییه کانیش له ئیسلامدا قسه ی له
باره وه ده که ن، شهو سونه تیکی کۆنه که تیایدا شه زمون و نه زه رگه ری پیکه وه گری ده درین.
ئه فلاتون له (فایدروس) دا عه شق به (شیتی ئیلاهی) ناو ده نیت و شهو سروده ش که (پۆلسی
نیردراو) یش له یه که م نامه یدا بۆ قه ره نتینییه کان نووسیه تی ستایشی عه شقی کردوه. بۆ نمونه
شهو به یته ی (مه ولانا جلال الدینی رۆمی - قدس سره -) که ده فه رموئ:

دوور بادا عاقلان از عاشقان دوور بادا بووی گلخن از صبا

مه ولانا له شیعیریکی دیکه دا شیتتی دیوانه یی وه ک ریگه ی رزگاری عاشقان به م شیتیه
وه سفده کات:

چاره ای کو بهتر از دیوانگی بوسکلد صد لنگر از دیوانگی

ای بسا کافر شده از عقل خویش هیچ دیدی کافر از دیوانگی

رنج فربه شد، برو دیوانه شو رنج گردد لاغر از دیوانگی

واته: (چاره یه ک باشتر له دیوانه یی کوا، سه د له نگه ر له دیوانه یی په یدا ده ب، چه نده ها له
عه قلی خۆیه وه کافر بو، هیچ کافریتک دیوه که له دیوانه ییه وه بو بیت، رنج قه له و بو برۆ
دیوانه به، له دیوانه ییدا رنج لاواز ده بی)

روانگه ی حافزیش بۆ عه قل و عه شق له سه ر سونه تی کۆن و شیوازه جیاوازه کانیه تی،
چه ندین جار حافز عه شق و رهندي ده کاته هاتوای رهندي، لای فه یله سووفانی ئیسلامی به

تایبه‌تی فه‌یله‌سوفه‌کانی روژ‌هه‌لات وەك (تیبین سینا، شهاب‌الدینی سوهره‌وهردی و تیبین عه‌ره‌بی ئەنده‌لوسی) زۆر فراوانیان کردووه و لەم دنیا‌بینییەدا عەشقی وەك بالاترین ئەسلی جیهان و بالاتر له (گیانی بیر‌كه‌ره‌وه - NOUS) هه‌یه و بالاتره له عه‌قل به پله جو‌راو‌جو‌ره‌كانییەوه.

هه‌ربۆیه ئەه‌ی مه‌عشوق به عیباده‌تی شیتانه و عاشقانه و عارفانه‌ی ئیمه‌ رازی به، چونكه شیخ و رابه‌ری بۆ‌چوون و مه‌زه‌به‌كه‌ی ئیمه‌ باوه‌ری به سه‌رداری عه‌قل نییه و به گونا‌هی ده‌زانی.

خواجه له‌م به‌یت‌ه‌دا ئەو مه‌زه‌به‌ ده‌خاته‌روو كه ده‌یه‌وی لیبه‌ره مه‌عشوق رازی بكات و تاعه‌تی بكات كه ئەویش ری‌بازی عاشقانه‌ی شیتانه‌یه نه‌وه‌ك مه‌زه‌به‌ی عه‌قل.

۵- هر آنكه راز دو عالم ز خط ساغر خواند

رموز جام جم از نقش خاک ره دانست

هر ئانكه رازی دو ئالمه ز خه‌تی ساغر خاند، رموزی جامی جه‌م ئەز نه‌قشی خاکی ره‌ه دانست.

هر ئەوه‌ی كه توانی نه‌یتی دوو جیهان له هیللی پێ‌كدا بچوینیت‌ه‌وه، ره‌مز و هیما‌کانی خامه‌كه‌ی جه‌مشیدی له هیللی ساده‌ی خاکی ری‌دا زانیوه.

آنكه: ئەو كه‌سه‌ی كه دو عالم: دوو جیهان، دنیا و ئاخیره‌ت

خط ساغر: هیللی كێ‌شراوی سه‌ر پێ‌ك یاخود پیا‌له، ده‌لتین (جه‌مشید) له كۆ‌ر و كۆ‌بوونه‌وه‌کانی خۆ‌یدا پێ‌كێ‌کی تایبه‌تی هه‌بوو، كه حه‌وت هیللی رێ‌کی تێ‌دا‌بووه بۆ هه‌ر یه‌كێ‌ له ناماده‌بووان به پیتی له باری و ناماده‌یی خۆ‌ی تا هیللی‌کی دیاری‌كراو شه‌رابی بۆ تێ‌كردووه له ئە‌ده‌بیاتی ئی‌رانی پاش هاتنی ئی‌سلام ئەم هیلانه هینراون هه‌ر هیللی‌ك ناوی‌کی هه‌بووه رموز: هیما‌كان، ره‌زه‌كان جام: پێ‌ك

جام جم: پێ‌كێ‌ك بووه كه به‌گه‌ته‌ی ئە‌فسانه‌كان جه‌میشد هه‌والی جیهان و نه‌یتییه‌ شاراوه‌کانی تێ‌دا بینویه و سیفه‌تی ده‌رخستنی غه‌یبی هه‌بووه.

نقش خاک ره: هیللی خاکی سه‌ر‌ری، جی‌گه‌ پێ‌ و شتی دیکه كه له خاکی رێ‌گه‌دا ده‌رده‌چن له‌م به‌یت‌ه‌دا جامی جه‌م له به‌رامبه‌ر دلی عارف یاخود پێ‌کی شه‌رابدا هاتووه كه ده‌بیته‌ شوینی ده‌رکه‌وتنی غه‌یب و نادیارییه‌كان، له کاتی‌کدا كه جامه‌كه‌ی جه‌مشید زۆر به نرخ بووه‌ له‌و سه‌رده‌مه‌دا هاوتای نه‌بووه، به‌لام لێ‌ره‌دا شاعیر ده‌لی: ئەو كه‌سه‌ی كه به هۆ‌ی ته‌ریقه‌ت و عی‌رفانه‌وه به پله و پایه‌یه‌کی وا بلند ده‌گات كه رازی هه‌ردوو جیهان له پێ‌کی ساده‌ی شه‌رابدا

ده‌بینی، واته راز و نه‌یتی هه‌ردوو جیهان له عه‌شقی و عی‌رفاندا ده‌بینی به شیوه‌یه‌ك ئەو نه‌یتی‌بانه‌ی كه جامه‌كه‌ی جه‌مشید له‌وپه‌ری توانیدا نمایشیان ده‌كات ئەم له‌و شوین پێ‌ و هیلانه‌دا ده‌یانینێ‌ كه له‌سه‌ر خاکی سه‌ره‌پێ‌دا ده‌كێ‌ش‌رین یاخود به‌جی ده‌مین، بێ‌گومان له خاکی سه‌ره‌پێ‌شدا به‌رده‌وام هیله‌كان كالا ده‌بنه‌وه یاخود ره‌ش ده‌بنه‌وه.

واته: دلی مرۆ‌ف ده‌توانی به پله و پایه و مه‌قامێ‌ك بگات كه له نه‌یتییه‌کانی جامه‌كه‌ی جه‌مشید زۆر زیاتر بزانی‌ت و ئاگادار بیت.

۶- دلم ز نرگس ساقی امان نخواست به‌جان

چرا كه شیوه‌ء آن ترك دل سیه دانست

دلمه ز نه‌رگسی ساقی ئە‌مان نه‌خاست به‌جان، چرا كه شیفه‌یی ئان تورکی دل سیه‌ه دانست.

دلم بۆ‌ زیندوو‌بوون (گیانی خۆ‌ی) داوای له ساقی نه‌کرد، چونكه شیوه‌ و ری‌وره‌سمی ئەو تورکه دل‌ره‌قه‌ی زانی.

نرگس: نێ‌رگ، درکه‌یه له چاو امان: دا‌لده، په‌نا

امان خواست: داوا‌کردنی دا‌لده چراکه: چونکه ترك: جوانی دل‌ره‌ق

دل سیه: دل‌ره‌ش، مه‌به‌ست له سو‌مای چاوه كه ره‌شه

ده‌لی: دلم چونکه ده‌یزانی چاوی ره‌شی ساقی دل‌ره‌ق و بێ‌ به‌زه‌ییه و خه‌ریکی عاشق کوزییه بۆ‌یه داوای دا‌لده و په‌نای له‌و چاوه ره‌شه نه‌کرد كه گیانی به سه‌لامه‌ت ده‌ربكات و نه‌یکوژی.

۷- ز جور کوكب طالع سحرگهان چشم

چنان گریست كه ناهید دید و مه دانست

ز جو‌وری كه‌وه‌بی تالنه سه‌هه‌رگه‌هان چه‌شه‌م، چونان گریست كه ناهید دید و مه‌ه دانست.

کاتی سه‌هه‌ران چاوم له تاو زولم و سته‌می ئە‌ستیره‌ی به‌خت به شیوه‌یه‌ك گریا كه ناهید بینی و مانگ زانی.

جور: جه‌ور، سته‌م کوكب: ئە‌ستیره

طالع: به‌خت کوكب طالع: ئە‌ستیره‌ی به‌خت

سحرگهان: کاتی سه‌هه‌ر گریستن: گریا، له چاوگی (گریستن) گریان وه‌ریگراوه

ناهید: ئە‌ستیره‌ی زه‌ره‌یه سی‌یه‌مین ئە‌ستیره له پێ‌کهاته‌ی ئاسمانی زه‌ویدا كه له عه‌ره‌بیدا پێ‌یان ده‌وتری:

قمرست و عطارد و زهره

شمس و مریخ و مشتری و زحل

به لآم له فارسیدا بهم شیوهیه ناونراون:

کواکب مه و تیر و ناهید میدان

چو خورشید و بهرام و برجیس و کیوان

{سودی، ج ۱، ل ۳۲۳}

له راستیدا بهخت و نهستیروی بهخت یه کیکه لهو چه مکانه ی که به پیی کات و شوین و حالته پیناسه ی خوی ده گوریت و زور مه حاله بتوانریت پیناسه یه کی دیاریکرای ته نانهت لای که سیکیش هه بیت، چونکه په یوه ندی راسته و خوی به سهر میزاج و کات و شوینی پیناسه کردنه که وه هه یه، لیره دا شاعیر له بهخت و نهستیروی بهخت دلگرانه و پییویه که زولم و جهوری لیکردوه له بهرامبر هم زولم و جهوری نهستیروی بهخته دا هیچی پی ناکریت که ده لین: له چاره نووسی مرؤفدا کاریگری هه یه، هه بویه له کاتی سه هردا ده گریهت و هم گریانهش هیئنده به خوړ ده بیت مه خلوقاتی ناسمانه کان لئی ناگادار دهن خودی خواجه ده لئی: شاعیر له تاو نهستیروی به ختم که مه ینهت و نارحه ته ده کاته به شم له کاتی سه هه و به یانیاندا چاوام هیئنده زور گریا نهستیروی زهره یا خود ناهید بینی و مانگیش پیی زانی.

۸- خوش آن نظر که لب جام و روی ساقی را

هلال یکشبه و ماه چارده دانست

خوش نان نه زهر که له بی جام و روی ساقی را، هه لالی یه کشه به قو ماهی چارده دانست. خو شبه حالی نه و چاوهی که لیوی جام و روی ساقی به هیلالی یه کشه وه و مانگی چوارده زانی.

لب: لیو، لیوار

لب جام: لیو، لیواری جام، لیواری پیک

هلال یکشبه: مانگی یه کشه وه

چارده/چهارد: چوارده

خوش به حالی که سیک که لیواری پیک و روی ساقی له لای هیئنده جوان بن که یه که میان وه که مانگی یه کشه وه که باریکه و له ده مه داس ده چی و دووه میان وه که مانگی چوارده که روونک و پره بیته پیس چاوی.

لیره دا به مانای عیرفانی هه ریبه که له جام که حاله کانه و ساقی که واسیته و هوکاری ته ریقه ته مه بهست له و چاوانه یه که ته ریقهت و عیرفانیان پی جوانه و به و چاوانه ده لئی خوش به حالیان.

۹- حدیث حافظ و ساغر که می زند پنهان

چه جای محتسب و شحنة پادشه دانست

هه دیسی هافز و ساغر که می زندهد په پنهان، چه جای موهته سیب و شیهنه پادشه ه دانست.

دهنگویاسی حافظ و پیکه که ی که به دزییه وه هه لئی ده دا، چ جای مه حته سیب و شه حنه، پادشاش زانی.

حدیث: چیرۆك، دهنگویاس، هه وائ می زند: هه لئی ده دا، ده یخوارده وه

پنهان: به شاراو هی، به دزییه وه

محتسب: مه ثموری ئیجراکردنی یاسا ئاینیه کان، رهنگه به زمانی هم سه رده مه پؤلیس بی شحنة: والیه که ده نیردرا بؤ ویلایه ته کان، لیره دا به گشتی مه بهست له حاکمه.

دیاره حافظ به پنهانی خه ریکی مه یخوارده وه یه، یا خود ها ورپیته تی بووه له گه ل جامدا، به لآم هم ده نگ و باسه نه پینیه نه که هه ره گه شته لای پؤلیس و والی، به لکو گه شته لای پادشاه و هوش زانی واته به هه مو و لاتدا بلا بوویه وه، په یوه ندی حافظ و (ساغر، جام/ حالته کان) له نه پینیدا بو، خواجه نه یده ویست به سؤفی یا خود به که سیک ناویانگ ده رکات که حال و حالته یه هه و هه ریویه نه مه ی له نه پینیدا ده کرد، به لآم هم چوونه نیو حال و حالگرتنه ی حافظ به هه مو و لاتدا بلا بوویه وه ته نانهت خودی پاشاش پیی زانی.

۱۰- بلندمرتبه شاهی که نه رواق سپهر

نمونه یی ز خم طاق بارگه دانست

بووله ندمه رته به شاهی که نوه رواقی سیپیهر، نه مونه یی ز خه می تاقی بارگه ه دانست.

پادشایه کی پایه بلندی وا که نو سه قفی ئاسمانی به نمونه یه که له خواری و چه ماوه یی تاقی باره گای خوی زانی.

بلند مرتبه: پایه بهرز نه: نو رواق: ئاسمان، فه له که

نه رواق: نو فه له که، نو سه قف، زاناکانی فه له کناسی بروایان ابو و که نو فه له که هه یه و زهویان به سه تنه ری جیهان ده زانی که نهستیروه کانی دیکه به چوارده وریدا ده سورپین، هه روه ها حهوت که وه که به که ی بریتین له (زحل و مشتری و مریخ و شمس و زهره و عتارد و قمر) و نو ئاسمان له نیو یه کتریدان و ئاسمانی نویه م له (فلک الافلاک) یا (فلک اطلس) نیوده برا، فه له که کانیش له سه روه وه بؤ خواره وه بریتی بوون له: (فلک ثوابت، فلک زحل، فلک مشتری،

فلک مریخ، فلک زهره، فلک عطارد، فلک قمر) له نیو فله کی قه مەریشدا تۆپی ناگر و ئاو و پاشان زهوی دروست بوون، بهم شیوهیهش زهوی له سهنتهری جیهاندایه {سودی، ج ۱، ۳۲۴-۳۲۵، پهراویزی ۱}

دهکری لیره دا باس له و پادشایه بیته که له بهیتی پیشوودا باسکراوه و له حال و حالته کانی حافظ ناگادار بووه، ئه و پادشایه هینده به دهسه لات و پایه بهرز بووه که نو سه قفی ناسمان به نمونه یه که له چه ماوه یی سه قف و تاقی باره گاکه ی خوی زانیوه.

یا خود هه ر پادشایه که بیته، کاتی پایه بهرز ده بی که خاوه ن رو حیه ته ته بهرز بیته و چاوشوور نه بی و نو فله که به نمونه یه که له تاق و سه قفی باره گاکه ی خوی بزانی.

غزه لی په نجا و شه شه م:

به حری ره مه لی هه شتی مه خبوونی ته سه له می موسبه غ
(فاعلاتن فعاتن فعاتن فع لان)

۱- عارف از پرتو می راز نهانی دانست

گوهر هر کس ازین لعل توانی دانست

ئارف نه ز پهرتو فی مه ی رازی نه هانی دانست، گووه هری هه ر که س ته زین له ئل ته فانی دانست.

عارف له پرتو (تیشک) ی شه رابدا نه یینییه شاراو ه کانی زانی، ده توانی گه وه هری هه ر که سی که له م شه رابه سوورده دا بزانی.

پرتو: پرتو، تیشک، رووناکی گوهر: گه هه ر، کرۆک

لعل: یاقوتی، سوور، مه به ست له شه رابی سووره توانی: ده توانی

عارف و عه شقی عارفانه ده بیته مایه ی که شف کردنی نه یینییه شاراو ه کان له م حاله ته شدا ده توانی کرۆک و گه وه هری هه ر مرۆفیک بنا سریت.

له بری (عارف) له نوسخه کاندای (صوفی) هاتووه، به لām له یه کێ له نوسخه دیرینه کاندای (عارف) هاتووه، هه لبه ته ته مه چاکتره، چونکه لای حافظ عارف هه میشه جینگه ی ستایش و سو فی جینگه ی تانه لیدان بووه، ده کری جاروبار ئاو رپکی مبه ره بانانه شی بو سو فییه کان هه بووبی، به لām به ناوه یینانی ئاشکراو به م شیوه یه سو فی لای خواجه ستایش نه کراوه، بۆیه به رای به نده (عارف) حافظ مه شره ب تره تا (سو فی)، ههروه ها (سودی) ش له شه رحه که ی خۆیدا (عارف) ی هیئاوه و ده لی: له هه ندی نوسخه دا له بری (عارف) (سو فی) هاتووه، به هه رحا ل له غزه له که دا چ سو فی بیته یا عارف هیچ جیاوازی نییه و جینگه ستایشی خواجه یه.

۲- قدر مجموعهء گل مرغ سحر داند و بس

که نه هر کو ورقی خواند معانی دانست

قه در ی مه جموئه یی گول مورغی سه هه ر دانه د و بهس، که نه هه ر کو شه ره قی خاند مه تانی دانست.

به ها و ریزی ده فته ری گول بوولبول ده یزانی و بهس، چونکه وانییبه هه ر که سه ی په ریه کی خوینده وه مانای زور بزانی.

قدر: قه‌در، ریز، به‌ها

مجموعه: کوما، ده‌فته‌ریکه‌بابه‌تی‌جیاوازی‌تیدا‌کۆکرایبته‌وه، کتیبی‌گیرفانی

مجموعه‌ء‌گل: ده‌فته‌ری‌گول، چونکه‌گول‌له‌په‌ری‌زۆر‌دروست‌بووه‌به‌ده‌فته‌ر‌یا‌کۆما

دراوه‌ته‌قه‌له‌م مرغ‌سحر: بولبول، بالنده‌ی‌سه‌حەر داند: ده‌زانئ

بس: به‌س، ته‌نیا هرکو: هه‌رکه‌سی ورق: په‌ره

معانی: واتاکان، ماناکان دانست: زانی

لهم به‌یته‌دا مه‌سه‌له‌ی‌عشق (مه‌ی‌ی‌به‌یتی‌یه‌که‌م‌زیاتر‌روونده‌کاته‌وه، بئنگومان‌بولبول‌عاشقی‌گول‌ه‌ده‌گوترئ‌هم‌مو‌به‌یانیانیک‌زوو‌له‌خه‌و‌را‌ده‌بوورئ‌و‌کیشکی‌شاونگی‌گول‌ده‌گریت‌تا‌بیخواته‌وه‌هه‌ریۆیه‌به‌بالنده‌ی‌سه‌حەر‌ناسراوه، لی‌ره‌دا‌عاشقی‌بولبول‌بۆ‌گول‌زیاتر‌مه‌به‌سته، چونکه‌بولبول‌به‌وه‌عشقه‌ی‌خۆیه‌تی‌که‌توانبویه‌تی‌به‌ها‌و‌ریزی‌ده‌فته‌ری‌گول‌بزانی، یاخود‌نه‌ینی‌و‌شاراوه‌کانی‌نیو‌ده‌فته‌ری‌عیرفان‌لی‌کداوه‌ته‌وه‌و‌تییان‌بگات. به‌م‌واتایه‌ی‌که‌عارف‌عاشقی‌گول‌و‌بیداری‌سه‌حەرانه‌ده‌توانئ‌له‌نه‌ینییسه‌کان‌بگات‌و‌اتا‌و‌ماناکان‌ده‌ره‌یینی‌نه‌وه‌ک‌ئه‌و‌کالفامانه‌ی‌که‌په‌ره‌یه‌کیان‌خویندوو‌ته‌وه‌و‌هه‌ر‌له‌سه‌ره‌تاوه‌بانگه‌شه‌ی‌مانا‌عیرفانییه‌کان‌ده‌کن.

۳- ای که از دفتر عقل آیت عشق آموزی

ترسم این نکته به تحقیق ندانی دانست

ئه‌ی‌که‌ئه‌ز‌ده‌فته‌ری‌ئه‌قل‌ئایه‌تی‌ئیشق‌ئاموزی، ته‌رسه‌م‌ئین‌نوکتسه‌به‌ته‌ه‌قیق‌نه‌دانی‌دانست.

ئه‌ی‌ئه‌و‌که‌سه‌ی‌ده‌ته‌وی‌له‌ده‌فته‌ری‌عه‌قل‌دا‌په‌ی‌به‌مو‌عه‌جیزه‌ی‌عشق‌بسه‌ی‌ده‌ترسم‌نه‌توانی‌به‌چاکی‌لهم‌نوکتسه‌یه‌تی‌بگه‌ی.

دفتر عقل: کتیبی‌عه‌قل، درکه‌یه‌له‌و‌کتیبانه‌ی‌که‌له‌سه‌ر‌بنه‌مای‌عه‌قلی‌و‌فله‌سه‌فی‌نووسراون

آیت: نیشانه، به‌لگه، نایه‌ت آموزی: فی‌ربسی

این نکته: ئەم‌خاڵه، ئەم‌مه‌سه‌له‌یه‌ ندانی: نه‌زانی

به‌تحقیق‌ندانی‌دانست: به‌ته‌واوی‌فی‌رنه‌بی‌یاخود‌له‌ری‌گه‌ی‌ئه‌زمونه‌وه‌فی‌رنه‌بی

له‌ناست‌زۆر‌غه‌زله‌و‌به‌یتی‌خواجه‌دا‌ئیدی‌به‌ناچاری‌ده‌بئ‌راوه‌ستین‌و‌جگه‌له‌دروود‌بۆ‌گیانی‌ئه‌و‌پیاوه‌مه‌زنه‌هی‌چه‌دی‌که‌ئه‌لین.

ئەم‌غه‌زله‌و‌به‌تایبه‌تی‌ئەم‌به‌یته‌یه‌کێکه‌له‌و‌به‌یته‌دانسقه‌نه‌ی‌که‌هه‌رگیز‌شه‌رحی

کۆتایی‌نایه‌ت، چونکه‌هه‌ر‌له‌سه‌ره‌تای‌بابه‌ته‌فله‌سه‌فییه‌کانه‌وه‌و‌چوونه‌نیو‌لی‌کۆلینسه‌وه

مرۆیی‌و‌غه‌یییه‌کانه‌وه، هه‌میشه‌دوالیزمه‌ی‌عشق/عه‌قل‌وجودی‌هه‌بووه، ئایا‌کام‌ری‌گیان

به‌مه‌نزلمان‌ده‌گه‌یه‌نن، ئایا‌ئیمه‌به‌بنه‌ما‌عشقییه‌کان‌به‌راستی‌مرۆڤه‌ده‌گه‌ین‌یاخود‌به

بنه‌ما‌ئه‌زمونه‌نکراوه‌عه‌قلیه‌کان. تازه‌ترین‌و‌په‌یوه‌ندارترین‌کتیب‌به‌م‌به‌یته‌وه‌هه‌مان

کتیبه‌که‌ی (د.غلام‌حسین‌ابراهیم‌دینانی)‌یه‌که‌هه‌مان‌نیوی‌لیناوه (دفتر‌عقل‌و‌آیت‌عشق)‌و

به‌م‌به‌یته‌ش‌ده‌ست‌پیده‌کات. دکتۆر‌له‌ویدا‌به‌تیروته‌سه‌لی‌باس‌له‌په‌یوه‌ندی‌نیوان‌عه‌قل‌و

عشق‌ده‌کات‌له‌روانگه‌و‌بۆ‌چوونی‌عارف‌و‌عاقله‌گه‌وره‌کانه‌وه‌و‌هه‌ولینکی‌زۆری‌داوه‌بۆ

نزی‌ککردنه‌وه‌ی‌عه‌قل‌و‌عشق‌له‌یه‌کتری‌و‌عه‌قلی‌دروست‌زۆر‌له‌عشق‌نزی‌کده‌کاته‌وه، به‌لام

ئەم‌دوو‌چه‌مه‌که‌به‌رده‌وام‌لی‌کدی‌دوورده‌که‌ونه‌وه. هه‌ر‌له‌کتیبه‌که‌ی (دینانی)‌دا‌دان‌به‌وه‌دا

نراوه‌که‌له‌وجودی‌مرۆڤدا‌سئ‌مه‌یدان‌هه‌یه‌که‌ئه‌وانیش (مه‌یدانی‌ئیراده‌و‌مه‌یدانی‌عشق

و‌مه‌یدانی‌مه‌عریفه‌و‌عه‌قل)‌ن‌که‌ئەم‌سئ‌مه‌یدانه‌جیاوازیان‌له‌گه‌ل‌یه‌کدیدا‌هه‌یه‌و‌مه‌رز‌و

سنوور‌لی‌کدیان‌جودا‌ده‌کاته‌وه، هه‌ریۆیه‌زۆریک‌له‌عارفه‌کان‌عه‌قل‌له‌عشق‌جودا‌ده‌که‌نه‌وه،

یاخود‌به‌ته‌ئویلاتییکی‌زۆر‌له‌مانای‌عه‌قل‌دا‌پی‌ی‌رازی‌ده‌بن‌خواجه‌ش‌هه‌مان‌رای‌هه‌یه‌و‌پی‌ی

وایه‌که‌عه‌قل‌و‌عشق‌جیاوازن‌له‌یه‌کتری‌و‌دومه‌یدانی‌لی‌کجودان‌و‌تی‌که‌ئکردن‌یان‌ده‌یته

مایه‌ی‌سه‌رلێشێوان، که‌له‌راستیدا‌ئەم‌مه‌سه‌له‌ی‌سه‌رلێشێوانه‌له‌مه‌یدانی‌عه‌قل‌یدا‌به

تایبه‌تی‌بۆ‌بوواری‌خواناسی‌زۆر‌جی‌گه‌ی‌تیرامانه، چونکه‌عارفه‌کان‌پێیان‌وايه‌که‌عه‌قل

هه‌رگیز‌خودبه‌خود‌توانای‌ده‌رککردنی‌خودای‌نییه، له‌یه‌کی‌له‌گه‌وره‌کانی‌ئه‌هلی‌مه‌عریفه‌ت

(ابو‌الحسین‌نوری)‌یان‌پرسی‌که‌رۆلی‌عه‌قل‌چییه‌له‌ناسینی‌خودادا؟ گوتی‌عه‌قل‌بئ

توانایه‌که‌که‌جگه‌له‌سه‌ر‌بئ‌تواناکانی‌وه‌ک‌خۆی‌ده‌لاله‌ت‌ناکات‌هه‌روه‌ها‌ده‌لئ: کاتی‌خودا

عه‌قلی‌دروست‌کرد‌پی‌ی‌گوت‌من‌کیم؟ عه‌قل‌یش‌بئ‌ده‌نگ‌بوو، تا‌خودا‌وه‌ند‌خۆی‌چاوی

عه‌قلی‌به‌سورمه‌ی‌نوری‌خۆی‌رووناک‌کرده‌وه. {دفتر‌عقل‌و‌آیت‌عشق، د. غلامحسین‌ابراهیمی

دینانی، چاپ‌اول، انشارات‌طرح‌نو، ۱۳۸۰، تهران، ل ۲۷}

لهم‌به‌یته‌دا‌حافظ‌به‌و‌که‌سانه‌ی‌که‌ده‌یانه‌وی‌له‌ده‌فته‌ری‌عه‌قله‌وه‌واته‌له‌بووار‌و‌مه‌یدانی

عه‌قل‌دا‌له‌مو‌عه‌جیزه‌و‌نایته‌کانی‌عشق‌تی‌بگه‌ن‌و‌فی‌رن‌ده‌لئیت: ده‌ترسم‌ئه‌مه‌سه‌له‌یه‌باش

نه‌زانی‌که‌ئەم‌دوو‌مه‌یدانه‌له‌یه‌کدی‌دوورن‌و‌به‌لگه‌کانی‌عشق‌له‌ده‌فته‌ری‌عه‌قل‌دا‌نین‌و

رئیت‌لی‌تی‌کچئ‌و‌به‌کویره‌رپیدا‌برۆیت، ئامۆژگاری‌یاخود‌ئاگاداری‌ئه‌دات‌به‌وه‌که‌سانه‌ی‌که‌له

نیو مهیدانی عه قلدًا بۆ نایه تی عه شق ده گه پێن و پێیوایه به کو پیره پێدا چونه، بۆیه ده ترسم ئەم
حه حقیقه ته نه زانی.

۴- عرضه کردم دو جهان بر دل کارافتاده

بجز از عشق تو باقی همه فانی دانست

ئه زه ره که دردم دو جهان بهر دلی کار ئوفتاده، به جوزه ئه ز ئیشقی تو باقی همه فانی
دانست.

ههردوو دنیا م بۆ دلی دنیادیده م نمایش کرد، جگه له عه شقی تو که به نه مری زانی هه موو
شتیکی به له ناوچوو زانی.

عرضه کردم: نمایشم کرد کارافتاده: کار دیده، نه زموندار، دنیادیده فانی: له ناوچوو
لیزه دا مه سه له ی (دلی عارف) جاریکی دیکه دیته وه ئارا، که دلش لای عارف و عاقله
گه وره کان جیگه ی پرسپار و تیرامان بووه (ابو طالب مکی) له (قوت القلوب) دا پێیوایه که
دل گوی و چاو و زمان و هیزی بینینی هه یه، ههروه ها (حه کیم ترمزی) پێیوایه که خوا پله و
مه قام و پایه ی بۆ دلی مرۆفه کان دروست کردوه و (سهل توشته ری) که یه کینکه له عارفه پله
به زه کان، دلی به ده ریا زانیوه و وشه ی (بحر) له نایه تی (مرج البحرین یلتقیان) دا به (دل)
لینکدا وه ته وه. {ابراهیم دینانی، ل ۲۲ - ۲۳}

هه ربۆیه لیره شدا خواجه دلی وه که ته نیکی زیندووی دنیادیده هیناوه که له رای عارفه کانه وه
هه لده قوئی و ده لی: ئە ی مه عشوقی حق ههردوو دنیا م نمایش کرد یا خود خسته به رده سستی دلی
دونیادیده و به ته زمونم تا چاک و خراب یان نه مری و له ناوچوو نیام پی بلی، ته ویش جگه له
عه شقی تو که به هه رماو و نه مری دایه قه لثم هه رچی شتی دیکه ی نیو ههردوو دنیا بو به
فانی و له ناوچوو زانی، لیره دا زیاتر نه و سروشته ی (رایبعه ی عه ده ی) یه که جگه له عه شقی
خودا هه یچی دیکه ی به لاره په سه ند نه بوو، ته نانه ت به هه شت و خو شیییه کانی جیهانی دوا رۆژی ش،
لیزه شدا دلی به ته زمونی خواجه جگه عه شقی حق هه یچی دیکه به باقی نازانی.

۵- سنگ و گل را کند از یمن نظر لعل و عقیق

هر که قدر نفس باد یمانی دانست

سه نگ و گیل را کونده ئه ز یومنی نه زه له ئل و ئه قیق، هه رکه قه در ی نه فه سی بادی
یه مانی دانست.

به به رکه ته نیگا بهرد و گل ده کاته یاقوت و عه قیق، هه رکه سی که به های هه لکردنی
هه وای یه مه نی زانی.

سنگ: بهرد

گل: گل، خۆل، خاک

یمن: بهرکهت

نظر: نیگا، ته ماشا

لعل: بهردی به نرخ، یاقوت

عقیق: ماده یه کی نه رمه له شیوه سرو شتییه کانی سیلیست که له خاکدا هه یه و له شیوه ی
شووشه ی رهقی گرانبه ها دایه، ده لێن گوایه سه ره تا نه رمه و پاشان رهق ده بیست و ده بیته شه و
ماده بریسه که داره نفس: نه فهس باد یمانی: هه وای یه مه ن

بۆ تیگه یشتن له به یته که پێویسته دوو مه سه له ی گرنگ روونکریته وه، که یه که میان
په یوه ندی نیوان بهرد و گل و یاقوت و عه قیق و دوو مه یان نه فه سی هه وای یه مه نه

سه باره ت به خالی یه که م، زانا پێشووه کان له و بر وایه دا بوون که گه رما و تیشکی هه تا و و
کاریگه ری هه وا بهرد و گل به یاقوت و عه قیق ده گۆریت. (سودی) له شه رحی شه م به یته دا
نوو سو بیوه تی: په یوه ندی لعل (یاقوت) له گه ل بهرد و عه قیق له گه ل گلدایه، چونکه عه قیق کاتی
له زه ی ده رده هینری وه کو مومی هه نگوین نه رمه و پاشان به هوی گه رم کرد نه وه یه کده گریت
و رهق ده بی، (نصیر توسی) له (جوهر نامه) دا فه رمو یوه تی که که س نازانی ماده ی عه قیق و
عه نه بر له کو بیه، سه ره تا هه ردوو کیان له که ناری ده ریا کۆده کرد وه {سودی، ج ۱، ل ۳۲۷ -

۳۲۸} یاقوت و عه قیق هه ردوو کیان دوو ماده ی گرانبه ها و جوانن. هه رچی خالی دوو مه:
په یوه ندی به فه رمو وه ی پیروزی پیغه مبه ره وه هه یه که سه باره ت به (وه یسی قه ره نی)
فه رمو یوه تی (انی لأجد نفس الرحمن من قبل الیمن) بیگومان وه یس یه کینکه له وه لیسه کانی
خودا و عاشقانی پیغه مبه ر که نه یوانی له ژیا ندا بیینی، نه و (وه یسی قه ره نی) یه کینک بوو له
عارف یا خود زاهیده کانی سه ره تای ئیسلام که له یه مه ن ده ژیا و له بهر شه وه ی که خزمه تی
دایکی ده کرد و نه یوانی ره زامه ندی وه رگرت کۆچی نه کرد بۆ مه دینه و پیغه مبه ری نه بیینی،
پیغه مبه ر (د.خ) سه باره ت به وه یس فه رمو یوه تی: "انی لأجد نفس الرحمن من قبل الیمن)

هه ندیک بییان وایه که وه یس یه کینکه له (هه شت زاهیده که) که به هوی شه ویداری و و
پشت کردنه دنیا و به هه ندگرتنی فه رز و سونه ته کان جیاوازیان له خه لکی دیکه هه بوو،
نه وانیش بریتی بوون له (ربیع بن خثیم، هه رم بن حیان، اویس قرن، عامر بن عبیدقیس، ابو و
مسلم خولانی، مسروق بن اجدع، حسن بصری، اسود بن فرید). وه ک گوترا وه یس ئاره زوویه کی
زوری هه بوو بۆ دیداری پیغه مبه ر، به لām له بهر دایکی نه یوانی بروت و پیغه مبه ری نه دی،
هه ربۆیه لای عارفه کان پله و پایه یه کی تاییه تی هه یه، هه ر له مه شه وه شه وه ی له م پۆله مورشید
و سه ردار هه لئه بژیری (وه یسی) پی ده لێن، به گوته ی (شیخ عطار) له (تذکره الاولیاء) دا

دواجار وهیسی قهره‌نی پشتی حه‌زهرتی عه‌لی گرت دژ به معاویه و له شه‌ری صفین دا کوژرا {وحدت وجود، فضل الله ضیاء نور، انتشارات زوار، چاپ اول، ۱۳۶۹ ه. ش، ل ۹۶} هه‌ر بویه ده‌فرمووی من بونی هه‌ناسه‌ی خودا ده‌کم له لای یه‌مه‌نه‌وه، واته لای مه‌نزلی وه‌یسه‌وه.

لیره‌دا خواجه ده‌لی: هه‌ر که‌سی قه‌در و به‌های شه‌و نه‌فسه خوداییه بزانی که لای یه‌مه‌نه‌وه هه‌لده‌کات، به شیوه‌یه‌ک خاوه‌نرا ده‌بی که هه‌ر به ته‌ماشاکردن به‌رد و گل ده‌کاته یاقوت و عه‌قیق. سودی ده‌لی: هه‌ر که‌س خۆشه‌ویستی بۆ وه‌یسی قهره‌نی یا وه‌لیه‌کانی خودا به‌گشتی هه‌بی شه‌وا هیئنده گه‌وره ده‌بی هه‌ر به سه‌یرکردن به‌رد و گل ده‌کاته یاقوت و مجه‌وه‌رات، یا ته‌گه‌ر بیانکات سه‌یر نییه.

گه‌ر له چۆنییه‌تی شه‌رحکردنه‌که‌دا دووریه‌ک هه‌بی شه‌وا گومان له‌وه‌دانیه‌ که هه‌ر که‌سی خۆشه‌ویستی بۆ خۆشه‌ویسته‌کانی خودا هه‌بیته شه‌وا به‌ریز و کاریگه‌ر ده‌بیته.

۶- آن شد اکنون که ز افسوس عوام اندیشم

محتسب نیز درین عیش نهانی دانست

ئان شود ته‌کنون که ز ته‌فسوسی ته‌قام ته‌ندیشه‌م، موهته‌سیب نیز ده‌رین ته‌یش نه‌هانی دانست.

شه‌وه تیپه‌ری که ئیستا بیر له سه‌رزهنشتی خه‌لکی ره‌مه‌کی بکه‌مه‌وه و هه‌راسان بم، چونکه موخته‌سیب به عه‌یش و خۆشیی شاراوه‌ی من ده‌زانی.

آن شد: شه‌وه تیپه‌ری اکنون: ئیستا افسوس: سه‌رزهنشت

عوام: خه‌لکی ره‌مه‌کی اندیشم: بیربکه‌مه‌وه، هه‌راسان بم

له نوسخه جیاوازه‌کاندا له بری (افسوس) (افسون و ابنا و تشویش) و له بری (عوام) یش (زمان) هاتوه، به‌لام (افسوس) جوانتر مانا ده‌گه‌یه‌نی.

خواجه پییوایه ئیدی کاتی شه‌وه تیپه‌ریوه که خۆمان له سه‌رزهنشته‌کانی خه‌لکی ره‌مه‌کی و عه‌وام بیاریزین و ئیدی هه‌راسان نابیت یاخود هه‌ر بیریان لی ناکاته‌وه، چونکه پۆلیس و مه‌ئموارانی به‌رگریکردن یاخود قه‌ده‌غه‌کردنی خراپه‌کاری (محتسب)، ئاگایان له‌و ژیانه خۆشه‌ی حافظ هه‌یه که له نه‌ینیدا به‌سه‌ری ده‌بات، هه‌ریویه گه‌ر جاران له ترسی گه‌یاندن و شکاتکردنی هه‌راسان ببوایه ئیستا شکاتکردنیک له ئارادا نییه، چونکه مه‌ئمواره‌کان خۆیان ده‌زانن، شه‌م به‌یته ئاماژه‌یه به ئاشکراکردنی هه‌لویتستی عارفانه‌ی حافظ.

۷- لطفش آسایش ما مصلحت وقت ندید

ور نه از جانب ما دل نگرانی دانست

لوتفه‌ش ئاسایشی ما موسله‌هه‌تی قه‌قت نه‌دید، قه‌ر نه ته‌ز جانبی ما دل نیگه‌رانی دانست.

لوتفی مه‌عشوق ئاسایشی ئیهمی به مه‌سله‌حه‌ت نه‌زانی وه‌گه‌رنا له دلنیگه‌رانی ئیهمه به ئاگابوو.

مصلحت ندید: به مه‌سله‌حه‌تی نه‌زانی، به‌چاکی نه‌زانی

ورنه: ته‌گه‌رنا از جانب ما: له‌لایه‌ن ئیهمه‌وه

خواجه پییوایه که دل به‌ر و مه‌عشوق له سه‌ری لوتف و چاکی خۆیه‌وه به چاکی نه‌زانیه‌ ئیهمه ئیستا ئارام و ئاسایش بین و رزگارمان بی له نیگه‌رانی ته‌گه‌ر نا له نیگه‌رانی دلنی ئیهمه ئاگادار بوو. لیره‌دا گومانی چاک بردنه به مه‌عشوق که شه‌وا چاکتر ده‌زانی چاکه و مه‌سله‌حه‌تی ئیهمه له چیداوه و شه‌وه‌ش که ئیستا ئارامیمان پی نابه‌خشی له‌به‌ر مه‌سله‌حه‌تی خۆمانه و شه‌وا چاکتر ده‌زانی.

۸- می بیاور که ننازد به گل باغ جهان

هرکه غارتگری باد خزان دانست

مه‌ی بیافه‌ر که نه‌نازده به گوئی باغی جه‌هان، هه‌ر که غاره‌تگه‌ری بادی خه‌زانی دانست.

مه‌ی به‌ینه، چونکه هه‌ر که‌سی تالانگه‌ری بای پایز بزانی به گوئی باغی جیهانه‌وه نانا‌زی.

بیاور: به‌ینه ننازد: نانا‌زی غارتگری: تالانگه‌ری بادخزان: بای پایز، بای خه‌زان

لای حافظ چاره‌ی جیهان عه‌شقه و پییوایه که‌سی که ئاگای له تالانی بای خه‌زان و شه‌هل بیت هه‌رگیز شانازی به گوئی باغی جیهان و جوانی و ته‌مه‌نه‌وه ناکات، هه‌ریویه به ساقی ده‌لی:

مه‌ی به‌ینه دونیا مایه‌ی شانازی پیوه‌کردن نییه چونکه، زوو به ده‌ستی بای خه‌زان تالانده‌کری.

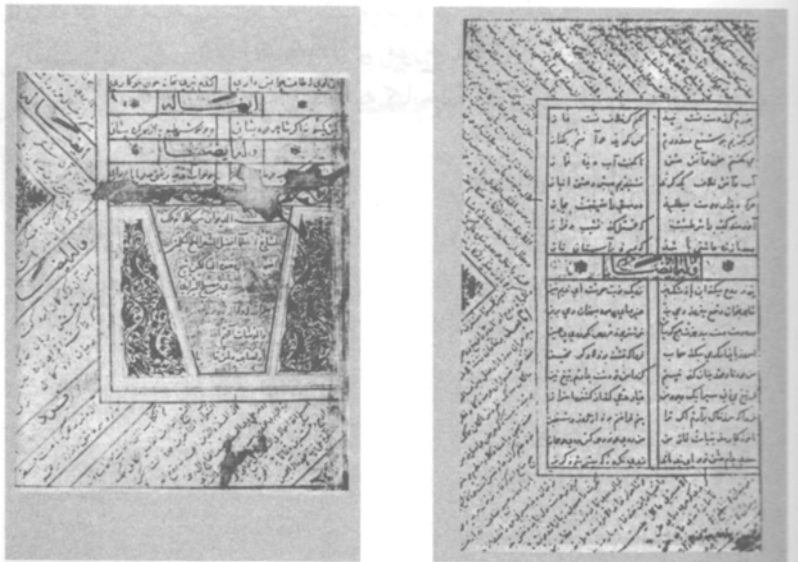
۹- حافظ این گوهر منظوم که از طبع انگیخت

اثر تربیت آصف ثانی دانست

هافظ ئین گووه‌ری مه‌نزوم که ته‌ز ته‌بئ ته‌نگیخت، شه‌سه‌ری ته‌ریبیه‌تی ئاسه‌فی سانی دانست.

حافظ که شه‌م مروارییه هۆنراوانه‌ی له سروشتی خۆی ده‌ره‌یناوه به کاریگه‌ری په‌روه‌ده‌ی ئاسه‌فی دووم ده‌زانی.

گوهر: مرواری
 گوهر منظوم: مرواری هژنراو، مه‌به‌ست له شیعره‌کانییه‌تی
 انگیخت: لیژده‌دا به واتای هیئنایه‌بوون، ده‌ری هیئنا هاتووه اثر: کاریگه‌ری، نیشانه
 آصف ثانی: ناسه‌فی دووهم، ناسه‌فی به‌رخیا وه‌زیری چه‌زهره‌تی سوله‌یمانیه - سه‌لامی خوای له‌سه‌ر
 بی - به‌لام له‌م به‌یته‌دا جیاوازه، سودی پیئواییه که مه‌به‌ست له ناسه‌فی دووهم (قوام‌الدین
 حسن)ه که مامۆستا و په‌رورده‌که‌ری خواجه حافظ بووه و له‌م دیوانه‌دا هه‌رچی ناوی ناسه‌فی
 دووهم یا ناسه‌ف بیته مه‌به‌ست له (قوام‌الدین)ه {ج ۱، ل ۳۳۱}، به‌لام هروی به نه‌فل‌کردن له (د.
 غنی) یه‌وه پیئواییه که ره‌نگه مه‌به‌ست له (جلال‌الدین تورانشاه) وه‌زیری (شوجاع پاشا) بیته
 {ج ۱، ل ۲۵۸} هه‌روه‌ها له نوسخه‌ی (امیر میرزای ته‌یموری) دا هاتووه که مه‌به‌ست له ناسه‌فی
 دووهم (قوام‌الدین محمدی کوری علی) ناسراو به (صاحب‌عیار) وزیر شوجاع پاشایه که له
 سالی (۷۴۶) دا به‌ده‌ستی هه‌مان پاشا کوژراوه {تیموری، شرح‌اعلام، ل ۱۲۶}
 به‌هه‌ر حال خواجه پیئواییه شیعره‌کانی که وه‌ک ملوانکه‌ی مروارین و له سروشی خۆی ده‌ری
 هیئان به هۆی په‌رورده‌ی مامۆستا و په‌رورده‌که‌ره‌که‌ی یاخود وه‌زیریکی به‌خشنده‌وه
 نووسیونی و لیژده‌دا ستایشی ده‌کات.

نخستین صفحه دیوان حافظ در مجموعه آقای سبزویش
 و آخرین صفحه همان مجموعه

غزه لی په نجا و حه و ته م:

به حری ره ملی هه شتی مه خوبونی مه قسور

(فاعلاتن فعلاتن فع لان)

۱- آن سیه چرده که شیرینی عالم با اوست

چشم میگون لب خندان دل خرم با اوست

آن سیه چرده که شیرینی ناله م با اوست، چه شمی مه یگون له بی خندان دلی خوردم با اوست.

ئو سه وزه لیه ی که زوق و شیرینی دنیای هیه، چاوی مه ست و لیسوی به خنده و دلی شادی هیه.

سیه/سیاه: رهش چرده: رنگی روخسار و پیست

شیرینی عالم با اوست: هینددی جیهان زوق و شیرینی هیه
سیه چرده: سه وزه له، سه وزه، سه هری تیر شیرینی: زوق، نهرمی، شیرینی

میگون: مهی ناسا، شهرابی، له روی زمانه وانیه وه به واتای سوور دیت

چشم میگون: چاوی وه که مهی، به لام گهر مه به ست له رنگی مهی بیت واته چاویک که سپیاتییه که ی سووری زور تیدا بیت و هم حاله ته ش هیچ کاتی به جوان دانه تراوه، ههر بویه لیره دا مه یگون واته شه پولاوی بوونی چاو، مه ست بوونی چاو، چاوی مه ست، به لام گهر ناوه لئاوی لیبو بیت مه به ست له سووریه

لب خندان: لیبو به خنده خرم: شاد و خوشحال

واته: ئو مه عشوقه سه هری تیره (سه وزه له) ی که هینددی دنیا شیرین و نهرمی هیه، مه عشوقیکه که چاومه ست و لیبو به خنده و دلشاده.

۲- گرچه شیرین دهان پادشاهانند ولی

او سلیمان زمان است که خاتم با اوست

گرچه شیرین دهان پادشاهانند قه لی، ئو سوله یمانی زه مانه ست که خاتم با اوست.

گرچه لیبو شیرین پادشان، به لام ئو سوله یمانی زه مانه که نه نگوستیله ی پییه.

شیرین دهن: دم و لیبو جوان و په سه ندرکراو، ده می بچوک، نقول دم

نه نگوستیله بچوکه و نقیمه که ی ناوی بچوکتز، لیره دا ده می یاری له روی بچوکی و دانسقه پییه وه به نه نگوستیله که ی هزره تی سوله یمان چواندوه و ده لی: راسته جوانانی که ده میان بچوکه و سه رنجراکیشن پادشا و سه رورن، به لام هیچ کامیکیان ناگهن به مه عشوق چونکه ده می مه عشوق وه که نه نگوستیله که ی سوله یمانه و گره وی له هه مووان بردوته وه، چونکه پادشا زور بوون له دونیادا، به لام هیچیان نه گه یشتن به هزره تی سوله یمان ئو ییش له به ره وه بوو که نه نگوستیله که ی تاک و ته نها بز ئو هاتبوو و که س نه یبوو، یاریش له سه رده می خوی سوله یمانی سه رده مه و هیچ که سیک ی پی ناگات، واته جوانان پادشان، به لام یاری من سوله یمانی زه مانه، چونکه نه نگوستیله ی پییه.

۳- خال شیرین که بر آن عارض گندم گون است

سر آن دانه که شد رهزن آدم با اوست

خالی شیرین که به ران تارزی گه ندوم گونه ست، سرری ئان دانه که شود ره زه نی ئادم با اوست.

خالی شیرین که به سه ر ئو روومه ته گه م ره نگه وه یه، رازی ئو دانه ی تیدایه که بووه مایه ی له ری لادانی ئادم.

خال شیرین: خالی شیرین و جوان عارض: روومه ت گندم گون: گه م ره نگ دانه: دان، ئو دانه ی که بز فریودان له داو داده نریت

رهزن: جه رده، که سانی که له ریگه دا خه لکی رووت ده که نه وه، له ری لاددر

آدم: هزره تی ئادم، له ریگه لادانی ئادم له لایه ن شه ی تانه وه و خواردنی به ری دره خته که که لیره دا به دانی فریودان هاتوه و له قورناتا باسکراوه، وه که نایه تی (۲۲) سوورته تی (الاعراف) هاتوه، ههر چه نده له خودی قورناتی پیروژدا نیوی ئو دره خته نه هینراوه که شه ی تان ئادمی پی فریوداوه، به لام له ته فسیره کاندای به میوه یه کی وه که تری، سیو، هه نجیر یاخود گه م ناماژه کراوه و له نه ده بیاتدا (گه م) زور به ناشکرتر زالبوه، لیره شدا خواجه هه مان بزچوونی هیه. به هه ر حال ده لی: خالی ره شی سه ر روومه تی گه م ره نگت بووته ئو دانه ی که ئادمی له ری لادا و نافه رمانی خودای کرد. سه باره ت به (آن دانه) له رووی عیرفانییه وه نو سراوه: مه به ست له (آن دانه) لای عارفه کان زانین و مه عریفه ته که خودا به ئاده میدا و نه مه ش پیویستی ناسین و سه ره تای عه شقی جوانی ئو بوو، به م در برینه ش واتا که ده بیتته رازی دانیک که ده گوتری ئادمه م له وی خوارد له خالی ره شی مه عشوقه وه درک ده کری، واته مه عریفه به جوانی. له راستیدا مه سه له ی مه عریفه و دره خته که ی ئادم له

تهوراتیشدا هاتووہ کہ کاتی نادمہ لہ بہری درہختی معریفہی خیر و شہری خوارد خودا لہ ترسا لہ بہہشت دہری کرد {پروانہ: سفر التکوین...} ئەم واتا یتگہتیقییہی تہورات زور جیاوازه لہو واتا پوزہتیقیہی عیرفانییہی کہ عارفہکان خستویانہتہروو.

بہہرحال لیژہدا خواجہ دہیوئی فریودہری خالی سہر روومہتی معشوق بختہروو کہ لہ فریوداندا ہیژیکی سہرنجراکیشی وای ہہیہ لہو درہختہ دہچی کہ نادمہی پی خہلہتا، ئەمیش خہلکی فریو دہدات. لہ ہہندی ساغکردنہوودا لہ بری (خال شیرین) (خالی مشکین) ہاتووہ کہ لہبہر زور ہاتنی شیرین دہبووا پەیرہوی لی بکریت، بہلام زورینہی نوسخہ رەسەنہکان (شیرین) یان ہیئاوہ بویہ تیمہش پەیرہویمان لیکرد.

۴- دلبرم عزم سفرکرد خدا را یاران

چہکنم با دل مجروح کہ مرہم با اوست

دلبرہم ئەزمی سەفەر کرد خودا را یاران، چہ کونہم با دلی مہجروہ کہ مہرہم با ئوست.

دلبرہم ئەزمی سەفەری کرد، بۆ خاتری خودا یاران، چی بکہم بہدلی بریندارم کہ مہرہم بہئوہ.

عزم سفرکردن: بریاری سەفەردان مجروح: بریندار مرہم: مہرہم، مہلہم
ہہمیشہ عاشقان لہ کاتی سەفەری مەعشوقدا توانای بیدہنگیبان نامینی و ہہتا بتوانن داد و ہاوار دہکن، خواجہ بہ یاران دہلی: بۆ خاتری خودا یارم بریاری سەفەری داوہ چی بکہم بہ دلی بریندارم، من کہ مہرہمی دلی بریندارم بہ یارہ ئەگەر سەفەر بکات و بروات ئیدی دلی بریندارم چارہسەر ناکری یاران چی بکہم.

۵- روی خوب است و کمال هنر و دامن پاک

لاجرم ہمت پاکان دو عالم با اوست

روی خوب ئەست و کہمالی ہونەر و دامەن پاک، لاجہرہم ہیمہتی پاکانی دو ئالہم با ئوست.

رووخساری جوانہ و لہ کہمالی ہونہردا و بی گوناہہ، بیگومان ہیمہتی پاکانی ہەردوو جیہان لہگەل ئەودایہ.

روی خوب: خوب واتہ چاک، بہلام لیژہدا کہ ئاودہلناوی رووخسارہ واتای جوان دہگہیہنی، رووخساری قہشەنگ ہنر: چاکہ، فەزیلەت

کمال هنر: لہ کہمالی فەزیلہتدایہ دامن پاک: بیگوناہہ، لہ بہرامبەر (دامن آلودہ)دایت کہ بہ مانای گوناہبار دیت، بیگومان پاکداوینی لہ کوردیدا واتای جوزئی و بەشی (پاکدامن) فارسییہ لاجرم: لاید، بیگومان ہمت: دوعاو نزا، ہول و ہیمہت پاکان دو عالم: کہسانی کہ لہ ہەردوو جیہانی دونیا و ئاخیرہتدا پاکن

یار و دولبر بریاری سەفەری داوہ و مہرہمی دلی برینداری منیشی پییہ و ئەی یاران بۆ خاتری خودا چی بکہم، چونکہ تەنیا بریارہکەئییہ من دہترسینی، بەلکو یارم بہ رووی جوانی و کہمالی فەزیلەت و بی گوناہی خزیہوہ، ہیمہت و کۆششی پاکانی ہەردوو دونیای ہہیہ و ئەم کۆشش و ہولہ زۆرہی ئەویش بۆ سەفەر وایکردووہ بریارہکەئییہ بگہیہنیتہ چی، یاخود یار بہم سیفاتانہوہ وایکردووہ نزا و دوعای پاکانی ہەردوو جہان لہگەل ئەودایی و نزای خیری بۆ بکہن بۆ سەفەرہکەئییہ لہ ہەردوو باردا ئەو ترسہ زیاتر دہخاتہروو کہ بیگومان سەفەر دہکات.

۶- با کہ این نکته توان گفت کہ آن سنگین دل

کشت مارا و دم عیسی مریم با اوست

با کہ ئین نوکتہ تەفان گوفت کہ ئان سەنگین دل، کوشت مارا قو دەمی ئیسی مہریہم با ئوست.

دەتوانی ئەم خالہ بہ کی بگوتری کہ ئەو دلرہقہ، تیمہی کوشت و کہچی نەفەسی مەسیحایی ہہیہ.

کشت مارا: تیمہی کوشت دم: نەفەس، ہەناسە

یہکی لہ موعجیزہکانی عیسی کوری مہریہم (سلاوی خویان لہسەر بی) ئەوہبوو کہ بہ ہەناسەئیی خۆی مرۆقی مردووی زیندو دہکردوہ و بۆ ئەمەش فوی دہکرد بہ مردووہکەدا و بہ فرمانی خوا گیانی تی دہکەوتەوہ. لہ ئەدەبیاتی کوردیشدا نەفەسی مەسیحایی ہہیہ، دولبرہی خواجہش بۆ ئەم نەفەسی مەسیحایی ہہیہ و بینینی وەک ہەناسەئیی حەزرتی عیسا گیان دہکاتوہ بہ بەری خواجہدا، بہلام دولبرہ ہیئندہ دلرہقہ بہم ہەناسە زیندووکەرہوہشەوہ عاشقان دہکوژی، خواجہ دہلی: دەتوانی ئەم مەسەلہیہ بہ کی بگوتری واتہ کی باوہر دہکات کہ ئەو یارہ دلرہقہ لہگەل ئەوہی نەفەسی حەزرتی عیسی کوری مہریہمی ہہیہ کہچی بہ سەفەر و ہیجرانی تیمہی کوشت.

زانکه بخشایش بس روح مکرّم با اوست

هافز ئەز موته قیدانهست، گرامی دارهش زانکه بهخشایش بهس روھی موکه ره م با ئوست.

حافظ له باوه‌رداران، خۆشت بووئ (ریزی بگره)، چونکه جیگهی لیبووردهیی زۆربهی وهلیه‌کانه.

معتقدان: باوه‌رداران گرامی دارش: خۆشت بووئ، ریزی بگره، به‌گه‌وره سهیری بکه بخشایش: لیبووردهیی بس: زۆر

روح مکرّم: گیانه گه‌وره‌کان، درکه‌یه له وهلیه‌کانی خوا، به واتای جویره‌ئیلیش دی لێره‌دا خواجه له‌لایه‌که‌وه شانازی به باوه‌رداری خۆیه‌وه ده‌کات و له‌لایه‌کی دیکه‌وه باوه‌رداری به هۆی لیبووردهیی و ریزی ده‌زانیت. بۆیه به یار ده‌لی: حافظ له باوه‌رداران و ئەم باوه‌رداریه‌ش بووته هۆی ئەوهی که زۆریک له وهلیه‌کانی خودا و گیانه به‌ریزه‌کان داوی لیبووردهیی بۆ بکه‌ن تۆش ریزی بگره و خۆشت بووئ.

غەزەلی په نجا و هه‌شتم:

به‌حری هه‌زه‌جی هه‌شتی ئەخره‌بی مه‌کفوفی مه‌قسور
(مفعول مفاعیل مفاعیل مفاعیل)

۱- سر ارادت ما و آستان حضرت دوست

که هرچه بر سر ما می رود ارادت اوست

سه‌ری ئیراده‌تی ما فو ئاستانی هه‌زه‌تی دوست، که هه‌رچه به‌ر سه‌ری ما می ره‌فه‌د ئیراده‌تی ئوست.

سه‌ری ویستی ئیمه‌ به‌رده‌وام له‌سه‌ر به‌رده‌رگای هه‌زه‌تی دۆسته، هه‌ربۆیه هه‌رچی به‌سه‌ر ئیمه‌دا دیت ویستی ئەوه.

ارادت: ئیراده، ویست، دۆستایه‌تی بیخه‌وش و نییه‌ت پاکانه

برسرما می ورد: به‌سه‌ر ئیمه‌دا دیت، مانای زمانی ده‌بیته، هه‌رچی به‌سه‌ر ئیمه‌دا ده‌روات سه‌ری ئیراده‌ی ئیمه‌ی عاشقانی دۆست هه‌میشه و به‌رده‌وام خراوه‌ته سه‌ر به‌رده‌رگا و ناستانه‌ی هه‌زه‌تی دۆسته‌وه، هه‌ر به‌م هۆیه‌شه‌وه‌یه که ئیمه‌ ئیراده‌مان خستۆته به‌رده‌م ناستانه‌ی دۆست، ئیدی هه‌رچیمان به‌سه‌ردی به هۆی ئەو سه‌ردانان و خۆشویست و دۆستایه‌تییه بیخه‌وش و پاکه‌وه دیت که له‌گه‌ل دۆستدا هه‌مانه، یاخود ئیمه‌ هه‌رچیمان به‌سه‌ردی به مه‌یل و ویستی دۆست به‌سه‌رمان دی، چونکه ئیراده‌مان داوه‌ته ده‌ستی.

گه‌ر (برسرما می رود) به مانای مادیانه‌ی زمانی لیکندریته‌وه ئەوا به‌یته‌که ده‌بیته: ئیمه‌ سه‌ری ئیراده‌مان له‌سه‌ر به‌رده‌رگای مالی دۆسته و ئەو ماله‌ش میوان و هاتووچۆکه‌رانی زۆره هه‌ربۆیه هه‌رچی به سه‌رماندا تیده‌په‌ری و پیمان لی دهنی به هۆی ئەو هاورییه‌تی و سه‌ردانانه‌وه‌یه.

له راستیدا بۆ تیگه‌یشتن له‌مانای قولی به‌یته‌که پیوستمان به لیکنده‌وه‌ی تیپروانی عارفانه‌ی عاشقانه هه‌یه بۆ مه‌سه‌له‌ی ئیختیار و ویستی مرۆف، عارفه‌کان یاخود عاشقه‌کانی مه‌عشوقی ئەزله‌ی به‌وپه‌ری خۆشه‌ویستی و هه‌زه‌وه هه‌موو ویست و ئیختیاریان ده‌ده‌نه ده‌ست مه‌عشوق و هیچ کاتیکیش هه‌ست به‌ جه‌برییه‌ت و بی ویستی خۆیان ناکه‌ن، چونکه له‌وکاته‌دا که عاشق خۆی به‌ه‌شیک له مه‌عشوقی ئەزله‌ی خۆی ده‌زانئ و من و تۆیه‌ک له ئارادا ناییت و هه‌میشه بوونی من واته بوونی ئەو و منیک له ئارادا نابئ ئیدی عاشق هه‌ست به ویستی

خوی ناکات و هموو نیختیاری دداته دهست یار لهم کاته‌شدایه که دوو بوونی داواکر یاخود گله‌یی - کهر له بهرامبهر یه‌کتردا نابینرین و هه‌ست به جودایی له یه‌کتری ناکهن، هه‌رچه‌نده لهم حالته‌ته له رواله‌تدا خۆدانه‌دهست و (اجبار)، به‌لام لای عارفه‌کان لهم خۆدانه‌دهسته عاشقانه‌یه و نارزه‌وو و مه‌لیکی نازادانه‌ی خۆیانه و به‌جه‌بری سه‌رووی نیختیار دهره‌تته قه‌لهم، جه‌نابی (د. عبدالکریم سروش) لهم باره‌یه‌وه نووسیه‌یه‌تی: "له کاتیکدا خواناسان و عارفان به نارزه‌وو خۆیان ملکه‌چی گه‌وره‌یی و ریژی شه‌و دهبن، به‌لکو له‌مه‌ش زیاتر عارفان نیختیاری خۆیان به شه‌و دهره‌وشن و لهم فره‌وشتنی نیختیار وکړینی جه‌بره‌دا، عاشقانه نیختیاریکی به‌رزتر له نیختیاری پیشووی خۆیان به‌دهست ده‌هینن شه‌مه‌ش جه‌بری سه‌روو نیختیاره" {عبدالکریم سروش، حدیث بندگی و دلبردگی، ۱۷۶}. لهم قه‌ناعه‌ته عیرفانییه‌ویه که خواجه سه‌ری خۆی ده‌خاته بهر ده‌رگای نارزه‌وو دۆست، چونکه له نیوان خواجه و مه‌عشوقدا من و تۆیه‌ک نه‌ماوه و خواجه به‌وپه‌ری نازادی خۆیه‌وه نازادی دداته ده‌ست نارزه‌وو مه‌عشوقی شه‌زله‌لی تاوه‌کو له‌و ریگه‌یه‌وه نازادی گه‌وره و گرنگی دیکه به‌دهست به‌ینی که عه‌شقی شه‌وه.

به رای (د. سروش) لهم کاته‌دایه که ئیدی لهم مه‌وجوده گرفتگی جه‌بر و نیختیاری نابیی و خودا ده‌بیته نارزه‌وو ویستی شه‌و، واته ده‌بیته خۆشه‌ویستی که شه‌و له هه‌موو دونیادا هه‌لیبژاردوه، لهم حالته‌شدا هه‌رچی شه‌و خۆشه‌ویسته هه‌لیبژیریت، هه‌لیبژاردی شه‌م به‌نده‌یه ده‌بیته {پروانه: عبدالکریم سروش، حدیث بندگی و دلبردگی، چاپی دووه، ۱۳۷۵ه‌ش، مؤسسه‌ه فرهنگي صراط، تهران، ۱۶۱-۱۶۲}.

۲- نظیر دوست ندیدم اگر چه از مه و مهر

نهادم آینه‌ها در مقابل رخ دوست

نه‌زیری دوست نه‌دیدم شه‌گه‌رچه شه‌ز مه‌ه و میهر، نیه‌اده‌م ئایینه‌ها دهر موقابیلی روخی دوست.

هاوتای دۆستم نه‌دی، گه‌رچی له مانگ و هه‌تاو ئاوینه‌ی زۆرم به‌رامبهر رووخساری شه‌م دانا.

نظیر: هاوتای ندیدم: نه‌مبینی مهر: رۆژ، هه‌تاو نهادم: دامنا، رامگرت آینه: ئاوینه در مقابل: به‌رامبهر رخ: رووخسار خواجه لیره‌دا ده‌یه‌وی و سه‌فی جوانی رووخساری دۆست بکات و به‌مانگ و هه‌تاو به‌راوردی بکات و رووخساری دۆست به جوانتر بداته قه‌لهم، ده‌لی: من گه‌رچی هه‌ر دوو مانگ

و هه‌تاوم وه‌ک ئاوینه که له به‌رامبهر رووخساردا راده‌گیری ئاوها له به‌رامبهر رووخساری دۆستدا دانا و به‌راوردم کردن، به‌لام هاوتای دۆستم نه‌بینی له جوانیدا و رووخساری دۆست له مانگ و هه‌تاو جوانتر بوو.

۳- صبا ز حال دل تنگ ما چه شرح دهد

که چون شکنج ورقهای غنچه تو بر توست

سه‌با ز هالی دلی ته‌نگی ما چه شهره ده‌هه‌د، که چون شکه‌نجی شه‌ره‌قه‌های غونچه تو به‌ر توست.

بای سه‌با چۆن حاللی دلی ته‌نگی ئیمه بخته‌پروو که وه‌ک چین و پیچ پیچی په‌ره‌کانی خونچه له‌یه‌کدی پیچراوه.

شرح دهد: شرح بکات، شه‌رغه بکات، بخته‌پروو چون: وه‌ک

شکنج: چین، پیچ و لول ورق: په‌ره‌ی گول تو برتو: توی له ناو توی، لیک پیچراو خواجه دلی ته‌نگی خۆی به خونچه‌یه‌کی تازه ده‌زانیت که گشت په‌ره‌کانی لیکدی پیچراو و توی له ناو تویدان و هه‌رگیز بای سه‌با ناتوانی به نیویاندا گوزه‌ر بکات، هه‌ریۆیه به‌م شیوه‌یه هه‌رگیز بای سه‌با ناتوانی نه‌یینه‌کانی دلی ته‌نگی ئیمه شرح بکات و بیاخته‌پروو، چونکه دلی ئیمه گولیکدی کراوه نییه هه‌مووان نیو په‌ره‌کانی بیینن، به‌لکو خونچه‌یه‌کی داخراوه. واته: دلی ته‌نگی ئیمه وه‌ک په‌ره‌کانی خونچه شاراوه‌یه و هه‌ر بایه‌ک ناتوانی به نیویاندا گوزه‌ر بکات لهم سیفه‌ته‌ی دل و ناخ هه‌میشه سیفه‌تی مرغه‌ه کامله‌کانه و به ئاسانی دلیان لای هه‌ر رییسوار و که‌سیکی ساده‌ی وه‌ک هه‌وا و شه‌مال ناکه‌نه‌وه و هه‌ر که‌سیکیش به ئاسانی نایاناسی.

۴- نه من سبووکش این دیر رند سوزم و بس

بسا سرا که درین کارخانه خاک سبووست

نه من سه‌بووکه‌شی ئین ده‌یری ریند سوزم و به‌س، به‌سا سه‌را که دهرین کارخانه خاکی سه‌بووست.

ته‌نیا من مه‌ینۆشی شه‌م دیره سووتینه‌ره نیم و به‌س، به‌لکو سه‌رانی زۆر لهم کارخانه‌یه‌دا وه‌ک خاکی گۆزه‌یان لیته‌اتوه.

سبوو: گۆزه‌ی ده‌سکداری شه‌راب

سبووکش: که‌سی که به گۆزه شه‌راب بخواته‌وه یان که‌سی که له‌کوپه‌له و خومه‌کانه‌وه به گۆزه (سبوو) شه‌راب له ژیرزه‌مینه‌وه به‌ینیته‌ه دهره‌وه بۆ مه‌بخانه

دیر: دیر، لیره‌دا درک‌یه له دنیا رندسوز: رندسوتینهر، سیفته‌تی دونیا بهس: بهس بس: زور سرا: له نه‌سلدا(سرها)یه که(ه) ساووه، کوی سهره کارخانه: کارخانه، درک‌یه له دنیا که جیگه‌ی کاره، چونکه کارخانه شوینی کاره بیان مالی کاره خاک سبووست: خاکی گۆزه‌یه، واته مردووه

خواجه پیویایه تهنیا هم نییه که له دنیا رندسوتینهره‌دایه و عه‌زاب و مه‌ینه‌تی دنیا دهنوشی (له‌م واتایه‌دا سبووکشی به مانای کاری گۆزه‌ه‌لگر هاتووه، چونکه هم کاره مرۆقه نزمه‌کان پیی هله‌ده‌ستن) خهریکی کاری سووک و بچوکه و گۆزه‌کیشه، به‌لکو دنیا ههر عه‌زایی خه‌لکی چاک و رهند ده‌دات و زورتیک له سهری مرۆقه له دنیا به‌دا بوونه‌ته خاکی گۆزه و مردوون.

یاخود گهر (سبووکش) به مه‌ینوشی و که‌سی که به گۆزه بنوشی بدریته قه‌لم بهم شیویه لیک دهریته‌وه: له دنیا به‌دا که مرۆقه رهند و به هۆشه‌کان ده‌سوتینی تهنیا من نیم مه‌ینوش ب و بهس یاخود تهنیا من نیم خهریکی عه‌شق و عاشقی ب و بهس، به‌لکو زورتیک له و سهرانه‌ی نیستا له کارخانه‌ی دنیا دهرچوون و بوونه‌ته خاکی گۆزه به عه‌شق و عاشقیه‌وه مه‌شغول بوون.

۵- مگر تو شانه زدی زلف عنبر افشان را

که باد غالیه‌سای است و خاک عنبربووست

مه‌گهر تو شانه زدی زولفی نه‌نبرته‌فشان را، که باد غالیه‌سای ته‌ست و خاک نه‌نبره بووست.

ده‌لیتی تو زولفی عه‌نبرپرژینی خۆت شانه‌کردووه، وا با بۆنی غالیه ده‌دات و خاکیش بۆنی عه‌نبر.

مگر: مه‌گهر، ده‌لیتی شانه: شانه شانه زدن: شانه‌کردن

عنبر: ماده‌یه‌کی چهر و بۆنخوشی خۆله‌میشییه که له گه‌ده یان ریخۆله‌ی جۆریک ماسی به نیوی عه‌نبر وهرده‌گیری عنبرافشان: عه‌نبرپرژین، واته بلاوکه‌ره‌وه‌ی عه‌نبر

باد: هه‌وا سای: له (سایدن)ه‌وه هاتووه به مانای سوین، تیسوین غالیه‌ی سای است: غالیه‌ی تیگیراوه، لیسواوه بوو: بۆن

هه‌روه‌که هه‌موو جاریک خواجه جوانییه سروشتییه‌کانی یار له جوانییه ده‌ست‌کرده‌کان به جوانتر ده‌داته قه‌لم، لیره‌شدا به دۆست ده‌لی: له نه‌نجامی شانه‌کردنی پرچته‌وه هه‌وا بۆنی خوشی غالییه و خاک بۆنی خوشی عه‌نبر ده‌گریت، خودی به‌یته‌که‌ی خواجه ده‌لی: ده‌لیتی تو

زولفی عه‌نبرینی خۆت شانه‌کردووه، وا بۆنی خوش به دهریبه‌ردا بلاووته‌وه و که با هه‌لده‌کات وه‌که سیکه که غالیه‌ی پیویه و بۆنی خوشه و له خاکیش بۆنی عه‌نبر دیت. دهری ده‌لی: ده‌گری به‌یته‌که وه‌سفی به‌هاریت له عیرفاندا به درکه له مه‌حبوبی عیرفانی، که هم بۆنه خوشانه‌ی به‌هار بۆنی هه‌و مه‌حبوبه نه‌زه‌لییه‌یه {هروی، ج، ۱، ۲۶۶}

۶- نثار روی تو هر برگ گل که در چمن است

فدای قد تو هر سروبن که بر لب جوست

نیساری روی تو ههر به‌رگی گول که دهر چه‌مه‌نه‌ست، فیدای قه‌دی تو ههر سهرق بوون که به‌ر له‌بی جوست.

ههر په‌ره‌ی گولیک که له گولزاردایه پیشکه‌شی روی تو بی‌ت و ههر دره‌ختیکی سهروش که له که‌نار جۆگه‌دایه فیدای تو بی‌ت.

نثار: قوربان، پیشکه‌ش، ههر شتی که وه‌که هه‌دیه له‌بهر پیی که‌سیکه‌دا ده‌پیرژین، یا ده‌پیرژین، یا دیدن به زه‌ویدا ههر برگ گل: ههر په‌ره‌گولیک، هه‌موو په‌ره‌گولیک

سروبن: دره‌ختی سهرو برلب: له‌که‌نار جو: جۆگه‌له خواجه گشت په‌ره‌گوله‌کانی گولزار وه‌که هه‌دیه له به‌رده‌م پیی مه‌حبوبدا ده‌پیرژینی و قوربانی ده‌کات و گشت دارسه‌روه‌کانی گوی جۆگه‌کانیش ده‌کاته فیدای هه‌و.

۷- زبان ناطقه در وصف شوق نالان است

چه جای کلک بریده زبان بیهده گوست

زه‌بانی ناطقه دهر قه‌سفی شوق نالانه‌ست، چه جای کلکی بووریده زه‌بانی بیهوده گوست.

زمانی خاوه‌ن توانای گۆکردن له وه‌سفی شه‌وقدا ده‌نالینی، چه جای قه‌له‌می زمانپراو که قسه‌ی پوچ ده‌کات.

ناطقه: قسه‌که‌ر، توانای قسه و دهربرین شوق: ناره‌زوو، نیشتیاق، ناره‌زوویه‌کی نازارای نالان: نالان، ده‌نالینی، بی‌توانایه کلک: قه‌لم بریده زبان: زمان پراو

کلک بریده زبان: قه‌له‌می زمانپراو، چونکه قه‌لم داد‌ده‌ری، نوکی قه‌له‌مه‌که‌ی به زمان چواندووه و به زمانپراو داویه‌ته قه‌لم بیهده: بی‌هوده: پوچ

بیهده‌گو: بی‌هوده‌گو، که‌سی که قسه‌ی پوچ ده‌کات

زمانی خاوه‌ن توانای دهربرین که به حکمیته‌وه قسه ده‌کات یاخود نه‌فس و روحی سهره‌تا و نه‌زه‌لی له وه‌سف و خستنه‌روی ناره‌زووی زوری دیدار و وه‌سلی مه‌عشوقدا داد و ناله‌یه‌تی و

توانای ئەو وەسفەى نىيە، ئىدى قەلەمى زمانپراوى بېھودەگۆ چۆن دەتوانى وەسفى ئەو شەوق و
هەزە بکات کە من بۆ مەعشوق ھەمە.

ئەم بەیتە لە نوسخەى(عیوضى) و کۆمەلئى نوسخەى دیکەدا بەیتى کۆتایىبە و لە (امیر
میرزای تیمورى و سودى و قزوینى)و نوسخەى دیکەدا بەیتى ھەوتەمە، لە سودى دا لە برى
(نالان است) (او لال است) و لە امیر میرزای تەیمورى و ھەندئى نوسخەى دیرینیشدا (ما لال
است) ۰ واتە لە وەسفى شەوقى ئیمە/ئەودا لالە) لە قزوینیشدا میسراعى دوووم بەم شێوەیە:

(چ جاي کلک بریده زبان گو بیهده گوست) واتە: چ جاي قەلەمى زمان براو بلئى بېھودەگۆیە

۸- رخ تو در دلم آمد مراد خواهم یافت

چرا که حال نکو در قفای فال نکوست

روخى تو دەر دلەم نامەد موراد خواھەم یافت، چرا کە ھالى نیکو دەر قەفای فالى
نیکوست.

رووخسارت ھاتە ناخەو، بۆیە بە مەبەستى خۆم دەگەم، چونکە خۆشحالى لە پشت خالى
چاکەوێە.

در دلم آمد: ھاتە ناخەو، بە خەيالندا تېپەرى مراد: مەبەست، ئارەزوو
خواھەم یافت: پېنى دەگەم نکو: چاک حال نکو: خۆشحالى
قفا: پشت، دوا فال نکو: فالى ئومیدبەخش، فالى چاک
د. ھروى میسراعى دوووم بە مانای فەرموودەى (تفالوا بالخیر تجدوه) دەزانى لەگەڵ راستى
راى جەنابیان بەندە پېم وایە کە پەيوەندىبەكى نزیکتەر لە نیوان فەرموودەى (انا على ظن عبدی
بى) و تەواوى بەیتەکەدا ھەیە.

روو بە مەعشوقى ھەق دەلئى خەيالى رووى تو بە دلندا ھات، بېگومان بە شېوہەكى
جوان، بەم گومانە جوانەى من بە تو، تو ھاتنە ناخى منەوہ دلنیام کە بە ئاوات دەگەم،
چونکە کاتى مرۆف بە ئومیدوہە فال بگرتتەوہ خۆشەخت دەبى یاخود فالى چاک خۆشحالى لە
ھەگبەیدا ھەلگرتوہ. خوداش لە فەرموودەى قودسیدا دەفەرموویت من لە گومانى
بەندەکەمدام پېم، گەر گومانى چاکم پى ببا چاک دەبم بۆ.

۹- نہ این زمان دل حافظ در آتش هوس است

کہ داغدار ازل همچو لاله خودروست

نە ئین زەمان دلى ھافز دەر ئاتەشى ھەقەسەست، کە داغدارى ئەزەل ھەمچو لالەبى
خودروست.

دلى حافظ تەنیا ئیستا نىيە کە لە ناگرى ھەوہس و تەمەنادا دەزى، بەلکو ھەروەک گولالە
سورەى خۆرسک داخکراوى ئەزەلە.

نە این زمان: ئەم زەمانەى ئیستا نا، تەنیا ئیستا نىيە آتش: ناگر

داغدار: داغدار، داخکراو ھمچو: ھەروەک

لالە: گولالە خودرو: خۆرسک

بېگومان رەشایبەک لەسەر پەرەى سوورى گولالەدايە و خواجە پېيوایە کە ئەمە ھەر لە
ئەزەلەوہ داغکراوہ و بە خۆرسکى کە دەروى ئەم داغەى پېيوایە، ئەم داغە ناگرى ھەز و
تەمەنايە و بەسەر دلى حافظیشەوہیە، بەلام گەر کۆمەلئى پېيان وابى ئەم داغە تازەيە ئەوا
خواجە ئەوہ رەتدەکاتەوہ و دەلئى: ئیستا و تازە نىيە دلى حافظ لە ناگرى تەمەننا و
ئارەزوودايە بۆ گەيشتن بە مەعشوق، بەلکو ھەر لە ئەزەلەوہ ئەم داغەکراوہ وەک چۆن گولالە
خۆرسک داغکراوہ.

(د. محمد استعلامى) لە (درس حافظ) دا لە بارەى ئەم غەزەلەوہ نووسيوویەتى: " ئەم غەزەلە
زیاتر زاراوہ و گوزارشت و مانای عیرفانى تېدايە و لە بارەى ھەزرتى دۆستەوہ قسە دەکریت،
کە ھەرچى لەم جیھانەدا روو دەدات پەيوەستە بە ويست و مەشیتەتى ئەوہوہ. حافظ لە عەشقى
ئەودا - داغکراوى ئەزەلە - " لە کۆتایى غەزەلەکەشدا نووسيوویەتى: " ئەوہى لەم غەزەلەدا
بېنیمان شەرّفەى ھەوہسى جەستەبى نەبوو، حافظ لە ئەزەلەوہ داغکراوى عەشقیكى دیکەيە
دروست وەک گولالە خۆرسکەکانى بەھار، وەک گولالە سوورەکان. داغکراوى ئەزەلەيش واتە
کەسى کە لە ئەزەلەوہ عاشقى ھەق بووہ." { د. محمد استعلامى، درس حافظ، ج ۱، تھران،
۱۳۸۲ھش، ل ۲۱۹ } .

غەزەلى پەنجا و نۆبەم:

بەحرى خەفیفى شەشى مەخبوونى مەقسور

(فاعلاتن مفاعلن فعلات)

۱- دل سەراپەردەء محبت اوست

دیده آینه‌دار طلعت اوست

دل سەراپەردەئى مەھەبەتتى ئوست، دیدە ئایینه‌دارى تەلئەتتى ئوست.

دل چادر و خەيمەى خۆشەويستى ئەو، چاۋ ئاۋىنە ھەلگىرى رووخسارى ئەو.

سراپەردە: جىگايەك كە لە سەفەردا لە چادر بۆ پاشايان رىكەدەخرى، خىمەى شكۆدار

دیده: چاۋ آینه: ئاۋىنە

آینه‌دار: ئەو كەسەى كە لە پىش بۈك ياخود سولتانه‌وہ ئاۋىنە ھەلدەگىرى تا خۇيانى

تىدا بىينن

دل چادر و خەيمەى جوانى خۆشەويستى مەعشوقە و چاۋانىشم وەك ئاۋىنەھەلگىرى

رووخسارى ئەو واىە و ھەمىشە لە نىۋو چاۋانغدايە، بە دەربرىنى عارفەكان دل جىگاي جىلوەى

نورە خودايىيەكان و پەيوەندى نىۋان جەستە و واتايە. بە بۆچوونى (انصارى) دللى مرؤفە چوار

پەردەيە كە يەكەمىيان (صدر) و جىگەى ئىلھام و دوۋەم (قلب) ەو جىگەى نورى ئىمان و سىيەم

(فؤاد) ەو چادر و سەرا پەردەى جىلوەى حەقە چوارەمىش پەردەى (شغاف) ەو مەيدانى عەشقە،

{د. سجادى، فرهنگ اصطلاحات و تعبيرات عرفانى}

لەم بەيتەدا خواجه پەردەى سىيەمى دللى لە بەرچاۋگرتوۋە كە جىگەى شكۆدارى جىلوەى

مەعشوقى حەقە و دەلى: دللى مەن سەراپەردەى شىاۋى خۆشەويستى ئەو و چاۋىشم جىگەى

شىاۋى رووخسارى ئەو.

۲- مەن كە سەراپەردەم بە دو كۈن

گردنم زير بار منت اوست

مەن كە سەراپەردەم ياقەردەم بە دو كۈن، گەردەنەم زير بارى مەنئەتتى ئوست.

مەن كە لە بەرامبەر ھەردو گەردووندا سەراپەردەم دانانەويتم، گەردنم لە ژىر بارى مەنئەتتى ئەودايە.

سەراپەردەم: سەراپەردەم، تەسلىم نام

دو كۈن: مەبەست لە دونيا و ئاخىرەتە

گردن: گەردن زير: لە ژىر

له فەرھه‌نگه‌کاندا (سر در نیاورم) به تسی ناگه‌م، سهرم لی دهرناچی راشه‌کراوه، به‌لام واتاکه‌ی له ئەده‌بی سهرده‌می سه‌بکی خوراسانی و عیراقیدا به واتای سهردانانه‌وینم دیت، خواجه ده‌لی: من که له بهرامبهر هه‌ردوو جیهاندا سهردانانه‌وینم و سهربه‌رزم، گه‌ردم له ژیر باری منته‌ی یارو مه‌عشوقی حه‌قدایه و به گه‌وره‌یی ئەوه‌ویه منیش گه‌وره، بووم و له بهرامبهر که‌سدا سهرنه‌وی ناگه‌م، یاخود وه‌ک سودی و هروی ده‌لین له کاتی‌کدا که له بهرامبهر دونیا و ناخیره‌تدا سهری ته‌سلیم دانانه‌وینم له بهرامبهر منته‌ی یاردا بۆ سوپاس‌گوزاری سهر داده‌نه‌وینم وه‌ک بلینی که له ژیر باردا گه‌ردم خواربووه، به‌لام ئەم به‌نده‌ ناچیزه‌ پی‌یوایه که سهر بۆ‌کس دانانه‌وینم و بی‌ساکیم له گه‌وره‌یی مه‌عشوقه‌ویه و قه‌رزاری منته‌ی ئەوم. (د. استعلامی) ش نویسیه‌تی: "میسراعی دوهم ئەمه‌یه که به‌م حاله‌وه منته‌ی په‌روه‌ردگارم به‌سه‌روه‌ویه چونکه ئەو منی به‌م پله‌ی بی‌نیازییه گه‌یاندوه" {استعلامی، ج ۱، ل ۲۱۵} بی‌گومان ئەم رایه‌ی به‌ریزیان هه‌مان ئەو رایه‌یه که پیشتر خستمانه‌روو.

۳- تو و طوبی و ما و قامت یار

فکر هرکس به قدر همت اوست

تو فو توبی و ما فو قامه‌تی یار، فکری هه‌رکس به قه‌دری هیمه‌تی ئوست.

تۆ و دره‌ختی توبا و ئیمه و بالای یار، بیری هه‌ر که‌سی هینده‌ی هیمه‌تی ئەوه.

طوبی: دره‌ختیکی جوانه له به‌هه‌شتدا تو و طوبی: توبا بۆ تۆ

به قدر: هینده‌ی همت: هیمه‌ت، مه‌به‌ست، ئیراده‌ی به‌هیز، هه‌ول، ئاره‌زوو، سروشت تۆ ئە‌ی ئەه‌لی رووخسار و شیوه‌خوازی با توبا بۆ تۆ بی‌ت و بالای یاریش به‌نسیبی ئیمه‌ی ئەه‌لی عیرفان بی‌ت، تۆ هه‌ولت بۆ ئەوه داوه یاخود سروشتی تۆ هه‌ر بۆ ئەوه باشه و هه‌ول و سروشتی ئیمه‌ش له‌گه‌ل قامت و بالای یاردا به‌کده‌گریته‌وه و هه‌ولی ئەوه‌مان داوه ئیدی بیری هه‌رکه‌سی‌کیش هینده‌ی هه‌ول و سروشت یاخود هیمه‌ت و ئیراده‌ی خۆیه‌تی، واته تۆ خۆشییه‌کانی به‌هه‌شتت ویستوه ئیمه‌ش دیداری یارکه خودایه، توبا بۆ تۆ و دیداری مه‌عشوقیش بۆ ئیمه.

له (رابیعه‌ی عه‌ده‌وی) یان پرسی تۆ بۆچی هه‌میشه باس له دیداری خودا ده‌که‌یت و باس له خۆشییه‌کانی به‌هه‌شت ناکه‌یت ئەویش فه‌رموی: له پیشدا دراوسی ئەوجا خانوو - الجار شم الدار- {وحدت وجود، به نقل له: تذکرة الاولیاء، ص ۹۱} واته له پیشدا پی‌یوسته له دراوسی بیری پاشان له خانوو، لای عارفه‌کان هه‌میشه خۆشی به‌هه‌شت له دیدار و لیکای خودا کورت ده‌گریته‌وه و بیریان له خۆشی و له‌زه‌ته مادیه‌یه‌کانی به‌هه‌شت نییه، ئەمه له کاتی‌کدا

لای ئەه‌لی شیوه و زاهیر خۆشییه‌کانی به‌هه‌شتیان له‌به‌رچاوه، لی‌ره‌دا خواجه‌ش به‌ریبازی عیرفانی خۆیه‌وه به‌رووخسارگری ده‌لی: ئەندازه‌ی هه‌رکس به‌ ئەندازه‌ی سروشتی خۆی بیره‌کاته‌وه تۆ بیری له توبا ده‌که‌یته‌وه بۆ تۆ، ئیمه‌ی عارفیش بیری له قه‌د و بالای یار ده‌که‌ینه‌وه خودا ئەو لیکایه‌مان به‌نسیب بکات یاخود ده‌کات، چونکه به‌ پی‌ی هیمه‌ته.

۴- گر من آلوده دامنم چه زیان

همه عالم گواه عصمت اوست

گه‌ر مه‌ن ئالوده دامنه‌م چه زیان هه‌مه‌ ئاله‌م گوفاهی ئیسمه‌تی ئوست.

ئه‌گه‌ر من گوناهاکارم چه زیانی هه‌یه، چونکه هه‌موو جیهان گه‌واهی پاک‌ی و بی‌گوناهی ئەوه.

آلوده‌دامن: گوناهاکار زیان: زیان، زه‌ره‌ر گواه: گه‌وا، شایه‌د

عصمت: پاک‌ی، بی‌گوناهی، به‌کێکه له سیفه‌تی پی‌غه‌مبه‌ران و (به رای هه‌ندی له زانایان) جینشینه‌کانی ئەوه، چونکه هه‌رگیز گوناهی بچووک و گه‌وره ناکه‌ن. هه‌ر بۆیه خواجه ده‌لی: ئەگه‌ر من ئالوده‌ی گوناهم و گوناهاکارم چه زیانی هه‌یه یاخود قه‌یدی چه ده‌کا، چونکه هه‌موو جیهان گه‌واهی پاک‌ی و بی‌گوناهی ئەوه، لی‌ره‌دا ئەو یاره ده‌کری پی‌غه‌مبه‌ر (د.خ) بی‌ت یاخود مورشید و عارفانی خۆشه‌ویستی خواجه بن. ئەمه له کاتی‌کدا به‌ پی‌غه‌مبه‌ر یا هه‌ر مرۆقی‌کی تر بده‌ینه قه‌له‌م، به‌لام گه‌ر (او) خودی خودای حه‌ق بی‌ت لیکدانه‌وه‌یکی دیکه هه‌لده‌گریت و ئەوه‌یه که ئەو به‌ میه‌ره‌بانی خۆی ده‌ستی به‌نده‌کانی ده‌گریت و له تیکه‌وتن ده‌یانپاریزی {استعلامی، ج ۱، ل ۲۱۴}

۵- من که باشم در آن حرم که صبا

پرده‌دار حریم حرمت اوست

مه‌ن که باشم ده‌ر ئان هه‌ره‌م که سه‌با، په‌رده‌داری هه‌ری هورمه‌تی ئوست.

ده‌بی من کێ بۆ له‌و حه‌ره‌مه‌دا که سه‌با ده‌رگاوانی سنووری حورمه‌تی ئەوه.

من که باشم: من کێ بۆ

حرم: ناوه‌وه‌ی ماڵ، حه‌ره‌م، ده‌وربه‌ری جینگا پی‌رۆزه‌کان وه‌ک حه‌ره‌می مه‌که پرده‌دار: ده‌رگاوان حریم: سنوور، ناوچه‌یه‌کی دیاریکراو حرمت: ئابرو، حورمه‌ت، غیره‌ت باس له گه‌وره‌یی سنوور و گرتگی حه‌ره‌می یار ده‌کات و ده‌لی: حه‌ره‌میکی وه‌هایه که بای سه‌با له‌گه‌ل ئەوه‌ی گشت جینگایه‌که ده‌گری ده‌رگاوانه و بۆی نییه بچیته ژووره‌وه ئیدی ده‌بی‌ن مینیکی بچکۆله‌ی ناچیز له‌و حه‌ره‌مه‌دا چه‌رخینکم هه‌بی و کێ بۆ.

۶- بی خیالش مباد منظر چشم

زانکه این گوشه جای خلوت اوست

بی خیالش مباد مهنزوری چشم، زانکه ین گوشه جای خه لفته تی ئوست.
یاخو تیلوی چاوم بی خیالی ئو نه بی، چونکه ئەم گوشه یه جینگه ی خه لوته تی ئو ه
مباد: بۆ ته مه نایه، یاخو نه بی منظر: جینگای ته ماشا کردن وه که په نجه ره

منظر چشم: تیلوی چاو که ده ریچه ی روانینه، گوشه ی چاو زانکه: له و رووه دیکه،
چونکه گوشه: گوشه، مه به ست له گوشه ی چاو خلوت: خه لوت، ته نیا دانیشتن.
خواجه ده لی: گوشه ی چاری ته نیا جینگای خه لوته تی یاره و که سی دیکه نا هه ریچه
ته مه نا ده که م هه رگیز وینه ی خه یالی ئو له پیش چاوم ون نه بی تا له و گوشه یه وه سه بری
بکه م، ئەمه ش جگه له ته مه نا بۆ ون نه بوونی یار دانپانانه به وه ی که گوشه ی چاری ته نیا
یاری تیدایه.

۷- هر گل نو که شد چمن آرای

ز اثر رنگ و بووی صحبت اوست

هه ر گولی نوو که شود چه مه نئارای، ز ئەسه ری رنگ و بووی سو به ته تی ئوست.
هه ر گولیکه تازه که بووه مایه ی رازاندنه وه ی گولزار به کاریگه بری رهنگ و بۆنی
هاوده می ئه وه ده یه.

نو: تازه، نو، چمن آرای: گولزار رازینه ره وه بووی: بۆن صحبت: هاوده می
وه که له غه زه لی پیشوودا گوترا که به هار و جوانییه کانی لای عارفه کان رهنگ و بۆنی
جوانی و جه مالی خودان، هه ریچه لی ره دا زیاتر جه ختی له سه ر ده کاته وه که هه ر گولیکه تازه
که ده بیته مایه ی رازاندنه وه ی گولزار و چیمه ن له هاوده می ئه وه ده یه و رهنگی جوان و بۆنی
خۆشی له وه وه وه رگرتووه.

۸- دوور مجنون گذشت و نوبت ماست

هر کسی پنج روز نوبت اوست

دووری مه جنون گوزه شت و نوبه تی ماست، هه رکه سی په پنج روز نوبه تی ئوست.
رۆژگاری مه جنون تیپه پی و سه ری ئیمه یه هه رکه سی پینج رۆژ نۆره یه تی.
دوور: رۆژگار، سه رده م، رۆژ گذشت: به سه رچوو، تیپه پی نوبت: نۆره، سه ره
نج روز: پینج رۆژ، مه به ست له ماوه یه کی که مه، بۆ کورتی مۆله تی ژبانی دوانیا به کاردی
مجنون: مه جنون، قه یسی عامری که عاشقی له یلا بوو، له ئەده بی عه ره بییدا ره مزی عاشقییه

بینگومان عشقی مه جنون عشقیکی زه مینسی مرۆییه لای حافر ئەم جوژه عه شقه
سه رده می به سه رچوو و ده لی: رۆژ و رۆژگاری مه جنون عه شقه کی به سه رچوو ئیدی نۆره ی
ئیمه یه بۆ عه شقبازی که ئەلبه ت عه شقی حه فیقی و ئیلاهییه، ئەم به سه رچوو و ته وا بوونه ش
حاله تیکی ئاساییه و هه ر که سی که دپته ئەم دونیایه ماوه یه کی که م یا پینج و دوو رۆژی
ماوه ی پینده درت و پاشان زۆر خیرا مۆله ت و نۆره کی ته واو ده بی.

۹- ملکت عاشقی و گنج طرب

هرچه دارم ز یمن دولت اوست

مولکه تی ئاشقی و گه نجی ته ره ب، هه رچه دارم ز یومنی دۆله تی ئوست.
پادشایه تی عه شق و خه زینه ی شادی، هه رچیم هه یه له به ره که تی ئیقبا لی ئه وه ده یه.
ملکت: پاشایه تی، مه مه له که ت گنج: خه زینه، شایسته یی
طرب: شادی یمن: موباره کی، به ره که تی دولت: ئیقبا ل، عیزه ت، گه وره یی
خواجه پییوایه هه رچی هه یه له پاشایه تی عه شق و خه زینه ی شادی هیچی هی خۆی نییه،
به لکو هه مووی به ره که تی گه وره یی و ئیقبا ل و به ختی یاره و به خۆشه ویسته یی یار خواجه له
عه شقدا بووه ته پادشا و خه زینه ی شادیشی پیکه وه ناوه.

۱۰- من و دل گر فدا شدیم چه باک

غرض اندر میان سلامت اوست

مه ن و دل گه ر فیدا شو دیم چه باک، غه ره ز ئەندهر میان سه لامه تی ئوست.
گه ر من و دل بووینه قوربانی چ گرنگی هه یه، چونکه مه به ست له م نیوه نده دا سه لامه تی ئه وه.
چ باک: چ گرنگی هه یه غرض: مه به ست اندر میان: له مه نیوه نده دا، له م مه سه له یه دا.
له ریگه ی عه شقدا مه به ستی سه ره کی سه لامه تی یاره و هیچی دیکه هه ریچه کاتی له م
ریگه یه دا من و دل ده بینه فیدا، یاخود بووینه ته فیدا چ باکینک یاخود چ گرنگی هه یه، چونکه
له م نیوه ندی عه شقه دا مه به ستی به نه ره تی سه لامه تی ئه وه (مه شعوق) ه.

۱۱- فقر ظاهر مبین که حافظ را

سینه گنجینهء محبت اوست

فه قری زا هیر مه بین که هافر را، سینه گه نجینه یی مه به به تی ئوست.
سه بری هه ژاری رووکاری مه که، چونکه حافر سنگی گه نجینه ی خۆشه ویستی ئه وه.
خواجه لی ره دا جیاوازی له نیوان هه ژاری رووکاری و هه ژاری راسته قینه ده کات و هه رگیز
خۆی به هه ژار نازانی، چونکه دلێ پره له خۆشه ویستی مه عشوق، هه ریچه به خه لکی

دیکهش دهلی چاوت له ههژاری رووکاری نهبی و نهوه به ههژاری مهزانه و وامهزانه که حافظ ههژاره، چونکه حافظ ههژار نییه و سنگ و دلی گه نجینهی خوشهویستی مهعشوقه و نه مهش بهسه بۆ دهوله مه ندبوون.

غهزه لی شهسته م:

به حری موزاریعی ههشتی نهخره بی مه کفونی مه قسور
(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- دارم امیدی عاطفتی از جناب دوست

کردم جنابتی و امبدم به عفو اوست

دارم ئومیدی ئاتیفته تی نهز جه نابی دوست، کهردهم جینایه تی و ئومیده م به نه فقی ئوست.

ئومید و هیوای به زهیی و خوشهویستییه کم به ده رگا و ئاستانهی دۆست ههیه، تاوانیتکم کرد و هیوام به لیخۆشبوونی نهوه.

دارم: هه مه عاطفت: شهفه قهت، به زهیی و میهره بانی، خوشهویستی

جناب: ده رگا و ئاستانه، ده ورره ی ما، جناب جنایت: تاوان

خواجه له گه له نهوهی که تاوانیتکی کردوه، به لام هه به هیوا و ئومیده وه دهژی و به هیوای غوفران و لیخۆشبوونی دۆسته، میسراعی یه که می بهیته که به دوو شیوه لیکنده دریته وه که یه که میان ئومید و هیوام به به زهیییه که له ده رگا و ئاستانهی دۆستدا ههیه و دووه میان (جناب) خودی دۆسته واته هیوام به به زهیییه که له جه نابی دۆست. له ههردوو باره که شدا مانای بهیته که نهوهیه که خواجه تاوانیتکی کردوه و ئیستاش به ئومید و گه شیبینییه وه دهروانیتته لیخۆشبوون و عه فوی دۆست، چونکه له میسراعی دووه مدا ده لی: تاوانیتکم کرد و به لام ئومیدم به لیخۆشبوونی نهوه.

۲- دانم که بگذرد ز سر جرم من که او

گرچه پریوش است و لیکن فرشته خوست

دانم که بوو گزه ره د ز سه ری جورمی مه ن که ئو، کهرچه په ریشه شه ست شه لیکن فریشته خوست.

ده زانم که چاوپۆشی له گونا هم ده کات، چونکه نهو کهرچی په ری ئاسایه، به لام خوی فریشتهی ههیه.

دانم: ده زانم بگذرد ز سر جرم: چاوپۆشی له تاوان ده کات پری: په ری، جنۆکه پریوش: شیوه په ری، په ری ئاسا، مه به ست له جوانییه، به لام په ری بیهره چمن و لیبووردنیان نییه فرشته خو: خوی فریشته، واته سروشت و خوی وه فریشته لیبووردهیه.

ته‌واو‌ک‌ه‌ری به‌ی‌تی به‌که‌مه خواجه نومی‌دی به لی‌خ‌و‌ش‌بو‌ونی یار هه‌یه، لی‌ره‌ش‌دا ده‌لی: ده‌زانم
له‌م تاوانه‌ی من ده‌بو‌وری، چونکه یارم گه‌رچی له جوانیدا پ‌ه‌ری ناساییه، به‌لام له به‌خ‌ش‌نده‌یی
و می‌ه‌ر‌ه‌بانیدا وه‌ک فریشته‌یه.

ئه‌م به‌ی‌ته له هه‌ندێ نوس‌خه و به‌ی‌تی سی‌یه‌مه، به‌لام له‌لایه‌که‌وه له ته‌وا‌وی نوس‌خه‌کانی
دی‌که‌دا دو‌وه‌مه و په‌یره‌ویم له گه‌وره‌کان کردو، له‌لایه‌کی دی‌که‌وه ته‌وا‌و‌ک‌ه‌ری به‌ی‌تی به‌که‌مه.

۳- چندان گریستیم که هرکس که برگذشت

در اشک ما چو دید، روان گفت کاین چه جوست

چندان گریستیم که هرکس که برگزده‌شت، دهر ئەش‌کی ما چو دید ره‌شان گرفت
کین چه جوست.

هینده‌ گریابین که هه‌ر که‌سی تی‌په‌ری کاتی فرمی‌س‌کی نی‌مه‌ی بینی به‌ک‌سه‌ر گوتی ئە‌مه‌ چ
جو‌گه‌یه‌که.

چندان: هینده، نه‌وه‌نده
روان: به‌ک‌سه‌ر
گریستیم: گریابین
برگذشت: تی‌په‌ری
جو: جو‌گا، جو‌گه

خواجه باس له گریانی‌ک ده‌کات که په‌ی‌وه‌ندی‌یه‌که‌ی نه‌خ‌س‌ت‌ۆ‌ته‌روو، به‌لام به‌ی‌ته‌کانی
پیش‌و‌دا واده‌ده‌که‌وێ که گریانی په‌ش‌ی‌مانی بی‌ت و ده‌لی له په‌ش‌ی‌مانیدا هینده‌ گریابین یا‌خ‌ود
له دو‌وری یاردا هینده‌ زۆر گریابین که وه‌ک جو‌گایه‌کی لی‌هات و هه‌ر‌ک‌س به‌و نی‌وه‌دا گوزه‌ری
کرد تو‌وشی سه‌ر‌سو‌ر‌مان بوو هه‌ر‌بو‌یه‌ به‌ک‌سه‌ره گوتی ئە‌مه‌ چ جو‌گایه‌که!

۴- بی گفت و گوی، زلف تو دل را همی کشد

با زلف دلکش تو که را روی گفت و گوست

بی گو‌فت و گو‌ی، زول‌فی تو دل را هه‌می کیشه‌د، با زول‌فی دل‌ک‌شه‌ی تو که را روی
گو‌فت و گو‌ست.

بی هیچ قسه‌یه‌ک زول‌فی تو دل بۆ خ‌و‌ی راده‌کیشی له‌گه‌ل زول‌فی سه‌ر‌ن‌ج‌را‌کیشی تو‌دا کی
بو‌واری گف‌تو‌گ‌و‌ی هه‌یه.

گفت و گوی: قسه، گف‌تو‌گ‌و
هه‌می کشد: راده‌کیشی
دلکش: سه‌ر‌ن‌ج‌را‌کیش
که را: کی، چ که‌سی
روی: لایه‌ن، بو‌وار
روی گفت و گوی: بو‌واری قسه

خواجه کاتی دپ‌ته سه‌ر باسی زول‌فی یار نی‌دی جوان‌ترین و پ‌ر‌مان‌ات‌رین و لی‌لت‌ترین قسه
ده‌کات، هه‌ر‌بو‌یه ده‌ک‌ری بل‌ین خواجه زول‌فی یاری به‌ لاهه سه‌ر‌ن‌ج‌را‌کیش‌ترین لایه‌نی عه‌ش‌قه،
زول‌فیش هه‌مان نه‌پ‌نی‌یه‌کانی مه‌ع‌شو‌قه و خواجه‌ش زۆر له‌سه‌ر نه‌ی‌تی و شاراهه‌کان پ‌یدا‌ده‌گر‌یت

و پانتاییه‌کی زۆری دیوانه‌که‌ی داگیر ده‌که‌ن، لی‌ره‌ش‌دا زول‌فی یاره که مه‌به‌سه‌ت له نه‌ی‌تی و
شاراهه نی‌لایه‌یه‌که‌ی نی‌دی چ خودی خواجه و چ خوین‌ه‌ریش تو‌وشی حیره‌ت و سه‌ر‌سو‌ر‌مان ده‌بی
و لی‌ک‌دان‌ه‌وی شه‌و نه‌ی‌نی‌انه روحی ده‌و‌یت نه‌وه‌ک قسه. له‌م به‌ی‌ته‌ش‌دا خواجه حیره‌ت و
سه‌ر‌سو‌ر‌مانی خ‌و‌ی له زول‌فی یار ده‌خاته‌رو، شه‌و زول‌ف و پر‌چه‌ی که به‌ بی قسه دل‌ان
که‌مه‌ند‌کیش ده‌کات و که‌سی نی‌یه له‌گه‌ل ئە‌م پر‌چه‌دا بو‌واری قسه و گف‌تو‌گ‌و‌ی هه‌بی‌ت. واته:
شاراهه‌یی و نه‌ی‌تی تو دل‌انی که‌مه‌ند‌کیش کردوه و که‌سی‌کیش نی‌یه که له‌گه‌ل ئە‌م نه‌ی‌نی‌انه‌دا
بو‌واری گف‌تو‌گ‌و‌ی هه‌بی.

۵- هیچ است آن دهان که نبینم ازو نشان

موی است آن میان و ندانم که آن چه پوست

هی‌چه‌ست ئان ده‌هان که نه‌بینم ئە‌زو نیشان، مویه‌ست ئان میان و نه‌دانم که ئان چه
موست.

ده‌لی‌تی نی‌یه شه‌و ده‌مه‌ی که هیچ نیشانه‌یه‌کی نابینم - له ب‌چ‌و‌و‌کی‌دا - شه‌و که‌مه‌ره مویه‌که
و نازانم که چۆن مویه‌که.

هی‌چ است: هی‌چه، نی‌یه
موی است: مویه‌که
دهان: ده‌م
میان: که‌مه‌ر‌ندانم: نازانم

شاعیر به پیتی سه‌رده‌می خ‌و‌ی وه‌س‌فی یار ده‌کات که ب‌چ‌و‌و‌کی ده‌م و باریکی که‌مه‌ره،
پ‌ی‌ی‌وایه که ده‌می یار هینده‌ ب‌چ‌و‌و‌که هیچ نیشانه‌یه‌کی نی‌یه و ده‌لی‌تی هه‌ر نی‌یه شه‌و که‌مه‌ره‌ش
شه‌وه‌نده باریکه هینده‌ی مویه‌که، به‌لام نازانم چ چۆره مویه‌که.

۶- عمری ست تا ز زلف تو بووی شنیده‌ام

زان بووی در مشام دل من هنوز بووست

ئومری‌ست تا ز زول‌فی تو بو‌ویی شه‌نیده‌ئه‌م، زان بو‌وی دهر مه‌شامی دلی مه‌ن هه‌نوز
بو‌وست.

ته‌مه‌نی‌که که بۆنی‌کی زول‌فی تو‌م کردوه، به‌و بۆنه هه‌ستی بۆنی دلی من هیش‌تا بۆ‌ن‌خۆ‌شه.
عمری ست: ته‌مه‌نی‌که، ماوه‌یه‌کی زۆره.

بو‌وی شنیده‌ام: گو‌ییم له بۆنی‌ک بو‌وه، ئە‌م چۆره دهر‌پ‌ر‌ینه تایبه‌تمه‌ندی زمانی فارسییه و له
کوردیدا به‌م شی‌وه‌یه نا‌گوت‌ری واته: بۆنی‌کم کردوه
مشام: هه‌ستی بۆ‌ن‌کردن، جی‌گه‌ی بۆ‌ن‌کردن له می‌ش‌ک‌دا
هنوز: هیش‌تا

شاعر به شیوهی زیاده‌رویی (مبالغه) و سلفی بؤغۆشی پرچی یار ده‌کات و ده‌لی: ماوه‌یه‌کی زۆره یاخود عومریکه که بوونیتی زولفی تۆم کردوه و هیئنده بؤغۆش بووه که تا ئیستاش نهو بۆنه له مه‌شامدا ماوه‌ته‌وه.

۷- دارم عجب ز نقش خیالینش که چون نرفت

از دیده‌ام که دم به دمش کار شست و شوست

دارم ته‌ج‌ب ز نه‌قشی خیاله‌ش که چون نهره‌فت، نه‌ز دیده‌تم که دم به ده‌مه‌ش کار شوست و شوست.

سه‌یرم له وینه‌ی خه‌یالی نهو دئ که چۆن له چاواندا نه‌شۆرایه‌وه له کاتی‌کدا که چاوی من سات به‌سات کاری شووشتن - فرمیسک رژاندن - ه.

دارم عجب: پیم سه‌یره نقش خیالش: وینه‌ی خه‌یالی رووخساری نهو

دم به دم: سات به سات، به‌رده‌وام

شست و شو: قه‌د و ره‌گی چاوگی (شووشتن)ن و به واتای شووشتن دیت، لیره‌دا مه‌به‌ست له فرمیسک رژاندنه.

چاوانی خواجه به‌رده‌وام ده‌گریه‌ت و فرمیسک ده‌رژئ و کاری بووه‌ته شووشتن، به‌لام به‌وه هم‌مو فرمیسکه‌ش هیشتا خه‌یالی وینه‌ی رووخساری یار هه‌ر له چاوانیدا ماوه‌ته‌وه، بۆیه ده‌لی: سه‌یرم له وینه‌ی رووخساری تۆ دئ که له چاواندا به‌هینه‌ی کاریگه‌ر و جی‌گیره که له‌گه‌ل نهو هم‌مو فرمیسک رژاندنه‌دا ناروات و ناشۆریته‌وه ته‌نانه‌ت چاوانم هینه‌ده فرمیسک ده‌رژئ که ده‌لیسی کاری شووشتنی هه‌یه و به‌رده‌وام ئاو ده‌رژئ، به‌لام هیشتا وینه‌ی رووخساری تۆ تیدا‌ماوه.

۸- حافظ بداست حال پریشان تو ولی

بر بووی زلف دوست پریشانی نکوست

هافر به‌ده‌ست هالی پریشانی تو قه‌لی، به‌ر بووی زولفی دوست په‌ریشانییه‌ت نیکوست.

حافر حالی په‌شیوی تۆ خراپه، به‌لام به بۆنی پرچی دۆسته‌وه په‌ریشانییت چاکه.

بووی: بۆن، ئومید نکو: چاکه

حافر به خۆی ده‌لی: حالی په‌شیوی و په‌ریشانی تۆ خراپ و چاک نییه، به‌لام گه‌ر نه‌م په‌ریشان حالییه به کاریگه‌ری بۆنی زولفی یاره‌وه هاتۆته ئارا و به سه‌رتا هاتۆوه، چاکه‌یه واته گه‌ر ئومیدی گه‌یشتن به دۆست له ئارادا بی‌ت نه‌م په‌ریشانییه چاکه.

(هروی) له کۆتایی نه‌م غه‌زه‌له‌دا چهند به‌لگه‌یه‌کی له‌سه‌ر سستی نه‌م غه‌زه‌له هینه‌وه‌ته‌وه و پێیوايه که نه‌م لاوازییه له حافر دووره و ره‌نگه هه‌ی حافر نه‌بئ و به ناچاری و به په‌یره‌وی له نوسخه باوه‌ر پێکراوکان دووباره نووسیویه‌تی‌ه‌وه و ده‌لیت: "غه‌زه‌له‌که به گشتی لاوازه و دووره له شیوه‌ی حافزه‌وه بۆ نمونه: (کردم جنایتی: تاوانیکم کرد) (هیچ است آن دهان: هیچه نه‌و ده‌مه) و سی جار دووباره‌بوونه‌وه‌ی (بووی - بۆن) له به‌یتی (عمر یست تا زلف تو بووی شنیده‌ام) و خستنه‌روی راسته‌وخۆی چه‌مکی خراپی له (بدست حال پریشان تو - خراپه حالی په‌شیوی تۆ) به گشتی غه‌زه‌له‌که‌یان لاواز کردوه و هه‌روه‌ها لیک‌چوون و مانا ورد و باریکه‌کانی حافزیش له غه‌زه‌له‌که‌دا نایینری. دووباره‌کردنه‌وه‌ی چه‌مکه‌کانی حافر به‌بی‌شتیکی نوییه، به‌لام چونکه له نوسخه باوه‌ر پێکراوه‌کاندا هاتۆه به ناچاری نه‌قلمان کرد" {هروی، ج ۱، ل ۲۷۶}.

غزه‌لی شهست و یه کهم:

به‌حری موزاریعی هه‌شتی نه‌خره‌بی مه‌کفوفی مه‌قسور
(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- آن پیک نامور که رسید از دیار دوست

آورد حرز جان ز خط مشکبار دوست

تان په‌یکی نامه‌قهر که ره‌سید نه‌ز دیاری دوست، نا‌شرد حیرزی جان ز خه‌تی
موشکباری دوست.

نه‌و قاسیده نامه‌بهره که له دیاری دۆسته‌وه گه‌یشت نوشته‌ی گیانپاریزی به خه‌تی
میسکباری دۆست هینا.

پیک: قاسید، که‌سی که به پیاده ده‌رات، نیردراو

نامور: نامه‌بهر، د.هروی (نامور) هیناوه که واتای ناودار و به‌پیز و خۆشه‌ویست
ده‌گه‌یه‌نیت و نه‌وه‌شی خستۆته‌روو که (د.غنی) به نامه‌هینی لیکداوه‌ته‌وه که له‌گه‌ل واتای
شیرعه‌که‌دا زیاتر ده‌گنجی، به‌لام سه‌رچاوه‌یه‌که نه‌بوو که نه‌مانابه‌سه‌لمینی له‌وه ده‌چی
نامه‌بهری، به‌لام له نیوان (نامور) (نامور) جیاوازییه‌کی ته‌واو هه‌یه و ده‌بیته‌ مایه‌ی
گۆرانی کیشی به‌یته‌که چ قه‌زینی و چ فهره‌یدون میرزای تیموری و نوسخه‌کانی دیکه‌ش به
(نامور) هیناویانه که هه‌مان (نامه‌بهر)، چونکه له فارسیدا ته‌نانه‌ت له‌کوردیشدا زۆرجار
(ب) به (و) ده‌گۆریت به‌بی نه‌وه‌ی گۆران له واتادا بیته‌کایه‌وه، هه‌روه‌ها سودیش هه‌ر به
(نامه‌بهر) هیناویه‌تی و نه‌وه‌شی خستۆته‌روو که له هه‌ندئ نوسخه‌دا له بری نامه‌بهر
(نامه‌ور) هاتوه. به‌هه‌رحال مادام کیشی غزه‌له‌که به‌حری موزاریع واته (مفعول فاعلات
مفاعیل فاعلات)ه، نه‌وا پتویسته (نامه‌ور) بیت. لای عیوضییش (خوش خبر) هاتوه که
له‌گه‌ل کیشه‌که‌دا دروست دیته‌وه

رسید: گه‌یشت دیار: دیار، شار و سه‌رزه‌وی

حرز: په‌ناگا، نوشته، دۆعایه‌که که له کاغه‌ز ده‌نوسریت و له‌گه‌ل خۆدا هه‌لده‌گیری،
ده‌کری به‌سه‌ر شانه‌وه بیت یاخود له دست و مل ده‌کری، بازوبه‌ند

حرز جان: نوشته‌ی گیانپاریز خط: خه‌ت

مشکبار: شتی که بۆنی میسکی لپوه بیت یاخود ره‌نگی ره‌شی وه‌ک میسکی هه‌بی، له
به‌یته‌که‌دا نامازیه‌به به ره‌نگی ره‌ش و بۆنی خۆشی مه‌ره‌که‌ب، یاخود نامه‌ی بوغۆش‌سکراو
خط مشکبار: نامازیه‌کی شاره‌ویشی تیدایه بو خه‌تی رووخساری یار.

خواجه ناوی یار به نوشته‌ی گیان ده‌زانی، هه‌ر له سه‌ره‌تای غزه‌له‌که‌وه هیوا و
گه‌شبینیه‌که به‌ده‌رده‌که‌وی، چونکه نه‌و نامه‌بهری که له دیار و شوینی نیشه‌جیبونی یاره‌وه
گه‌یشتوه نامه‌یه‌کی به دست و خه‌تی ره‌ش و بوغۆشی دۆست هیناوه که ده‌بیته‌ نوشته‌ی
گیانپاریزی خواجه، به‌م پییه‌ ده‌بی له به‌یته‌کانی داهاتودا به نارامی و خۆشه‌ختی زیاتری
شاعیر رووبه‌پرووبینه‌وه.

۲- خوش می دهد نشان جلال و جمال یار

خوش میکند حکایت عز و وقار دوست

خوش می دهدد نشانی جلال و جه‌مالی یار، خوش می کونده هیکایه‌تی ئیزز و
قیقاری دوست.

گه‌وره‌بی و جوانی یار چاک نشان ده‌دات و چاکیش باسی به‌پیزی و یقاری دۆست ده‌کات.
ته‌واو‌که‌ری به‌یتی پیشووه و باس له په‌یکی نامه‌بهره و خواجه ده‌لی نه‌و نامه‌بهره یاخود
نه‌و نامه‌ میسکباری دۆست زۆر چاک گه‌وره‌بی و جوانی یار ده‌خاته‌روو زۆر به چاکیش باس له
به‌پیزی و یقاری دۆست ده‌کات. میسراعی دووه‌می نه‌م به‌یته له هه‌ندئ نوسخه‌دا به‌م شیوه‌یه
هاتوه (تا در طلب شود دل امیدوار دوست) واته په‌یکی نامه‌بهر زۆرجوان جوانی و
گه‌وره‌بی یار ده‌خاته‌رو تاوه‌کو نه‌و ده‌لی به ئومیدی دۆسته‌وه‌یه بکه‌ویته داوه‌وه.

۳- دل دادمش به مژده و خجلت همی برم

زین نقد قلب خویش که کردم نثار دوست

دل داده‌مه‌ش به مژده شو خه‌جله‌ت هه‌می به‌رم، زین نه‌قدی قه‌لبی خیش که که‌رده‌م
نیساری دوست.

دلّم دایه به مژدانه و شهرمم به‌خۆم دی له‌م سکه قه‌لپه‌ی خۆم که کردمه قوربانی دۆست.

دل دادمش: دلّم دایه به مژده: به مژدانه

خجلت همی برم: شهرمم به‌خۆم دی، خه‌جاله‌تی ده‌کیشم نقد: سکه

قلب: قه‌لپ، ته‌زویر نثار: قوربانی، پیشکه‌ش، دیاری

کاتی که نامه‌بهر نامه‌کی داوه‌ته ده‌ستی خواجه یاخود مژده‌ی هینانی نامه‌ی داوه‌ته
خواجه، نه‌میش وه‌ک مژدانه دلّی خۆی داوه‌تی، به‌لام ده‌لی: خه‌جاله‌تی ده‌کیشم که نه‌م کاره‌م
کردوه چونکه دلّی من وه‌ک سکه‌یه‌کی قه‌لپی ته‌زویر وایه و زۆر له‌وه بسچوکه‌تره که بیته
قوربانی دۆست یاخود پیشکه‌شی نه‌و قاسیده بکری، به‌لکو ده‌بی له دلّی چاکتر بکریته دیاری
و دلّی من شایسته‌یی نه‌وه‌ی تیدا نه‌بوو.

۴- شکر خدا که از مدد بخت کارساز

بر حسب آرزوست همه کار و بار دوست

شوگری خودا که نهز مهدهدی بهختی کارساز، بهر ههسبی نارهزوست همه مه کار و باری دوست.

سوپاسی خودا که به یارمهتی بهختی چارهساز هه موو کاروباره کانی دۆست به پیی ویست و نارهزوی ئیمهیه.

مدد: یارمهتی، هاوکاری کارساز: چارهساز، موافق برحسب: به پیی، هاواریک خواجه سوپاسی خودا دهکات لهودی که بهختی باشی ههیه و به یارمهتی بهختی باشی چارهسازی هه موو کاروباره کانی دۆست به پیی ویست و نارهزوه.

۵- سیر سپهر و دوور قمر را چه اختیار

در گردشند بر حسب اختیار دوست

سهیری سپیهر و دۆوری قه مەر را چه ئیختیار، دەر گەردشەند بەر ههسه بی ئیختیاری دوست.

هاتووچۆ و گه پانی گهردوون و سوپانهوی مانگ بهویستی خۆیان نییه، به لکو بهویستی دۆست ده جۆلینهوه.

سیر: هاتووچۆ، گه پان، ماوهی دهورهیهک سپهر: گهردوون، فهلهک، ئاسمان دوور: سورانهوه قمر: مانگ گردش: گه پان برحسب: به پیی، به ویستی سودی دهلی: کاتی که خواجه (چه اختیار) هیئاوه واده ده کهوی که ریبازی هه کیمه کان ردت دهکاتهوه، چونکه به رای هه کیمه کان هاتووچۆ و سوپانهوی گهردوون به نارهزوو و ئیرادهیه و جۆلینهوه کهی خودی گهردوونه نهوهک له دهروهی بیت. {سودی، ج ۱، ل ۳۹۳}

به رای (د. هروی) ش میسراعی دووه ناماژهیه به نایهتی (۵۴) ی سورهتی (الاعراف) که دهفه رمووی: " .. والشمس والقمر والنجوم مسخرات بامرہ .." {هروی، ج ۱، ل ۲۷۶}

له کۆندا باوهر و ابوو که نهستیره و گهردوون کاریگه ربیان له سهه چاره نووسی مرۆف هه بیت، ته نانهت هم رایه تا نهو رادهیه بوو که سهه رتا وا باوهر دهکرا که نهستیره کان جهسته یا خود وینهی فریشته کان و هه نه مهش بوو که نهستیره پیروز راگیرا و ته نانهت په رستراش {نه کره م عه نه بی، ئایین سیستم و چالاکی ئایینی و هوکاره کانی، گوشاری ژیار، ژ ۴} نه وانه شی که نه یانده په رست هیشتا جۆره پیروزییه کی هه بوو که وایانده زانی کاریگه ربیان له چاره نووسی مرۆفدا ههیه، خواجه له م بهیته دا هه موو هم رایانه رده ده کاته وه له لایه که وه چ نهودی که گه پان و

هاتووچۆی نهستیره کان و گهردوون به ویست و ئیرادهی خۆیان بیست و له لایه کی دیکه شه وه چ نهودی که نهستیره و گهردوون کاریگه ربیان له دیاری کردنی چاره نووسی مرۆفدا هه بی.

نهو لیژهدا به هینانی کۆمه لی زاراوهی گهردوون ناسی وهک (سیر، سپهر، دوور، قمر، اختیار، گردش) وهستایانه دهلی: گه پان و هاتووچۆی گهردوون و ئاسمانه کان به نارهزوو و ویست و ئیرادهی خۆیان نییه، به لکو به ویست و ئیرادهی دۆست (په وه رده گار) ده گه پین، واته نهو گهردوونهی که سوپان و گه پانی بهویستی خۆی نییه چون ده توانی چاره نووسی مرۆف دیاری بکات و کاریگه ری له خو شبه ختی و به دبه ختیدا هه بیت.

۶- گر باد فتنه هردو جهان را بهم زند

ما و چراغ چشم و ره انتظار دوست

گه ر بادی فیتنه ههردو جههان را بههم زه نهد، ما فر چراغی چشم و ره هی ئینتیزیاری دوست.

گه ر بای فیتنه ههردو جیهان به سه ریه کدا بدا، ئیمه و چرای چاو و چاوه پروانی دۆست. باد: با بهم زند: به سه ریه کدا بدا، به سه ریه کدا تینکبا ره انتظار: چاوه پروان خواجه خو شه ویستی خۆی بو دۆست دووباره ده کاته وه و دهلی: له هه ر بارودۆ خیکدا بیت ئیمه به چرای چاومان چاوه پروانی دۆست ده که بین تا وه کو ریگه ی بو رووناک بکه ی نه وه، خودی ده ربینی حافر بریتیه له گه ر بای فیتنه و ئاشوب هه موو جهان داگیر بکات و هه ر دوو دنیا به یه کدا بدا و ویرانی بکات واته له هه موو بارودۆ خیکی ناله بار و ناخو شدا ئیمه به چرای چاوانمانه وه چاوه پروانی دۆستین و هه میشه به وه فاداری ده مینینه وه.

۷- کحل الجواهری به من آر ای نسیم صبح

زان خاک نیکبخت که شد رهگذار دوست

کوهلی نه لجه فاهیری به من نار نهی نه سیمی سو به، زان خاکی نیکبخت که شود ره هگوزاری دوست.

کلی مرواری بو من بهینه نهی شه مالی بهیان، لهو خاکه خو شه ختهی که بووه ریپهوی دۆست. کحل الجواهری: جۆره کلینکه که به مرواری تینکه له ده کری بو به هیز بوونی چاو ده کریته چاو، جۆریکه له سورمه. به من آر: بو من بهینه

نیکبخت: خو شه خت رهگذار: ریپهوی تیپه پین، راگوزهر

خواجه به شه مالی به ره بهیان که له ریپهوی دۆسته وه هه لده کات دهلی: لهو خاکه خو شه ختهی که یار پیی له سه ر ده نیت و به سه ریدا تیده په ری که می خاک و خۆل بهینه تا وهک

کلی تیکه ل مرواری بیکهینه چاومان و وهک (توتیا - دهرمانی به هیژکردنی چاو) بپیته مایه‌ی به هیژکردنی چاومان.

۸- ماییم و آستانه‌ی عشق و سر نیاز

تا خواب خوش کرا برد اندر کنار دوست

ماییم و آستانه‌ی ئیشق و سه‌ری نیاز، تا خابی خوش که‌را به‌ره‌د نه‌نده‌ر که‌ناری دوست.

ئیمه سه‌ری پیوستیمان له به‌ره‌رگای عه‌شقداداده‌نووین، تابزاین کی له که‌ناری دۆستدا خوری خۆشی لیده‌که‌وی.

ماییم: ئیمه‌ین سر نیاز: سه‌ری پیوستی اندر: له، له نیو کنار: لا، که‌نار اندر کنار: له لای، له که‌ناری

ئیمه له به‌ره‌رگای عه‌شقداداده‌نووین و سه‌ری نیاز و پیوستی و موحتاجی بۆ دۆست و مه‌عشوق دادنه‌ووین و هه‌ولێ خۆمان دده‌ین تا بزاین کیمان شیای ئه‌ویه که له که‌نار عه‌شقی دۆستدا و به به‌ره‌که‌تی عه‌شقی ئیلاهییه‌وه خه‌ویکی خۆشی لیکه‌ویت یاخود تا بزاین کیمان به‌و به‌ره‌که‌ته له خه‌ودا دۆست بیینی.

۹- دشمن به قصد حافظ اگر دم زند چه باک

مَنْت خدای را که نیم شرمسار دوست

دوشمه‌ن به قه‌سدی هافز ته‌گه‌ر دهم زه‌نه‌د چه باک، مننه‌ت خودای را که نییه‌م شه‌رمساری دوست.

چ باکم هه‌یه گه‌ر دوژمن به مه‌به‌ستی نازاری حافظ قسه بکات، سوپاس بۆ خودا که شه‌رمه‌زاری دۆست نیم.

دشمن: دوژمن به قصد حافظ: به مه‌به‌ستی نازاری حافظ
دم زند: قسه بکات چه باک: چ باک، چ خه‌م، گوی پی ناده‌م
منت: منته منت خدای را: منته‌تی خوام له‌سه‌ره، سوپاس بۆ خودا
نیم: نیم شرمسار: شه‌رمه‌زار

ئه‌وه‌ی به لای شاعیره‌وه گرنگه‌ رووسووری باره‌گای دۆست و شه‌رمه‌زار نه‌بوونه له حه‌زوریدا، ئیدی جگه له‌مه باکی له هه‌یچی دیکه نییه، هه‌ربۆیه ئیستا که دوژمن له باره‌ی حافظه‌وه قسه‌ی خراب ده‌کات و مه‌به‌ستی نازاردانی هه‌یه هه‌یج باکی نییه و بیخه‌مه، چونکه سوپاس بۆ خوا له به‌ره‌دم دۆستدا شه‌رمه‌زار نییه.

له نوسخه‌ی (فریدون میرزای تیموری) دا ئه‌م به‌یته‌ی خواره‌وه له پێش به‌یتی ته‌خه‌لوسدا هاتبوو، به‌لام له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له نوسخه باوه‌رپیته‌کراوه‌کاندا نه‌بوو له چوارچێوه‌ی غه‌زه‌له‌که‌دا نه‌مانه‌ینا ته‌نیا بۆ ناگاداری و زانیاری خۆینه‌ر لێ‌ه‌دا ده‌ینوو‌سینه‌وه:

آخر به دست چرخ گرفتار می شود

سرگشته آهویی که نگردهد شکار دوست

واته: ئه‌و ناسکه ونبوه‌ی که نه‌بووه نیچیری دۆست، ئاخرییه‌که‌ی به ده‌ستی چه‌رخ و گه‌ردوون گرفتار ده‌بیته.

غزه‌لی شه‌ست و دووه‌م:

به‌حری موجته‌سی هه‌شتی مه‌خبوونی مه‌قسور

(مفاعیلن فعلا‌تن مفاعیلن فعلا‌ت)

۱- صبا اگر گذری افتدت به‌کشور دوست

بیار نفعه‌ای از گیسوی معنبر دوست

سه‌با ته‌گه‌ر گوزه‌ری ئوفته‌ده‌ت به‌ کیشقه‌ری دوست، بیار نه‌فه‌یی ته‌ز گیسوی موئه‌نبه‌ری دوست.

سه‌با گه‌ر ری‌ت که‌وته ولاتی دۆست، له‌ پرچی عه‌نبه‌ریوی یاره‌وه بۆنیکی خۆش به‌ینه.

گذری افتدت: گوزه‌رت کرده، ری‌ت که‌وته کشور: ولات

نفعه: یه‌کجار هه‌لکردنی با، بۆنیکی خۆش معنبر: عه‌نبه‌ریوی، به‌ عه‌نبه‌ر بۆندارکراو داوا له‌ شه‌مال یا سه‌با ده‌کات که‌ ته‌گه‌ر هاتوو ری‌ی که‌وته ولاتی دۆسته‌وه و به‌ویدا گوزه‌ریکرد به‌لکو بۆنیکی خۆش له‌ پرچی عه‌نبه‌ریوی یاره‌وه به‌ینه.

۲- به‌ جان او که‌ به‌ شکرانه‌ جان برافشانم

اگر به‌ سوی من آری پیامی از بر دوست

به‌ جانی ئو که‌ به‌ شوکرانه‌ جان به‌رفشانم، ته‌گه‌ر به‌ سوی مه‌ن ئاری په‌یامی ته‌ز به‌ری دوست.

به‌ گیانی ئو ته‌گه‌ر له‌ لای یاره‌وه په‌یامیکم بۆ به‌ینه له‌ سوپاگوزاریدا گیانم ده‌که‌مه‌ دیاری.

او: ئو، لی‌رده‌ا مه‌به‌ست له‌ دۆسته به‌ شوکرانه: له‌ سوپاگوزاریدا

برافشانم: به‌ قوربانی ده‌که‌م، ده‌که‌مه‌ دیاری، پیشکه‌شده‌که‌م به‌ سوی من: به‌ره‌و من، به‌لام لی‌رده‌ا به‌ واتای (بۆ من) دیت آری: به‌ینه، له‌ (آوردن)ه‌وه‌ وهرگه‌یراهه‌ پیام: په‌یام از بر دوست: له‌ لایه‌ن دۆسته‌وه

دیسانه‌وه به‌ سه‌با ده‌لی: به‌ گیانی دۆست ته‌گه‌ر بتوانی له‌ لایه‌ن شه‌وه‌وه په‌یامیک یا قسه‌یه‌کم بۆ به‌ینه‌ هی‌نده‌ سوپاگوزارم له‌ سوپاگوزاریدا گیانی خۆم ده‌که‌مه‌ دیاری.

۳- و گر چنانکه درآن حضرتت نباشد بار

برای دیده‌ بیاور غباری از در دوست

ته‌ گه‌ر چونانکه‌ ده‌ران هه‌زته‌ت نه‌باشه‌د بار، به‌رای دیده‌ بیاقه‌ر غوباری ته‌ز ده‌ری دوست.

وه ته‌گه‌ر مۆله‌تت نه‌بوو بجییه‌ ژووره‌وه بۆ لای دۆست، بۆ چاوانم له‌به‌ر ده‌رگای دۆسته‌وه غوباری به‌ینه.

بار: مۆله‌ت دیده: چاو، دیده: غبار: ته‌پ و تۆز بیاور/بیار: به‌ینه خواجه‌ ده‌زانی که‌ چوونه‌ ژووره‌وه بۆ لای دۆست ته‌نانه‌ت بۆ بای سه‌باش ئاسان نییه‌ بۆیه‌ پی‌ی ده‌لی گه‌ر مۆله‌تیان نه‌دای بجیته‌ خزمه‌تی دۆست له‌ غوبار و گه‌رد و خۆلی به‌رده‌رگای دۆسته‌وه هه‌ندلی خۆل و تۆزمان بۆ بی‌نه‌ تاوه‌ک کل له‌ چاوانی بکه‌ین و چاوانمان به‌هیز بی‌ت. لی‌رده‌ا ئیدی قسه‌کردن له‌ گه‌ل سه‌با کۆتایی دیت.

له‌ هه‌ندلی نوسخه‌دا وه‌ک(عیوضی) له‌ میسراعی دووه‌مدا له‌ بری (برای دیده) (بدین دو دیده) هاتوه، به‌لام نه‌ له‌ هیچ یه‌کی له‌ (۳۶) نوسخه‌که‌ی (فریدون میرزای تیموری) و نه‌ له‌ (سودی) و (قزوبنی)دا به‌م شیوه‌یه‌ نه‌بوو، هه‌روه‌ها له‌ هه‌شت نوسخه‌ دیرینه‌که‌ی دیوانه‌که‌دا پی‌نج نوسخه‌یان ته‌م به‌م شیوه‌یه‌ی ئیستان، هه‌ریویه‌ لی‌رده‌ا په‌یره‌وی له‌ زۆرینه‌ی نوسخه‌کان کراوه.

۴- من گدا و تمنای وصل او هیهات

مگر به‌ خواب ببینم خیال منظر دوست

مه‌نی گیدا‌قو ته‌مننای فه‌سلی ئو هه‌یهات، مه‌گه‌ر به‌ خاب ببینه‌م خیالی مه‌نزهری دوست.

منی گه‌دا و ته‌مه‌ننای به‌یه‌کگه‌یشتنی یار، هه‌یهات مه‌گه‌ر له‌ خه‌ودا شیوه‌ی رووخساری ته‌ندامی ببینم.

گدا: سوالکه‌ر، هه‌ژار، ناچینر تمنا: ته‌مه‌نا، خواست، داوا

هیهات: هه‌یهات، وشه‌ی ته‌سه‌فه، به‌لام لی‌رده‌ا به‌ واتای دووره‌ دیت یاخود ری‌ی تی‌ ناچی‌ به‌ خواب: له‌ خه‌ودا خیال: هه‌ر وینه‌یه‌ک که‌ مجرد بی‌ت، وه‌ک وینه‌ی شتی‌ له‌ ئاوینه‌دا منظر: شه‌وه‌ی له‌ به‌رامبه‌ر چاودا بی‌ت، ده‌رکه‌وتنی که‌س

ده‌لی: منی سوالکه‌ر و گه‌دا یاخود منیک که‌ له‌ چینه‌کانی خواره‌وه‌م و دیدار و به‌یه‌کگه‌یشتنی دۆست که‌ گه‌وره‌یه‌ و له‌ توئیژ و چینه‌ بالاکانه‌ زۆر له‌ یه‌ک دووره‌ و مه‌حاله‌ بۆیه‌ گه‌ر به‌وی دۆست ببینم ئه‌وا ته‌نیا له‌ خه‌وندا ده‌توانم وینه‌ و شیوه‌ی ئه‌و له‌به‌رچاومدا ببینم.

۵- دل صنوبریم همچو بید لرزان است

ز حسرت قد و بالای چون صنوبر دوست

دلی سنه‌وبه‌رییه‌م هه‌مچو بید له‌رزانه‌ست، ز هه‌سه‌رتی قه‌د و بالای چون سنه‌وبه‌ری دوست.

دلئی سنۆبهریم ههروهك بى دهلههزى (لهزرۆكه) له ههسههتتى قهد و بالآى وهك سنۆبهرى دۆست. صنوبر: سنۆبهر همچو: ههروهك لوزان: لهزرۆك (دهلههزى) حسرت: ههسههت، تاو قهد و بالآ: قهد و بالآ بى بهيتهكهده دووجار سنۆبهر هاتوه كه جارێكیان ئاوهلئاوى دلّه و جارى دووهم ئاوهلئاوى بهژن و قهدوبالآى دۆسته، له جارى يهكههدا مهبهست له بهرى درهختى سنۆبهره و له جارى دووهدا مهبهست له خودى درهختهكهيه.

خواجه دهلى: دلئی سنۆبهریم كه پتهوبوو له ههسههت و له تاو قهدوبالآى وهك سنۆبهر ريك و جوانى دۆستهوه ئیستا لهزرۆكه و توشى نینگهرانى بووه وهك بى. لهرينهوه ياخود لهزرين، واته زۆر لهزرين و له بهيتهكهده ئاماژهيه به ليدانى ئاويزانى نینگهرانى دل.

٦- اگر چه دوست به چيزى نمى خرد ما را

به عالمى نفروشم مويى از سر دوست

ئه گهر چه دوست به چيزى نه مى خهرد ما را، به ئاله مى نه فروشيم مويى ئه ز سههرى دوست.

ئه گهرچى دۆست به هيچ شتى ئيمه ناكړى، بهلام ئيمه مويهك له سههرى دۆست به دنيايهك نافروشين.

به چيزى: به شتى، به هيچ فى خرد: ناكړيت مويى: مويهك

خواجه ليرهدا دهيهوى خۆشهويستى و عهشقى له رادهبهدهر و يهكلايه نهى بو دۆست رووناكباتهوه و ئهم خۆشهويستيههش نابهستتتهوه به خۆشهويستى بهرامبههرى يارهوه، ئهو دهلى: گهرچى دۆست بهها و ئهرزىش بو ئيمه دانانى و لاي ئهو له هيچ بهنرخترين و به هيچ شتى ئهمانفروشتت، بهلام ئيمه هينده ريز و بههاى ئهومان لايه كه تاله مويهكى سههرى ئهو به دنيايهك نادهين.

٧- چه باشد ار شود از بند غم دلش آزاد

چو هست حافظ خوشخوان غلام و چاكر دوست

چه باشد ئهه شهقهده ئهز بهندى غهم دلش ئازاد، چو هست هافزى خوشخان غولام و چاكرى دوست.

چى دهبى گهر دلئى حافظ له بهندى غهم ئازادبى، چونكه ئهوى دهنگخۆش غولام و خزمهتكارى دۆسته.

چه باشد: چى دهبى ار: ئه گهر

شود: بيبى خۆشخوان: دهنگخۆش چاكر: بهنده و خزمهتكار خواجهى دهنگخۆش خۆى به غولام و خزمهتكارى دۆست دهزانى و بهمهش خۆى به موستههقى ئهوه دهزانى كه دلئى له غهم ئازادبى، خۆى دهلى: چى دهبى و چى روودهدها گهر هافزى دهنگخۆش كه بهنده و خزمهتكارى دۆسته دلئى له غهم رزگار بى.

غزه‌لی شهست و سیبهم:

به‌حری ره‌م‌لی هه‌شتی مه‌قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- مرحبا ای پیک مشتاقان بده پیغام دوست

تا کنم جان از سر رغبت فدای نام دوست

مه‌ره‌با ئه‌ی په‌یکی موشتاقان بده‌ه پیغامی دوست، تا کونه‌م جان ته‌ز سه‌ری ره‌غبت فیدای نامی دوست.

نافه‌رین ئه‌ی په‌یکی موشتاقان، بده‌ه په‌یامی دۆست، تا به‌ ره‌غبت و ئاره‌زوو گیان بکه‌مه‌ه قوربانی ناوی دۆست.

مرحبا: نافه‌رین، ده‌کری له‌ فارسی کۆندا هه‌ر به‌ واتای (مه‌رحه‌با)هاتیبی

پیک مشتاقان: نامه‌به‌ری ئاره‌زوومه‌ندان، سه‌با بده: بده‌ه‌ی، بده

از سر رغبت: به‌ره‌غبت، به‌ئاره‌زوو

نافه‌رین بۆ تۆ ئه‌ی قاسیدی موشتاقان ئه‌ی بادی سه‌با که‌ په‌یامی دۆستت بۆ هینام بینه‌ه بده‌ری تا به‌ ئاره‌زووی خۆم و به‌ بی هیچ زۆریک گیانم بکه‌مه‌ه قوربانی نیوی دۆست.

۲- واله و شیداست دایم هم‌چو بلبل در قفس

طوطی طبعم ز عشق شکر و بادام دوست

قاله‌قو شه‌یداست دایم هم‌چو بولبول دهر قه‌فه‌س، توتیی ته‌به‌نم ز ئیشقی شه‌که‌ر و بادامی دوست.

توتی سروشتم له‌تاو عه‌شقی شه‌کر و بادامی دۆست هه‌روه‌ک بولبولی نیو قه‌فه‌س دایم شی‌ت و سه‌رگه‌ردانه‌ه.

واله: سه‌رگه‌ردان، حه‌یران شیدا: شی‌ت، دیوانه، شه‌یدا

دایم: به‌رده‌وام هم‌چو: هه‌روه‌ک

خواجه سروشتی خۆی به‌ توتی چواندووه و به‌ درکه‌ش لیو و چاوی (شکر و بادام)دۆستی هیناوه‌ته‌وه و ده‌لی: توتی سروشتم له‌ عشقی شه‌کر و بادامی دۆسته‌وه وه‌ک بولبولی ناو قه‌فه‌س شه‌یدا و سه‌رگه‌ردانه، واته‌ له‌ دووری لیو و چاوی دۆست حال‌م په‌شیوه‌ه.

۳- زلف او دام است و خالش دانه‌ء آن دام و من

بر امید دانه‌یی افتاده‌ام در دام دوست

زولفی تۆ دامه‌ست و خاله‌ش دانه‌یی ئان دام و من، به‌ر ئومیدی دانه‌یی ئوفتاده‌ئم دهر دامی دوست.

پرچی ئه‌و داوه و خالی دانی ئه‌و داویه و من به‌ ئومیدی دانیکه‌وه که‌وتومه‌ته نیو داوی دۆسته‌وه.

دام: داو خالش: خالی دانه: دان

آن: ئه‌و افتاده‌ام: که‌وتومه‌ته

کاتی داو بۆ بالنده‌ه دهریته‌وه دانی له‌ نیو ده‌کری بۆ ئه‌وه‌ی بالنده‌کان هه‌له‌ختی‌ینی و سه‌ره‌و داوه‌که‌ه راکیش‌رین، لی‌ره‌دا خالی سه‌ر روومه‌تی یار به‌ دان و پرچی یاریش به‌ داو چوینراوه‌ه، ده‌لی: من به‌ ئومیدی دانیک هاتم یاخود به‌ ئومیدی خالیکی ره‌شی سه‌ر روومه‌تی یار هاتم و به‌لام داوی پرچی گرتی و ئیستا که‌وتومه‌ته نیو داوی پرچییه‌وه.

گه‌ر له‌ زاراوه‌ی سو‌فیکه‌ریدا (خال) وه‌حده‌ت بی‌ت ئه‌وا (پرچ) زۆرجار رووپۆشی ئه‌و به‌یه‌که‌ه‌یشتنه‌یه، خواجه‌ش ده‌لی: به‌ ئومیدی گه‌یشتن نزیکه‌وتمه‌وه، به‌لام که‌وتمه‌ه داوی نه‌که‌یشتن و په‌رده‌کانه‌وه.

۴- سر ز مستی برنگیرد تا به صبح روز حشر

هرکه چون من در ازل یک جرعه خورد از جام دوست

سه‌ر ز مه‌ستی به‌رنه‌گیره‌د تا به‌ سو‌به‌ی روزی هه‌شر، هه‌رکه‌ه چون مه‌ن دهر ئه‌زه‌ل یه‌که‌ه جوړته‌ه خورد ته‌ز جامی دوست.

هه‌ر که‌سی وه‌ک من له‌ ئه‌زه‌لدا له‌ جامی دۆستدا یه‌ک قومی خواردیته‌وه له‌ تاو مه‌ستی تا به‌یانی روژی هه‌شر سه‌ر به‌رز ناکاته‌وه.

برنگیرد: به‌رز ناکاته‌وه

سه‌رگه‌رفتن: له‌خه‌وه‌ه‌ستان و بیداربوونه‌وه، له‌ به‌یته‌که‌دا به‌ واتای به‌هۆشه‌هاتنه‌وه‌یه له‌ مه‌ستی، به‌ردان. صبح: به‌یانی جرعه: قوم، تۆز جرعه‌ای: قومیک، تۆزیک خواجه ده‌لی: هه‌رکه‌سی وه‌ک من هه‌ر له‌ ئه‌زه‌له‌وه قومیککی له‌ جامی دۆست خواردیته‌وه و عاشق و عارفی ئه‌و دۆسته‌ه راستییه‌ه بوویت و چویتیته‌ه نیو ریگای عی‌رفانه‌وه هه‌تا روژی هه‌شر واز له‌ مه‌ستییه‌ه ناهینی یاخود هه‌تا روژی هه‌شر ئه‌و عه‌شق و مه‌ستییه‌ه به‌ری نادان و واز له‌ عارفی ناهینی.

۵- من بگفتم شمه‌یی از شرح شوق خود ولی

دردسر باشد نمودن بیش از این ابرام دوست

مهن بگوفتم شمه‌یی ئەز شه‌ره‌ی شووقی خود قه‌لی، د‌ردسه‌ر باشه‌د نه‌موده‌ن بیش ئەزین ئیبرامی دوست.

من که‌می‌کم له شه‌رحی ئاره‌زووی خوّم به یار وت - زۆر بلّییم نه‌کرد - چونکه زیاتر پینداگرتن و ته‌کلیف‌کردن له دۆست ده‌بیته مایه‌ی ئاره‌حه‌تکردن و ئازاردانی.

شمه‌یی: بوّنیك، به‌لام لیّره‌دا به مانای توّزیک، که‌می‌ک دیت

دردسر: ئاره‌حه‌تی، ئازاردان، د‌ردسه‌ر نمودن: خستنه‌پروو، د‌رخستن

بیش ازین: له‌مه زیاتر ابرام: ته‌کلیف، پینداگرتن

خواجه هه‌رچه‌نده زۆر ئاره‌زووی دیداری دۆستی هه‌یه، به‌لام له‌به‌ر شه‌وه‌ی که نه‌وه‌ک زۆر گوتن و باسکردنی ئەم ئاره‌زووه بییته مایه‌ی ئازاردان و ئاره‌حه‌تکردنی دۆست باسی ناکات و دان به خویدا ده‌گریت.

له راستیدا له نوسخه جیاوازه‌کاندا ئەم به‌یته زۆر جیاوازی هه‌یه پینده‌چی ئەمه بییته هۆکاری شه‌وه‌ی که بگوتری ئەم به‌یته هی خواجه نییه بوّ نمونه:

له بری (من بگفتم) (من سگفتم - به‌بی هیچ خالیك -، می بگفتم، من نگفتم، می نگویم، می نگفتم، بس نگویم)

له بری (ولی) میسراعی یه‌که‌م (ازان)هاتوو و له بری (دردسر باشد)یش(من نمی خواهم، ... هاتوو

له سویدا: من نگفتم شمه‌ای از شرح شوق خود ازان، دردسر باشد..

له قزوینی دا به‌مشپوهیه هاتوو:

بس نگویم شمه از شرح شوق خود ازانک دردسر باشد نمودن بیش ازین..

هه‌روه‌ها له نوسخه‌ی فریدون میرزای ته‌موریشدا به شپوه‌ی ئەم شه‌رحه هاتوو که ئیمه په‌په‌رویمان له‌وه‌ کردوو هه‌ر له‌وه نوسخه‌یه‌شدا چه‌ند جیاوازییه‌کی نوسخه‌کانی دیکه‌ی خستوت‌پروو بوّ نمونه:

أ-ك. من نگوین شمه‌ای از شرح شوق خود از ان..

م. من نگفتم من نمی خواهم نمودن بعد از این ابرام دوست

ج-حج: من نگفتم شمه‌ای از شرح حال مستمند زان که نتوانم ربوون بیش ازان ابرام

دوست {ل۱۳۶، فریدون میرزای تیموری، غزل ۸۶}

به‌هه‌رحال جگه له نوسخه‌ی (حج) ده‌کری بگوتری واتای به‌یته که نزیکه له یه‌کدیه‌وه که شه‌ویش بریتیه له‌وه‌ی که خواجه له‌گه‌ل شه‌وه‌ی زۆر ئاره‌زوو و تاسه‌ی دیداری دۆستی هه‌یه، به‌لام له‌به‌ر شه‌وه‌ی دۆست بیزار و ئاره‌حت نه‌کات پینداگیری ناکات و ته‌نیا توّزیکه ده‌خاته‌پروو.

۶- گر دهد دستم کشم در دیده همچون توتیا

خاک راهی کان مشرف گردد از اقدام دوست

گه‌ر ده‌هه‌د ده‌سته‌م که‌شه‌م دهر دیده هه‌مچون توتیا، خاکی راهی کان موشه‌رره‌ف گه‌رده‌د ئەز ته‌قدامی دوست.

گه‌ر بۆم ده‌ستب‌دات خاکی ئەو ریگه‌یه‌ی که به قاج له‌سه‌ردانان و پیندانانی یار پیروژ و موشه‌ره‌ف ده‌بی وه‌ک توتیا له چاوده‌که‌م.

ده‌د دستم: بۆم ده‌ستب‌دات، بۆم بلوی کشم: ده‌کیشم، له‌چاوده‌که‌م

دیده: چاو توتیا: دهرمانی به‌هیزکردنی چاو

مشرف گردد: پیروژی پی اقدام: کۆی قدم، به واتای پی، هه‌نگاو

خواجه ده‌لی: ئەگه‌ر بۆم بگونجی خاک و ته‌پوتۆزی ئەو ریگه‌یه وه‌ک دهرمانی به‌هیزکردنی چاو له چاوده‌که‌م که به پی و هه‌نگاوی یار پیروژ بووه.

۷- میل من سوی وصال و قصد او سوی فراق

ترک کام خود گرفتم تا براید کام دوست

مه‌یلی مهن سوی قیسال و قه‌س‌دی ئو سوی فیراق، ته‌رکی کامی خود گرفته‌م تا به‌رایه‌د کامی دوست.

من هه‌ز و مه‌یلم له به‌یه‌کگه‌یشتن و ویساله، به‌لام ویستی شه‌وه‌ی دووری و فیراقه، هه‌ریویه ئاره‌زووی خوّم وازلپه‌ینا تا ئاره‌زووی دۆست بیته‌دی.

میل: هه‌ز، ئاره‌زوو، مه‌یل وصال: به‌یه‌کگه‌یشتن قصد: ویست

ترک: ته‌رک، وازلپه‌ینان کام: ئاره‌زوو

ترک کام خود گرفتم: وازم له ئاره‌زووی خوّم هینا براید: بیته‌دی

دیسانه‌وه خواجه له‌به‌ر خاتری دۆست واز له ئاره‌زووه‌کانی خو‌ی ده‌هینئ و ده‌لی: هه‌رچه‌نده من هه‌زم له به‌یه‌کگه‌یشتن بوو، به‌لام یار هه‌زی له دووری و جودابوونه‌وه‌بوو، هه‌ربویه‌ش له‌گه‌ل

ئو هه‌زه‌شدا وازم له به‌یه‌کگه‌یشتنی هینا و جودابوومه‌وه تا ئاره‌زووی یار بیته‌دی که هه‌زی له جودایی و فیراق بوو.

۸- حافظ اندر درد او می سوز و بی درمان بساز

زانکه درمانی ندارد درد بی آرام دوست

هافر نه ندهر دهردی تو می سوز و بی درمان بساز، زانکه دهرمانی نه دهرده دهردی بی نارامی دوست.

حافر له دهردی نهودا بسوتی و بهبی دهرمان له گهل نه دهردهدا بسازی، چونکه دهردی بی نارامی دوست دهرمانیتیکی نییه.

اندر: له نیو، له می سوز: بسوتی بساز: بسازی، رازی به زانکه: له وهی که، چونکه درد بی آرام: دهردی بی نارام، دهردی بی نامان

خواجه به خوی دهلی: دهردی عاشق بوون به دوست ته نیا چاره یه کی هیه که رازی بیست بهو دهردهی عهشق و هیچی دیکه، ههر بزیه تو له نیو نهو دهرده بی دهرمان و بی نامانهی دوستدا ته نیا چاره یه کت هیه نهویش رازی بوونه، ههر بزیه له دهردی بی دهرمانی دوستدا بسوتی و بسازی.

له راستیدا ده کری بگوتری نه می سی غه زله ی دوایی که پاشقافیه که یان (دوست) ه، یه که غه زله ن و به لام له بهر نه بوونه قه سیده یان لای خودی شاعیر دابه شکر اون، دو باره بوونه وه و لیکچونی زور زور له نیوانیاندا هیه. جگه له وهی که ههر سیکیان ساده و ئاسانن به (بادی سه با) دهست پیده که ن و باس له دوری یار و تامه زربی شاعیر ده که ن بو دوست و رازی بوون بهو دورییه ههر وه ها له ههر سی غه زله که دا هه مان مه سه له ی هینانی توژی ژیر پیی دوست وه ک توتیا هینرا وه ته وه.

ههر بزیه ده کری بگوتری ههر سی غه زله که دو باره بوونه وه یه کی ساده و جوانی یه کترین، به لام کاتی هه موویان پیکه وه ده خوینریته وه ههست به جو ره مان دبوون یا خود بیزار یه که ده کریت.

به هه حال ههر غه زله و به جیا جوانییه کی ساده ی تایبته به خوی تیدایه.

غزه‌لی شهست و چواره‌م:

به‌حری موزاریعی هه‌شتی نه‌خره‌بی مه‌کوفی مه‌قسور
(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- روی تو کس ندید و هزارت رقیب هست

در غنچه‌یی هنوز و صدت عندلیب هست

روی تو کس نه‌دید و هه‌زاره‌ت ره‌قیب هه‌ست، دهر غونچه‌یی هه‌نوز و سه‌ده‌ت
نه‌نده‌لیب هه‌ست.

هه‌زار ره‌قیبت هه‌یه و که‌سیش رووتی نه‌دیوه، هه‌شتتا له خونچه‌دای و سه‌د بولبولی
عاشقت هه‌یه.

ندید: نه‌یدی رقیب: چاودتیر، ره‌قیب

هنوز: هه‌شتتا عندلیب: بولبول

ده‌کری سهرتا بلین ته‌واوی غزه‌له‌که‌کم تا زور به‌یه‌که‌وه په‌یوه‌سته و باس له یاری که‌س
نه‌دیوی هه‌موو که‌س ناسی نادباری له هه‌موو شوین ناماده ده‌کات که‌سه کومه‌لی زاراوه‌ی
نایینی و عیرفانی وه‌ک: (خانقاه و خرابات و صومعه و ناقوس و دیر و راهب و صلیب) زیاتر
نه‌مه ده‌سه‌لمینی که‌ دۆست له جیگا و نایینه جیاوازه‌کاندا جیاوازی نییه.

لیره‌دا خواجه به یار ده‌لی: تا ئیستا یاخود هه‌رگیز که‌س رووی توئی نه‌دیوه که‌چی هه‌زار
ره‌قیبت هه‌یه واته هه‌زاران که‌س له ململانیی به‌ده‌سته‌تانی خۆشه‌ویستی تۆدان یاخود
چاودتیری تۆن، هه‌رته‌م واتایه له میسراعی دووه‌مدا به‌و خونچه‌یه ده‌چوینی که‌ هه‌شتتا
نه‌پشکوتوه و سه‌د بولبول عاشقی بوون، ده‌لی: هه‌شتتا له خونچه‌دایت و سه‌د بولبول
عاشقت بووه.

مه‌ولانا خالیدی نه‌قشبه‌ندی - قدس سره - له عه‌قیده کوردییه‌که‌یدا باس له بینینی خودا
ده‌کات و پییوایه بینینی له دونیادا جائیزه، به‌لام واقع نه‌بووه و هه‌شتتا رووی نه‌داوه {مه‌ولانا
خالیدی نه‌قشبه‌ندی، عه‌قیده‌ی کوردی}.

نه‌م بروایه بروای عارفه‌کانه که‌ پییان وایه ده‌کری له دونیادا مه‌عشوق (خودا) ببینری،
به‌لام تا ئیستا رووی نه‌داوه، حافظیش نه‌م رایه ده‌خاته‌روو.

۲- اگر آدمم به کوی تو چندان غریب نیست

چون من درین دیار هزاران غریب هست

ته‌گه‌ر نامه‌ده‌م به کوی تو چندان غریب نیست، چون مه‌ن دهرین دیار هه‌زاران
غریب هه‌ست.

ته‌گه‌ر هاتمه گه‌ره‌کی تو زور سهرسوره‌ینه‌ر نییه، چونکه له‌م دیاره‌دا هه‌زاران غریب و
نامۆی وه‌ک من هه‌یه.

کوی: گه‌ره‌ک چندان غریب نیست: نه‌وه‌نده جیگه‌ی سهرسورمان نییه

چون: وه‌ک دیار: شار، دیار غریب: نامۆ، غریب

خواجه به یار ده‌لی: گه‌ر هانام بو تو هیئا و روومکرده گه‌ره‌کی تو و به‌رده‌رگای تو زور
سهرسوره‌ینه‌ر نییه، چونکه هه‌زاران غریبی وه‌ک من له‌م شار و دیاره‌ی تۆدا هه‌یه که
هانایان بو تو هیئاوه، واته من یه‌که‌م که‌س و ته‌نیا که‌س نیم که‌ هانات بو ده‌هینم، به‌لکو
غریبانیکی زور وه‌ک من په‌نایان بو تو هیئاوه، چونکه تو گه‌وره‌یت و خاوه‌ن پله و مه‌قامی.

۳- در عشق خانقا و خرابات فرق نیست

هرجا که هست پرتو روی حبیب هست

دهر ئیشق خانقاه و خرابات فره‌ق نیست، هه‌رجا که هه‌ست پورتوئی روی هه‌یب هه‌ست.
له عه‌شقددا له نیوان خانه‌قا و خه‌راباتدا جیاوازی نییه، په‌رته‌وی رووی خۆشه‌ویستی له
هه‌موو شوینیک هه‌یه.

هه‌رجا که هه‌ست: هه‌ر شوینیک که هه‌یه، هه‌موو شوینیک پرتو: په‌رته‌و، تیشک

به‌یته‌که هه‌ولئی نه‌وه‌ده‌دات که جیلوه به مه‌زه‌بی عه‌شق بدات که پییوایه مرۆف گه‌ر
عاشقی خودا بیته و به راستی مه‌به‌ستی نه‌و بیته ئیدی ناولیتانه سه‌زاره‌کییه‌کان کاریگه‌ری
ناییت و شوینه جیاوازه‌کان و رووگه جیاوازه‌کان کاریگه‌رییان ناییت، عاشقان پییان وایه
مه‌عشوق له مزگه‌وت و خانه‌قادا جیلوه ده‌کات، پیره سو‌فیه‌کی نورانی شاری هه‌له‌بجه
ده‌یگوت: گرنگ نه‌وه ئیدی هه‌رچی بیت گرنگ نییه: سو‌فی، دهرویش، مه‌لا.. گرنگ نه‌وه‌یه
خودا له پشت عه‌شقه‌وه بی {سو‌فی مه‌مه‌د، دیداری تاییه‌ت}

خواجه‌ش ده‌لی: له مه‌زه‌بی عه‌شقددا جیاوازی له نیوان شوینه‌کاندا نییه بو نمونه
(خانه‌قاو خرابات) که خانه‌قا به رووکه‌ش جیگه‌ی خوداپه‌رستی و خرابات (مه‌بخانه) جیگه‌ی
شتی دیکه‌یه، چونکه تیشکی رووی مه‌عشوق له هه‌موو جیگه‌یه‌ک هه‌یه، هه‌روه‌ک مه‌عشوقی
حه‌ق زاتی باری ده‌فه‌رمووی: (ولله‌المشرق و المغرب فاینما تولوا فثم وجه‌الله) {۱۱۵/۲} واته:

نیوه روو له ههركوئ دهكهن نهوئ رووی خوایه. واته تیشکی رووی خوا له ههركوئ و ناراستهیه کدا ههیه خواجش ههركه مه دهلی، له ههموو شوینئ تیشک و پرتهوی رووی خوښهویست ههیه.

نهم ناماژه قورناییه له نوسخه (فهردون میرزای تیموری) دا دست نیشانکراوه پروانه: غزل ۸۷ ل ۱۳۷}.

۴- آنجا که کار صومعه را جلوه می دهند

ناقوس دیر راهب و نام صلیب هست

آنجا که کاری سؤومه ئه را جیلقه می دهه ند، ناقوسی دهیری راهیب و نامی سه لیب ههست.

لهو شوینه دا که کاری عیبادتگه رهونه ق پی دهه دن، ناقوسی کلئسای راهب و ناوی خاچیش ههیه.

آنجا: لهوئ، لهوشوینه دا

صومعه، دیر، کلئسا، عیبادتگای مهسیحی، بهلام پاشان له نه ده بدا به واتای عیبادتگای موسولمانان به شیوهیه کی گشتی به کارهات وه: مزگهوت و خانه قا و تهکیه..

جلوه می دهند: جیلوه دهه دن، رهونه ق پی دهه دن

ناقوس: نهو مادهیه که له کلئسا بو ئاگادا رکردنه وهی کاتی عیبادت داده نری، ناقوس راهب: پیاری ناینی مهسیحی صلیب: خاچ

له درئزه ی بهیتی پیشوودایه که گوترا له عه شقدا جیاوازی نیوان خانه قا و خه رابات نییه، لیره شدا دهلی: له جیگه یه کدا که مهسه لهی کاری عیبادتگای موسولمانان، رهونه ق پیده دریت و باسده کریت له باره ی ناقوس و راهیبه کانی مهسیحیه تیشه وه قسه و باس دیته گوری. ده کری نهوئ باره گای خودا بیت که له کاتیکدا موسولمانانی راست دهینه وه باس له مهسیحیه راسته کانیش ده کری.

۵- عاشق که شد که یار به حالش نظر نکرد

ای خواجه درد نیست و گر نه طیب هست

تاشق که شود که یار به هاله ش نه زهرنه که رد، نهی خاچه درد نیست قه گهرنه ته بیب ههست.

کی عاشق بوو و یار ناوری لی نه دایه وه، بهرئز گیان درد نییه وه گهرنا دکتور ههیه.

که: (که ی یه که م واته (کی) (چ که سیک)، بهلام (که) ی دووم نامرازه به واتای (که) یه به حالش نظر نکرد: ناوری میهره بان لیته دایه وه ای خواجه: نهی بهرئز، بهرئز گیان درد: درد، نه خوشی، له عیرفاندا نهم جوره (دهرد) ه، واته شوق و نارزه زوی گیشتن به دوست طیب: پزیشک، ریبه ر، رابه ر

گومانی چاک و ناسینی تهواوی دوست و یاره کاتی دلنیا یه که یاری حه ق ناو له هه موو عاشقیک ده داته وه، ههروه ک خوئی له فه رموده ی قودسیدا ده فه رموئی (نهی بهنده گهر بستی لیم نزیک بیته وه ههنگاوئیک به رهو تودیم).

ههروه ها پیویایه که پالنه ر و شوق و نارزه زو بو عیرفان و عه شقی ئیلاهی نییه وه گهرنا پزیشک و رابه ر و چاره که ری نهم ده رده ههیه.

خواجه حافظ به زمانیکی شیرین دهلی: چ که سی عاشق بوو خودا و یار و مه عشوقی حه ق ناوری لی نه دایه وه، به راستی بهرئز نهمه ده ردی عه شقان نییه و شیواوی نهو عه شقه نین و پی نی ناگهین، نه گهرنا دکتور و چاره سازی نهو ده ردی دووریه ههیه. ده کری میسرایی دووم وه لامی نهو پرسیار و گومانانه بی که عیرفان به بی بنه ما و خه یال ده زانن و پییان وایه خوخله تانده و عه شقی نیوان خودا و بنده بی بنه مایه و نایه ته دی.

۶- فریاد حافظ این همه آخر به هرزه نیست

هم قصه یی غریب و حدیثی عجیب هست

فه ریادی هافز ئین هه مه تاخه ر به هه رزه نیست، هه م قیسه یی غه ربیب و هه دیسی نه جیب ههست.

تاخر نهم هه موو هاوار و ناله یه ی حافظ بی هو ده نییه، چونکه هه م چیرۆکی نامۆ و هه م مهسه له ی سه رسوپه یته ر ههیه.

فریاد: هاوار به هرزه: بی هو ده، له خو وه

خواجه حافظ سه ری مهسه له یه کی ئالوز ده رده خات به بی نهو هی له وه زیاتر سه باره ت به وکیشه و گرفتانه بلیت، له لایه که وه ده لی: هاوار و ناله ی حافظ بی هو ده و له خو وه نییه و کیشه و گرفتگی عه جیب و غه ربیب ههیه که چی له لایه کی دیکه وه پیمان نالی نه وکیشه و گرفته نامۆ و سه رسوپه یته رانه چین. له راستیدا لای عارف و سؤفیه راسته کان بلاو کردنه وهی مهسه له دژواره کان و نهی نییه کان کارئیکی چه وته و پییان وایه نابی نهی نی و رازه کانی عه شق بلاو کرئینه وه، ههروه ک (قشیری) گوتویه تی سؤفیه کان زور پیداکیری له شاردنه وهی بیرو را و باوهر و دابوونه ریتی سؤفیه گه ری ده کهن و ههول دهه دن که جگه له یارانی خودا (اهل الله) که سی تر

پینان نه زانی، تهوان پینان وایه زاراره سؤفیگه ریبیه کان کۆمه لئی چه مک و حقیقهت ده خه نه پروو که خوای گهوره ته نیا خستویه تییه دلئی وه لییه کان و یارانئ خۆی (اهل الله) و نابئی نامه حردم و بیگانه کان پینان بزنانن {فرهنگ اصطلاحات و تعبیرات عرفانی، د. سید جعفر سجادی، چاپ دوم، ۱۳۷۹، تهران، سرآغاز، ۱۱۱} خواههش ئەم مهسه له یه چاک ده زانی، به لآم روحی پر شور و ههیه جانی جاروبار وای لئی ده کات که قسه بکات، به لآم هه زوو له نیوه پیندا په شیمان ده بیتهوه له رایه کهی و یان به ئالۆزی ده یان لئی یا خود به ته وای په شیمان ده بیتهوه له گوتیان.

غزه لی شهست و پینجه م:

به حری موجه سی ههشتی مه خبوونی مه قسور

(مفاعیلن فاعلاتن مفاعیلن فعلات)

۱- اگر چه عرض هنر پیش یار بی ادبی ست

زبان خموش و لیکن دهان پر از عربی ست

ئه گهر چه ئه ززی هونه ر پیشی یار بی ئه ده بیست، زه بان خه موش فه لیکن ده هان پور ئه ز ئه ره بیست.

گهرچی دهر خستنی فزل و هونه ره به رده م یارا بی ئه ده بییه، زمانم بیده نگه، به لآم ده مم پره له عه ره بی.

عرض: نمایش کردن، دهر خستن، خستنه پروو هنر: هونه ر، توانا و لیته اتویی، زانست و ئه ده ب پیش: لای، له به رده م بی ادبی: بی ئه ده بی، بی ریژی خموش: خاموش، بیده نگه دهان: دم، زار

عربی: عه ره بی، له سه رده می خواهه دا زمانی عه ره بی زمانی کولتور و زانسته پیشکه وتوو ده کان بووه لیته شدا ده کری به مانای زانابون یا خود پارا بوونی زمان هاتیبیت خواهه ده لئی: له به رامبه ر یاردا بی ئه ده بی ناکه م و هه رگیز خۆم هه لئا کیشم و بیده نگه هه رچه نده له زانسته پیشکه وتوو ده کانی سه رده م به هه ره مه ندم یا خود هه رچه نده زمانیکی پاراو ده زانم و ده توانم به پاراوی قسه بکه م، به لآم هه ر بیده نگه.

۲- پری نهفته رخ و دیو در کرشمه حسن

بسوخت عقل ز حیرت که این چه بلعجی ست

په ری نو هوفته روخ و دیف ده ر کرشمه بی هوسن، بسوخت ئه قل ز هیرهت که ئین چه بوولئه جه بیست.

په ری رووی داپوشیوه و دیویش به جوانی نازده کات، عقل له حیرهتدا سووتا که نه مه چ سه مه ره یه که.

پری: په ری، جنۆکه، درکه یه له کچی جوان نهفته رخ: رووی داپوشیوه دیو: دیو کرشمه: ناز حسن: جوانی حیرت: حیرهت

بلعجی: سەیر و سەرسۆرھینەری، سەمەرە (چونکە لەگەڵ سەرسۆرھینەریدا جۆرە سووککردنیکی تێدا) فیتل و جادووبازی.

لە حالەتی ئاساییدا دەبێ جوانان و پەریرویان نازی جوانی بکەن و خۆیان دەرخەن و دێوسیفەت و ناشیرینەکان و مایەپوچەکانیش خۆیان بشارنەو و بکەونە یاخود بخرێنە لاو. بەلام لەم سەردەمەدا کە خواجه تیایدا دەژی پێچەوانە بووئەتەر، جوانان و کارزانان خۆیان دەرشارنەو و یاخود دەرشاردێنەو و هیچ لەباردانەبوو و ناشیرین و دێوەکانیش دەبنە کاربەدەست و نازی جوانی دەرڤۆشن و خۆیان بە جوان دەزانن (هەرۆک سەردەمی ئیستا و بە تاییەتی لەم وڵاتە وێرانە خۆماندا) لە راستیدا عەقل ئەم حالەتە بە ئاسانی قەبوول ناکات و هەر خاوەن ژیریەک لە سەرسۆرمان و حیرەتدا دەسووتی بە راستی ئەمە سەرسۆرە مەرەپە یاخود جادووبازییە کە دێوی ناشرین دەچیتە مەیدانی نازی جوانی فرۆشتنەو.

۳- سبب مپرس که چرخ از چه سفله پرور شد

که کام بخشی او را بهانه بی سببی ست

سەبەب مەپورس کە چەرخ ئەز چە سۆفلەپەرڤەر شود، کە کام بەخشی ئو را بەهانه بی سەبەبێست.

مەپرسە بە چ هۆیک چەرخ ناکەسپەروربوو، چونکە بیانوی بەخشین و پێوانەیی ئەو بی هۆکارییە.

چرخ: گەردوون سفله: ناکەس، هیچ و پوچ، کەسی نەشیاو

سفله پرور: ناکەس پەرورەر، ناکەس پێدەر بهانه: بیانوو.

کە سەیری دنیا و بەشەکانی نیو دنیا دەکەین عەقل و لۆژیکیش سەرزاردکی توانای دەرکردنی ئەم حالەتە نییە و مرۆڤ تۆرە و پەست یاخود دەم بە گلەیی و گازاندا دەبێ، چونکە کاتی سەیری بەشی ناکەسبەچەیک یا مرۆڤیکی تەمەل و تەوێزەل تەنانەت هیچ و پوچیک دەکەین زۆر زیاتری پێدراو لە عاقلی یاخود پیاو و مەردیک یان مرۆڤیکی کارکەر و زەحمەتکیش، ئەم هەموو پرسیارنە لە تەواوی مێژوودا بوونیان هەبوو و دەبێت، کە ئەم کاروبارە بۆچی و هۆی چییە، گەردوون یاخود دروستتر خودا بەم شیوەیە بەشی دەکات کە جیاوازی لە نیوان ئەرک و مافدا بەدی دەکری.

وئەلامی خواجه حافظ سەبارەت بەم دیاردەییە وەک وئەلامی عاقلەکانی سەردەمی خۆیەتی و ئەوانی تێپەراندوو، ئەویش ئەوەیە کە ئەم جۆرە بەخشینە هۆکاری نییە و بە بی سەبەبە و بیەوی دەبەخشی و ئەیهوی نایبەخشی. بەلام لەم بەیتەدا لە بری خودا کە ئەمەش جۆرە

خۆدزینەوێهە کە لە باسە کە (چەرخێ چەپ، گەردوون، ئاسمان) بە کارهاتوو لە کاتی کە ئەو شتانه هیچ کاریگەرییەکیان نییە هەرۆک خودی حافظ لە پێش چوار غەزەلدا واتە لە غەزەلی (۶۱) دا ئەم راستییە دەخاتەرۆ کە (سیر سپهر و دوور قمر راجه اختيار در گردشند برحسب اختيار دوست) واتە (هاتووچۆی ئاسمان و سورانەوێهەیی مانگ کە ی بەدەست خۆیانە هەموویان بە ویستی دۆست دەسۆرینەو).

هەربۆیە وەک گوتمان ئەو وشانە خۆدزینەوێهە لە مەسەلەیی قەدەر کە لە مێژووی ئیسلامیدا خۆدزینەوێهەکی بەردەوامی زانایان لەسەر ئەم مەسەلەییە بەرچاو دەکەوت.

لە راستیدا گەر ئیمە تەنیا شتیکی (بۆ نمونە سەرودت و سامان) بە بەخشین و پێدراوێ خوداییەکان بزانی ئەوا دەکەوینە نیو ئەم گێژاوەی کە خواجه باسی دەکات و تا رادەییەکیش خۆشی تیکەوتوو، بەلام گەر بە شیوەیەکی گشتگیر و دوور لە بیرورا و قەناعەتە مادییەکان لێی بکۆڵینەو هەموو بەخشاوێ خوداییەکان پێکەوێ بە نیعمەت بزانی ئەوا هەرگیز ناکەس و هیچ و پوچیک دەوڵەمەند لای کەسی عاقل و ژیر پەسەند نییە و پێمۆایە کە هیچ ژیریکی ناپیاوی و پارە و سەرودت پێکەوێ قەبوول ناکات، هەر بۆیە بە رای بەندە بەها و ئەرزیشی پێدراوێکان لای خودا و مرۆڤ جیاوازییان هەیە و ئەو پێدراوێ کە لای خودا بەهایەکی زۆری هەیە دەکری لای مرۆڤ ئەو بەهایە پێندەدرێت و بە پێچەوانەشەو، بۆ نمونە: سەرودت کە مرۆڤ لە نیو پێدراوێکاندا زیاترین و زۆرتەین بەهای بۆ دادەنی لای خودا کە مەترین بەهای هەیە و مرۆڤ خۆی لە نیو پێدراوێکاندا بە کێکیان یاخود هەندیکیان تۆخ دەکاتەو.

لێرەو دەتوانین بگەینە ئەو راستییە کە چەرخ ناکەس پەرورەر نییە، ئەسلەن چەرخ و گەردوون هیچ کاریگەرییەکیان لەم مەسەلەیدا نییە، رۆنتر خودا هەرگیز ناکەسپەرورەر نییە و شتی چاک بە ناکەس و هیچ و پوچ نادات، بگرە هەر بەوێ کە ناپیاو و ناکەسی کردوو (ئەگەر ئەو کردییتی؟! یاخود خۆی ناکەس و ناپیاو کردوو گەورەترین زیانی پێکەوتوو {سەبارەت بەم باسە بگەرێوێ بۆ کتیی: حکمت و معیشت، د. عبدالکریم سروش}

بەهەر حال خواجه بە بیرورای سەردەمی خۆی دەلی: رۆژگار و چەرخ بەبی هۆکار و سەبەب دەبەخشیتە مرۆڤ، هەربۆیە لە هۆکاری ئەو مەپرسە کە بۆچی دەبەخشیتە ناکەسبەچەکان، چونکە بیانوی ئەوەیە کە بەخشین و پێدان پێویستی بە هۆکار و سەبەب نییە.

۴- درین چمن گل بی خار کس نچید آری

چراغ مصطفوی با شرار بولهبی ست

دەرین چەمەن گۆلی بی خار کەس نەچید ئاری، چراغی مۆستەفەوی با شەراری بۆلەهەبێست.

لهم گولزاره‌دا کهس گولئی بیدرکی نه‌چنی، نه‌ری نوری چرای پیغه‌مبه‌ری له‌گه‌ل ناگری نه‌بو له‌هه‌بدایه.

خار: درک
آری: نه‌ری
نچید: نه‌یچنی له‌(چیدن)وه هاتوه به واتای چنین
چراغ: چرا، رووناکایی، نور

مصطفوی: مسته‌فایی، موحه‌مهدی پیغه‌مبه‌ری نیسلام (د.خ) شرار: ناگر، گریسوتینه‌ر
بوولهب: ابوولهب عبدالعزی، یه‌کی بو له‌گه‌وره‌کانی قوره‌یش، کوری عبدالمطلب و مامی
ه‌زرتی ره‌سوللایه (د.خ) پیساویکی سه‌رسه‌ختی دوژمنی نیسلام بو، له‌بهر سوری به
(ابولهب) ناویانگی ده‌رک‌دوه، چند روژتیک پاش جه‌نگی به‌در مرد، له‌بهر نه‌ودی له‌گه‌ل
ژنه‌که‌یدا زور نازاری پیغه‌مبه‌رییان دده‌ا، هر له‌دونیا‌دا سزای ناگری دوزه‌خی به‌سهر‌دا درا
وه‌ک خودای گه‌وره له‌سورته‌ی (المسد)دا ده‌فهرمووی: (سیصلی نارا ذات له‌ب).

مه‌به‌ست لهم باخ و گولزاره‌(درین چمن) دونیایه‌ خواجه‌ ده‌لی: لهم دونیایه‌دا هه‌رگیز
جوانی و چیژ و له‌زرتی ره‌ها نییه و هه‌رگیز کهس گولئیکی بی درکی نه‌چنیوه و خو‌شییه‌کانی
به ناخو‌شی ناویزان، گولئه‌کانی‌شی به‌درک دهره‌ دراون. به‌لی نه‌مه‌ دنیا‌یه هه‌ر له‌و
مه‌که‌یه‌ی که نوری رووناکی نایینی پیروزی هه‌زرتی موحه‌مهدی سه‌ریه‌لدا، گری ناگری
نه‌بو له‌هه‌بیش هه‌بوو.

ده‌کری له‌مانایه‌کی دوری به‌یته‌که‌دا قسه له‌دژه‌کان بکه‌ین، چونکه‌ دنیا له‌دوالیزمه
و دژه‌کان دروست بووه و بلین خواجه‌ پیسوایه‌ که دنیا له‌دوالیزمه‌دژه‌کان (لوژیکی
نه‌رستویی) پیکهاتوه.

۵- به نیم جو نخرم طاق خانقاه و رباط

مرا که مصطبه ایوان و پای خم طنبی ست

به نیم جو نه‌خه‌رم تاقی خانقاه و ریبات، مه‌را که مه‌سته‌به‌ نه‌یوان و پای خوم
ته‌نه‌بیست.

به نیو دنکه‌ جز تاقی خانه‌قا و ریبات ناگر، من که شوینی رازوه‌ی دانیشتم پای
خومی شه‌راهه.

جو: جو نخرم: ناگر، طاق: تاقی: هه‌یوان، گومبه‌ت

رباط: شوینی‌ک بووه که وه‌ک خانه‌قا یا ته‌کیه‌ سوئی و فه‌قی هه‌ژاره‌کانی تیدا ژیاوه

مصطبه: سه‌کو
ایوان: تاقی

طنبی: ژووری رازاوه و گه‌وره‌ی وه‌ک شانشین، مالی‌که یا خانوویه‌که پیشه‌وه‌ی ناچو‌غه و
هه‌یوانی هه‌یه و له‌باغدا دروست ده‌کریت، به‌لام وادیاره له‌به‌یته‌که‌دا مانای یه‌که‌می
مه‌به‌ست بی‌ت

شاعیر خانه‌قا و ریباتی له‌گه‌ل مه‌یخانه‌دا به‌روارد‌کردووه و ده‌لی: مه‌یخانه و سه‌کو‌ی مه‌یخانه
لای من وه‌ک تاقی و هه‌یوان و تاقی خانه‌قا و ایه و که‌ناری خومی شه‌رایش وه‌ک شانشینی نه‌و
ایه هه‌ر بو‌یه تاقی خانه‌قا و ریبات لای من هیئنده‌ی دنکه‌ جو‌یه‌ک به‌های نییه و به‌له‌ته
ده‌نکه‌ جو‌یه‌کی ناگر و به‌سه‌کو‌ی خانه‌قا و که‌ناری خومی شه‌رابی مه‌یخانه رازیم، به‌هه‌رحال
نه‌م به‌یته بو من زورگران بوو نیستاش هه‌ر به‌ترسه‌وه نووسیومه. هه‌رچه‌نده اتا‌که‌ی زور دیاره
و وه‌ک هه‌موو جاریک خواجه‌ مه‌به‌ستی له‌وه‌یه که عه‌شق و عاشقی سه‌رزه‌نشترکراو لای من له
سوئی بوونی رواله‌تی نیوخانقا‌کان چاکتره و نه‌مه‌ی دووه‌م به‌له‌ته‌ده‌نکه‌ جو‌یه‌ک ناگر.

۶- جمال دختر رز نور چشم ماست مگر

که در نقاب زجاجی و پردهء عنبی ست

جه‌مالی دوخته‌ری ره‌ز نوری چه‌شی ماست مه‌گر، که دهر نیقابی زوجاجی و په‌رده‌یی
ئینه‌بیست.

ده‌لی: جوانی کچی ره‌ز نوری چاوی نی‌مه‌یه، چونکه له‌په‌رده‌ی شو‌شه‌یی و په‌رده‌ی تری‌ی دایه.
جمال: جوانی دختر: کچ دختر رز: تری، کچی ره‌ز، مه‌به‌ست له‌تری یا
شه‌راهه ماست: نی‌مه‌یه نقاب: په‌رده، حیجاب زوجاجی: شو‌شه‌یی
عناب: تری عنبی: تری

کچی ره‌ز جاریک دنکه‌ تری و جاریکی دیکه شه‌راهه، له‌هه‌ردوو جاره‌که‌شدا وه‌ک چاوی
نی‌مه‌ و ایه، به‌ناماژه به‌وه‌ی که چاوی مرژ په‌رده‌ی شو‌شه‌یی یاخود روون و ناوی و په‌رده‌ی
تری یاخود گوشتی هه‌یه، ده‌لی: ده‌لی: رووخساری کچی ره‌ز له‌تری، شه‌راب، نور و
تیشکی چاوی نی‌مه‌یه - یاخود وه‌ک چاومان خو‌شه‌ویسته - چونکه هه‌روه‌ک نور و تیشکی
چاوی نی‌مه‌ جاریک له‌په‌رده‌ی شو‌شه‌ دایه (که شه‌راهه) و جاریکی دیکه‌ش له‌په‌رده‌ی تری‌ی
دایه و وه‌ک تری‌یه.

۷- دواى درد خود اکنون از آن مفرح جوی

که در صراحی چینی و ساغر حلبی ست

ده‌قای ده‌ردی خود نه‌کنون نه‌ز نان موفه‌رریه‌ جوی، که دهر سوراهی‌یی چینی و ساغه‌ری
هه‌له‌بیست.

چاره‌ی دهردی خۆت له‌و دهرمانه‌وه زه به‌خشه بووی (داواکه) که له سوراحی چینی و پهرداخی هه‌له‌بی دایه.

دوا: چاره، عیلاج، دوا، دهرمان اکنون: ئیستا مفرح: دهرمانی وزه‌به‌خش، دل‌به‌هێزکه‌ر جوی: داواکه، بووی صراحی چینی: سوراحیه‌که که له چین دروستکه‌راوه حلبی: مه‌به‌ست له شووشه‌یه‌که که له هه‌له‌ب دروستده‌کرا.

خواجه ده‌لی: گهر ده‌ته‌وی دهرمانی دهردی خۆت ده‌ستکه‌وی له ده‌وای وزه‌به‌خشی دل (شه‌راب) دا هه‌ولێ به‌ده‌سته‌هێنانی بده که نه‌و شه‌راه‌یه له سوراحی چینی و پیتی هه‌له‌بیدایه. مه‌به‌ست له‌وه‌یه که ده‌وا و چاره‌ی دهرده‌کانت له عه‌شقه‌دایه.

۸- هزار عقل و ادب داشتم من ای خواجه

کنون که مست خرابم صلاح بی ادبی ست

هزار ته‌قل و ته‌ده‌ب داشتم من ته‌ی خاجه، کونون که مه‌ستی خه‌راه‌م سه‌لاه‌بی ته‌ده‌بیست.

ته‌ی خواجه (گه‌وره) هزار عه‌قل و ته‌ده‌بم هه‌بوو، به‌لام ئیستا که مه‌ستی په‌ریشانه‌الم چاکتر وایه بی ته‌ده‌بی بکه‌م.

داشتم: هه‌مبوو مست خرابم: مه‌ستی له راده‌به‌ده‌ر صلاح: موسه‌له‌حه‌ت، چاکتر وایه. مه‌به‌ست له‌وه‌یه گهر له کاتی هۆشیاریدا له‌ده‌وای رۆپه‌سه‌مه‌کان بین له کاتی عاشقیدا چاکتر وایه ته‌و کۆت و به‌نده کۆمه‌لایه‌تیانه‌ی که پێیان ده‌گوترێ به ته‌ده‌بی بکشیترین.

۹- بیار می که چو حافظ مدامم استظهار

به گریهء سحری و نیاز نیم شبی ست

بیار مه‌ی که چو هافز مودامه‌م ئیستیزهار، به گریه‌یی سه‌هه‌ری و نیازی نیم شه‌بیست.

مه‌ی به‌هینه که وه‌ک حافظ به‌رده‌وام به گریانی به‌یانیان و راز و نیازی نیوه‌شه‌و پشت ته‌ستورم.

بیار: به‌هینه دام: به‌رده‌وام

استظهار: پشت‌ه‌ستوری، پشتقایمی گریه: گریان

نیاز: پێویستی، رازونیاژ نیم شب: نیوه‌شه‌و

گریان له تایینی پیرۆزی ئیسلامدا هه‌میشه به دیارده‌یه‌کی جوان و خۆشه‌ویست باسکه‌راوه و به هۆکاری نه‌رمبوونی دل و رینگه و هۆکاری رزگاربوون له ناگر دانراوه وه‌ک پێغه‌مبه‌ر (د.خ) ده‌فه‌رمووی (دو چاو ناگر زه‌فه‌ریان پێ نابات، چاوێک که له ترسی خودا بگری..).

لامی عارفه‌کانیش گریان هه‌میشه مایه‌ی نه‌رمبوونی دل بووه (د. هروی) نووسیبویه‌تی که له (باخرزی)یه‌وه وه‌ریگرتوه: باخرزی سی پله‌ی بو گریان داناوه:

۱- گریانی ترس ۲- گریانی تاسه و نارزه‌وو ۳- گریانی خۆشی

هه‌ندیک جۆریکی دیکه له گریان ده‌ستنیشان ده‌که‌ن که له‌م سی پله‌یه خۆشه‌ویستر و بالاتره بریتییبه له گریانی ویزدان و ناوه‌وه، ته‌و کاته‌ی که عارف ده‌گاته (حق الیقین) یه‌قیینی ته‌واو ته‌م جۆره گریان له ناخیدا سه‌ره‌له‌ده‌دات.

خواجه‌ش له‌م به‌یته‌دا ته‌م ریزه به گریانی سه‌حه‌ران و رازونیاژ نیوه‌شه‌و ده‌داته‌وه و ده‌لی: مادام ئیمه ته‌م دو چه‌که‌مان پێ بی له گوناکه‌کردن ناترسین و خودا به‌م گریان و پارانه‌وه‌ی نیوه‌شه‌وه ده‌مانبه‌خشی.

یاخود ده‌کرێ مانای دروست و عیرفانی به‌یته‌که به‌م شیوه‌یه بیته:

ئیمه که گریانی سه‌حه‌ری و رازونیاژ و پارانه‌وه‌ی نیوه‌شه‌ومان هه‌یه و پێی پشت‌ه‌ستورین ئیدی ئاماده‌یی وه‌رگرتنی عه‌شق و مه‌یمان هه‌یه و ده‌کرێ بچینه ئیو قوناغه‌کانه‌وه ته‌ی ساقی و رابه‌ر مه‌ی و عه‌شقمان پێشکه‌ش که.

غەزەلى شەست و شەشەم:

بەحرى موزاربعى ھەشتى ئەخرەبى مەكفوفى مەقسور
(مفعول فاعلات مفاعيل فاعلات)

۱- خوشتر ز عيش و صحبت و باغ و بهار چيست

ساقى كجاست گو سبب انتظار چيست

خوشتر ز ئەيش و سۆھبەت و باغ و بەھار چىست، ساقى كوجاست گو سەبەبى ئىنتىزار چىست.
خوشتر لە خوشگوزەرانى و ھاورپىيەتى و باغ و بەھار چىيە، ساقى لە كوتىيە بلى ھۆكارى چاۋەرۋانى چىيە.

عيش: خوشگوزەرانى، ژيان صحبت: ھاورپىيەتى انتظار: چاۋەرۋانى

كە بە شىۋەھىيەكى سەرزارى لەم بەيتە و زۆرىيە بەيتەكانى ئەم جۆرە غەزەلانەى كە لە بەھار ئەدوئ بكوئىنەۋە وا دەردەكەۋى كە بە راستى خواجه عەياش بوۋە، ھەر ئەم روانگە سەرزارەكىيە بوۋ كە واى لە ھەندى لە رەخنەگران كورد خواجه بە كابرەيەكى عەياش بەدەنە قەلەم، لە راستىدا ئەم دىدە سەرزارىيە و مەشرەبىكى نىمچە عىرفانى بەندە دەبوۋە مایەى ئەۋەدى كە لە غەزەلەكان بىزار بىم و ھەز بەكەم زوتر كۆتايان پى بەيتم. بەلام كە بە يارمەتى فەرھەنگە تايپەتەكان قولتەر لە بەيتەكان ورد دەبىتەۋە لە لايەكەۋە گەۋرەبى خواجه حافز و لە لايەكى دىكەۋە ھىز و گورپىكى تازە و چىز و لەزەتتىكى دىكە بەم بەندەيە دەبەخشى، لە واتاى سەرزارىدا وا ھەست دەكەيت كە ئەم پىاۋە ھەزى لە بەھار و سەيران و گەشتى سەيرانگاكان و مەى و مەيخۇرى بوۋە، بەلام لە عىرفاندا وشەكان ئەم واتايانەيان پىدراۋە:

عيش: بەردەۋامى چىزى خۇگرتن و دۆستىيە لەگەل خوا(ھەق)دا، ھەرۋەھا لە فەرھەنگەكەى (د. سەجادى) ھاتوۋە: دركەيە لە چىزى خۇگرتن و دۆستى لەگەل ھەقدا و ھەست و ئاگابى لەو چىزەدا.

صحبت: ھاورپىيەتى و ھاۋدەمى لاي عارفەكان لە بەرامبەر تەنيايدايە، ھاورپىيەتى لە نادابى تەرىقەتە و لە رىۋايەتدا ھاتوۋە كە موسولمان لەگەل خەلكدا ھاورپىيەتى دەكات و ئەۋانئىش دۆستايەتى دەكەن (نەسەفى) دەلى: بزائە كە ھاۋدەمى كارىگەرى و تايپەمەندى گەۋرەى ھەيە، ھەر رىبوار (سالک)كە نەگەيشتە نامانج و ئامانجى بە دەست نەھىنا لەۋەۋە

بوۋ كە ھاۋدەمى عاقلئىكى (رابەرىكى) نەكرد، رىازەت و خۇگرتنەۋە ھەموۋى بۆ ئەۋەيە كە رىبوار شىۋارى ھاۋدەمى رابەر و عاقلان بكات { سجادى }

باغ: جىھانى مەلەكوت و ئەرۋاح، جىھانى پاكان، روھە پىرۋزەكان
بەھار: مەقامى مەعريفەت ساقى: ھۆكارى چۈنە نىۋ جىھانى عەشقەۋە، پەيوەندى
بە رەچاۋكردنى واتاى عىرفانى ئەم وشانە واتاى بەيتەكە دەبىتە: لە نىۋ جىھانى پاكان و مەقامى مەعريفەتدا ھاورپىيەتى و ھاۋدەمى پاكان و چىز و لەزەتەردن لە دۆستايەتى لەگەل مەعشوقى ھەقدا خۇشە، كاتى لەم شتانە خۇشتر نىيە ئىدى نىمە چاۋەرۋانى چى دەكەين بۆچى ۋاسىتە و ساقى نايەت كە باغخاتە نىۋ دۇنيانى پاكانەۋە، بلى ھۆى ئەم چاۋەرۋانىيە چىيە.

۲- ھر وقت خوش كە دست دەد مەغتم شمار

كس را وقوف نيست كە انجام كار چيست

ھەر قەتتى خوش كە دەست دەھەد مەغتمەنەم شومار، كەس را ققوف نيست كە ئەنجامى كار چىست.
ھەر كاتتىكى خوش كە دەست بەدات بە غەنیمەت بۆمىرە، چۈنكە كەس نازانى كە سەرەنجامى كار چىيە.

مەغتم: غەنیمەت، دەستكەوت كس: كەس

وقوف نيست: نازانى (واقف)يش ھەمان واتاى ھەيە، ھەرۋەك شاعىر دەلى:

(گفت واقف نيستى زين مسئله)

خواجه پىيۋايە كە مەۋقۇ دەبى سوود لە كاتە خۇش و بەسسۋدەكانى ژيانى ۋەرگىت و ۋەك غەنیمەت و دەستكەوت سەيران بكات و بىيانقۇزىتەۋە بۆ خۇشىيەكانى بەيتى يەكەم، چۈنكە كەس نازانى سەرەنجامى كار چى بەسەر دى و بە كوى دەگا، رەنگە كاتتىكى لەبارتر دەست نەدات.

۳- پيوند عمر بسته به موييست هوش دار

غمخوار خويش باش غم روزگار چيست

پەيۋەندى ئومر بەستە بە موييست ھوشدار، غەنخارى خىش باش غەمى روزگار چىست.
تەمەن بە مويەك بەستراۋە ئاگادارى، خەمخۇرى خۆت بە خەمى رۆزگار چىيە.

پيوند: بەستەۋە، پەيوەند هوش دار: ئاگادارى غمخوار: خەمخۇر

خويش: خۆت باش: بە

ژیان و ته‌من هینده تیژپه‌ره و زوو ده‌چړئ هر ده‌لئی به مویه‌که به نیمه‌وه به‌ستراوه‌ته‌وه، هر بویه‌ته‌ی مرؤقی به‌دونیا هاتوو ناگاداربه و له‌م ته‌منه‌که کورته‌دا له‌خه‌می دونیا و رۆژگاردا مه‌به و خه‌می خۆت بخۆ و تویشویه‌که بۆ پاش ته‌من کۆبکه‌روه.

۴- معنی آب زندگانی و روضه‌ ارم

جز طرف جویبار و می خوشگوار چیست

مه‌ئینی ئابی زینده‌گانی و رۆزه‌یی ئیره‌م، جوز ته‌رفی جویبار و مه‌یی خوشگوفار چیست.

واتای ناوی حیات و باغی ئیره‌م چیه، جگه له‌که‌ناری جۆگه و مه‌یی به‌تام چیه.

آب زندگانی: ناوی ژیان، ناوی حیات روضه: باغ روضه‌ ارم: باغی ئیره‌م ئیره‌م: شار و باخیکی گه‌وره‌بوو له‌ بیابانه‌کانی عه‌ده‌ن له‌ نیمچه‌ دوورگه‌ی عه‌رییدا و له‌لایه‌ن (شه‌دای کورپی عاد) وه‌ که بانگه‌شه‌ی خواجه‌تی ده‌کرد دوورستکرا و نیوی باپه‌ری خۆی (ئیره‌می کورپی نوح) ی لیتا، هه‌روه‌ها راقه‌که‌رانی قورئانی پیرۆز له‌ راقه‌ی نایه‌تی (۶ و ۷) ی سوره‌تی (الفجر) دا باسیان لیتوه‌کردوه که خودای گه‌وره‌ ده‌فه‌رمووی (الم تر کیف فعل ربك بعد، ارم ذات العماد)، باغی ئیره‌میش نامازه‌یه به‌ باغی ئه‌و شاره و درکه‌یه له‌ خۆشترین باغی به‌هه‌شتی سه‌ر دنیا

جز: جگه طرف: لا، که‌نار

جویبار: جۆگه، رووبار خوشگوار: خۆش

دوو شتی گرنگی نیمچه‌ ئه‌فسانه‌یی ده‌ست پینه‌گه‌یشتوو که هه‌مووان به‌ هیوای به‌ده‌سته‌ئینانی (ناوی حیات) یاخود ناوی نه‌مری و جاویدان بوون و به‌هه‌شت و باغی ئیره‌من، خواجه ده‌لی: ئه‌م دوو شته که ئه‌فسانه‌یین و لای خه‌لکی زۆر گرنگن، واتاکانیان جگه له‌ کاتیکی خۆشی نیو حاله‌ته‌کانی عه‌شق هیچی دیکه‌ نین، لیره‌دا ده‌یه‌وی ئه‌وه بلای که چوونه نیو عه‌شق و حاله‌ته‌کان به‌ده‌سته‌ئینانی خۆشی و شادییه به‌ده‌ست نه‌هاتوو‌ه‌کانه.

۵- مستور و مست هردو چو از یک قبيله‌اند

ما دل به عشوه‌ که دهیم اختیار چیست

مه‌ستور و مه‌ست هردو چو ئه‌ز یه‌که‌ بیله‌نه‌ند، ما دل به ئیشه‌یی که ده‌هیم ئیختیار چیست.

چۆن مه‌ستور و مه‌ست هه‌ردووکیان له‌ یه‌که‌ بیله‌ن، ئیمه دل به‌ ناز و عیشه‌ی کامیان به‌دین ئیختیارمان چیه.

مستور: داپۆشراو، پیاوچاک، پاک مست: مه‌ست، عاشق (غورۆ بوو له‌ عه‌شقادا) عارف قبیله: قه‌بیله، خیل عیشه‌: ناز، عیشه‌، هونه‌ر ده‌هیم: به‌دین پیاوچاک و ئه‌هلی ته‌قوا و عارفه‌کان له‌ یه‌که‌ خیل و هه‌ردووکیان وه‌که‌ وان ئیدی له‌م نیوه‌نده‌دا ئیمه نازانین دل به‌ مه‌ستوری و شه‌ریعت و ئه‌هلی ته‌قوا به‌دین و ئه‌وه‌ هه‌لبێترین یاخود عارف و عاشقی و ریگه‌ی ته‌ریقه‌ته‌ هه‌لبێترین، ئیختیار و هه‌لبێاردن چیه.

د. هروی مه‌ستور و مه‌ستی به‌ (پیاوچاک و پیاوخراب) و سوودی به‌ (صالح و طالح) لیکداوه‌ته‌وه و هه‌ردووکیان پیتان وایه که، چونکه پیاوچاک و پیاوخراب له‌ یه‌که‌ قه‌بیله‌ن واته هه‌ردووکیان له‌ خیلێ ئاده‌من و مرۆقن و خودا هه‌موویانی دروستکردوه ئیمه نازانین که کامیان هه‌لبێترین، به‌لام ئه‌م واتایه واتای سه‌رزاره‌کی (مه‌ست)ه، چونکه مه‌ست له‌ عه‌رفاندا بۆ عارفه‌کان به‌کاردی.

۶- راز درون پرده چه داند فلک، خموش

ای مدعی نزاع تو با پرده‌دار چیست

رازی ده‌رونی پرده‌ چه دانه‌د فه‌له‌که، خه‌موش ئه‌ی موده‌ئتی نیازی تو با پرده‌دار چیست.

گه‌ردوون که‌ی نه‌ئینی نیو پرده‌ ده‌زانی، بیده‌نگه‌ ئه‌ی موده‌عی، نیزاع و شه‌ری تو له‌گه‌ل پرده‌داردا چیه.

راز: نه‌ئینی درون: نیو پرده: پرده

چه داند: که‌ی ده‌زانی، چی ده‌زانی خموش: بیده‌نگ به

مدعی: موده‌عی، مرۆقی بانگه‌شه‌که‌ری هیچ له‌ باردانه‌بوو، له‌ به‌یته‌که‌دا مه‌به‌ست له‌و نجومگه‌رانه‌یه که پیتان وایه له‌ ریگه‌ی نجومگه‌رییه‌وه ده‌توانن په‌ی به‌ نه‌ئینییه‌کانی جیهانی بالا به‌ن و پیشینی چاره‌نوسی مرۆق بکه‌ن نیزاع: نیزاع، شه‌ر پرده‌دار: پرده‌دار، خاوه‌ن پرده‌، ئه‌و که‌سه‌ی که ناگاداری پرده‌یه، له‌ به‌یته‌که‌دا مه‌به‌ست له‌ خودایه که پرده‌ی به‌سه‌ر نه‌ئینییه‌کاندا کیشاوه و ته‌نی خۆی ده‌زانی چیان له‌ ناودایه

خواجه دیسانه‌وه ده‌زایه‌تی خۆی بۆ ئه‌ستیره‌گه‌ری دووپات ده‌کاته‌وه و ده‌لی: گه‌ردوون و فه‌له‌که‌ چۆن و که‌ی نه‌ئینییه‌ خوداییه‌کانی پشتی پرده‌ ده‌زانی و لیتان ناگاداره‌تاره‌کو به‌ هۆی ئه‌وه‌وه ئیمه له‌ چاره‌نوسی خۆمان ناگادار بینه‌وه، ئیدی ئه‌وه ئه‌ستیره‌گه‌ری که بانگه‌شه‌ی ئه‌و شتانه ده‌که‌ی بیده‌نگه‌، چونکه هیچت له‌باردانیییه و هه‌میشه‌ ئه‌م قسانه

دهكهي كه گوايه چاره‌نورس له دهستی گهردووندايه. ئه‌رى تۆ شه‌رت له‌گه‌ل پهرده‌دار (خودا) دا چييه وا دان به دهسه‌لاتيدا ناييت.

۷- سهو و خطای بنده گرش هست اعتبار

معنی عفو و رحمت آمرزگار چیست

سه‌ه‌قو خه‌تای بنده گه‌ره‌ش هه‌ست ئیئتیب‌ار، مه‌ئنی ئه‌فقو ره‌مه‌تی ئامورزگار چیست.

گه‌ر هه‌له و تاوانی بنده لای ئه‌و به‌ها و ئیعتیب‌اری هه‌یه، واتای لیخۆشبوون و میه‌ره‌بانی غه‌فور و غه‌فار (که‌سی که لیخۆشبوونی هه‌یه) چييه.

سهو: هه‌له خطا: تاوان اعتبار: به‌ها، ئه‌رزش

آمرزگار: غه‌فار، چاوپۆشیکه‌ر، یه‌کێکه له ناو و سیفاته‌کانی خودای گه‌وره

خواجه لی‌ره‌دا ئه‌و راستییه ده‌خاته‌رو که هه‌له و تاوانی بنده لای خودا هیچ به‌ها و ئه‌رزشیکي نییه، چونکه گه‌ر هه‌بییت و خوا به به‌هاوه له هه‌له و تاوانی بنده‌کانی پروانییت و هه‌میشه له که‌میندا بییت بۆیان تاوه‌کو سزایان بدات ئیدی مانایه‌ک بۆ لیخۆشبوون و ره‌حه‌ته‌تی ئه‌و نامیئتیه‌وه، ئه‌مه به‌رپه‌رچدانه‌وه‌ی ئه‌و ویناکردنه‌یه که تا ئیستاش له نیو زۆرینه‌دا باوه و خودا وه‌ک پۆلیسیک ویناده‌که‌ن که له دوا‌ی بیانویه‌کی بچوک بگه‌رێ بۆ سزادان، له مه‌سه‌له‌ی به‌خشینی تاوان و هه‌له‌کردندا ئایه‌ت و فه‌رموده‌ی زۆرمان هه‌یه که راشکاوانه باس له چاوپۆشی خودا ده‌که‌ن له تاوانی بنده، چونکه خودا ته‌نیا له شه‌ریکته‌راردان خۆش ناییت و جگه له‌و له گشت تاوانی خۆش ده‌بی، ئه‌مه به ره‌چاوکردنی ئه‌و ورده‌کاربانه‌ی که له تاوانه‌ مرۆیه‌کاندا هه‌یه، واته کاتی مافی خه‌لکی به‌سه‌ر تاوانباروه هه‌یه که مه‌سه‌له‌یه‌کی دووردریژه‌و لی‌ره جیگای باسکردنی نییه - هه‌روه‌ک له ئایه‌تی ۴۸ و ۱۱۶ سوره‌تی (النساء) ده‌فه‌رمووی: "ان الله لا یغفر ان یشک به و یغفر ما دون ذلک لمن یشاء" هه‌روه‌ها له سوره‌تی (الزمر) ئایه‌تی (۵۳) دا زۆر به نه‌رمی و روونی ده‌فه‌رمووی: "قل یا عبادی الذین اسرفوا علی انفسهم لا تقنطوا من رحمة الله ان الله یغفر الذنوب جمیعا انه هو الغفور الرحیم". واته ئه‌ی محمد (د.خ) پێیان بلی: ئه‌ی بنده‌کام، ئه‌وانه‌ی که ئیسرافتان له‌سه‌ر نه‌فسی خۆتان کردوه - گوناختان له راده‌به‌ده‌ره - بچ هیوا مه‌بن له میه‌ره‌بانی و ره‌حه‌ته‌تی خودا، خودا چاوپۆشی له هه‌موو گوناخه‌کان ده‌کات، ئه‌وه که چاوپۆشیکه‌ر و میه‌ره‌بانه .

هه‌روه‌ها پیغه‌مبه‌ر (د.خ) ده‌فه‌رمووی: "کل بنی آدم خطاء و خیر الخطائین التوابون" ئیدی له نیو قورتان و فه‌رموده و قسه‌ی عارفه‌کاندا سه‌باره‌ت به به‌خشین و میه‌ره‌بانی خودا

هیئنده جوانی ده‌بیستین وا گومان ده‌به‌ین که گه‌ر دوژمنایه‌تییه‌کی گه‌وره له‌گه‌ل خودادا نه‌که‌یت ئه‌و به میه‌ره‌بانی خۆی له هه‌مووان خۆش ده‌بی.

خواجه‌ش هه‌ر ئه‌مه ده‌لی که لای خودا هه‌له و تاوان هیچ به‌ها و ئه‌رزشیکي نییه، چونکه گه‌ر هه‌ییی مانا جوانه‌کانی خودایه‌تی ئه‌و له‌که‌دار ده‌بن، ئه‌م به‌یته که له شیوه‌ی پرسیاریشدا ده‌گوتریت ره‌تکردنه‌وه‌ی ئه‌و بیره باوه نازانستی و نا‌ئاگایانه‌یه که کۆلکه مه‌لاکانی ئیستاش خه‌لکی پێ ته‌لقین ده‌دن نه‌وه‌ک گومان له جوانییه‌کانی خودا، حاشا . میسراعی دووه‌می ئه‌م به‌یته له نوسخه‌ دی‌رینه‌کاندا به‌م شیوه‌یه‌یه: معنی لطف و رحمت پرودگار چیست.

۸- زاهد شراب کوثر و حافظ پیاله خواست

تا در میانه خواسته‌ کردگار چیست

زاهید شه‌رابی که‌وسه‌ر و هافز پیاله خاست، تا دهر میانه خاسته‌بی کردگار چیست. زاهید شه‌رابی که‌وسه‌ر و حافظ پیاله‌ی ویست، تا ببینین له‌م نیوه‌نده‌دا ویستی کردگار چييه. کوثر: که‌وسه‌ر، هه‌وزی که‌وسه‌ر، یا جۆگه‌ی که‌وسه‌ر که له به‌هه‌شتدایه خواسته: ویست خواجه ده‌لی: زاهید عه‌شق و شه‌رابه‌که‌ی خسته ئه‌و دونیا، به‌لام حافظ هه‌ر لی‌ره ریگای عه‌شقی گرتبه‌ر و داوای پیاله‌ی کرد تا بزاین ویست و مه‌شیته‌تی ئیلاهی چييه و ئه‌و چی ده‌ویت و چی ده‌کات و فه‌رمانی به چييه. کامیان به نسیبی کامیان ده‌کات؟.

غزه‌لی شه‌ست و حه‌وته‌م:

به‌حری موچته‌سی هه‌شتی مه‌خبوونی شه‌سله‌می موسبه‌غ

(مفاعلهن فعلاطن مفاعلهن فع لان)

۱- بنال بلبل اگر با منت سر یاری ست

که ما دو عاشق زاریم و کار ما زاری ست

بنال بولبول شه‌گه‌ر با مه‌نه‌ت سه‌ری یاریست، که ما دو ناشقی زاریم و کاری ما زاریست.

شه‌ی بولبول گه‌ر مه‌به‌ستت هاو‌پیه‌تی کردنی منه‌ بنالینه، چونکه نیمه‌ دوو عاشقی بی‌ هیژ و لاوازین و کارمان زارییه.

بنال: بنالینه با منت: له‌گه‌ل مندا یاری: هاو‌پیه‌تی، هاوده‌می سر یاری: مه‌به‌ست و قه‌سدی هاو‌کاری و هاو‌پیه‌تی زار: لاواز، بی‌ هیژ، بی‌ توانا زاری: زاری، گریان له‌م به‌یته‌دا خواجه‌ دوو سیفاتی هاو‌به‌شی عاشقان ده‌خاته‌روو که بی‌ توانایی و گریانن و به‌ بولبول که ره‌مز و جه‌قه‌نگی عه‌شق و عاشقییه‌ ده‌لی: گه‌ر به‌ نیازی له‌گه‌ل مندا بییه‌ هاوده‌م و دؤست ده‌بی بنالینی، چونکه نیمه‌ هه‌ردوو کمان بی‌ تواناین و کارمان ناله‌ و گریانه‌ و هه‌ر شه‌وه‌مان له‌ده‌ست دی.

۲- در آن زمین که نسیمی وزد ز طره‌ء دوست

چه جای دم زدن نافه‌های تاتاری ست

ده‌ران زه‌مین که نه‌سیمی شه‌زه‌د ز تورره‌یی دوست، چه‌ جای ده‌م زده‌نی نافه‌های تاتاریست.

له‌و سه‌رزه‌وییه‌ی که له‌ پرچی دؤسته‌وه شه‌مالیک هه‌لکات، چه‌ جیگه‌ی لافلیدانی ناسکه تاتاریه‌کانه.

نسیم: شه‌مال / وزد: هه‌لکات / دم زدن: لاف لیدان

نافه: کیسه‌یه‌که هینده‌ی نارنجیک که له‌ ژیر سکی نیرینه‌ی ناسکی خوته‌ندا هه‌یه‌ و ده‌کریتته‌وه و ماده‌یه‌کی قاوه‌یی بوخوش‌ی چه‌وری (میسک‌ی تیدایه، ناسک نافه‌های تاتاری: شه‌و ناسکانه‌ی که له‌ تاتارستان ده‌ژین، ژینگه‌ی ناسکی میسک‌داری خه‌تاو خوته‌ن و تاتارستان بووه

خواجە ۋەسفى بۇنى خۇشى پرچى يار دەكات و دەلى: گەر لە شوئىتېكدا شەمال بۇنى پرچى دۆست بلاۋبكاتەۋە ھىندە بۇخۇشە ئىدى تەنەت ئەۋ ناسكانەشى كە لە تاتارستان دەژىن و بۇخۇشترىن مېسكىان ھەيە ناتوانن لافى بۇخۇشى مېسكە كەيان لېئىدەن و ھېچ بۇنىكى خۇشى ئەم دىبايە ناگات بە بۇنى خۇشى پرچى دۆست.

۳- بيار بادە كە رنگين كنيم جامهء زرق

كە مست جام غروريم و نام ھىبارى ست

بيار بادە كە رنگين كونيم جامه يى زەرق، كە مەستى جامى غروريم و نام ھوشيارىست.

شەراب بەيئە تا كراسى رىاي خۇمان رەنگين كەين، چونكە مەستى جامى غرورين و ۋادە زانين ھوشيارين.

بيار: بەيئە

رنگين: رەنگاۋرەنگ، رەنگدار

جامه: كراس، خرقة، (كراسشۆردن و رەنگينكردنى) ۋاتە لادانى سيفتە نزم و خراپە كان زرق: نىفاق و دورويى و رىا، ۋاتە لە رووخساردا خۇ بەچاك خستەنرۋو، بەلام لە ناۋەۋەدا خراپ و دوزمن.

(جامه يى زرق خرقة يى رىا و تزوير) لاي خواجە زۆر دوۋبارە دەبېتەۋە و رەخنەيان لى دەگېرېت بېنگومان كراس ھەمىشە رووكارى دەرەۋەيە بەم ۋاتايە رەخنەي خواجە بۇ ھەموو دوروۋە كانى دۇنيايە بە بى دياركردنى چين و تويۇزى تاييەتى، بەلام جامە - بە ۋاتاي خرقة - گوتارەكە سنوردار دەكاتەۋە بۇ تويۇتېكى تاييەتى نىو بزافە تاييىبە كان بە تاييەتى ئىسلامىي كە ئەۋيش (سۇفىيە)، كەۋاتە بەيتەكە رەخنەيە لە سۇفىيە كان، ئەو سۇفى و شىخانەي كە بە درۆۋە خۇيان كروۋەتە زاھىد و پېرۇز و پروادار، بەلام لە ناخياندا درۆزن و رىاكارن. (بادە) لە زاراۋە سۇفىگەرىدا عەشقە، حافظ روو بە شېخ و سۇفىيە درۆزنە كان دەلى: عەشق بەيئە ئەي ساقى تا ئەم خرقة يى رىاكارى و تەزوير و دورويىيە خۇمان رەنگ كەين و بېشۋىنەۋە ياخود عەشق بەيئە تا ئەم سيفتە سووكەي دورويىيە لە خۇمان دامالين كە ئىمە مەستى غرورين. ۋاتە خۇبەزلزانى مەغرورانە ھىندە مەستى كروۋين عەقلمان لەكاركەۋتوۋە كەچى خۇمان بە ھوشيار دەزانين و ناۋى ھوشيارى لېئراۋە.

۴- خيال زلف تو پختن نه كار خامان است

كە زير سلسله رفتن طريق عياري ست

خيالى زولفى تو پوختەن نە كارى خامانەست، كە زيرى سىلسىلە رەفتەن تەرىقى ئەبىيارىست.

نارەزوۋى گەيشتە بە زولقى تۆ كارى كالفامان نىبە، چونكە چۈنە ژىر زنجير شىۋە و شىۋازى عەيار و بى باكانە.

پختن: نامادە كروند، لە راستيدا (پختن) ۋاتە گەر مكردەنەۋە ياخود لېئان يان نامادە كروند يان گەيشتن، لېرەدا خيال زلف تو پختن: خەيالى گەيشتن بە زولقى تۆ خامان: كۆي (خام) ۋاتە كالفام، ھەرزە سلسلە: زنجير

عيار: عيار، تويۇتېكى كۆمەلەيەتى بوون لە ئىراندا كە مرقى ورت و وريا و زيرەك و بى باك بوون، سيفتە مەردايەتى، نەپتىپارىزى، دەستگروۋى نەدار و بى چارە كان، ئەمانەتدارى و پەيمانپارىزىيان ھەبوۋە فرت و فىلشيان ھەبوۋە. لە حافظدا عەيارى بە زۆرى بە ۋاتاي زيرەكى و فيداكارى و رېگىرى و بى باكانە كوشتن دېت كە دوانى دوايى زياتر سيفتە يارن.

خواجە دىلبوون لە زنجيرى زولقى يار و كەۋتەنە نىو زنجير ۋەك يەك سەير دەكات و بۇ ھەردوۋىيان نازايەتى و بىباكى و فيداكارى بە پىويست دەزانى لەم دوو چوونە نىو زنجيرەشدا دوو كۆمەلە مرقۇ دەھىنئەتەۋە كە كالفام و ھەرزە كان و بى باكە كان يا فيداكارە كان (عەيارە كان) ن و پىويابە كە تەنيا عەيارە كانن دەتوانن بچنە نىو زنجير. بۇيە دەلى: خەيالى گرفتارىبوون بە زنجيرى زولقى تۆ ئەي دۆست و يار كارى مرقۇ كالفام و پىنە گەيشتوۋە كان نىبە، چونكە چۈنە نىو زنجير كار و رېگەي بى باك و فيداكارانە و چوونە نىو زنجيرى زولقى تۆش ھەروايە.

۵- لطيفه يى ست نهانى كه عشق ازان خيزد

كە نام آن نه لب لعل و خط زنگارى ست

لەتيفەيىست نەھانى كە ئىشق ئەزان خيزەد، كە نامى ئان نى لەبى لەئەل و خەتتى زەنگارىست.

نوكتەيەكى پەنھانى ھەيە كە عەشق لەۋەۋە سەرچاۋە دەگرى (سەرھەلدەدات) كە ناۋى ئەۋ نە لىۋى سوور و نە خەتى سەۋزەيە.

لطيفه: نوكتە، سەنجراكىشى، لە سۇفىگەرىدا نامازەي ورد و دەقىقە كە لىيەۋە مانا بکەۋىتتە زەينەۋە، بەلام نەتوانى دەربېرېت نھانى: شارۋەيى، پەنھانى

از ان: لەۋەۋە خيزد: ھەستان، لېرەدا ۋاتە سەرچاۋە گرتن، سەرھەلدان

لعل: سوور خط: خەت، موى رووخسار

زنگار: رەنگى مادەي زنگار كە سەۋزىكى مەيلەۋشىنە، سەۋزە

خط زنگارى: موى نەرمى سەۋزەي سەر رووخسار، گەندەموى تازە دەرھاتوۋ

لهم بهيته و له بهيتي (٦) دا خواجه مهسه له يه كي گرنګ ده خاتره وو که تهویش حقیقه تهی عه شقه به شیوه یه کی گشتی، تهو پیویایه که عه شق له ناماژیه کی ورد و ده قیقی نادیارې زهینیه وه سرچاره ده گری که ناگری یا خود ناتوانی به وردی ده ستنیشان بگری، لیره شدا جیوازی له نیوان هزی جهسته یی و عه شقدا ده کات، چونکه دلنیا به له وهی که تهو نوکته باریک و ئیشاره ته وردهی عه شق لیوی سوور و گهنده موی سر رووخساره سه وزه له کان نییه، چونکه ته موی دواپی هزی جهسته یی لیوه سره له ده دات نه وه که عه شق، خواجه ده لی: له تیفه و ناماژیه کی وردی نادیار و په نهان هیه که عه شق له وه وه سره له ده دات که بیگومان نیوی تهو له تیفه نادیاره لیوی سوور و خت و گهنده موی سر رووخساری تازه پیگه شتوی سه وزه له نییه. له سر بنه مای تم بهیته له بهیتی دوا پیدا دریزه بهم مهسه له یه ده دات:

٦- جمال شخص نه چشم است و زلف عارض و خال

هزار نکته درین کار و بار دلداری ست

جه مالی شه خس نه چه شمه ست و زولف و تاریز و خال، هزار نوکته درین کار و باری دلداری ست.

جوانی مرؤقه نه چاره و نه زلف و نه رووخسار و نه خال، به لکو هزار نوکته و خالی ورد له مهسه له ی عه شق و دلرپاندندا هیه.

عارض: رووخسار، گونا درین: لهم دلداری: دلداری، که سیك دلّی بؤ لای خوئی راکیشاییت. خواجه له دریزه رایه که ی خویدا دیسانه وه ده لی: جوانی مرؤقه که بیته مایه ی دلرپاکیشانی که سانی دیکه بؤ لای خوئی چاو و پرچ و رووخسار و خال نییه، به لکو لهم مهسه له ی دلداری و عه شق و دلرپاندندا هزار نوکته و مهسه له ی وردی دیکه هیه، که ته سلن په یوه نندیان به جوانیه دهره کییه کانی مرؤقه وه نییه.

٧- برهنگان طریقت به نیم جو نخرند

قبای اطلس آن کس که از هنر عاری ست

به ره هنه گانی ته ریقه ته به نیم جو نه خه رند، قبا ی ته تله سی نان که س که تهز هونه راریست.

دارنراوانی ته ریقه ته به نیو جو ناکرن کراسی (قبا- کهوا) ی ته تله سی تهو که سه ی که بی مهعریفه و هونه ره.

برهنگان: دارنراوان، موجه رده ان، یا خود تجرید: دارنن له عیرفاندا بریتیه له خالی بوونه وه و دارنینی ریواری ته ریقه ته له دنیا و هرچی جگه له خودایه هروه ها تجرید به واتای خالی

بوونه وهی دل و سهری ریوواره له جگه له خودا (فخلع نعلیک) واته پیویسته ته وهی که بنده له خودا دورده خاتره له خوئی دارنیت. له بهرام بهر ته مه شدا نابی بهنده به هیوای پاداشت بیت، چونکه تهو تهی جارته و بازگانییه نه وه که ته تجرید {سجادی} که واته برهنگان طریقت (مجردان طریقت - له هه ندی نوسخه دا): تهو ریواراننن که خوئیان داده رنن له هه موو شته دونیا یه کان ته نانه ت دوا یه کانیس. له نوسخه ی خلخالی و سودی دا له بری مجردان طریقت (قلندران حقیقت) هاتوه که هه مان واتا ده گه یه نی

جو: جو نخرند: ناکرن

قبا: قبا، کهوا، جو ره کراسی کی بی یه خه یه که پی شه وهی کراوه یه و به دوگمه پی که وه ده به ستریت ته وه، پی م وایی که وای جافی هه مان قبا بیت.

اطلس: ته تله س، ناوریس، جو ریکه له قوماش که ناوریس مه، ره نگه تهو قوماشه ته تله سه نه بیت که له سرده می نیمه دا هیه.

هنر: هونه ر، مهعریفه ت و فه زیله ت عاری: روت، دارنراو

از هنر عاری ست: له هونه ر و مهعریفه خالییه، بی هونه ر، بی مهعریفه ت

لای قه له ندره کانی ته ریقه ته واته ی به مه رته به و پله ی ته تجرید گه یشتون خوئیان له دنیاو گشت تابه تمه ندییه کانی دنیا دارنیه، ته نیا به ها و ته رزشی مهعریفه ت و هونه ریان لایه و جگه لهم مهعنه و یاته هیه شتیکی مادیان به لاره هیه نییه، هه روه که خواجه ده لی: قه له ندران یا خود موجه رده کانی ته ریقه ته و حقیقه ت کراس و که وای ناوریس پیوی بی هونه ر و بی فهزل و مهعریفه ته به نیو جو ناکرن، واته به های نیوده که جو بی دانانین.

٨- بر آستان تو مشکل توان رسید آری

عروج بر فلک سروری به دشواری ست

به ر ناستانی تو موشکیل ته فان ره سید ناری، سورج بهر فه له کی سه رفه ری بیه دشواری ست.

گه یشتنه بهر ده رگای تو زه جه ته ته ری، بلن دبوونه وه بؤ گه ردوونی سه روه ری زور نار هه ته.

مشکل: زه جه ت، نار هه ت، گران

رسید: گه یشت مشکل توان رسید: به نار هه تی گه یشتن

عروج: به رزیوونه وه بؤ ناسمان، بلن دبوونه وه بؤ ناسمان، میعراج

بر: بؤ فلک: گه ردوون، ناسمان

به يار دهلي: درگای تو وهك ناسمانتيكي بهرز و بلند وايه و پتويسته بؤي بهرزبينهوه و ميعراجي بؤ بکهين، بهلام نهم بهرزبونوهويه کاريکي زور زهجمهت و نارچهته، چونکه گهيشتن به درگای تو گهيشتنه به گهردووني سهروهري.

مهسهلهيهکي گرننگ له بهيتهکهدايه که (عروج - معراج) هو، مهسهلهي ميعراجي پينغهمبهر (د.خ) بير دهخاتوهه و کاريکي زور زهجمهت بوو که تيايدا هيچ هوکار و ناميرتيک بهکارنههاتوهه و به فرمان و دهسهلاتي خوا کراوه، گهر له واتاي زماني (عروج) دهچين شهوا بهيتهکه ناماژويه به گهيشتن به درگا و ناستانهي پهروهردگار که شهمش وهك عروج و ميعراج له لايهکوه نارچهته و له لايهکي دیکهوه تهنيا نزيکي دل و قهلبسي شهوي.

۹- سحر کرشمهء حسنت به خواب مي ديدم

زهي مراتب خوابي که به ز بيداري ست

سهههر کرشمهبي هوسنهت به خاب مي ديدم، زههي مهراتبي خابي که بيه ز بيداريست.

سهههر نازي جوانيتم له خودا ددي، بهه بهه له پله و مهترتهبهي خهويک که چاکتره له بيداري.

کرشمه: ئيشارهت و عيشوه، ناز خواب: خهو زهي: بؤ ئافهرين و ستايشه، بهه بهه خواجه له سههردا که خهوي ليکهوتوهه ناز و کرشمهبي جواني ياري بينيوه ههر بؤيه ئافهرين و ستايشي پله و مقامي شهو خهوه دهکات که چاکتره له بيداري، چونکه تيايدا کرشمه و نازي جواني ياري ديوه له کاتيکدا له بيداريدا ناييبي.

۱۰- دلش به ناله ميازار و ختم کن حافظ

که رستگاري جاويد در کم آزاري ست

دلش به ناله مهيازار و ختم کون هافز، که رهستگاريي جاقيد دهر کهم نازاريست. حافظ به ناله دلتي نازار مهده و کوټايي پي بهينه، چونکه رزگاري ههتاھهتايي (جاويداني) له کهم نازارداني خهليکيدايه.

ميازار: نازار مهده ختم کن: کوټايي پي بهينه رستگاري: رزگاري، نهجاتي جاويد: ههتاھهتايي کم آزاري: کهم نازاردان

خواجه لهم بهيتهدا ناماژه به بنهمايهکي گرننگي بينکوههټيان دهکات که نازارنهداني کهساني دیکهيه، نهگهر شهو نازاردانهش به گريان و نالهبيت، هروي دهلي: رهنگه لهو کاتهدا کوټهنگه هينده نازارداني يهکرتي تيدابوهه نهيتوانيوه کوټهنگهيهک بهينهپيته پيشچاوي که به

تهواوي له نازار خالي بکريتهوه بؤيه به کهم نازاردان رازي دهبي ياخود ههر باوهري وايه که کوټهنگه ناکاته پلهيهک که نازاري تيدا نهميئي. {هروي ج ۱، ل ۳۰۵}

بهههرحال حافظ بهخوي دهلي: شهي حافظ بيدهنگبه و تهواوي بکه و دلتي به ناله و گرياني خوت نازارمهده (بيگومان شهو ليټردها ياره که دلتي به نالهي شاعير نازار دهري)، چونکه رزگاري و نهجاتي ههتاھهتايي له کهم نازارداني خهليکيدايه.

له راستيدا نهم مهسهلهي نازاردانهداني خهليکي و بهستنهوهي به رزگاربوون و نهجاتي ههتاھهتاييهوه لاي حافظ وهك بنهمايهکي رهزامهندي خودايي سهير دهکري و له چهند شوټينيکي دیکهشدا هاتوهه که له شوټيني خوياندا ناماژهيان پي دهکهين.

غزه لى شهست و هه شته م:

به حرى ره ملى هه شتى مه خوبونى مه قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فعلاتن فعلات)

۱- يا رب اين شمع دل افروز ز كاشانهء كيست

جان ما سوخت بپرسيد كه جانانهء كيست

يا ره ب ئين شه مئى دل نه فروز ز كاشانه بى كيست، جانى ما سوخت بپرسيد كه جانانه بى كيست.

خوايه ئه م مؤمه دلرؤنا ككه ره وهيه له مالى كئويه، كه گيانى ئيمه سوتاند بپرسن كه نازيزى كئيه.

يا رب: خوايه، ئه م دهر بپينه بؤ نزا كردن يا خود سه رسورمان به كاردت، ليژه شدا به واتاي دوهم به كارها تووه دل افروز: دل رؤشن ككه ره وه، دلرؤنا ككه ره وه، رووناكى به خشى دل كاشانه: مان، مالى زستانى كيست: كئيه

سوخت: سوتاندا، سوتاندا، له زمانى فارسيدا كؤمه لى كار هه ن كه له هه مانكاندا تئپه ر و تينه پهرن و به پئى رسته كه مانا كه يان ده كؤرپت - كه ئه م ديار دهيه له كورديدا نيه - و پئيان ده كوترى (فعلى ذو وجهين) (سوخت) يش له و جو ره كارانه يه به لآم له م به يته دا تئپه ره و به واتاي (سوتاندا) دئ بپرسيد: بپرسن جانانه: خو شه ويست، مه عشوق.

به يته كه له شپوه ي پرسياردا هاتووه و مه به ست لئى سه رسورمانه، خواجه به مه عشوق ده لئى: يا ره ب، خوايه ئه م مه عشوقه ي كه ده لئى مؤمه و مايه ي رووناكى دلانه و دلان رؤشن ده كاته وه له مالى كئيه وهيه - يا خود وه ك سؤدى ده لئى: منالى كئيه {ج ۱، ل ۴۳۰} - كه گيانى ئيمه ي له شه وق و ئاره زوويدا سوتاندا، بپرسن بزنان نازيز و مه عشوقه ي كئيه.

۲- حاليا خانه برانداز دل و دين من است

تا در آغوش كه مى خسبد و همخانهء كيست

هاليا خانه به رته نذازى دل و دينى مه نه ست، تا دهر ئاغوشى كه مى خوشبه د و هه ئخانه بى كيست.

ئىستا مالوئيرانكه رى دل و دينى منه، نازانم له باوه شى كئيدا ده خه وئت و هاومالى كئيه.

حاليا: ئىستا برانداز: تئكده ر، كاولكه ر

خانه برانداز: مالكاو لكه ر، مالوئيرانكه ر آغوش: باوه ش

كه: كئى مى خسبد: ده خه وئت

هم خانه: هاومان، واته له گه ل كه سئكدا يه ك مالىان هه يه، پئكه وه بوون، هاومان له كورديدا به واتاي دراوسئ دئت، به لآم ليژه دا ئه م واتايه ناگه به نئت.

ميسراعى دووه مى ئه م به يته له نوسخه دئرينه كانى (عميوضى) و سؤدى دا (تا هم آغوش كه مى باشد و همخانهء كيست) ه، به لآم ليژه دا پشت به (خلخالى) به ستراوه كه قزوئنى و خرمن شاهيش په پره وييان له و كردووه.

خواجه ده لئى: ئه و ياره ي كه ئىستا بووه ته مالوئيرانكه رى دل و دينى من نازانم ئاخؤ ئىستا له باوه شى كئيدا ده خه وئت و له مالى كئيه.

سؤدى ده لئى: ره خنه له خواجه ده گيرى كه چؤن به گومانه وه يارى كردووه ته هاوسه رينى خه لكى ديكه و، كؤمه لئى بيانوو ده هئيتته وه كه ره نكه تو ره بووييت، به لآم ديسانه وه پاساو ده هئيتته وه كه له باوه شى كئيدا مه به ست له دايك و باوكيه تى. به لآم له به ر پاراستنى جوانى به يته كه خو دوور خسته وه له م ورد كردنه وه و وئنا كردنه بيزار كه رانه پئويسته، هه روه ك خودى سؤدى ده لئى: واته منى به رباد و وئران كردووه ئاخؤ كئى ئاوه دان كردووه.

۳- بادهء لعل لبش كز لب من دوور مباد

راح روح كه و پيمان ده پيمانهء كيست

باده يى له ئلى له به ش كه ز له بى مه ن دوور مهاد، راهى ره وه ي كه ئو په پمانده يى په پمانه يى كيست.

شه رابى لئوى سوورى كه خوانه كا له لئوى من دوور كه وئته وه، ئارامبه خشى گيانى كئيه و له گه ل پئكى شه رابى كئيدا په پمانى وه فادارى به ستووه.

باده: شراب كز لب من دوور مهاد: كه خوا نه كات له لئوى من دوور بئى

راح: شادومانى، ئارامى، چالاكى، شه راب راح روح: ئارامبه خشى گيان، شه رابى گيان پيمان ده: وه فادار، په پمان به ست پيمانه: پئك

خواجه له وه سفى لئوى يارى نادياريدا ده لئت: شه رابى لئوى سوورى يا خود شه رابى سوورى لئوى (كه خوانه كا له من دوور بئى) وزه به خش يا خود ئارامبه خشى گيانى كئيه، يا خود شه رابى گيانى كئيه و له گه ل كئيدا په پمانى وه فادارى به ستووه كه هاويئكى بيت.

۴- دولت صحبت آن شمع سعادت پرتو

باز پرسيد خدا را كه به پروانهء كيست

دوولته تي سوهبته تي نان شه مني سه نادهت په رتوڅ، باز پورسيده خودا را كه به په رڼانه يي كيست.

بو څا تري (له راي خوا) ديسانوهه پيرسن كه به مؤلته تي كي ده تواني نيعمه تي هاوده مي و هاوژياني نه و مؤمه به ده ست بهي نري كه پرته وي څوشبه ختي ده داته وه.

دولت: نيعمه ت، سه روه ت صحبت: هاوده مي، هاوژياني

سعادت: څوشبه ختي باز: ديسان پرسيد: پيرسن، هه ول بدن
خدرا: بوڅا تري خودا پروانه: مؤلته ت، نيجازه، نيزن

له ربي خودا، چا كه يه ك به ك و ديسانوهه هه ولده ت تا روونبيته وه كه ناي مؤلته تي ريگه ي
كه يش ت و به ده سته ينياني څوشبه ختي هاوده مي نه و لاي كيته و ده بي به پرس ي كي نه و
څوشبه ختي به ده ست بهي نين {خرمشاهي، ج ۱، ۳۵۶}.

۵- مي دمده هر كسش افسوني و معلوم نشد

كه دل نازك او مايل افسانه كيست

مي ده مه ده هر كه سه ش نه فسوني و مه تلوم نه شود، كه دلي نازكي نو مايلي نه فسانه يي كيست.

هر كه س جادوويه كي به گويدا ده خويني (ده كا) و ناشكرانه بوو كه دلي ناسكي نه و مه يلي به لاي قسه نه فسانه ناميزه كاني كيته يه.

دميدن: فوكردن، هه لكردن، هه لڅه له تاندين به قسه ي لوس

افسون: فيل، مه كر معلوم نشد: ناشكرانه بوو.

د. هروي ده لي: له زوري بهي نوسخه كاندا له بري (مي دمده) (مي دهد) هاتوه، به لام له بهر په يوه ندي نيوان (مه كر و فوكردن) دا گوماني تيدانيه كه (مي دمده) راسته كه نوسخه ي

(سودي) يه، وه كه له نيوان جادوويه بازه كاندا ره سمه كه كاتي جادوو ده كهن به كره يا خود ده زويه ك گري ده دن و فوي پيداده كهن {هروي، ج ۱، ۳۰۸}. هه روه ها (خرمشاهي) يش ده لي: له

نوسخه ي قه زويني، جلالی نائيني، نيز احمد، عيوضي - بهروز، قدسي، انجوي، پژمان دا هه مويان (مي دهد) يان هيناهه ته نيا سودي و خانلري (مي دمده) يان هيناهه كه نه مه

راسته (نه مه ش به به لگه ي نه وه ي كه نه فسورن و جادوو ده رچونه (دميدن) نه وه ك پيدان (دادن) {خرمشاهي، ج ۱، ۳۵۶}، شاياني تيبنيه كه (عيوضي) له نوسخه

نوييه كه ي څويدا (مي دمده) ي نووسيوه {پروانه: ديوان حافظ، د. رشيد عيوضي، غزلي ۶۸}.

ليړه شدا خواجه ده لي: هه ر كه سيك جادوويه ك ده خويني و فوده كا به ياره نادياره دا تاوه كو جادووه كه ي سه ربرگري ت و دلي يار بو څوي را كيشي و فريوي بدات، به لام ناشكرانه بوو كه دلي

ناسكي نه و نازيزه مايلي نه فسانه و جادووي كي بووه و كاريگه ري تي كره دوه.

۶- يار ب آن شاهوش ماهرخ زهره جبين

دُر يكتاي كه و گوهر يكدانه كيست

يا ره ب نان شاهه شي ماهروخي زهره جه بين، دووري يه كتاي كه قو گووه هري يه كدانه يي كيست.

خوايه نه و پاشا رفته ره رووخسار مانگه ناوچار زهره يه، دووري گرانبه هاي كي و گوهه ري بي هاوتاي كيته.

آن: نه و شاهوش: شپوه پاشا، به لام د. هروي به پاشاره فتار ليكي داوه ته وه

ماهرخ: رووخسار مانگ، رووخسار وه ك مانگ زهره جبين: ناوچار زهره

در: دوور در يكتا/در يتم: مراوريبه ك كه به ته نيا له سه ده فدايه، مراوري تاقانه

گوهر: گوهه ر، به ردي گرانبه ها گوهر يكدانه: گوهه ري بي شپوه، گوهه ري بي هاوتا ديسان له وه سف ي نه و ياره نادياره دا ده لي: خوايه نه و نازيزه ي كه له رفتاردا پاشايانه يه و

رووخساري وه ك مانگه و ناچار و ته وي لي وه كه نه ستي ره ي زهره رووناكه، دوور و گوهه ري گرانبه ها و بي هاوتاي كيته واته وه ك دوور و گوهه ري كي گرانبه ها و بي هاوتايه.

۷- گفتم آه از دل ديوانه حافظ بي نو

زير لب خنده زنان گفت كه ديوانه كيست

گوفتم ناه نه ز دلي ديشانه يي حافظ بي تو، زيري له ب خنده زنان گوفت كه ديشانه يي كيست.

وتم ناي له دلي ديوانه ي حافظ بي تو، له ژير ليوه وه به خنده وه گوتي كه شيتي كيته.

آه: ناه، واي زير لب: له ژير ليوه وه خنده زنان: به خنده وه، به بزه وه.

نه م به يته نيمچه روونكرنده وه يه كي به يته كاني ديكيه يه كه يار ياري خواجه څويه تي، پتي ده لي: وتم واي له حالي دلي شيت و ديوانه ي حافظ كه دوور له تو چي بكات، به خنده و به

چريه وتي: نه ري شيتي كيته، واته له گه له وه شدا كه ده زاني حافظ شيت و شه يدي بووه، به لام بو ناز و عيشوه څوي بي ناكا ده كات و ده يه وي بلي ناكام له عه شقي تو نييه.

غزه‌لی شه‌ست و نۆبه‌م:

به‌حری ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌خبوونی نه‌سله‌می موسبه‌غ

(فاعلاتن فاعلاتن فع لاتن)

۱- ماهم این هفته شد از شهر و به چشمم سالی ست

حال هجران تو چه دانی که چه مشکل حالی ست

ماهه‌م نین هفته شه‌د شه‌هر و به چه شه‌م سالیست، هالی هیجران تو چه دانی که چه موشکیل هالیست.

مانگم ئەم هفتیه له شار چوو به ده‌روه و له‌به‌ر چاوم سالیته‌که، تو چو زانی حالی هیجران چه‌نده دژواره.

ماهه‌م: مانگم، درکه‌به له (یار) شد از شهر: له شار چوو ده‌روه

به چشمم: له‌به‌ر چاوم، لای من سالیست: سالیته‌که تو چه دانی: تو چو زانی له نوسخه‌ی (عه‌لامه‌ قزوینی و خوره‌مشاهی) دا له جیاتی (شد از شهر) (بیرون رفت) هاتوو، که جه‌نابی خوره‌مشاهی پییوایه هیئانی (شد از شهر) له‌لایه‌ن (سودی و خانلری و عیوضی - بهروز) له‌به‌ر (تناسب) و ریته‌وته له‌گه‌ل وشه‌کانی دیکه‌ی (ماه و هفته و سال)، چونکه (شهر) جگه له واتای شار واتای مانگیش ده‌گه‌یه‌نی {حافظ نامه، ج ۱، ۳۵۸} هه‌روه‌که سودی خو‌ی ده‌لی: ناوه‌یئانی (مانگ و هفته و شهر و سال) موراعاتی نظیر (له‌به‌ر چاوگرتنی هاوتاکان) هه‌ته‌گه‌ر (روژیشی به‌یئایه زۆر ته‌واوتر ده‌بوو {ج ۱، ۴۳۵}

ته‌نیا ماوه‌یه‌کی که‌مه مانگی شاعیر (یار) له شار چوو ته‌ ده‌روه و هه‌ر زوو غوربه‌ت رووی له شاعیر کردوو به‌ییه خواجه ده‌لی: مانگم ئەم هفتیه له شار چوو ته‌ ده‌روه، له پیش چاوی من سالیته‌که. یاخود هه‌فته‌یه‌که یارم له شاردا نییه لای من به سالیته‌که تیبه‌ریوه، تو چو زانی حالی دا‌بران و هیجران چه‌نده زه‌جمه‌ت و نا‌ر‌حه‌ته.

۲- مردم دیده ز لطف رخ او در رخ او

عکس خود دید گمان برد که مشکین خالی ست

مه‌ردومی دیده ز لوتفی روخی تو دهر روخی تو، ته‌کسی خود دید گومان بوورد که میشکین خالیست.

سۆمای چاوم له رووخساری جوان و دره‌وشاوه‌ی یاردا وینه‌ی خو‌ی دی، وا گومانی برد که خالیکی ره‌شه.

مردم دیده: سۆما، گلینه، ره‌شینه‌ی چاو لطف رخ او: جوانی رووخساری شه‌و،

دره‌وشاوه‌یی رووخساری شه‌و عکس: وینه

گمان برد: وای زانی: واگومانی برد مشکین: ره‌ش

خواجه له جوانی و دره‌وشاوه‌یی رووخساری یاردا سۆما و گلینه‌ی ره‌شی خو‌یی بینیه و سۆمای چاو له بینینی ئەم ره‌شیه‌دا که وینه‌ی خو‌ی بوو وای زانی خالیکی ره‌شه له‌سه‌ر گۆنای یار، به‌لام وینه‌ی خو‌ی بوو له‌به‌ر دره‌وشاوه‌یی و جوانی رووخساری یار که وه‌ک ناوینه‌ی وابوو ده‌بینرا.

۳- می چکد شیر هنوز ز لب همچون شکرش

گر چه در شیوه‌گری هر مژداهش قتالی ست

می چه‌که‌د شیر هه‌نوز ز له‌بی هه‌مچون شه‌که‌ره‌ش، گه‌رچه دهر شیقه‌گه‌ری هه‌ر موژه‌ته‌ش قه‌تتالیست.

هیشتا شیر له لیوی وه‌ک شه‌کری ده‌تکی، نه‌گه‌رچی له فریوکاری و دل‌رفاندندا هه‌ر برزانیکی پیاوکوژتیکه.

می چکد: ده‌تکی، ده‌چکی شیر: شیر شیوه‌گری: ناز و دل‌رفاندن، فریوکاری

مژه: برزانیگ قتال: زۆر پیاوکوژ

له وه‌سفی یاردا ده‌لی: یار ته‌مه‌نی زۆر کورته و هینده منداله هیشتا شیر له ده‌می شه‌کرین و شیرینی ده‌تکی یاخود کورد گوتنه‌ی: بو‌نی شیر له ده‌می دی، به‌لام هه‌ر به‌م مندالییه هینده به‌ناز و عیشویه له دل‌رفینی و دل‌فریوداندا هه‌ر برزانیکی پیاوکوژتیک زۆر کارامه و بی‌به‌زییه، واته گه‌رچی منداله، به‌لام له عه‌شقا کارامه و بی‌باکه.

۴- ای که انگشت نمایی به کرم در همه شهر

وه که در کار غریبان عجب اهالی ست

ئه‌ی که نه‌نگوشت نومایی به که‌رم دهر هه‌مه شه‌هر، شه‌ه که دهر کاری غه‌ریبان ته‌جه‌به‌ت ئیهمالیست.

ئه‌ی شه‌ه که‌سه‌ی که له هه‌موو شاردا به به‌خشنده‌یی ناوبانگت دهر کردوو و په‌نجه‌ت بو‌ دریتۆ ده‌کن، وای که له کاری غه‌ریباندا چه‌نده سه‌یر ئیهمالیت.

انگشت: په‌نجه انگشت نمایی: په‌نجه بو‌ دریتۆکردن

انگشت نمایی به کرم: په‌نجه بو‌ به‌خشنده‌یی دریتۆکردنی، ناوبانگت دهر کردن به به‌خشنده‌یی وه: وای، بو‌سه‌رسورمانه درکار غه‌ریبان: له کاری غه‌ریباندا، به‌رامبه‌ر غه‌ریبان.

لای حافظ یار هم‌میشه بهرام‌بهر که سانی دیکه و ته‌واوی خه‌لکی شار خاوه‌ن که‌ردم و به‌خشنده‌بییه و به‌لام بهرام‌بهر عاشق و غه‌ریبان به ته‌واوی پی‌چه‌وانه ده‌بیته‌وه و شه و به‌خشنده‌بییه نامی‌ت، لیره‌شدا به یار ده‌لی: شه شه که‌سه‌ی که هی‌نده به‌خشنده‌ی له شاردا به به‌خشنده‌بی نوابانگت ده‌رکردوه و، خه‌لکی په‌نجهت بؤ درتیز ده‌کن، به‌لام له بهرام‌بهر غه‌ریباندا زور ئیهمالیت و گوئیان پی ناده‌یت و بؤ شه‌وان به‌خشنده نیت.

۵- بعد ازینم نبود شایبه در جو هر فرد

که دهان تو درین نکته خوش استدلالی ست

به‌ئد شه‌زینم نه‌بود شایبه ده‌ر جو‌وه‌ری فرد، که ده‌هانی تو ده‌ری‌ن نوکته خوش ئیستدلالیست.

له‌مه‌ودوا گوما‌م له جه‌وه‌ری تا‌کدا نییه، چونکه ده‌می تو له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا به‌لگه‌یه‌کی به‌هیزه.

بعد ازینم: له‌مه به دواوه شایبه: گومان استدلال: به‌لگه.

جوهر فرد: گه‌وه‌ری تا‌ک، بنچینه‌ی تن، بریتیه له بچو‌وکترین گه‌ردیله و به‌شی ته‌نی بوون که له‌وه بچو‌وکتر نایته‌وه و به ته‌نی دابه‌شنه‌بوو ناسراوه (جزء لا یتجزء) مه‌سه‌له‌ی ته‌نی دابه‌شنه‌بوو، مه‌سه‌له‌یه‌کی فه‌لسه‌فی یونانییه که ده‌کری به فه‌لسه‌فه‌ی گه‌ردوون بدرتیه قه‌لم. (ته‌نی دابه‌ش نه‌بوو - جزء لا یتجزء) وه‌رگیردراوی وشه‌ی یونانی (آتوموس)ه. فه‌یله‌سوفه‌کان له بوون و نه‌بوونی شه‌م ته‌نه دابه‌شنه‌بووه‌دا ریکنه‌که‌وتوون و جی‌اوازیبان هه‌یه (دیموکراتیوس) باوه‌ری به‌راستی شه‌م مه‌سه‌له‌یه هه‌بوو، واته پی‌بواوو که تن له کۆمه‌لی به‌شی ورد دروست بووه که دواجار دابه‌شنه‌بنه‌وه بؤ به‌شی دیکه، واته له هه‌موو ته‌نی‌کدا ده‌گه‌ینه ته‌نی دابه‌شنه‌بوو (گه‌وه‌ری تن)، به‌لام شه‌رستو باوه‌ری به‌م فه‌لسه‌فه‌یه نه‌بوو.

شه‌م بیره پاشتر گو‌یزرایوه نی‌و فه‌لسه‌فه‌ی ئیسلامی و زیاتر په‌یره‌وی شه‌رستویان کرد، هه‌رچه‌نده فه‌یله‌سوفیش هه‌یه که باوه‌ری به‌م تی‌ورییه هه‌یه {بؤ زانیاری زیاتر پروانه: خرمشاهی، حافظ نامه، ل ۳۵۹ هه‌روه‌ها: هروی، ج ۱، ل ۳۱۱}.

خواجه‌ش ناگاداری شه‌م کی‌شه و گرفته‌یه، به‌لام به ریگه و شی‌وازی خو‌ی مه‌سه‌له‌که یه‌کلاده‌کاته‌وه که بوونی جه‌وه‌ری ته‌نه‌کان راسته و دواجار تن ده‌گاته شه‌و جه‌وه‌ره که‌رتنه‌بووه که لی‌ی پی‌کها‌تووه و بوونیکی هه‌یه. خواجه باس له فه‌لسه‌فه‌ ناکات و شاعیرانه و عاشقانه گشت پشت‌گیری و رایه‌کانی به هی‌نانی به‌لگه‌ی ده‌می یار ده‌خاته‌پروو، شه‌و ده‌لی: له‌مه‌وپاش گوما‌م له تن و که‌رتی دابه‌شنه‌بوو (جه‌وه‌ری تن) نییه و گوما‌نه‌کام هه‌موو

ره‌وینه‌وه و پی‌موايه که شه‌م ته‌نه که‌رتنه‌بووه هه‌یه و راسته، چونکه ده‌می تو (یار) هی‌نده بچو‌وک و لی‌کناکریتیه‌وه هه‌ر ده‌لی‌ی شه‌و ته‌نه که‌رتنه‌بوویه. هه‌ر‌بویه شه‌مه (ده‌می تو) به‌لگه‌یه‌کی هه‌م جوانه و هه‌م به‌هیزیشه که گومانی من پرده‌وینتیه‌وه و پروا بکه‌م که جه‌وه‌ری که‌رتنه‌بوو بوونی ده‌ره‌کی هه‌یه و وه‌می و خه‌یالی نییه.

۶- مژده دادند که بر ما گذری خواهی کرد

نیت خیر مگردان که مبارک فالی ست

موژده داده‌ند که به‌ر ما گوزه‌ری خواهی که‌رد، نییه‌تی خه‌یر مه‌گه‌ردان که موباره‌ک فالیست.

مژده‌ی‌اندا که سه‌ریکمان لی ده‌ده‌ی، نییه‌تی خیرت مه‌گۆره که فال و پی‌شبینیه‌کی موباره‌ک و پی‌رۆزه.

بر ما: بؤ لای ئیمه، به لاماندا گزری خواهی کرد: سه‌ریک ده‌ده‌ی، تیده‌په‌ری (له داهاتوودا)

نیت: نییه‌ت، ویست مگردان: مه‌گۆره فال: پی‌شبینی، فال

وتیان و مژده‌ی‌اندا که یار به‌م زووانه سه‌ریکمان لی ده‌دا. خواجه‌ش ده‌لی: شه‌م ویست و نییه‌ته نییه‌تیکی خیر و چاکه مه‌یگۆره، چونکه فال و پی‌شبینیه‌کی موباره‌ک و پی‌رۆزه که ده‌ته‌وی سه‌رمان لی بده‌یت. (نییه‌ت گۆرین) ئاماژه‌یه‌که به نییه‌ت هی‌نانی نویژ.

۷- کوه اندوه فراق‌ت به چه حیل‌ت بکشد

حافظ خسته که از ناله تنش چون نالی ست

کوهی نه‌ندوهی فه‌راقه‌ت به چه هیله‌ت بکیشه‌د، هافزی خسته که شه‌ز ناله ته‌نه‌ش چو نالیست.

کی‌وی خه‌می دووریت به چ شی‌وه و هیله‌یه‌ک هه‌لگری (ته‌حه‌مول بکات)، حافزی داماو - خسته - که له ناله، جه‌سته‌ی وه‌ک نای باریک و لاواز بووه.

کوه: کی‌و اندوه: خه‌م، فه‌خه‌ت خسته: نه‌خۆش، لاواز، ماندو، هیلاک، داماو

ناله: ناله تن: جه‌سته نال: نای، درکه‌یه له لاوازی و بی‌هیزی

خه‌می دووری یار لای خواجه وه‌ک کی‌ویکی گه‌وره وایه، حافزیش له‌تاو نالین، جه‌سته‌ی زه‌رد و لاواز بووه و ئیستاش یار به‌جی هی‌شتووه، هه‌روه‌ک له به‌یتی یه‌که‌مدا ئاماژه‌ی پی‌کرد که چووه‌ته ده‌ره‌وی شار بویه ده‌لی: حافزی هیلاکی داماو که له‌تاو ناله، جه‌سته‌ی وه‌ک نای سست و بی‌هیز بووه چۆن بتوانی باری کرانی خه‌می دووری تو که وه‌ک کی‌و وایه هه‌لگری، واته من ته‌حه‌مولی شه‌م خه‌مه گه‌وره‌یه ناکه‌م.

غەزەلى حەفتابەم:

بەحرى ھەزەجى ھەشتى مەكفوفى مەقسور

(مفعول مفاعيل مفاعيل مفاعيل)

۱- كس نېست كە افتادەء آن زلف دوتا نېست

در رھگذر كېست كە دامى ز بلا نېست

كەس نېست كە ئوفتادەبى ئان زولفى دوتا نېست، دەر رھگوزەرى كېست كە دامى ز

بەلا نېست.

كەسى نېبە كە گرفتارى ئەو پرچە رەشە نېبە، سەررەپى كېبە كە داوتىك لە بەلاى تېدا نېبە.

افتادە: بېچارە، گرفتار، زەبوونكراو، پەشىوى

زلف دوتا: پرچى دووبەش، پرچى چىن چىن و لول

دامى ز بلا: داوتىك لە بەلا، داوى بەلا و نارەحەتى

گەر (دوتا) بەواتاى چەماوہ و لار بېت - وەك ھروى دەلېت - ئەوا پرچى چەماوہ و لولى

يار نھىنېبە خودايىبە كانان بېر دەخاتەوہ كە ھەمىشە مرۆڧ بېچارە و پەشىوى ئەو نھىنېبانەبە و

بەردەوام كەوتتوى دەستى ھەلھېننانى ئەو نھىنېبانەبە كە لاي زۆرىنەى مرۆڧ بوونەتە مەتەل.

ميسراعى دووہمى بەيئەتە كە بەم شېوہبە كە زۆرىنەى حافزاناسە كان ئەمە بەراست دەزانن دەكرى

پەيوەندى بە ميسراعى بەكەمەوہ نەبېت و، چەمك و مەفھومىكى دېكەبە كە خواجه پىتى

وايە لە سەررەپى ھەر كەسېكدا داوتىك لە بەلا و زەجمەت و مەينەتى ھەبە و ئەمەش

سونەتېكى ژيانە و لە چەندىن شوپىنى دېكەدا خواجه ناماژە بە پەيوەندى بەتېنى نېوان (مرۆڧ

- بەلا) دەكات و بە دوالېزمەبەكى ژيانى دەزانى. چونكە دەلى: لە سەررەپى كېدايە كە داوتىك

لە بەلا و نارەحەتى نېبە، واتە ناكرى كەسى پەيدا بېت كە داوى بەلا لە سەررەپى ژيانىدا

نەبى. بەلام گەر شېوہ پەسەندكراوہكەى (عبوضى و ھروى) وەرگرىن كە نووسىويانە (در

رھگذر كېست كە اين دام بلا نېست) ئەوا ميسراعى دووہ دەبېتە تەواوكرەى ميسراعى

بەكەم و ماناى بەيئەتە دەبېتە: كەسى نېبە كە گرفتار و زەبوونى ئەو پرچە چەماوہ و

دوولۇبەى تۆ نېبە و لە ھەر رېكەبەكەوہ برۆين دەكەوينە ئەم داوہوہ واتە پرچى تۆ داوتىكە لە

سەررەپىگەى ھەموواندا.

ئەم غەزەلە بەكېكە لەو غەزلانەى كە جياوازى زۆر لە نېوان نوسخە كاندا بەدى دەكرېت

تەنانەت ھروى لە شەرەكەيدا بەيتى جياوازى لە نوسخەى قەزوينى و غنى و سودى و

خرمشاھى و عبوضى و... ھتد ھەبە، ئېمە لېرەدا لە لايەكەوہ لەبەر ئەو پايبە زانستېبەى

نوسخەى قەزوينى - غەنى و لە لايەكى دېكەوہ كە د. ھروى ھېچ ناماژەبەكى بەم جياوازيانە

نەكردووە و لە كەشكۆلى ھەزارانەى ئەم بەندەبەشدا توتېشوى ئەو لېكۆلېنەوہبە نېبە و بە

پېتوتېشى نازام لېرەدا خۆم بەو كارەوہ سەرقال بەكەم كە گەورەكان تەواويان كرددووە ھەر

ئەوہندە روون دەكەمەوہ كە لەم غەزەلەدا بە زۆرى پەپرەوى لە خوالېخۆشبووان (قزوينى -

غنى) و نوسخە راستكراوہكەى جەنابى (د. رشيد عبوضى) و ھاوشېوہكانيان كراوہ.

۲- چون چشتم تو دل مى برد از گوشه نشينان

دنبال تو بوودن گنه از جانب ما نېست

چون چەشمى تو دل مى بەرەد ئەز گوشە نشينان، دونبالى تو بوودن گونەھ ئەز جانبى

ما نېست.

چونكە چارى تۆ دل لە گوشە نشينان دەفرېنى، لەدواى تۆ بوون گوناھى ئېمە نېبە.

دل مى برد: دل دەبات، دل دەفرېنى

گوشە نشينان: گوشە نشينان، لەخواترسان كە بو عیبادەت گوشەى تەنبايى دەگرن و

ھەمىشە خەرىكى خواپەرستىن

دنبال: لەبەشت، لەدوا دنبال تو بوودن: لەدوى تۆبوون، بەدوى تۆدا ھاتن

گنە: گوناھ ازجانب: لەلايەن

لە فەرھەنگە عېرفانىيە كاندا چار ناماژەبە بە بېنېن و موشاھەدى حەق {بروانە:

فرھنگ اصطلاحات عرفانى، سجادی} لېرەشدا خواجه دەلى: چاوانى تۆ ھېندە

سەرنخراكېشە كە دللى لە گوشە نشين و خواپەرستە كان رفاوندووە و ھەربۆبە گوناحى ئېمە

نېبە كە شوپىت كەوتوېن، بەلكو سەرنخراكېشى چاوانتە. گوشە نشين ھېندەى يادخەرەوہى

عارفەكانە ئەوہندە ھېماى خواپەرستەكانى دېكە نېبە، ھەربۆبە ئەم شېوہبە ناماژەبەكە بو

روونكردنەوہى ماناى عېرفانى (چاو) كە(شەھودى حەقە)، بەم پېبەش واتاى عېرفانى

بەيئەتە دەبېتە: حال و مەقامى موشاھەدە و تەجەلى تۆ(حەق) دللى لە عارفان بردووە و

ھەمىشە تەمەناى ئەو حالەتە دەكەن، كە ئەوہ حالى ئەوان بېت ئىدى گوناھى ئېمە نېبە

كە بە دواتا دېين و شوپىت ھەلدەگرىن، بەلكو تام و چىزى حال و مەقامەكانە كە ئېمە

رادەكېشن و دەماخاتە سەر رېگەى بەرەو تۆ ھاتن، روونتر ئەوہ جوانى تۆبە عارفەكان

رادەكېشى نەوہك وىستېكى خۇيان.

له میسراعی دووه می ئەم بهیتهدا له بری (دنبال) (همراه) هاتووه، بهلام (دنبال) له رووی واتاییهوه جوانتره و ههروهها ئەم میسراعه تیهه لکیشی میسراعی یه که می ئەم بهیتهی شیخی سه عدییه:

دنبال تو بوودن گنه از جانب ما نیست با غمزه بگو تا دل مردم نستاند

۳- روی تو مگر آینهء لطف الهی ست

حقا که چنین است درین روی و ریا نیست

روی تو مه گهر تاییهیی لوتفی ئیلاهیست، ههققا که چونینهست و ده رین روی و ریا نیست.

ههلبهت رووی تو ئاوینهی لوتفی خوداییه، به راستی وایه و لهم گوتهیهدا ریا و تهزویر نییه.

مگر: ههلبهت، لیرهدا بو جه ختکردن و دلناییی به کارهاتووه لطف: نیانی، میهره بانی

حقا: به راستی، به دلنایییهوه، دیسانهوه واتای دلناییی و جه ختکردن ده دات

درین: له مه دا روی و ریا: ریاکاری و تهزویر، درۆ و ده له سه

خواجه رووخساری یار به ئاوینهی نیانی و چاکی و میهره بانی جوانی خودایی ده زانیست و تهواری گوته کانی دیکهش بو جه ختکردنه ویه له سه ر ئەم مه سه له یه. هروی پییوایه ئەم بهیته ئامازهیه به ریبازی (ارباب تجلی) که باوه ریان وایه مه خلوقات ئاوینهی جوانی حهقه، له راستیدا جوان چووه بو یه کئی له واتا کانی ئەم بهیته و بهو پییه خواجه، لیرهدا ده یهوی به بی درۆ و ریاکاری بلئی ئەی یاری زه مینی ئەی دۆست به راستی رووخساری تو ئاوینهیه که بو رهنگدانهوی لوتف و جوانی خودا.

۴- نرگس طلبد شیوه چشم تو زهی چشم

مسکین خبرش از سرو در دیده حیا نیست

نه رگس ته له بهد شیقهیی چه شی تو زهی چه شم، مسکین خه به رهش ئەز سه رفۆ دهر دیده ههیا نیست.

نیرگس داوای شیوهی چاوانی تو ده کات وای لهو چاوه! نیرگسی داماو هیچ ههوالی له سه ریدا نییه و شه رمیش له چاوانیدا نییه.

نرگس: نیرگز، ههلبهت حافظ له بری چاوانی یاریش به کاریده هیینی، بهلام لیرهدا مه بهست

له خودی گوئی نیرگزه طلبد: داوا ده کات، ده خوازی

زهی: وای، نامرزی سه سورمانه مسکین: داماو، هه ژار

خبرش از سر نیست: ههوال له سه ریدا نییه، درکه یه له گیلی و بی عه قلی

خواجه و شاعیرانی ئەدهیباتی عاشقانه به تاییهتی له شیوازی عیراقی به داووه ئەم جوژه لیکچواندنه پیچه وانه یان له نیوان جوانییه کانی سروشت و یاردا ده کرد، لیرهدا شاعیر له بری ئەوهی بلئی چاوانی یار له نیرگس جوانترن، وینه یه کی شیعی جوان ده خولقیینی که تیایدا روح به نیرگز ده دات و وهک زیندوویه که رهفتاری پی ده کات و نیرگز گیانی ههیه و داوای ههیه و .. هتد، لیره شدا گوئی نیرگز داوای شیوهی جوانی چاوانی یار ده کات، بهلام خواجه سهیری لهو چاوانه ی نیرگز دیت که هیینه بی شه رمه داوای شیوهی چاوانی یار ده کات، حه تمه ن نیرگز عه قلی له ده ستداوه و حهیا و شه رمه له روو و چاوانیدا نه ماوه که ئەم داوایه ده کات، چونکه دلناییه هه رگیز به چاوانی تو ناگات و ناییته خاوهنی شیوهی چاوی یار.

شایانی باسه عیوضی له نوسخه که ی خویدا ئەم بهیتهی نه هیئاوه و له بری ئەمه بهیتی (زاهد) دهمد پند ز روی تو زهی روی هیچش ز خدا شرم و ز روی تو حیا نیست) هیئاوه که له رووی رووخسارهوه له بهیتی نوسخه کانی دیکه ده چیت، بهلام له بری (نرگس)، (زاهد) هاتووه.

۵- از بهر خدا زلف میپرای که ما را

شب نیست که صد عربده با باد صبا نیست.

ئهز به هری خودا زولف مه پیرای که ما را، شب نیست که سه د ئه ربه ده با بادی سه با نیست.

له ریی خوا پرچت ریک مه خه، چونکه شهو نییه بهم هویه وه سه د ده مه قاله مان له گه ل بای سه با دا نه بی.

از بهر خدا: بو خاتری خوا، له ریی خوا میپرای: ریکمه خه، مه رازینه وه (له چاگی: پیراستن وه رگراوه) عربده: ده مه قاله و هه را

خواجه داوا له یار ده کات که بو خاتری خوا هیینه پرچت په خشان مه که و ریکی مه خه چونکه هه ر جاریک و ابکه بیت من و سه با ده بیته ده مه قاله و هه رمان، بیگومان ده مه قاله و هه رای خواجه و بای سه با له سه ر پرچی یاره، چونکه له لایه که وه په خشان پرچی یار ده بیته مایه ی ئەوهی که بای سه با نهوازشی بکات و دهستی لی بدات، لیرهدا خودی سه با ده بیته ره قیب و شاعیر له حه ساده تدا شه ری له گه لدا ده کات، چونکه خوئی ناتوانی نهوازشی بکات. له لایه کی دیکه وه بهم ریکخستنه بای سه با بوئی خوئی پرچی یار بلاو ده کاته وه و ره قیبان به جیگای عه شقی شه و ده زانن، لیره شدا سه با هۆکاری دهستی ره قیبانه و دیسانه وه شاعیر هه را و ده مه قاله ی له گه لدا ده کات بویه به یار ده لی: له ریی خوا تو پرچت ریکمه خه با من شه ر له گه ل سه با دا نه که م.

۶- باز آئی که بی روی تو ای شمع دل افروز

در بزم حریفان اثر نور و صفا نیست

باز نای که بی روی تو ئەی شهمئی دل ئەفروز، دەر بەزمی هەریفان ئەسەری نور و سەفا نەست.

بگەرێتو ئەی مۆمی دل رووناکەرەو (رۆشنایی دلان) که بە بی روی تو له بەزمی هاوپیکنەکاندا نیشانەیی نور و سەفا نییە.

باز آی: بگەرێتو، بگەرێتو شمع دل افروز: مۆمی دل رووناکەرەو، رۆشنایی دلان
بزم: بەزم، کۆر حریفان: هاوشانەکان، هاوپیکنەکان
اثر: نیشانە، شوپینیی نور: رووناکی صفا: خۆشی، سەفا

خواجە رووی یار بە مایەیی رووناکی و خۆشی و سەفای بەزم و کۆرپی حەریفان دەزانن، ئیستا که یار رۆشتو سەفا و رووناکی له بەزمی حەریفاندا نەماو. هەر بۆیە بە یار دەلن: ئەی رووناکی دلان بگەرێتو، تا سەفا و رووناکی بۆ بەزمی حەریفان بگەرێتو.

۷- تیمار غریبان سبب ذکر جمیل است

جانا مگر این قاعده در شهر شما نیست

تیماری غریبان سەبەبی زیکری جەمیلەست، جانا مەگەر ئین قائیدە دەر شەهەری شوما نەست.

خەمخواری و بەدەمەوە چوونی غەریبان هۆکاری باسکردن بە چاکەییە، گیانە مەگەر ئەم یاسایە لە شاری ئێوەدا نییە.

تیمار: خەمخواری، بەدەمەوە چوون، خزمەتکردن، تیمار ذکر جمیل: باسکردن بە چاکە
این قاعده: ئەم یاسایە، مەبەست لە یاسای باسکردن بە چاکەییە

لە شاری شاعیردا بەدەمەوە چوونی غەریبان و خزمەتکردنیان دەبێتە هۆی ئەوێ که ئەو غەریبانە لە کاتی گەڕانەوەیاندا بۆ شاری خۆیان بە چاکە باسی شارەکی دیکە بکەن، هەر بۆیە بەدەم غەریبانەو دەچن و بووئە یاسا، بەلام کاتی خواجە چووەتە شاری یار، یار رووی تی نەکردو و بەدەمیەو نەچوو، هەر بۆیە بیری دەخاتەو که بەدەمەوە چوونی غەریبان هۆکار و نیشانەیی باسکردن بە چاکەییە: بەلام گیانە دەلنی لە شاری ئێوەدا ئەم یاسایە نییە واتە یاسای خزمەتکردنی غەریبان و باسکردنی شار بە چاکە نییە.

۸- دی می شد و گفتم صنما عهد به جای آر

گفتا غلطی خواجە درین عهد وفا نیست

دی می شود و گوفتەم سەنەما ئەهد بە جای ئار، گوفتا غەلەتی خاچە دەرین ئەهد قەفا نەست.

دوینی دەرۆشت و وتم ئەی بتی جوان پەیمان بە جیبهینه، وتی هەلەیی خواجە، لەم زەمانەدا یاخود لەم پەیمانەدا وەفا نییە.

دی: دوینی می شد: دەرۆشت، لە راستیدا مانای ئەم دوو وشەییە لە جینگای دیکەشدا لیکدراوەتەو، بەلام لەبەر ئەوەی ئیستا بەکار نایەن و نامۆن بە پیوست دەزانم هەموو جارێک یاخود ناو ناو ماناکیان بنوسمەو

صنما: صنم: بت (ا) نیشانەیی بانگردنە - کاتی لەگەڵ ناویدا بیت - واتە ئەی بت، لەگەڵ مانای بتدا مانای جوانیش دەگەییەن و یەکیکە لە ناوەکانی یار و مەعشوقی جوان بە جای آر: بەجی بهینه

گفتا: گوتی، ئەم شیوەییە ئیستا بەکارنایەت و لە بیری گفتا تەنیا (گفت) بەکاردی غلطی: هەلەیی، غەلەتی خواجە: بەرپێز، سەرور عهد: پەیمان، زەمانە، ئەم وشەییە لێنێیەك دروست دەکات، چونکە هەردوو ماناکە دەگەییەن

دەکرێ پەیمانیک لە نیوان شاعیر و یاردا هەبووئەت که وەفادارین، بەلام یار ئەمەیی لەبەرکردوو و رۆشتوو و شاعیریش بیری دەخاتەو، یاریش عەیارانە وەلامی دەداتەو: دوینی یار دەرۆشت و وتم ئەی بتی جوانم ئەی یار بۆ کوی دەرۆی، پەیمانەکت بەجی بهینه و وەفادارە، بەلام یار گوتی ئەی خواجە (بەرپێز و سەرور) تو هەلەیی، چونکە لەم پەیمان و عەهدەیی ئێمەدا مەرح و شەرتی وەفاداری نییە و تو بە هەلە تیگەیشتووی یاخود تو هەلەیی لەم زەمانە و رۆژگاردا بە هیوای وەفاداریت، چونکە لەم زەمانەدا وەفاداری نییە.

۹- گر پیرمغان مرشد من شد چه تفاوت

در هیچ سری نیست که سرّی ز خدا نیست

گەر پیری موغان مورشیدی مەن شود چه تەفاووت، دەر هیچ سەری نەست که سەری ز خودا نەست.

گەر پیری موغان بوو رابەری من چ جیاوازی هەییە (چ فەرق دەکات)، چونکە هیچ سەریکی مرۆفە نییە که نەینی خودایی تێدانەبێت.

مرشد: رابه، رینما

چه تفاوت: چ جیاوازی ههیه، چ فەرق دەکات

سر: نهییت

مورشید و رابه له سه‌سه‌له‌یه‌کی گزنگه و هه‌ر سه‌وه‌ی و عارفیک که قوناغه‌کانی عیرفان و سه‌یر و سلوک ته‌ی ده‌کات پی‌ویسته شیخ و مورشیدیکه هه‌ییت، ناشکرایه خواجه حافظ شیخ و مورشیدیکه تایه‌تی نه‌بووه، هه‌ربویه به سه‌وه‌ی نادریتته قه‌له‌م، له‌م به‌یته‌دا و له‌ زۆر جیگه‌ی دیکه‌شدا (حافظ) دان به‌ مورشیدی پیری موغاندا ده‌ییت - که پیری مه‌یفرۆشی زه‌رده‌شتیه‌کانه و پاشتر له‌ ئەده‌بیاتدا مانای پیری عاشقانی پیدرا - له‌ راستیدا پیری موغان وه‌ک (د. خرمشاهی) ده‌ییت: (له‌ مه‌یفرۆشی پیری خه‌ره‌فا و زیاتر نه‌بوو ته‌و پله‌وپایه‌یه‌ی نه‌بوو که حافظ ریگه‌ی نه‌جات له‌و به‌یرسیت و ته‌ویش وه‌لامی قوولی هه‌ییت، هه‌ربویه ته‌فسانه‌ی پیری موغان چنراوی خه‌یالی حافظه هه‌روه‌ک ته‌وه‌ی بو‌ نمونه‌ رۆسته‌م به‌ واتایه‌ک چنراوی خه‌یالی (فیرده‌وسی)یه {د. خرمشاهی، حافظ نامه، ج ۱، ۹۹} به‌م واتایانه ته‌وه‌ روونده‌یته‌وه‌ که له‌ لایه‌که‌وه‌ پیری موغان مانای یه‌که‌مجاره‌ی له‌ده‌ستداوه‌ و له‌لایه‌ن شاعیره‌وه‌ واتای نوینی پیدراوه‌ له‌لایه‌کی دیکه‌وه‌ ته‌م پیری موغانه‌ پاله‌وانیکه‌ ته‌فسانه‌یی خه‌یالی شاعیره‌. به‌هه‌رحال پیری موغان زۆر جیاوازه‌ له‌ مورشیده‌ ناسراو و ناوداره‌کانی ته‌و سه‌رده‌مه‌ و جیگه‌ی ره‌خنه‌ لیگرتنه‌ و خواجه‌ش لی‌رده‌دا وه‌لامی ته‌و ره‌خنه‌یه‌ ده‌داته‌وه‌.

ته‌و ده‌زانێ که مورشید و رابه‌ری ته‌م، شیخه‌ ناسراوه‌کان نییه‌ و ده‌لی: گه‌ر پیری موغان بووه‌ شیخ و مورشیدی من چ جیاوازیه‌کی هه‌یه‌ - له‌گه‌ل فلانه‌ شیخدا - چونکه‌ هه‌یج که‌سیک نییه‌، یاخود هه‌یج مرۆفیک نییه‌ که نه‌یینی خودایی تیدا هه‌لنه‌گیراییت.

۱۰- عاشق چه‌کند گر نکشد بار ملامت

با هه‌یج دلاور سپر تیر قضا نیست

ناشق چه‌ کونده‌ گه‌ر نه‌که‌شه‌د باری مه‌لامه‌ت، با هه‌یج دلافر سه‌په‌ری تیری قه‌زا نیست.

عاشق چی بکات گه‌ر باری سه‌رزه‌نش و لۆمه‌ی خه‌لکی قه‌بوول نه‌کات، چونکه‌ هه‌یج پاله‌وانیکه‌ قه‌لغانی تیری قه‌زای پی نییه‌.

نکشد: نه‌کیشیت، قه‌بوول نه‌کات ملامت: سه‌رزه‌نش و لۆمه، نرمی و په‌ستی

دلاور: دلاور، پاله‌وان سپر: قه‌لغان تیر قضا: تیری قه‌زا

وه‌ک له‌ چه‌ندین به‌یتی دیکه‌دا ئاماژه‌مان پی‌کرد که له‌ شیعره‌کانی حافظدا بۆنی جه‌برییه‌ت ده‌ییت و لی‌رده‌شدا هه‌مان ته‌و بیروپایه‌ خراوه‌ته‌روو، خواجه‌ ده‌لی: عاشق له‌ژیر باری نرمی و

په‌ستی و سه‌رزه‌نشدا جگه‌ له‌ باربردن و رازیبوون هه‌یجی دیکه‌ی له‌ده‌ست نایه‌ت، چونکه‌ ته‌مه‌ ده‌ستی قه‌ده‌ره‌ وایکردوه‌ که په‌ست و نرم بی‌ت و ده‌ستی قه‌ده‌ر و قه‌زاش تیریکه‌ هه‌یج پاله‌وانیکه‌ش قه‌لغانی به‌ریه‌رچدانه‌وه‌ی نییه‌ و هه‌یج مرۆفیک ناتوانی ته‌و چاره‌نوسه‌ بگۆریت بۆیه‌ رازیبوون و ملدان بۆ ده‌ستی قه‌ده‌ر ته‌نیا چاره‌یه‌.

د. خرمشاهی سه‌باره‌ت به‌ جه‌برییه‌تی حافظ نووسیویه‌تی: "جه‌برییه‌تی حافظ هاوشانه‌ له‌گه‌ل ته‌شعه‌ری بوونی ته‌ودا، ته‌شعه‌رییه‌کان و عارفه‌کان - که به‌زۆری ته‌شعه‌رین - هه‌موو نیراده‌ و ئیختیاریک ده‌ده‌نه‌ پال خودا و هه‌یج هی‌ز و ده‌سه‌لاتیک له‌ مرۆفدا نابینن، موعته‌زیله‌ باوه‌ریان به‌ ئیختیار و سازادی ته‌وار هه‌بوو، ته‌شعه‌رییه‌کان ته‌م دانه‌پاله‌یان به‌ ناراست ته‌نانه‌ت شیرکنا می‌ز ده‌زانی، باوه‌ریان وابوو که به‌نده - مرۆف - خالقی کرداره‌ ناسایی و عیبادیه‌کانی خۆی نییه‌، به‌لکو (کاسب) یان به‌ده‌سته‌په‌نهری ته‌وه‌ و، هه‌لسۆپه‌نهری - زنجیر جوئینه‌ر - ی هه‌ر رووداوێک له‌ جیهاندا - چ له‌ به‌واری ژبانی مرۆیی چ له‌ سه‌روشتدا رووبدات - خودایه‌".

{خرمشاهی، ج ۱، ۲۵۲ - ۲۵۳}

پی‌ویسته‌ ته‌و خاله‌ بلین که زۆرینه‌ی ته‌هلی سونه‌ت چ عارف و زاناکان و چ خه‌لکی ره‌مه‌کی و عه‌وامه‌کان عه‌قیده‌ی ته‌شعه‌رییان هه‌یه‌ و کوردستانی خۆشان هه‌مان رامان وه‌رگرتوه‌. له‌راستیدا مه‌سه‌له‌ی جه‌برییه‌تی ته‌شعه‌ری هه‌نده‌ ریگه‌ له‌ په‌رسیارکردن له‌ عه‌وام ده‌گرت ته‌وه‌نده‌ داکۆکی له‌سه‌ر قوولنه‌بوونه‌وه‌ له‌و مه‌سه‌لانه‌دا ناکات به‌ تایه‌تی مه‌سه‌له‌ی ته‌کفیر و به‌کافرکردنی خه‌لکی، چونکه‌ په‌رده‌هه‌لدانه‌وه‌ له‌سه‌ر مه‌سه‌له‌ی وه‌ک ئیختیاریک که هه‌رگیز له‌ ژبانه‌ نایه‌ته‌ ریمان له‌ لایه‌که‌وه‌ تووشی ناوارامی و - انقصام شخصی - مان ده‌کات و له‌لایه‌کی دیکه‌وه‌ ده‌رگا به‌ رووی عه‌قلی ناکاملی عه‌واماندا ده‌کرتته‌وه‌.

به‌هه‌رحال (د. خرمشاهی) گوته‌نی حافظ هه‌میشه‌ جه‌بری نییه‌ و ته‌شعه‌ریگه‌ری ته‌و میانگیری و ئیعتیdale‌ییه‌ و هه‌ندی ره‌گه‌زی بیری که‌لامی موعته‌زیله‌ی - شیعیه‌ی تیکه‌لاوه‌، هه‌ربویه‌ له‌ دیوانه‌که‌یدا - ته‌شیه‌ نه‌بێ - وه‌ک قورسانی په‌رۆز گوته‌ی جه‌برییه‌ت نامی‌ز و ئیختیاری هه‌یه‌. {حافظ نامه، ج ۱، ۲۵۴}

۱۱- در صومعه‌ زاهد و در خلوت صوفی

جز گوشه‌ ابروی تو محراب دعا نیست

ده‌ر سوومیه‌یی زاهید و ده‌ر خه‌لقه‌تی صوفی، جوز گوشه‌یی ته‌بروی تو میه‌رابی دوئا نیست.

له عیباده‌تگای زاهد و له خه‌لوه‌تی سۆفیدا، جگه له گۆشه‌ی برۆی تۆ میحرابی دۆعا و نزا نییه.

صومعه: عیباده‌تگا محراب: میحراب

محراب دعا: میحرابی دۆعا، شوینی دۆعا و نزا کردن

بیگومان مه‌به‌ست و نامانجی زاهد و سۆفی - ئەلبه‌ت لێره‌دا سۆفییه راسته‌کانه - له چوونه عیباده‌تگا و خه‌لوه‌ت، مزگه‌وت و خانه‌قا جگه مه‌عشوق و به‌ده‌سته‌هینانی ره‌زامه‌ندی نه‌و - خودا - هیچی دیکه نییه، لێره‌شدا شه‌م بۆچوونه دووباره ده‌کریتسه‌وه که له مزگه‌وت و عیباده‌تگای زاهد و له خواترسی و له ته‌نیایی و خه‌لوه‌تی سۆفیدا جگه له گۆشه‌ی برۆی تۆ که وه‌ک میحراب و ایه هیچ میحرابیکی دیکه بۆ دۆعا‌کردن نییه، واته شه‌وان رووی نزیان له گۆشه‌ی برۆی تۆیه، (سودی) له شه‌رحه‌که‌ی خۆیدا ده‌لێ: واته زاهد و عابد و سۆفی هه‌موویان عاشقی تۆن و دۆعا بۆ تۆ ده‌که‌ن {ج ۱، ل ۴۴۵}، به‌لام پێ ناچیت که شه‌م واتایه بگه‌یه‌نیت.

۱۲- ای چنگ فرورده به خون دل حافظ

فکرت مگر از غیرت قرآن و خدا نیست

ئه‌ی چه‌نگ فرورده به خونی دلی هافر، فیکره‌ت مه‌گه‌ر ئەز غه‌یره‌تی قورئان و خودا نیست.

ئه‌ی که‌سی که چنگت کردوه به خوینی دلی حافظدا مه‌گه‌ر بیره‌ت لای غه‌یره‌تی قورئان و خودا نییه.

چنگ: چنگ، په‌نجه و نینۆک فرو برده: به‌ناودا‌کردو، ناوی به‌رکاری، فرورده (به‌ناودا‌کردن) یان پێدا‌کردن، وه‌ک په‌نجه‌کردن به‌ ناودا

غیرت: غیرت

بیگومان حافر، حافر قورئانی پیروژه و له چه‌ندین جیگه‌دا ناماژه‌ی به‌م راستییه‌کردوه وه‌ک: (به قرآنی که اندر سینه داری)، گوتاری به‌یته‌که ده‌کری سه‌باره‌ت به ره‌قیبان و که‌سانی بێت که خۆشییان له حافر نه‌هاتوه و هه‌ولێ نازاردانیان داوه یاخود مه‌عشوقی زه‌مینی بێت یاخود لێلییه‌کی تێدا‌بیت بۆ شه‌م مه‌عشوقه‌ عیرفانییه‌ی که خه‌یالی شیعری دروستی کردوه و نازاره‌خسه، به‌ هه‌رحال هه‌ریه‌کی له‌وانه بێت، به‌یته‌که ناگادار‌کردنه‌وه‌یه بۆ شه‌م ده‌سته، چونکه شه‌م ده‌سته که چنگی له خوینی حافر گیر‌کردوه ده‌لێی بیری چوه که خواجه قورئان له سنگی دایه و غه‌یره‌تی شه‌م قورئانه و خودای شه‌م به‌لایه‌کی به‌سه‌ر ده‌هینی بۆیه پێی ده‌لێ ناگادار به.

(د.هروی) سه‌باره‌ت به (چنگ خستنه نیو خوینی دن) ده‌لێ درکه‌یه له سوور‌کردنی نینۆک بۆ جوان‌کردن و رازاندنه‌وه‌یان به‌م واتایه‌ش، مانای به‌یته‌که ده‌بیتته: ئه‌ی که‌سی که به خوینی دلی حافر نینۆکی په‌نجه‌ت بۆیاخ کردوه، مه‌گه‌ر له غه‌یره‌ت و پایه‌ی قورئان و خودا ناترسی که هینده بێت راکیشاوه {هروی، ج ۱، ل ۳۱۸}.

غزه لی حه فتا و یه که م:

به حری ره مه لی هه شتی مه خوبونی نه سله می موسبه غ

(فاعلاتن فعلاتن فعلاتن فع لان)

۱- مردم دیدهء ما جز به رخت ناظر نیست

دل سرگشتهء ما غیر ترا ذاکر نیست

مهردومی دیده بی ما جوز به روخت نازیر نیست، دلی سهرگه شته بی ما غهیری تورا
زاگیر نیست.

سۆمای چاوانی ئیمه جگه رووخسارت سهیری هیچی دیکه ناکات، دلی سهرگردانی ئیمه
جگه تۆ باسی کهس ناکات.

مردم دیده: سۆما، بیلبله ی چاو رخت: رووخسارت

ناظر: سهیرکه، ته ماشاکه سرگشته: سهرگردان، ئاواره، حهیران ذاکر: باسکه
خواجه وه فاداری خۆی بۆ یار دووباره ده کاته وه و پیتی ده لئی: سۆمای چاوانم ته نیا
رووخسارت ده بینئ و جگه له وه سهیری هیچی دیکه ناکات و دلی سهرگردان و ئاواره شان
جگه له تۆ باسی کهسی دیکه ناکات و ته نیا تۆ له دل و چاواندای.

۲- اشکم احرام طواف حرمت می بندد

گرچه از خون دل ریش دمی طاهر نیست

ئه شکم ئیهرامی ته قافی هه ره مهت می به ندهد، گهرچه ئه ز خونی دلی ریش ده می
تا هیر نیست.

فرمیسم ئیهرامی ته وافی حه ره مهت ده به ستی، گهرچی له خوینی دلئی ریشم ساتی
پاک نییه.

اشك: فرمیسمك، ئه شك، ئه سرین، رۆندك

احرام بستن: نییه تی حه جه پتان و چونه نیو فه رزی حه جه وه به کۆمه لئی دابوونه ریت و
رپوره سمی تاییه تی خۆیه وه، وهك جلویه رگی تاییه ت له به رکردن که ئیهرام به ستنی پی ده گوتری
احرام بندد: ئیهرام ده به ستی، ده یه وی، نیازی هه یه
طواف: ته وافی، سوران له ده وری به یه ت - که عبه - که یه کیکه له پایه و روکنه کانی
به جه پتانانی فه رزی حه ج

حرم: ده ورو به ری به یه ت (که عبه) حه ره می پی ده گوتری ت، به لām پاشان (حهره م) بۆ ده ورو به ری
هه ر خانویه کی پی رۆز به کار ده ات، ته نانه ت بۆ ناو مالئیش به کار دیت

ریش: ریش، بریندار دل ریش: دلئی ریش، دلئی بریندار دمی: ساتیک
فرمیسمکی چاوانی خواجه ده یه وی ئیهرامی ته وافی حه ره می یاری عیرفانی به ستی و
ده یه وی به فرمیسمک رشتن له خۆی دوور که ویتسه وه و له خۆدی سوونی خۆی دارنری ت و به چیتته
مه قامی بی رهنگی و له ده ستدانی خود، چونکه له عیرفاندا مه به ست له حه ره م مه قامی بی
رهنگی و له خود ده رچوونه - به لām له به ر نه وه ی دلئی خواجه له ئاهی دووری برینداره و
فرمیسمکه کانی خویناوین و یه کی له مه رجه سه ره کییه کانی ئیهرامیش پاک بوونه و خوییش
پسه بۆیه ناتوانی ئه و ئیهرامه به نیتته جی و ویست و مه رامی که یشتن به یار مه یسه ر
ناییت، لی ره دا خواجه خۆی به هۆی نه گه یشتن به ته وافی حه ره می یار ده زانی ت و که مه تر خه می
- نه گه ر به که مه تر خه می ناوزه دکری - له لایهن خۆیه وه یه تی.

۳- بستنهء دام و قفس باد چو مرغ وحشی

طایر سدره اگر در طلبت طایر نیست

به ستیه یی دام و قه فه س باد چو مورغی قه هشی، تاییری سیدره ئه گه ر ده ر ته له به ت تایر
نیست.

ئه گه ر بالنده ی سیدره به ره و تۆ هه لئافری دلی داو و قه فه س بیت.

بسته: دیل، گرفتار دام و قفس: داو و قه فه س مرغ: بالنده وحشی: کیوی
طایر: بالنده سدره: دره ختی سیدره که له به هه شتندا یان له ناسمانی حه وته مدایه
طایر سدره: بالنده ی دره ختی سیدره که درکه یه له حه زره تی جویره ئیل (سودی) گوتنه ی: واته
حه زره تی جویره ئیلی ئه مین که مه قام و شوینی (سدره المنتهی) یه و کاتی بیه وی به ره و شوینی
هه لئفری له وئیه هه لئده فری و دیسانه وه واته دووباره ده گه رپیتسه وه بۆ ئه وی (سودی) ج ۱، ل ۴۴۹ {
طایر: هه لئفریو

لای خواجه حافظ ته نیا ئه و (یاری عیرفانی/ خودا) جه وه ری گشتی مه سه له کانه و هه ر
شتی به ره و ئه و له جولئه دابو گرنگ و به به هایه و به پیچه وانه شه وه بی به هایه، لی ره دا له
مرۆقیش تیده په ریت و روحی پی رۆز و ئه مین (جویره ئیل) ده هینیتته نیو ئه و هاوکی شه یه وه،
خواجه یه کی له نازناوه کانی حه زره تی جویره ئیل ده هینیت که (بالنده ی سیدره) یه، چونکه
ئه وی شوین و مه قامی حه زره تی جویره ئیل، حافظ ده لئی: ئه گه ر جویره ئیل که بالنده ی دره ختی
سیدره یه و له ناسمانی حه وته م و به هه شتدایه و ئه مینداری نیگا و وه حی ئیلاهییه و له فریشته

نزیکه کانی حقه، به ئومید و ئاره زووی به تۆ گه‌یشتن و به‌ره‌و لای تۆ هاتن - ئەلبەت لێره‌دا تۆ یاری عیرفانییه که زاتی حقه - هەلنەفڕی و هەول نادات یاخوا وەك باندەدی کێوی گرفتاری داو و قەفەس بییت، چونکه باندەدی کێوی کاتێ دەکەوتیتە دەست مرۆڤ لە ترسی ئه‌وه‌ی هەلنەفڕیت هەمیشە لە قەفەس و داودا ژیان به‌سه‌ر ده‌بات، ده‌کری ئهم قەفەسه درکه بییت له جیهانی هه‌سته‌کان (دونیا)، چونکه خواجه له جیتی دیکه‌دا دونیای به قەفەس داناهه که ده‌لی: (چنین قفس نه سزای چو منی خوش الحانیست)

هه‌ربۆیه ده‌کری واتای ده‌ستنی‌شان‌کراوتری به‌یته‌که بریتی بییت له: گهر چه‌زهرتی جوهره‌ئیلش به‌ره‌و تۆ هەلنەفڕیت و مه‌به‌ستی ته‌نیا تۆ نه‌بی یاخوا له‌م قەفەسه‌ی دونیادا گرفتاری داوی جه‌سته‌بییت.

٤- عاشق مغلّس اگر قلب دلش کرد نثار

مکنش عیب که بر نقد روان قادر نیست

ناشقی موفلیس ئە گەر قەلبی دلەش کەرد نیسار، مه‌کونه‌ش ئه‌یب که به‌ر نه‌قەدی ره‌فان قادیر نیست.

گەر عاشقی موفلیس سکە‌ی قەلبی دلی خۆی کرده قوربانی، سه‌رزه‌نشتی مه‌که، چونکه توانای نییه سکە‌ی به‌ها‌داری گیان بکاته قوربانی.

مغلّس: موفلیس، که‌سی که هیچ پاره یا سه‌روه‌تی نییه

قلب: قەلب، سکە‌ی قەلب و ته‌زویر که زو ره‌شه‌ه‌لده‌گه‌ری، (قلب) پێچه‌وانه‌ی (نقد) ه نثار: قوربانی مکنش عیب: عه‌یبی لی مه‌گره، سه‌رزه‌نشتی مه‌که نقد: پاره‌ی نه‌سلی روان: گیان، نه‌فس، یاخود به‌ بوونی (نقد) مانای رایج و سه‌رده‌می ده‌دات واته‌ پاره‌ی سه‌رده‌م و رایج.

خواجه به یار ده‌لی: گەر ئهم عاشقه موفلیس و گه‌رفان به‌تاله دلی خۆی که وه‌ك سکە‌یه‌کی قەلبی ته‌زویر وایه - ئەلبەت له به‌رامبه‌رگیاندا - کرده قوربانی تۆ عه‌یبی لی مه‌گره و سه‌رزه‌نشتی مه‌که، چونکه توانای به‌ سه‌ر قوربانیکردنی گیاندا نییه که سکە‌یه‌کی رایج و نه‌سلێیه و هه‌ر ته‌وه‌نده‌ی له‌ده‌ست دیت.

له راستیدا مانایه‌کی قولتر له‌م به‌یته‌دا هه‌یه که هیچ یه‌ك له‌(سودی و هروی) ته‌نانه‌ت (خرمشاهی)ش ئاماژه‌یان پێ نه‌کردوه، ئهم به‌نده‌یه پیموایه که قوربانیکردنی گیان په‌یوه‌ندیه‌کی دوورادووری به‌ شیخی عارفان هه‌لاجه‌وه هه‌بییت، چونکه ئه‌و گیانی له‌ پێناو عه‌شقی سووتینه‌ری ئیلاهی‌دا کرده قوربانی خواجه به‌ مه‌عشوقی حه‌ق ده‌لی: که من ته‌نیا دلم

ده‌که‌مه قوربانی و به‌ خۆشه‌ویستی دل‌داری رازی ده‌م سه‌رزه‌نشتم مه‌که، چونکه توانام نییه که گیانم بکه‌مه قوربانی، یاخود راستتر به‌و مه‌قام و پله به‌رزه نه‌گه‌یشتوم و له‌و به‌واره‌دا موفلیسیک زیاترنیم . درود بۆ عه‌شقی حه‌لاج و خواجه حافظ.

٥- عاقبت دست بدان سرو بلندش برسد

هه‌رکه را در طلبت همت او قاصر نیست

ئاقیبه‌ت ده‌ست بدان سه‌رقی بووله‌نده‌ش به‌سه‌د، هه‌رکه را ده‌ر ته‌له‌به‌ت هه‌مه‌تی ئو قاسیر نیست.

سه‌ره‌نجام ده‌ستی به‌و سه‌رووی بلنده ده‌گات، هه‌رکه‌سی له‌ هه‌ولێ به‌ره‌و تۆ‌دا که‌مه‌ترخه‌می ناکات.

عاقبت: عاقیبه‌ت، سه‌ره‌نجام بدان: به‌و

سروبلند: سه‌رووی به‌رز، مه‌به‌ست له‌ بالای به‌رزی یاره برسد: ده‌گات

هه‌رکه: هه‌رکه‌سی همت او قاصر نیست: که‌مه‌ترخه‌می ناکات

هه‌ر چه‌نده رینگای گه‌یشتن به‌ حه‌ق لای زۆرکه‌س و ته‌نانه‌ت جاروبار لای خودی حافظیش له‌ هه‌ول و کۆشش داده‌رنییت، به‌لام ئهم رایه‌ی ئیستاش هه‌یه که هه‌ول و کۆشش مرۆڤه‌کان به‌ قه‌د و قامه‌تی یار و مه‌به‌ست و مه‌رام ده‌گه‌یه‌نی، خودای گه‌وره ده‌فه‌رمووی: (والذین جاهدوا فینا لنه‌دینهم سبلنا) رینگه به‌ نه‌وانه‌ پێشاندده‌ری و رینمایان ده‌کری که هه‌ول به‌دن، ئهم به‌یته جۆریکی دیکه‌ی وه‌رگه‌یرانی ئهم ئایه‌ته‌یه.

خواجه لێره‌دا ده‌لی: هه‌ر که‌سی که که‌مه‌ترخه‌می له‌ هه‌ولێ به‌ده‌سته‌پێنانی تۆ‌دا ناکات سه‌ره‌نجام به‌ دیدار و وه‌سلت ده‌گات.

٦- از روان بخشی عیسی نزنم پیش تو دم

زانکه در روح فزایی چو لبت ماهر نیست

ئه‌ز ره‌فان به‌خشیی ئیسا نه‌زهنه‌م پیشی تو ده‌م، زانکه ده‌ر روه‌ فه‌زایی چو له‌به‌ت ماهر نیست.

له‌ حزوری تۆ‌دا سه‌باره‌ت به‌ زیندووکردنه‌وه‌ی عیسا قسه‌ ناکه‌م، چونکه عیسا له - زیندووکردنه‌وه - دا وه‌ك لیوت لێزان نییه.

روان بخش: گیان پێدانه‌وه، زیندووکردنه‌وه دم زدن: قسه‌کردن

نزنم پیش تو دم: له‌لای تۆ‌دا قسه‌ ناکه‌م زانکه: له‌و رووه‌وه‌ی که، چونکه

روح فزایی: زیندووکردنه‌وه

مردو زیندو و کردنه وه یه کینک بووه له موعجیزه (په رجو) کانی هه زه ته عیسا - سه لامی
خوای لی بیت - به لام لیته دا لیوی یاری حافظ هیئنده گیانبه خسه و له و کاره دا نه وه نده لیترانه
که خواجه پیی شهرمه له جزوری یاردا باس له و موعجیزه گه وره یه بکات که دنیا ی له و کاته وه
تا کوتایی هه ژاندووه و ده هه ژینی.

نه گهر ئەم بانگه شهیه موباله غه و زیده پوی شاعیرانه نه بیت - که وای بۆده چم نه بیت -
ده بی پیرسین نه و یاره کینه که لیوی هیئنده گیانبه خسه، نه سلهن (لیو) له عیرفاندا چ واتایه ک
ده دات، خودی لیو به واتای که لام و قسه ی یاری عیرفانی دیت، لیته شدا واتای به یته که ده بیته
حه قیقی نه وه زیاده پوی شاعیرانه، خواجه دلنیا یه نه وه ی که هه زه ته عیسا ده یکرد زور
که متربو له (کن فیکون) ی لیوی یار، ئیدی بهم حه قیقیته وه پیی شهرمه له جزوری یاردا باسی
مردو زیندو و کردنه وه ی هه زه ته عیسا - سه لامی خوای له سه ربی - بکات، چونکه لیوی یار
له و لیترانه.

۷- من که در آتش سودای تو آهی نزنم

کی توان گفت که بر داغ، دلم صابر نیست

مه ن که دهر ئاته شی سو دای تو نا هی نه زه نه م، که ی ته فان گو فت که به ر داغ دل هم
سایر نیست.

من که له نیو ناگری تاسه ی تو دا ناهیک نه که م، که ی ده توانی بگوتری که به رام به ر داغ
دل م نارام گر نییه.

آتش: ناگر سودا: ئاره زوو، تاسه و ئیشتیاق

آهی نزنم: ناهیک هه لئا کیشم، ناهیک ناکه م

داغ: داغ، داخ، سوتاندن به ناگر یان به ناسنی گهر م

داغی عه شق مه سه له یه که و به رده و ام عارفه کان دوو باره ی ده که نه وه، ناگری سوو تی نه ره ی
عه شق، که له گیانی عارفه کان به رده بی یه کپارچه ده یان کاته داغ دیده، به لام هه مو وان به رگه ی
نه م ناگره سوو تی نه ره ناگرن و پاشه کشه ده که ن نه م پاشه کشه کردنه لای عارفه کان نیشانه ی
تیکشکاندن و به زینه، ده لیی خواجه ش به مه تو مه تباره کراوه یا خود هه روا ده یه وی پابه ندی
خوی دوو پات بکاته وه نه م به یته ی گو تو وه: من که له نیو ناگری تاسه و ئاره زوو تو دا ناهیک م
له ده م دهر ناچی و هیچ نار هه تیه ک دهر نا بر م که ی ده توانی بگوتری که دل م له به رام به ر داغی
عه شقدا نارام گر نییه، واته له نیو ناگری تاسه ی تو دا دل م به رام به ر داغی عه شق نارام گر ه.

۸- روز اول که سر زلف تو دیدم گفتم

که پریشانی این سلسله را آخر نیست

روزی نه قه ل که سه ری زولفی تو دیدم گو فتم، که په ریشانی ئین سیلسیله را تاخیر
نیست.

روژی یه که م که سه ری زولفی تو م بینی گو تم: که په ریشانی نه م زنجیره یه کوتایی نییه.

پریشانی: تیکنالای، په ریشانی

سلسله: زنجیر، زنجیری زولفی یار، یا خود ده کری لیته دا زنجیره ی عاشقان بیت

بینگومان دلای عاشقان وابه سته ی پرچی یاره و هه رچه نده نه م پرچه تیکنالوتر بیت دلای
عاشقانیش په ریشان تر ده بیت (لولی و تیکنالای نه م پرچه زنجیری یه یار بریتیه له نه ی نییه
خوداییه کان، که له به یته دوو مه ی یه که مین غه زه لدا قسه ی له باره وه کراوه) خواجه ش ده لی:

هه ر له یه که م روژه وه که سه ری زولفی تو م بینی که تیکنالای و لوله گو تم په ریشانی نه م
زنجیره کوتایی نییه، ده کری میسراعی دوو مه هه ر مه به ست له پرچ بیت که هه ر له یه که م
بینینه وه هه سته کرد بی که نه م لولیه خاونا بیته وه، یا خود (زنجیر) به زنجیره ی عاشقان
لیکدریته وه و مه به ست له (سلسله) عاشقان بیت و هه ر له یه که م بینینه پرچی یاره وه هه سته
کرد بی که په ریشانی عاشقان کوتایی نایه ت.

۹- سر پیوند تو تنها نه دل حافظ راست

کیست آن کеш سر پیوند تو در خاطر نیست

سه ری په یقه ندی تو ته نها نه دلای حافظ راست، کیست ئان که ش سه ری په یقه ندی تو
ده ر خاتیر نیست.

تاسه و ئاره زوو ویسالی تو ته نیا ئاره زوو دلای حافظ نییه، کییه نه و که سه ی که
ئاره زوو ویسالی تو له بیردا نییه.

سر: بیر، ئاره زوو پیوند: ویسالی، پیگه یشتن خاطر: بیر، هزر و خه یان

ته واری عاشقان تاسه و ئاره زوو گه یشتن و ویسالی مه عشوقیان هه یه و هه ر نه م
راستییه یه که خواجه ش ده یخاته رو: تو که مه عشوقی نه زه لیت تاسه ی گه یشتن به تو ته نیا له
دلای حافظدا نییه، به لکو له هه مو دل و بیره کاندای هه یه و که س نییه که تاسه ی دیدار و
ویسالی تو ی له سه ردا نه بیت.

غزه لی حه فنا و دووهم:

به حری ره مەلی ههشتی مه قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- زاهد ظاهر پرست از حال ما آگاه نیست

در حق ما هرچه گوید جای هیچ اکراه نیست

زاهدی زاهیر په رەست ئەز هالی ما ئاگاھ نیست، دەر هەقی ما هەرچە گوێدەد جای

هیچ نیکراھ نیست.

زاهدی رووکارپه رەست ئاگاداری حالی ئیمه نییه، سه بارهت به ئیمه هەرچی بلت جینگه ی

هیچ ره نجانیک نییه.

زاهد: که سی که پشتی له دنیا و خوشیه کانی کردیت، پشت له دنیا کردو

ظاهر پرست: رووکارپه رەست آگاه نیست: ئاگای لی نییه، شارەزایی نییه

در حق ما: سه بارهت به ئیمه

زاهد و متزهده دوو زاراون که به واتای زاهید و به زاهیددەرکه وتوو دین و جیاوازیسه کی

گه و ره له نیوانیندا ههیه، زاهید و زاهیدی بریتیه له روو وەرگێرپان و پشتکردنه دنیا و

خوشیه کانی، به لام به زاهیددەرکه وتوو که سیکه که خوی به زاهید بداته قه له م و له ناخیدا به و

شیویه نه بیت، هه روه که گوتراوه: زاهید که سیکه که زوده که ی به کرداره، به لام

به زاهیددەرکه وتوو که سیکه که زوده که ی به گوتاره، {د.سجادی} به م که سه ی دوایی

زوهده فرۆشیش ده گوترت.

ده کری له بهیته که دا زاهیدی رووکارپه رەست هه مان ئەو زوهده فرۆشه بیت که تنیا به قسه

رووی له دنیا وەرگێراوه، به لام له ناخدا دنیا و خوشیه کانی خۆش ده وی.

پیوسته ئەوه بگوترت که زاهد (پشتکردنه دنیا) یه کی که له مه قامه کانی ته ریه ت

هه روه که (عزالدين کاشانی) ده لی: "بازنه زاهد له مه قام و پله به رزه کانه، هه روه که له خه به ردا

هاتوو هه رکه س له دنیا دا زوهدی پی بدرت ئەوه چاکه یه کی زۆری پیدراوه و مه قامی زوهد

سییه م مه قامی پاش تۆبه و وەرعه" {سجادی}

به م پییه زاهیدی راسته قینه ئاگاداری حال و مه قامه کانی ته ریه ته و ئاگاداری حالی

عارفه کانه، به لام لی رده دا خواجه له زاهیدانه ده دری که رووکارپه رەست و زوهده فرۆشن و زاهد له

ناخیندا نییه - هه رچه نده به زۆری حافز نیشانه یه کی نینگه تیقی بو زاهید هه یه - ئەم

زوهده فرۆشانه هیچ کاتی حال و مه سه له کانی عارفه راسته قینه کانی تی ناگه ن و ئاگادار نابن به

سه ریا نه وه هه ربۆیه سه بارهت به و مه سه لانه هه رچی بلت له خۆوه ده لێن و جینگه ی ره نجان نییه.

خواجه ده لی: زاهیدی رووکارپه رەست ئاگای له حالی ئیمه ی عارف نییه بویه سه بارهت

به ئیمه هه رچی بلت جینگه ی پی ناخۆش بوون و ره نجان نییه و جگه له وه هه یچی لی

چاوه ری نا کریت.

د. هروی پییوايه که دوور نییه ئەم بهیته په یه ندی به حه للاج و فتوا رووکارپه که ی

(جونه یه ده) وه هه بیت که سه بارهت به کوشتنی حه لاج نویسیه تی: (نخ نخم بالظاهر).

۲- در طریقت هرچه پیش سالک آید خیر اوست

بر صراط مستقیم ای دل کسی گمراه نیست

دەر ته ریه ت هه رچه پیشی سالیک ئایه د خه پری ئوست، به ر سیراتی موسته قیم ئە ی دل

که سی گو مراه نیست.

له ته ریه تدا هه رچی بیته ری ری بووار قازانجی ئەوه، به سه ر ریگه ی راسته وه ئە ی دل که سی

گو مراه نییه.

طریقت: ته ریه ت، شیواز، له سۆفیگه ریدا ته ریه ت بریتیه له ته زیکه و چاک کردنی ناخ

که له به رامبه ر شه ریه تدا دیت که بریتیه له ته زیکه و چاک کردنی دهر وه، ته ریه ت

ریگه یه که که ری بواران به خودا ده که یه نیت، هه روه که لاهجی له (شرح گلشن راز) دا

نویسیه تی: شه ریه ت حوکه رووکارپه کانه و وه پیستی ئاین وایه و ته ریه تیش

کرۆکیه تی، ته ریه ت رۆشتنه له (حادث) وه به ره و (قدیم) که پاش ئەوه ی له مه قامی

(فه نا) دا به پله ی (بقا) گه یشت، ده لێن له ریگه ی ته ریه ته وه به حه قیه ت

گه یشته {سجادی}.

سالک: ری بوواری ریگه ی ته ریه ت خیراوست: به قازانجی ئەوه

صراط مستقیم: ریگه ی راست، زاراوه یه کی قورئانییه و ریگه ی راستی به خودا گه یشتنه،

وه که له سو ره تی (الفاتحه) دا هاتوو (اهدنا الصراط المستقیم) ئە مه نزای مو سلمانانه له سه ر

زمانی قورئان گمراه: گو مراه، سه رلیشیواو، ری هه له که ر

لی رده دا خواجه ته ریه ت به (صراط مستقیم) داده نیت و دیه وی بلت ته ریه ت هه مان

ریگه ی راستی قورئانه، گه ر به یی یه که م ئاماژه یه کی تیدابیت به حه لاج و فتوا ی کوشتنی ئە و

ئە م به یته ش به رگریه کی راسته و خۆیه له حه لاج و قسه کانی و به سه رهاته که ی، چونکه ده لی له

ته ریه تدا هه ر شت و رووداو ی که دیت به رده م سالک و ری بووار قازانج و خیری خۆیه تی.

بهمه‌ش‌ئو به‌سهرهاته خه‌مناکه‌ی به‌سهر حه‌لاجدا هات که بووه مایه‌ی له‌داردانی، خیر و قازانج بوو بۆی، نه‌وه‌ک به‌دبه‌ختی و نه‌گبه‌تی وه‌ک خه‌لکی دیکه وه‌سفی ده‌که‌ن. میسراعی دووه‌م به‌رگریه‌که تـؤختر ده‌بیته‌وه، مادام ته‌ریقه‌ت ریگه‌ی راست بیته و حه‌لاجیش له‌سهر ئه‌م ریگه‌یه بیته ئه‌وا هه‌رگیز حه‌لاج گومرا یاخود قهرامیته و کافر نه‌بووه، وه‌ک که‌سانی دیکه بانگه‌شه‌یان بۆ ده‌کرد، نه‌خیر هه‌رگیز به‌سهر ریگه‌ی راست (صراط مستقیم) وه‌ که‌س گومرا سهرلیشیاوا نایته و حه‌لاجیش نه‌بووه.

۳- تا چه بازی رخ نماید بیدقی خواهیم راند

عرصه‌ شطرنج رندان را مجال شاه نیست

تا چه بازی رخ نو‌ماید به‌بیده‌قی خواهیم راند، ئه‌رسه‌یی شیت‌ره‌نجی ریندان را مه‌جالی شاه نیست.

سهر‌بازی‌ک ده‌جولینین تا بزاین یاری چی به‌سهر دیت، مه‌یدانی شه‌تره‌نجی رندان چیگه‌ی جولانی پادشا نییه.

بازی: یاری رخ نماید: روودات

تا چه بازی رخ نماید: تا بزاین چ یاریه‌ک روودات، یاری چی به‌سهردی

بیدق: سهر‌باز، پیاده، یه‌کیکه له‌ داشه‌کانی شه‌تره‌نج

خواهیم راند: ده‌جولینین (له‌ داهاتودا) عرصه: میدان

عرصه شطرنج: بۆردی شه‌تره‌نج، خانه‌کانی شه‌تره‌نج مجال: بوواری، جولان

شاه: پادشا، مه‌لیک

بیدق و شا و زاراه‌کانی دیکه‌ش تاییه‌تن به‌ شه‌تره‌نجه‌وه و ده‌برپینی ئه‌م جۆره بیروبوچوونه ئه‌وه ده‌خاته‌پوو که خواجه شه‌تره‌نج‌زانه، چونکه ئه‌م جولاندنه‌ی (بیدق/عه‌سکه‌ر) له‌ کاتی ناچاریدا و بۆ گۆرپینی ئاراسته‌ی یاری، کاری لێ‌زانه‌کانه. ده‌لی: عه‌سکه‌رێک/به‌بیده‌قیته‌ک ده‌جولینین تا بزاین یاری چی به‌سهردی، چونکه مه‌یدانی شه‌تره‌نجی رندان چیگه و بوواری جولانی پادشا نییه، ئه‌وه‌ی راستی بیته له‌ شه‌تره‌نجدا زۆر جولاندنی پاشا له‌لایه‌که‌وه هه‌له‌یه‌کی گه‌وره‌یه و له‌لایه‌کی دیکه‌وه بوواری ئه‌و زۆر جولاندنه‌ش نییه.

به‌لام ئه‌م واتا سهر‌زاره‌کییه زۆر جیاوازه له‌و ئاماژه‌ قووله‌ی که خواجه ده‌یه‌وی به‌م زاراه تاییه‌تیانه‌ی شه‌تره‌نج بیخاته‌پوو. گه‌ر مه‌یدان و خانه‌کانی شه‌تره‌نج کوچه و کۆلانه‌کانی ژبانی رهندی بیته که ژبانیکی نازادانه و دوور له‌ هه‌ر جۆره ره‌سمیاتیکی کۆمه‌لگه‌یه ئه‌وا پادشایه‌کی

خۆبه‌گه‌وره‌زان به‌و هه‌موو ریوره‌سم و ره‌سمیاته‌وه هه‌رگیز ناتوانی له‌م کوچه و کۆلانه‌دا هاتووچۆ بکات، ئه‌سله‌ن ئه‌م جیگایانه شوین و بوواری جم و جولنی ئه‌و پادشایه نییه. له‌ راستیدا خواجه ده‌یه‌وی ئه‌وه بلێته، نه‌وه‌ک باس له‌ شه‌تره‌نج و کات و ساتی جولانی شا یاخود به‌بیده‌قی و فیل و.. هتد بکات.

۴- چيست اين سقف بلند سادهء بسیار نقش

زين معماً هيچ دانا در جهان آگاه نيست

چيست ئين سه‌قفی بووله‌ندی ساده‌یی بسیار نه‌فش، زين موئه‌ما هيچ دانا دهر جيهان ناگاه نيست.

چيهه ئه‌م سه‌قفه به‌رزه ساده پر نیگاره، هيچ دانایه‌ک له جيهاندا ئه‌م مه‌ته‌له نازانیت.

چيست: چيهه سقف: سه‌قف بلند: به‌رز بسیار نقش: پر‌نیگار

زين: له‌م معما: مه‌ته‌ل آگاه نيست: نازانی، ناگادارنیه

ساده‌ی پر نه‌فش و نیگار دژیه‌کن له واتادا، چونکه ئه‌و سه‌قفه به‌رزه له هه‌مانکاتدا ساده‌یه (واته هيچ نیگاری تیدا نییه) هه‌روه‌ها ره‌نگین و پر نه‌خش و نیگاره، به راستی ئه‌مه مه‌ته‌له که سه‌قفی له‌یه‌ک کاتدا ساده‌ش بیته و پر نه‌خش و نیگاریش، ئاشکرایه که ئه‌و سه‌قفه به‌رزه ئاسمانه و تا ئی‌ره‌ی مه‌ته‌له‌که ئاسانه، به‌لام ساده‌ی پر نیگاریه‌که‌ی گرانه، (سودی) له شه‌رحه‌که‌ی خۆیدا (سه‌قفی ساده‌ی به‌ ئاسمانی کاتی رۆژ چواندوه که ساده‌یه و ئه‌ستیره‌کان دهرناکه‌ون و سه‌قفی پر نه‌خش و نیگاریشی به‌کاتی شه‌و داناوه که پر له ئه‌ستیره‌ی بریسکه‌داری رازاوه‌یه) {سودی، ج ۱، ل ۴۵۳} د. هروی پێیوايه، چونکه مانایه‌کی دیکه ده‌ستناکه‌وی پێیوسته ئه‌م رایه‌ی سودی قبولکریته {هروی، ج ۱، ل ۳۲۵}

به‌هه‌رحال ئاسمانی پر له نه‌یینی تا ئیستاش چیگه‌ی سهرسورمانی هه‌موو زانا و دانا‌کانی جيهان بووه و هه‌تا زانست زیاتر پێشکه‌ویته مه‌زنی و نه‌یینی زیاتری ده‌رده‌که‌وی، خواجه‌ش ده‌لی: ئه‌م سه‌قفه به‌رزه ساده پر نیگاره وه‌ک مه‌ته‌لێک وایه که تا ئیستا هيچ دانایه‌ک نه‌یتوانیوه بیزانیت و نه‌یینی و شاراه‌کانی به‌ ته‌واوی که‌شف بکات.

له‌ قورناتی پیرۆزدا زۆر باس له ئاسمان و گه‌ردوون کراوه، ده‌ستنیشانکردنی ئاسمان به‌ سه‌قف خۆی بۆ خۆی ده‌ستنیشانکردنیکی قورناییه و له قورنندا ئاسمان به‌ سه‌قفی زه‌وی دانراوه وه‌ک ده‌فه‌رمووی: (وجعلنا السماء سقفا محفوظا) {الانبیاء/۳۲}. هه‌روه‌ها ئاسمان به‌ ده‌ریایه‌ک دانراوه که خۆر و مانگ و ئه‌ستیره‌کان به‌ رێک و پێکی مه‌له‌ی تیدا ده‌که‌ن (لا الشمس ینبغی لها ان تدرك القمر ولا الیل سابق النهار وکل فی فلك یسبحون) {یس/۴۰}

به هر حال تا زمان له دیدگای قورنانشه وه رازیکی خوداییه و پرّه له نهیینی و گرنگیسه کی زۆری پیدراوه، هه ربۆیه خواجهش چهنده جار ئهم سه رسورمانه ی خوئی سه بهاره ت به گهردوونی پر راز و نهیینی دوویات ده کاته وه.

۵- این چه استغناست یا رب وین چه قادر حکمت است

کاین همه زخم نهان هست و مجال آه نیست

ئین چه ئیستیغناست یا ره ب ئین چه قادر هیکمه تهست، کین همه زهخی نهان هست و مه جالی ئاه نیست.

خوایه ئهمه چ ئیستیغنا و چ توانای هیکمه تیکه که ئهم هه مووه برینه شاراره هه یه و بوواری ئاه نییه.

استغنا: پئویست نه بوون به هه یچ، پئویست نه بوون به هه یچ خوداییه له به رامبه ر بهنده کاند، چونکه خودا هه یچ کاتی پئویستی به کردار و عشقی بهنده نییه، به لام ئیستیغنا ی بهنده به رامبه ر به حق دروست نییه چونکه هه میسه بهنده پئویستی به خوداییه، گه ر ئهم زاراوه یه بۆ عارفه ناوداره کان به کاربهیتریت مه بهست له پئویست نه بوونه به جگه له خودا، مه سه له ی ئیستیغنا ی خودا له دهوله مند ی زاتی پیروزییه وه سه رچاوه ده گریست یا رب: خوایه، بۆ سه رسورمان به کاردی.

قدر: به توانا، ده سه لاتدار قدر حکمت: فه لسه فه و هیکمه تیک که ده سه لات ی به سه ر مه سه له کاند هه یه تیۆری ده سه لاتدار

زخم: برین، زام نهان: شاراره، په نهان آه: ئاه

لیژدها گوتاری بهنده یه کی بریندار و کوشته ی عشق به بی هه یچ هۆکار و واسیته یه ک به مه عبوده و ده سه لاتداری هه موو مه خلوقات ده گه یه نیت: خوداییه ئهمه چ بی نیازی و ئیستیغنا یه کی جوانه که تۆ هه ته و چ ده سه لاتیکه گه وره یه که عاشقه کان ئهم هه موو برینه شاراره یان هه یه و توانای ئاه کیشانیان نییه و ناتوانن به تۆ بگه ن تا داخ و دهردی دل ی خو یان هه لریژن. له راستیدا سوودی و هروری له شه رحه که ی خو یاندا به م شیوه یه ئهم به یته یان لیکدا وه ته وه، هه رووه ها د. خرماشه ی له (حافظ نامه) دا به شیوه یه کی دیکه ئهم به یته ی راقه کردوه که نووسیویه تی:

یا ره ب (بۆ سه رسورمانه) هه یرام و سه رم سو پرما وه که خودا وه ند چ ئیستیغنا و گه وره یی و حکیمه تیکه له راده دهری هه یه که ئهم هه موو دهرد و ره نجه شاراره یه له کاروباری مرۆف و جیهاندا هه یه و کهس بوواری چۆن و بۆچی و ره خنه گرتنی نییه. ئهم بۆچوونه له گه ل مه شره بی

ئه شه ره یگه ری حافظدا یه کانگیر ده بیته وه - له گه ل که می جیاوازی له گه ل به ره تی ریبازه که دا - چونکه به پئی ئه و ریبازه خودا به ده سه لاتداری ره ها ده زانن و (فعال ما یشاء) هه رچی به یه وی ده یکات و هه ر جۆره چۆن و بۆچییه کی بهنده به نا په سه ند و دهرچوون له شه ر ده ده نه قه لهم.

{خرماشه ی، ج ١، ل ٣٧٢}

به راستی راقه که ی جه نابی (خرماشه ی) یه ش تینویتی دل ی عاشقانی مانا شاراره کانی شیعر ی حافظ ناشکی نی، من دل نیام که مانایه کی قوولتر هه یه، به لام کاتی ئه و گه ورانه دهره قه تی نه هاتن ئهم بهنده هه یچ نه زانه چۆن دهره قه تی دیت، به لام هه رچی هه یه، زاتی حق، مه عشوقی بی نیاز (مستغنی) ی حافظ هه یچکات پئوستی به عشقی خواجه و ئیمه ی بهنده نییه، هه ربۆیه (گه ر ئاه جۆری له ناز یا هه لاک ی بیست) و بریندار یان ره نجه دیده بتوانی له به رامبه ر مه عشوقه که یدا (هه لبه ت ئه و مه عشوقه ی که پئویستی به عشقی عاشق هه یه) ئه و ئهم جۆره ئاهه له به رامبه ر مه عشوقی بی نیاز (مستغنی) دا هه یچ جۆره بووار و مه جالیکی بۆ نییه، ئهم بهنده یه وای بۆده چی که خواجه حافظ بل ی: ئیمه که عاشقی دل سووتاوی مه عشوقی نه زه لی خو مانین، ئه و مه عشوقه ی که هه یچ پئویستی به عشقی ئیمه و به کردار و گوفتاری ئیمه نییه، ئیدی بوواری (ئاه) کیشانمان له به رامبه ر ئه و هه موو برینه شاراره یه دا نییه که عشق نه شته ری به ره تیبانه، ئیمه له به رامبه ر ئهم برینه شاراوانه دا جگه له بیده نگ ی چاره ی دیکه مان نییه. چونکه مه عشوق پئویستی به ئیمه نییه ئه و مه عشوقی (مستغنی) و (قادر حکمت) ه.

٦- صاحب دیوان ما گوئی نمی داند حساب

کاندرین طغرا نشان حسبه لله نیست

ساهییبی دیقانی ما گوئی نه می دانه د هه یساب، کهنده رین توغرا نیشانی هه یسه ته ن لیللا نیست.

ده لپی (صاحب دیوان) ی ئیمه حساب نازانیت، که له م بریاره دا نیشانه یه کی - حسبه لله - نییه.

صاحب دیوان: وه زیر، سه رکاری خه زینه، مه ئورانی دارایی که ناگاداری کاروباری خه زینه و دارایی و هاتوو و دهرچوو بوون، به زاراوه ی ئه مرۆی ره نگه وه زیری دارایی یا به رپۆه به ری گشتی باج و خه راج و گو مرگ و هتد بیت.

طغرا: خه تی توغرا، خه تیکه شیوه چه ماوه یی و قهوسی بووه که له سه رووی فه رمان و بلاکراوه کاند له نیوان نیشانه ی سو لئانه کان و (بسم الله) دا به شیوه یه کی تاییه تی

دهيانکيشا، نيمزای پادشا، دهکری تهمرپو به نام و نيشانہکانی سهر نامه و فرمانهکان گوردرايبت {خرمشاهی، ج ۲، ۱۱۲۴} تهويش له: فرهنگ اصطلاحات ديوانی دوران مغول، ۱۶۸، دایره المعارف فارس...}، بهلام د. هروی (طغرا)ی به فرمانتيک ليکداوه تهوه که بهوجوره خهته نوسراوه {ج ۱، ۳۲۶} سوديش (طغرا) به فارسی (توقيع) نيمزا دهزانيبت که به نامه و فرمانه ره سمیه کانهوه بووه.

حسبه لله: بؤ ره زامه ندى خوا، لهراى خوا، هم (حسبه لله) يه له سهر مؤر هه لکه ندرابوو له لای چه پی رووی سهره وهی فرمانهکان ده درا (به تاييه تی نه و فرمانانهی تاييه ت بوون به به خشين) هوه، به لام سودی ده لتي: له رومدا نه و فرمانانهی که له سهرده می سولتانه پيشوه کاندانوسراوه بينيومه که ته نيا (حسبه) يان دهنوسى و وشه ی (لله) يان نه دهنوسى، که واته توغرا نه و فرمانانه يه و (حسبه لله) ش وهک مؤر له لای چه پی رووی سهره ويانه وه دراوه

نشان: نيشانه گویي: ده لتي نى داند: نازاني

حساب: حساب و ژماره، يا خود روژی حساب (قيامت)

به يته که دوو مانا و ليکدانه وه ددات، چونکه (حسبه لله - حساب) دوو مانا ده گه يه نه:
 ۱- گهر (حسبه لله) به له بهر ره زامه ندى خدا و (حساب) به روژی دوايي ليکدريته وه نه و واتای به يته که ده بيه ته: ده لتي وه زيرى نيمه يا به رپوه بهرى دارايي نيمه ناگای له روژی دوايي و حساب له گه لدا کردن نييه و له فرمانه دا هيچي له رپي خوادا نه داوه، ليته دا خواجه وه زير به روژی حساب ده ترسي تي که فرمانی به خشيني له رپي خواي تي دانييه. نه و فرمانه ی جيبه جيبی ده کات دوره له دادپه روهی و حوکمه کانی شراع، ليته دا زالمی وه زير ده خاته پروو.

ب- گهر (حساب) هه مان حساب و ژماره يبت و (حسبه لله) ش نه و نيشانه تاييه تيبه ی سهر فرمانه کان يبت نه و واتاکه ی ده بيه ته: (ده لتي وه زيرى نيمه سهری له حساب ده رناچي و نه خوئنده واره و نه و فرمانه ی دهی کردوه نيشانه ی ره سمی پيوه نييه (به گوتهی ته مرپو فرمانتيکی بؤ مؤر و نيمزايه) ليته شدا نه زانی وه زيره که ده خاته پروو.

له هه ردوو واتاکه دا باس له نه هامه تی نه و سهرده مه ده کريت له رووی ئيدارييه وه چونکه، وه زير چ زالم و نادادپه روهر يبت چ نه زان يبت له هه ردوو باره که دا ده بيه ته خوړه ی ئيداره و ده سه لات، له راستيدا دروست وهک هم سهرده مه ی ته مرپو خومان (روژه لاتي ناوه راست، ولاتانی عهره بی، عيراق... هتد) وايه، چونکه له م ولاتانه دا زورينه ی وه زيره کان (گهر

هه موويان نه يبت) يان گيرفان پرکه رن يا خود نه زان و گيلن، چونکه دانسانی وه زيره کان له سهر بنچينه ی (ته کنوقرات) نييه و زورجار دؤستايه تی و خزمايه تی رؤل ده بينيت.

۷- هرکه خواهد گو بيا و هرچه خواهد گو بگو

کبر و ناز و حاجب و دربان درين درگاه نيست

هه رکه خواهد گو بيا و هرچه خواهد گو بگو، کير و ناز و هاجيب و دربان ده رين ده رگاه نيست.

بلي هرکه س ده يه وي يبت با يبت و هرچی ده وي يبت، له م ده رگايه دا خو به زلزانين و نازو ده رگه وان و پاسه وان نييه.

هرکه: هرکه س، هرکه سي خواهد: ده يه وي گو: بلي

بيا: وره کبر: خو به زل زانين ناز: ناز

حاجب و دربان: پاسه وانی بهر ده رگا، سودی ده لتي هينانی هم وشه يه که يهک واتايان هه يه (دريژ کردنه وهی قه بيح) ه، واته زياد ده رپويه، لای سودی نه و ده رگايه ی که خو به زلزانين و نازی پاسه وانه کانی تي دا نييه - چونکه سودی له نيوان (ناز و حاجب) ی ميسراعی دووه مدا (و) ی نه هيناره - ده رگای (وه زيری دوهم قوام الدين حسن) ه، هه لای سودی به يتي پيشوو ده رباری وه زير تيکی دبه که گوتراوه.

خواجه ليته دا ده لتي: هرکه س ده يه وي يبت و هرچی ده وي با بيلي چونکه ده رگای هم وه زيره به پاسه وانی خو به زلزان و نازکه ر نه گيراه و وه زير تيکی به خشنده يه و به پيچه وانه ی وه زيره که ی پيشوو وه يه {سودی، ج ۱، ۴۵۵}، به لام هروی نه و ده رگايه به ده رگای خودا ده زانی که هيچ پاسه وانيکی نييه و مرؤف به ويست و ناره زووی خو ی رووی لی دهنی و هرچی ده وي داوای ده کات، به هه ر حال هه ردوو ليکدانه وه که رازيکه رن و له جيبی خو ياندان.

۸- هرچه هست از قامت ناساز بی اندام ماست

ورنه تشريف تو بر بالای کس کوتاه نيست

هه رچه هست نه ز قامه تی ناسازی بی نه ندانی ماست، فه رنه ته شريفی تو بهر بالای که س کوتاه نيست.

هه رچی هه يه له قه د و قامه تی ناساز و نارپيکی نيمه وه يه، وه گه رنا گه وره يی تو بؤ بالای هيچ که سي کورت نييه.

هرچه هست: هرچی هه يه قامت: قه دو بالا ناساز: ناساز

بی اندام: نارپک ورنه: وه گه رنا

تشریف: گه ورهیی، کراسی حازر و دووراوی دیاری
 میسراعی دووهمی بهیته که به دوو شیوه لیکده دریتسه وه، به شیوهیه کی کۆنکریتی که
 ناماژه دهکات بۆ رووداوی به دیاری ناردنی کراسیک له لایهن یه کیچکوه، ههروهها شیوهیه کی
 رهزمی که ناماژهیه کی قوولی شه خلاقی تیدایه و بریتیه له چاکه و گه ورهیی بهردهوام و
 لهویشه وه واتایه کی قوولی عیرفانی:

۱- لیکدانه وهی کۆنکریتی: لهم جوړه لیکدانه وه یاندا باشترین را رای سودیه و که د.
 هرویش وهک خۆی نهقلی کردوه سودی دهلی: مه لای لاری دهیگراپه وه که روژی قوام الدین
 حسن کراسیک به دیاری دهاته خواجه، بهلام ئەم دیارییه کورت بوو بۆ خواجه پاشان قوام
 الدین به شیوهی نوکنه به خواجه دهلیت: دیارییه کهی ئیمه کورت بوو یان گه ورهیی ئیمه
 کورتی هینا و خواجهش یه کسه ر ئەم بهیته دهوئیتته وه {سودی، ج ۱، ل ۴۵۵ - ۴۵۶} .
 که واته لیره دا خواجه حافر به قوام الدین دهلی: هه رچی ههیه (واته هه رچی کورتی کراسه
 دیارییه کهی تۆیه) خه تای قهه و قهواره ناریک و ناسازه کهی منه که کراسه دیارییه کهی تۆ
 کورته ئەگه رنا دیارییه کهی تۆ بۆ بالای ههچ کهسی کورت نابۆ یا گه ورهیی تۆ بۆ بالای ههچ
 کهسی کورت ناهینی.

ب- لیکدانه وهی عیرفانی: د. خرمشاهی سه رباری شه وهی که ناماژه ی به مانای یه کهم
 کردوه، دهلیت: مانای ناوه کی (عیرفانی) ئەم بهیته شه وهیه که: بهخشش و فهیزی خودایی
 کامل و تهواوه و که مونوقسانی نییه. ئەگه ر که موکورتیه که له وجوده کان (توانسته کان/
 ماهیات) دا هه بیته له که موکورتی و نوقسانی توانا و ناماده ییه زاتییه کانی شه وان وهیه که
 توانای وه رگرتن و قه بوو لکردنی فهیزی ئیلاهیان نییه. {ج ۱، ل ۳۷۴} که واته خواجه دهلی:
 ئەمی مه عشوقی ههق (خودایه) ئەگه ر ئیمه توانای وه رگرتنی فهیزی تۆمان نییه و هه مووان
 نابینه ناوینه یه که بۆ بهخششه کانی تۆ، که موکورتی و نوقسانی له خۆماندا به ئەگه ر نا فهیز و
 بهر دکاتی تۆ بۆ ههچ کهسی کورت ناهینی و هه رکهسی که بگاته شه ئاسته ی بتوانی ناوینه
 بیته فهیزی تۆ ناماده یه.

۹- بر در میخانه رفتن کاری یکرنگان بوود

خودفروشان را به کوی می فروشان راه نیست
 بهر دهری مه یخانه رفتهن کاری یه کرهنگان بووقه د، خودفروشانرا به کوی مه یفروشان
 راه نیست.

چونه بهردهرگای مه یخانه کار و پیشه ی یه کرهنگه کانه، خۆفروشان ریگه ی چوونه کۆلانی
 مه یفروشانیان نییه.
 یکرنگان/یکرنگ: یه کرهنگ، واته شه که سانه ی که دهروه و ناوه وه یان وه که یه که و دوورن
 له ریا و دوورویی.
 خودفروشان: خۆفروشان، شهلی ریا و خۆنمایش که رهکان، شهوانه ی خۆیان به گه وره دهدهنه قه له م
 کوی: کۆلان، کوچه.

وهک گوترا (مه یخانه) لای خواجه مانای نوینی پیدراوه، هه رچه نده پیشتتر باسمان لیسوه کردوه،
 ئەم وشه یه به واتای (حافزی) رهزم و نیشانه یه کی شه فسانه ییه {پروانه: ج ۱، ل ۳۰۷، خرمشاهی}
 له بهرامبه ریا و دوورویی شه سه رده مه ی خانه قا و عیباده تگا و مه درسه و مزگه وتدا دانراوه،
 که به لای که می تیایدا درۆ و دوورهنگی به رچاوا ناکه ویت، هه ر ئەم واتایه یه که دواتر و له
 سه رده می شاعیرانی کلاسیکی کوردیدا له نیوان شاعیرانی وهک نالی و مه حوی و... هتددا
 بلاوده بیته وه. به هه ر حال خواجه له م بهیته دا به م واتایه وه مه یخانه به جیگه ی یه کرهنگه کان
 دهزانی، بۆیه دهلی: چوونه بهردهرگای مه یخانه (شونینی عشق و عاشقانی پاک) کار و پیشه ی
 راستگۆیان، شهوانه ی که دوورهنگ و خۆبه زلزانن ریگه ی شه کۆلانه یان نییه و هه رگیز نارۆنه شه
 کۆلانه پاکه ی عشقی راسته قینه. مانای عیرفانی (میخانه) جوانتر واتای بهیته که ده خاته پروو،
 چونکه مه یخانه له عیرفاندا بریتیه له: ناخی عارفی کامل، جیهانی لاهوت، کۆر و کۆمه لی
 دۆستان که به خۆشیی وه له عشقی مه حبویدا هه ول دهدهن {پروانه: سجادی}.

هه ربه که له م واتایانه بیته، خواجه دهلی: چوونه نیو کۆری عارفه گه وره کان یا خود بوونه
 عارف و عاشقی مه حبووبی ههق یان چوونه نیو جیهانی بالای لاهوت و گیان ته نیا کاری
 راستگۆیانی ریگه ی عشقی ئیلاهییه و دوورو و ریاکاره کان ریگه ی چوونه ئەم جیگه یان نییه.

۱۰- بندهء پیر خراباتم که لطفش دایم است

ورنه لطف شیخ و زاهد گاه هست و گاه نیست
 بهنده یی پیری خه رباته م که لوتفه ش دایمه ست، فهرنه لوتفی شیخ و زاهید گاه هست
 و گاه نیست.

بهنده ی پیری مه یخانه م که لوتفی بهردهوامه، ئەگه رنا لوتفی شیخ و زاهید جاریک هه یه و
 جاریک نییه.

بنده: بهنده، کۆیله، غولام
 دایم: بهردهوام، دایم

پیر خرابات: پیری مه یغانه، پیری موغان، پیری خرابات، دیسانه وه یه کینکه له و شانیه که ده بیته له حافظ و شاعرانی دیکه وه مه ولانا و سنائی و عطار و... هنده وه تییبگه یین، پیر و پیتشه و ده بوایه له خانه قا و ته کییه کانه وه پیری بگات، به لام له ریا و دووروییدا ناچار پیری موغان و خرابات دروست ده که ن که مورشید و پیری کامل و دوور له که موکورتییه مرزییه کانه وه غرور و دووروی و رق و نه فرته و... هتد

خواجه بهم شیوهیه له پیری خرابات تیده گات یا خود راستتر بهم شیوهیه پیری خراباتی خولقاندوه که لوتفی بهرده و امه به بی نامادهیی (دووروی و رق و سات ساتی) هه ربویه خوی به غولام و نوکهری ده زانی وه گهرنا حافظ له ژياندا هیچ مورشیدیکی نه بووه، لیته دا خواجه دهیه وی ته مهش به ملینتی که من نامه غولامی شیخ و زاهدان بویه ته مه ته فسانه ی پیری موغانه ده خولقتینی، ته مزیره کانه ده لی: غولام و بنده ی پیری میخانه مه، چونکه لوتف و میهره بانی بهرده و امه و دایمییه و وه ک شیخ و زاهدان کان نییه که لوتف و چاکه یان سات ساتییه - جاریک هیه و جاریک نییه - لیته دا خواجه ره خنه له لوتف و چاکه ی شیخ و زاهدان ده گری.

۱۱- حافظ ار بر صدر ننشیند ز عالی همتی ست

عاشق دُردی کش اندر بند مال و جاه نیست

هافز ئه ر بهر سهره نه نشینه د ز ئالی هیمه ته یست، ناشقی دووردی که ش نه ندر بهندی مال و جاه نیست.

گهر حافظ له لای سهره وه دانانیشی له هیمهت بهرزییه وهیه، چونکه عاشقی باده ی هه ژارانه نۆش له بهندی مال و پله و پایه دا نییه.

بر صدر نشستن: له لای سهره وه دانانیشن، پله و پایه ی ره سمی و هرگرتن (سودی ده لی): که سانی که به مانای یه که مه لیکیان داوه ته وه له شیعه ره که تینه گه یشتون) {ج ۱، ۴۵۷} عالی همت: هیمهت بهرزی، پایه دار دُردی کش: باده نۆش، باده ی هه ژارانه نۆش اندر: له نیتو

مال و جاه: سهره و ته و پله و پایه

حافظ کاتی هیچ پله و پایه یه کی ره سمی قبول ناکات له گهره یی خۆیدایه نه وه که توانای نه بی، چونکه تهو عاشقیکی راسته قینه یه - یه کی له مهرجه کانی عارفیش خۆکیتشانه وهیه له دنیا و سهره و ته و پله و پایه - عاشقی ریگه ی عه شقی حه قیقی ئیلاهییش له نیتو بهند و داوی سهره و ته و سامان و پله و پایه ی ره سمی و ناره سمیدا نییه و هه میشه بیری لای مه عه شوقیه ته نه وه که دونیای دون و شته دونه کانی نیتو دونیای دون که به زۆری کۆتایی خاوه نه کانیا ن کۆتاییه کی تراژیدییه، ته م خۆگرتنه وهیه له دنیا له مه قامه سهره تاییه کانی عیرفانه به نیتو

(تبتل) واته برین و دابران له دنیا و هه رچی تیدایه و له پله بالا کانیدا دابران له هه رچی جگه له مه عشوق (هه ق) هه گه یشتت به وه {بروانه: د. زرینکوب، پله پله تا ملاقات خدا}.

غزه لی حه فنا و سییه م:

به حری موزاریعی هه شتی نه خه بی مه کفوفی مه قسور

(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- بحریست بحر عشق که هیچش کناره نیست

آنجا جز آن که جان بسپارند چاره نیست

به هریست به هری ئیشق که هیچش کیناره نیست، ئانجا جوز ئان که جان بسپارند چاره نیست.

ده ریایه که ده ریای عه شق که کۆتایی نییه و له ویدا جگه له وه ی که ریباران گیان بسپین چاره ی دیکه نییه.

بهر: ده ریای کناره: که نار، کۆتایی آنجا: له ویدا

جز آن که: جگه له وه ی که جان: گیان بسپارند: بسپین، بدهن له نیتوان (ریگه ی عه شق و ده ریای عه شق) دا ته بله قم و وه ستاوم و نازام کامیان هه لیژیرم بۆ سهره تای غزه له که هه رچه نده هه موو نوسخه ره سن و دیرینه بهرده سته کان جگه له (د.

هروی و محمد حمید طباطبایی - کورتکراوه که ی مج نوسراوه، به لام مج نییه و ده کری مح بیته (راهیست راه عشق) نوسراوه، به لام به نده ی نه زان دلم به ره و لای تهو ده ریا بی که نار ه ی عه شق ده چیت (بحریست بحر عشق) من لیته دا زانستی خۆم نافرۆشم، به لام دلم پیم ده لی ده ریای عه شق بی که نار نه وه که ریگه ی عه شق، دیسانه وه ده ریا پیتشینه ی لای (عطار و سعدی و عبید و نعمت الله) هیه {بروانه: فریدون میرزای تیموری، ل ۱۴۴} به هه رحال دلی نه فام و شهیدای بهنده ناوا ده لی.

ریگه ده کری نامازه بیته بهو سه فهره کورته ی مروّف که له روح و مه عشوق داده بریت و له نیتو بهندی جه سته دا ریگه ی ته مه ن ته ی ده کات و هه میشه چاوی گیانی له عه شقی حه قه به لام ته م ریگه یه کۆتایی هیه - هه رچه نده له بهرچاوی ریباران بی کۆتا دیتته بهرچا - ته م ده رپرینه که متر لای خواجه بهرچا و ده که وی، به لام (ده ریای عه شق) ده ریای ترسناکی عه شق که سهره نجام ده بی گیان بسپین و ببینه قوربانی له یه که مین غزه لی خواجه دا هاتوه (شهوی تاریک و ترسی شه پۆل و گهر داوی ناوا ترسناک، حالی ئیمه له کوئی ده زانن بارسوکی که نار ه کان) گهر

له غهزه لی یه که مدا بارسوکه کانی که نار که ناریک هه بوو ئیدی لیره دا و له نیو قولایی دربیای عه شقدا که ناریک بوونی نه ماوه، عاشق نه و نده نغزوی دربیای عه شق بوو ئومیدی که نار نه ماوه.

به ههر حال عه شق چیه: شوق و تاسه ی له راده به در و مهیلی زور بۆ شتیک، که سیک... عه شقه، عه شق ناگریکه له دلدا کلپه ده ستینی، دربیایه کی به لا و شیتی خودایی و هه ستانه وهی دل به معشوق به بی نیوان و واسیته. عه شق گرنگترین بنه مای ته ریه ته و ئه م مه قامه ته نیا کامله کان درکی ده کهن، گوتراوه، ئه گهر که وتیه داوی عه شقه وه هه ولی رزگار بوون مه ده ئه گهر کوززوی ده ستی عه شقی هه ولی تۆله سه نده وه مه ده، چونکه عه شق ناگریکی سووتینه ر و دربیایه کی بی کۆتاییه {سجادی}. عه شق به مه جازی و حه قیقی دابه شکاروه عه شقی مه جازی نارزه زوی که یشتن و په یوه ندییه و سووتینه ری دل، به لام عه شقی حه قیقی ئولفه تی خودایی و ئیلهامی تاسه ی حه قه، عه شقی حه قیقی، عه شقی که یشتنه به مه عشوقی حه ق، که زاتی خودایه.

ئهم عه شقه ی عارفه کان، که تا راده یه که هیمنی و ئارامی به خووه ده بیینی جیاوازه له عه شقی حافز که له زورینه ی حاله ته کاندای ترس و مهینه ته ده هیئی، ههر بۆیه جاروبار سیماکانی عه شقی مه جازی تیدا درده که وهی وهک تۆران و ره قیب و کۆتایی و ترس و... هتد، ئه مه ش یه که یکه له جوانییه کانی شیعری حافز، ههرچی عه شقی حافزه به یه که دیری (د.سروش) لیکده درتیه وه که: "حافز پیی خسته ناو ناو، به لام سه ری له ناگره وه درهینا" عه شقی حافز ناگریکی سووتینه ر، دربیایه کی بی نامان و بی که نار بوو، ههر بۆیه لیره شدا ده لی: دربیای عه شق دربیایه که که ههر گیز که ناری نییه و له و دربیایه دا جگه له مردن و گیانفیدا کردن هیچ چاره یه کی دیکه نییه، ئهم گیان سپاردنه دیسانه وه کۆتایی ئه و عه شقه عیرفانییه مان بۆ روونده کاته وه که به لی له دربیای عه شقی ئیلاهییدا جگه له مه رگ و گیانبه ختکردن هیچی دیکه به ته واوی و به یه که جاری ناتگه یه نیته مه عشوق ههرچه نده هه ولی ته واوی عارفه کان له هه موو سه رده مه کاندای نه و بوو که پیش مه رگ به مه عشوقی حه ق بگهن، به لام هه بیهات ههر گیز به ته واوی ئهم دیداره نایه ته دی تا ئیمه به ند و زیندان کراوی جهسته بین هه روه که خواجه حافز له جیگایه کی دیکه دا ده لی:

حجاب چهرهء جان می شود غبار تنم یا خود

چگونه طوف کنم در فضای عالم قدس که در سراچهء ترکیب نخته بند تنم

ئیمه ته اووه کو له م مالۆچکه یه ی بوون و جهسته دا بین به که ناره کانی دربیای عه شق (مه عشوقی حه ق) ناگه بین و چاره ته نیا گیان فیدا کردنه.

۲- هرگه که دل به عشق دهی خوش دمی بوود

در کار خیر حاجت هیچ استخاره نیست

ههرگه که دل به ئیشق دهی خوش دمی بووقه د، در کاری خه ییر هاجه تی هیچ ئیستیخاره نیست.

ههرکاتی دل به عه شق بسپییری ساتیکی خو شه (موباره که)، له کاری خیردا پیویستی به هیچ ئیستیخاره یه که نییه.

هرگه: ههرکاتی دهی: بدهیت، بسپییری

کارخیر: کاری خیر، ههرکاریکی خیر، به لام له کوردیدا واتای ئهم دربرینه کورتکراوه ته وه له (ژنهینان) دا و کاری خیر واته ژنهینان حاجت: پیویستی

استخاره: داوای خیر کردن له ههر شتیکدا، چاکترین داوا کردن له ههر کاروباریکدا، ئیستیخاره له سه رته ی ئیسلامدا نوێژ یا نزا و دوعای ئیستیخاره بووه له پیشکردنی ههرکاریکدا ده خوینراو کاره کان ته سلیم به خودا ده کرا، پیم وایه ئیستیخاره ی حافزیش جوړیک بیته له م دوعا خویندنه، به لام له کولتووری شیعه گه ری ئیرانیدا - هه لبه ته تازه تره له سه رده می حافز - ئیستیخاره جوړیکی دیکه یه و شیوه ی فالگرتنه وهی هه یه به قورنان واته قورنان ده کرتیه وه و یه که م نایه تی لاپه ره ی راستی قورنانه کراوه که په یوه ده کری، یا خود به ته سبیح و شتی دیکه که زیاتر له فال ده چی تا دوعا و ته سلیم بوون، ئهم جوژه فالگرتنه وه یه به قورنان له نیو سونییه کاندای باونییه و ده کری ئهم وشه یه لای حافز به مانای زمانیی به کارهاتبی، دووریش نییه له ژیر کاریگه ری کولتووری ئیرانیدا به و واتایه ی دیکه هاتیبی، به لام لیره دا به ته واوی واتای زمانیی ره چاو کراوه {بۆ زانیاری زیاتر برونه: خرماشاهی، ج ۱، ل ۳۷۰ - ۳۷۸}.

له بهیتی یه که مدا خواجه باسی له حه قیه ته دی دریا یا ریگه ی عه شق کرد، لیره دا مهیل و نارزه زوی خو ی بۆ چوونه نیو ئه و دریا ترسناکه ده خاته روو، ته نانه ت ئه و ساتانه ی نیو دریا به ساتی خو ش و موباره که داده نی، ههر بۆیه دره ننگ کردن و وه ستان به شیوا نازانی، ته نانه ت ده گاته ئه و راده یه کی که ئیستیخاره ش به دواکه وتنی بزانی، ئه و ده لی: ههرکاتی دل به عه شق بسپییری - بکه ویته نیو دربیای عه شقه وه - کات و ساتیکی خو ش و ته نانه ت پیروزیسه، ئهم دل سپاردنه

به عشق کاریکی خیر و چاکه‌یه و له کاری خیر و چاکه‌شدا ده‌بِ پهل بکریت و پیویست به نیستیخاره و دوعا کردن ناکات، چونکه دوات ده‌خات.

۳- ما را به منع عقل مترسان و می بیار

کان شحنة در ولایت ما هیچ کاره نیست

ما را به مهنی ته‌قل مه‌ترسان و مهی بیار، کان شپهنه دهر فیلابه‌تی ما هیچ کاره نیست.

نیمه به ریگری عقل مه‌ترسینه و مهی بهینه، که نهو به‌رپرسه له هریمی نیمه‌دا هیچ کاره نییه.

منع عقل: ریگری عقل شحنة: به‌رپرس و پولیس (به واتای نه‌مرۆ) داروغه ولایت: هریم، ولات، نیشتمان هیچ کاره نیست: هیچ له‌ده‌ست نایه، هیچ کاره نییه دهروری نه‌م به‌یته‌ی دواخستوو و له به‌یتی دووه‌می جیا‌کردوه‌ته‌وه له به‌یتی چواره‌مدا داینساره به‌مه‌ش ماناکه‌ی داب‌ریوه له به‌یتی دووه‌م و ریگری عقلی بو مه‌ینوشی به‌کارده‌هینی و ده‌لی: مهی بهینه و نیمه به‌وه مه‌ترسینه که عقل مه‌ی قه‌ده‌غه کردوه، چونکه له هریمی نیمه‌ی مه‌ینوشان و عاشقاندا پولیس و به‌رپرسی عقل هیچی له ده‌ست نایه‌ت و هیچ کاره نییه.

به‌لام سودی و خرمشاهی په‌یوه‌ندی نیوان ریگری عقل و عشقیان باس‌کردوو که له نیشتمانی عشقدا به‌رپرسی عقل هیچی له‌ده‌ست نایه‌ت. نه‌م واتایه دروستتر دیتسه به‌رچاو خواجه ده‌لی: نیمه به ریگری عقل مه‌ترسینه و به‌زومی عشق به‌رپاکه، چونکه له نیشتمانی عشقدا عقل زه‌بوون و بی‌توانایه و هیچی له ده‌ست نایه‌ت، ماناکه له‌مه‌ش قول‌تره.

(عقل) ی که‌م و کورت و نو‌قسان ته‌نانه‌ت له ویلابه‌ته به‌رته‌سکه‌که‌ی خوشیدا ده‌سه‌لاتی ته‌واوی نییه چ‌جای نه‌وه‌ی دم له ده‌سه‌لاتی هریمی عشق بکوتی (د. دینانی) له (دفتر عقل و آیت عشق)‌دا به‌ دریتی له‌م په‌یوه‌ندییه ده‌دویت، وه‌ک گوتمان ناوی کتیبه‌که له به‌یتیکی خواجه حافظ وهر‌گراوه به‌هرحال لای عارفه‌کان عقل زور به‌بی ده‌سه‌لات سه‌یرده‌کری (ابو‌الحسین نوری) سه‌باره‌ت به‌ بیتوانایی عقل له مه‌سه‌له خوداییه‌کاندا نو‌سیویه‌تی: "کاتیک خودای گه‌وره عقلی دروست‌کرد پیی‌گوت من کیم؟ عقل له به‌رام‌بهر پرسیاره‌که‌دا بی‌ده‌نگ بوو... " { دینانی، دفتر عقل و آیت عشق، [۲۷] }

هر نه‌م بی‌ده‌سه‌لاتییه‌ی عقله له ناست مه‌سه‌له نادیاره‌کانی عیرفاندا که عارفه‌کانی هانداره له هریمه‌که‌ی خویناندا ده‌سه‌لات له عقل بسه‌ننه‌وه، چونکه عقل له سنووری هه‌سته‌کان دهرناچیت و هر نه‌م بی‌ده‌سه‌لاتییه‌ی عقله که (باسکال) ده‌لی: (دل به‌لگه‌ی وای هه‌یه که عقل لیان بی‌خه‌به‌ره) { خرمشاهی، ج ۱، ل ۶۹۱ }

هه‌ل‌ب‌ت پیویسته نه‌وه‌ش بگوتری که نه‌م عقله جیا‌وازه له عقلی گشتی که هندی جار به‌گیانیش ناوزده‌د ده‌کریت و لای عارفه‌کان په‌سه‌ندکراوه.

خواجه‌ی عارف یاخود دلی عارفانه‌ی خواجه دل‌نیایه که له‌م هریمه‌ی عیرفان و عشقی نه‌زه‌لیدا عقلی تازه و گیروده‌ی کات و شوین هیچی له ده‌ست‌نایه‌ت، بویه ده‌لی: مهی بهینه و به‌زومی عشق به‌رپاکه و به ریگری عقل له و به‌زم و ره‌قسه‌ی عشقه مه‌مان ترسینه (واته عقل بل‌ی که نه‌مه ری‌تی ت‌ی ناچیت و شتییه) چونکه نه‌و حاکمه یان نه‌و پولیسی عقله له هریمی عشقدا هیچ ده‌سه‌لاتیکی نییه و ته‌نانه‌ت هیچ کاره‌ش نییه.

۴- فرصت شمر طریقه‌ء رندی که این نشان

چون راه گنج بر همه کس آشکاره نیست

فوسه‌ت شومور ته‌ریقه‌یی رندی که این نشان، چون راهی گنج به‌ر همه‌مه که‌س ناشکاره نیست.

رینگه و ریچکه‌ی رندی به‌ فرسه‌ت بزانه، چونکه نیشانه‌ی نه‌م ریگه‌یه وه‌ک ریگه‌ی گنج لای همه‌مو که‌س ناشکارا نییه.

فرصت شمر: به فرسه‌ت دانه قه‌ل‌م، به غه‌نیمه‌ت و ده‌سکه‌وت زانین

نشان: نیشانه، هیما گنج: گنج و جه‌وه‌ر آشکار: روون، ناشکارا

طریقه‌ء رندی: ته‌ریقه‌تی رندی، ریچکه‌ی رندی

له غه‌زه‌له‌کانی پی‌شودا که‌میک له رند و رندی دواپین که بریتییه له نازادبوون له به‌ند و قه‌یدی کومه‌لگه و دوورویی و درزکانی، ده‌کری نه‌مه مانایه‌کی گشتی و سه‌ره‌تایی رند و رندی بیت، لای حافظ و شاعیرانی دیکه‌ی نه‌و سه‌رده‌مانه‌ی شیعیری فارسی، (د. خرمشاهی) چه‌ندین سیمای رند و رندی لای خواجه دیاری کردوه که لی‌ره‌دا به پیویستی ده‌زائم گرن‌گترینیان ده‌ست‌نیشان بکه‌ین:

رند و رندی پله‌ویاپه‌یه‌کی هینده به‌رزی پیدراوه که نه‌گهر (ولی الله) نه‌بن نریک ده‌بنه‌وه له‌و پله‌یه، رند که‌سایه‌تیه‌که که له رووخساردا دژی‌ه‌ک و (متناقض) و له ناخدا هه‌ماهه‌نگ و

(متعادل)ه، له کاتیکدا رهند و رهندي و رندان له ديوانی حافظدا زياد له ههشتا جار به کارهاتووه ئەم سیمایانە پێدراوه:

ا- رهندي چاره نووس و قيسمه تي ئەزەلپيه و مروژە بە ويست و ئاره زووي خۆي هەلئى نابژيرئ.

ب- رهند ئەهل و ئەربابى خوڤى و شادپيه.

پ- رهند له بهرامبەر زاهيد و زوهد دايه و جياوازه له زاهدان.

ت- رهند و رهندي دوژمنى دوورويى و فريوكارى و رپايه.

ج- رهندان بهرزه رهندي خوازين و قه له ندرن و زورشت ليكناده نووه پيش نهجم دانيان.

چ- رهندان ناو و ناويانگ رته ده كنه وه و مه لامه تين، واته ده كرى كارى بكهن بيته مايه ي

سه رزنه نشتر دنيان تا توشى ناويانگ و دوورويى نه بن.

ح- رهندان عاشقن.

خ- له رووخساردا گه دايبانه هه لئسو كهوت ده كهن و داوا كهرى پله و پايه نين، به لام له ناخدا

پله و مه قاميكي بهرز و ههست به شانازيبان هه يه.

د- رهندان ئەهل و ئەربابى داوا و نزا و پارانه وهن... {خرمشاهى، ج ١، ل ٤٠٦-٤١٣}

كه واته تهريقه و ريچكه ي رهندي هه مو ئەم سيما و تايبه تيانە هه يه و هه ر ئەمه شه كه خواجه حافظ به گنج و گه وهه رى ده زانئ و به دهسكه وتى ده ژميئرئ و پيئى وايه وهك چۆن هه مو كهس ريگه ي گه وهه ر نازانئ هه رواش نيشانه ي ئەم ريگه ي رهندييه لاي هه مو كهس ناشكرانيه، بۆيه به وانە ئه و ريگه يان دۆزيه ته وه ده لئ: به غه نيمهت و دهسكه وتى بزانه و له كيسى مه ده.

٥- او را به چشم پاك توان دید چون هلال

هر دیده جای جلوه آن ماه پاره نيست

ئو را به چه شمی پاك ته فان دید چون هلال، هه ر دیده جای جيلشه ي ئان ماهپاره نيست.

ئەو وهك مانگى يه كشه وه به چاوى پاك ده توارئ ببينرئ، هه ر چاويك جينگه ي جيلوه ي ئەو مانگ ناسايه نييه.

توان دید: ده توارئ ببينرئ هلال: مانگى يهك شه وه، كه وانە يى

ماهپاره: مانگ ناسا، يارى جوان

ببيني (هلال) له سه ره تاي مانگى عه ره بيدا پيويستى به چاوى پاك هه يه، يا خود وهك ئەو ئەفسانه ئاينيه پيويستى به پاكى و نزا خويندن هه يه ئەگه رنا نابينرئ. خواجه (مه عشوق) ي

به مانگى يه كشه وه داناوه كه به ناسانى نابينرئ و پيويستى به چاوى پاك (پاكى و نزا خويندن) هه يه وهك مانگى يه كشه وه ي جه زن كه ناپا كه كان ناتوانن ببينن هه ر چاويك جينگه ي جيلوه ي يارى جوان نييه و هه مو چاوى ناتوانئ ببينيئ.

ئەمەى سه ره وه واتاي زمانى به يته كه يه به لام نايا خواجه مه به ستى له (ئەو) (پاك) چييه.

گه ر (ئەو) خودا و مه عشوقى ئەزه لى و ئەبه دى عارفه كان بيت ئەوا ببينه كه (به هيتانى

چاو و دیده) ده كه ويته دواروژ چونكه ببين له دونيادا واقيع نه بووه و له چاكرين گوماندا

تصور و وينا كردنيكى زهينى تاكه كه سييه.

بينگومان له دواروژيشدا هه مو مروژه كان تواناي ببيني ئەو (خودا) يه يان نييه چونكه

خودا له دواروژدا په رده له سه ر روى خۆي ته نيا بۆ باوه رداران لاده دا، وهك ده فه رموى (وجه

يومئذ ناضرة الى ربها ناظرة) {القيامة/٢٢} و هه رگيز ئەم په رده يه له سه ر چاوى بئى باوه ران

لانادري و خودا نابينن (كلا انهم عن ربهم يومئذ محجوبون) {المطففين/١٥} به م پييه بيت

(پاكى) باوه ردارى و داوئيناكييه و ده بيتته مايه ي ببيني خودا له دواروژدا له ويش (ئەو) له

هه مو چاويكدا جيلوه ناكات و ته نيا چاوانى پاكان جينگه ي جيلوه ي (ئەو) مه جبوويه جوانه

مانگ ناسايه.

٦- از چشم خود بپرس که ما را که می کشد

جانا گناه طالع و جرم ستاره نيست

ئەز چه شمی خود بپرس که ما را که می کوشه د، جانا گوناهى تاليد و جورمى ستاره نيست.

له چاوى خوئ بپرسه كه كيئ نيمه ده كوژئ، گيانه گوناهى به خت و تاوانى ئەستيره نييه.

بپرس: بپرسه مى كشد: ده كوژئ طالع: به خت و ئيقبال

جرم: تاوان ستاره: ئەستيره

خواجه پيئى وايه چاوانى ياره كه ده بيتته مايه ي گرفتار كردنى نيمه و كوشتنمان (به واتاي

ئەده بيانەسى) و هه رچيمان به سه ردى له سايه ي ئەوه وه به سه رمان دئ ئەوهك به خت و

ئەستيره گه رى له چاره ي نيمه ي نوسى بيت. ده كرى هه ربه كه له ميسراعه كان توختر بكه ينه وه،

بۆ نمونه گه ر بمانه روى زياتر له زالمى چاوانى يار بدويين و گوناهى سه ر به خت و ئەستيره كانيش

بخه ينه سه ر ئەستوى چاوانى يار. به لام به نده واى بۆ ده چم جه ختكر دئه وه له سه ر ماناي

ميسراعى دوهم زياتر له ماناي قوولئ حافظ نزيكمان ده خاته وه چونكه خواجه زۆر به توندى دژ

به كاريگه رى ئەستيره و ئەستيره گه رى له چاره نوسى مروژفا ده وه ستيته وه، لي ره شدا ده لئ:

گیانه نهی دۆست له چاوانی خۆت پیرسه که نیمه گرفتاری کیین، بهخت و نهستییره هیچ کاریگه‌ریه‌کیان نییه و توانای شه‌وه‌یان نییه که له چاره‌نوسی مرۆفدا رۆل بگێرن ده‌کری (دۆست/جانان) هه‌مان شه‌وه‌سه‌لاتداره به‌خشنده‌یه بیست که چاره‌نوسی هه‌موامانی به‌دهسته‌وه‌یه.

خۆ ده‌کری به‌م واتا ساده‌یه‌ش رازی نه‌بین و واتای عیرفانی (چشم) که (بصیرت و تجلی جمال)ه، له‌به‌رچاوبه‌گه‌ری و قوولتر به‌یته‌که رافه‌ بکه‌یین.

۷- نگرفت در تو گریهء حافظ به هیچ رو

حیران آن دلم که کم از سنگ خاره نیست

نه گرفت دهر تو گریه‌ی حافظ به هیچ رو، هه‌یرانی ئان دلم که کم نه‌ز سه‌نگی خاره نیست.

به هیچ شیوه‌یه‌ک گریانی حافظ کاری له تو نه‌کرد، سه‌رم له‌وه‌ دل‌ه سوپماوه که هیچی که‌متر نییه له به‌ردی خارا.

نگرفت در تو: کاریگه‌ری له تو نه‌کرد، تۆی نه‌گرت (ئه‌م ده‌رپینه له کوردیشدا به‌کاردیت، هه‌ر چه‌نده له کوردیدا زیاتر بۆ حاله‌تی سه‌لی به‌کاردی، بۆ نمونه ده‌گوتری خوی من بتگری، خوی من گرتی،)

به هیچ رو: به هیچ شیوه‌یه‌ک حیران: سه‌رسوپماو، حه‌یران
سنگ خارا: سه‌نگی خارا، به‌ردی خارا که به‌ردیکی ره‌شی ره‌قه

به یار ده‌لی: حافظ زۆر گریا، به‌لام به هیچ شیوه‌یه‌ک کاریگه‌ری له تو نه‌کرد و دل‌ت نه‌رم نه‌بوو، هه‌ر بۆیه سه‌رم سوپماوه له دل‌ی تو که له ره‌قیدا هیچی که‌متر نییه له به‌ردی خارا و وه‌ک شه‌وه‌سه‌خت و ره‌قه، بۆیه به‌گریانی حافظ نه‌رم نابۆ.

غزه‌لی حه‌فتا و چواره‌م:

به‌حری ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌خبوونی مه‌قسور

(فاعلاتن فعلاتن فعلات)

۱- روشن از پرتو رویت نظری نیست که نیست

منّت خاک درت بر بصری نیست که نیست

رۆشن شه‌وه‌سه‌ختی پهرتوئی رویت نه‌زه‌ری نیست که نیست، مننه‌تی خاکی ده‌ره‌ت به‌ر به‌سه‌ری نیست که نیست.

سه‌یرکردنیک (چاویک) نییه که له رووناکی پرتوه (تیشک)ی رووخسارته‌وه رۆشن نه‌بوویته‌وه و چاویکیش نییه که مننه‌تی خاکی به‌رده‌رگای تۆی به‌سه‌ره‌وه نه‌بیست.

روشن: رۆشن، رووناکی نظر: سه‌یرکردن، چاو

درت: ده‌رگات بصر: چاو

تۆ رووناکی به‌خشی روانین و چاوه‌کانی و خاکی به‌رده‌رگاش به‌هه‌یزکه‌ری دیده‌کانه و هه‌موو رووناکی چاوه‌کان مننه‌ت باری خاکی به‌رده‌رگای تۆن.

گه‌ر له به‌یت و غه‌زه‌له‌کانی پیتشودا گه‌رد و تۆزی به‌رده‌رگای یار سوومه‌ی چاوی عاشق بوویت، ئیستا سوومه‌ی چاوی هه‌مووانه و شه‌بیته‌ مایه‌ی به‌هه‌یزکردنی و هه‌مووان له ژیر مننه‌تی شه‌وه‌سه‌خت و تۆزه توتیا‌ناسایه‌دان و چاوان یا سه‌یرکردنه‌کانیش هه‌موویان له تیشک و په‌رته‌وی رووخساری (تۆ)ه‌وه رووناکی وه‌رده‌گرن. بینگومان شه‌وه‌ (تۆ) یه‌ ده‌بی رازینه‌ری گشت مه‌خلوقات بیست که له جوانترین شیوه‌ خولقاندویه‌تی و له پرتوه‌ی حوسن و رووناکی خۆی به‌شی داون. هه‌رچه‌نده (خاکی به‌رده‌رگات) به‌ره‌وه شوینیکی زه‌مینیمان ده‌بات، به‌لام (تۆ) ی به‌یته‌ دووه‌م، به‌ ته‌واوی شه‌وه‌ گومانه‌مان ده‌ره‌وه‌ینیته‌وه.

۲- ناظر روی تو صاحب نظرانند آری

سرّ گیسوی تو در هیچ سری نیست که نیست

نازری روی تو ساهیب نه‌زه‌رانه‌ند ناری، سیری گیسوی تو دهر هیچ سه‌ری نیست که نیست.

ته‌نیا (عارفانی خاوه‌ن نه‌زه‌ر) سه‌یرکه‌ری رووی تۆن شه‌ری، نه‌ینی و رازی پرچی تۆ له هه‌موو سه‌ریکدا هه‌یه.

ناظر: سه‌یرکه‌ر، ته‌ماشاکه‌ر صاحب نظر: خاوه‌ن دیده‌کان، عارفه‌کان

سر: نهیښی، راز

گیسو: پرچ

ته کړی پیرسین بوجی به جه ختکردنه ووهه (ته ری) ته نیا عارف (صاحب نظر) هکان ته ماشاکه ری رووخساری یارن و که سی دیکه هم پله و مه قامه ی پی نادریت !.

لیږه دایه ناچار ددین راقه و شرؤقه ی عیرفانی به یته که ده ست پی بکه یین، چونکه یاری عیرفانی له هم مو چاویکدا جیلوه ناکات و پله و مه قام پیویسته تا بگه یینه پله ی (ناظر) ی که رهنکه به م ناووه، مه قامیکه ته ریفه ت نه بی.

دیسانه وه پیویسته جیاوازی نیوان (ته ماشاکه ر) و (بینهر) بجه یینه رو، چونکه مه رج نیبه ته ماشاکه ر بینهر بیت، به لگو پله یه کی پیش بینینه که رهنکه هرگیز (بینین) یش روونه دات، هر وه ک چۆن له نیوان (روانین) و (بینین) دا جیاوازی هه بوو بینینی خودا له دونیادا کاریکی مه حالئ دووره، چونکه هرگیز نه زه لی نایه ته نیو (زمکانی) یه وه هرچه نده عارفه کان له و بروایه دان ده کړی رویدات، به لآم رووی نه داوه، به لآم (ناظر) و (نظر) ناسایه، هرچه نده به (رویت قلبی) و... هتد ته نویل کراوه.

به هر حال هر چنده نه که سانه ی که گه یشتونه ته پله ی (ناظر) به پرووی مه عشوق (که مانای رووه رگیږانه له گشت مه خلوقات و رووکرده خودا و به نومیدی ره سمه ت و لوتفی نه و ژیانیش ده گه به یت) ته نیا صاحب نه زه و دیده کانن و بریتین له نه ولیا و عارفه گه وره کان، به لآم هر که سیک بگری مه سه له ی نه یینی و رازی گیسوی یاری (که له زاراوه ی عیرفانیدا به نه یینیبه خوداییه کان و خهلق لیکده درېته وه) له سه ریدا هه یه، هه ولئ کردنه وه نه و گریبه ده دات. به قسه ی د. هروی (هر که سی ریژه یه ک ناماده گی ته یکردنی قوناغه کانی عیرفانی تیدایه) {ج ۱، ل ۳۳۰}، به لآم له راستیدا هه ول و هزی کردنه وه نه یینی یه خوداییه کان که له هه مو سه ریکدا هه یه هینده واتسای (فضولی) ده گه یه نی و واتسای ناماده یی ته یکردنی قوناغه کانی عیرفان ناگه یه نی، چونکه عیرفان به (فضولی) ده ست پی ناکات، هرچه نده خواجه نه مه نالیت.

۳- اشک غمّاز من ار سرخ برآمد چه عجب

خجل از کرده خود پرده دری نیست که نیست

ته شکی غه مازی من نه سرخ به رامه د چه نه جبه، خه جه ل نه ز که رده یی خود په رده ده ری نیست که نیست.

فرمیسکی دوو زمانی من نه گه به سوری له چارم رژا هیچ جیگه ی سه رسورمان نیبه، چونکه هیچ دوزمانیک نیبه شهرم له کرده وه ی خوی نه کاته وه.

غمّاز: قسه هه لبه ست، قسه هینه ر و قسه به ر به مه به سستی تیکندانی نیوانی دوو که س،

دوزمان، دهم شپ و نه یینی بلاوکه رده وه

لای خواجه پاراستنی رازی عیرفانی و نه یینی په یوه ندی عاشقانه ی عاشق و مه عشوق یه کیکه له گرننگترین سیماکانی عاشق و زور دا کوکی لیده کات، به لآم نیستا فرمیسکی چاوانی که به ده مشری یان دوزمانی خوی هم نه یینی و رازه بلاوکه کاته وه و له جیهان ده گه یه نی که خواجه عاشقه و من گواهی نه و حاله ته م. هه ربویه هم فرمیسکه ده مشری من نیستا سووره له گه راوه و خوینین بووه سه رسور هینه ر نیبه، چونکه له شه رمدا سووره له گه راوه (بیگومان له شهرمی نه وه ی که دوزمانی کرده و راز و نه یینی خواجه ی بلاوکه دووه ته وه) نه مه ش جیگه ی سه رسورمان نیبه، چونکه هه رکه سی نه مه کاری بیت شه رمه زاری چاوه ریی ده کات و شهرم له پیشه که ی خوی ده کاته وه - کاتی ناشکراده بیت -.

۴- تا به دامن ننشیند ز نسیمت گردی

سیل خیز از نظرم رهگذری نیست که نیست

تا به دامن نه نشینه د ز نه سیمه ت گه ری، سه یل خیز نه ز نه زه رم ره هگوزه ری نیست که نیست.

تا له نه نجامی هه لکردنی شه ماله وه گه ردیک له داوینت نه نیشی، ریگه یه ک نیبه که له نه شکی چاوانم لافاوی لی هه لنه ساییت.

دامن: داوینتی کراس ننشیند: نه نیشتیت گرد: گه رد، ته پ و توّز
سیل: لافاو سیل خیز: شوینی که لافاوی لی هه سستی نظر: چاو

خوشه ویستی و عه شقی بو یار وای لی ده کات که ته واری ریگه کانی هاتووچوی مه عشوق به نه شکی چاری وه لافاو بشواته وه و ناوپرژین بکات، تاوه کو دامه نی یار به ته پ و توّز پیس نه بیت.

۵- تا دم از شام سرزلف تو هر جا نزنند

با صبا گفت و شنیدم سحری نیست که نیست

تا دهم نه ز شامی سه ری زولفی تو هه رجا نه زه نه د، با سه با گوفت وشه نیده م سه هه ری نیست که نیست.

تاوه کو له باردی تاریکی پرچته وه له هه ر شوینی قسه نه کات، به یانی نیبه له گه ل سه بادا قسه و باسم نه بی.

دم نزنند: قسه نه کات شام: شه و

شام سرزلف: تاریکی پرچ، نهیئی پرچ، رهشایی پرچ هرجا: ههر شوینی، ههموو شوینی.

گفت و شنید: گفتوگو، قسه و باس، جهروبه‌حس، ههرا سحر: سه‌حهر مه‌سه‌له‌ی بلاوکردنه‌وی رازی پرچی یار له‌لایهن سه‌باوه مه‌سه‌له‌یه‌کی به‌ربلاوی شه‌ده‌بیاتی عیرفانی و عاشقانه‌ی شیرینییه. لیره‌شدا خواجه وه‌ک ههموو جاریک قسه‌ویاس و ته‌نانه‌ت تورده‌بوون و شه‌ره‌کانی له‌گه‌ل سه‌بادا دووباره ده‌کاته‌وه، زورساده و ساکار و به‌بی هیچ تازه‌کاریه‌ک ده‌لی: بۆ نه‌وه‌ی سه‌با نه‌یئییه‌کانی پرچی تو له ههموو شوینی بلاونه‌کاته‌وه و قسه‌یان له‌باروه نه‌کات، سه‌حهر و به‌یانیان زوو نییه که قسه‌ویاس و ههرا و گفتومان نه‌بی.

۶- من ازین طالع شوریده به رنجم ورنه

بهرمند از سرکویت دگری نیست که نیست

مهن ته‌زین تالیئی شوریده به ره‌نجم و قهر نی، به‌هه‌مه‌ند ته‌ز سه‌ری کویه‌ت دیگه‌ری نیست که نیست.

من له‌م به‌خته په‌ریشانه‌ی خۆمه‌وه له زه‌جه‌تدام، نه‌گه‌رنا که‌سیتیکی دیکه نییه که له سه‌رکۆلانی تو‌دا شتیکی ده‌ستگیر نه‌بووی.

طالع: به‌خت، بوورج، له نه‌ستیره‌گه‌ریدا مانگی له‌دایکبوون به بوورج و تالع ده‌دریته قه‌له‌م، که گوايه کاریگه‌ری له چاره‌نووسی نه‌وه‌که‌سه‌دا ده‌بیئت، زورجار له حافظدا ههر به واتای شوریده: په‌ریشان، په‌شپو، به‌د

به رنجم: له زه‌جه‌تدام، یاخود واتای (دلشکاو و عاجز) ده‌گه‌یه‌نی

ورنه: نه‌گه‌ر نا دگر: که‌سیتیکی دیکه

زورجار خواجه نه‌ستیره‌گه‌ری رته‌ده‌کاته‌وه هه‌ریوییه (به‌خت) لیره‌دا له‌گه‌ل قه‌له‌مه‌که‌ی قه‌ده‌ردا په‌کده‌گریته‌وه که چاره‌نووسی مرۆقی پی نووسراوه، خواجه ده‌لی: من له نه‌نجامی به‌ختی په‌شپوی خۆمه‌وه‌یه له نه‌نجامی قه‌له‌می قه‌ده‌ری خۆمه‌وه‌یه که له عه‌زاب و ره‌نجم‌دام، یاخود من له به‌ختی خۆم عاجزم که نه‌مستوانیوه له سه‌رکۆلانی تو‌دا، له میه‌ره‌بانی و لوتفه به‌رده‌وامه‌کانی تو به‌هه‌مه‌ندیم، نه‌گه‌رنا ههمووان که‌م و زور به‌هه‌مه‌ندبوون، واته لوتفی تو به‌رده‌وامه و بۆ ههمووانه، من له به‌دبه‌ختی خۆمه‌وه به‌هه‌مه‌ند نه‌بووم لی.

۷- از حیای لب شیرین تو ای چشمهء نوش

غرق آب و عرق اکنون شکری نیست که نیست

ته‌ز هه‌یای له‌بی شیرینی تو ته‌ی چه‌شه‌یی نوش، غه‌رقی ئاب و نه‌ره‌ق نه‌کنون شه‌که‌ری نیست که نیست.

ته‌ی چه‌شه‌ی زولال شه‌کریک نییه که له شه‌رمی لیوی شیرینی تو‌دا غه‌رقی ئاو و عارق نه‌بوویت. از حیا: له شه‌رمدا چشمه: سه‌رچاوه، چه‌شه نوش: زولال، شیرین، نو‌ش غرق آب و عرق: نغرو‌ی ئاو و عاره‌ق، مه‌به‌ست له شه‌رم و ته‌ریق بوونه‌وه‌یه.

ده‌کری (چشمه نوش) ئاوه‌لئاو بیئت بۆ (تو) واته تو که وه‌ک سه‌رچاوه‌ی زولالی یاخود جیساواز بیئت و ناویک بیئت، ده‌کری (شیرین) و (شکر) دو ئاوه‌لئاو بن، یان ناوی دوو مه‌عشوقه‌که‌ی خوسره‌و په‌رویز بن.

گه‌ر (چشمه نوش) ئاوه‌لئاو بیئت و (شیرین) و (شکر) ئاوه‌لئاو، ته‌وا مانای به‌یته‌که به‌م شیوه‌یه ده‌بیئت:

ته‌ی یار که وه‌ک کانیه‌کی زولالی له شه‌رم و حه‌یای لیوی شیرینی تو‌دا هه‌رچی شه‌که‌ری ئیستا غه‌رقی ئاو و عاره‌ق بووه، واته شه‌کر شه‌رمه‌زار بووه و له شه‌رما عاره‌قی کردۆته‌وه.

گه‌ر (چشمه نوش) ناو بیئت و (شیرین) و (شکر) ناوی دوو مه‌عشوقه‌که‌ی (خوسره‌و په‌رویز) بن مانای به‌یته‌که پیوستی به‌م شیکردنه‌وه‌یه ده‌بیئت: کاتیک خوسره‌و په‌رویز (عاشقی په‌که‌مین شیرینی ته‌رمه‌نی) - هه‌رچه‌نده لای ئیمه هینده‌ی شیرین و فه‌ره‌اد ناوبانگی هه‌یه خوسره‌و په‌رویز ناوبانگی نییه - ده‌لی له شیرین ره‌نجا، روه‌ی کرده یاریکی دیکه به نیوی (شه‌که‌ری نه‌صفه‌هانی)، به‌لام خوسره‌و نه‌یتوانی له عه‌شقی شیرین ده‌رچیت و دووباره گه‌رایه‌وه بۆ لای، (چشمه نوش) یش ته‌و کانیه‌یه که جاریک شیرین خۆی تیدا شووش و خوسره‌و ته‌وی بیینی (هه‌رچه‌نده پرچه زۆره‌که‌ی ببوه حیجایی). به‌م واتایه لیره‌دا له‌گه‌ل ته‌و کانیه‌ی زولاله‌دا ده‌دوی که شیرین خۆی تیدا شووشتوه و ده‌لی: ته‌ی کان ی زولال له تاو لیوی (شیرین) تو (شه‌که‌ری نه‌صفه‌هانی) شه‌رمی کرد و نغرو‌ی عه‌ره‌ق بووه. (بۆ زانیاری زیاتر بره‌وانه: د.ه‌روه‌ی، ج ۱، ل ۳۳۶ - ۳۳۷).

۸- آب چشمم که بر او منت خاک در تست

زیر صد منت او خاک دری نیست که نیست

ئاب چه‌شه‌م که به‌رو مننه‌تی خاکی ده‌ری توست، زیری سه‌د مننه‌تی ئو خاکی ده‌ری نیست که نیست.

ئاوی چاوم که مننه‌تی خاکی به‌رده‌رگای تو‌ی به‌سه‌ره‌وه‌یه، خاکی به‌رده‌رگایه‌ک نییه که له ژیر سه‌د مننه‌تی ته‌ودا نه‌بی.

برو/ ابر او: له سهر نهو تست/تواست: تویه

خواجه له بهیتی یه که مدا هم موو چاوه کانی له ژیر منتهی خاکی بهر دهر گای یاردا زانیوه، لیږه شدا دووباره دی که ده کاته وه که فرمیسیکی چاوم منته تباری خاکی بهر دهر گای تویه، به لام جگه لهو دهرگا و ناستانه ی تو خاکی دهر گای دیکه نییه که له ژیر سهد منتهی فرمیسیکی چاوی مندا نه بی، واته که فرمیسیک دهر ژم له بهر خاتری تویه یان به پله و پاییه بهرزی عارفه کان گه یشتوم و نه مهش وای لیکردوم منتهی که سی دیکه هه لسه گرم جگه له تو، به لکو به پیچه وانه وه دهرگا نییه منته تباری من نه بی.

۹- از وجودم قدری نام و نشان هست که هست

ورنه از ضعف در آنجا اثری نیست که نیست

نه ز قوجودم قه دهری نام و نشان هست که هست، قهرنه نه ز زئف دهر ناخا نه سهری نیست که نیست.

له بوونی من نه وهنده ناو نیشان هیه که بتوانی بلتی هیه، نه گهر نا هیچ لاوازییه ک نییه که تیایدا نه بی.

وجود: بوون قدر: نه وهنده، هینده، نه ندازه نام و نشان: ناو نیشان اثر: نیشانه بهیته که باس له لاوازی شاعیر ده کات و دان به وهدا دهنی که: له بوون و وجودی من ته نیا توژیک ناو نیشان ماوه (ههر نه وهنده یه که ناوم ماوه) نه گهرنا لاوازی و بی هیزی نییه که تیایدا نه بیته. دهر کوی هم بهیته نیشانه ی پیری و لاوازی خواجه بگه یه نی - هر چه نده به نده باوهرم بهم جوړه لیکدانه وهیه نییه، چونکه رهنکه هم شیعره له سهره تای ته مه نی لاویه وه گوترابی - کئ ده زانی؟! که ی شاعر باس له ته مهن و شته جهسته ییه کان ده کات تا هم جوړه لیکدانه وهیه ی بو بکریته!

۱۰- شیر در بادیه عشق تو روباه شود

آه ازین راه که در وی خطری نیست که نیست

شیر دهر بادیه یی ئیشقی تو روباه شه شه، تاه نه زین راه که دهر قهی خه تهری نیست که نیست.

شیر له بیابانی عه شقی تو دا ده بیته ریوی، وای لهم ریگه یه که تیایدا مه ترسییه ک نییه، که نییه.

بادیه: بیابان، سهرا روباه: ریوی

خواجه لیږه دا ترسناکی ریگه ی عه شق ده خاته پروو، ته نانه ت هینده ترسناکه شیریتی له شیر ده سه نیته وه و ده یکاته ریوی، خواجه ده لی: وای له ریگه و بیابانی عه شقی تو که هر چی مه ترسی و خه تهر هیه تیایه تی، نهو بیابانه ی که شیر ده کاته ریوی.

۱۱- مصلحت نیست که از پرده برون افتد راز

ورنه در مجلس رندان خبری نیست که نیست

مه سله هت نیست که نه ز په رده برون توفته د راز، قهرنه دهر مه جلیسی ریندان خه بهری نیست که نیست.

بهر ژه ونندی و مه سله حهت نییه که راز و نهینی له په رده بیته دهر وه، نه گهرنا له کوری رهنداندا خه بهریک نییه، که نییه.

مصلحت: بهر ژه ونندی برون افتد: بکه ویتته دهر وه، دهر که وی

کوری رندان هم موو هه والیکی تی دایه، کوری رندانی (حافزی) هم موو نهینییه کانی تی دایه و رندان/ عارفان ناگایان له نهینی هیه، به لام مه سله حهت نییه که نهو نهینی و رازانه باسکرین، هه ربویه رندان بیده ننگن، بیده نگی رندان له وهه نییه که هیچ نازانن، به لکو له وهه وه سهراوه ده گری که به چاکی نازانن په رده له سهر نهینییه کان لابه دن.

۱۲- غیر ازین نکته که حافظ ز تو ناخشنودست

در سراپای وجودت هنری نیست که نیست

غیر نه زین نوکته که حافظ ز تو ناخشنوده ست، دهر سهراپای قوجودت هونه ری نیست که نیست.

جگه لهم خاله ی که حافظ لیت نارازییه، له سهراپای وجودتدا هونه ریک نییه، که نه بی.

نکته: خا ناخشنود: نارازی

هنر: هونه ر، لی هاتن، توانا

یار ته نیا هونه ریک نییه که رازی کردنی خواجه یه نه گهرنا هر چی هونه ر و لی هاتن هیه له وجودیدا هیه، خواجهش دان به مه دا دهنی که جگه لهم خاله ی که حافظ رازینا که یه هر چی توانا و هونه ره له وجودتدا هیه.

غەزەلى حەفتا و پىنچەم:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەخبونى مەقسور

(فاعلاتن فعلاتن فعلات)

۱- حاصل كارگە كون و مكان اين همه نيست

بادە پيش آر كه اسباب جهان اين همه نيست

ھاسىلى كارگەھى كۆن و مەكان ئىن ھەمە نيست، بادە پيش ئار كە ئەسبابى جەھان

ئىن ھەمە نيست.

بەرھەمى (دەسكەوتى) كارگەھى گەردوون و شوئىن ھىچ نىيە، بادە بەيئەنە كە ھۆكارەكانى

ژيان ھىچ نىيە.

حاصل: بەرھەم، دەسكەوت كارگە: كارگە

كون و مكان: جيهان، دنيا و ھەرچى تىدايە

اين همه نيست: ئەم ھەموو نىيە، ھىچ نىيە

پيش آر: بەيئەنە پىشەو، ئامادەكە اسباب: كالا، بەرگ، ھۆكار

خواجه سەبارەت بە بى بەھايى و بى نرخی دنيا ئەدوئ و پىيوايە كە ئەگەر جيهان

كارگەھەك بىت بەرھەم و دەستكەوتى ئەو كارگەھە ھىچ نىيە، ھەرپۆيە مەرۆق نايىت دلى پى

خۆش بىت و بە ساقى دەلى: بادە و شەراب بەيئەنە كە ھۆكارەكانى ژيان، جوانى و كالاكانى

ژيانى دنيا ھىچ نىيە، بىنگومان بادەش عەشقە، كەواتە خواجه دنيا رەتدەكاتەو و بە بى

بەھاي دەزانى لە بەرامبەر ئەردا عەشق (بادە) بە بەھادار دەداتە قەلەم.

۲- از دل و جان شرف صحبت جانان غرض است

ھەمە آن است وگرنە دل و جان اين همه نيست

ئەز دل و جان شەرەفى سۆھبەتى جانان غەرەزەست، ھەمە ئانەست قەگەرنە دل و جان

ئىن ھەمە نيست.

مەبەست (غرض) لە دل و گيان شەرەفى ھاودەمى خۆشەويستە، ھەمورى بۆ ئەوئەھە

ئەگەرنا دل و گيان ھىچ نىيە.

شرف: رىز، گەرەھى، پايە، شەرەف وەك (شەرەفى ھاورپىيەتى تۆم پىدراوہ)

صحت: ھاودەمى، ھاورپىيەتى، پىكەوہبوون جانان: يار، خۆشەويست، مەعشوق

غرض: مەبەست، غەرەز.

دل و گيانىش گەر شەرەف و رىزى پىكەوہبوون و ھاودەمى خۆشەويست يا مەعشوقى پى

رەوا نەيىرنى يا خود مەبەستى نەيىت ھىچ جياوازى لەگەل (كارگەھى كەون و مەكان) و (اسباب

جيهان) دا نىيە و دەيىتە شتىكى دنيايى و بەھاي خۆى لە دەست دەدات، ھەرپۆيە دەلى: ئىمە

دل و گيانان بە مەبەستى شەرەف و پايە پىكەوہبوون و ھاودەمى يار (مەعشوقى حەق) پى

بەھادارە ئەگەرنا بە بى ئەمە (واتە بەبى عەشقى مەعشوق) دل و گيان ھىچ نىيە.

واتە: دل و گيان خۆى لە خۆيدا بەھادار نىيە، بەلكو وابەستەبى ئەوان بە مەعشوقەو

بەھايان پى دەدات ئەگەرنا بى بەھان.

۳- منت سدره و طوبى ز پى سايه مكش

كە چو خوش بنگرى اى سرو روان اين همه نيست

مننەتى سىدرە قو توبى ز پەى سايە مەكيش، كە چو خوش بنگەرى ئەى سەرقي رەفان

ئىن ھەمە نيست.

لەبەر سىبەر منەتى درەختى سىدرە و توبا ھەلمەگرە، چونكە (ئەى سەرروى بەژن رىك)

گەر جوان سەير كەيت، ئەوئەندەش نىيە.

سدرە و طوبى: دوو درەختن لە بەھەشتدا (يا لە ئاسماندا) رواون سايە: سىبەر

منت مكش: منەت ھەلمەگرە بنگرى: سەير كەيت

سرو روان: سەرروى بەژن رىك، سەرروى بەژن رىك خودى مەعشوقە و (سدرە و توبى) ش دو

درەختى بەھەشتىن و دەكرى مەبەست لە خودى بەھەشت بىت

ز پى: بۆ، لەبەر

خواجه لىرەدا لە نرخ و بەھاي بەھەشت كەم دەكاتەو (ئەو بۆچوونە باوئە كە عارفە

گەرەكان پەيرەوى لىدەكەن)، چونكە باوەرپيان وايە كە لەزەت و خۆشپىيەكانى بەھەشت بۆ

مەرۆقە سادە و ئاسايىيەكانە و عارفەكان بە دواى شتىكى دىكەدا وئىلن، وەك وتە

بەناوبانگەھى رابىعەى عەدەوى كە داواى بەھەشتى لەخودا نەدەكرد بەلكو تەنيا خودى

مەعشوقى دەويست، خواجه بە شىوئەھەكى دىكە دەلى: منەتى سىبەرى درەختەكانى

بەھەشت ھەلمەگرە، چونكە گەر جوان لىكى بدەيتەو ھىندە ناهىتى و ئەو ھەموو

بەھايەشى نىيە كە باوەرپدارە بەرژەوئەندىخوئەكان باسى دەكەن، بىنگومان ئەمە لە

بەرامبەر (مەعشوقى حەق) دا ئاوا بى بەھا دەيىت، ئەوئەك خوانەخواستە خواجه بىوئ لە

بەھاي بەھەشت كەم بكاتەو، بەلكو دەيەوئ ھاودەمى مەعشوقى (خاوەن بەھەشت)

بەھادارتر بكات.

۴- دولت آن است که بی خون دل افتد به کنار

ورنه با سعی عمل باغ جنان این همه نیست

دۆلەت ئانەست که بی خون دل ئوفتەد بە کەنار، قەرنە با سەئیی ئەمەل باغی جینان ئین هەمە نیست.

خۆشبهختی ئەوێه که بی رەنج و زەحمەت دەستکەوێت، ئەگەرنا بە هەولێ کار باخی بەهەشت هیچ نییە.

دولت: خۆشبهختی، سەرکەوتن خون دل: خوینی دل، مەبەست لەم ئیدیەمە رەنج و زەحمەتکێشانی لەرادەبەدەرە

افتد بە کنار: دەست کەوێت، بێتە دەست
باغ جنان: باخی بەهەشت
سعی عمل: هەولێ کۆشش

خۆشبهختی و دەستکەوت ئەوێه که بەبی رەنج و زەحمەتکێشانی لە رادەبەدەر و خۆرەتاندن دەستکەوێت و بەجۆزیک لە جۆرەکان پێی بەخشن، وەگەرنا بە هەولێ کردار و کۆشش باخی بەهەشت چێژ و تامی نییە، یان هیچ نییە. (سودی) پێیوایە مەبەست لە میسراعی دوویم ئەوێه که کارکردووە نایتە مایە چوونە بەهەشت {ج، ل، ۴۷۰} لە راستیدا ئەم رایە هەیه که تەواری کردووی مەرۆق بەهای بەهەشتی نییە، بەلکو خودا بۆ خۆی بەهەشت بە خەلات دەبەخشی، دەکرێ خواجەش هەر ئەمە بلێ که بەکردهوه هیچ کۆناکەینەوه بەهەشت ئەوێه که خودا بیبەخشی وەک (جەنابی د. سروش) دەلێ: بەهەشت بە بەها (نرخ) نییە، بەلکو بە بەهانەیه. واتە بەکرپن ناکرێ، بەلکو خودا بیانووێه کی دەوێ تا بیبەخشی.

۵- پنج روزی که درین مرحله مهلت داری

خوش بیاسای زمانی که زمان این همه نیست

پەنج روزی که دەرین مەرەهەلە موهەلت داری، خوش بیاسای زەمانی که زەمان ئین هەمە نیست.

لەم قۆناغ و مەنزڵەدا پێنج و دوو رۆژیک مۆلەتت هەیه، سەر دەمێک بە ئارامی و خۆشی بژی، چونکه کاتی ژیان درێژنابی.

پنج روزی: پێنج رۆژیک، لە کوردیدا لە بری پێنج رۆژیک، پێنج و دوو رۆژیک دەگوتری، ماوهیه کی کم

مرحله: قۆناغ، مەنزڵگە، ریکردن لە نیوان دوو خالدا قۆناغ دەگوتریت، مەبەست لە دونیایه

مهلت: مۆلەت

بیاسای: ئاسوودەبە، ئارامگره.

زمان این همه نیست: زەمان درێژ نابی (تەمەن درێژ نابی) یاخود کات بەها و ئەرزشی نییە مەرۆق لە دونیادا خەمی ئەوێهتی که چەند سال زیاتر تەمەن بگوزەرێنی لە کاتیکیدا که خۆشبهختی لە تەمەنی درێژدا نییە، یاخود بەلای کەمی وابەستە تەمەنی درێژ نییە، ئیتمە گەر هەمیشە لە خەمی تەمەنی بەسەرچوویماندا بین هیندەش که ماوه ناتوانین خۆشحال بین، هەریوێه بێرکرنەوه لە کات و تەمەن هیندە ناهینێ، خواجە لەم جۆرە بۆچوونە دەدوی، ئەو پێیوایە که ئەو پێنج و دوو رۆژە لەم قۆناغەدا دەیگوزەرێنی بە ئاسوودەیی و ئارامی بەسەری بەری و لە بیری تەمەندا نەبی چاکترە، چونکه تەمەن بەشی ئەمە ناکات یاخود هیندە ناهینێ بیری لێی بکەینەوه. ئەو دەلێ: که لەم مەنزڵگەیهی دونیادا پێنج و دوو رۆژیک مۆلەتت هەیه بە خۆشی و ئارامی هزر بژی، چونکه کات هیندە ناهینێ خۆتی بۆ بکوژی و بێر و هزری خۆتی بۆ ئازار بەدەیت.

۶- بر لب بحر فنا منتظریم، ای ساقی

فرصتی دان که ز لب تا به دهان این همه نیست

بەر لەبی بەهری فەنا مونتەزیریم، ئەی ساقی فورسەتی دان که ز لەب تا بە دەهان ئین هەمە نیست.

لەسەر لیوی دەریای فەنا چاوەرپین، ئەی ساقی بە فرسەتی بزانه، چونکه لە لیو تا دەم هیندە نییە.

لب: لیو، لیوار (لیو) لە کوردیدا کەمتر بۆ لیوی دەریا بەکاردی و گۆراوه بە کەنار یا لیوار، بەلام لە فارسیدا هەردوو واتاکە دەدات، لیژەدا لەبەر لایەنە رەوانیێژیه که هەر بە لیو نووسراوەتەوه
فنا: لەناوچون، مەرگ

فرصت: فرسەت، سەرە و نۆرە
دهان: دەم، زار

(فنا) بە مەرگ لیکدراوەتەوه، بەلام دەکرێ واتای عیرفانی (فناء فی الله) مەبەست بێت بەلام باسی لیو نەکراوه، واتە دەکرێ بلێ: ئەی ساقی، ئەی هۆکار و واسیتە عەشق، من لەسەر لیواری مەقام و پلە عەشق (فناء فی الله) راوەستاوم و زۆرم نەماوه بەو پلەیه بگەم بە فرسەتی بزانه پینکی عەشقی ئیلاهییم بەهری تا بگەم ئەو پلە و مەقامە، چونکه زۆرم نەماوه. ئەم واتایە سەرەوه تەئویلیکی ماندوکرانەیه، هەرودها هەریهک لە (سودی و خرمشاهی و هروی) فنیان بە مەرگ لیکداوەتەوه بگره جەختیان لەسەر ئەم واتایە کردووەتەوه. بەم پێشەش خواجە دەلێت: ئیتمە لە دونیادا لەسەر لیواری دەریای مەرگ چاوەرپین و دەکرێ ئیستا یا ساتیکی دیکه بکەوینە ناری، ئەی ساقی ئەم ساتەوهختی ژیان که چاوەرپانی کردنی مەرگه

به فرسه ت بزانه و خوښی و چيژمان بدهړی، چونکه له ليو تا دم هيچ دووريبهك نيبه و مردمان زور نزيكه.

له راستيدا قولی واتای هم بهيته له چاوه پروانی كردن له سهر ليواری دريای فهنا دايه، چونکه ژيانی مړوځ هميشه چاوه پروانيه كي تا راديهك ماندوكه رانه يه، نه سلنه چاوه پروانی خوئی له خویدا به بيژاری يا خود سووتان و تاسه و ناره زوو و دلته راوكی دوره دراوه، هه ربويه دهبي له ساتی چاوه پروانيه دا مهست بين، چونکه رهنکه ماوه يه كي دريژ له سهر هم ليواره ي دريای مەرگه دا چاوهړی بين.

۷- دردمندی من سوخته زار و نزار

ظاهراً حاجت تقرير و بيان اين همه نيست

دهردمه ندیې منی سوخته يی زار و نيزار، زاهيرن هاجه تي ته تقرير و به بيان نين همه نيست.

دهرده داری من که سووتاوی په ريشانی و بی هيزيم ناشکرايه و وادياره پيوستی به هيچ خستنه پروو و به يانکردنيك نيبه.

دردمند: درده دار

زار: په ريشان

نزار: لاواز، بی هيز

حاجت: پيوستی

خواجه که سووتاو و بی هيز و په ريشانی دهستی رورژگار و به ناشکرا به جهسته يه وه دياره که لاواز و په ککه و ته يه پي و ايه هينده روونه پيوستی به وه نيبه باسی بکات و بيخاته پروو.

۸- زاهد، ايمن مشو از بازی غيرت زنهار

که ره از صومعه تا دير مغان اين همه نيست

زاهيد نيمه ن مه شو نه ز بازي غيرت زينهار، که ره نه ز سوومه نه تا دهيري موغان نين همه نيست.

زاهيد، نامان له ياربي غيرت بی خه مبه، چونکه ريگه له عيباده تگا تا ديري موغان نه وه ننده نيبه.

ايمن: بی خه م

غيرت: غيره، پی ناخوش بوون، حاله تي غيره كردن يا غيره بردن به شتی، وهك غيره ي پياو له ژنی خوئی يا خود ژن له پياو. هتد، غيره ي خودا بو به ننده کانی له کاتی سه رقالبوونی وه ليه کاندایه به غيره ي نه وهك له (رساله قشیری) دا هاتووه: "بزانه که سونه تي خودا له گه ل وه ليه کانی خویدا نه وه يه که کاتی نه وان به غيره ي نه وه سه رقالبوون ده بن يان دلایان به

غيری نه وه وه مه شوون دهبي، خه میان بو ده خوا (له) غيره بو دلای نه وان تا به نيخلاصی عيباده تي بکن" {خرمشاهی، ج ۱، ل ۶۰۴}، د. هرويش سه باره ت به غيره ي نيلاهی نووسيوه تي: "غيره ت له فره ننگدا به واتای هه سوودی و پيی ناخوش بوونه، له زاراوه ي عارفه کانشدا پاراستنی عاشقه که ده يه وي مه محبوب جگه له م که سی ديكه نه پروانیت يان جگه له خوئی که سی ديكه مه محبوبه که ی نه وی خویش نه وی" {ج ۱، ل ۳۴۳}. له شه رحی وشه کانی (بابا طاهر) دا هاتووه که غيره ي (داکوکي) عارف بو په روه ردگار نه وه يه که عارف نايه وي يه کيکی ديكه له ناودا بيت و غيره ي حه قيش له عارفان نه وه يه که ده يه وي نه وه له زرق و برقی دنویا بپاريزی {فرهنگ اصطلاحات و تعبيرات عرفانی، سجادی}

زنهار: نامان

ره: راه، ريگه

صومعه: عيباده تگا ي موسولمانان (ره مزی نيمانه)

دير مغان: عيباده تگا ي مه جوسيه کان، ليره دا ره مزی کوفره

لای حافر زاهيد چه ندين سيفه تي تيدايه له وان:

ا- غورور و خو به گه و ره زانين.

ب- خو به خودا په رست ده رخه ره و هه ميه شه له عيباده تگا دايه.

پ- ریاکار و سست نيمانه.

ت- هزی له پله و پایه ي دنيا ييه .

ج- بی وه فا و بی په يمانه.

چ- نه هلی عه شق و حه قيقه ت نيبه.

له رواله تدا خوئی به دوست و وه لی خوا ده زانیت و هم سيمه و سيفه تانه ي سه ره وه ي تيدايه و خوداش غيره ي له وه ليه کانی خوئی نه وه يه که روو له دنویا بکن و زاهيديش هم په يمانه ي له گه ل مه عشوقدا شکانده، هه ربويه خواجه زاهيدي مه غورور و ریاکار و خو به وه لی زان ناگادار ده کاته وه که نامان له ياربي غيره ي مه عشوق بی خه مبه چونکه رهنکه دهرت بکات و له نان و ساتدا له نيمان ده رچيت و ده رچوون له نيمانيش نه وه ننده نيبه، مانای ميبسراعی دووه هه نه مه يه.

۹- نام حافظ رقم نيک پذيرفت ولی

پيش رندان رقم سود و زيان اين همه نيست

نامی هافر رهقه می نیک په زیروفت فهلی، پیشی ریندان رهقه می سود و زیان ین هه مه نیست.

ناوبانگی حافظ به چاکه ده رچوه، به لام لای رندان ژماره ی سوود و زیان شه ونده نییه.

نام: ناوبانگ نیک: چاکه

پذیرفت: وه رگرت، قه بوول کرد رقم نیک پذیرفت: نشانه ی چاکه ی وه رگرت

ثم بهیته جوریک په یوهندی دووری له گهل بهیتی پیشوودا هه یه، که باس له غیره ی نیلاهی ده کات و لیتره دا حافظ روو له دونیایی خو ی رته ده کاته وه، نه مه ش یاد خه ره وه ی ریباری مه لامه تیگه ری حافظه، به هه ر حال خواجه ده لی: حافظ ناوبانگی چاکه ده ر کردوه، به لام ثم مه هیچ به هابه کی نییه، چونکه لای رندان (که لای حافظ زور جیگه ی بایه خ پیدانن) ثم مه مه سه له به هیچ نییه و شه وان گرنگی به م ناوبانگه ناده ن.

غزه لی حه فتا و شه شه م:

به حری ره مه لی هه شتی مه خوبونی شه سله می موسبه غ

(فاعلاتن فعلاتن فعلاتن فع لان)

۱- خواب آن نرگس فتان تو بی چیزی نیست

تاب آن زلف پریشان تو بی چیزی نیست

خابی نان نرگسی فهتانی تو بی چیزی نیست، تابی نان زولفی پریشانی تو بی

چیزی نیست.

خهوی شه و چاهه فیتنه گره ی تو بی شت نییه، پیچ و لولی شه و پرچه تیکنالاه ی تو بی شت نییه.

فتان: فیتنه گره بی چیزی نیست: بی شت نییه (ثم ده ربرینه له شیوه زاری مندا - جاف - واتای هه یه و هه مان مانای فارسی ده گه یه نییت که (بی هونییه یا خود به خورایی نییه) واته هؤکار و سه به بیگ هه یه له پشت ثم کاره وه تاب: پیچ و لول پریشان: تیکنالاه

خواجه به یار ده لی: حه تمن شتیک له پشت خهوی ثم چاهه فیتنه گره و لول و پیچی شه و زولفه پریشانه ی تو هه یه. هؤکاری ثم خه و لولیه لای هروی بو رفاندنی دلای شه هلی زهوقه {ج ۱، ل ۳۴۵}، به لام سودی پیبویه که هؤی خهوی چاه بو رحم نه کردنه به عاشقان و لولی پرچیش بو شکاری دلای عاشقانه {ج ۱، ل ۲۷۵} هه ردوویان ریبار تیده چی، به لام خودی خواجه هیچی نه گوتوه، ته نیا ده زانی که شتیک هه یه، به لام نه یوتوه، هه ربویه نه گوتنی بهیته که جوانتر ده کات.

۲- از لبت شیر روان بوود که من می گفتم

این شکر گرد نمکدان تو بی چیزی نیست

شه له بهت شیر ره فان بوود که من می گوفتم، ین شه که ر گپردی نه مه کدانی تو بی

چیزی نیست.

شیر له لیوت ده تکا که من ده مگوت ثم شه که ری دهوری خویدانی تو بی شت نییه.

از لبت شیر روان بوود: شیر له لیوت ده تکا، مه به ست له م ده ربرینه واته مندالی شیره خوره

بوویت، له کوردیدا ده کوتری بونی شیر له ده می دیت

این شکر: ثم شه که مه به ست له لیوی یاره

گرد: دهوری نمکدان: خویدان، درکه یه له دم، به لّام له کور دیدا هم جوړه لیکچواندنه مان نیبه هه ربوږیه لای نیمه نه شاز یا خود نامه تلوفه
خواجه به یار ده لّی: هیشتا مندالیکې شیره خوړه بویت من هه ستم کرد که لیوی دهوری دهمت که وهک شه کړی دهوری خویدان وایه بی هؤ نیبه.
من پیموایه خواجه له دم دوو بهیته دا هینده دهیووی بلیت من سه بارهت به یار شتی زور ده زانم نه وونده جوانیبه کان یا خود نهی نیبه کانی یار ناخات ه پروو هه ووهک له غه زه لیکی دیکه دا ده لّی:

(من از آن حسن روزافرون که یوسف داشت دانستم

که عشق از پرده عصمت برون آرد زلیخا را)
هه ربوږیه گه پان له دوی هم راستیبه که له پشت بهیته کانه وه هه یه گرن گتره له گه پان له دوی شو شته ی که له (بی شت نیبه) ی بهیته کانداهه یه.

۳- جان درازی تو بادا که یقین می دانم

در کمان ناوک مژگان تو بی چیزی نیست

جان درازی تو بادا که یه یقین می دانم، در که مان ناغه کی موژگانی تو بی چیزی نیست.

ته مهنت دریت بیته هه رجه نده زور چاک ده زانم، له که وان خستنی تیری برژانگت بی شت نیبه.

دراز: دریت

جان درازی تو بادا: ته مهنت دریت بیت، سه رسه لامهت بیت

یقین دانم: زور چاک ده زانم، ته واد دل نیام کمان: که وان

ناوک: تیر، جوړه تیری که مژگان: برژانگ

خواجه زور چاک مه بهستی یار له تیری برژانگ خستنه نیوکه وان ده زانم - حتمه نه وهک هه موو خوینه ریکی خواجه و نه ده بی کلاسیکی ده زانم مه بهستی پیکانی دلّی عاشقانه - به لّام له گه لّ ته مه شدا ته مه نه ای ته مه نی دریت بو یار ده کات.

۴- مبتلایی به غم و محنت و اندوه فراق

ای دل این ناله و افغان تو بی چیزی نیست

موبته لایی به غم و میهنهت و نه ندوهی فراق، نه ی دل این ناله قو نه افغانی تو بی چیزی نیست.

گرفتاری غم و مهینهت و خهفته جودایت، نه ی دل هم ناله و هاواری تو بی شت نیبه.
مبتلا: گرفتار محنت: مهینهت
اندوه: خهفته، خهم افغان: هاوار
نه ی دل هم ناله و هاواری تو هه روا له خوړا نیبه، به لکو به هؤی گرفتاریته به خهم و مهینهت و جوداییه وه.

۵- دوش باد از سر کویش به گلستان بگذشت

ای گل این چاک گریبان تو بی چیزی نیست

دوش باد نه ز سه ری کویش به گلستان بگوزه شت، نه ی گول نین چاکی گه ریانی تو بی چیزی نیست.

شوی رابردو با له سه ر کولانی نه ووه به ره و باغ هه لّی کرد، نه ی گول هم یخه دادرینه ی تو بی شت نیبه.

دوش: شوی رابردو چاک: پارچه، دپاو و کراوه

چاک گریبان: یه خه دادرین که له بهیته که دا درکه یه له پشکو تنی گول

شوی رابردو له سه ر کولانی یاره وه با هه لّی کردوه و بوئی یاری به ره و باخ هی ناوه، هه نوکه ش گول یه خه ی دادرپوه (پشکو تنه وه) خواجه ده زانم که هم یه خه دادرینه شتیکی تیدایه به لّام به یانی ناکات یا خود ره نگه شه ویش نه زانم بوچی یه خه ی دادرپوه، به لّام هروی و سودی پییان وایه که گول له بهر تاسه و شهوقی دیداری یار یه خه ی دادرپوه.

۶- درد عشق از چه دل از خلق نهان می دارد

حافظ این دیده گریان تو بی چیزی نیست

دهردی ئیشق نه ر چه دل نه ز خه لق نه مان می داره، هافز نین دیده بی گریانی تو بی چیزی نیست.

گه رچی دهردی عه شق وا ده کات دل له خه لک بشاردریته وه، به لّام حافظ هم چاره گریاناویانه ی تو بی شت نیبه.

خلق: خه لک، مخلوقات دیده گریان: چاوانی گریاناوی، چاوانی گریاو

حافظ به خوئی ده لّی: گه رچی له ری بازی عاشقاندا و به دهردی عه شق، عاشق شه و ی له دلّیایه تی لای هیچ که س ناشکرای ناکات و ده یشاریته وه، به لّام چاوی تو زور فرمی سک ده ریژی و هه همیشه ده گری، هم گریانه بی شت نیبه ره نگه رازت له په رده بهیته ده روه یان نه سلن ره نگه دهردی عه شقت نه بی، یان...، یان...

غزه لی حه فنا و حه وتهم:

به حری موجهتسی ههشتی مه خوبونی تهسله می موسبه غ
(مفاعلن فعاتن مفاعلن فع لان)

۱- جز آستان توام در جهان پناهی نیست

سر مرا بجز این در حواله گاهی نیست

جوز ناستانی تو هم دهر جهان پناهی نیست، سهری مهرا مجوز ئین دهر هه قاله گاهی نیست.

له جیهاندا جگه له بهردهرگای تو په ناگه یه کم نییه و سهری من جگه بو هم دهرگایه بو هیچ شوینیکی دیکه ههواله نه کراوه.

جز: جگه پناه: پنا حواله: ههواله، گه راندنه وه، ناردنه وه حواله گاه: شوینی ناردنه وه خواجه پیی وایه بهردهرگای یار ته نیا په ناگای ته مه و چاره نوسیشی ههروایه بو بهر هم بهردهرگایه نیردرای، ههر بو یه به یار دهلی: له جیهانی جگه له بهردهرگای تو هیچ په ناگه یه کم نیه و جگه له وهی، که سهرم بهره دهرگای تو بیننه وه هیچ شوینیکی دیکه نییه رووی تی بکه م.

۲- عدو چو تیغ کشد من سپر بیندازم

که تیر ما بجز از ناله یی و آهی نیست

ئه دو چو تیغ که شه دهن سپهر بیه نندازم، که تیری ما مجوز ئه ز ناله یی و ناھی نیست. کاتی دوژمن شمشیر هه لکیشی من قه لغان فری ددهم (ته سلیم دهم)، چونکه تیری ئیمه جگه له ناله و ناھ هیچی دیکه نیه. عدو: دوژمن تیغ: شمشیر سپر: قه لغان سپر انداختن: قه لغان فریدان، ئیدیه میکه له فارسیدا به واتای ته سلیمون به کاردیت (چک دانان)

سپر بیندازم: ته سلیم دهم

ئیمه ی هه ژار جگه له ناله و ناھ هیچ چه کیکی شه پرکردن نییه و تیرمان ته نیا ناله و ناھیکه و هیچی دیکه، ههر بو یه کاتی دوژمن به مه به سستی شه پرکردن له گه ل مندا شمشیر هه لکیشی من ناچارم ته سلیم دهم و شه پر ناکه م.

ده کری مه به ست له وه بیت، که منی عاشق کاتی چه کم ته نیا ناھ و ناله یه که پاله وانبازی مه بیدانیکی دیکه ناکه م، که شه ری شمشیر و قه لغانه. ههر بو یه ته گهر دوژمنه کم له جو ری دوو دهم بو ته سلیم دهم.

۳- چرا ز کوی خرابات روی برتابم

کزین بهم به جهان هیچ رسم و راهی نیست

چرا ز کوی خرابات روی بهر تابه م، که زین بیه م به جیهان هیچ رسم و راهی نیست. بزچی روو له کولانی مه یخانه وهرگیتیم، که بو من له جیهاندا ریوره سمیکی له مه چاکتر نییه.

روی بر تابم: روو وهرگیتیم به: چاک رسم وراه: ریوره سم، شیواز. خواجه نایه وی روو له کولانی عه شق وهرگیتیم و بگه ریته وه، چونکه لای شه و هم شیواز عاشقبون و عه شق چاکترین ریوره سم و شیواز له جیهاندا هه یه، ههر بو یه ره مزی عه شق (مه یخانه) ده هیئی و ده لی: بوچی روو له مه یخانه وهرگیتیم له کاتی کدا لای من له جیهاندا له م شیواز چاکتر نییه.

۴- زمانه گر بزند آتشم به خرمن عمر

بگو بسوز که بر من به برگ کاهی نیست

زه مانه گهر بزه نه د ناته شه م به خیرمه نی سومر، بگو بسوز که بهر مه ن بهرگی کاهی نیست.

گهر زه مانه ناگر له خهرمانی ته مه م بهردا، بهیله بسوتی، چونکه لای له په لکه پوشیک چاکتر نیه.

آتش: ناگر خرمن: خهرمان بگو: بلی، بهیله برگ: گه لا، په لک کاه: کا، پوش وه که هه همیشه حافظ ته مه نی به لاره بی نرخه، لی رده ته مه نی خوی له په لکه پوشیک به چاکتر نازانی ههر بو یه ده لی: گهر زه مانه ناگر له خهرمانی ته مه م بهردا لیی گهری با بسوتی، چونکه شه ته مه نه لای من هینده ی په لکه پوشیک قیمه تی نییه.

۵- غلام نرگس جماش آن سبی قدم

که از شراب غرورش به کس نکاهی نیست

غولامی نه رگسی جه ماشی نان سه هی قه دهم، که نه ز شه رابی غرورده ش به که س نیگاهی نیست.

غولامی چاری مه سستی شه و به ژنرپیکه م، که له تاو مه سستی غروری سهیری که س ناکات.

جماش: مهست، دلقرین، شوخ، عیشوهر گهر سهی قد: بهژنرېك
هرچه نده چاوانی مهست و عیشوهر گهری یاری بهژنرېك له تاو مهستی غروری خوئی لا له
كس ناكاتهوه و سهیری كس ناكات، بهلام خواجه هرخوئی به غولامی دهزانی.
سودی وتنه: واته غروری جوان ریگره له بهردهم سهیر كردن و لاكردنهوهی به لای
كهدا {ج ۱، ل ۴۸۰}.

۶- مباحش در پی آزار و هرچه خواهی کن

که در شریعت ما غیر ازین گناهی نیست

مهباش دهر پهبی نازار و هرچه خواهی کون، که دهر شهريتهتی ما غهیر نهزین گوناھی
نیست.

له ههولئی نازاردانی خهلكیدا مهبه و هرچیت دهوی بیکه، چونکه له شهريعهتی نیمهدا
جگه لهمه گوناھی نییه.

مباحش: مهبه درپی: لهدوی، لهههولئی

خواجه خهلك نازاردان به گهرهترین گوناھ دهزانی، ههربویه دهلی تهنیا هم گوناھه مهكه،
نیدی هرچیت دهوی بیکه و له شهريعهتی نیمهدا جگه لهمه گوناھیک نییه، (واته گوناھی
گهرهتر لهمه نییه، مهبهست نهفی گهرهیی گوناھه نهوهك خودی گوناھهكه، ههروهها
مهبهست له - هرچه خواهی کن - هرچیت دهوی بیکه) فهرمان و مؤلهت نییه، بهلكو
مهبهست لهویه، كه گوناھی دیکه له چاو هم گوناھهدا وهك گوناھ سهیرناكریت، واته كردنی
گوناھی دیکه له چاو كردنی هم گوناھه گهرهیهدا وهك بلئی گوناھ نییه.

خواجه لیترهدا هینده ههولئی نهوه ددات، كه مرؤف نازاردان به گوناھیک گهره بداته
قهلم. نهوهنده ههولئی روونكردهوهی گوناھ و دیدی خوئی سهبارت به گوناھ نییه، دهكری
همه (تهشیه نهی) وهك فهرمودهکانی (ترغیب و ترهیب) دابنن.

۷- عنان کشیده رو ای پادشاه کشور حسن

که نیست بر سر راهی که دادخواهی نیست

نینان كهشیده رو نهی پادشاهی كیشقهری هوسن، كه نیست بهر سهری راهی كه دادخاهی
نیست.

نهی پاشای ولاتی جوانی هیواش برؤ، چونکه سهرهپیهك نییه داواكاریکي تیدا نهی.

عنان: ههوسار، رهشو عنان كشیده: ههوسار ریكشراو (كاتی نهسپ ری دهكات
گهر ههوساری بو شل كریت خیرا دهروات، بهلام گهر ههوسارهكهی راکیشریت و تووندكریت

هیواش دهروات. لیترهدا مهبهست له هیواش روشتنه
سهرهپئ دادخواه: داواكه، مهزلم، شكاتكه
نهی یار كه تئو پادشای ولاتی جوانیت كاتی گوزهر دهكهیت ههوساری نهسپهكهت راکیشه،
تا هیواش بروات، چونکه له ههر سهرهپیهكهدا مهزلم و داواكاریک راوهستاوه تا داواكهییت
پیشكهش بكات و شكاتی خوئی له زولمی مهعشوقمان به تئو بگهیهنی.

۸- عقاب جور گشادست بال در همه شهر

کمان گوشه نشینی و تیر آهی نیست

ئوقابی جوور گوشادهست بال دهر ههمه شههر، كهمانی گوشه نشینی و تیری ناھی نیست.

ههولئی ستهم بالی بهسهر ههمو شاردا راکیشاوه، كهوانی گوشه نشینی و تیری ناھیک نییه.
عقاب: ههولئو جور: جهور، ستهم، زولم گشادست: كردوویه تیهوه
بال: بال

شار به تهواوی كهوتوته ژیر سیبهی زولمهوه و زولم به تهواوی سیبهری بهسهر شاردا
كردووه، وهك ههولئی كه لیهاوتوه، كه بالی بهسهر ههمو شاردا كیشاوه. نایا گوشه نشینی و
پیاوی خودایهك نییه، كه دوعایهك بكات هم زولم و ستهمهی سهر شار كوتایی بییت، كه نهو
گوشه نشینییه بیته كهوان و تیری ناھونزولهی تی بكریت و ههولئی ستهمی پی بكوژریت.

۹- چنین که از همه سو دام ره می بینم

به از حمایت زلفت مرا پناهی نیست

چونین كه نهز ههمه سو دامی ره می بینم، بیه نهز هیمایهتی زولفته مهرا پهناھی
نیست.

مادام له ههمو لایهكهوه داوی سهرهپئ دهبینم، چاکتر له پهناهی زولفت هیچ پهناهیكه
دیکه نییه.

چنین: بهم شیوه، مادام از همه سو: لههمولایهكهوه

لهلایهكهوه ریگهیی خواجه له ههمولایهكهوه پره له داو و زولقی یاریش لهلایهكهی دیکهوه
بو خوئی داویكه، لهم ریگهیهدا مرؤف گرفتاری داویك دهبییت، خواجه پیی وایه كه چاکترین
داویك، كه دهبیته پهناگهیهك له داوهکانی دیکهی ژیان زولقی یاره، ههرتهمهیه كه له بهییتی
یهكه میشدا بهردهرگای یار به تاكه پهنا دهزانییت.

ده كړې هم داوانه‌ی ژيان به ريباز و بوجوونه‌كان بزاین و زولقي ياريش به ريبازي عيرفان يان عه‌شقي تيلاهي، هم داوه‌ی كه له جيبگه‌ی ديكه‌دا خواجه باسي ليده‌كات، خواجه‌ش بو خوي له نيو هم ريبازانه‌دا زولقي يار به ته‌نيا په‌نا بزانيتم و عيرفان به ته‌نيا ريباز بزانيتم بو رزگار يون له داوه‌كاني ديكه.

۱۰- خزينه‌ی دل حافظ به زلف و خال مده

كه كارهاي چنين حد هر سياهي نيست

خزينه‌ی دلي حافظ به زولف و خال مده‌ه، كه كارهاي چنين هدي هم سياهي نيست. كه نچينه‌ی دلي حافظ مده به پرچ و خال، چونكه هم ره‌شيك (كوييله‌يه‌ك) هدي هم كارانه‌ی نيبه.

حافظ دلي خوي به كه نچينه‌يه‌ك ده‌زاني، كه لاي ياري داناوه، هم رويه به يار ده‌لي: هم حافظ به نرخه لاي خوت به‌پيله‌روه و مه‌يده ده‌ستي پرچ و خالي ره‌ش (مادياتي ژيان)، چونكه كه نچينه هم لگرتن و بوونه هم مينداری كه نچينه كاريكي زور كه وره‌يه و هم كوييله‌يه‌كي ره‌شپيست هدي نيبه كه هم كارانه‌ی پي بسپيرن.

غزه‌لی حه‌فتا و هه‌شته‌م:

به‌حري ره‌مه‌لی هه‌شته‌می مه‌قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

۱- بلبلی برگ گلی خوش رنگ در منقار داشت

وندران برگ و نوا خوش ناله‌های زار داشت

بولبولی به‌رگی گولی خوش رنگ دهر مينقار داشت، فه‌نده‌ران به‌رگ و نه‌فا خوش ناله‌های زار داشت.

بولبوليك په‌ره‌گولتيكي جوانی له دنوو‌كدا بوو، له‌گه‌ل هم سه‌روهت و سامانه‌شدا ناله‌ی خوشي غه‌مناکي ده‌کرد.

برگ گل: په‌ره‌ی گول خوش رنگ: جوان منقار: دنوک برگ و نوا: سه‌روهت و سامان، تویشو، زاد، دارایی زار: زه‌بون، ناله و گريانی به‌سوز و غه‌مگينانه، زاری کردن

بينگومان بولبول يه‌کتيكه له عاشقه سووتاوه‌كاني گول ليره‌دا بولبول ره‌مزي عه‌شق، په‌ره‌گولتيكي جوانی به دنوو‌کوه بوو، له‌گه‌ل هم سه‌روهت و سامانه‌شدا ناله‌ی غه‌مناک و به‌سوزی لي به‌رز ده‌بوويه‌وه.

له راستيدا شه‌بوو به پيچه‌وانه‌وه بيت، چونكه نزیکي گول له بولبوله‌وه ده‌بي بولبول دلشاد بکات نه‌وه‌ك بناليني. ده‌بي هم خواجه خوي وه‌لامان بداته‌وه بوجي بولبول به‌که‌ساسي ده‌ناليني:

۲- گفتمش در عين وصل اين ناله و فریاد چیست

گفت ما را جلوه‌ی معشوق در اين کار داشت

گفته‌مه‌ش دهر نه‌يني فه‌سل نين ناله‌فو فه‌رياد چيست، گوفت ما را جيلقه‌ی مه‌شوق دهر نين کار داشت.

پيم گوت له‌کاتي ديداردا هم ناله و هاواره چيبه، گوتي جيلوه‌ی جواني مه‌عشوق مني والي‌کردوه.

گفتمش: پيم گوت درعين وصل: له نيو خودی ديداردا، له‌کاتي ديداردا ناله و فریاد: ناله و هاوار

به‌لئی خواجه‌ش هه‌مان پرسیار له بولبول ده‌کات، که هه‌موومان بۆمان دروست ده‌بیئت (له کاتی‌کدا یارت لایه و له کاتی دیدارایت ئەم گریان و هاواره له پای چی؟) خواجه ئەمه به بولبول ده‌لیت له وه‌سلدایت ئیدی ئەم گریان و هاواره چیه، بولبول وه‌لام ده‌داته‌وه، جیلوه‌ی جوانی یار، که‌وتنه رووی جوانی یار منی خستۆته هاوار و ناله، ده‌کرۆ ئەم حاله‌ته گوزارشت له گریانی عارفه‌کان بکات له کاتی حالدا، چونکه ئەوانیش له‌و کاتی دیداره‌دا فرمی‌سکی تاسه و ئاره‌زو ده‌رژن.

۳- یار اگر ننشست با ما نیست جای اعتراض

پادشاهی کامران بود از گدایان عار داشت

یار ئەگەر نه‌نشست با ما نیست جای ئیئتیراز، پادشاهی کامران بود ئەز گیدایان ئار داشت.

ئەگەر یار له‌گه‌ل ئیمه‌دا دانه‌نیشت جیگه‌ی گازانده نییه، پاشایه‌کی خۆشبه‌خت و کامه‌ران بوو، عه‌یبی لیهات له‌گه‌ل گه‌دایاندا دانیشی.

ننشست: دانه‌نیشت، له‌گه‌لدا نه‌ژیان با ما: له‌گه‌ل ئیمه اعتراض: گازانده کامران: خۆشبه‌خت، خۆشگوزه‌ران، کامه‌ران گدایان: گه‌دایان، هه‌ژاران

عار: عه‌یب، عار عارداشت: پیتی عه‌یب بو

یار تیکه‌لاوی عاشقان ناکات و له‌گه‌لیناندا ناژی، خواجه له‌م هه‌لوێسته‌ی یار نیگران نییه و پیتی وایه، که هه‌یج کاتی جیگه‌ی گازانده و گله‌یی نییه، چونکه یار پاشایه‌کی خۆشبه‌خته و نه‌مانیش کۆمه‌لی هه‌ژار و گه‌دا و پیتی عه‌یبه له‌گه‌لیناندا بژی.

گه‌ر (یار) عیرفانی بیئت مانای به‌یته‌که حه‌قیقی واقیعییه و یار هه‌میشه دووره له ژینگه‌ی بچووک و به‌رتسه‌کی مرۆقه‌وه.

۴- در نمی گیرد نیاز و ناز ما با حسن دوست

خرم آن کز نازنینان بخت برخوردار داشت

ده‌ر نه‌می گیره‌د نیاز و نازی ما با هوسنی دوست، خورره‌م ئان که‌ز نازه‌نینان به‌ختی به‌رخوردار داشت.

نیاز (داوا) و نازی ئیمه کاریگه‌ری له جوانی دۆست ناکات، دلشاد ئەو که‌سه‌ی که پشکێک له نازه‌نینان له به‌ختیدا هه‌یه.

درغی گیرد: کاریگه‌ری نایبیت نیاز: داوا، پیتیستی ناز: ناز، فه‌خر

خرم: دلشاد، خۆشبه‌خت نازنینان: کۆی نازه‌نینه برخوردار: به‌هره‌مهنده

خواجه به ناز و داواکانی له جوانی دۆست هه‌یجی ده‌ستگیر نه‌بووه، یان ئەم داوا و نازه‌ی خواجه هه‌یج کاریگه‌ری له جوانی دۆست نه‌کردوه، هه‌ربۆیه لی‌ره‌دا ئەوه ده‌رده‌بهری، که ته‌نیا داوا و ناز ته‌نیا (ته‌نیا هه‌ول و کۆشش) به‌س نین بۆ به‌ده‌سته‌تیه‌تانی ئاوردانه‌وه‌ی دۆست له عاشق، به‌لکو به‌خت و قه‌ده‌ره‌یش گرنگه یاخود ئەسه‌لن و به‌خت و قه‌ده‌ر گرنگه، بۆیه ده‌لی: نیاز و نازی ئیمه کاریگه‌ری له جه‌مال دۆست نه‌کرد خۆشبه‌حالی ئەوه‌که‌سه‌ی، که به‌خت یاوه‌ریه‌تی و له به‌ختیدا یاخود له چاره‌ی نووسراوه که له نازه‌نینان نزیک بیته‌وه یان کاریگه‌ری له سه‌ریان هه‌بیئت، به‌کورتی واته: ئیمه له چاره‌مان نه‌نووسراوه به‌دیداری یار بگه‌ین و داوا و نازمان به‌س نییه بۆ ئەو به‌یه‌کگه‌یشتنه.

۵- خیز تا بر کلک آن نقاش جان افشان کنیم

کاین همه نقش عجب در گردش پرگار داشت

خیز تا به‌ر کلکی ئان نه‌قاش جان ئەفشان کونیم، کین هه‌مه نه‌قشی ئەجه‌ب ده‌ر گه‌ردشی په‌رگار داشت.

هه‌سته تاگیانی خۆمان فیدای قه‌له‌می ئەو نیگارکیشه بکه‌ین، که ئەم هه‌موو نیگاره سه‌رسوره‌یه‌نه‌ره له سوپری پرگاله‌که‌یدا بو.

خیز: هه‌سته کلک: قه‌له‌م نقاش: نیگارکیش، وینه‌کیش جان افشان:

گیان کردنه قوربانی نقش: نیگار، ره‌سم

عجب: سه‌رسوره‌یه‌نه‌ره، جوان گردش: سوپری، سورانه‌وه پرگار: پرگاله‌

بینگومان ئەو نیگارکیشه‌ی که ئەم هه‌موه نیگاره سه‌رسوره‌یه‌نه‌ره و جوانه‌ی ژییانی کیشاوه و پرگاله‌که‌ی ئەم هه‌مو نه‌خشه جوان و سه‌یره‌ی تیدابووه شایانی نافه‌رینکردنه، چونکه زاناترین و ئەندازیارترین که‌س که له‌م هه‌مو نه‌خشه ریک و پیک و جوان و تا راده‌یه‌کی زۆر سه‌رسوره‌یه‌نه‌ره‌ی مه‌خلوقات و ژیان وردده‌بیته‌وه نه‌خشه‌سازی و دانایی دروستکه‌ره‌که‌یی بۆ ده‌رده‌که‌وێت.

خواجه زۆر روون خۆی ده‌کاته قوربانی قه‌له‌می نه‌خشه‌سازی ژیان که خودایه، بۆ خاتری ئەو هه‌مو جوانکارییه سه‌رسوره‌یه‌نه‌ره‌ی که له‌دروستکردنی مه‌خلوقاتدا به‌کاری هیناوه و له‌سه‌رووی هه‌مووشیا نه‌وه مرۆقه‌که بۆ خۆی ده‌فه‌رموی - له جوانترین شیوه‌دا دروستمان کرد - انا خلقنا الانسان فی احسن تقویم} {التین/۴}.

گیانمان فیدای قه‌له‌می تۆ ئەمی نه‌خشه‌سازی مه‌خلوقات، که پریشکێک له جه‌مالی خۆت تیدا جیلوه داوه.

۶- گر مرید راه عشقی فکر بدنامی مکن

شیخ صنعان خرقه رهن خانهای خمار داشت

گهر موریدی راهی نیشقی فیکری بهدنامی مه کون، شه یچی سهننان خیرقه ره هنی خانهایی خه مار داشت.

گهر موریدی ریگهی عه شقی له ناوزران مه ترسه، له مائی مه یفرۆشدا شیخی سهننان خرقهی خۆی خستبووه ره هنی مه یه وه.

مرید: له زماندا به واتای خاوهن ئیراده دیت، له عیرفانیشدا به که سئی ده گوتری، که بو گه یشتن به حق ئیرادهی بداته دست یه کئی له وه لیبه کانی خودا و ئیتاعه تی فرمانه کانی بکات {خرمشاهی، ج ۱، ل ۳۸۵} مورید، ریبواری ته ریه قهت، که به پلهی شیخایه تی نه گه شتوه و له ژیره دهستی مورشیدیک دایه بدنامی: بهدناوی، ناوزران رهن: رهن

مه سه لهی خرقه خستنه ره هنی مهی له لایهن شیخی سهننانه وه (سودی) نوسیویه تی: (.. کچی گاور مهی له شیخی سهننان داوا کرد، به لام چونکه شیخ له چینی هه ژاره کان بوو توانای هیچی نه بوو، واته خاوهنی هیچ شتی نه بوو که ویستی کچه که بهییتته دی، خرقه کهی خۆی خسته ره هنی شهراب و شرابه کهی هیئا و له گهل کچه که نوشی کرد) {سودی، ج ۱، ل ۴۸۷} له راستیدا ئه مه سه له یه تنیا (سودی) باسی کردوه و له سه رچاوه کانی دیکه دا به م وردیه باسنه کراوه. هه رچه نده رهن گه سوودیش ئه م مه سه له یه ی له به یته که وه هه لئنجابیت، به هه ر حال شیخی سهننان لای خواجه رهمزی عاشقی ته واو و کامله که هه رگیز له ناوزران ناترسی و عه شق هه رچی بویت نه نجامی ده دات.

بو یه ده لیت: گهر توش مورید و قوتابی و ریبواری ریگهی عه شقی، ترسی بهدناوی و ناوزرانت نه بییت و هه رچی عه شق داوای ده کات نه نجامی بده، چونکه شیخی سهننان که مورشیدیکهی گه وهی ته ریه قهت بوو ناوبانگیکی زۆری هه بوو (ته نانهت مورشید بوو نه وه که مورید) جگه له وهی، که بوه گاور و مه یخۆر و شوانی به راز بو رازیکردنی دلئی مه عه شوقه کهی له مائی مه یفرۆشیکدا خرقه کهی، که رهمزی ئیمان و ناوبانگه کهی بوو خسته ره هنی شرابه وه یان له بری پاره دای به مهی و شهراب. {سه بارهت به چیرۆکی شیخی سهننان بگه رپوه بو غه زه لی (۱۰)}

۷- وقت آن شیرین قلندر خوش که در اطوار سیر

ذکر تسبیح ملک در حلقهی زَنار داشت

قه قتی ئان شیرین قه له نده ر خوش که ده ر شه تقاری سه یر، زیگری ته سبیهی مه له که ده ر هه لقه یی زوننار داشت.

کاتی ئه و قه له نده ره خۆشه ویسته خۆش بییت، که به پشتوینی زوناره وه له حالته کانی سه یر و سلوکدا وه ک فریشته کان زیگر و یادی خودای ده کرد.

قلندر: که سیکه که له شیوه و سیفاتی عاده تی پاک بو بیته وه و به پلهی روح ته ره قی کرد بییت له به ند نازاد بو بییت {خرمشاهی، ل ۳۸۷}

شیرین قلندر: قه له نده ره شیرینه، ده رویشه خۆشه ویسته (مه به ست له شیخی سهننانه) خوش: خۆش بییت، شاد بییت اطوار: کۆی طوره، به واتای حال و بارودوخ دیت

سیر: رهوت، سه یر و سلوکی عارفان ته ریه قه تی عارفان اطوار سیر: ئه و حاله تانه ی که له ره وتی عارف له نیو ته ریه قه تدا دیته دی

ذکر: یاد، جۆره یاد کردنه وه یه کی خودا تسبیح: سو بجانه لاکردن، پاک و بیگه ردی خودا گوتن یا خود (ته زیج) ه که له کاتی یاد و زیگری خودا به ده سته وه یه

تسبیح ملک: پاک و بیگه ردی خودا کردنی مه لانیکه کان، ته سبیهی فریشته کان له چه ندین جیگهی قورناتی پیروژدا باسکراوه وه {الزمر/ ۷۵} ده کری لیبره دا مه به ستیش له یادیکی پاکی فریشته ئاسا بییت.

حلقه: نه لقه زنار: ملوانکه یه ک یان ته زیجیکه که گاوره کان ده یکه نه ملیان یا خود پشتوینی تایبه تی پیاوانی ناینی مه سیحی.

ده رویشی خۆشه ویست و شیرین لیبره دا شیخی سهننانه، که له گهل ناوزرانییدا، به لام فریشته ئاسا یاد و زیگری خودای ده کرد، هه رچه نده له شیوهی مه سیجیدا بوو و زوناری هه بو، لیبره دا به یتی پیشو توکمه تر ده کات، که شیخی سهننان هه رچه نده ناوبانگی له ده سته دا، به لام یاد و زیگری خوای له ده ست نه دا و هه میشه فرشته ئاسا له زیگر و یادییدا بو، توش له ناوزراندن مه ترسه گرنگ دوه میانه که به رده و امیه له یادی خودادا.

۸- چشم حافظ زیر بام قصر آن حوری سرشت

شیوهی جنات تجری تحتها الانهار داشت

چه شمی هافز زیری بامی قه سری ئان هوری سریشته، شیه یی جه ناتتی ته جری ته هته هه لئه نه نار داشت.

چاوی حافظ له ژیر سه قفی قه سړی ښو و حوړی سروشته دا شپوهی (جنات تجری تحتها الانهار) هی بو.

بام: سه قف حوری سرشت: حوړی سروشت، وک حوړی، پیکهاته هی ښو و سروشتی حوړی ناسا

جنات: باغ، باغات، باغاتی پر درخت جنات تجری تحتها الانهار: باغاتیک که رووباری تیدابیت و ناو به ژیر درخته کانیدا پروات.

خواجه له ژیر سه قفی یاردا که وک حوړیه گریاوه و چاوانی فرمیسی رشتووه ښو و باغه رازاوهی یار که پر له دار و درخت و فرمیسی خواجهش روشتووه وک ښو و باخانه بووه، که له قورثاندا باسیان لیوه کراوه و ناو به ژیر درخته کانیدا روشتووه. سه بارهت بهم بهیته سودی نوسیویه تی: لهم بهیته دا دوو رخنه یان له خواجه گرتوه، په کیکیان ښووهی که - زیر بام قصر - له ژیر سه قفی قه سړی، که دهوا له ژیر قه سردا بوايه، چونکه رووبار به ژیر قه سردا د پروات نه وک به ژیر سه قفی قه سردا. دووه (جنات تجری تحتها الانهار) واته رووبار به ژیر باخه کاندا د پروات له کاتیکدا به نیو باخه کاندا د پروات نه وک به ژیر یاندا. هندیک له وهلامی رخنه یی که مدا کوتویانه ښم جوړه مهسه لانه له شیعردا رییدراوه و هیچ جوړه زیانیک نییه و له وهلامی رخنه یی دووه میاشدا سودی ښم گورانه به پیویستی کیش دهانی، چونکه نایه ته که له ښم سلدا (تنوین) هییه، هرچه نده له قورثانی پروژدا (من تحتها) هاتوه. هه لبت له گه ښو و جیاوازییه یی که سودی دهستنیسانی کردووه، که له هندی نوسخه - قراءت دا. هروها یه کجار له قورثاندا (من) نه هاتوه. {سودی، ج ۱، ل ۴۸۹، هروها خرمشاهی، ج ۱، ل ۳۸۹}

به هرحال بهیته که لیچواندنیکی ساده و دووباره یی و باس له گریان و فرمیسیک رژاندنی له راده به دهری خواجه ده کات، که جاریک به لافاو و جاریکی دیکه به رووبار و. هتد دیداته قه لښم، لیروها ښم نایه ته یی به نمونه هیناوه ته ووه، که خواجه له بهر دهرگای یاخود له نیو حوشه ی مالی یاردا هینده گریاوه، قه سره رازاوه کی یار وک باخی به هه شتی لیها تووه، که رووبار به ژیر درخته کاندا د پروات.

غه زه لی حه فتا و نوپه م:

به حری هه زه جی هه شتی ښه خرابی مه کفوفی مه قسور
(مفعول مفاعیل مفاعیل مفاعیل)

۱- دیدی که یار جز سر جور و ستم نداشت

بشکست عهد و از غم ما هیچ غم نداشت

دیدی که یار جوز سه ری جوړ و ستم نه داشت، بشکست ښهد و ښه غمی ما هیچ غم نه داشت.

بینیت که یار جگه له جهور و ستم مه بهستی دیکه ی نه بو، په پمانی شکاند و هیچ غمی غمی ښمهی نه بو.

دیدی: بینیت، زانیت سرداشتن: مه بهست و نارو وروکردن سر جور و ستم داشت: مه بهستی جهور و ستم، نیازی جهور و ستم

(یاری زالم و ستم مگر) چه مکیکه بهر دهوام لای حافظ و له عه شقی عیرفانیدا دووباره ده بیته وه، ته وای جهور و ستم یاری نار نه دانه ویه له عاشق لیروها یاری ستم مگری بی رحم و به زه یی عهد و پمانی شکاندووه، به بی ښووهی گوی بداته خفه تی خواجه و خه می ښم خه مبارییه یی ښم بخوات، هر یو یه دهلی: بینیت یا زانیت که یار جگه له ستم و زولم هیچ مه بهست و نارو ورویه کی دیکه ی نه بو، چونکه په پمانی له گه ښم ښم شکاند و هیچ خه میشی له خه می ښم نه خوارد (هیچ گوی به خه می ښم نه دا).

ښم بی وه فاییه ی یار هر گیز نایته مایه ی سه ره لسانی رقی عاشق، به لکو به پیچه وانه وه عه شقی زیاتر ده بی وک له بهیته دووه مدا ده پخاته پروو:

۲- یا رب مگیرش ارچه دل چون کبوترم

افکند و کشت و عزت صید حرم نداشت

یا رب مه گیره ش ښه رچه دلی چون که بوته ردم، ښه فکند و کوشت و ښیزه تی سهیدی هه ردم نه داشت.

خوايه ليني مه گره گهرچی دلي کؤترناساي مني خسته خواره وه و کوشتي و ريزي راوي
حه رمي نه گرت.

يارب: خوايه، په روه ردگار مگيرش: ليني مه گره، گوناھي بؤ مهنوسه ارچه:
نه گهرچی کبوتر: کؤتر، ناسا افکند: خسته خواره وه، بهر دايه وه عزت: ريز،
حورمه ت صيد: راو، شکار حرم: حه رم، حه وشه و ده ور به ري شوينه
پروژه کان

له نيسلامدا به زوري حه رمي به يت (ده ور به ري كه عبه) به مه به ناويانگه، ده كړي حه رم
مه به ست له م شوينه پروژه بيت يا خود کاتي ئي حرام به ست بؤ حج، كه له هه ردو باره كه دا راو
و كوشت دروست نييه و نه نجامداني ئه م كار به ويست كه فاره تي هه يه كه (كه فاره ته كه ي
قورباني يا نانپيداني هه ژاران يا رؤژوگرتنه) جگه له راوي ده ريبايي {سودي، ج ۱، ل ۴۹۶ و
خرم شاي، ج ۱، ل ۳۹۲}

بينگومان زؤرگران په يوه ندي نيوان كوشتنی دلي خواجه و راوي حه رم ده دؤزريته وه، چونكه
گه راوي حه رم راوي ده ور به ري به يت يا خود راوي کاتي ئي حرام بيت په يوندييه ك نادؤزريته وه،
مه گه ر ئه وه ي يار له مه كه كه و ده ور به ري به يتدا يا خود له کاتي ئي حرامدا دلي خواجه ي
راو كرديت، كه ئه مه ش ته ئويليكي دووره، ده كړي گوته ي د. هروي كه دلي خواجه به و كؤترانه
ده داته قه له م، كه به سر گومبه ته ي شوينه پروژه كانه وه هه لده نيشن راستر بيت.

كه واته خواجه له خودا ده پارېته وه، كه خودايه گوناھي يار مهنوسه و ليپخوشبه گهرچی
دلي وه كؤترى سر گومبه ته ي شوينه پروژه كان مني خسته خواره وه و كوشتي و ريزي ئه و
سونه ته ي نه گرت، كه راو كردي كؤترى شوينه پروژه كان بي ريزيه.

۳- بر من جفا ز بخت من آمد و گرنه يار

حاشا كه رسم لطف و طريق كرم نداشت

به ر من جفا ز به ختي من نامهد قه گرنه يار، هاشا كه ره سي لوتف و ته ريقی كه رم
نه داشت.

جھفای من له به حتی خؤمه وه هات، نه گه رنا حاشا، كه يار ري و ره سي لوتف و ريبايي
به خشنديي نه بو.

برمن: به سه رمندا، بؤمن جفا: جھفا حاشا: حاشا، هه رگيز
رسم: ري و رسم، ريباز

ديسانه وه قسه سه باره ت به به خت و قه دهره، خواجه ده لي جهور و سته ميك كه له من
كراوه و ده لي م له لايه ن ياره وه يه، وانييه چونكه هه موي خه تاي به ختي خؤمه نه گه رنا حاشا
هه رگيز ناتوانري بگوتري يار لوتف و به خشنديي نييه، به لكو هه رچی هه يه خه تاي به خت و
چاره ي خؤمه.

وهك هه موجاريك ئه م به يته بيانوه ينانه وه يه بؤ جهور وجه فاكاني يار، كه خواجه جھفا كان
ده دا به سه ر به ختي خؤيدا نه وهك دلره قي و بي به زه يي يار.

۴- با اين همه هر آنكه نه خوارى كشييد ازو

هه رجا كه رفت هيج كسش محترم نداشت

با ئين هه مه هه ر ئانكه نه خاري كه شييد نه زو، هه رجا كه رفت هيج كه سه ش موه ته رم
نه داشت.

له گه ل هه موو ئه مانه شدا، ئه و كه سه ي خوارى و زه بوني له ياره وه نه كي شيا (نه بي ني) چوه
هه ر شويني هيج كه س به به ريزي نه زاني.

با اين هم: له گه ل هه مو ئه مه دا خوار: زه بوني، زه ليلي نه خوارى
كشييد: زبوني نه بي ني، نه بوني نه كي شيا ازو: له ئه و

جھفا و زه ليلي ده ستى يار ده بيته مايه ي ريزي ئه وانى ديكه، ئه مه فه لسه فه ي ئه م
به يته يه، واته هه ر كه س به نده يه كي ملكه چي دؤست بيت خه لكي ديكه به ريزدار سه يري
ده كهن، هه ر بؤيه پيچه وانه ي نه مه ش - واته هه ر كه س به نده يه كي ملكه چ نه بو به ريز نايي -
هه ر راسته له به يته كه دا هاتوه، خواجه ده لي: له گه ل هه موو ئه مه شدا - جهور و جھفای يار و
عه زايي دورى ئه و - هه ر كه سي زه بون و ملكه چي ئه و نه بو - زه بوني ئه و نه كي شيا - چوه هه ر
شويني كه س به موخته رم و به ريزي نه زاني.

۵- ساقى بيار باده و مدعى و محتسب گوى

انكار ما مكن كه چنين جام جم نداشت

ساقى بيار باده فو موده ئي و موه ته سيب گوي، ئينكارى ما مه كون، كه چوين جام جهم
نه داشت.

ساقى باده بيته و به موده عى بلئ، رازى ببه، چونكه جهميش ئه م پي كه ي نه بووه.
مدعى: موده عى محتسب: مهنوسه ي فه رمان به چا كه و به رگري له خرايه له شاردا
انكار: ناشايسته، ناپه سهند، نا نارام، باوه رنه بون

جام: پینک جم: جمشید / یه کینکه له گه وره ترین پادشاکانی زنجیره‌ی پیشدادیه کان، له نه‌ده بیاتی فارسیدا جامی جهان نما بو شه و ده گه ریته‌وه که نهیانی تیدا دیار بوه. وهك گوتمان تاییه تمندی پیکی جه میشد له‌وه‌دا بوو که نهیانیه کانی جیهانی تیدا دهرده کهوت، به لّام خواجه جامه که‌ی خویان که پیکی عه شقی حه قیقییه له پیکی جه مشید به چاکتر ده‌زانی، شه‌مش له‌و روه‌وه گهر پیکی جه مشید نهیانی جیهانی تیدا دهرده کهوت، پیکی عه شقی حه قیقی و عیرفانی نهیانیه خوداییه کانی تیدا دهرده که‌ویت، هه رب‌ویه ده‌لی: ساقی باده بینه و به موهعی یاخود به موحته‌سیب بلّی پیمان رازی به یاخود به ناشایسته‌ی مه‌زانه، چونکه جه‌میش شه پیکیه نی‌مه‌ی نه‌بوو.

۶- هر راهرو که ره به حریم درش نبرد

مسکین برید وادی و ره در حرم نداشت

هه راهرو که ره به هه‌رمی دهره‌ش نه‌بورده، مسکین بورید قادی یو ره دهر هه‌رم نه‌داشت.

هه ریواریک که نه‌گه‌یشته به‌رده‌رگای یار، داماره بیابانی بری و رپی نه‌که‌وته هه‌رم. راهرو: ریوار، سالک، ریواری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ت راه بردن: ریگه بردنه‌وه سه‌رشته‌ی، گه‌یشتن حریم: دهرویه‌ر، باخ و حه‌وشه مسکین: فه‌قیر، بی‌چاره، داماره برید: بری، ته‌ی کرد برید وادی: بیابانی بری، بیابانی ته‌ی کرد.

عارفی به‌و ریواره چواندوهه، که ریگه‌ی حه‌ج ده‌داته به‌ر و دۆل و سه‌حرا ده‌بری به نیازی گه‌یشتن به هه‌رمه‌می مه‌که‌ه، به لّام ریگه برین چ سوودیکی هییه، گهر به‌ره و که‌عبه نه‌چی‌ت، وهك (سه‌عدی) ده‌لی:

ترسم نرسی به کعبه ای اعرابی کاین ره که توی می روی به ترکستان است

که‌واته له رۆشتندا نامانجی به‌ره‌ته‌ی گرنکه نه‌وه‌ک ته‌ی کردنی ریگه، خواجه‌ش به عارف و ریواری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ت ده‌لی: هه ریواریک ری نه‌که‌وته هه‌رمه‌می به‌رده‌رگاری یار وهك شه‌وه داماره وایه دۆل و دهشت ده‌بری‌ت و ناگات به به‌یت و نابیتته حاجی.

لای خواجه گرنگی عارف و سوئی بوون له‌وه‌دایه که به دهرگای حه‌ق بگه‌یت، شه‌گه‌ر نا برینی ریگه‌کان و قوناغه‌کان و بوونه سوئییه‌کی به‌ناویانگ هیچ سوودیکی نییه، به‌لکو گرنگ گه‌یشتنه به حه‌ق(یار).

۷- حافظ ببر تو گوی فصاحت که مدعی

هیچش هنر نبود و خبر نیز هم نداشت

هافز به‌ر تو گوی فه‌ساحه‌ت که موده‌ئی، هیچ‌ه‌ش هونه‌ر نه‌بوو و خه‌به‌ر نیز هه‌م نه‌داشت.

حافز تو گوی فه‌ساحه‌ت به‌ره‌وه، چونکه موده‌عی، هیچ هونه‌ری نه‌بوو بی‌ ناگاش بوو له‌و بی‌ هونه‌ریه‌ی خوی.

بر: به، به‌ره‌وه گوی: گۆ گوی بردن: یاری گۆ و مه‌یدانه که هه‌رکه‌سه گۆوه‌که بی‌اته گۆله‌وه براوه‌یه

فصاحت: فه‌ساحه‌ت، روونی‌ئی، بی‌عه‌یب بونی قسه، قسه‌زانی

نیز: هه‌روه‌ها

شه‌م به‌یتته شانازی خواجه‌یه به قسه‌زانی و روونی‌ئی خوی و خسته‌نه‌رووی بی‌ هونه‌ری بانگه‌شه‌که‌ره مایه پوچه‌کان، که لی‌رده‌ا نه‌وه‌ک هه‌ر بی‌ هونه‌رن، به‌لکو ناگاشیان له بی‌ هونه‌ریه‌که‌ی خویان نییه و شه‌ه‌قن، چونکه گوتراوه (که‌سی نه‌زانی، نه‌شزانی که نازانی، شه‌ه‌قه).

ده‌لی حافز له مه‌یدانی قسه‌زانی و هونه‌ری قسه‌کردندا گۆ به‌ه و یاریه‌که به‌ره‌وه، چونکه موده‌عی نه‌ک هه‌ر قسه‌زان نییه و عه‌یب له قسه‌کانیدا هه‌یه واده‌زانی ده‌زانی و تووشی هه‌له‌ ده‌بی، چونکه بی‌ده‌نگ نابی و دان به نه‌زانی‌دا نانی.

غەزەلى ھەشتايەم:

بەحرى موجتەسى ھەشتى مەخبونى مەقسور
(مفاعىلن فعلا تىن مفاعىلن فعلا تىن)

۱- كۈنۈن كە مېدىمەد از بوستان نىسىم بېشىت

من و شراب فرح بخش و يار حور سرشنت

كۈنۈن كە مى دەمەد ئەز بوستان نەسىمى بېھىشت، مەن و شەرابى فەرھ بەخش و يارى
ھور سرىشت.

ئىستا كە شەمەلى بەھەشت لە باغدا ھەلەدەكات، مەن و شەرابى خۆشى بەخش و يارى
پەرى شېۋە.

مېدىمەد: ھەلەدەكات بوستان: باغ نىسىم بېھىشت: شەمەلى بەھەشتى
حور سرشنت: حۆرى شېۋە

ئىستا كە شەمەلى بەھەشتى لە باغدا ھەلە كىر دوو و كاتى بەھارە مەن جگە لە چىزىردن و
مەبى خۆشى بەخش و يارى حۆرى شېۋە نەبىت، سەرقالى ھىچى دىكە نام، واتە كە وەرزى
بەھارە مەن ئەم بەھارە بە بادەنۆشى و ھاودەمى يارى پەرى شېۋە دەگوزەرىم.

گەر ماناى عېرفانى (نىسىم) و (شراب) لە بەرچاۋبگرىن ماناىەكى دىكەى بەيتەكە
رووندەبىتەۋە، چونكە: (نىسىم) بە واتاى تەجەلى و دەرگەۋتنى جوانى خوداىى و رەھمەتى
بەردەۋام و نەفەسى رەھمانىيە، بە تايبەتى ھەلەكردنى شەمال لە باغدا ئەم واتايە روونت
دەكاتەۋە ھەرۋەھا (شراب) ىش عەشقە، بەم پىيە واتاى بەيتەكە دەبىتە:

ئىستا كە لە ژياندا جەمەلى خوداىى جىلوە دەكات ياخود جىلوەى كىر دوو مەن جگە لە
عەشق و دۆستى لەگەل مەحبوبى حەقدا چى دىكە ناكەم و چىز لە ھاودەمى ئەو جىلوەپە و ئەو
عەشقە خۆشى بەخشە دەبەم.

۲- گدا چرا نزند لاف سلطنت امروز

كە خىمە ساىەى ابرست و بزمگە لب كشت

گىدا چەرا نەزەنەد لافى سەلتەنەت ئىمروز، كە خىمە ساىەى ئەبرەست و بەزمگەھ
لەبى كىشت.

بۆچى ئەمىرۆ ھەزار لافى سەلتەنەت لىنەدا، كە خىمە سىپەرى ھەورە و كەنارى
مەزراش بەزمگا.

گدا: ھەزار نزند لاف: لاف لى نەدا سلطنت: سەلتەنەت، دەسەلات
خىمە: خىمە، چادر ساىە: سىپەر ابر: ھور

بزمگە : بەزمگە، بەزمگا، شوپىنى خۆشى و بەزم لب: كەنار كشت: مەزار
گەر لە رۆژانئىكى گەرمى ھاويندا سەيران پىويستى بە چادر و خىمە ھەبىت و شوپىنى
خۆشى و رابوردان بوو بىت تەنبا پادشا و دەسەلاتداران تواناى دەستبەركردنى ئەمانەيان
ھەبىت، ئەوا لە مانگى بەھاردا كە سىپەرى ھور چادرى ھەوانەۋە و سەوزايى لىۋارى
مەزاركانىش شوپىنى خۆشى و بەزمگەپە، ھەمووان پادشا و خاۋەن سەلتەنەتن، چونكە بەزم و
سەيران ھىچ تەدارەكىنى ناۋىت.

ھەرىۋىە خواجه دەلى: بۆچى ئەمىرۆ ھەزار لافى سەلتەنەت لى نەدا، كە سەيران و خۆشى
ھىچ تەدارەكىنى ناۋىت و رازىنەرى سروشت ھەموى نامادەكردوۋە.

۳- چمن حكايهت اردبېشنت مى گويد

نه عارف است كه نسيه خريد و نقد بېشنت

چەمەن ھىكايەتى ئوردىبېھىشت مى گوید، نە ئارفەست كە نەسىە خەرىد و نەقد
بېھىشت.

مىرگوزار ۋەسفى مانگى ئوردىبەھەشت دەكات، كەسى كە نەسىەى كرى و نەقدى فرۆشت
عارف نىيە.

چمن: باغ، مىرگوزار، چىمەن حكايەت: ۋەسفى اردى بېھىشت: مانگى
(ئوردى بەھەشت) دوۋەمىن مانگى سالى ھەتاۋىيە كە دوۋەمىن مانگى بەھارە لەم مانگەدا
بەھار بە تەۋاۋى سەوز و چرە، ئەم رۆژمىرە بە (رۆژمىرى جلالى) ىش بە ناۋبانگە، چونكە لە
سەردەم و بە فەرمانى (جلال الدين مەلەكشاي كورى ئەلپ ئەرسەلانى سەلجۇقى ۲۶۵ - ۳۸۵)
لە ئەسفەھان لەسالى (۴۹۸) مانگى دا لە لايەن كۆمەلىك لە زانايان و گەردوونناسانەۋە
دانرا. ۋەك: (حەكىم عومەرى خەيام، ابو مظفرى اسفزارى، مېمون واسطى، عبدالرحمن خازنى
{ ج ۱، سودى، ۴۹۶، پەراۋىزى د. ستارزادە }

(عارف/ عاقل) له زۆریه یه نوسخه دیرینه کاندای (عارف) هاتوو، به لام له دوو نوسخه یه دیرینه و (قهزینی و خرماشاهی.. هتد) دا عاقل هاتوو به هه حال گهر (عارف) به واتای زمانی لیکردیتتهوه، ئەوا کیشه به یه دروست نابێ که واتاکه ی زۆر نزیك ده بیتهوه له عاقل گهر به واتای عارفی رینگه یه حق لیکردیتتهوه، ئەوا پێویسته واتای مه جازی (اردی بهشت) و (بهار) وه درگین نهوه واتای زمانییان گهر (عاقل) یش بیته، ده کری به یته که جوړیک زه مکردن بیته.

نسیه: کرپن یا فرۆشتن به قهرز؛ واته پاره که یه ماوه یه کاش مامه له که بدریت، له بهرامبهر نه قهه و حازردا داده نریت، قهرز، وازی لی هیئا، هیشتیه وه

سویدی و هروی که (عارف) یان نوسیوه پێیان وایه که لای خواجه پێویسته (عارف) له خۆشییه کانی ژیان به هه مه ند بیته و له بهر به هه شت جوانی دونیا له ده ست نه دات د. هروی وردتر بۆ چوه، که ده لی: پێویسته عارف له رینگه ی ناسینی جوانیه کانی دونیا وه له خالق نزیك بیته وه و به هار رووکاری جوانی جه مالی خالق. { ج ۱، ل ۳۶۱، هروی }

به هه حال ماناکه زۆر دوورناکه یته وه خواجه رووتر له مه ده لیته: که سیک عارف نییه، که کالای نادیار بکریت و حازر له ده ست بدات، له کاتی کدا (عارف) له دوا ی به هه شت نییه هینده ی له دوا ی جیلوه کردنی جه مالی حق و گیشتن به حقه، که وای نابێ فرسه تی جیلوه کردنی جوانی حق که له به هار دایه. ئەگهر (عاقل) بیته؛ واته که سی که خۆشییه کانی به هار له ده ست بدات، بی عه قله چونکه مرۆقی عاقل حازر به قهرز ناگۆریتته وه و هه میسه به بهرزه وه ندیی خوازی بیرده کاته وه.

ههروهک ناشکرایه (عاقل) لای حافز روویه کی پۆزه تیقی نییه و هه میسه به نیگه تیقی لیبی ده وانی.

۴- وفا مجوی ز دشمن که پرتوی ندهد

چو شمع صومعه افروزی از چراغ کنشت

قهفا مه جوی ز دوشمن که په رتوقی نه ده هه د، چو شه منی سوومیته نه فروزی نه ز چراغی کینیشته.

داوای وهفا له دوژمن مه که، چونکه رووناکای نادات، وهک نه وهی که مؤمی عیباده تگا له چرای دیر داگیرسینی.

مجوی: داوا مه که پرتو: رووناکای، تیشک ندهد: نادات افروزی: داگیرسینی کنشت: دیر، که نیسه، به گشتی به شوینی په رستنی کافران ده گوتری

داوای وهفا له دوژمنان مه که، چونکه سویدی نییه، ئەگهر به وهفاش بن وهک نه وه؛ وایه که مؤمی عیباده تگا یه حق له چرای عیباده تگا یه ناحق (کافران) داگیرسینی که تیشک و رووناکای ناداته وه داوا کردنی وهفاش له دوژمن بهم شیوه یه یه.

۵- به می عمارت دل کن که این جهان خراب

بران سرست که از خاک ما بسازد خشت

به مه ی ئیماره تی دل کون که ئین جه هانی خه راب، بهر ئان سه ره ست که نه ز خاکی ما بسازد خیشته.

به مه ی دل ناوه دان بکه ره وه، چونکه ئەم جیهانه ویرانه نیازی؛ وایه له خاکی ئیمه خشت دروست بکات.

عمارت: ناوه دان کردنه وه خراب: ویرانه بران سرست: به ونیازه یه، به و هیوا یه یه بسازد: دروست بکات خشت: خشت

دیسانه وه دوژمنایه تی خواجه بو دونیای ویران و ویرانه ی دونیا و نیازه گلاوه کانی بهرامبهر به مرۆف دووباره ده بیته وه، ته نیا رینگه ی ده رچون - که له م به یته دا باسکراوه - ناوه دان کردنه وه ی دل و ناخه به مه ی - عه شق - چونکه ویرانه ی دونیا به ونیازه یه - هه رواش ده بی - له خاکی جهسته ی ئیمه خشت دروست بکات.

ببگومان مرۆف گهر به ویت پاش مه رگ - که دیارده یه کی حه قییه - زیندوو بیت، پێویسته دلێ ناوه دان بکاته وه و ئەمه ش ته نیا به مه ی - عه شقی ئیلاهی و گریدانی به جیهانی بالا حه قه وه - ده بیته، هه ربۆیه بهم باره دا ئیدی دونیا زه فه رمان پی نابات و پاش مه رگیش زیندوو ده یین. من بی گومانم ئەگهر پێش مه رگ ئەم ناوه دان کردنه وه ی دل ده ست پی نه که یته، ئەوا هه ر بهر له به خاک بوونی جهسته مان ده بیته خشتی کی بی گیانی ده ستی دونیا.

۶- مکن به نامه سیاهی ملامت من مست

که آگه است که تقدیر بر سرش چه نوشت

مه کون به نامه سیاهی مه لامه تی مه نی مه ست، کی ناگه هه ست که ته تقدیر به سه ره ش چه نیقیشت.

به (نامه رشی) منی مه ست سه رزه نشته مه که کی ناگاداره، که قه ده ر چی له چاره ی نوسیوه. نامه سیاهی: نامه رشی، مه به ست له نامه ی کردار ره شیییه به واتای گوناها باری و ره شبونه وه ی نامه ی کرداره به گونا ملامت: سرزشت

که: کیّ آگه: ناگادار تقدیر: قه‌دهر برسرش: له چاره‌ی نوشت: نوی

خواجه لیږه‌دا به سهرزه‌نشستکه‌ره‌کانی که به گونا‌هباری ده‌زانن ده‌لی: به گونا‌هباری و نامه‌ی کردار‌په‌شی سهرزه‌نشستی منی مه‌ست و عاشق مه‌که‌ن چونکه که‌س نازانی قه‌دهر چی له چاره‌ی نویسووه.

میسراعی دووهم به دوو شیوه لیکنده‌دریته‌وه:

یه‌که‌م نه‌وه‌ی که من به‌ده‌ست خۆم نه‌بووه گونا‌هبارم و نه‌وه‌ی له چاره‌م نووسراوه و قه‌دهر بۆ دیاری کردوم ههر نه‌وهم نه‌نجام‌داوه، که نه‌مه‌ش بیری جه‌بریه‌تی خواجه‌یه .

دووهم: نه‌وه‌ی که کیّ ده‌زانن چی له چاره‌ی نووسراوه کیّ ده‌لی: من به‌م گونا‌هباریه‌م دوارۆژم پاکتر نییه له تۆ به‌و غروری پاکیه‌ته‌وه؛ واته رهنگه قه‌دهر دوارۆژی منی به پاک‌ی و دوارۆژی تۆی به خراپی نویسی بیّت، ئیدی بۆچی سهرزه‌نشستی گونا‌هباری من ده‌که‌ی، کیّ ده‌لی عاقیبه‌تی من چاکتر نییه له تۆ. (جه‌نابی سودی و هروی به واتای دووهم به‌یته‌که‌یان لیکنداوه‌ته‌وه).

۷- قدم دریغ مدار از جنازه‌ی حافظ

که گرچه غرق گناه است می رود به بهشت

قه‌دهم دریغ‌مه‌دار نه‌ز جه‌نازه‌یی هافر، که گهرچه غه‌رقی گونا‌ه‌ست می ره‌قه‌د به بیه‌یشت.

خۆت دوامه‌خه له جه‌نازه‌ی حافظ، چونکه گهرچی نغروزی گونا‌هه، به‌لام ده‌چپته به‌هه‌شت.

قدم: پی، هه‌نگاو دریغ‌نار: خۆت دوور مه‌گره جنازه: جه‌نازه، تهر‌م.

به‌ر له مه‌رگ و جه‌نازه پیویسته باس له گومانی چاک (حسن‌الظن) بکه‌ین، که خواجه به خودای خۆیی هه‌یه، چونکه له فهرمووده‌ی قودسیدا هاتوه (انا عند ظن عبدی بی) به‌و مانایه‌ی خودا به پیی گومانی به‌نده‌کان له گه‌لیاندا ده‌جولپته‌وه؛ واته من گهر هه‌میشه خودایه‌کی جوان و میهره‌بان و لیبورده و به‌خشنده و به‌سوژم له زه‌یندا بیّت، نه‌ویش به گه‌وره‌یی خۆی ههر به‌م شیوه ره‌فتارم له‌گه‌لدا ده‌کات، خواجه‌ش زۆر گه‌شبینه به‌رامبه‌ر به خودای خۆی و له‌م گه‌شبینیه‌وه دلنیا‌یه، که خودا ده‌یخاته به‌هه‌شت گهرچی نغروزی گونا‌هه یاخود خواجه خودی خۆی چاک ده‌ناسی، ههرچه‌نده خه‌لکی واده‌زانن غه‌رقی گونا‌هه، به‌لام پاکه و ده‌چپته به‌هه‌شت.

بینگومان یه‌کینک له مافه‌کانی موسلمان به‌سه‌ر موسلمانانه‌کانی دیکه‌وه شوینکه‌وتنی جه‌نازه‌یه‌تی له کاتی مردنیدا خواجه‌ش به خه‌لکی موسلمان - رهنگه ره‌قیبه‌کانیش - ده‌لی: له‌کاتی مه‌رگمدا دریغی نه‌که‌یت و خۆت دوانه‌خه‌یت له شوینکه‌وتنی جه‌نازه‌که‌مدا و وا بیر نه‌که‌یته‌وه مافی نه‌وهم به‌سه‌رته‌وه نه‌ماوه، به‌لکو به پیچه‌وانه‌وه ههرچه‌نده گونا‌ه‌بارم و نغروزی گونا‌هه به‌لام ده‌چمه به‌هه‌شت.

جه‌نابی سودی پیی وایه؛ که نه‌م به‌یته وه‌ک فالّ به‌کارهاتوهه - پیشت باسی فالی حافظمان کردوهه - و چیرۆکیکی گپراوه‌ته‌وه، سودی ده‌گپرتنه‌وه: "ده‌گپرتنه‌وه، که گوايه که‌سیک رقی له خواجه بوه و هه‌میشه تانه‌ی له خواجه داوه و قسه‌ی پی گوتوه. کاتی خواجه وه‌فات ده‌کات، نه‌م که‌سه نه‌ک هه‌رخۆی ناچی بۆ ناشتنی جه‌نازه‌ی حافظ، ریگری خه‌لکیش ده‌کات، تاکاتی یه‌کی له دۆستانی حافظ که له‌وی بوه ده‌لی: خواجه ده‌یگوت گهر دیوانی من به ههر نیه‌ت و ویستیک بکرتنه‌وه به پیی بارودۆخه‌که نیه‌ته‌که روونده‌کاته‌وه، که‌وايه وه‌رن با فالی حافظ بگرینه‌وه و بزاین چی ده‌لی کاتی دیوانه‌که ده‌که‌نه‌وه نه‌م به‌یته دیت، ئیدی نه‌وکه‌سه تۆبه ده‌کات و به‌شداری ناشتنی جه‌نازه‌که‌ی خواجه ده‌کات" {سودی، ج ۱، ل ۴۹۹}

هه‌روه‌ها له پیشه‌کی (دیوانی حافظ)ی (لیموده‌ی) دا نه‌م چیرۆکه به شیوه‌یه‌کی دیکه هاتوه (جه‌نابی لیموده‌ی) له سه‌ر زاری براون (ادوارد براون) ده‌گپرتنه‌وه: کاتی حافظ کۆچی دوابی کرد، هه‌ندێ له‌و که‌سانه‌ی که رقیان له حافظ بوو، نه‌یانده‌هیشته که تهرمه‌که له گۆرستانی موسلماناندا بنیژن، پاش نه‌وه‌ی ریکه‌وتن که فالّ له دیوانه‌که‌ی بگرنه‌وه کاتی فالی حافظیان گرتوه نه‌م به‌یته کرایه‌وه. {دیوانی حافظ، لیموده‌ی، چاپ ششم، به‌بی سالی چاپ، پیشه‌کی ۱۹، میژوی نویسی پیشه‌کی ۱۳۴۳ کۆچی هه‌تاوی}.

غەزەلى ھەشتا و يەكەم:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەخبونى مەقسور

(فاعلاتن فعلاتن فعلات)

۱- عیب رندان مكن ای زاهد پاکیزه سرشت

که گناه دگران بر تو نخواهند نوشت

ئىبى رندان مەكون ئەى زاھىدى پاکیزە سرىشت، كە گوناهى دىگەران بەر تو نەخاھەند نىقىشت.

عەبىسى رەندان مەگرە ئەى زاھىدى پاكسروشت، چونكە گوناهى خەلكى دىكە بۆ تو نانووسن. عیب مكن: عەیب مەگرە، باسى عەبىبە مەكە، سەرزەنش مەكە، پاكیزە: پاك سرشت: سروشت

دگران: كەسانى دىكە، ئەوانى دىكە برتو: بۆتو، لەسەرتۆ: نخواستند نوشت: نانووسن

واتای بهیته كانی ئەم غەزەلە تا رادەبە كى زۆر پەبەستەن بە يەكەوہ و تەواوى غەزەلەكە گوتارىكە بۆ زاھىدان، كە ھەمىشە باس و غەبىبەتى كەسانى دىكە دەكەن بە گوناهبارى و رەخنەيان لى دەگرن، خواجه دەبەوى رابوچونى خوى سەبارەت بەم ھەلوئىستەى زاھىدەكان لەم غەزەلەدا - بە شىبەبە كى تىر و تەسەلتەر لە بەبەتەكان - بختەر وو. زىاترىش جەخت لەسەر ئەوہ دەكاتەوہ، كە گوناهەكان بەسەر ئەجامدەرانىاندا دەدرىت و چاكەكانىش سوودى ئەجامدەرەكانىبەتى، ھەربۆبە لە خەمى خۆتدابه پىش ھەمووكەسىك.

لەم بەبەتەدا بە ناشكرا خواجه روو لە زاھىدى پاك سروشت - خواجه بە زەم و جۆرە گائتە پىكردنك ئەم پاك سروشتەى ھىناوہ ئەگەرنا كەس چوزانى كە سروشتى پاكە - دەكات و دەلى: رەخنە لە رەندان مەگرە و باسى عەبىبان مەكە، چونكە كەس گوناهى كەس ھەلتاگرى و ئەگەر رەندان گوناهبارىش بن بە تو چى و تو گوناهيان ھەلتاگرى، وەك سوودى و خرمشاهى دەلین و لە بەبەتەكەشدا بە روونى ديارە كە ميسراعى دووہ ناماژبەبە بە ئابەتى (ولا تزروا وزارة وزير اخري) {الأسراء/ ۱۵}.

۲- من اگر نيكم و گر بد تو برو خود را كوش

ھر كسى آن درود عاقبت كار كە كشت

مەن ئەگەر نىكەم و گەر بەد تو برو خود را كوش، ھەر كەسى ئان درەفەد ئاقىبەتى كار كە كىشت.

من ئەگەر چاكم و گەر خراب تو برو ھول بۆ خۆت بەد، لە كۆتايىدا ھەر كەسى ئەوہ دروئىنە دەكات كە چاندرووبەتى.

نيك: پاك بد: خراب كوش: تىبىكۆشە، ھەولبەدە، كۆشش بکە درود: دەدروئىتەوہ عاقبت كار: لە كۆتايىدا، سەرەنجام كشت: لە كشتن ھوہ ھاتوہ كە بە واتای چاندن دىت خواجه ديسانەوہ دەلى: من ئەگەر چاكم يا خرابم ھىچ سوود و زىانىكى بۆ تو نىبە، تو كۆششى خۆت بکە، چونكە ھەر كەس بەرى رەنجى خوى دروئىنە دەكات و ھەر ئەوہ دەدروئىتەوہ كە چاندرووبەتى - ئەگەر چاكە ئەگەر خرابە - كەوايە لە بىرى خۆتدابه و مەشغولى خۆت بەو كارت بەسەر مەنەوہ نەبى.

۳- همه كس طالب يارند چه هشیار و چه مست

ھەمە جا خانەى عشق است چه مسجد چه كنىشت

ھەمە كەس تالىبى يارەند چە ھوشيار و چە مەست، ھەمە جا خانەبى ئىشقەست چە مەسجىد چە كىنىشت.

ھەمووان يارىان دەوئىت، چە ھوشيار چە مەست، ھەمو شوىنى مالى عشقە چە مزگەوت چە پەرستگای كافران طالب: داواكەر

لاى عارفەكان ھەمو شوىنى مالى عشقە و دىدگايەكى فراوانيان ھەبە و رىنگەى گەبىشتن بە خودا لە شوىنىكدا - كە رەمزى جۆرىكە لە نايندارى - قەتەس ناكەن، ئەوان پىيان وايە لە ناخى ھەمو كەسىكدا يار و داواكردنى گەبىشتن بە ئەو بوونى ھەبە و دەكرى لە ھەمو شوىنىكدا عشقى ئىلاھى برەو پى بدرىت چە مزگەوت و رەمزى ئىمانداران چە كەنىشت - رەمزى كافران -.

۴- سر تسليم من و خشت در مىكدها

مدعى گر نكند فهم سخن گو سر و خشت

سەرى تەسلىمى مەن و خىشتى دەرى مەيكەدەھا، موددەئى گەر نەكونەد فەھمى سوخەن گو سەر و خشت.

سەرى تەسلىمى مەن و خىشتى دەرگای مەبجانەكان گەر موددەئى لە قەسە تىنەگات بلى سەرت وەك خشتە (كەللەپوت).

سرتسلیم: سه‌ری ته‌سلیم، سه‌ری دانسه‌وینراو نکنند فهم: تی نه‌گات سخن: قسه

سر وخت: به‌که‌سیک ده‌گوتری که له رووی میهره‌بانی و دل‌سۆزییه‌وه قسه‌ی بۆ بکه‌یت و شه‌وگوپی لی نه‌گری، یاخود - سه‌رت وه‌ک خشته - سه‌رت دای له سنگ {خرمشاهی، ج ۱، ل ۳۹۶}

ده‌لی: من له جیاتی خشت سه‌رم ده‌خه‌مه سه‌ر خشتی به‌رده‌رگای مه‌بخانه‌کان و واز له عه‌شق و مه‌ستی ناهینم نه‌گه‌ر موده‌عی له‌م قسه‌ روون و ناشکرایه‌ تیناگات - که من واز له ریگه‌ی مه‌ستی و عه‌شق ناهینم و ته‌سلیم بووم - بلی سه‌رت دای له خشت - وه‌ک سودی ده‌لی - یاخود سه‌رت وه‌ک خشت وایه - ره‌ق و بی به‌ها و ئه‌رزشه - وه‌ک ه‌روی ده‌لی.

ده‌گری موده‌عی هه‌مان زا‌هید بی، که خو‌ی له حال و شه‌وقه‌کانی ته‌ریقه‌ت بی ناگا ده‌کات یاخود ناگای له‌م شتانه نییه.

۵- نا امیدم مکن از سابقه‌ی لطف ازل

تو چه دانی که پس پرده که خوب است و که زشت

نا ئومیدم مه‌کون ئه‌ز سابقه‌یی لوتفی ئه‌زهل، تو چه دانی که په‌سی پرده کی خوبه‌ست و کی زیشت.

له سابقه‌ی لوتفی ئه‌زله‌ی نا ئومیدم مه‌که، تو چو‌زانی که له پشت پرده‌وه کی چاکه و کی خراپ.

سابقه‌ی لطف ازل: لوتف و ره‌حه‌تی خودا پشینه‌یه‌کی زۆری هه‌یه یاخود راسته‌ره که بلین و لوتف و عینایه‌تی ئیلاهی ئه‌زه‌لییه و له گشت مه‌خلوقات کۆنتره (لوتفی ئه‌زله‌ی حه‌ق) توچه‌دانی: تو چو‌زانی پس: پشت پس پرده: پشتی پرده، مه‌به‌ست جیهانی غه‌بیه زشت: ناشیرین، خراپ، لی‌ره‌دا به‌هینانی له‌گه‌ل (خوب) چاکدا مانای دووم ده‌گه‌یه‌نیت، ده‌گری (خوب و زشت) مانای په‌سه‌ند و ناپه‌سه‌ندیش بگه‌یه‌نی که، که: (که) ی یه‌که‌م نامرازه و (که) ی دووم و سییه‌م راناون و به‌ واتای (کی) دین، ئیستا له فارسیدا که‌متر (که) به‌کاردیت، هه‌ر بۆیه (خرمشاهی) پتی وایه؛ میسراعی دووم سه‌لیقه‌ی زمانی تازه گۆراویه‌تی ئه‌گه‌ر نا له بنچینه‌دا به‌ شیوه‌ی (تو پس پرده چه دانی که که خوب است و که زشت) {ج ۱، ل ۳۹۶} هه‌روه‌ها له هه‌وت هه‌ره کۆنترین نوسخه‌کانی حافی‌شدا له شه‌ش نوسخه‌دا ئه‌م شیوه کۆنیه {پروانه: دیوانی حافظ، دکت‌ر رشید عیوضی، ل ۹۷}

به‌هه‌ر حال هه‌رچۆن بی‌ت؛ واتای میسراعه‌که ناگۆریت و روو به‌ زا‌هید - که هه‌میشه خه‌ریکی نا ئومیدکردنی خه‌لکییه و به‌ جه‌ه‌م و نا‌قیبه‌ت شه‌ری ده‌یانترسینی - ده‌لینت: له لوتف و ره‌حه‌تی ئه‌زله‌ی خودایی، که له هه‌مو شتی له پیشتره نا ئومیدم مه‌که و - ئه‌وه‌نده ره‌شبینانه قسه مه‌که - تو چو‌زانی له غه‌یب و پشتی پرده‌ی نادیاریدا کی چاکه و کی خراپ، یاخود کرداری کی په‌سه‌ندکراوه و کیش ره‌تکراوه‌یه هه‌ر، بۆیه ناییت مرۆف له لوتف و ره‌حه‌تی خودا نا ئومید بی‌ت.

۶- نه من از پرده‌ی تقوی بدر افتادم و بس

پدرم نیز بهشت ابد از دست بهشت

نه من ئه‌ز پرده‌یی ته‌قفا بدر ئوفتاده‌م و به‌س، پرده‌م نیز بیهیشتی ئه‌به‌د ئه‌ز ده‌ست بیهیشت.

نه من له پرده‌ی ته‌قوا ده‌رچووم و به‌س، باوکیشم به‌هه‌شتی ئه‌به‌دی له‌ده‌ست چوو.

نه‌من: نه‌ک ته‌نیا من پرده: پرده، پرده‌ی مؤسیقا بدر افتادم: ده‌رچووم، به‌ده‌رکه‌وتم پدرم: باوکم، مه‌به‌ست له حه‌زرتی ئاده‌مه که له به‌هه‌شتی ئه‌به‌دی ده‌رکراو له ده‌ستی دا، از دست بهشت: له ده‌ستی دا، له ده‌ستی ده‌رچوو

به‌هه‌شتی ئه‌به‌دی، هه‌مان ئه‌و به‌هه‌شته‌یه که پاش مه‌رگ بۆ ده‌گه‌رینه‌وه و زۆرینه‌ی راقه‌کاران و موسلمانان و ته‌نانه‌ت ئیمانداره جیاوازه‌کان باوه‌ریان وایه؛ که حه‌زرتی ئاده‌م - سه‌لامی خودای له‌سه‌رب - سه‌ره‌تا له‌وی بوه و پاشان به‌هۆی گونا‌ه و سه‌ری‌چیه‌وه دوورخراوه‌ته‌وه بۆ سه‌زه‌وی، به‌لام رایه‌ک هه‌یه که پیتی وایه حه‌زرتی ئاده‌م له به‌هه‌شتی ئه‌به‌دیدا نه‌بو، به‌لکو له به‌هه‌شتیکی کاتی دنیایدا بوه - وه‌ک به‌هه‌شتی عه‌ده‌ن - یاخود هه‌رشوینیکی دیکه - {به‌هه‌رحال لی‌ره‌دا بواری باسکردنی ئه‌و مه‌سه‌له‌یه نییه و به‌پیتیستی نازانم، بۆ زانیاری ته‌واو سه‌باره‌ت به‌و باسه بگه‌رپوه بۆ کتیبی: (القرآن والکتاب قراءه معاصره، د. محمد شحرور) به‌لام ئه‌وه‌نده گرنه‌گه که خواجه بۆچوونی یه‌که‌می هه‌یه و به‌هه‌شتی سه‌ره‌تا به‌ به‌هه‌شتی ئه‌به‌دی ده‌داته قه‌له‌م، سه‌باره‌ت به‌ (پرده‌ی میسراعی یه‌که‌م له هه‌ندی نوسخه‌دا - وه‌ک عیوضی و سودی و ه‌روی - خلوت) هه‌تاره، هه‌رچه‌نده سودی نامازه‌ی به‌ (پرده و خانه) ش کردوو، به‌لام به‌هۆی هاتنی (بدر افتادم) وه (پرده) روونتره و سه‌لیقه‌ی حافی‌ش له به‌کاره‌یتانی زاراوه‌ی مؤسیقیدا بی پشینه نییه، هه‌ربۆیه به‌ شوینکه‌وتنی (قزوینی و خرمشاهی) و له‌به‌ر ئه‌م هۆکارانه‌ی سه‌ره‌وه پرده جوانتره.

خواجہ دیسانوہ بہ زاہید دہلی: ہم مہسہلہیہ دہرچوونہ لہ پڑہو و ئاوازی تہقوایہ لہ کونہوہ دہستلہملانی مرؤفہ و من تہنیا کس نیم کہ لہ پەردہی تہقوا دہرچم، باوکم کہ نادہمہ نہوہک ہەرلہ پەردہ دہرچوہ، بەلکو بہہشتی تہبەدی لہدہستدا کہ بہ گہوہترین ہلہی مرؤفہ و مرؤفایہتی دراوہتہ قہلہم.

بیگومان بہ واتای عیرفانیی لہ پەردہی تہقوا دہرچون پوزہتیقییہ، چونکہ لای حافز زیاتر روہ نیگہتیقییہ کہی (تہقوا) کہ خوہ زاہیدزانین و مہغروربوونہ لہبەرچاو دہگیری.

۷- گر نهادت همه این است زہی نیک نهاد

ور سرشنتت همه این است زہی خوب سرشت

گہر نہہادہت ہمہ مہسہلہست زہی نیک نہہاد، قہر سریشنتت ہمہ مہسہلہست زہی خوب سریشنت.

تہ گہر ناخت ہمہموی ئاواہیہ ماشہلہ لہم ناخہ چاکہ، و تہ گہر سروشنتت ہمہموی ئاواہیہ، ماشہلہ لہم سروشنتہ چاکہ.

نہاد: ناخ زہی: ماشہلہ نیک: چاک

تہم بہیتہ لہ گہل تہوہدا کہ زور سادہیہ بوونی و نہبوونی لہ نوسخہکاندا و جیاوازییان مایہی تپرامانہ و گومان لہ ہی حافز بوونی تہم بہیتہ دروست دہکات، تہم بہیتہ لہ نوسخہی خرمشاهی و قہزونینیدا نیبہ و لہ نوسخہی تہموریشدا (نہادم و سرشنتم) نوسراوہ، سودی و ہریش لہ ماناکردنیدا جیاوازییان ہہیہ.

بہہرحال گہر مہبہست لہ جیناوی کہسی دووہمی تاک (ت) خودی حافز بیت وەک سودی دہلی - تہوا بہیتہ کہ شانازییہ و بہ خوئی دہلی: گہر ناخت ئاوا چاکہ وەک لہ بہیتہکانی پیتشودا ہاتوہ سروشنتت پاکہ، ماشہلہ لہم ناخ و سروشنتہ بہلام گہر مہبہست لہ (ت) زاہید بیت - وەک ہروی دہلیت - تہوا بہیتہ کہ رەخنہیہکی تہزننامیز و ناراستہوخوہ بو زاہید و بہ جوہرہ گالنتہکردنیکہوہ بہ زاہید دہلی: تہ گہر بہ راست ناخ و سروشنتت ئاواہی ماشالایان لی بی.

۸- حافظا روز اجل گر بہ کف آری جامی

یکسر از کوی خرابات برندت بہ بہشت

ہافزا روزی تہجہل گہر بہ کف ناری جامی، یہ کسہر تہز کوی خرابات بہرہندتہ بہ بیہشت.

تہی حافز گہر روزی تہجہل پیکیک بہدہست بہینی، یہ کسہر لہ کوچہی مہبخانہوہ دہتہنہ بو بہہشت.

کف: دہست، لہپی دہست آری: بہینی بہ کف آری: بہدہست بہینی یکسر: یہ کسہر، راستہ خو بردت: دہتہنہ

بیگومان پیویستہ یان بہ قوولی لہ واتسای تہم بہیتہ وردبینہوہ یاخود بہلای کہمی لپی گہرین، ہروی لہ شہرحی تہم بہیتہدا نوسویوہتی: واتہ بہ ہوی کاریگہری مہستیہوہ عہزابی مہرگ - گورہشار - ہہست پی ناکہیت و یہ کسہر خوٹ لہ بہہشتدا دہبینیتہوہ {ج، ۱، ل، ۳۶۷}

سودیش دہلی واتہ: بہ بی عہزابی قہبر و بہ بی پرسیار و وەلامی مونکیر و نہ کیر یہ کسہر دہچیتہ بہہشت. تہم قسانہ لہ گہل مانای فہرموودہی پیروزی (طلب الجنۃ بلا عمل ذنب) یہ کنارگریتہوہ، {ج، ۱، ل، ۵۰۶}

جہنابی خورہمشاہیش ہیچ شہرحی نہ کردوہ، لہ کاتیکا تہوہی گوتوہ کہ تہو غہزہل و بہیتانہی ہلہبژاردوہ پیویستیان بہ شرفہ کردنہ. بہہرحال جہنابی ہروی زور دور لہ مانای بہیتہ کہ واتاہیہ کی داتاشیوہ کہ ہیئندہ روکاری و سہرزارییہ نہبوونی چاکترہ، جہنابی سودیش لہ مہسہلہی بنچینہیی لای داوہ و باسی لادہکی دیکہی ہیئاوہتہ نارا، وەک تہوہی، کہ چہمکی تہم بہیتہ پیچہوانہی کرداربت، بہلام بہ لیکدانہوہی واتای عیرفانی (جام - مہی) ئیدی واتای بہیتہ کہ نەک ہەر پیچہوانہی فہرموودہ کہ - تہ گہر فہرموودہ بیت - نایبت بہلکو ہاواناراستہیہ، چونکہ (جام) لہ عیرفاندا دلی ریسواری ریگہیہ کہ لیئاوولیتوی مہعریفہتہ ہەرچہندہ لیرہ مہبہست لہ جام (بادہنوشینہ) و بادہش عہشقی ئیلاہییہ و گرنگترین کاتیش بو خوداناسی بہندہ دوا روزہکانی ژیانہتی و بہتاییہتی روزی مردن و گہرانہوہ، خواجہ زور ناشکرا دہلی: تہی حافز گہر لہ روزی تہجہلدا، کہ دوا روزی ئیرتہ بکہویتہ نیو عہشقی خودایی و سہرقالی تہی کردنی تہوساتہ خوٹانہی وەسلی دولبہر بیت بہ موسلمانن تہواو دہمریت - و یہ کسہر لہ کوچہی مہبخانہوہ کہ مہزلگہی عہشقی عارفہکانہ - تہتہن بو بہہشت، واتہ زرگارت دہبیت، چونکہ مرؤفی موسولمان لہ پاش مہرگ ترسی نیبہ و یہ کسہر بہرہ و بہہشت دہبردیت - وەک تہوہی کہ لہ فہرموودہی دریتی ژمارہ (۱۸۵۵۷)ی (ج، ۴، ل، ۲۸۷) تیمامی تہجمہد - ہاتوہ سہبارت بہ مہرگ و بردنی روحی مرؤف بو ناسمانہکان و گہیانندی بہ خودا و تومارکردنی ناوی لہ دہفتہری سہروراندا و گہرانندہوہی بو گوپ و کردنہ باخیک لہ باخہکانی بہہشت بوی {پروانہ: مسند امام احمد، ج، ۴، ص، ۲۸۷ فہرموودہی ژمارہ (۱۸۵۵۷)} کہ واتہ خواجہ زور بہ روونی تہوہ دہخاتہروو، کہ گہر لہ دوا ساتدا بہ عہشقی ئیلاہییہوہ بریت، راستہ خو فریشنتہکان ہلنتدہگرن و بہرہو

به ههشتت دهبن، نه وهك وهك هروى دهلى مهست دهبيت و له تاو مهستی تاكات له گۆرپهوشار و
عه زابى گۆر نامىنى.

غه زهلى ههشتا و دووهم:

به حرى ره مهلى ههشتى مه خبونى مه قسور
(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- آن ترك پرى چهره كه دوش از بر ما رفت

آيا چه خطا ديد كه از راه خطا رفت

ئان توركى پهرى چيه ره كه دوش تهز بهرى ما رهفت، ئايا چه خهتا ديد كه تهز راهى خهتا
رهفت.

ئهو جوانه پهرى شيويه كه شهوى رابردوو لاي ئيمه روشت، ئايا چ ههلهيهكى بينى كه به
ريگهى (خهتا) داروشت.

ترك: جوان پرى چهره: رووخسار وهك پهرى، پهرى شيويه از بر ما: لاي
ئيمه خطا: ههله، دهكرى (خطا)ى دووهم ماناي ههله بگهيه نييت يا خود به واتاي ولاتى
(خهتا) بييت

كه واته خواجه دهپرسى؟ ئايا ئه و ياره جوانه پهرى شيويه دويني شه و چ ههلهيهكى له ئيمه
بينى؟ كه لاي ئيمه روشت و ريگهى ولاتى خهتاي گرت بهر يا خود به ههله داروشت.

۲- تا رفت مرا از نظر آن نور جيهان بين

كس واقف ما نيست كه از ديده چهها رفت

تا رهفت مهرا تهز نه زهر ئان نورى جههان بين، كهس قاقيفى ما نيست كه تهز ديده چهها
رهفت.

لهوكاته وهى كه ئه و نورى چاوانه (دونيا بينه) له بهر چاوم روشتوو كهس تاگادارى من
نييه، له چاوانم روشتوو.

لهوكاته وهى، له وهتى، له كورديدا (تا) ئه و واتايهى نييه مرا از نظر: له پيش چاوم
جيهان بين: جيهان بين، دونيا بين، دركهيه له چاو، چونكه به چاو جيهان ده بينرى
نور جههان بين: نورى چاوان مه بهست له ياره واقف مانىست: تاگاي له من نييه، نازانى
چهها: كزى (چى) به له كورديدا ئه م ئاوه لئاوه - راناوه - كوئاكرپته وه، دهكرى مه بهست له م
(چهها) به يار بييت يا خود فرميسك بييت

خواجه ده‌لئی: له‌وه‌تی نوری چاوانم له‌پیش چاوم نه‌ماوه، که‌س نازانی که چی له چاوانم رۆشتوو واته که‌س نازانی که چی شتیکی گرنه‌ها - یار - له به‌رچاوم نه‌ماوه یاخود چه‌نده فرمیسک - فرمیسکی زۆر - له چاوانم رۆشتوو.

ئهم به‌یته و تا راده‌یه‌کیش فه‌زای گشتی غه‌زه‌له‌که هینده‌ی کاره‌سات و غه‌می‌ک یاد ده‌خاته‌وه، ئه‌وه‌نده خه‌می عه‌شق و عیرفان و دروست ناکات، بۆ نمونه (نور جیهان بین) هینده‌ی وهرگێرانی (قره‌العین) وه‌سیفته‌ به‌ جگه‌رگۆشه ئه‌وه‌نده له وه‌سفی یاردا به‌کارنه‌هاتوو، له لایه‌کی دیکه‌وه (سوز جگر) و جگه‌رسوتان له فارسیدا واتای (رۆله‌ مردن) ی هه‌یه.

هه‌ر بۆیه ئهم به‌نده‌یه وایر ده‌کاته‌وه که فه‌زای گشتی غه‌زه‌له‌که و به‌ تایبه‌تی ئهم به‌یته و به‌یته‌ی سببه‌م ئاماژه‌ بێت بۆ مه‌رگی کوربه‌که‌ی که له غه‌زه‌لینکی دیکه‌دا ده‌لئی:

قره‌العین من آن میوه‌ی دل یادش باد لا که خود آسان بشد و کار مرا مشکل کرد

له هه‌ندئ شوینی دیکه‌دا خواجه به‌ ناشکرا باس له مه‌رگی فه‌رزه‌نده‌که‌ی ده‌کات:

دلا دیدی که آن فرزانه فرزند چه دید اندر خم این طاق رنگین

به‌ جای لوح سیمین در کنارش فلک بر سر نهادش لوح سنگین

ده‌کری ئه‌وه‌ش بلیم هه‌یج یه‌ک له سودی و هروی وخرمشاهی له شه‌رحی ئهم غه‌زه‌له‌دا باسی مه‌رگی کوربه‌که‌ی خواجه‌یان نه‌کردوو، به‌لام به‌نده واده‌زانی که له مه‌رگه‌ بدوی که داخی به‌ دلئ حافظه‌وه نا، هه‌ر بۆیه لهم به‌یته‌دا ده‌لئی له‌وکاته‌وه‌ی ئه‌و نوری چاوانه له‌پیش چاوم نه‌ماوه و کۆچی کردوو که‌س نازانی که چی له چاوانم رۆیشتوو.

۳- بر شمع نرفت از گذر آتش دل دوش

آن دود که از سوز جگر بر سر ما رفت

به‌ر شه‌م نه‌ره‌فت ئه‌ز گوزه‌ری ئاته‌شی دل دوش، ئان دود که ئه‌ز سوزی جگه‌ر به‌ر سه‌ری ما بره‌فت.

ئهو دوکه‌له‌ی که دوینی شه‌و له ئه‌نجامی ناگری دلئ سووتانی جگه‌ری (ئیمه) منه‌وه له سه‌ری ئیمه‌وه هه‌ستا له مؤم هه‌لنه‌ساوه.

بر شمع نرفت: له شه‌مع هه‌لنه‌سا ازگسذر: له ئه‌نجامی آتش: ناگر دود: دوکه‌ل سوز جگر: سووتانی جگه‌ر بر سر مارت: به‌سه‌ر ئیمه‌دا هات، له ئیمه‌ روویدا

(سوز جگر) سووتانی جگه‌ر له فارسیدا واتای غه‌م و ناربه‌حتی به‌سه‌رداهاتن به‌گشتی ده‌دات و به‌ مانای جگه‌رسووتانیش دیت

ده‌کری لیه‌دا مه‌به‌ستی دووه‌میان بێت و په‌یوه‌ندی به‌ به‌یتی پێشوه‌وه هه‌بیت، خواجه باس له کاره‌ساتی دوینی شه‌و ده‌کات که نازدارتیکی شیوه‌په‌ری رۆشتوو لیه‌شدا ئه‌وکاره‌ساته‌ی دوینی شه‌و که جگه‌ری ئه‌می تیدا سووتاو، ده‌لئی ئه‌و دوکه‌له‌ی که دوینی شه‌و به‌هۆی سووتانی جگه‌ری منه‌وه له من هه‌ستاوه و دلئ ناگری تی به‌ربوه له مؤم هه‌لنه‌ستاوه (مؤم که ده‌سووتی دوکه‌ل ده‌کات) ده‌یه‌وی بلی: سووتانی دلئ من له ئه‌نجامی سووتانی جگه‌رمه‌وه سه‌ختره له سووتانی مؤم که به‌رده‌وام ده‌سووتی.

به‌نده لیه‌شدا پیم وایه ئهم به‌یته دووروزیک په‌یوه‌ندی به‌ غه‌می گه‌وره‌ی جگه‌رسووتانی خواجه‌وه هه‌بیت، مه‌سه‌له‌یه‌کی دیکه که به‌نده‌ی هاندا ئهم رایه‌م ده‌رپرم ئه‌و سه‌لیقه‌ زمانیه‌یه که خوره‌مشاهی و زۆریکی دیکه له حافظناسان باسی ده‌که‌ن، چونکه سه‌لیقه‌ی زمانی فارسی نوئ گۆراوه و ره‌نگه فارسی زانه لاهه‌کان له سه‌لیقه‌ زمانیه‌ی سه‌رده‌می خواجه تی ناگه‌ن، به‌لام من پروام وایه، که سه‌لیقه‌ی کوردی - به‌ تایبه‌تی شیوه‌زاری جافی که‌که‌مه‌تر پێشکه‌وتن و گۆرانی به‌خۆره‌ بینیه‌وه - نزیکتره له سه‌لیقه‌ دیرینه‌ی زمانی فارسی سه‌رده‌می خواجه‌وه - له‌کاتێکدا که به‌نده له نیو ئه‌و سه‌لیقه‌ زمانیه‌ی جافدا گه‌وره‌بوم ریگه‌ به‌ خۆم ده‌ده‌م ره‌مزه‌ نزیکه‌کان به‌ شیوه‌ی دیرینیان لیکده‌مه‌وه -.

۴- دور از رخ او دم به دم از چمنه‌ی چشمم

سیلاب سرشک آمد و طوفان بلا رفت

دور ئه‌ز روخی ئو دم به دم ئه‌ز چه‌شمه‌یی چه‌شمه‌م، سیلابی سریشک نامه‌د و تۆفانی به‌لا ره‌فت.

دوور له رووی ئه‌و سات به سات له‌کانی چاومه‌وه، لافاوی ئه‌شک هه‌ستا و تۆفانی به‌لا تپه‌ری.

دور از رخ او: دوور له روخساری ئه‌و، له دووری روخساری ئه‌ودا یاخود ده‌کری واتای دوور بێت له رووخساری ئه‌و بدات دم به‌م: ده‌م به‌ده‌م، سات به‌سات، به‌رده‌وام چشمه: کانی، سه‌رچاوه، چاوه‌گه سیلاب: لافار

که‌مه‌تر ریکده‌که‌وی که فرمیسک و تۆفان و به‌لا و بیده‌رمانی و سووتان له غه‌زه‌لیکی خواجه‌دا ئاوا به‌م شیوه‌ زۆره‌ دووباره‌ بینه‌وه، هه‌ر بۆیه دیسانه‌وه هینانی ئهم زاراوه له راده‌به‌ده‌رانه به‌لگه‌یه له‌سه‌ر حوزن و خه‌میکی واقعی نه‌وه‌ک حوزن و خه‌میکی شیعریانه

به هر حال خواجه دهلی: دوور له رووخساری نهو یاخود له دووری رووخساری نهو دا بهر دهوام له کانی و چاوه‌گی چاوانم لافاوی فرمیسک و توفانی به‌لا و نه‌هاتی هه‌لدهستی.

۵- از پای فتادیم چو آمد غم هجران

در درد بماندیم چو از دست دوا رفت

نه‌ز پای فتادیم چو نامه‌د غمی هجران، دهر دهر دماندیم چو نه‌ز دست ده‌قا رفت. چون غمی هجران هات له پیکه‌وتین، به دهرده‌داری ماینه‌وه، چونکه دهرمان له‌ده‌ست چوو.

از پای فتادیم، له‌پی‌که‌وتین، بی‌توانا و بی‌جولسه‌ بوین هجران: دووری چو: چون، کاتی‌ک در درد بماندیم: (له‌ده‌ردا ماینه‌وه) به‌ده‌رده‌داری ماینه‌وه، دهر دهر برین له گیاناندا ته‌واونه‌بو دوا: دوا، دهرمان از دست رفتن: له‌ده‌ست چوون له نیوان (فراق و هجران) دا جیاوازییه‌کی واتایی ورد هه‌یه، چونکه (فراق - فرق) جودایی و دورییه که ره‌نگه دورییه‌کی گیانی بی‌ت، یانی ده‌کری یار نزیک بی‌ت و له فیراقدن بژین، به‌لام (هجران - هجر) واتایه‌کی مادی جودایی و دووری تی‌دایه و به جه‌سته‌ش دووره، لی‌رده‌ا هجران هاتوه - به‌ده‌ر له‌وه‌ی که؛ نایا له‌بهر کیش هاتوه یاخود له‌بهر واتا - و واتای جودایی مادی و جه‌سته‌یی یاری تی‌دایه، خواجه یاری له‌ده‌ست چوو - رۆشتوو - به‌ده‌رمانی دهرده‌کانی و هی‌زی نه‌ژنوکانی ده‌زانیت، هه‌ری‌یه کاتی غمی هجران سه‌ره‌له‌ده‌دات، خواجه نه‌م دووانه له‌ده‌ست ده‌دات و هی‌زی نه‌ژنوو و دهرمانی دهر دهر) له‌لایه‌که‌وه له‌پی‌ده‌که‌ویت و هی‌زی نه‌ژنوو نه‌شکی له‌لایه‌کی دیکه‌وه له‌نیو دهر دهر و نازاردا ده‌مینیتته‌وه، چونکه به‌غمی هجرانی (نه‌وه) له‌ده‌ست چوو.

۶- دل گفت وصالش به دعا باز توان یافت

عمریست که عمرم همه در کار دعا رفت

دل گوفت قیساله‌ش به دونا باز ته‌قان یافت، نومریست که نومرم همه‌مه دهر کاری دوئا ره‌فت.

دلگوتی دیسانه‌وه ویسالی به نزا به‌ده‌ستدیتته‌وه، ته‌مه‌نیکه که ته‌مه‌نم هه‌موو له نزا دا سه‌رف کردوو.

وسالش: ویسالی، دیداری توان یافت: ده‌توانری به‌ده‌ست به‌ینری عمریست: ته‌مه‌نیکه، ماوه‌یه‌کی زوره در کار دعا رفت: له کاری نزا دا ته‌واویوو، سه‌رف کرد

خواجه دهلی: له‌وکاته‌وه‌ی که دل به منی گوتوه به نزا و پارانه‌وه ده‌توانری جاریکی دیکه به دیداری دۆست بگه‌یتته‌وه ئیدی ماوه‌یه‌کی زوره ته‌مه‌ن و ژیانم به نزاکردن به‌سه‌ر ده‌بهم و به‌رده‌وام سه‌رقالی نزاکردنم.

۷- احرام چه بندیم چو آن قبله نه اینجاست

در سعی چه کوشیم چو از مروه صفا رفت

ئیهرام چه به‌ندیم چو ئان قیبله نه ئینجاست، دهر سه‌ئی چه کوشیم چو نه‌ز مه‌رفه‌ سه‌فا ره‌فت.

بۆچی ئیهرام به‌ستین که نه‌وه قیبله لی‌ره نییه بۆچی (سه‌عی) نه‌نجام بده‌ین کاتی که مه‌روه سه‌فای تی‌دا نه‌ماوه.

احرام بستن: ئیهرام به‌ستن، خۆئاماده‌کردن بۆ حه‌ج و به‌جیته‌ینانی ئاماژه‌کانی نیو‌حج سه‌عی: راکردنی نیوان سه‌فا و مه‌روه که یه‌کیتکه له فه‌رزه‌کانی نیو حه‌ج و به‌یادی هاجه‌ره خاتونی خیزانی سه‌زده‌تی ئی‌براهیم و دایکی سه‌زرتی ئی‌سماعیله‌وه (د.خ) مه‌روه: چیا گردۆلکه‌ی مه‌روه صفا: گردۆلکه‌ی سه‌فا، یاخود (جوانی و سه‌فا و پاراوی) گهر هه‌ولدان بۆ گه‌یشتن به یار وه‌ک حه‌ج واییت ته‌وا خودی یار له نیو فه‌رزه‌کانی حه‌جدا وه‌ک قیبله یا سه‌فا وایه و گهر نه‌وه نه‌بوو حه‌ج نایه‌ته‌دی و ته‌نیا خۆماندوو کردنه، مادام وایه ئیدی: بۆچی ئیهرام به‌ستین و جل و به‌رگی تایه‌تی حه‌ج بی‌وشین، که نه‌وه قیبله‌یه (دۆست) لی‌ره نیه، بۆچی هه‌ولتی به‌جیته‌ینانی (سه‌عی)ش بده‌ین که سه‌فا لای مه‌روه‌دا نه‌ماوه یاخود پاراوی و جوانی مه‌روه نه‌ماوه؛ واته نه‌وه پاراوییه‌ی جاران دهوروبه‌ری مه‌ککه هه‌بیو له پاکی خه‌لکه‌کی بو نه‌مرو نه‌ماوه و هه‌ولتی نی‌مه بۆ چاککردنی ته‌وان بی‌ به‌ره‌مه‌هه. مانای یه‌که‌م له‌گه‌ل مانای گشتی غه‌زه‌له‌که‌دا ده‌گونجی، واته (سه‌فا) هه‌مان نه‌وه خاله‌ بی‌ت که له‌گه‌ل مه‌روه‌دا ده‌بنه مایه‌ی هاتنه‌دی (سه‌عی).

۸- دی گفت طبیب از سر حسرت چو مرا دید

هیبات که رنج تو ز قانون شفا رفت

دی گوفت ته‌بیب نه‌ز سه‌ری هه‌سره‌ت چو مه‌را دید، هه‌یهات که ره‌نجی تو ز قانونی شیفا ره‌فت.

دوینی کاتی دکتۆر منی بینی، به‌هه‌سره‌ته‌وه گوتی: هه‌یهات که نه‌خۆشی تو له یاسای چاره‌سه‌ر دهرچوو.

دی: دوینی ازسر حسرت: به حسره‌توه هیهات: هیهات،
به‌داخوه، مع الاسف

قانون شفا: یاسای چاره‌سەر، یاخود ناماژیه به کتیبی (قانون) حیکهت و مه‌نتیق و
ئیبلاهیات و (شفا) ی ابن سینا

خواجه ئەو دورییه جه‌سته‌ییه که لەم غەزەلەدا بوەتە مایه‌ی (ئەژنۆشکانی و
دەردەداربونی و فرمی‌سکرژاندنی و هتد) به ته‌واوی نه‌خۆشی خستوو، نه‌خۆشییه‌ک که
واهه‌ست ده‌کری غەمیکی قوولی هه‌ستیی‌کراو بیته‌ نه‌ک غه‌می شاراوه‌ی عه‌شق، تا ئەو راده‌یه
نه‌خۆشی خستوو که ئیدی دکتۆر و دەرمان لیبی بی‌هیوا بوون، هه‌ربۆیه دوینی که دکتۆر
هاتو‌ته‌ سه‌ری به‌ دل‌گرانی و حسره‌توه‌ گوتوو‌یه‌تی: به‌داخوه‌ که دهرت گرانه و
نه‌خۆشییه‌که‌ت بی‌ چاره‌سه‌ره و له‌وه دەرچوه‌ چاره‌ بکریته‌ و چاک بیته‌وه.

یاخود چاره‌سه‌ری ئەم نه‌خۆشیه‌ له‌ قانونی ئیبن سیناشدا باس‌نه‌کراوه و، نه‌هاتوو.

۹- ای دوست به پرسیدن حافظ قدمی نه

زان پیش که گویند که از دار فنا رفت

ئە‌ی دوست به‌ پرسیده‌نی حافظ قه‌ده‌می نه‌ه، زان پیش که‌ گویند که‌ ئە‌ز داری فه‌نا
ره‌فت.

ئە‌ی دۆست بۆ هه‌والپرسی حافظ هه‌نگاوی هه‌لگه‌ره، پیش ئە‌وه‌ی که‌ بلین له‌ دونه‌ی فانی
ده‌رچو.

به‌ پرسیدن: بۆه‌والپرسی، سه‌ردان و مواجه‌
قدمی نه‌ه: هه‌نگاوی بنی، وه‌ره
زان پیش: پیش ئە‌وه‌ی دار فنا: خانوی تیاچون، درکه‌یه له‌ دونه‌یا، که‌ هه‌رچی تیدا‌یه
فانی

خواجه هه‌ست و سۆزی دۆست ده‌جولینی به‌ مه‌رگی خۆی، به‌لکو دل‌ی نه‌رم بکات و له‌کاتی
ئە‌م نه‌خۆشییه‌ بی‌ عیلاج‌ه‌یدا سه‌ریکی لیبدات و نه‌حوالی بپرسی، بۆیه پی‌ ده‌لی: به‌رله‌وه‌ی
بیستی که‌ حافظ مردوو و دونه‌ی فانی به‌جی هیشتوو و وه‌ره بۆ مواجه و هه‌والپرسی‌م.

غەزەلی هه‌شتا و سییه‌م:

به‌حری ره‌مه‌لی هه‌شتی مه‌خبونی مه‌قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلات)

۱- شربتی از لب لعلش نچشیدیم و برفت

روی مه‌پیکر او سیر ندیدیم و برفت

شه‌ربه‌تی ئە‌ز له‌بی له‌ئله‌ش نه‌چه‌شیدیم و بره‌فت، روی مه‌هپه‌یکه‌ری نو سیر نه‌دیدیم و
بره‌فت.

شه‌ربه‌تی‌یکمان له‌ لیوی یاقوتینی نه‌چه‌شت و رۆشت، رووخساری مانگی ئە‌ومان تی
نه‌بینی و رۆشت.

شربت: خواردنه‌وه‌ی شیرین، دەرمانی شله‌مه‌نی (شروب) ده‌کری (شه‌ربه‌ت) له‌ سه‌رده‌می
خواجه‌دا مانای (شه‌ربه‌تی) کوردی گه‌یانیدیته‌، به‌لام له‌ لایه‌که‌وه به‌لگه‌یه‌ک به‌ده‌سته‌وه نییه و
له‌ لایه‌کی دیکه‌وه واتای (شروب/دەرمان)ی شه‌ربه‌ت له‌ زۆربه‌ی به‌یته‌کاندا به‌رچاو ده‌که‌ویته
لعل: یاقوت، به‌هۆی سووری رهنگه‌که‌یه‌وه بوته‌ سیفه‌تی لیو چشیدن:
چه‌شتن، خواردنه‌وه برفت: رۆشت مه‌پیکر: مانگ ناسا میر: تیر
ندیدیم: نه‌مانبینی

غەزەله‌که‌ به‌ته‌واوی باس له‌ رۆشتنی پیشوه‌خته‌ی یار ده‌کات، که‌ هیشتا خواجه له‌ ویسالی
تیرنه‌بوه به‌ رای سودی غه‌زەلی پیشوش سه‌باره‌ت به‌ سه‌فه‌ری یاره، چونکه‌ ده‌لی ئە‌م غه‌زەله‌ش
دیسان ده‌باره‌ی یاریکه‌ که‌ چوه بۆ سه‌فه‌ر.

به‌هه‌رحال ئە‌م غه‌زەله‌ (یار)ی ئە‌ده‌بیانه‌ی تیدا‌یه که‌ لیوی مایه‌ی به‌هیزی دل‌ه و لیوی ئە‌و
شروب (مفرح یاقوتی)ه که‌ جوړیکه له‌ شروبی به‌هیزکردنی دل‌ {هروی، ج ۱، ل ۳۷۲} ئە‌و یاره
شعیری و ئە‌ده‌بیانه‌ی خواجه، که‌ جاروبار سیفات و ئادگارەکانی مرۆفی تیدا‌یه چوه‌ته سه‌فه‌ر،
به‌لام به‌ر له‌وه‌ی خواجه لیبی تیر بی‌ هه‌ربۆیه ده‌لی: دەرمانی‌یکمان له‌ لیوی یاقوتینی نه‌چه‌شت
(له شه‌رحه سه‌رزاره‌کی و مادیه‌کاندا مه‌به‌ست له‌مه‌ ماچه واته‌ ماچی‌یکمان نه‌کرد) و رۆشت، تیر
سه‌یری روی مانگ ناسای ئە‌ومان نه‌کرد و رۆشت.

۲- گویی از صحبت ما نیک به تنگ آمده بود

بار بریست و به گردش نرسیدیم و برفت

گویی نَمز سوهبهتی ما نیک به تهنگ نامده بود، بار بهر بهست و به گهردهش نهره سیدیم و برهفت.

دهلئی له هاوده می نیمه چاک بیزار ببوو، باری تیکننا و به تۆزی پیتی نه گه شتیم و رۆشت. گویی: دهلیّ صحبت: هاوده می، پیکه وه بوون نیک: چاک، به لّام لیتره دا به واتای (زۆر) دیت له کوردیدا له بری (چاک بیزار ببوو) (خراب بیزار ببوو) به کاردیّ واته ته و او پیچه وانه ی نَم به کارهیتانه به تنگ آمده بود: به تهنگ هاتبو، تهنگی پیّ هه لچنرابو، بیزاربو، ماندو ببوو بار برست: باری تیکننا گرد: گهردو تۆز نرسیدیم: نه گه یشت

خواجه له بهیتی یه که مدا به گوتنی تیترنه بون له سهیر کردنی یار و رۆشتنی ناماژهی بۆ رۆشتنیکی به پهله و له ناكاو کرد لیتره شدا دیسانه وه دهلیّ هینده به پهله رۆشت که به تۆزی پیتشیدا نه گه یشتین وه ک بلئی که خراب لیمان بیزار ببوو.

۳- بس که ما فاتحه و حرز یمانی خواندیم

وز پیش سورهی اخلاص دمیدیم و برفت

بهس که ما فاتیهه فو هیرزی یه مانی خاندیم، قز په یهش سورهی ئیخلاس ده میدیم و برهفت. نیمه زۆرمان فاتیهه و نوشتهی (حرز یمانی) خویند، به دوایدا سورهی ئیخلاسمان خویند و که چی رۆشت.

بس که: زۆر، زۆر جار فاتحه: سورهی فاتیهه حرز یمانی: جوژه دّوعا (نوشته یه کی) تایبه تیبه که سودی دهلیّ: زۆر پیروژ و کایگه ره به تایبه تی بۆ له ناو بردنی دوژمن {ج ۱، ۵۲۷} به لّام هروی دهلیّ: دّوعایه که که دهلیّین پیغه مبه ر (د.خ) له کاتی سه فهدا بۆ حه زره تی عه لی کردوه و فیری کردوه {ج ۱، ۳۷۳} ز پیش: به دوایدا اخلاص: سورهی (قل هو الله) دمیدیم: فومان پیندا کرد (چونکه له کاتی دّوعا خویندندا فوده کریت به و که سه یا شه و شت و شوینده دا که دّوعاکه ی بۆ ده کریت)

له راستیدا نَم دّوعا و نزایانه لای من هیچ ناگه یه نی، واته له کلتوری مندا هیچ باکگراوندیکم پی نابه خشن، که واتایان لیکده ده مه وه (نیمه له کلتوری خۆماندا کۆمه لیّ نوشته مان هیه، که زۆر شاروه و ته نیا نایه ته لکوری سه بییت روون و ناشکرایه نه وانی دیکه تایبه ته به مه لایان و نه هلی نوشته، رهنگه مه سه له یه کی نابووری له پشت نَم حاله ته

ته لسیماویه بوو بو بیّت). به لّام به پیتی مه بهست و رووداوه کانی نیو غه زه له که ده بیّ دّوعای پیشگرتن بن له رۆشتنی یار.

بهم پییهش لیکدانه وه دی (د. هروی) دروست نایه ته بهر چار مه گه ره شه و ته ئویله ی که فهرمو یانه (نَم مه یه کهم جار نیه که لیکدی جودا ده بنه وه). گه ر (حرز یمانی) دّوعای سه فهدا بیّت ده بیّ، هه روا بلین، دهن (سودی) گوتنه ی گه ر نوشته و دّوعای دوورخستنه وه دی دوژمنان بیّت نه و شه رحی به یته که ده بیته: زۆرمان دّوعای حرزی یه مانی و سورهی فاتیهه و ئیخلاص خویند که نه روات، به لّام کاریگه ری نه بوو و هه ر رۆشت.

وه ک کوردیک سورهی (فاتحه و اخلاص) بۆمن له کاتی سه فهدا هیچ ناماچیک ناهیتنه دی هه ربۆیه وه ک گوتم ناچارم قسه ی سه رداره کانی نَم مه یدانه دووباره بکه مه وه.

۴- عشوه می داد که از کوی ارادت نروم

دیدي آخر که چنان عشوه خریدیم و برفت

ئیشقه می داد که نَمز کوی ئیراده ت نهره فهدم، دیدی ناخه ر که چونان ئیشقه خه ریدیم و برهفت.

به عیشوه نیمه ی فریو ددها که له نیوه ندی دۆستی و ویستی ئیوه نارۆم، بینیت ئاخه ر که شه و عیشوه یه مان کړی و که چی رۆشت.

عشوه دادن: فریودان، په یمانی درۆدان کوی ارادت: ناوه ندی ویست و خۆشه ویستی (کۆلانی ئیراده)

خریدیم: کړیمان عشوه خریدن: قه بولکردنی شه و عیشوه و فریوه یار په یمانی درۆینه ی پیده داین که له ناوه ندی ویست و خۆشه ویستی نیمه دوورناکه و پته وه و ده رناچی، بهم په یمانه نیمه ی فریودا و نیمه باوه رمان بهم فریوه کرد و وه رمانگرت، که چی له گه لّ شه مه شدا بیّ په یمان ده رچو و رۆشت.

۵- شد چمان درچمن حسن و لطافت لیکن

در گلستان وصالش نچمیدیم و برفت

شود چه مان ده ر چه مه نی هوسن و له تافه ت لیکن، ده ر گولستانی قیساله ش نه چه میدیم و برهفت.

له چیمه نی (میرگوزاری) جوانی و ناسکیدا خه رامان بوو، به لّام نیمه له باغی پیکه وه بووندا نه چه ماینه وه و رۆشت.

شد چمان: خهرامان، نازدار و بهناز ریکردن
 نهچه ماینه وه، ههنگامان هه لئه گرت، پیرنه بووین
 نهچه مانه وه له باغی پیکه وه بونی یاردا پشو نه دانه، نه سلنه هه ههنگاو هه لئه گرتنه له و
 باغه دا، واته پیکه وه بون و دیداری یار نه هاته دی، خواجه ده لئی: هه رچهنده یار له میگزواری
 جوانی و ناسکیدا خهرامان بوو، به نازه وه ریگهی ده کرد (واته جوان و ناسک بو)، به لام نیمه
 نه مانتوانی له باغی دیداریدا ههنگاو یک هه لگرین یاخود بچه مینه وه و پشویهک بدهین و بو
 ماوه یهک میتیننه وه.

۶- همچو حافظ همه شب ناله و زاری کردیم

کای دریغا به وداعش نرسیدیم و برفت

هه مچو حافظ همه شب ناله شو زاری که ردیم، کهی ده ریغا به قه دانهش نه ره رسیدیم و
 برهفت.

ههروهک حافظ تهواوی شهو ناله و زاریمان کرد، به لام به داخه وه که فریای مالتاواپی نه که وتین
 و روشت.

همه شب: تهواوی شهو، سه راسه ری شهو دریغا: به داخه وه وداع: خوا حافیزی، مالتاواپی
 نرسیدیم: نه که پیشتین، فریای نه که وتین

دیسانه وه پهله یی یار له روشتندا، له کاتی کدا که وهک حافظ تهواوی شهو ناله و زاریمان کرد
 و نه خه وتین که چی فریای مالتاواپی له یار نه که وتین و روشت (لیرده دا خواجه به ناراسته وخو
 دهیه وی شهو بخته پرو که حافظ تهواوی شهو خه ریکی ناله و زاریسه)، هه ربویه ده لئی: ههروهک
 حافظ تهواوی شهو ناله و زاریمان کرد.

غزه لی ههشتا و چواره م:

به حری ره مه لی ههشتی مه قسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- گر ز دست زلف مشکینت خطایی رفت رفت

ور ز هندوی شما بر ما جفایی رفت رفت

گه ز دهستی زولفی موشکینهت خه تایی رفت رفت، قهر ز هیندوی شوما بهر ما
 جفایی رفت رفت.

گه له دهستی پرچی رهشته وه هه لئه یهک ده رچو، تیپه ری (له بیر کرا)، وه گه له خالی رهشی
 تیپه وه سته می کمان لی کرا، تیپه ری.

خطا: هه لئه خطایی رفت: هه لئه یهک ده رچو، هه لئه یهک رویدا
 هندو: رهش، لی رده دا سیفته ته بو (خال) هه رچهنده خاله که نه هی تراوه جفا: سته م، جفا

فهزای نیم غه زله و خولقاندنی یار و سیفته ته کانی جیاوازه له فهزای دوو غه زله پی شوو،
 چونکه له م غه زله دا دیسانه وه فهزایه کی نیمچه شاراوه و پر لوغزی عیرفانی دروست کراوه و
 شهو زاراوانه به کارهاتوه که له شه ده بیاتی عیرفانیدا واتا کانیان لی کده دریتته وه.

لی رده دا خواجه چاوپوشی له جهور و سته مه کانی یار ده کات و پاساویان بو ده هی تیپه وه که
 نیمه ی عاشق هه موو شه هه لئه و جفایانه مان له بیر کرده، بویه ده لئی: گه هه لئه یهک له دهستی
 پرچی رهشی توه کرابی نیمه له بیرمان کرده و گه خالی رهشت جهور و جفای بهرام بهرمان
 نواندبی دیسانه وه له یادمان کرده.

چ (زلف) و چ (هندو/خال هندو) له عیرفاندا لی کده ده رینه وه و تا راده یه کی زور نامازه به
 جیهانی نادیار و نه ییبه کانی ده کهن. ده کری خواجه به روی نازه وه به مه عشوقی حهق بلئی
 گه له دونیای غهیب و نادیاریدا بی نازیمان پیکرا بی له بیرمان کرده و هه رعاشقی روتین.

۲- برق عشق ار خرمن پیشمنه پوشی سوخت سوخت

جور شاهی کامران گر بر گدایی رفت رفت

بهرقی ئیشق شه خه رمه نی په شیمنه پوشی سوخت سوخت، جزوری شاهی کامران گه بهر
 گه دایی رفت رفت.

بروسکه ی عشق گه ری خه رمانی خوری پوشی کی سوتاند، تیپه ری، گه جهوری پاشایه کی
 کامه ران له گه ل گه دایه کدا کرا تیپه ری.

برق: بروسکه خرمن: خرمان پشمینه پوش: سوئی، خوری پۆش، له بهرتهوهی جاران سوئی جلوسه‌رگی له خوری دروستکراوی له بهرتهوه کرد به (پشمینه‌پوش) به‌ناوبانگ بو.

سوخت: سوتاند، سوتا (له فارسیدا کاری دوو لایه‌نه ههیه، واته له هه‌مانکاتدا رۆلی تێپه‌ر و تینه‌په‌ریش ده‌بینی به بۆ گۆزان، ئەم حاله‌ته له کوردیدا نییه)، بۆ نمونه له‌م میسراعه‌دا (سوخت) یه‌که‌م تێپه‌ره و (برق عشق) بکه‌ر و (خرمن) به‌رکار، به‌لام (سوخت) ی دووهم تینه‌په‌ره، هه‌رچه‌نده لی‌رده‌دا مه‌به‌ست له‌م (سوتا) یه‌گرنگ نییه و تێپه‌ر نییه نه‌وه‌ک خودی سوتان. بروسکه‌ی عشق له زاراوه‌ی سوئی‌گه‌ریدا یه‌که‌مین پرته‌وی ئه‌و نوره‌یه که حه‌ق ده‌بجاته دلی به‌نده‌وه {ه‌روی، ج ۱، ل ۳۷۵} گه‌ر نوری عی‌رفان بونی سوئی و زا‌هیدی سوتاند گرنگ نییه، واته گه‌ر سوئی چووه نیو جیهانی عشق و عی‌رفان و له‌م رێبه‌دا خه‌رمانی بونی خوئی سوتا و به‌با‌چو، گرنگ نییه هه‌روه‌ک ئه‌وه‌ی که پاشایه‌ک سته‌می له گه‌دایه‌ک بکات گرنگ نییه.

سوئی ده‌لی: میسراعی دوهم وه‌ک نمونه و رونکه‌ره‌وه‌ی میسراعی یه‌که‌مه واته عشق وه‌ک پاشایه‌کی به توانایه که هه‌رکارێک بکات پرساری لی ناکریت، ته‌واوی به‌یته‌کانی ئەم غه‌زه‌له به‌م شیوه‌یه‌یه {ج ۱، ل ۵۱۹} هه‌رچه‌نده مه‌رج نییه ته‌واوی به‌یته‌کان به‌م شیوه‌یه‌بن و هه‌میشه میسراعی دووهم نمونه و رونکه‌ره‌وه‌ی میسراعی یه‌که‌م بن.

۳- گر دلی از غمزه‌ی دلدار باری برد برد

ور میان جان و جانان ماجرای رفت رفت

گه‌ر دلی ئەز غه‌مزه‌ی دلدار باری بورد بورد، قه‌ر میانی جان و جانان ماجه‌رایه‌ی رفت رفت.

ئه‌گه‌ر دلێک له غه‌مزه‌ی دلدار زه‌جمه‌تێکی بینی تێپه‌ری و گه‌ر له نیوان عاشق و مه‌حبوبدا کێشه‌یه‌ک رویدا تێپه‌ری.

باری برد: زه‌جمه‌تێکی بینی میان: له نیوان ماجرا: کێشه، رووداو خواجه دیسانه‌وه هه‌موو رابردووه‌کان له‌بیرده‌کات و ده‌لی: گه‌ر تیری غه‌مزه‌ی یار نازاری دلێکی دا تێپه‌ری و به‌سه‌رچو، هه‌روه‌ها گه‌ر له نیوان عاشق و مه‌عشوقدا کێشه‌یه‌ک رویداوه تێپه‌ریه‌وه و له‌بیر کراوه.

(له‌وه‌ی که سه‌رانسه‌ری غه‌زه‌له‌که باس له رویه‌روبوونه‌وه‌یه‌کی نیوان سوئی‌ه‌کان بو له خانه‌قادا، وشه‌ی (ماجرا) به واتای زاراوه‌یه‌ی سوئی‌گه‌ری خوئی هاتوه که ری و ره‌سمیکه‌ی وه‌ک غه‌رامه‌کردن بوه) {ه‌روی، ج ۱، ل ۳۷۶ - ئه‌ویش له استاد فروزانفره‌وه نه‌قلی کردوه -}

هه‌ربۆیه ده‌لی: ئه‌وه‌ی له‌جیهانی عه‌شوقدا دیته‌ری وه‌ک سته‌می عاشق له مه‌عشوق و رویه‌روبوونه‌وه و کێشه‌ی نیوانیان جێگه‌ی لی‌بوردنه و مایه‌ی ده‌مه‌قاله‌ نییه.

۴- از سخن چینان ملالتها پدید آمد ولی

چون میان همنشینان ناسزایی رفت رفت

ئه‌ز سوخه‌ن چینان مه‌لاله‌ته‌ها په‌دید نامه‌د قه‌لی، چون میانی هه‌منشینان ناسزایی رفت رفت.

له قسه‌هه‌لبه‌ستان بی‌زاری و خه‌م هاته‌دی، به‌لام کاتی له نیوان هاو‌رپێاندا شتێکی ناشایسته رویدا تێپه‌ری.

سخن چین: قسه‌دروسته‌کەر، قسه‌هه‌لبه‌ست ملالت: بی‌زاری، خه‌م و خه‌فه‌ت پدید آمد: هاته‌دی، ده‌رکه‌هوت، ناشکرابوو

همنشین: هاو‌ری، ئه‌وه‌که‌سانه‌ی پیکه‌وه هه‌لسوکه‌هوت ده‌که‌ن ناسزا: ناشایسته

قسه و ره‌فتاری ناشایسته‌ی دۆستان و هاو‌ده‌مان زوو له‌یادده‌کرین، به‌لام قسه‌ی دۆزمن و دۆزمنه‌کان له‌یادناکرین، خواجه هه‌ر ئەمه ده‌لیت: که له‌قسه‌هه‌لبه‌ستان غه‌م و خه‌فه‌تی زۆر ده‌رکه‌وتن و ناشکرابون، به‌لام له نیوان هاو‌رپێاندا هه‌رچی گوفتار و ره‌فتاری ناشایسته رویدا هه‌مووی له‌بیرکرا.

۵- در طریقت رنجش خاطر نباشد می بیار

هر کدورت را که بینی چون صفایی رفت رفت

ده‌ر ته‌ریقه‌ت ره‌نجشی خاطر نه‌باشه‌د مه‌ی بیار، هه‌ر کدورت را که بینی چون سه‌فایی رفت رفت.

له ته‌ریقه‌تدا دل ره‌نجان نییه مه‌ی بهینه، چونکه ناشتی کرا هه‌ر بی‌زاری و دل‌تیشانی‌ک که ده‌بینی که خو‌شبییه‌ک دی به‌سه‌رده‌چی.

رنجش: ره‌نجان رنجش خاطر: دل ره‌نجان نباشد: نابی، نییه، دروست نیه کدورت: ناپاکی و بی‌زاری صفا: ناشتی و خو‌شی

خواجه لی‌رده‌دا ئه‌وه ده‌خاته‌روو که له ته‌ریقه‌تدا عاجزبون و دل‌ره‌نجان دروست نییه و ئه‌گه‌ر ده‌مه‌قاله‌یه‌کیش له‌نیوان سوئی‌اندا رویدا بی‌ت هه‌ر به ناشتی‌کردن له‌ناو‌ده‌چیت و له‌بیرده‌کریت، هه‌ربۆیه به ساقی ده‌لی: مه‌ی بهینه با سه‌رقالی عه‌شقی حه‌ق بین و وامه‌زانه که له ته‌ریقه‌تدا بی‌زاری و ناپاکی هه‌یه، چونکه له ته‌ریقه‌تدا ره‌نجان دروست نییه و ناکریت بی‌ت و هه‌ر ره‌نجان و بی‌زاییه‌کیش هه‌بی‌ت به ناشتی و سه‌فایه‌ک له‌ناو‌ده‌چیت.

دروست نه بونی دلږه نجان له تهریقه تدا له ووهه سه رچاوه ده گړیت که عارف و سؤفیه کان به ته مای دؤستی و عشقی حقیقین ئیدی چؤن ده بی له نیو خویاندا لیکدی پرده نجین.

۶- عشقبازی را تحمّل باید ای دل پای دار

گر ملالی بود بود و گر خطایی رفت رفت

ئیشقبازی را ته همومل بایده ئهی دل پای دار، گهر مه لالی بود بود و گهر خه تایی رفت رفت.

عشقبازی نارامی و ته هموملی ده ویت، ئهی دل خؤراگره، گهر بیزارای و جه فایه ک بسو روشت و گهر هله ئیه ک روویدا تیپه پری.

عشقبازی: عشق و عاشقی پای دار: خؤراگره

عشق و عاشقی و چوونه نیو مه نزلگه کانی عشقه وه نارامی و ته هموملی ده ویت و بیزارای و هله و جهور و جه فای تیدا روده دات، بویه خواجه نامؤژگاری دلی خؤی ده کات که له م ریگه یه دا نارامگره و خؤراگره و گهر بیزارای و جه فایه ک روویدا یا خود هله ئیه ک کرا له بیری که.

۷- عیب حافظ گو مکن واعظ که رفت از خانقاه

پای ازادی چه بندی ار به جای رفت رفت

ئهبی هافر گو مه کون فائیز که رفت نه ز خانه قاهر، پای ازادی چه بندی ئه ر به جای رفت رفت.

بللی، واعیز عیب له حافظ مه گره که له خانه قا درچوو، بؤچی قاچی نازاد ده به سستی گهر روشت بؤ شوینی روشت (ناره زووی خؤیه تی).

گو: بللی عیب مکن: عیب مه گره، ره خنه مه گره واعظ: نامؤژگاری که رفت رفت: روشت روشت، (ئم ده برپینه له کوردیشدا به کارده هیترئ و به واتای ئه گهر روشت روشت، هیچ سه ریچییه کی نه کرده وه و با بروات چ قهیدی هه یه)

خواجه ده للی بلین به نامؤژگاری که ره خنه له من نه گری که له خانه قا درچوو و وازم له خانه قا و ری و ره سمی هیناوه، چونکه من نازدام و سازادیش به ناره زووی خؤی بؤ هه موو شوینی ده چیت و که س لومه ی ناکات، خؤ به نده نیم که نه توانم به ناره زووی خؤم بچوئیم و ناچارم هه همیشه له خانه قام.

مه به ست له وه یه گهر حافظ وه که هلی خانه قا بیرناکاته وه و به جیاوازتر له وان بیرده کاته وه نازاده و سه ربه سته له بیرکردنه وه یدا و چیگه ی ره خنه نیبه.

غزه لی هه شتا و پینجه م:

به حری موزاریعی هه شتی ئه خره بی مه کفوفی مه قسور

(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- ساقی بیا که یار ز رخ پرده بر گرفت

کار چراغ خلوتیان باز در گرفت

ساقی بیا که یار ز رخ پرده به گرفت، کاری چراغی خه لقه تیبیان باز ده گرفت.

ساقی وه ره که یار په رده ی له سه ر روی هه لگرت، کاری چرای خه لوه تنشینان دووباره ره ونه قدار بوویه وه.

بر گرفت: لادا، هه لگرت خلوتیان: ئه هلی خه لوه ت، خه لوه تنشینان

در گرفت: داگیرسا، داگیرسانی چرایه و مه به ست لیبی ره ونه قدار بوونی کار و کاسیبیه

خواجه ساقی بانگ ده کات که بیتته ناوه وه و شه رابی عشق بگپری، چونکه یار په رده ی له سه ر روی لاداوه و به م په رده لادانه ی سه ر روی یاریش دیسانه وه کاری خه لوه تباران و عارفان ره ونه ق پیدا ده کاته وه. به یته که ناماژه و ئیمای عیرفانی زؤری تیدایه وه ک ساقی و په رده و خه لوه تیبیان، هه ربویه واتای عیرفانی به یته که ناسانتر لیکده دریتته وه تاوه کو واتای مادیانه، خواجه ده للی: ئهی واسیته و په یوه ندی وه ره ماببه ره وه نیو فه زاکانی حال، چونکه یار په رده ی له سه ر روی لادا و جیلوه ی کرد (ده کری ئه مه حاله تیک بیت که عارفی تیکه وتوه، یار جیلوه ی کرد بی).

میسراعی دووه م جؤره شه ر حکردنیکی (واتای عیرفانی) میسراعی یه که مه، چونکه ده للی: به م جیلوه کردن و په رده لادانه له سه ر روخساری یار کاری چرای خه لوه تباران و گؤشه نشینان ره ونه قی په یدا کردوه.

۲- آن شمع سر گرفته دگر چهره برفروخت

وین پیر سالخورده جوانی ز سر گرفت

ئان شه مئی سه ر گرفته دیگه ر چیره به رفروخت، فین پیری سالخورده جه قانی ز سه ر گرفت.

ئهو مؤمه فتیله براوه جاریکی دیکه روخساری شه وقی دایه وه و ئهم پیره به ته مه نه سه رله نوی جوان بوویه وه.

سر گرفته: سه رلینگیرا، سه رلیپراو شمع گرفته: مؤمی سه ری فتیله برپا، بؤ

ئهو ی مؤم جوانتر ئیش بکات سه ری فتیله که ی ده برن برفروخت: روناک بوویه وه،

تیشکی دایه‌وه، شه‌وقی دایه‌وه ساڅخوردده، به‌ته‌مه‌ن، به‌سالداچو، که‌نه‌فت زسرگرفت: گرت‌وه‌سه‌ر
 میسراعی یه‌که‌م شروقه‌ی زیاتری میسراعی یه‌که‌می به‌یتی پیشوه، چونکه گهر (زیاده‌ی فتیله) به‌پرده‌ی سهر روخساری یار بده‌ینه قه‌لهم و به‌لادانی شه‌وپرده‌یه‌ش روخساری دره‌وشاوه‌ی شه‌و دربکه‌ویت، ههمان واتا ده‌گه‌یه‌نی، خواجه ده‌لی: شه‌و یاره (چرایه) کاتی فتیله زیاده‌که‌ی برا (پرده له‌سهر روی لادرا) روخساری زیاتر تیشکی دایه‌وه و شه‌مه‌ش بووه مایه‌ی شه‌وه‌ی که شه‌م پیره به‌سالداچووه سهرله‌نوی گه‌نج بیته‌وه و تاسه و شه‌وقی دیداری زیاتر بیته‌وه. له واتای عیرفانی به‌یته‌که‌دا ههر له مه‌سه‌له‌ی جیلوه‌کردنی یار ده‌دویت که ده‌بیته‌وه‌ی وزه‌بخشی گیانی عارف و سهرله‌نوی گه‌نجی ده‌کاته‌وه.

۳- آن عشوه داد عشق که تقوی ز ره برفت

وان لطف‌کرد دوست که دشمن حذر گرفت

نان نیشقه داد نیشق که ته‌ققا ز ره بره‌فت، فان لوتف که‌رد دوست که دوشه‌ن هه‌زه‌ر گرفت.

عشق شه‌و فریوه‌ی دا که ته‌قوا له ری‌ده‌رچوو، دؤستیش شه‌و لوتفه‌ی کرد که دؤرمن هه‌زه‌ری کرد.

عشوه‌دادن: فریودان، گومرا‌کردن، هه‌لخه‌له‌تانندن، له‌ری لادان، ههرچه‌نده له شه‌ده‌بیاتدا (عشوه) به‌واتای ناز و نازداری هاتوه، به‌لام ره‌نگه شه‌م واتایه‌ش له‌وتیوه هاتبی که نازکردنی مه‌عشوق بو فریودانی عاشقه
 ز ره برفت: له‌ری لایدا، له‌ری‌ده‌رچوو، گومرا بوو
 حذرگرفت: هه‌زه‌ری کرد، ترسا

میسراعی یه‌که‌م به‌شیوه‌ی جیاواز هاتوه، له‌وانه (آن جلوه کرد یار...)، (آن عشوه داد یار...)، (آن جلوه کرد باده که...)، به‌لام له هه‌موو شیوه‌کاندا واتای عیرفانی خو‌ی له‌ده‌ست نادان، لیره‌دا خواجه وه‌ک هه‌موو جارئ له په‌یوه‌ندی نیگه‌تیقی (عشق - تقوی) ده‌دویت که (عشق) ره‌مز و هیمای په‌یوه‌ندی روحی نیوان به‌نده و یاری حه‌ق (خودا) یه‌و ته‌قواش ره‌مزی شه‌و بانگه‌شه و روکاریه‌ی نایینه که خو‌ی به‌بروادار و له‌خواترس دره‌ده‌خات و مه‌رجیش نییه له ناخوه و ابیت. خواجه پی‌ی وایه ههرکاتی فریوکاری و نازی عه‌شق (عیرفان) ده‌ستی پی‌یکرد ته‌قوا و روکاریه‌کان له‌رید‌ه‌ده‌چن و جوانی عیرفان وایان لیده‌کات له‌ری-لابده‌ن.

میسراعی دووه‌م: باس له لوتفی نیلاهی ده‌کات که هینده زوره ته‌نانه‌ت دؤرمنه‌کانیش هه‌ستی پده‌که‌ن و هه‌زه‌رمان لیده‌که‌ن، خواجه ده‌لی: دؤست هینده لوتفی له‌گه‌ل کردین که

ره‌قیب و دؤرمنیش هه‌زه‌ری کرد، شه‌وه‌کو له وه‌لییه نزیکه‌کان بین یاخود هینده لوتفی له‌گه‌ل کردین که دؤرمنه‌کانیش هه‌ستیان کرد له وه‌لیی و نزیکه‌کانی دؤستین و لیمان دورکه‌وتنه‌وه و هه‌زه‌ریان لی‌یکردین.

۴- زنه‌ار ازان عبارت شیرین دل‌غریب

گوی که پسته‌ی تو سخن در شکر گرفت

زینهار شه‌زان نیباره‌تی شیرینی دل‌غریب، گویی که پسته‌یی تو سوخه‌ن دهر شه‌که‌ر گرفت. نامان له‌و دهربرینه شیرینه دل‌رفینه که ده‌لیی ده‌می قسه‌ی له شه‌کر (هه‌لکیشاوه) گرتووه. زنه‌ار: نامان (ماشه‌للا) بو ناهه‌رینه‌کردن و سهرسورمان به‌کاره‌اتوه ازان: له‌و گویی: ده‌لیی
 پسته: مه‌به‌ست لی‌ی ده‌می یاره
 در شکر گرفت: له شه‌کری گرت، خسته‌ن ناوشه‌کره‌وه، به شه‌کر تیکه‌لا‌و‌کردن
 به‌یار ده‌لی ماشه‌لا له تو و ناهه‌رین بو تو که قسه و دهربرینه‌کانت هینده شیرین و دل‌رفین سهرنجی هه‌مومان راده‌کیشی، ههرده‌لیی ده‌می تو قسه له شه‌کر ده‌گرت، پاشان ده‌یانکات هینده شیرین که‌لامی.

ده‌کری شه‌م بیته وه‌سفی قسه‌شیرینی یار بیت یاخود خواجه ستایشی خو‌ی بکات، وه‌ک سودی ده‌لی {ج ۱، ۵۳۳}.

۵- بار غمی که خاطر ما خسته‌کرده‌بود

عیسی دمی خدا بفرستاد و برگرفت

باری غه‌می که خاتری ما خسته‌کرده‌بود، عیسا ده‌می خودا بفرستاد و به‌رگرفت. باری غه‌می‌ک که بیری نی‌مه‌ی بریندار‌کردبوو (ماندو‌کردبوو)، خودا عیسا نه‌فه‌سی‌کی نارد و لایرد.

خسته: ماندو، هیلاک کرده‌بود: کردبوو عیسی دم: عیسا نه‌فه‌س، که‌سی‌ک که نه‌فه‌س و هه‌ناسه‌ی وه‌ک هه‌ناسه‌ی هه‌زه‌تی عیسا - علیه‌السلام - مردو زیندو ده‌کاته‌وه بفرستاد: ناردی برگرفت: هه‌لگرت

خودا به لوتفی خو‌ی که‌سی‌کی وه‌ک عیسا‌ی بو ناردین - که مردوی زیندو‌کرده‌وه - و شه‌و خه‌می له‌سهر هه‌لگرتن که وه‌ک باریک هه‌میشه ماندو و هیلاکی ده‌کردین. سودی ده‌لی: واته به‌هوی دوری جانانه‌وه بیر و خه‌یالمان ناره‌حت و هیلاک بیوو، به‌لام حه‌قی ته‌عالا جانانی بو ناردین و شه‌و باری غه‌می به‌ته‌واوی لابرده‌ی {سودی، ج ۱، ۵۳۳}.

۶- هر حوروش که بر مه و خور حسن می فروخت

چون تو در آمدی پی کاری دگر گرفت

هر هورقه‌ش که بهر مه و خور هوسن می فروخت، چون تو در نامه‌دی په‌یی کاری دیگه گرفت.

هر حوری شیوه‌یه که جوانی به مانگ و خور ده‌فروخت، کاتی تو هه‌لهاتی به دوی کاریکی دیکه‌دا چوو.

حور: حوری حوروش: حوری شیوه، جوان مه: مانگ خور: خور، هه‌تار، رۆژ حسن: جوانی حسن می فروخت: جوانی ده‌فروخت، نازی جوانی به‌سهردا ده‌فروختن

در آمدی: ده‌رکوتی، هه‌لهاتی پی: به‌دوی، بو دگر: دیکه، تر خواجه له وه‌سفی جوانی یاردا ده‌لی‌ئو حوری شیوانه‌ی که پیش تو هینده به جوان ده‌زانان نازی جوانییان به‌سهر مانگ و رۆژدا ده‌فروخت، له ناست جوانی تو‌دا هینده ده‌سته‌وسان بوون له‌گه‌ل ده‌رکوتن و هه‌لهاتنی تو‌دا به‌دوی کاریکی دیکه‌دا گه‌ران.

۷- زین قصه هفت گنبد افلاک پر صداست

کوتاه نظر ببین که سخن مختصر گرفت

زین قیسه هفت گنبدی نه‌فلاک پور سه‌داست، کوته‌ه نه‌زهره‌ه ببین که سوخن موخته‌سه‌ه گرفت.

له‌م چیرۆکه‌ه هه‌وت گومبه‌ته‌ی گه‌ردون پر له‌ه‌ه‌نگه‌ه، کورت بینان ببینه که قسه‌ی به‌که‌م وه‌رگرتوه.

زین: له‌م قصه: چیرۆک، به‌سه‌ره‌هات هه‌فته گنبد افلاک: هه‌وت گومبه‌ته‌ی گه‌ردون، هه‌وت ته‌به‌قه‌ی ناسمان (الم تروا کیف خلق الله سبع سموات طباقا) {۱۵/۷۱} صدا: ده‌نگدانه‌وه کوته نظر: کورت بین، گیل و نادان مختصرگرفتن: به‌که‌م وه‌رگرتن، به‌بی‌ئهرزش وه‌رگرتن، به‌که‌م زانین

سودی و هروی ئه‌م چیرۆکه‌ه به‌چیرۆکی عه‌شق و عاشقی ده‌زانن، ئه‌و چیرۆکه‌ی که له‌هه‌وت ته‌به‌قه‌ی ناسماندا ده‌نگی داوه‌ته‌وه و ده‌نگده‌داته‌وه، به‌لام کورت بینان ئه‌م چیرۆکه‌ه به‌بی‌به‌ها ده‌زانن و هیچ گرنگیه‌کی پی‌نا‌ده‌ن که ئه‌م هه‌لو‌ئسته‌ه شیان له‌کورتبینی یانه‌وه سه‌رچاوه ده‌گریت ئه‌که‌رنا خودی چیرۆکه‌ه زۆر گه‌وره‌یه.

۸- حافظ تو این سخن ز که آموختی که بخت

تعویذ کرد شعر ترا و به زر گرفت

هافز تو ئین سوخن ز که ناموختی که به‌خت، ته‌ئقیز که‌رد شیئری تورا‌فو به‌زهر گرفت. حافظ تو ئه‌م قسه‌یه له‌کی فی‌ربووت که به‌خت، شیئری تو‌ی کرده‌ه چاوه‌زار و له‌زیئری گرت.

آموختی: فی‌ربووت تعویذ کرد: کردی به‌چاوه‌زار، نوشته (تعویذ) ئه‌و دۆعایه‌یه که بو پاراستن له‌شهر له‌شیتیک ده‌نووسریت و هه‌لده‌گیریت به‌یته‌که له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی که (ته‌خه‌لوسه‌ه)، به‌یته‌کی شانازییه که شاعیر به‌خوی ده‌لی‌ئو تو ئه‌م جۆره قسه‌کردنه له‌کیوه فی‌ربووت وا به‌خت هینده به‌موباره‌ک و کاریگه‌ری زانیوه شیئری تو‌ی کرده‌ته چاوه‌زار و بو‌پاراستنی خوی له‌زیئری گرتوه.

غزه لی هه شتا و شه شه م:

به حری موزاریعی هه شتی نه خره بی مه کفوفی مه قسور

(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- حسنت به اتفاق ملاحه جهان گرفت

آری به اتفاق جهان می توان گرفت

هوسنهت به ئیتیفاقی مه لاههت جه هان گرفت، ناری به ئیتیفاق جه هان می ته فان گرفت. جوانیت به هه ماهه نگی خوینگه رمیت دونیای گرت، نه ری به هه ماهه نگی و یه کگرتن ده توانی دویا بگریت.

اتفاق: هه ماهه نگی، ری که وتن ملاحه: خوینگه رمی، تامداری، خو و رهفتاری سه رنجرا کیش جهان گرفت: دونیای گرت، دونیای داگیر کرد می توان: ده توانی هم شیویه بو دروستکردنی ریژهی (ده توانی بگریدری) که جو ری که له نادپاری به کارده هیتری

خواجه ده لی: جوانی تو به ری که وتن و هه ماهه نگی له گه ل خو و رهفتاره سه رنجرا کیش و جوانه کانتدا دونیای داگیر کرد، نه ری بیگومان وایه، به ری که وتن و هه ماهه نگی له گه ل یه کتریدا ده توانی جیهان داگیر کریت هه ره که چون جوانی و خوینگه رمی تو کردیان.

۲- افشای راز خلوتیان خواست کرد شمع

شکر خدا که سر دلش در زبان گرفت

ئیفشای رازی خه لغه تبیان خاست که رد شه م، شوکری خودا که سرری دلش در زبان گرفت.

مؤم ویستی نهیینی خه لوه تینشینان بلاوبکاته وه، سوپاس بو خودا که نهیینی دلی زمانی گرت.

افشا: بلاو کرده وه، سره لمالین خلوتیان: خه لوه تینشینان خواست کرد: ویستی سر: نهیینی در زبان گرفت: کاریگه ری له زمانی کرد، ناگری له زمانی به ردا، زمانی به ست یا گرتی

بیگومان مؤم هه میشه هاو رازی گوشه نشینان و عارفه کانه و ناگای له نهیینی و رازی شه وانه ی نه وانه و هم زور پیکه وه بوونه وای لین کرده که له فزولی یا خود له داخ و حه سودی بردندا به دونیای پاک و پر له سه فا و خوشی نهیینی عارفه کان نهیینی و رازه که بیان بلاوبکاته وه

و سریان هه لمالیت، به لام کاتی ویستویه تی قسه بکات، هم رازه دلی ناگری له زمانی به ردا وه و نهیتوانیوه رازه که بلاوبکاته وه - زمان سوتان ناماژیه به سوتانی فتیله ی مؤم - خواجه وه که خه لوه تینشین سوپاسی خوا ده کات که مؤم نهیتوانی نهیینی نه وان بلاوبکاته وه.

بهیته که ناماژیه کی تیدایه بو شه وهی که هه رکه س بیه ویت نهیینی و رازی خه لوه ت بلاوبکاته وه وه که مؤم ده سوتی، یا خود زمان هه رگیز توانای ده برینی شه و راز و نهیینه ی نییه. هم بوچونه لای خواجه چه ندین جاری دیکه ناماژیه پیگراوه و له زورکاتیشدا حه لاج وه که نمونه ده هیئینه وه - که له شوینی خویدا ناماژیه پی ده دین -.

۳- زین آتش نهفته که در سینه ی من است

خورشید شعله ی یست که در آسمان گرفت

زین ناته شی نهفته که در سینه یی مه نه ست، خورشید شوله بیست که در ناسمان گرفت. له م ناگره شاراو ده یی که له سنگی مندایه، خو ری بلنسه یه که که له ناسماندا شه سوتی. زین: له م نهفته: شاراو، په نهان شعله: شوعله، گر، بلنسه (ناگری شاراو) ناگری عه شقه که به رده وام له سنگی خواجه دا کلپه و بلنسه ی به رز ده بیته وه و بو ساتیک خاموش نابی و نامری (آتشی که نمرد همیشه در دل ماست).

خواجه ده زانی ناگری په نهانی دلی شه و هیئنده بلنسه داره که خو ری ناگرای ناسمان به و هه موو گه رمی و روناکیه وه که ده بیته مایه ی گه رم کرده وه و رونا کرده وه ی زه وی و نه ستیره کانی خولگه که ی ته نیا گر و شوعله یه کی شه وه.

یا خود ده کری باس له ناگری عه شق بیست که دنیا و مه خلوقاتی پی دروست کراوه، چونکه لای عارفه کان خوا له عه شقیدا بو جیلوه کردن مه خلوقاتی دروست کرده وه.

۴- می خواست گل که دم زند از رنگ و بوی دوست

از غیرت صبا نفسش در دهان گرفت

میخواست گل که دم زنده از رنگ و بوی دوست، شه ز غیره تی سه با نه فه سه ش در دهان گرفت.

گل دهیوست دم له رنگ و بونی دوست بکوتی، سه با له غیره دا هه ناسه ی له زاردا گرت. می خواست: دهیوست دم زند: دم بکوتی، لیی بدوی، قسه ی لی بکات نفس: هه ناسه

دهان: دم، زار نفس (ش) درهان گرفت: هه ناسه‌ی له ده‌میدا گرت، نه‌یه‌یشت قسه بکات، ده‌می گرت

گول به جوانی خوی ده‌یویست له‌باره‌ی رهنگ و بۆنی یاره‌وه قسه بکات و به رهنگی سور و ئالی خوی رهنگی یار و به بۆنی خۆشی خۆی بۆنی یار بخاته‌روو، به‌لام بای سه‌با که مه‌حره‌می دۆسته و چاک ده‌زانی دۆست چ رهنگ و بۆنیکی هه‌یه، ئەمه‌ی پی ناخۆش بوو، بۆیه له داخ و غیره‌تا ده‌می گولێ گرت و هه‌ناسه‌ی له ده‌میدا وشک کرد.

له روی سروشتی و مادیه‌یه‌وه واته سه‌با نه‌یه‌یشت گول له خونچه‌یه‌یه‌وه ده‌م بکاته‌وه‌و به‌ی گول، مه‌حره‌مه‌کانی دۆست پێیان ناخۆشه که نامه‌حره‌مه‌کان قسه له دۆست و بکه‌ن و بیان‌ه‌وی جوانی و چالاکیه‌کانی نمایش بکه‌ن.

۵- آسوده بر کنار چو پرگار می شدم

دوران چو نقطه عاقبتم در میان گرفت

ئاسوده به‌ر که‌نار چو پرگار می شوده‌م، دۆوران چو نوقته نا‌قییبه‌ته‌م ده‌ر میان گرفت. وه‌ک پرگال به ئاسوده‌یی به که‌ناردا تیده‌په‌په‌یم، به‌لام دواجار (سه‌ره‌نجام) وه‌ک خال که‌وتمه که‌مارۆی رۆژگار‌ه‌وه.

آسوده: ئاسوده، ئارام برکنار: به‌که‌ناردا، به‌قه‌راخدا، به‌ی گرفت، دور له گرفت چو: وه‌ک، چون پرگار: پرگال، مه‌به‌ست له‌و به‌شه‌یه که بازنه دروست ده‌کات و له قه‌راخه‌ویه می شدم: ده‌رۆشتم، تیده‌په‌په‌یم دوران: رۆژگار، زه‌مانه، ده‌وران عاقبت: سه‌ره‌نجام، دواجار در میان گرفت: خستیمه ناوه‌وه

له کاتی کیشانی بازنه‌دا به پرگال خالیکی ده‌بیته چه‌ق و هه‌میشه ده‌که‌ویته نیه‌نده‌وه که خوی له خۆیدا ده‌بیته زیندان، زۆرجار خواجه له هینانی پرگالدا نامازه به‌م مانایه ده‌کات. مه‌سه‌له‌ی (به‌که‌ناردا رۆشتن و که‌وتنه نیو چه‌ق و نیه‌نده‌وه) لای خواجه بارسوکی و بارگرانی عه‌شقه، چونکه خواجه پیی وایه که بارسوکه‌کان - ئەوانه‌ی بیر له خه‌م و عه‌شق و دونیا ناکه‌نه‌وه و بی گرفتن - له که‌ناری ژیان‌ه‌وه ده‌رۆن، به‌ی کیشه ده‌رۆن، به‌لام بارگرانه‌کان - ئەوانه‌ی باری خه‌می عه‌شق و مرۆڤ هه‌لده‌گرن و ئاگری پیروز له‌دلیاندایه - به ئاسانی تیناپه‌رن و ده‌که‌ونه نیو کیشه و گرفته‌وه.

خواجه زۆرجار نامازه به‌وه ده‌کات که ئەو مه‌سه‌له‌ی عه‌شق و بارگرانی به ئاره‌زوی خوی هه‌لته‌بژاردوه، به‌لکو باده‌یه‌ک بووه پیی نۆشکراوه، یان به‌شیکێ ئەزله‌ی بووه و پیی دراهه، یان توحفه‌یه‌ک بووه و پیی به‌خشاوه یاخود تیریکی قه‌زاو قه‌ده‌ر بووه و تپی گیراوه، لیره‌شدا ده‌لی

من به نارامی و ئاسوده‌یی ده‌مویست به که‌ناردا و به بارسوکی به‌ی ئەوه‌ی بکه‌ومه نیو داوی عه‌شقه‌وه بگوزه‌ریم و پرۆم، به‌لام ده‌وران و رۆژگار یان قه‌ده‌ر و ویستی ئەو وه‌ک خالیکی خستیمه نیو داوه گرفتاری عه‌شق بووم.

واته من به ده‌ست خۆم نه‌بوو عاشقییم هه‌لته‌بژارد، به‌لکو له نه‌خشه‌کانی ده‌وراندا‌بوو که سه‌ره‌نجام بکه‌ومه نیو بازنه‌ی عه‌شقه‌وه.

۶- آن روز شوق ساغر می خرمم بسوخت

کاتش ز عکس عارض ساقی دران گرفت

ئان روز شۆوقی ساغهری مه‌ی خیره‌نه‌م بسوخت، کاته‌ش ز ئەکسی ئاریزی ساقی ده‌ران گرفت.

ئەو رۆژه تاسه‌ی پینکی مه‌ی ئاگری به‌ردایه خه‌رمانی بووم که وینه‌ی ئاگرینی روخساری ساقی له‌ودا رهنگی دایه‌وه.

آن روز: ئەو رۆژه شوق: تاسه ساغر: پینک خرمم بسوخت: خه‌رمانی بوونی سوتاندم، مالمویرانی کردم عکس: وینه عارض: روخسار دران: له‌ودا له رۆژیکدا خه‌رمانی ته‌مه‌نی خواجه گری تیبه‌ربوو، ئەو خه‌رمانه‌ی که له ماوه‌یه‌کی زۆردا هه‌ولێ کۆکردنه‌وه‌ی ده‌دا (له‌پاره و سه‌روه‌ت و که‌سایه‌تی و پله و پایه و وه‌زیفه و کاروکاسبی و ناو و شۆره‌ت و ... هتد) له ته‌نیا رۆژیکدا گری تیبه‌ربوو، هه‌مووی سوتا، ئەم خه‌رمانه‌ی ته‌مه‌ن تاسه و شه‌وقی پینکی مه‌ی گری تیبه‌ردا، خواجه له تاسه‌ی پینکی مه‌یدا مالمویران بوو، ئەو پینکه‌ی که وینه‌ی روخساری ئاگرین و ئالی ساقی تیدا رهنگی ده‌دایه‌وه.

سه‌یره پینکی که وینه‌ی روخساری جوانی ساقی تیدا بدره‌وشیته‌وه جا ئاگر له خه‌رمانی ته‌مه‌ن به‌ردا.

گه‌ر له روخساری به‌یته‌که وردبینه‌وه خواجه له‌و مه‌یخۆرانه ده‌چیت که هه‌مو دارونه‌داریان له ریی مه‌یخانه‌دا داده‌نێن، گه‌ر کوردیک - ئەوانه‌ی دیوانه‌کانی خۆمان شه‌رح و شه‌رۆڤه ده‌که‌ن - له‌م به‌یته بکۆلیتته‌وه خواجه به خوماریکی هه‌میشه‌یی ئەداته قه‌لهم، به‌لام تۆ ئەی دۆست ئەی مه‌عشوقی حق، جیلوه‌گه‌ری تۆ له عیرفان و ته‌ریقه‌تا ئاگری له خه‌رمانی ته‌مه‌نم به‌ردا هه‌ر ئەو رۆژه که جوانی جیلوه‌ی تۆم له عه‌شق و عیرفاندا هه‌ست پیکرد تاسه و شه‌وقی چونه‌ نیو ئەو دنیا پر مه‌ستییه‌ی عه‌شقی تۆ (ئەی دۆستی حق) ئاگری له بووم به‌ردا.

واتای (ساقی) و (مه‌ی) و (ساغر) له فه‌ره‌ه‌نگی عیرفانیدا ئەم شه‌رۆڤه‌یه‌ی سه‌ره‌وه که به‌نده خستیه‌رو، ده‌خه‌نه‌رو.

۷- خواهم شدن به کوی مغان آستین فشان

زین فتنه‌ها که دامن آخر زمان گرفت

خواهم شودن به کوی موغان ناستین فشان، زین فیتنه‌ها که دامنه‌نی ناخبر زه‌مان گرفت. له تاو ئەو فیتنه و به‌لایانه‌ی داویننی ناخبر زه‌مانیان گرتوه به چۆپی کیشانه‌وه تهرکی دوتیا ده‌کهم و ده‌رۆمه کۆلانی موغانه‌وه.

آستین: قۆل آستین فشان: قۆل بادان، فه‌قیانه بادان، چۆپی کیشان، مه‌به‌ست له وازه‌ینانه له شتی‌ک به سه‌ما و خۆش‌حالییه‌وه

هاتنی ناخبر زه‌مان نیشانه‌ی زۆری هه‌یه که یه‌کێک له‌وانه زۆر بوونی فیتنه و ناشویه له نیتو گه‌لاند، گهر له سه‌رده‌می خواجه‌ش وردیینه‌وه سه‌رده‌می فیتنه و ناشوب و شه‌ر و نه‌هامه‌تیه‌کانی سه‌ر گه‌لانی موسولمان بووه، سه‌رده‌می دواي مه‌غۆل و سه‌رده‌می تاریکی گه‌لانی موسولمان - هه‌رچه‌نده ئەم سه‌رده‌می تاریکه زیاتر فه‌ره‌هنگی عه‌ره‌به‌کان ده‌گرێته‌وه نه‌وه‌ک گه‌لانی دیکه‌ی ئیسلامی - به‌هه‌رحال سه‌رده‌می فیتنه و ناشوب و به‌لا بووه، کوشتن و فر و فیئل (وه‌ک د. غه‌نی ده‌لی) له هه‌مان سه‌رده‌می سه‌ره‌تای ئیسلامه‌وه هه‌رکس وای بۆچوه که له سه‌رده‌می ئەودا ناخبر زه‌مان دیت {به‌نقل له خرمشاهی، ج ۱، ۲۳۱}.

خواجه‌ش سه‌رده‌می خۆی به ناخبره‌مان داناوه، هه‌ر بۆیه ده‌لی: به خۆشی و شادیی و به چۆپیکیشانه‌وه واز له فیتنه و ناشوب ده‌هینم که داویننی ئەم سه‌رده‌می ناخبر زه‌مانه‌ی گرتوه، پشت له دوتیا ده‌کهم و روو ده‌کهمه مه‌یخانه و عه‌شق و ریگه‌ی ته‌ریقه‌ت و عیرفان ده‌گرم.

۸- می خور که هرکه آخر کار جهان بدید

از غم سبک بر آمد و رطل گران گرفت

مه‌ی خور که هه‌رکه ناخه‌ری کاری جه‌هان بدید، ئەز غه‌م سه‌بوك به‌ر نامه‌د و ره‌تلی گران گرفت.

مه‌ی بنۆشه که هه‌رکس له سه‌ره‌نجامی کاری دوتیا تیگه‌یشت، به ناسانی وازی له غه‌می دوتیا هینا و پینکی قورسی شه‌رابی هه‌لگرت.

خور/بخور: بخۆوه بدید: بیننی، تیگه‌یشت سبک: به‌ناسانی، به‌سوکی برآمد: ده‌ره‌ات، وازی هینا، خسته‌یلاوه

رطل: یه‌که‌یه‌کی پیتوانه‌یه وه‌ک لیتر که شه‌راب و مه‌یی پی ده‌پۆر، له پیک گه‌وره‌تره، پینکی گه‌وره، سوراخی گران: قورس رطل گران: پینکی گه‌وره‌ی قورس

خواجه نامۆزگاری ده‌کات که ده‌ست بده‌ینه مه‌ی خۆری و عاشقی و وه‌لانی خه‌می دوتیا، چونکه دوتیا سه‌ره‌نجامی نییه و هه‌رکس غه‌می دوتیا بخوات تیا ده‌چی. هه‌ر بۆیه ده‌لی: خه‌ریکی عه‌شق به - که مه‌ینۆشی ره‌مزی عه‌شقه - چونکه هه‌رکس له سه‌ره‌نجامی دوتیاویستی تیگه‌یشت یاخود سه‌ره‌نجامی دوتیاویستی بیننی - بۆ نمونه سه‌ره‌نجامی دوتیاویستانی وه‌ک فه‌یره‌ون، ئەبوجه‌هل هتد... - واز له خه‌می سوکی دوتیا ده‌هیننی و ده‌ست ده‌داته پینکی گه‌وره‌ی قورسی مه‌ی و عه‌شق.

ئەم به‌یته دووباره‌کردنه‌وه‌ی دوژمنایه‌تی خواجه‌یه بۆ ئەو دوتیا‌یه‌ی که خواجه - به په‌ره‌زنی فه‌ره‌اد کوژی - ده‌زانن.

۹- بر برگ گل به خون شقایق نوشته‌اند

کان کس که پخته شد می چون ارغوان گرفت

به‌ر به‌رگی گول به خونی شه‌قایق نیقیشته‌ته‌ند، کان کس که پخته شود مه‌یی چون نه‌رغه‌فان گرفت.

به خوینی شه‌قایق به سه‌ر په‌ره‌ی گوله‌وه نووسیویانه، هه‌رکس له کامل بوو مه‌ی وه‌ک نه‌رغه‌وانی نۆشی.

بر: به‌سه‌ر، له برگ: په‌ره شقایق: گولاله‌سه‌ره نوشته‌اند: نووسیویانه پخته: کامل پیگه‌یشتوو و تیگه‌یشتوو، دنیا‌دیده، به ئەزمون ارغوان: گولی دره‌ختی نه‌رخه‌وان که ره‌نگی سوری ناله

میسراعی یه‌که‌می به‌یته‌که لیلیه‌کی پیوه دیاره که له‌کاتی شه‌رکردنیشدا تا راده‌یه‌ک ئەو لیلیه‌ی رونابیتته‌وه، خواجه ده‌لی: له سه‌ر په‌ره‌ی گول به خوینی گولاله‌سه‌ره نووسیویانه، گولاله‌سه‌ره سه‌رباری سوری په‌ره‌کانی که به خوینی ده‌دریته‌ته‌له‌م، خالیکی ره‌شی له ناودایه که شاعیره‌کان به داغی عه‌شقیان داوه‌ته‌ته‌له‌م، هه‌روه‌ها شیوه‌ی په‌ره‌کانی ئەم گوله‌ له پیک ده‌چیت، به‌لام ئەم داخ و خوینه‌ی گولاله‌ له به تالی پیکه‌که‌یه‌تی له شه‌راب. به‌هه‌رحال په‌ند و عیبه‌رتی زۆر له گولاله‌سه‌ره وه‌رده‌گیری، بۆیه به خوینی ئەو نووسیویانه (بۆسه‌وه‌ی لیره‌شدا په‌ند و عیبه‌رت وه‌ر بگرددی)، ناماژه به‌وه نه‌کراوه که به خوینی نووسینی هه‌رشتی نیشانه‌ی گرنگی و به‌هاداری ئەوشته‌یه - هه‌رچه‌نده ئەم ناماژه‌یه له کوردی کۆندا هه‌بووه و ئیستاش ماوه، که من باوهرم وایه له سه‌رده‌می خواجه‌شدا هه‌بوویت.

به خوینی شه‌قایق (گولاله‌سه‌ره) له سه‌ر په‌ره‌ی گول ئەم په‌نده یاخود ئەم نامۆزگاری و روونکردنه‌وه زۆر گرنگه نو سراوه یاخود نووسیویانه، هه‌رکس فامیده و پخته‌کراو بیت

مه‌بی سوری وهك گولئی ئهرخهوانی نۆشكرد، به له بهرچا و گرتنی واتای عیرفانی (مه‌ی) و فهزای گشتی غه‌زه‌له كه واتای به‌یته كه ده‌بیته:

به خوینی داخدارئیكى وهك گولآله‌سوره له سه‌ر په‌ره‌ی نوسراوه (كه ئه‌مه ئاماژه‌یه بۆ گرنگی و به‌های مه‌سه‌له‌كه) هه‌ركه‌س فامیده و كامل بوو ده‌ستده‌داته عه‌شقی ئیلاهی و رینگه‌ی عه‌شق ده‌گری.

۱۰- حافظ چو آب لطف ز نظم تو می چكد

حاسد چگونه نكته تواند بران گرفت

هافز چو ئابی لوتف ز نه‌زمی تو می چه‌كه‌د، هاسید چگونه نوكته ته‌فانه‌د به‌ران گرفت. حافظ كاتی ئاوی پاراوی له شیعری تۆ ده‌تكی، حه‌سود چۆن ده‌توانی ره‌خنه‌ی لی بگریت. آب لطف: ئاوی پاراوی می چكد: ده‌تكی نكته‌گرفتن: ره‌خنه‌گرتن خواجه شانازی به شیعری خۆیه‌وه ده‌كات كه هینده‌ته‌ر و پاراوه ئاوی پاراوی لی ده‌تكی كه شیعریكیش هینده‌پاراویت مرقفی حه‌سود هه‌رگیز ناتوانی ره‌خنه‌ی لی بگریت و نه‌نگی و له‌نگی تیندا بدۆزیته‌وه.

غه‌زه‌لی هه‌شتا و حه‌وته‌م:

به‌حرى موزاریعی هه‌شتی ئه‌خره‌بی مه‌كفوفی مه‌قسور
(مفعول فاعلات مفاعیل فاعلات)

۱- ساقی بیار باده كه ماه صیام رفت

درده قدح كه موسم ناموس و نام رفت

ساقی بیار باده كه ماهی سیام رفت، ده‌رده‌ه قه‌ده‌ه كه مۆوسیمی ناموس و نام رفت. ساقی باده به‌ینه كه مانگی رۆژو رۆشت، پینك بده‌ری كه وه‌زی ناموس و ناوبانگ رۆشت. بیار: به‌ینه درده: بده، بده‌ری قدح: پینك، جام موسم: وه‌رزه، سه‌رده‌م، زه‌مان ناموس: ناموس، ناپرو نام: ناوبانگ ماه صیام: مانگی رۆژو، مانگی ره‌مه‌زان خواجه داوا له ساقی ده‌كات شه‌راب بۆ به‌ینی، چونكه مانگی ره‌مه‌زان - وه‌رز و سه‌رده‌می كۆکردنه‌وه‌ی ناموس و ناوبانگ و شوهرت - تیپه‌ریوه.

مانگی ره‌مه‌زان و نویش و ته‌قوا و دووره په‌ریزی كه ده‌بنه مایه‌ی ناوبانگ و شوهرت په‌یدا‌کردن و له‌ویش‌ه‌وه ریاکاری زا‌هیده‌كان سه‌رچاوه ده‌گریت: لای خواجه و تا راده‌یه‌ك له ئه‌ده‌بیاتی عیرفانیدا به دیدگایه‌کی پۆزه‌تیقییه‌وه لییان ناروانریت و هه‌میشه له به‌رامبه‌ر (مه‌ی/عه‌شق) دا كه هه‌رگیز نابیته مایه‌ی ریاکاری ده‌هینرین و دووه‌میان به خۆشه‌ویستتر ده‌زانن، له راستیدا ئه‌م مانگی ره‌مه‌زان و رۆژو و نویشه‌خودی رۆژو و نویش نین، به‌لگو رۆژو و نویشی ئه‌و ریاکارانه‌ن كه به‌درۆ و بۆ ناوبانگ و ناموس به‌جیبیان ده‌هینن ئیستاش كه‌م نین ئه‌وانه‌ی كه مانگی ره‌مه‌زان هه‌ولئى خۆده‌رخستن و چا‌كه‌کردنی سه‌رزاری ده‌ده‌ن به‌و هیوايه‌ی ناوبانگ په‌یدا‌كهن.

هه‌رییه خواجه پیی خۆشه مانگی ره‌مه‌زانی ئه‌م جۆره كه‌سانه - وه‌زری ناموس و ناوبانگ - به‌سه‌ر چوه و داوا له ساقی ده‌كات جارێكى دیکه بازاری عه‌شقی ئیلاهی گه‌رم بکاته‌وه.

۲- وقت عزیز رفت بیا تا قضا کنیم

عمری که بی حضوری صراحی و جام رفت

قه‌قتی ئه‌زیز رفت بیا تا قه‌زا کونیم، ئومری كه بی هزوری سوراھیی و جام رفت.

کاتی نازیز تیپه‌ری وهره تا قه‌زای بکه‌ینه‌وه (بیگ‌پینه‌وه)، ته‌مه‌نیك که بی ناماده‌یی سوراحی و جام تیپه‌ری.

وقت: کات قضا کنیم: به قه‌زا بیگ‌پینه‌وه، بیگ‌پینه‌وه

وه‌خت، کات: بۆچی وه‌ختی نازیز؟ خواجه‌یه‌ک که زۆر وابه‌سته‌ی دونیای نییبه بۆچی جۆریک له خه‌فته بۆکات ده‌خوات و ده‌یه‌ویت وه‌ک فه‌رزیتکی له‌ده‌ست چو قه‌زای بکاته‌وه. له فه‌ره‌ه‌نگی عیرفانیدا (وقت) ئه‌و حالانه‌یه که دیتته دلنی ریبواری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ته‌وه وه‌ک (خۆشه‌ویستی خودا، توکل، تسلیم، ره‌زا) {جناب‌دی شرح کلمات باباطاهر، ل ۷۸۹ سجادی} یان (وه‌خت) له یادکردنی رابردو و بیخه‌به‌ر بوونه له ناینده و ژیانه له حالی هه‌نوکه‌ییدا. که‌وابی ئه‌م حاله ئه‌زیزانه‌یه که به‌سه‌ر ده‌چن.

ره‌نگه ئیمه‌ی ناکامل جاروبار یاخود له ساتیکه ته‌مه‌نماندا بکه‌ینه‌ی حالیکه کرج و کال و ناته‌واوی خۆمانه‌وه و چیژ و له‌زه‌تیکی زۆری لی بیینین و ئاواته‌خوازین کۆتایی نه‌یه‌ت و دواجاریش هه‌ز به هاتنه‌وه‌ی بکه‌ین. چ له‌زه‌ته‌بخشن ئه‌و ساته بروسکه‌ناسایانه‌ی که دونیاومافیا فانی ده‌بیته و هه‌موشتی له یادده‌که‌ین و ته‌نیا و ته‌نیا له حالی ته‌وه‌کول یان ته‌سلیم یان رازیبوندا وه‌خت به‌سه‌ر ده‌به‌ین.

گه‌ر ئیمه‌یه‌کی ناکامل - به‌لای که‌می گه‌ر به‌نده‌یه‌کی کالتامی وه‌ک من - ئه‌مه‌ حالی بیته ده‌بیته خواجه‌یه‌کی وه‌ک حافظ له کاتی به‌سه‌رچوونی حالیکه له‌م بابته‌دا چۆن حالیکه هه‌بوو بیته، بۆیه جیگه‌ی خۆیه‌تی وه‌ختی به‌لاوه نازیز بیته.

خواجه لی‌ره‌دا به ساقی و واسیته‌ی عه‌شق ده‌لیته: حاله نازیزه‌کان به‌سه‌رچوون وهره تا به قه‌زا بیانگ‌پینه‌وه، ئه‌و ته‌مه‌نه‌ی که بی ناماده‌یی سوراحی و جامی عه‌شقی حه‌ق به‌سه‌رچوو.

۳- در تاب توبه چند توان سوخت همچو عود

می ده که عمر در سر سودای خام رفت

ده‌ر تابی تۆبه چهند ته‌قان سوخت هه‌مچو ئود، مه‌ی ده‌ه که ئومر ده‌ر سه‌ری سوّودای خام ره‌فت.

له ناگری تۆبه‌دا تاکه‌ی ده‌توانین وه‌ک بوخورد بسوتین، مه‌یم بده‌ری که ته‌مه‌ن له بۆچوونی کرچوکالدا تی په‌ری.

تاب توبه: ناگری تۆبه، عه‌زاب و نارچه‌ته‌ی تۆبه چهند توان سوخت: تا چه‌نده، تاکه‌ی ده‌توانی به‌رگه‌ی سوتان بگ‌یردی عود: بخور، ئه‌وماده بۆنده‌ری

که ده‌کریتته سه‌ر ناگر یاخود ناگری پیوه ده‌نریت، یاخود (عود)ی نامیری مؤسیقای

د. هروی پیی وایه که له به‌یته‌که‌دا مانای دووه‌می (عود) واته سوتاندنی عودی نامیری مؤسیقای له‌بارته‌، چونکه سوتاندنی (عود/بوخور) له هه‌ر بۆنه و مه‌راسیمیکدا ده‌بیته، به‌لام سوتاندنی یان شکاندن عودی نامیری مؤسیقا و پیك و پیاله له کاتی تۆبه‌کردندا ده‌بی {هروی، ج ۱، ل ۳۸۹}

خواجه تۆبه‌کردن به ناگریک یاخود عه‌زاب و نارچه‌ته‌ی ده‌زانیت و پیی وایه که نارچه‌ته به‌رگه‌ی سوتاندنی نیو ناگری تۆبه بگریته و ئه‌سه‌لن ئه‌م جۆره بپه‌رکردنه‌وه‌یه (تۆبه‌کردن له عه‌شق) به بۆچونیکه کرچوکال ده‌زانیت و پیی وایه خۆ ته‌رخانکردن و به‌سه‌ربردنی ته‌مه‌ن له‌م بیره کرچوکالدا (تۆبه‌کردن له عه‌شق) پیوست نییبه، هه‌ربۆیه به ساقی ده‌لیته (عه‌شق/مه‌ی)م بده‌ری با نغۆم له عه‌شقا و ئه‌م بیره کرچوکال له یاد که‌م. ده‌کری ئه‌م (تۆبه‌یه تۆبه‌ی ریاکاره‌کان بیته.

۴- مستم کن آن چنان که ندانم ز بیخودی

در عرصه‌ی خیال که آمد کدام رفت

مه‌سته‌م کون نان چونان که نه‌دانم ز بیخودی، ده‌ر ئه‌رسه‌یی خیال که ئامه‌د کودام ره‌فت. به شیوه‌یه‌ک مه‌ستمکه که له تار بی ناگایی نه‌زانم له مه‌یدانی خه‌یالدا کی هات و کام رۆشت.

آن چنان: به شیوه‌یه‌ک، به‌وشیوه‌یه‌ی ندانم: نه‌زانم بیخودی: بی ناگایی کدام: کام

مه‌ستی یان حاله‌تی سه‌کر و مه‌ستی حاله‌تیکه که ریبواری ریگه‌ی ته‌ریقه‌ت له ته‌واوی مه‌خلوقات بی ناگا ده‌بیته و مه‌ستی حاله‌تی خۆی ده‌بیته ره‌نگه له ته‌جلیدا مه‌ست بیته، خواجه له‌م به‌یته‌دا داوا ده‌کات بگاته ئه‌وپه‌ری مه‌ستی به شیوه‌یه‌ک له مه‌یدانی خه‌یالیشدا له بیری نه‌میته‌ی کی هات و کی رۆشت.

۵- بر بوی آنکه جرعه‌ی جامت به ما رسد

در مصطبه دعای تو هر صبح و شام است

به‌ر بوی ئانکه جورته‌یی جامه‌ت به ما ره‌سه‌د، ده‌ر میسته‌به دوتایی تو هه‌ر سو به و شام ره‌فت.

به ئومیدی ئه‌وه‌ی که له پیکی تۆ قومیکمان پی بگات، له‌سه‌ر سه‌کۆی مه‌بخانه هه‌ر به‌یانی و ئیواره‌یه‌ک دوعات بۆ ده‌که‌ین.

بوی: نومید، هیوا بربوی: به‌نومیدی، به‌هیوای جرعه: قوم رسد: بگات مصطبه: سه‌کۆ، جارن له دوکان یان مه‌بخانه و چاخانه‌کاندا له تهنیشت دیواری پیتشه‌وه‌دا سه‌کۆیه‌ک ده‌کرا بۆ دانیشتن (له بری کورسی نیستا) شام: ئیواره
 فه‌زای غه‌زه‌له‌که هینده عاشقانه و عارفانه‌یه که ئیدی زۆرپۆشتن له‌سه‌ر واتای به‌یته‌کان به زیاده‌پۆیی ده‌زاتم: خواجه به یاری حه‌ق، یاخود ساقی که جاروبار ده‌بیتسه خودی ده‌لێت: به‌نومیدی نه‌وه‌ی پریشکیکی عه‌شقی تۆمان پێ بگات، له‌نیو مه‌نزلگه‌ی عه‌شقی خۆماندا هه‌موو به‌یانی و ئیواره‌یه‌ک دوعات بۆ ده‌که‌ین.

۶- دل را که مرده بود حیاتی به جان رسید

تا بویی از نسیم میش در مشام رفت

دل را که مرده بود هیاتی به جان ره‌سید، تا بویی نه‌ز نسیمی مه‌یه‌ش دهر مه‌شام ره‌فت.

کاتی بۆنێک له شه‌مالی مه‌یی نه‌و به مه‌شامی گه‌یشت دل - که مرد بوو- گیانی به به‌ردا کرایه‌وه.

مرده‌بود: مردبوو میش: مه‌یی نه‌و مشام: مه‌ل‌به‌ندی بۆنکردن له می‌شکدا، له کوردیدا زاراوه‌یه‌کی تایه‌تیمان نیه
 دل مرد بوو، به‌لام به بۆنێکی عه‌شقی نه‌و زیندوبوویه‌وه و دووباره گیانی به به‌ردا کرایه‌وه. دل‌مردن یاخود دل‌ره‌قبون له قورئاندا ناماژه‌ی پیکراوه، خواجه مه‌به‌ستی له‌مه‌یه که دل‌م ره‌ق بوو یان دور له یادی تۆ و خۆشه‌ویستی تۆ مردبوو، به‌لام کاتی بۆنی عه‌شقی تۆی کرد و به (عه‌شق/مه‌ی)ی نه‌و (یاری حه‌ق) ئاشنابوو سه‌رله‌نوێ زیندوبوویه‌وه.

۷- زاهد غرور داشت سلامت نبرد راه

رند از ره نیاز به دارالسلام رفت

زاهد غرور داشت سه‌لامه‌ت نه‌بورده‌ه، ریند نه‌ز ره‌ی نیاز به داروسسه‌لام ره‌فت. زاهد مه‌غرور بوو به سه‌لامه‌تی ریگه‌ی دهرنه‌کرد، به‌لام رهند له ریگه‌ی خۆبه‌که‌م زانی و داواوه چووه به‌هه‌شت.

غرور داشت: غروری هه‌بوو ره نیاز: له‌رێی خۆبه‌که‌م زانی و داوا و نزا دارالسلام: یه‌کیکه له ناوه‌کانی به‌هه‌شت

(زاهد) لای خواجه هه‌ر له‌به‌ر نه‌م غرور و خۆ به زلزاینه‌یه‌تی که جینگه‌ی نه‌فرینه و هه‌میشه که‌سایه‌تیه‌کی نینگه‌تیقییه، به‌لام (رهند) نه‌م سیفه‌ته جوانه‌ی (خۆبه‌که‌م زانی و

هه‌ستکردن به‌وه‌ی که هه‌میشه پتویستی به خودایه) که‌سایه‌تییه‌کی پۆزه‌تیقییه و لای خواجه په‌سه‌ندکراوه - پیتشتر سیفاته‌کانی رهندمان خسته‌روو - . (د. خرمنشاهی) له پیتشه‌کی چاپی سییه‌می (حافظ نامه) دا سه‌باره‌ت به‌لا غرور و خۆ به پاکزانی زاهد و خۆ به که‌مزانی گونا‌حکاران و رهندان بیروبووچونی جوانی خسته‌تروو، له‌و پیتشه‌کییه‌دا جه‌نابی دکتۆر سه‌باره‌ت به بانگه‌شه‌ی بی گوناحی نه‌م دێره شیعره عه‌ره‌بییه‌ی هیناوه:

اذا قلت ما اذنبت قلت مجيبة وجودك ذنب لا يقاس به ذنب

د. خرمنشاهی سه‌باره‌ت به سه‌رچاوه‌ی نه‌م شیعره ده‌لێ: کۆنترین سه‌رچاوه‌یه‌ک که نه‌م به‌یته‌ی تێدابی (کشف المحجوب) ی (هجویری) یه، به‌لام ناوی شاعیره‌که نه‌هیتراوه، جه‌نابی دکتۆر نه‌م به‌یته‌ی به‌م شیوه‌یه‌ کردوه به فارسی:

چو گفتمش که گناهی ندارم آن مه گفت ز خویش دم زدنت بدترین گناهاست {ج ۱، لایه‌ره: چوار پیتشه‌کی چاپی سییه‌م}

واته کاتی پێم گوت: گونا‌هی‌کم نییه نه‌م ماهه گوتی به خۆتانانانیت خرابترینی گونا‌هانه. به‌هه‌رحال خواجه پێی وایه به سه‌لامه‌تی ریگه دهرکردن و رزگاربوون به سه‌ خۆدانانین ناییت، به‌لکو به خۆبه‌که‌م زانین و داواکردنه له خودا، کاتیکیش (زاهد) سیفاتی یه‌که‌م و (رهند) سیفاتی دووه‌می تێدایه، یه‌که‌م به‌ده‌به‌خت و دووه‌م خۆشه‌ختی دوارۆژ ده‌بیت.

۸- نقد دلی که بود مرا صرف باده شد

قلب سیاه بود از آن در حرام رفت

نقدی دلی که بود مه‌را سه‌رفی باده‌شود، قه‌لبی سیاه بود نه‌ز ئان دهر هه‌رام ره‌فت. نقدی دلێکم هه‌بوو دام به باده، پارویه‌کی ته‌زویروو، بۆیه له‌هه‌رامدا سه‌رف بوو.

نقد: نه‌قد، پارِه صرف باده‌شود: درابه‌شهراب قلب سیاه: ته‌زویر، سه‌که‌ی خرابی ره‌ش هه‌لگه‌راو از آن: بۆیه، له‌به‌رته‌وه،

خواجه ده‌لێ گه‌ر دل‌م وه‌ک پارویه‌ک درا به شه‌راب له‌به‌ر نه‌وه بوو ته‌زویر بوو، بۆیه له کاری هه‌رامدا رۆشت.

۹- دیگر مکن نصیحت حافظ که ره نیافت

گم گشته‌یی که باده‌ی نابش به کام رفت

دیگه‌ر مه‌کون نه‌سیه‌ه‌تی هافز که ره‌ه نه‌یافت، گوم گه‌شته‌یی که باده‌یی ناب‌ه‌ش به کام ره‌فت.

ئىتر نامۆزگارى حافز مەكە، چونكە رىگەي نەدۆزىيەوۈ ئەو ونبەوى كە شەرابى نايابى نۆشى.

دىگر: ئىتر، لەمەو پاش رە نىافت: رىگەي نەدۆزىيەوۈ، پەيداي نەكرد گم گشتە: ونبوو بە كام رفت: نۆشى، چوۋە گەروى

خواجە رو لە واعيز و نامۆزگار يەكەرەكان دەكات كە ئىدى نامۆزگار يە مەكەن بۆ وازھىنان لە عەشق و عىرفان، چونكە ھەر كەسى قومی لە شەرابى نايابى عەشقى ئەو بگاتە گەروى ئىدى رىگەي ئەم شتە مادىانەى جىھانى ديارى لى ون دەبىت و ناتوانىت بگەرپتەوۈ بۆ سادەيى و واز لە عەشق و عاشقى بەھىت.

غەزەلى ھەشتا و ھەشتەم:

بەحرى رەمەلى ھەشتى مەخبونى مەقسور

(فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن)

۱- صبحدم مرغ چمن با گل نوخاسته گفتم

ناز كم كن كه درين باغ بسى چون تو شكفت

سوبهدەم مورغى چەمەن با گولى نۆخاستە گوفت، ناز كەم كون كە دەرىن باغ بەسى چون تو شكوفت.

بەرەبەيان بولبول بە گوللى تازە پشكوتەى گوت: كەم ناز بكە، چونكە لەم باغەدا زۆرى وەك تو پشكوت.

صبحدم: بەرەبەيان مرغ چمن: بولبول نوخاستە: تازە پشكوتو، تازە پىگەبىشتو بسى: زۆر شكفت: پشكوت

يە كىك لە سىفاتەكانى بولبول عاشق و شەيدايىيەتى بۆ گول، كەچى لە گەل ئەم سىفەتەشدا بەرەبەيان كاتى گوللى تازە پشكوتبوو، خەرىكى نازكردن و نازفروشتن بوو بولبول پىتى گوت كەم ناز بكە: لەم باغەدا زۆر جوانى وەك تو پشكوتوۈ.

لە راستىدا ھىچ پەندىك لەم گوتەيەى بولبول جوانتر لە بەيىتى دوهم وەرناگىرپىت، كە خواجە دەلى:

۲- گل بخنديد كه از راست نرنجيم ولى

ھىچ عاشق سخن سخت بە معشوق نگفت

گول بخەندىد كە ئەز راست نەرەنجىم قەلى، ھىچ ناشق سوخەنى سەخت بە مەئشوق نەگوفت. گول پىكەنى: ئىمە لە قسەى راست دلگران نابىن، بەلام ھىچ عاشقى قسەى رەقى بە مەعشوقە كەى نەگوتوۈ.

بخنيد: پىكەنى نرنجيم: نارەجىين، دلگران نابىن سخن سخت: قسەى رەق بە راستى جوانترىن پەندە كە خواجە دەلى، چۆن ئەبى عاشق قسەى رەق بە مەعشوق بلى، دەبى چۆن بولبول وىرايىتى بەم جۆرە بىر لە جوانى و نازى مەعشوق بكاتەوۈ، ھەربۆيە گول زۆرى پى سەيرە و دەلى: بەلى راستە و من لە راستى نارەنجىم بەلام بزانه كە - ئەگەر واشبى - ئەمە قسەيەكى رەقە و ھىچ عاشقى قسەى رەقى بە مەعشوقى نەگوتوۈ.

۳- گر طمع داری از آن جام مُرَصِّع می لعل

ای بسا دُر که به نوک مژگات باید سفت

گهر ته مه‌د داری نه‌ز نان جامی مورده‌سه‌ت مهبی له‌ئل، ته‌ی به‌سا دور که به نوکی موژده‌ت باید سفت.

نه‌گهر به ته‌مای شهرابی سوری نه‌و پینکه به گه‌وه‌رپراز‌اوه‌ی، ده‌بی دور و مرواری زور به نوکی برژانگت بدوزیت‌وه.

طمع داری: به ته‌مای جام مرصع: پینکیکه یاخود جامیکه که به گه‌وه‌ر و مرواری ده‌پازینریته‌وه، زیاتر نه‌و جام و پینکانه‌ی به نالتون و زیو یان مس دروستده‌کرین به نقیم و دانه‌ی مرواری ده‌پازینریته‌وه و پینان ده‌گوتری جام مرصع در: دور مژه: برژانگ سفت: په‌یداکردن، دوزینه‌وه در سفتن: مرواری ودور دوزینه‌وه، مرواری و دور په‌یداکردن د. خرمشاهی ده‌لی (دور په‌یداکردن به برژانگ) نیشانه‌ی رهنج و عه‌زاب و نارحه‌تی بینین و کیشانی زوره، له کولتوری نیمه‌دا خوئی به برژانگ کورده‌وه نیشانه‌ی کاری نارحه‌ت و عه‌زاب هینره. خواجه ده‌لی: گهر ده‌ته‌وی شهرابی له‌عل، شهرابی سوری ئال له پینکی به گه‌وه‌ر و نقیم رازینراوه‌دا بنوئی، پیویسته عه‌زاب و رهنجی زور بکیشی و هه‌ولی له راده‌به‌در بده‌ی.

واته: گهر ده‌ته‌وی عه‌شق و خوشه‌ویستی یار به ده‌ست بهینی پیویسته هه‌ول بده‌یت و رهنج و مه‌ینه‌تی ریگه‌ی عه‌شق قه‌بول بکه‌یت.

۴- تا ابد بوی محبت به مشامش نرسد

هرکه خاک در میخانه به رخساره نرفت

تا نه‌به‌د بوی مه‌هیبه‌ت به مه‌شامه‌ش نه‌رسه‌د، هرکه خاکی ده‌ری مه‌یخانه به روخساره نه‌رفت.

هرگیز بونی خوشه‌ویستی به مه‌شامی ناگات، هرکه‌سی خاکی به‌رده‌رگای مه‌یخانه به روخساری نه‌مالیت.

تا ابد: هرگیز، تا نه‌به‌د نرسد: ناگات هرکه: هرکه‌سی، هرکی به روخساره نرفت: به روخسار نه‌مالی

میخانه جیهانی لاهوت و نادیار و نیلاهیات و روحه، هرکه‌س خاکی به‌رده‌رگای مه‌یخانه به روخسار نه‌مالی، هرگیز بونی خوشه‌ویستی ناگات.

به‌یته‌که به ته‌واوی به‌یتیکی عیرفانییه (محبت) خوشه‌ویستی خودایه، خواجه پینی وایه نه‌م خوشه‌ویستییه - که (ابو عبدالله قرشی) له باره‌یه‌وه گوتیه‌تی: "الْحُبَّةُ انْ تَهْبُ كَلِّكَ لِمَنْ احْبَبْتَ

ولا یبقی لك منك شیئا". واته: خوشه‌ویستی نه‌وه‌یه که هه‌موت به مه‌عشوق ببه‌خشی و هیچ له خوژ بؤ خوژ نه‌هیلیت‌وه - هرگیز نایه‌ته دی تا نه‌وکاته‌ی که نه‌چینه نیو مهرزه‌کانی روح و نیلاهیاته‌وه، تا نه‌بینه به‌نده‌یه‌کی گوئی‌پایه‌ل و له‌به‌رده‌م نه‌و جیهانه‌دا سه‌رنه‌خه‌ینه سه‌رزه‌وی. خوشه‌ویستی خودا به‌م پیناسه‌یه‌ی (ابو عبدالله) هه‌مان نه‌و خوشه‌ویستییه‌ی حه‌زرت نه‌بویه‌کر بوو که ته‌واوی ماله‌که‌ی به خوا به‌خشی و هیچی نه‌هیشته‌وه، خواجه لیته‌دا نایه‌وی پیناسه‌ی خوشه‌ویستی و موحبیه‌ت بکات، به‌لکو ده‌یه‌وی مهرجی خوشه‌ویستی بخاته‌روو که خو به‌که‌م زانینه له به‌رده‌م مه‌یخانه و جینگه و مه‌نزلت عه‌شقد که جیهانی روح و لاهوته.

۵- در گلستان ارم دوش چو از لطف هوا

زلف سنبل به نسیم سحری می آشفت

ده‌ر گولستانی ئیره‌م دوش چو لوتفی هه‌فا، زولفی سونبول به نه‌سیمی سه‌هه‌ری می ناشوخت.

شهو رابردوو له باخی ئیره‌مدا به نه‌رمی هه‌وا، پرچی سونبول به شه‌مالی به‌یانیان په‌ریشان ده‌بوو.

گلستان: باغ گلستان ارم: باخی ئیره‌م، به رای (سودی و د. غه‌نی) گولستانی ئیره‌م باخیکه له شیراز. جه‌نابی غه‌نی ده‌لی ئیستاش له شیراز ته‌وباغه به‌و ناوه‌وه ماوه {ج ۱، سودی، ل ۵۱۰} رای دکتور غه‌نی له {ج ۱ هروی، ل ۳۹۴ و خرمشاهی، ج ۱، ل ۳۹۹} وه‌رگیراوه

به‌یته‌که وه‌سفیکی مادی باخیکی خوژی شیرازه که خواجه زور هوگری شیراز و سروشته‌که‌ی بووه، ده‌لی: شه‌وی رابردوو له باغی ئیره‌مدا هه‌وا به نه‌رمی و شه‌مالی به‌ره‌به‌یان پرچی گولی سونبولی په‌ریشان ده‌کرد.

۶- گفتم ای مسند جم، جام جهان بینت کو

گفت افسوس که آن دولت بیدار بخت

گوتهم نه‌ی مه‌سنه‌دی جه‌م جامی جه‌هان بینت کو، گوتت نه‌فسوس که ئان دووله‌تی بیدار بخوفت.

وتم نه‌ی ته‌ختی جه‌م، جامی جیهان بینت کو، وتی نه‌فسوس نه‌و به‌خته بیداره خه‌وت. مسند: ته‌خت، سودی پینی وایه مه‌به‌ست له (مسند جم) هه‌مان باغی ئیره‌می به‌یتی

پیشوه جام جهان بین: نه‌و پینکه‌ی که نه‌ینی جیهانی تیدا ده‌رده‌که‌وی، جامی جه‌مشید کوا: کوا دولت: به‌خت دولت بیدار: به‌ختی بیدار بخت: خه‌وت

په یوه ندى له نيوان هم بهيته و بهيتي پيشودا ههيه، شوى رابردو خواجه له باخي نيره مدا جوانى و سه فای ژيانى بينيوه و تهخت و سه لته نه تي پادشاکانى پيشوى بيرکه وتوه ته وه و گوتويه تي: گوتم نهى تهختى جه مشيد (نيدى مهبه ست له هه رچى بيت، من به پيوستى نازانم قسهى له باره وه بکه م، چونکه هيج يهک له رايه کان نه يانگه ياندمه قناعه تيکى ته واو) نهى پادشايه تي و سه لته نه تي پيشو، سه لته نه ت و هيژ و شکومهنديه کانت کوا و بؤکوى چوون، گوتى به داخه وه و نه فسوس که نهو بهخته بيدارهى جارن خهوت و هه موويم له ده ست چوو. به هيئانى جه مشيد و جامى جيهان بين ده کرى باس له شکومهندي نيرانى بکات که له سه رده مى خواجه دا به ده ستى بيگانگه و به تاييه تي تورکان له ناوچوه. بلئى نهى باغ که جارن تهختى پادشايانى نيرانى بوويت شان و شکوى جارانت کوا، له وه لامدا باغ يان (مسند جم) ده لئى: به داخه وه هه ميشه بهخت ياره مان نابى و بهختى بيدارى نيمه ش خهوت.

۷- سخن عشق نه آن است که آيد به زبان

ساقيا مى ده و کوتاه کن اين گفت و شنفت

سوخنى نيشق نه نانه ست که نايه د به زه بان، ساقيا مى ده و کوتاه کون نين گوت و شنوخت.

قسهى عشق نه وه نيبه که به زمان بگوتري، ساقى مه يم بده ري و نه م قسه وباسه واز لى بينه. که آيد به زبان: به زمان بگوتري، بيته سه ر زمان کوتاه کن: کورت که ره وه و کوتايى پى بهينه، وازى لى بينه گفت و شنفت: قسه وباس

خواجه چهندين جار باس له نه توانينى قسه له سه ر عه شق کردن ده کات. سوي گوتنهى عه شق لاي خواجه مه سه له يه کى حالويه نه وه ک قال، هه ربويه ليره شدا به ساقى ده لئى واز له م قسه وباسه ي عه شق بهينه و مه يمان بده ري، چونکه عه شق ناتوانري به زمان گوزارشتى لى بکريت.

د. هروى هم عه شقه به (عه شقى کونى تيبه ريو، واته نهو خو شه ويستيه ي که بو ده ولت و ده سه لاتى پيشو هه يبه، پى وايه که له م سه رده مه دا ناتوانري قسه له ده سه لاتى حکومه تي پيشو بکريت - بينگومان له ترسدا) {هروى، ج ۱، ل ۳۹۵} به لام له راستيدا به يته که ته ثويليکى له م جوړه هه لئاگريت و په يوه ندى به بهيتي پيشو وه نيبه.

۸- اشک حافظ خرد و صبر به دريا انداخت

چه کند سوز غم عشق نيارست نهفت

نه شکی حافظ خيره د و سه بر به دريا نه نداخت، چه کونه د سوزى غه مى نيشق نه ياره ست نهوخت.

فرميسكى حافظ هوش و نارامىي خسته دريا، چى بکات نه يتوانى سوتانى غه مى عه شق بشاريته وه.

خرد: هوش، عه قلّ به دريا انداخت: خستيه دريا وه واته (به بادا) له ناو برد نيارست: نه يتوانى نهفت: بشاريته وه

خواجه ده لئى هه رچه نده ناتوانين به زمان له عه شق بدويين، به لام فرميسك گوزارشت له ناگرى غه مى عه شق ده کات و له برى زمان ده يخاته روو، نهک هه ره وه عه قلّ و سه بر يش به باددها، هه ربويه ده لئى: فرميسكى من هوش و نارامى دام به شادا و عه قلّ و سه برى لى هه لگرتم، چى بکه م ناتوانم ناگرى غه مى عه شق بشارمه وه.